

Hello, Tiểu Thư Mặt Than

Contents

Hello, Tiểu Thư Mặt Than	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	15
6. Chương 6	19
7. Chương 7	22
8. Chương 8	25
9. Chương 9	28
10. Chương 10	31
11. Chương 11	34
12. Chương 12	38
13. Chương 13	41
14. Chương 14	44
15. Chương 15	47
16. Chương 16	50
17. Chương 17	53
18. Chương 18	56
19. Chương 19	59
20. Chương 20	63
21. Chương 21	66
22. Chương 22	69
23. Chương 24	72
24. Chương 23	76
25. Chương 25	79
26. Chương 24	83
27. Chương 26	87
28. Chương 25	90
29. Chương 27	93
30. Chương 26	96
31. Chương 28	100
32. Chương 27	102
33. Chương 29	105
34. Chương 28	108
35. Chương 30	111
36. Chương 29	114
37. Chương 31	117
38. Chương 30	120
39. Chương 32	123
40. Chương 31	126
41. Chương 33	129

42. Chương 32	132
43. Chương 34	134
44. Chương 33	137
45. Chương 35	140
46. Chương 34	144
47. Chương 36	147
48. Chương 35	150
49. Chương 37	153
50. Chương 36	156
51. Chương 38	160
52. Chương 37	163
53. Chương 39	166
54. Chương 38	170
55. Chương 40	173
56. Chương 39	176
57. Chương 41	179
58. Chương 40	184
59. Chương 42	187
60. Chương 41	190
61. Chương 43	194
62. Chương 42	197
63. Chương 44: Chương 44	201
64. Chương 43	204
65. Chương 45: Chương 45	207
66. Chương 44	210
67. Chương 46: Chương 46	213
68. Chương 45	217
69. Chương 47: Chương 47	220
70. Chương 46	224
71. Chương 48: Chương 48	228
72. Chương 47	231
73. Chương 49: Chương 49	234
74. Chương 48	238
75. Chương 50: Chương 50	241
76. Chương 49	244
77. Chương 51: Chương 51	247
78. Chương 50	250

Hello, Tiểu Thư Mặt Than

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đạiEdit: Mập & Song Trang MộtĐộ dài: 49 chươngTiết Thiệu Luân: “Cười lạnh”Chu

1. Chương 1

Trước đây khi Chu Hải Mạn gặp khách hàng luôn đến chỗ hẹn trước mười phút, nhưng lần này cô làm khác với thường ngày, cố ý đến sát thời gian, lúc xuất hiện ở “nhà gỗ nhỏ”, vừa vặn chín giờ.

Thẩm Thành Lượng ngồi đợi mười mấy phút, sau khi thấy Chu Hải Mạn xuất hiện với bộ đồ công sở, hai mắt lập tức sáng lên: “Đến rồi, đến rồi ~”

Người đàn ông trẻ hơn ngồi bên cạnh nhìn theo hướng đó, chỉ thấy xuất hiện ở cửa tiệm cafe là một mỹ nhân tiêu chuẩn, một mái tóc ngắn già dặn, mặt nhỏ trắng bóc, mắt to, mũi nhỏ nhắn, đôi môi hồng nhuận, chiếc cằm thon gọn. Cô mặc một bộ đồ công sở, chiếc áo ngoài màu đen, sơ mi trắng bên trong, chiếc váy bó thân chưa tới đầu gối, đôi chân thon dài, phía dưới là đôi giày cao gót đen bầy phân.

Rất ít phụ nữ để mái tóc ngắn tùy ý như vậy, bởi vì sẽ không thể bộc lộ được hết vẻ quyến rũ của người phụ nữ, nhưng xem ra Chu Hải Mạn vừa có được sự lão luyện của dân văn phòng, vừa không mất đi vẻ gợi cảm mẽ người. Cho dù trên người là bộ đồ công sở đen cũng không có chút bảo thủ nào, bởi vì cô có một đôi mắt to linh động. Lúc này trên mặt cô không có chút biểu cảm nào, tựa như một mỹ nhân lạnh lùng.

Theo tiếng bước giày cao gót cách họ ngày càng gần, người đàn ông trẻ tuổi hí hí mắt, da cô rất trắng, đôi chân thon dài không ngừng đan chéo nhau dường như đang trêu chọc trái tim nhỏ bé của anh, đúng là vưu vật. (nguyên văn là , bạn mập không tra được nên để Hán Việt, nàng biết chỉ giùm nha) Anh ta nhắc cánh tay huých vào Thẩm Thành Lượng ở bên cạnh: “Cô nàng này không tệ, xong việc thì giới thiệu cho anh em đi.”

Thẩm Thành Lượng thấp giọng nói: “Chuyện này anh không làm chủ được, có câu được không, tùy vào may mắn của cậu thôi.”

Khi mỹ nữ đến trước bàn của bọn họ, Thẩm Thành Lượng lập tức đứng dậy: “Luật sư Chu, đợi cô lâu quá.”

Chu Hải Mạn chau mày nhìn đồng hồ thủy tinh trên tay: “Thế à? Tôi đến muộn sao?”

“À, không có, không có—” Thẩm Thành Lượng lắc đầu như sóng vỗ: “Là chúng tôi đến quá sớm—”

“Luật sư Chu, mời ngồi.” Thẩm Thành Lượng kéo ghế mời Chu Hải Mạn ngồi xuống, đối diện với người đàn ông trẻ tuổi.

“Đúng rồi, tôi giới thiệu một chút, đây là luật sư đại diện của Trình Phi, cô Chu Hải Mạn.” Anh ta vỗ vỗ người đàn ông ngồi bên cạnh tiếp tục nói: “Đây là em họ xa của tôi, Tiết Thiệu Luân, là bác sĩ.”

Tiết Thiệu Luân chỉ đợi đến giờ phút này, môi anh khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười mê người, đồng thời giơ tay về phía Chu Hải Mạn nói: “Luật sư Chu, xin chào, rất vui được làm quen với cô.”

Chu Hải Mạn không có bắt tay với anh, mà nhàn nhạt nói hai câu: “Lưu manh.”

Tiết Thiệu Luân đơ trong chốc lát, bàn tay để giữa không trung thu lại cũng không phải, để nguyên đấy cũng không hay, lưu manh? Tiết Thiệu Luân cho rằng mình và Chu Hải Mạn là lần đầu tiên gặp nhau, thật sự chưa làm việc gì có lỗi với cô, nhưng sao người ta mới gặp anh liền mắng anh lưu manh?

“Luật sư Chu, tôi nghĩ giữa chúng ta có hiểu lầm chăng? Tôi và luật sư Chu hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt.” Anh không chắc chắn hỏi thêm một câu nữa: “Chúng ta trước đây quen biết sao?”

Chu Hải Mạn vẫn giữ vẻ mặt vô cảm trả lời: “Đương nhiên không quen biết.”

Tiết Thiệu Luân còn muốn biện hộ cho mình mấy câu nữa, Thẩm Thành Lượng ngồi cạnh nói nhỏ với anh: “Được rồi, nói không chừng người ta bị cậu lừa, bị cậu quên sạch sẽ, nhưng người ta còn nhớ, ai kêu cậu phong lưu thành tính, tôi thấy mắng cậu lưu manh không sai một chút nào.”

“Không thể nào.” Mặc dù nói, anh quả thực thích trêu ghẹo phụ nữ, nhưng người phụ nữ trước mặt thì anh quả thực chưa động vào, hướng hồ là người phụ nữ cực phẩm này, càng không thể dễ dàng quên được.

“Có lẽ không phải bản thân cô ấy, chị em họ cũng rất có khả năng, cô ấy nhìn thấy ảnh cậu ở chỗ em họ, rồi em họ khóc lóc kể tội cậu với cô ấy, tự nhiên sẽ không có ấn tượng tốt với cậu, bây giờ gặp được người thật, mừng cậu vài câu bỏ tức thôi.”

Tiết Thiệu Luân mồ hôi đầy mặt, cái này cũng không phải không có khả năng, nhưng anh nghĩ mọi chuyện không đơn giản như vậy, thậm chí đánh giá Chu Hải Mạn, anh cảm thấy, người phụ nữ trước mặt này có chút quen mắt.

Gặp ở đâu rồi nhỉ? Ở đâu?

“Anh Thẩm, tôi nghĩ lần trước chúng ta đã nói rất rõ ràng, đương sự của tôi Trình Phi không có ý định nhượng bộ, nếu như anh không đồng ý với thỏa thuận ly hôn, tôi sẽ gửi đơn lên tòa án theo yêu cầu của cô ấy.” Chu Hải Mạn không lãng phí một phút một giây nào, trực tiếp nói rõ mục đích cô đến đây với Thẩm Thành Lượng,

“Vâng vâng vâng, tôi biết, nhưng trước khi nói tới chuyện này, luật sư Chu, cô có thể nghe tôi nói vài câu hay không. Năm nay tôi 34 tuổi, kết hôn với vợ tôi 5 năm rồi, 5 năm nay tôi luôn bận rộn với công việc, cô biết, tôi không phải người bản địa, muốn tạo cho mình một bầu trời không dễ chút nào. Tôi và vợ là bạn đại học, cô ấy cũng là mối tình đầu của tôi, năm đó chúng tôi tốt nghiệp, bao nhiêu đôi chia tay, nhưng tôi và vợ vẫn bước qua được ngưỡng đó, chúng tôi ở cùng một thành phố...”

Chu Hải Mạn ngắt lời anh ta: “Anh Thẩm, đây không phải trọng điểm, trọng điểm là nguyên nhân dẫn đến việc hai người ly hôn là gì? Không phải bởi vì anh bận bịu công việc, cũng không phải thời gian anh ở bên cô ấy ngày càng ít, mà là anh ngoại tình, bị vợ anh phát hiện, cho nên cô ấy đề xuất ly hôn, có phải vậy không?”

Chu Hải Mạn từ khi làm luật sư đến nay, thụ lý không ít vụ án, bao gồm ly hôn, đối với vụ án vì ngoại tình mà ly hôn cô tiếp xúc cũng không ít, đặc biệt là người chồng ngoại tình, bị vợ bắt gặp. Từ trước tới nay cô luôn ghét những người đàn ông không chung tình, cho nên lúc tiếp nhận sự ủy thác của Trình Phi cô thể là sẽ giành cho cô ấy lợi ích tốt nhất.

Kẻ địch của phụ nữ cũng là kẻ thù của cô, về điểm này, Chu Hải Mạn chưa hàm hồ bao giờ.

“Tôi không hề ngoại tình—” Thẩm Thành Lượng dường như phấn nộ hét lên, “Xin lỗi, tôi quá kích động.”

“Sau khi tôi và vợ kết hôn, tình cảm vẫn luôn rất tốt, hơn nữa tôi cũng rất yêu cô ấy—”

“Tôi không muốn ly hôn với cô ấy, tình cảm bao nhiêu năm nay, tôi không tin cô ấy lại dễ dàng quên hết như vậy, luật sư Chu, tôi biết tôi là luật sư, chỉ quan tâm đến vụ án, không quan tâm tới tình cảm cá nhân, nhưng tôi mong cô giúp tôi, để tôi gặp cô ấy, tôi có lời muốn nói với cô ấy.”

Thẩm Thành Lượng kể về sự thay đổi trong tình cảm của hai người trong bảy năm từ kết hôn tới âm ỉ chuyện ly hôn từng chút từng chút một, còn Tiết Thiệu Luân thì ngồi ôm tay quan sát Chu Hải Mạn.

Khuôn mặt này- lông mày, mắt, mũi, môi, kết hợp cùng một chỗ, khuôn mặt này anh đã gặp ở đâu được chứ? Chu Hải Mạn phía đối diện bởi vì Thẩm Thành Lượng nhắc tới vấn đề phân chia tài sản mà chau mày, động tác này thức tỉnh một chút ký ức của Tiết Thiệu Luân.

Hình như anh quả thật đã gặp qua khuôn mặt này ở đâu đó, lúc đó cô cũng có vẻ mặt như thế với anh, dường như còn hung dữ hơn một chút.

Cô mắng anh lưu manh—

Anh nhớ ra rồi.

Là ở quán bar, lúc đó anh uống hơi nhiều, trong lúc mông lung, anh nhìn thấy khuôn mặt này, nhỏ gọn tinh tế, khuôn mặt xinh đẹp này.

Buổi tối vài ngày trước, Chu Hải Mạn nhận được điện thoại của bạn Chu Vũ Khiết gọi tới, nói cô nhỏ của cô uống say rồi bảo cô lái xe tới đón, Chu Hải Mạn vào quán bar, người đầu tiên gặp được không phải Chu Vũ Khiết mà là một người đàn ông.

Người đó uống say, bước chân đi loạng choạng, đi qua đám nam nam nữ nữ chật chội, dường như chỉ muốn rời đi, Chu Hải Mạn đứng ở nơi tương đối ít người chuẩn bị gọi điện thoại cho Chu Vũ Khiết, đúng lúc bị người đàn ông đó va vào.

Người đàn ông say rượu đó không đứng vững nổi, lúc sắp ngã xuống, may mà được Chu Hải Mạn ở phía trước đỡ được, mới đứng yên ổn được, nhưng anh ta uống quá nhiều rượu, căn bản không thể đứng vững, Chu Hải Mạn tốt bụng đỡ anh ta, hỏi: “ anh à, anh vẫn ổn chứ? Anh đi một mình hay đi với bạn đến đây?”

Người đàn ông vì muốn đứng vững không thể không bám chắc vào người Chu Hải Mạn, nhưng anh ta đã say đến mức thần trí không rõ ràng, hai tay của anh ta đặt trên ngực cô, trong miệng còn mơ hồ lẩm bẩm: “Ế? Bức tường này thật mềm—”

Chu Hải Mạn không có phòng bị, lại bị một tên say sờ ngực, chiếm tiện nghi, liền cho một đấm lên má phải của anh ta, người đàn ông vì cú đấm của cô, từ nơi mà anh ta cho là “bức tường” ngã xuống, chỉ kịp nhìn khuôn mặt phẫn nộ của cô một lát, “Tên lưu manh, đừng có mà mượn rượu giả điên, cẩn thận tôi khởi tố anh!”

Tiết Thiệu Luân hôm đó được bạn đưa về nhà, lúc tỉnh lại, nửa mặt bên phải còn sưng vù, hỏi đám bạn, họ đều lắc đầu: “Lúc chúng tôi tìm được cậu, cậu đang nằm trên đất, đoán là cậu ngã thôi.”

“Thật mất mặt!” Tiết Thiệu Luân dùng rượu cồn xử lý vết thương cho mình, “Sao tôi không nhớ là ai cho tôi một quyền vậy, không phải trong số các cậu đó chứ? Nhân lúc tôi say xuống tay với tôi.”

Cả đám bạn đều lắc đầu: “ Sao lại thế được? Hơn nữa, nếu như là bọn tôi, sao lại chỉ đánh một bên mặt cậu?”

Chắc chắn sẽ khiến cả khuôn mặt đều sưng lên, không còn mặt mũi mà cướp người đẹp với bọn tôi mới đúng, hahahahaha—”

“Đúng thế, sau này nếu không phải cậu thiếu tay hay mất chân thì không phải bọn này làm, cho dù cậu thật sự thiếu tay mất chân cũng không phải anh em làm, chắc chắn là cô em nào đó báo thù cậu thôi.”

“Cútтттттттт”

Nếu như hôm nay không bị Chu Hải Mạn mắng một lần nữa, Tiết Thiệu Luân vẫn còn thật sự cho rằng mình uống say rồi không cần thận ngã thôi, thì ra, lúc đó mặt anh thật sự bị đánh mới sưng lên.

Cô nàng này, cũng thật ghê gớm! Mặt anh sưng lên mất mấy ngày mới tan đi, cô ta— luyện nhiều rồi phải không.

“Anh Thẩm, tôi nghĩ anh nên hiểu rõ, đương sự của tôi Trình Phi không hi vọng còn bất kì vương mắc tình cảm nào với anh, nếu anh còn niệm tình cảm vợ chồng bao năm nay, thì anh hãy tôn trọng lựa chọn của Trình Phi, đồng ý ly hôn, nếu không, làm phiền tới tòa án, e rằng chút giao tình cuối cùng cũng bị phá vỡ. Anh tự mình suy nghĩ cẩn thận, hi vọng có thể nhanh chóng cho tôi đáp án, hôm nay liền tới đây thôi, tôi đi trước, tạm biệt.”

Thẩm Thành Lượng buồn rười rượi, cuối cùng cả nụ cười miễn cưỡng cũng không nặn ra được: “Được, tạm biệt, luật sư Chu.”

Chu Hải Mạn từ ghế đứng lên, xoay người liền rời đi, cũng không thèm nhìn Tiết Thiệu Luân.

Tiết Thiệu Luân đuổi theo sau khi cô bước ra khỏi tiệm cafe, “anh, anh về trước đi, em có việc cần làm.”

“Cô Chu, chờ một chút.” Giọng của anh vang lên sau lưng Chu Hải Mạn.

Chu Hải Mạn không thể không dừng bước, xoay người nhìn anh: “Anh có việc gì sao?”

Tiết Thiệu Luân bước đến trước mặt cô, đứng thật vững, giơ hai tay nhìn một chút, cười nói: “Tôi đã nhớ ra rồi, cô Chu, chúng ta từng gặp nhau—”

Ở quán bar, cô chính là người đánh vào mặt phải của anh, ngực cô cũng chính là bức tường mềm trong ấn tượng của anh.

==, anh quả thực chỉ cho rằng đó là một bức tường. Chỉ là, cảm giác đó, Tiết Thiệu Luân không nhận được mà gờ tay lên ước lượng trước ngực cô một lát, thật là chiếm được lời, không tồi, mà tay anh còn hoàn toàn nắm vừa.

2. Chương 2

Chỉ nhìn động tác và vẻ mặt của anh, Chu Hải Mạn liền biết điều anh đang nghĩ tới có bao nhiêu bản thủ, cô nắm tay thành quyền gờ trước mặt anh: “Còn muốn ăn một đám sao?”

Tiết Thiệu Luân bị dọa lùi về sau một bước, cười nói: “Đừng kích động chứ, đại mỹ nữ. Tôi thật lòng đến xin lỗi cô thôi mà, hôm đó tôi uống say, cho nên mới không cẩn thận—” không cẩn thận chiếm tiện nghi của cô, lời này nghe có chút kì kì.

“Chỉ là, tôi không phải cũng nhận của cô một quyền đó sao, hơn nữa, luật sư Chu luyện qua phải không, cú đấm đó thật không đơn giản.”

Chu Hải Mạn lười biếng trả lời: “Luyện qua thì không dám nhận, mới học Tiết Quyền Đạo bậc ba mà thôi—”

Tiết Thiệu Luân không kìm được suýt xoa, nếu như lúc đó mình bị cô ta đá một phát, kết cục thảm hại đó— thật không dám nghĩ tới.

“Thế nào? Muốn thử không?”

Tiết Thiệu Luân không nhận được liếc mắt nhìn chiếc váy chữ nhất của cô, nếu như nhấc chân lên, là bao nhiêu cảnh sắc diễm lệ đây, nhưng chưa đợi anh nghĩ ra bức tranh đó, Chu Hải Mạn đã quay người rời đi.

“Cô Chu, đợi đã, đừng đi vội thế chứ.”

“Anh còn chuyện gì sao? Cũng đã xin lỗi rồi, những gì cần nói cũng nói rồi.”

Tiết Thiệu Luân lấy tấm danh thiếp từ túi áo ra đưa cho Chu Hải Mạn, “Tôi là bác sĩ, về sau nếu luật sư Chu có bị bệnh, cứ đến tìm tôi.”

Có người hi vọng người khác sinh bệnh sao? Chu Hải Mạn cũng không thèm nhìn một cái, rút một tấm danh thiếp từ túi xách đáp lễ đưa cho anh, “Đây là danh thiếp của tôi, sau này anh Tiết có vướng víu tới kiện cáo, có thể để người bị hại bị anh quấy rầy tới tìm tôi.”

Tiết Thiệu Luân “==”

“Anh Tiết còn chuyện gì nữa không?”

Tiết Thiệu Luân lắc đầu, “Hết rồi.”

“Tôi nghĩ sau này chúng ta sẽ không có cơ hội gặp mặt đâu, vậy tạm biệt ở đâu nhé!”

Tiết Thiệu Luân kết luận, người phụ nữ này quá kiêu kì, đương nhiên, một màn tiếp theo càng khiến Tiết Thiệu Luân trực tiếp muốn thổ huyết—

Lúc đang qua một chiếc thùng rác bên đường, Chu Hải Mạn trực tiếp vút tấm danh thiếp anh vừa đưa vào thùng.

Trên khuôn mặt ưa nhìn của Tiết Thiệu Luân hiện lên một nụ cười sâu xa, xem ra không cho cô chút màu sắc, cô sẽ không biết hai ma trảo từng sờ ngực cô của anh đã từng cầm dao phẫu thuật.

Lúc Chu Hải Mạn về tới nhà, Chu Vũ Khiết đang làm công trình trên mặt, ngẩng đầu ra mở cửa cho cô. Chu Hải Mạn nhìn cô một cái, mặt không chút biểu cảm đá phẳng đôi giày cao gót, chân trần bước trên thảm, “Cháu về rồi.”

“Lại không đeo dép—”

“Chân của cháu cần được nghỉ ngơi, đeo giày cao gót cả ngày mệt chết đi được. Cô, cô đoán xem hôm nay cháu gặp phải ai?”

“Ai chứ? Không phải là Chung Hán Lương chứ?”

Chu Hải Mạn trợn mắt, rõ ràng là cô cô, sao có thể còn thích mơ mộng giữa ban ngày hơn cháu gái chứ, “Chính là tên lưu manh cháu nói với cô lần trước, anh ta là em họ của chồng Trình Phi.”

Chu Vũ Khiết hứng thú sát lại gần cô, cười nói: “Thật sao? Lần này cậu ta sờ đầu cháu?”

“= =”, Chu Hải Mạn không còn gì để nói, người phụ nữ trước mặt này có phải là cô ruột cô hay không?!

“Cháu không cho anh ta sắc mặt tốt, chắc anh ta lạnh cóng rồi.”

Chu Vũ Khiết nhếch nhếch môi, còn không phải, Chu Hải Mạn một khi đã lạnh mặt, nước sông trong vòng mấy chục cây số cũng đóng băng hết, trái tim người bình thường sao chịu nổi.

“Đến nổi thế không—”

“Cái này là quấy rối tình dục, quấy rối tình dục đó, cháu không kiện anh ta, anh ta phải thấp hươu cảm tạ tổ tiên rồi đó.”

Chu Vũ Khiết lấy từng miếng dưa chuột đắp trên mặt xuống: “Chỉ là sờ ngực cháu một chút thôi mà, có đến nổi phải ghi hận người ta thành bộ dạng này không, nói hơn nữa, cô đoán nếu người ta không say rượu, mới không sờ ngực của cháu—” Chu Vũ Khiết liếc mắt nhìn phần ngực của cô rồi nói tiếp, “giống như sân bay vậy. Đều nói cháu gái giống cô, sao cháu lại không thừa hưởng được một nửa ưu điểm của cô vậy, cháu xem cô này, cúp—” Chu Vũ Khiết ưỡn ngực hóp bụng, cực lực phô bày ra thân hình đẹp của mình.

“= =, cúp D tiêu chuẩn, cô đã nói không dưới một lần rồi, cẩn thận nói nhiều bị lép xuống đó.”

“Con bé chết tiệt này nói gì thế hả, hả? Cô đã nói là cháu cũng nên thu lại bộ mặt Cương Thi đó đi, người ta thành tâm thành ý đến xin lỗi, cháu cũng nên độ lượng một chút, đừng dọa người ta chứ.”

Thành tâm thành ý sao? Chu Hải Mạn nghĩ lại nụ cười đáng đánh đòn của anh ta liền muốn cho anh ta một trận, đáng tiếc cho một khuôn mặt đẹp, không làm việc chính đáng, chỉ chuyên dùng để tán gái.

Chu Vũ Khiết không kìm được tò mò hỏi: “Khuôn mặt đẹp ngoài dùng để tán gái còn có thể dùng để làm gì khác?”

Chu Hải Mạn: “= =, chân chính kiếm một cô bạn gái a.”

Chu Vũ Khiết: “Đó không phải tán gái sao?”

Chu Hải Mạn: “= =”

Tiết Thiệu Luân đẩy một lon bia cho Thẩm Thành Lượng, “Nào, bia này em mời.”

“Chỉ mời uống lon bia thôi sao?”

Tiết Thiệu Luân chút nữa thì sặc ngẹn bia vừa xuống bụng, “Anh trai, anh nói anh ở chỗ em, ăn của em, uống của em, em không nói gì, anh còn không có lương tâm mà nói thế, vậy anh coi ngôi biệt thự hào hoa của em như lon bia mà ở sao?”

“Xin lỗi, người anh em, anh nói sai rồi. Đại ân đại đức của em anh sẽ ghi lòng tạc dạ, ngày sau nếu có gì cần giúp đỡ, anh quyết lên núi đao xuống biển lửa, quyết không từ.”

Lời này nghe còn thuận tai, chí ít cũng làm vừa lòng Tiết Thiệu Luân, “Còn tạm được.”

“Hắc hắc, người anh em, thêm lon nữa đi—”

Tiết Thiệu Luân ném lon bia cạnh người cho anh ta, “Anh còn nói, trước mặt em có chuyện muốn nhờ anh giúp đây—”

Thẩm Thành Lượng không nhanh không chậm uống hết lon bia, nói: Việc này anh thực không giúp được cậu, anh và luật sư Chu không có nửa điểm giao tình, hơn nữa, cô ấy là luật sư chị dâu cậu mời, cậu muốn làm quen với cô ấy, thì đi nói chuyện với chị dâu cậu ấy, nói với anh cũng vô dụng.”

“Chị dâu em?” Tiết Thiệu Luân nhướn nhướn mày, “Anh à, anh đùa hả?”

“Không đùa, lời anh nói là thật.”

Tiết Thiệu Luân dựa vào sofa, không kìm được nghĩ đến tình huống gặp cô hôm nay, người phụ nữ xinh đẹp có thể gặp được bất cứ lúc nào, người phụ nữ xinh đẹp mà thú vị thì quả thật là có thể gặp mà không thể cầu, càng hơn nữa, xúc cảm mềm mại mà đàn hồi đó, chỉ nghĩ tới thôi cũng khiến người ta—

“Lão đệ, nói thế nào em cũng là người bước ra từ cả vạn đám hoa, nuốt nước miếng vì một người phụ nữ cũng làm hỏng hết thanh danh của Tiết đại thiếu rồi.”

Tiết Thiệu Luân ném lon bia rỗng về phía Thẩm Thành Lượng, thuận tay lau lau góc miệng, “Ai nuốt nước miếng, đó là tiếng uống rượu.”

Thẩm Thành Lượng cười cười, biểu thị đã hiểu, “Anh nói cậu cũng không còn nhỏ nữa, cứ sống tiếp thế này, mẹ cậu lại lo đó.”

“Em thế này thì sao chứ?” Tiết Thiệu Luân không cho là như thế, “Em thế này không phải rất tốt sao?”

“Cũng đến lúc thành gia lập nghiệp rồi.” Thẩm Thành Lượng vỗ vỗ vai anh, “Người anh em à, làm cho tốt, nếu cậu đã coi trọng luật sư Chu, anh ủng hộ vô điều kiện, chỉ là, cậu thật lòng với người ta sao?”

Tiết Thiệu Luân chậm rãi hỏi lại: “Thế nào mới gọi là thật lòng?”

“Cậu có dự định kết hôn với cô ấy không?”

“Phụt—” Tiết Thiệu Luân phun một ngụm bia, rốt cục cũng là người đàn ông đã kết hôn, anh cùng Chu Hải Mạn mới gặp nhau mấy lần chứ, đã nhảy tới bước kết hôn rồi, “Anh à, anh đừng dọa em, em chưa muốn làm anh hùng chết trẻ đâu.”

“Rốt cục vẫn là một tên nhóc, chẳng lẽ cậu không có ý định kết hôn với ai sao? Lúc anh ở tuổi cậu đã lĩnh giấy chứng nhận kết hôn với chị dâu cậu rồi, lúc đó—”

“Dừng, dừng, dừng, dừng lại.” Tiết Thiệu Luân làm một động tác ngừng với Thẩm Thành Lượng, “Cho nên, anh xem lúc hai người hành động thật không lí trí, nếu như hai người không kết hôn, bây giờ sao có thể đòi li hôn? Cảm giác có nhà mà không thể về thế nào?”

Không kết hôn sẽ không li hôn, nhưng cũng không đại biểu rằng, kết hôn rồi nhất định phải li hôn, chỉ là trái tim của hai người sẽ dần xa nhau thôi, cho nên mới không thể không đi tới bước li hôn này, Thẩm Thành Lượng chỉ buồn bã uống rượu, không trả lời.

“Hôm nhân có phải nắm mồ của tình yêu hay không em không biết, nhưng hôn nhân nhất định lag nắm mồ của đàn ông.” Tiết Thiệu Luân nhìn chằm chằm lon bia trong tay rồi nói tiếp, “Mỹ nữ không phải để lấy, mà là để bỏ mắt, nhìn đủ rồi thì trả về chỗ cũ, mới có thể bình an vô sự, chuyện tự tìm rắc rối cho mình em không làm.”

Anh đem lon bia trong tay lại gần miệng, uống vài ngụm rồi lại để về chỗ ban đầu, “Cũng giống như lon bia này vậy.”

Thẩm Thành Lượng nhìn anh, nhếch nhếch mép, “Sao có thể giống được, cậu uống nhiều như vậy rồi.”

Tiết Thiệu Luân cười đáp: “Em không có uống hết.”

Thẩm Thành Lượng: “= =”, có gì khác biệt sao?

Tiết Thiệu Luân lại cầm lon bia vừa uống kia lên, nhìn nó xoay qua xoay lại trong tay anh, ý cười ở góc miệng ngày càng sâu, ánh mắt chơi đùa, mỉa mai, sẵn mỗi cứ theo sát lon bia trong tay, “Học vấn nằm ở chỗ em uống bao nhiêu.”

Thẩm Thành Lượng hỏi: “Vậy cậu định uống bao nhiêu?”

Tiết Thiệu Luân nhún nhún vai: “Xem tình hình.”

Thẩm Thành Lượng: “ = = ”

“Được rồi, anh, lấy lại tinh thần đi, đợi sau khi anh li hôn với chị dâu, trở về trạng thái độc thân, em sẽ chơi cùng anh, đừng cúi đầu ủ rũ chút, tự do muôn năm.”

Thẩm Thành Lượng tiếp tục uống rượu, nhàn nhạt liếc anh một cái, “Cậu không hiểu đâu.”

Tiết Thiệu Luân chỉ cười cười, có gì mà không hiểu, tình yêu thôi mà, chính là trò chơi người chạy người đuổi, ai kiên trì được đến cùng thì là kẻ chiến thắng, kẻ thua cuộc chính là kẻ chìm đắm trong đó trước. Bên cạnh anh có rất nhiều chàng trai cô gái, họ yêu rồi chia tay, sau đó lại tiếp tục yêu, lại chia tay, phân phân hợp hợp tựa như không có điểm dừng. Chỉ có anh là thiếu gia phong lưu bên ngoài những đám hoa đó, từ đầu tới cuối, đều là một mình, vừa không đau lòng vì người khác, cũng không cho người khác tổn thương anh.

“Uống rượu có ích gì? Hay là thêm chút whisky?”

Thẩm Thành Lượng ngẩng đầu lên, một bên nước mũi một bên nước mắt nói: “Em trai, anh muốn uống lâu rồi, tri kỉ a!”

Anh lấy ra hai ly, rót cho Thẩm Thành Lượng trước rồi rót cho mình một ly, tối nay Thẩm Thành Lượng là người đau lòng, những chuyện khác anh không thể làm cho anh ấy, nhưng mà rượu, đối với anh mà nói, chuyện nhỏ.

Tiết Thiệu Luân chơi đùa chiếc ly trong tay, đột nhiên nghĩ tới mỹ nhân lạnh lùng vô cùng kiêu ngạo đó, góc miệng nhếch lên một nụ cười ya vị thâm trường, không biết cảm giác chơi cùng luật sư Chu sẽ như thế nào?

3. Chương 3

ta chuyên cần chưa nè

Nhận được điện thoại của Tiết Thiệu Luân, Chu Hải Mạn rất bất ngờ, bởi vì cô đã bỏ quên anh ở chín tầng mây rồi, cho dù anh có khuôn mặt ưa nhìn đi nữa.

“Hi— Thật ra cũng không có chuyện gì, tôi chỉ muốn trình trọng nhận lỗi với cô.”

“Ồ, anh lần trước không phải xin lỗi rồi sao? Vậy không có gì thì tôi ngắt đây.” Chu Hải Mạn, một bụng tâm tư đấu tranh với rau xanh cơm trắng trước mặt, chậm rãi muốn kết thúc cuộc gọi này.

“Này, dừng—” Anh “bụp” một tiếng từ sofa đứng phắt dậy.

“Anh muốn làm gì?” Giọng của cô cũng cao lên một phần, trở nên cảnh giác hơn.

“Bịch—” Thẩm Thành Lượng vì động tác bất ngờ của anh mà ngã từ sofa xuống sàn nhà.

Chu Hải Mạn nghe thấy động tĩnh bên đó, hỏi: “Sao thế?”

“A, không có gì, con chó nhà tôi trượt ngã, tôi vừa đỡ nó dậy.”

Chu Hải Mạn không kìm được chau mày, chó bốn chân mà cũng trượt ngã được, sàn nhà thế nào vậy, sân trượt băng chăng?

“Quá không cẩn thận rồi.”

“Đúng thế.” Tiết Thiệu Luân linh hoạt tránh được cú đấm của Thẩm Thành Lượng, “Tôi đã dặn dò nó rồi, bảo nó cẩn thận một chút.”

“Chó nhà anh Tiết đúng là khác biệt, tiếng người mà cũng hiểu được.”

“Nó đâu có hiểu tiếng người?” Tiết Thiệu Luân thuận miệng đáp một câu.

“Ý? Vậy nhất định là anh Tiết hiểu biết sâu rộng, biết nói tiếng chó.”

“= =

~”

“Bịch——”

“Lại sao thế?”

Tiết Thiệu Luân biết nói tiếng chó: “Tôi cũng không cần thận trọng ngã rồi.”

= =Quả nhiên là sân trượt băng.

“Anh Tiết nếu như không còn chuyện gì nữa thì tôi tắt máy đây.”

“Cái kia— Tôi muốn hỏi, luật sư Chu tối nay có thời gian không? Tôi muốn mời cô ăn cơm.”

“A? Vì sao?”

“...Xin lỗi là một chuyện, cái khác, anh họ tôi có điều khó nói, muốn tôi nói giùm anh ấy, cái đó—Nể mặt chút đi.”

“Có thật không?” Cô nhìn chằm chằm những thực phẩm màu xanh không bị ô nhiễm tốt cho sức khỏe trên bàn mở miệng hỏi.

Quả nhiên khẩu vị nặng, Tiết Thiệu Luân phun ra một ngụm nước vừa mới uống, “Khụ khụ——” Tác dụng không nhỏ, sặc chết rồi.

“Có phải con chó nhà anh uống nước bị sặc rồi?”

Tiết Thiệu Luân hắc tuyến đầy mặt, “Phải——”

“Vậy hẹn xong rồi, tôi qua đón cô.”

“Không cần, chút nữa anh gửi địa điểm và thời gian cho tôi, tôi sẽ đến đúng giờ.”

“Được, không gặp không về.”

“Ừm, bye.”

“Bye——”

Chu Hải Mạn tắt máy đứng dậy, quay người vào nhà vệ sinh.

“Chu Hải Mạn, cháu đi đâu thế hả? Không ăn nữa à?”

Chu Hải Mạn quay đầu cười, “Không ăn nữa, cô cứ từ từ hưởng thụ đi. Tối nay có người mời cháu ăn thịt, aiya, nghĩ thôi cũng chảy nước miếng rồi.”

Xemthường, Chu Vũ Khiết gấp một cọng cải ngồng cho vào miệng, “Không có tiền đồ.”

“Cháu đi toilet, dọn vệ sinh bụng, chỉ chờ bữa thịt tối nay thôi.”

Chu Vũ Khiết nhả cọng rau già nhai mãi không nát ra, cắn răng nghiêng lợi nói: “Sau này lúc ăn cơm không được đi toilet, còn nữa không được nói bốn từ kia, buồn nôn!”

Chu Hải Mạn cố ý tỏ ra vô tội nhìn Chu Vũ Khiết một cái, cười tà ác nói, “Gì cơ? Dọn vệ sinh bụng sao?” Aaaaa, ngã!

Ai bảo cô thu lưu một con thỏ trắng chứ, cô quả thật là dẫn một con rắn độc ngâm thạch tín vào ổ của mình rồi!

Thẩm Thành Lượng ngâm miếng bánh mì trong miệng, cực kì coi thường nhìn Tiết Thiệu Luân một cái, “Tên nhóc này, anh nói cậu cũng quá trọng sắc khinh bạn rồi, để cô ấy biết anh ở nhà cậu thì sao chứ?”

Tiết Thiệu Luân tắt điện thoại, tùy ý huyết sáo, “Anh à, thiết thời cho anh rồi, anh cũng nhìn ra mà, Chu mỹ nữ hoàn toàn không có thiện cảm với anh, phải sạch quan hệ với anh em mới có thể làm đẹp hình tượng của mình a!”

Lời nói không chút lương tâm nào mà có thể nói ra trơn tru như vậy, Thẩm Thành Lượng chút nữa thì phun ra một ngụm máu, “Vậy lúc này cậu không phải lấy anh làm cớ để hện cô ấy ra ngoài sao?”

“Cho nên, anh, em sẽ miễn cho anh tiền thuê phòng tháng này đó.”

= =, Thẩm Thành Lượng sớm đã bắt lực với nguy biến của anh rồi, tiểu tử này từ trước tới nay tính tình kì quái không có tính người, anh đã sớm quen rồi.

“Mặc dù cậu vô tình với anh, nhưng anh vẫn có lòng tốt nhắc nhở cậu một chút, luật sư không dễ tính giống mấy cô y tá trong bệnh viện đâu, tùy cậu nhào nặn, cậu cũng kiềm chế một chút.”

Tiết Thiệu Luân đứng trước gương thử đồ mặc chiếc áo sơ mi đen lên người, “Anh cứ chờ mà xem, qua vài ngày nữa, cô ấy sẽ bị em làm cho thần hồn điên đảo—”Không nói tới cái khác, chỉ cần dựa vào khuôn mặt yêu nghiệt này, ánh mắt chỉ cần thâm tình một chút, có người phụ nữ nào không chảy nước miếng, không động lòng, không muốn xà vào lòng anh?

“Người anh em, anh nói cậu đừng tự tin quá, khuôn mặt của cậu không phải từng bị người ta đánh hay sao—”

Bị người khác động vào chỗ đau, Tiết Thiệu Luân không kìm được ngẩng đầu nhìn mình ở trong gương, tay dừng lại ở chiếc cúc áo thứ hai, vòm ngực vững chắc, màu da lúa mạch khỏe mạnh, anh nhếch miệng cười cười, vậy thì anh hi sinh một chút sắc đẹp vậy.

Lúc Chu Hải Mạn đến Nhất Phẩm Hương, Tiết Thiệu Luân đang tựa vào ghế thưởng thức cảnh đêm, anh vừa quay đầu, liền thấy Chu Hải Mạn được waiter chỉ dẫn đi đến chỗ anh, so với Tiết Thiệu Luân, Chu Hải Mạn mặc rất tùy ý, một chiếc áo T-shirt rộng thời thượng, phối hợp với chiếc quần short jean, anh từ hai đùi tuyết trắng của cô nhìn xuống, chân nhỏ gợi cảm, mắt cá chân gợi cảm, thậm chí cả đôi giày vải cô đeo cũng gợi cảm.

Quả nhiên là mỹ nữ, mặc gì cũng đẹp, đặc biệt là mái tóc ngắn tùy ý gọn gàng của cô, càng làm cho khuôn mặt cô thanh tú mỹ lệ.

“Xin lỗi, để anh đợi lâu rồi.” Trên mặt Chu Hải Mạn cuối cùng cũng lộ ra một nụ cười được coi là có lỗi, chỉ là bởi vì cô không có đến muộn, cho nên Tiết Thiệu Luân không thấy được một chút chút thành ý trong đó.

“Không có, tôi cũng vừa tới, luật sư Chu mời ngồi.”

Chu Hải Mạn ngồi đối diện anh, cô cùng đồng nghiệp tới Nhất Phẩm Hương vài lần, đồ ăn ở đây vừa đắt vừa ngon, chỉ là số lần bạn bè tụ họp cũng có hạn, cô lại ở cùng Chu Vũ Khiết, muốn cùng cô ấy ra ngoài ăn, chỉ bắt lực cô ấy ngày ngày lăm nhăm muốn giảm béo, chỉ ăn thực phẩm màu xanh, đến thịt vụn cũng không động vào. Cho nên lúc cô nghe thấy Tiết Thiệu Luân muốn mời cô ăn cơm, mới có thể động lòng, khi cô biết Tiết Thiệu Luân muốn mời cô ăn cơm ở Nhất Phẩm Hương, cô càng không kìm được lòng, ngay cả nước miếng cũng sắp chảy ra rồi.

“Cảm ơn cô Chu đã nể mặt đến đây, muốn ăn gì cứ gọi tùy ý—”

Nhìn tên những món ăn có hậu tố “thịt”, Chu Hải Mạn không kìm được nuốt nước miếng, chỉ là còn phải giữ hình tượng hay không?

“Hehe, vậy tôi không khách khí nữa—”

Này, lúc này không phải nói là phải giữ hình tượng sao?

Giữa lưu manh với nhau còn chú ý hình tượng gì chứ, ăn thịt quan trọng hơn.

Thế là, một chuỗi tên món ăn nhảy ra từ miệng Chu Hải Mạn, “Xương sườn Mai Tráp, gà hạt lựu Cung Bảo, cá chua Tây Hồ, thịt kho măng khô—”

Tiết Thiệu Luân nghe mà dần ngẩn người, cô đúng là không khách sáo, nhưng, một mỹ nữ thon thả như vậy, khẩu vị thế này, có phải có chút lớn?

Cuối cùng cô hài lòng đưa thực đơn cho phục vụ, cô còn vì bữa thịt này mà không ăn trưa đó—

Thực đơn trong tay Tiết Thiệu Luân vẫn là trang đầu tiên, anh chỉ gọi một bát canh, “Không gọi rau xanh sao?” Con gái không phải đều lấy rau xanh hoa quả làm món chính sao? Sao đến Chu Hải Mạn, lại biến thành—

Chu Hải Mạn không nhìn sự ngạc nhiên trên mặt anh, mặt không cảm xúc nói: “Tôi là động vật ăn thịt.”

Tiết Thiệu Luân: “= =”

Mà Tiết Thiệu Luân thực sự lĩnh hội được uy lực của Chu Hải Mạn- loài động vật ăn thịt này, là lúc mà Chu đại mỹ nữ nhanh chóng giải quyết từng đĩa gà vịt cá thịt trên bàn bằng tốc độ quét lá rụng mùa thu. Cô ăn thật ngon miệng, mê hoặc đến nỗi Tiết Thiệu Luân vô thức ngồi đối diện nuốt nước miếng mấy lần.

Mà cô chuyên chú chiến đấu với món sườn trên đĩa, hoàn toàn không chú ý tới ánh mắt quan sát cô của anh, Tiết Thiệu Luân không kìm được lấy một tay đỡ đầu càng hỗn xược dồn toàn bộ sự chú ý lên người cô. Người phụ nữ này thật sự làm anh không rời mắt được, anh không hiểu người phụ nữ này sao lại có thể xuất hiện với hình tượng hoàn toàn khác biệt như thế này trong thời gian ngắn như vậy. Lần đó trong quán bar, anh uống say, không nhớ rõ hình dáng cô như thế nào, nhưng một quyền cô lưu lại trên mặt anh phải mất mấy ngày mới tiêu sưng; mấy ngày trước họ lại gặp nhau một lần, cô mặc một bộ đồ nghề nghiệp, hóa thân thành luật sư mỹ nữ, bình tĩnh thông minh biết bao, cô còn mắng anh lưu manh; mà hôm nay cô ngồi đối diện anh, bộ dạng sơi nuốt hổ vồ muốn bao nhiêu thú vị có bấy nhiêu thú vị.

Chu Hải Mạn cuối cùng cũng ngừng đầu lên từ đồng xương tăn, thỏa mãn rút khăn giấy ra lau miệng, lúc này mới phát hiện ánh mắt lưu luyến không rời của Tiết Thiệu Luân, còn có— nụ cười khiến người ta nổi hết da gà trên mặt anh.

“Anh không ăn sao?” Chu Hải Mạn vẫn là bản mặt đó, giấu đi sự lúng túng khi bị người khác nhìn thấy bộ dạng như hổ đói của cô, dù sao sau bữa cơm này họ sẽ đường ai nấy đi, sau này còn có thể gặp nhau hay không còn chưa chắc, bị anh ta nhìn thấy cô chả thèm để ý.

Tiết Thiệu Luân rất tự nhiên đem tầm mắt dời khỏi người cô, buông đôi đũa trong tay xuống: “À, tôi ăn no rồi.”

Chu Hải Mạn đành phải phụ đạo theo: “Anh ăn ít thật.”

Nhưng không ngờ, Tiết Thiệu Luân không quan tâm tới cảm nhận của mỹ nữ, nhướn nhướn mày nói: “Ừm, quả thật không bằng dạ dày bự của luật sư Chu.”

Chu Hải Mạn cầm thù lườm anh một cái, trong lòng mặc niệm, ta không tức giận, ta không tức giận, lạnh lùng xử lý, lạnh lùng xử lý, không chấp tên lưu manh, không chấp tên lưu manh, hôm nay hung ác chém một bữa của hán cũng bỏ tức rồi, ừm, bỏ tức rồi.

Dường như đoán được Chu Hải Mạn sẽ không có phản ứng gì với lời anh nói, Tiết Thiệu Luân nói tiếp: “Chỉ là, tôi rất tò mò, luật sư Chu ăn nhiều đồ có hàm lượng lipid cao thế mà vẫn gầy như vậy, sao mà làm được vậy?”

Chu Hải Mạn nhàn nhạt trả lời: “Chỉ là thỉnh thoảng mới ăn như thế này thôi.” Thường ngày cô đều chăm chỉ ăn các loại rau xanh với Chu Vũ Khiết mà!

Tiết Thiệu Luân coi như đã hiểu gật gật đầu: “Ồ, hiểu rồi, luật sư Chu thỉnh thoảng là động vật ăn thịt, thỉnh thoảng là động vật ăn chay, cho nên có thể tổng kết mà nói, luật sư Chu là động vật ăn tạp.”

Chu Hải Mạn lại lườm anh một cái, sau đó lại niệm lại một lần những lời vừa nảy niệm trong lòng, tuyệt đối không chấp tên lưu manh này.

4. Chương 4

“Anh Tiết không phải có chuyện quan trọng muốn nói với tôi hay sao?”

Tiết Thiệu Luân dường như bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, thu lại bộ dạng trêu đùa vô lễ kia lại, “Luật sư Chu, tôi phải trình trọng nói với cô, anh họ tôi là một người đàn ông tốt, người đàn ông tốt tiêu chuẩn, thành kiến của cô với anh ấy quá lớn, cô như vậy là không đúng.”

Người đàn ông tốt? Người đàn ông tốt tiêu chuẩn? Chu Hải Mạn không tìm được giạt giạt khóe miệng, bắt lực nhìn anh ta một cái.

Sau khi nhận một cái liếc mắt không tin tưởng cộng thêm coi thường ở phía đối diện, Tiết Thiệu Luân có chút chột dạ, bổ sung thêm: “Đương nhiên rồi, ngoài việc đi sớm về muộn ra.”

“Anh họ tôi luôn là một người có lòng cầu tiến, đặc biệt là sau khi kết hôn cùng Trình Phi, càng liều mạng với công việc. Cô cũng biết, một người phụ nữ vẫn bằng lòng theo một người đàn ông trong lúc anh ta không có gì, đem tất cả sự xinh đẹp và thanh xuân của mình đặt lên người đàn ông, cho nên mới liều sống liều chết muốn dùng cuộc sống vật chất tốt nhất báo đáp cô ấy.”

Nói xong câu này, Tiết Thiệu Luân ngẩng đầu lên thăm dò khuôn mặt Chu Hải Mạn tìm ra một chút biến hóa trong cảm xúc của cô, nhưng Chu Hải Mạn vẫn là bộ mặt vô cảm đó, “Tiếp tục—”

“Rất khó tưởng tượng một người đàn ông đi sớm về muộn sẽ không bị vợ nghi ngờ, nhưng cùng với sự nghiệp phát triển của anh họ tôi, vòng quan hệ của anh ấy, nhưng cuộc xã giao cần thiết càng ngày càng phức tạp càng nhiều lên, mà Trình Phi—nói thế nào nhỉ? Một người phụ nữ không có cảm giác an toàn, đối với người chồng có sự nghiệp thành công ngày càng không hài lòng, luôn nghi thần nghi quỷ cho rằng anh ta nuôi phụ nữ bên ngoài, hai năm trước, tình cảm của hai người bởi vì một người thứ ba không có thật mà trở nên càng tồi tệ.”

“Không có thật?” Nghe tới đây Chu Hải Mạn cau cau mày.

Tiết Thiệu Luân gật gật đầu, suy nghĩ nói những lời còn lại ra như thế nào, “Nếu như thật sự nói có ngoại tình, thì cũng là Trình Phi ra ngoài tìm đàn ông, chứ không phải anh tôi ngoại tình. Rất kinh ngạc? Thì ra biểu cảm của cô cũng không phải đơn điệu—”

Chu Hải Mạn: “= =, đừng chuyển đề tài.”

“Ô, một người đàn ông, một người đàn ông có lòng tự tôn, một người đàn ông có lòng tự tôn yêu người vợ hồng hạnh vượt tường, sau khi bị vợ phản bội, không những không phần nộ bóp cổ cô ta đòi li hôn, mà lại cố gắng vãn hồi trái tim cô ấy, nhưng mà— kết quả cô cũng thấy rồi đó. Trình Phi không những muốn li hôn cùng anh ấy, lại còn đem chiếc mũ ngoại tình đội lên đầu anh tôi, hơn thế sư tử há miệng to, đòi anh tôi một khoản tiền bồi thường li hôn lớn. Anh họ tôi còn tưởng rằng chỉ cần đủ bao dung và nhường nhịn, cô ta sẽ hồi tâm chuyển ý, tôi đã sớm không chịu nổi rồi.”

Chu Hải Mạn dường như cười nhẹ một chút, khóe miệng có chút nhếch lên, “Anh Tiết, lời này anh nói có ý gì?” Trong ấn tượng của cô và sự truyền bá của Chu Vũ Khiết, trên đời này ngoài bố cô Chu Viễn Sơn và đối tượng cô từng yêu thầm ra, không còn một người đàn ông tốt nào nữa, huống hồ lời của lưu manh có độ đáng tin đâu?

“Tôi đã sớm biết Trình Phi sẽ không nói ra sự thật, cô ta cho rằng anh tôi còn tình cảm với cô ta, cô ta liền muốn làm gì thì làm, mà tên gốc Thảm Thành Lượng này, bởi vì bản thân mình cùng thể diện của Trình Phi mà cam tâm tình nguyện chịu loại oan ức này. Luật sư Chu, nếu như cô không tin, có thể đi hỏi Trình Phi, hỏi cô ta ngoại tình với ai! Tôi cuối cùng cũng hiểu, cho dù anh tôi có móc tìm ra, Trình Phi cũng không ngoại đầu lại, vì loại phụ nữ này, quả thực không cần thiết lãng phí thời gian, anh tôi chưa chết tâm bởi vì anh ấy còn muốn gặp Trình Phi một lần, có gặp mười lần cũng thế!”

“Vì sao anh Thảm lại che giấu việc vợ anh ấy ngoại tình? Hơn nữa anh ta đã thừa nhận việc mình ngoại tình là sự thật trước mặt tôi, anh Tiết, tôi biết quan hệ giữa anh và anh Thảm, nhưng nếu như anh thật sự muốn tốt cho anh ta, thì hãy khuyên anh ta, để anh ta li hôn cùng Trình Phi, chứ không phải ở đây vu cáo Trình Phi.”

“Vu cáo cô ta?” Tiết Thiệu Luân dở khóc dở cười, “Luật sư Chu, xem ra cô bị cô ta lay động không nhẹ, tôi còn cho rằng cô là một vị luật sư anh minh đại nghĩa chứ, không ngờ mấy lời nói dối và vài giọt nước mắt của cô ta đã lừa được cô.”

“Hơn nữa, tôi không hi vọng người đàn ông tốt như anh họ tôi bị chà đạp trong tay người phụ nữ đó, cho nên mới nói với luật sư Chu những lời anh họ tôi không muốn nói ra, hi vọng luật sư Chu có thể sắp xếp cho anh họ cùng Trình Phi gặp nhau một lần, anh tôi nhất định sẽ chết tâm.”

“Tôi biết Trình Phi không muốn gặp anh ấy, cô biết vì sao không? Bởi vì cô ta không còn mặt mũi gặp anh ấy, cô ta đem hết toàn quyền của vụ li hôn này giao cho cô xử lý, cô không cảm thấy kì lạ sao? Nếu như cô ta không có nửa điểm chột dạ, vì sao lại không dám gặp mặt anh họ tôi?”

Trình Phi trong lúc ủy thác cô tiếp nhận vụ này, quả thực đã nói rất nhiều lời đau lòng, mà cũng rơi rất nhiều nước mắt, mà lúc cô ta kể với Thẩm Thành Lượng, Thẩm Thành Lượng không có chút phản bác, nếu như thật sự như Tiết Thiệu Luân nói, vậy thì tất cả những lời nói lúc đó của Trình Phi không phải là lời nói dối sao? Nước mắt của cô ta không phải cũng là lừa người sao? Nếu như cô ta thật sự chỉ lợi dụng sự lương thiện của Thẩm Thành Lượng để giành lấy tự do và tài sản sau khi li hôn, vậy thì cô không phải trở thành đồng bọn của cô ta hay sao?

Nếu thật sự như vậy, cô sao có thể xứng với cái danh luật sư này đây?

“Đây là điều mà anh muốn nói?” Chu Hải Mạn nhắc ống hút nhẹ nhàng quấy nước ép hoa quả trong cốc.

Nói nhiều lời trong thời gian ngắn như vậy, Tiết Thiệu Luân có chút khô họng, liền lấy cốc nước chanh bên cạnh uống một hớp lớn, lúc ngẩng đầu lên, vừa vận dụng phải ánh mắt như có tâm tư của cô lướt qua, Tiết Thiệu Luân chỉ cảm thấy trong lòng nóng lên, anh vừa— uống rồi.

“Đúng, là những điều này.” Tiết Thiệu Luân quay đầu đi, muốn dời tâm mắt khỏi người cô, “Bất cứ một người đàn ông nào cũng không nguyện ý thừa nhận vợ mình ngoại tình, đây là nghi ngờ năng lực và làm tổn thương tự tôn của họ, Thẩm Thành Lượng sợ dĩ đem tất cả đổ lên người mình, là không muốn đem mặt mình đi quét đất, nhưng nguyên nhân chủ yếu là anh ấy không muốn Trình Phi phải chịu những lời đồn đại không hay, anh ấy làm tất cả vì người phụ nữ đó, cô ta sẽ mãi mãi không hiểu.”

“Tôi biết rồi, chân tướng rất cục thế nào, tôi sẽ tìm hiểu từ người đương sự của tôi. Cảm ơn bữa tối hôm nay của anh. Thời gian không còn sớm nữa, tôi xin phép.”

Tiết Thiệu Luân vội vàng đứng dậy theo cô, “Hả? Cô về bây giờ sao?” Chu Hải Mạn nhìn anh, hỏi: “Anh Tiết, còn chuyện khác sao?”

Người phụ nữ vong ân phụ nghĩa! Anh mời cô ăn một bữa thịt đó! Lúc đó anh chỉ nhìn cô ăn, bản thân vẫn chưa no đây.

“Ha— Haha, cũng không có chuyện gì.” Tiết Thiệu Luân vò đầu, hình như, anh quả thực không đỡ nổi người phụ nữ này.

Chu Hải Mạn cười vẫy tay với anh, “Thế thì, anh Tiết, tạm biệt.”

“Luật sư Chu—” Anh gọi cô lại, lại không biết nói gì, phải mất cả nửa ngày, dưới cái nhìn chăm chú của Chu Hải Mạn, anh cuối cùng cũng phun ra một câu, “Cái đó, bây giờ chúng ta là bạn chứ?”

Người ta thường nói, cắn người miệng mềm, Chu Hải Mạn có cảm giác bị cho vào tròng, vì một bữa thịt, cô phải trở thành bạn của tên lưu manh này. Chỉ là, làm bạn với anh ta, có thịt ăn, xem ra như vậy, cô cũng không lỗ, “Hehe, anh Tiết, chúng ta trước đây là kẻ thù sao?”

Tiết Thiệu Luân cười cười, “Vậy thì, bằng hữu, bắt tay đi.”

Chu Hải Mạn nhìn anh một giây, đưa tay ra, “Rất vinh hạnh.”

Tiết Thiệu Luân cười thu tay lại, mặc dù một buổi tối không có tiền triển gì, nhưng cũng nắm được tay cô rồi, ừm, cảm giác như tưởng tượng của anh, da mềm mại trơn bóng, cực phẩm.

“Tôi đưa cô về.”

Chu Hải Mạn lắc đầu, nói: “Tôi lái xe đến.”

“Haha——” Tiết Thiệu Luân giật giật khoe miệng, “Thế à.”

Chu Hải Mạn cuối cùng xoay người, đầu cũng không quay lại cứ thế đi ra cửa.

Nhưng lúc cô vừa ngồi vào ghế thắt dây an toàn, có người gõ gõ cửa xe cô, lúc Chu Hải Mạn nhìn thấy khuôn mặt đó qua cửa sổ, không tìm được nghĩ, anh ta quả là âm hồn không tan.

Tiết Thiệu Luân cười hi hi đối diện với khuôn mặt vô cảm của Chu Hải Mạn nói: “Aiyaa, tôi quên mất mình không lái xe tới, tôi có thể quá giang không?”

Có người mặt dày như thế này sao? Chu Hải Mạn nếu như không biết bàn tính trong lòng anh, cô liền sống uống hai mươi mấy năm rồi, “Mời lên xe.”

Tiết Thiệu Luân vòng sang một bên, ngồi vào chiếc ghế phụ bên cạnh cô, “Xe này không tồi, rất thích hợp với cô——”

Chu Hải Mạn thành thực khởi động xe, chạy vào làn xe trong màn đêm, “Đây là xe của cô tôi, tôi chỉ thỉnh thoảng lái mà thôi. Vô mong ngựa mà vô chân ngựa mất rồi, Tiết Thiệu Luân ngược ngược sờ sờ mũi.

“Anh Tiết, bây giờ còn sớm, tôi định đến nhà Trình Phi một chuyến, nếu anh không ngại, có thể đi cùng tôi không?” Chu Hải Mạn quay đầu nhìn anh một cái, nói tiếp: “Có một số chuyện tôi muốn hỏi rõ một chút, nếu như có anh Tiết, thì có thể tiết kiệm không ít phiền phức không cần thiết.”

Nụ cười của Tiết Thiệu Luân còn cứng ở trên mặt, anh nên sớm nghĩ đến, giây phút anh ngồi vào chiếc xe này, trên mặt Chu Hải Mạn lướt qua một nụ cười kì dị không đơn giản, để anh vạch trần “tội danh” của Trình Phi, không hổ danh là luật sư, “Đương nhiên, đương nhiên là được——haha——”

Chu Hải Mạn hài lòng cười, chiếc xe rẽ vào ngã tư phía trước, Tiết Thiệu Luân nhìn những ánh đèn neon của cảnh sắc ban đêm, trái tim ngày càng nhấp nháy, người phụ nữ này, quả nhiên không đơn giản.

Lúc Tiết Thiệu Luân còn đang oán hận nghĩ mình chuốc phải rắc rối lớn, thì “bịch” một tiếng, chiếc Audi màu đỏ bỗng nhiên dừng lại.

5. Chương 5

Sau khi nghe thấy tiếng “Bành”, biểu cảm trên mặt Tiết Thiệu Luân—— vô cùng phong phú, Chu Hải Mạn bất giác chau mày.

Bánh xe nổ rồi, Chu Hải Mạn thở dài một cái, đây đã là cái thứ hai trong tuần này, cô phải nói thế nào với Chu Vũ Khiết đây?

Tiết Thiệu Luân ra vẻ sau khi đã kiểm tra một lượt rồi nói: “Bánh xe dự phòng đâu?”

Chu Hải Mạn lắc đầu, “Không có bánh xe dự phòng, hai ngày trước đã dùng rồi.”

Tiết Thiệu Luân: “= =”, bánh xe dự phòng lúc nào cũng phải có chứ—— “Vậy bây giờ chỉ có thể đợi người của công ty sửa chữa kéo xe đi đến thôi, tôi biết một trạm sửa xe, cách đây rất gần, để tôi gọi điện.”

Chu Hải Mạn nghĩ nghĩ, cũng chỉ có thể thế này thôi, “Ừm, vậy phiền anh rồi.”

Nhân viên của công ty sửa chữa trong vòng mười lăm phút đã có mặt rồi, kéo xe của Chu Hải Mạn đi, Chu Hải Mạn nghe theo kiến nghị của nhân viên sửa chữa, để xe ở lại bảo dưỡng, lần nào cũng thế, Chu Vũ Khiết lái xe, cô phụ trách bảo dưỡng.

“Thật xin lỗi, anh Tiết, bây giờ không đưa anh về nhà được nữa rồi.”

Tiết Thiệu Luân cười cười lắc đầu, “Không sao.” Với anh mà nói, xe hỏng thật đúng lúc, như thế anh không cần đi gặp người phụ nữ tên Trình Phi kia với Chu Hải Mạn nữa.

Chu Hải Mạn bắt một chiếc taxi, lúc đang định nói lời tạm biệt với Tiết Thiệu Luân, anh đã mở cửa xe ngồi vào, “Cô về một mình tôi không yên tâm, tôi cảm thấy, tôi vẫn là đưa cô về là tốt nhất. Ừm, bác tài xế, có thể đi rồi.”

Chu Hải Mạn bắt lực nhìn anh một cái, Tiết Thiệu Luân cười với cô rất tự nhiên, Chu Hải Mạn động khoe miệng cười cười, “Anh Tiết hình như quên rồi, tôi đã từng học Tiết Quyền Đạo, lo lắng của anh hơi thừa thì phải.”

“Haha——Ha——” Tiết Thiệu Luân quay đầu ra phía cửa sổ ngắm cảnh đêm, anh dường như quên thật rồi, cú đâm đau điếng đó. Chỉ là, anh cũng không có ác ý, cũng lắm chỉ muốn biết nhà cô ở đâu mà thôi. “Vẫn là tôi đưa cô về tận nhà là yên tâm nhất——”

Một tên sắc lang ngồi bên cạnh, cô không yên tâm, Chu Hải Mạn da cười thịt không cười nói với Tiết Thiệu Luân: “Vậy thì cảm ơn nhé.”

Tiết Thiệu Luân nhìn thấy biểu cảm này của cô, không kìm được đổ mồ hôi lạnh, dường như suy nghĩ trong lòng mình bị cô nhìn thấu, người phụ nữ này, quả nhiên là em gái y tá không bì được, “Đừng——Đừng khách sáo.”

Cuối cùng khi đến dưới lầu nhà Chu Vũ Khiết, Tiết Thiệu Luân như một thân sĩ mở cửa cho Chu Hải Mạn, đúng như anh dự đoán trên cả đoạn đường, Chu Hải Mạn không có mở miệng mời anh lên ngồi một chút, nhưng lần này cô rất lịch sự chào tạm biệt anh, trên mặt còn mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Tiết Thiệu Luân nhìn theo bóng lưng rời đi của cô, nụ cười tràn ngập khoe miệng dần tan ra, cô dường như không đặt anh vào trong mắt.

“Bác tài, đến Nhất Phẩm Hương.”

“Chàng trai, đó không phải hướng chúng ta vừa dời đi sao? Sao cậu lại quay lại đó?”

“Aiya, bác tài, xe cháu còn dừng ở đó đấy.”

Anh cuối cùng nhìn lại tòa nhà sau lưng, tiểu khu Ngọc Lâm, chỉ ít tối nay cũng có thu hoạch.

Chu Hải Mạn tắm xong đi ra từ phòng tắm, vừa lau tóc vừa nói với Chu Vũ Khiết đang đắp mặt nạ: “Cô ơi, dầu gội sắp hết rồi, lần sau ra ngoài nhớ mua một lọ về nhé.”

“Ừ, biết rồi.” Trả lời xong, Chu Vũ Khiết mới phản ứng lại, “Sao cháu không tự đi mua?”

“Cháu sợ lại mua một lọ Rejatce về, vẫn là cô đi mua thì hơn.”

Dầu gội Chu Hải Mạn dùng từ trước tới nay đều là của Chu Vũ Khiết, từ khi dọn đến nhà Chu Vũ Khiết, liên bắt đầu dùng Rejoice theo cô, lần trước dầu gội hết rồi, lúc đi mua đồ Chu Hải Mạn thuận tiện đem một lọ từ siêu thị về, Chu Vũ Khiết tỉ mỉ nhìn một lát, “Đại luật sư, đây là hàng sơn trại (hàng giả đó) mà! Là phiêu trong Rejoice chứ không phải biểu trong bộ cánh cam bầy sao——” (từ Rejoice trong tiếng Trung là (phiêu) mà hàng giả là (biểu) , là bộ cánh cam)

Chu Hải Mạn tức chết, cùng với tâm trạng giống như lần trước mua Hahawa (chị lại nhầm hàng sơn trại, Wahaha—một hãng nước ngọt của Trung Quốc, chứ không phải Hahawa) cô sẽ không bao giờ đến siêu thị kia nữa.

“Vẫn còn nhớ cơ.”

Không nhớ, sao còn tìm được cơ tốt hơn để cô đi mua? Chu Hải Mạn ngáp một cái, đi về phía phòng ngủ, “Cháu ngủ trước đây, cô đừng quên mua là được.”

“Aiz, cháu đừng đi vội, cháu tuổi lợn à, ngủ sớm như vậy.”

Chu Hải Mạn nheo nheo mắt, lưỡi biếng đáp lại: “Cô, cô đừng quên rồi sao? Cháu tuổi thỏ, cô tuổi lợn.”

Aaaa, ngã!

Chu Vũ Khiết hít thở sâu ba lần, mới mở miệng nói: “Hôm nay cháu đi ăn cùng ai? Khách hàng bình thường hay là ai khác?”

“Chuyện này sao?” Chu Hải Mạn bĩu bĩu môi, “Chỉ vì chuyện này mà không cho cháu ngủ, thật là——” vừa nói vừa xoay người đi về phòng ngủ.

“Cháu còn chưa nói với cô đấy.”

“Một tên lưu manh.”

Chu Vũ Khiết cười hì hì gật đầu, tiếp tục đắp mặt nạ, “Cô nói rồi mà, ngoài lưu manh ra có ai thích nổi cháu.”

Chu Hải Mạn dừng bước chân, quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt Chu Vũ Khiết hai giây, nhếch khóe miệng lên cười cười, “Là bởi vì cháu có người cô đã man sao?”

“Chu Hải Mạn, ngày mai cháu dọn đi ngay cho cô!”

Âm thanh vui vẻ của Chu Hải Mạn từ phòng ngủ truyền ra, “Mẹ cháu nói rồi, nếu như cô vẫn chưa gả được thì không cho cháu về nhà.”

Aaaaa, ngã! Rõ ràng nó ghét bị người nhà ép đi xem mắt mới chuyển đến chỗ của cô, lúc nó mới đến còn nói bao nhiêu dễ nghe, “Cô, cháu hưởng ứng khẩu hiệu của cô, lập chí làm một người độc thân như cô, cô hãy thu lưu cháu đi.”

Nhưng mà, qua vài ngày bản tính của nó liền bộc lộ rồi, “Thực ra cháu được bố phái tới giám sát cô đấy, cô à, cô phải tốt với cháu một chút, nếu không lúc về cháu sẽ không nói tốt cho cô đâu, cô biết đấy, bố cháu mà tức lên, thì ngay cả mẹ cháu cũng không ngăn được.”

Cô còn dễ dàng nó, mỗi ngày hai món một canh hầu hạ nó, cuối cùng có một ngày lúc cô hết nhẫn nại, muốn đuổi nó đi, nó lại nước mắt nước mũi nói với cô: “Cô còn là cô cháu mà, cô từ nhỏ đã không thương cháu, chỉ biết bắt nạt cháu, còn cướp tào của cháu ăn, cô hỏi xem có cô nào nhà người ta cướp tào của cháu gái ăn không. Cô chỉ cướp tào thì cũng thôi, cô lại cướp tẩy bút chì của cháu, truyện tranh cũng bị cô cướp đi. Cô đừng tưởng cháu không biết, cô lấy truyện tranh của cháu đổi tiểu thuyết đen với người ta, cô nói xem có phải cô cả ngày áp trong chăn xem tiểu thuyết đen?”

Chuyện liên quan tới danh tiếng của mình, Chu Vũ Khiết bị muốn bịt miệng cháu gái, không biết đã nói bao nhiêu lời hay ý đẹp, nó vẫn không dừng lại: “Bây giờ cô cũng không thương cháu, chỉ biết bạc đãi cháu, ngay cả thịt cũng không nỡ cho cháu ăn, cả ngày toàn rau xanh, cháu lại không phải tỏ! Cô xem xem, cháu đều gầy thành thế này rồi! Cô còn tiêu tiền của cháu, cô chưa từng cho cháu tiền tiêu vặt, còn tiêu tiền của cháu, cô là cô cháu sao? Chúc cô này cô làm thế nào thế?”

Lúc đó Chu Vũ Khiết hối hận rồi a, nếu như phía trước có bức tường, cô cũng đâm đầu vào, hiểu hết rồi, ai bảo hai cô cháu họ không kém tuổi nhau là mấy, từ nhỏ đã cùng chung sống trưởng thành, cô không bắt nạt Chu Hải Mạn, cô bắt nạt ai đây?

“Cô mà còn đuổi cháu, cháu sẽ nói chuyện này với bố, bố thương cháu như vậy, đợi khi cháu đem hết chuyện mà cô đã làm nói cho bố biết, xem bố xử lí cô thế nào!”

Ác, quả nhiên là luật sư Chu danh tiếng lầy lùm, cuối cùng Chu Vũ Khiết miễn tiền thuê nhà cho Chu Hải Mạn, và đồng ý khi mà Chu Hải Mạn chưa tự nguyện rời đi thì tuyệt đối không được đuổi cô đi.

Giấy trắng mực đen, Chu Vũ Khiết thua trên tay cô cháu gái năm đó từng bị cô bắt nạt đến nỗi chỉ biết khóc thút thít, căn nhà cô khó khăn lắm mới bỏ tiền riêng ra mua lại vô cùng tự nhiên trở thành ổ của Chu Hải Mạn.

Thiên lí ở đâu a?

Cho đến buổi sáng ngày hôm sau, lúc Chu Vũ Khiết nghe nói xe được gửi đi sửa rồi, suýt nữa phun ra một ngụm máu, “Chu Hải Mạn, cháu làm sao thế hả? Kỹ thuật lái xe chưa qua cửa thì dừng lái nữa, trong vòng một tuần nổ lốp hai lần, sao mà cháu làm được thế hả?”

“Sao mà làm được à?” Chu Hải Mạn cắn đũa dường như rất nghiêm túc suy nghĩ, “Chau cũng không rõ, nếu như cô muốn học, mời cao sư khác đi— —”

Chu Vũ Khiết đối với hài hước nhạt nhẽo kiểu Chu Hải Mạn đã sớm thành thói quen, chỉ có thể giật giật khóe miệng bất lực nói: “Chẳng buồn cười chút nào.”

“Thế phải làm sao? Dù sao xe cũng gửi đi sửa rồi, hôm nay ngồi xe bus về nhà thôi, dù sao rất lâu rồi cô cũng không đi xe bus rồi, trở về lúc bắt đầu một chút cũng rất tốt mà.”

Nhắc đến về nhà, Chu Vũ Khiết dời khỏi đề tài từ sửa xe, vô cùng hứng thú nói với Chu Hải Mạn đang ăn chậm rì rì: “Aiz, lần này về nhà mẹ cháu còn bắt cháu đi xem mắt nữa, cháu tính thế nào?”

“Không phải chứ? Vậy cháu chuyển ra khỏi nhà lại là vì sao? Mẹ cháu bảo cháu đi xem mắt cháu vẫn đi.”

“Cô, đừng thử khuyên cháu chuyển đi, cháu sẽ không chuyển đâu.” Chu Hải Mạn cảnh giác nhìn cô nói.

Chu Vũ Khiết xem thường đưa cho cô hai hạt chống ẩm, cho dù cô thật sự có suy nghĩ này, vậy cũng là hai tháng trước, bây giờ, cô cũng đã lĩnh giáo được sự lợi hại của Chu Hải Mạn rồi, mời nó chuyển ra ngoài, còn không bằng dành chút sức lực và tinh thần tìm cho mình một căn phòng, “Xem chút tiền đồ của cháu coi. Ý cô là, nếu cháu đã chuyển ra ngoài, cũng nên đấu tranh với mẹ cháu đến cùng, cháu xem cháu còn nhỏ thế này, đã bị ép đi xem mắt, xem mắt thật sự tìm được đối tượng tốt sao? Xem mắt là lãng phí tuổi thanh xuân.”

Trên mặt Chu Hải Mạn cuối cùng cũng lộ ra một tia cảm động, chu môi nói: “Cô, cháu cảm thấy cô mới là mẹ ruột cháu!”

Chu Vũ Khiết cuối cùng cũng phun ra ngụm máu tích tụ ở ngực kia, “Con bé chết tiệt, cô già thế sao? Người khác nói chúng ta là hai chị em cô còn cảm thấy thiệt thòi đó!”

“Vâng vâng vâng, cô cháu năm nay mới mười tám tuổi thôi— —”

“Được rồi, nói với cháu chẳng bằng không nói, cháu đến cuối cùng nhất định vẫn phải nghe theo sự sắp đặt của mẹ cháu, mẹ cháu cũng thật là, vội vàng muốn gả cháu đi như vậy làm gì?”

Chu Hải Mạn ăn một thìa cháo, oán hận nói: “Đây còn không phải tại cô hết sao?”

“Liên quan gì tới cô?”

“Bởi vì cô mãi chưa đem mình gả đi, bây giờ còn dọn ra ngoài, cái gì mà chủ nghĩa độc thân, mẹ cháu sợ cháu giống cô, hơn nữa bố cháu cũng nói rồi, đợi cháu lấy chồng rồi, cô sẽ có áp lực, nói không chừng sẽ không muốn kết hôn nữa, cô, cô xem, vì cô, cháu có bao nhiêu ủy khuất!”

Chu Vũ Khiết hừ lạnh, không cho rằng như thế nói: “Ủy khuất? Sao cô thấy cháu không có chút ủy khuất nào thế, cô lại cảm thấy cháu ở dưới cánh của cô trưởng thành rất vui vẻ đó chứ.”

Chu Vũ Khiết luôn cảm thấy mình làm chủ nghĩa độc thân nhiều năm như thế, đã cho Chu Hải Mạn một tấm gương học tập, mà bố mẹ Chu Hải Mạn luôn vì lo lắng Chu Hải Mạn sẽ bị Chu Vũ Khiết làm ảnh hưởng, chưa từng thay đổi uốn nắn với cô, cho đến sau khi tốt nghiệp đại học, Chu Hải Mạn liền bị bố mẹ sắp xếp đi xem mắt.

Một người đi đầu, mở đường cho người sau, một người bị liên lụy, chưa từng được yên tĩnh qua. Cho nên, hai cô cháu luôn cho rằng mình mới là người thiệt thòi nhất.

“Cô à, cô cũng thật không có lương tâm. Lời này mà cô cũng nói ra được. Cháu quyết định rồi, miếng olive cuối cùng cũng không để lại cho cô.”

Chu Vũ Khiết giờ mới phát hiện, món olive trên đĩa đã bị Chu Hải Mạn tiêu diệt sạch sẽ, bắt giác nhìn cô bằng ánh mắt phẫn nộ, “Chu Hải Mạn, sao cháu lại ăn hết món mặn rồi, cô làm sao đây?”

Chu Hải Mạn thỏa mãn rút giấy ăn ra lau miệng: “Không phải vẫn còn cháo hay sao? Cô chỉ cần ăn cháo là được rồi.”

“Chu Hải Mạn!!!” Cháu đừng ức hiếp người quá đáng!

Chu Hải Mạn cuối cùng nhìn cô một cái, phóng khoáng quay người về phòng, cháu đã nói với cô không dưới một lần rồi, lúc ăn cơm đừng cứ lải nhải không ngừng thế——”

(*) món olive này, thành phần gồm quả olive, muối, dầu ăn.

6. Chương 6

Quả nhiên như Chu Vũ Khiết nói, Chu Hải Mạn ở nhà đến ngày thứ hai, liền bị Thái Mỹ Đình an bài đi xem mắt. Thực ra, Chu Hải Mạn chưa từng bài xích tình yêu, nhưng hình như thần tình yêu Cupid chưa từng quan tâm tới cô, cho nên dẫn đến việc cho đến nay cô vẫn chưa gặp được người nào có thể khiến mình động lòng.

Vì muốn làm cho Thái Mỹ Đình vui lòng, Chu Hải Mạn miễn cưỡng đi gặp tình anh từ nước ngoài về trong lời mẹ nói, quả nhiên là không gặp không biết, vừa gặp liền giật mình, tình anh đúng là tình anh, đeo kính cận như dày hai đáy chai rượu, tóc chải mượt bóng không chút cẩu thả, đoan đoan chính chính ngồi trên ghế, bộ dạng đó—— Chu Hải Mạn bất giác nghĩ tới những tú tài đọc sách đến phát gốc thời cổ đại, nhưng tú tài rất ít có cơ hội ra nước ngoài.

“Nghe nói cô là luật sư.”

Chu Hải Mạn cười cười gật đầu, “Haha, vâng, anh học——”

Cô vẫn chưa nói hết câu, tình anh ngồi đối diện đã mở miệng hỏi: “Cô biết tôi học gì sao?”

“Hehe, không biết, tôi đang muốn hỏi——”

Tình anh lại lần nữa ngắt lời cô, “Vậy cô có thể đoán ra không?”

Mỗi Chu Hải Mạn bất giác nhếch lên, cô là luật sư, lại không phải thầy bói, “Hehe, tôi không biết.”

“Chuyên ngành của tôi là nghiên cứu văn tự Hán ngữ cổ.” Tình anh rất có cảm giác thành tựu trả lời.

“He——He——He——” Chu Hải Mạn cười cười phối hợp, thực ra cô rất muốn hỏi, nghiên cứu văn tự Hán ngữ cổ có cần ra nước ngoài không?

“Cô Chu hình như không hiểu về chuyên ngành của tôi lắm, thực ra ngành này của chúng tôi rất có giá trị nghiên cứu, nhưng không có khó khan đơn điệu như khi nghe tên. Hơn nữa lịch sử của văn tự Hán ngữ cổ lâu đời, từ khi Thương Hiệt tạo chữ từ năm nghìn năm trước đến nay, trải qua sự thay đổi và cải tiến quá mấy giai đoạn, trong đó...”

Chu Hải Mạn cảm thấy ít nhất thì Thái Mỹ Đình lúc khuyên cô nói đúng một điểm, người đàn ông này quả thực rất có tài, một mình không cần sự phối hợp của cô, lại có thể thao thao bất tuyệt giảng từ năm nghìn năm trước đến năm nghìn năm sau, anh ta còn xem mắt gì chứ, trực tiếp mở lớp giảng được rồi.

Nhưng xuất phát từ phép lịch sự, cô cũng chỉ có thể cực kì bất lực ngồi nghe anh ta nói, đến khi cô sắp bị ru ngủ, bài diễn thuyết của anh chàng tình anh mới coi như đến hồi kết, “Cô Chu, chúng ta gọi món đi.”

Chu Hải Mạn vui vẻ gật đầu, “Được a được a——”

Thế là Chu Hải Mạn gọi một phần ăn A, anh chàng tình anh gọi một phần ăn C, đợi đến khi đồ ăn được đem lên, tình anh mới biết phần ăn mà anh ta gọi toàn là ớt, mà anh ta không ăn ớt, một mặt đau khổ nhìn Chu Hải Mạn đang ăn ngon lành, chỉ nhìn cô, không nói câu nào.

Chu Hải Mạn cuối cùng bị anh ta nhìn đến tê da đầu, lúc không nuốt được cơm nữa, ngẩng đầu lên, cẩn thận hỏi anh ta: “Sao thế?”

Anh ta nói: “Cô Chu, xin hỏi tôi có thể đổi phần ăn với cô không? Tôi không để ý cô đã ăn qua.”

Chu Hải Mạn chút nữa thì mắc nghẹn cơm trong họng, anh không để ý, tôi để ý có được không?

“Hehe, tôi không để ý.” Chu Hải Mạn đặt bộ đồ ăn xuống, đẩy chiếc đĩa cho anh chàng tình anh.

Anh chàng tình anh sau khi lấy được phần ăn của Chu Hải Mạn bắt đầu thông thả ăn, Chu Hải Mạn chút nữa nghẹn, nuốt đồ luôn có cảm giác không thông, do đó vẫy waiter gọi một cốc nước ép hoa quả.

Chỉ thấy anh chàng tình anh lại nhìn ly nước trong tay cô rồi lâm vào trầm tư, Chu Hải Mạn có ý thức uống nhiều hơn vài ngụm, trong lòng nghĩ không biết thái độ đến mức muốn nước ép của cô chứ.

“Sao vậy?”

Tình anh cuối cùng cũng mở miệng, lại là một bộ dạng vô cùng nghiêm túc, “Tôi đang nghĩ, cốc nước này nên tính trên hóa đơn của cô Chu, hay là ghi trên hóa đơn của tôi, chúng ta đổi phần ăn, theo lí mà nói tính AA, tôi tính tiền phần ăn A, cô Chu thanh toán phần ăn C, nhưng nước hoa quả thuộc phần ăn A hay C nhỉ?”

“Khụ khụ- —” Chu Hải Mạn bị sắc nước ép, ho kịch liệt, người ta không tính mời cô ăn cơm, ngay cả AA cũng dùng rồi, hơn nữa cho dù mời cô một cốc nước cũng không cần suy nghĩ lâu như thế chứ.

Chu Hải Mạn vừa ho vừa cảm thán, Thái Mỹ Đình còn nói đúng một câu nữa, người đàn ông này là cực phẩm a, bây giờ tỉ lệ gặp được cực phẩm như thế này rất ít, câu cuối cùng Chu Hải Mạn cảm thấy Thái Mỹ Đình nói không đúng, bà nói cô phải nắm chắc lấy.

Nắm chắc cái đầu ý, người này rõ ràng là cực phẩm ki bo!

“Cô Chu, cô ổn chứ?” Người đàn ông cực phẩm rất quan tâm đưa cô giấy ăn.

Chu Hải Mạn lắc lắc đầu, “Cảm ơn, tôi không sao.”

“Về chuyện thanh toán ly nước này, tôi muốn nói—” Chu Hải Mạn hít sâu một hơi, cố gắng cười dịu dàng một chút, “Tôi muốn nói, ly nước này— là miễn phí, không cần tiền, tùy ý gọi một phần ăn đều tặng kèm.”

Người đàn ông cực phẩm nhìn Chu Hải Mạn mấy giây, Chu Hải Mạn gật đầu với anh ta, biểu thị bản thân không nói dối, thế là một giây tiếp theo, cô nhìn thấy người đàn ông cực phẩm rất nhanh quay đầu gọi waiter đến, “Cho tôi một ly nước hoa quả, giống với cô đây.”

Cho nên cô không tình nguyện đi xem mắt, trước đây nghe Chu Vũ Khiết kể chuyện cô ấy đi xem mắt, cô đều nghe như truyện cười, cảm thấy may mắn khi cô không gặp phải những cực phẩm như Chu Vũ Khiết kể, nhưng mà, hôm nay cô không ngờ gặp được rồi, đây chắc là lần thất bại nhất trong lịch sử xem mắt ngắn ngủi của cô.

“Cô Chu có lẽ cũng biết, tôi từng du học ở Mỹ.” Người đàn ông cực phẩm dường như không chút khiếm tốn ngồi thẳng lưng, “Nếu như tôi nguyện ý ở lại đó, sẽ có đãi ngộ rất tốt, nhưng— Aiz, cảm giác xa quê nhà, cô Chu có lẽ không thể cảm nhận được, mỗi phút mỗi giây đều là hành hạ, cho nên tôi vừa tốt nghiệp liền dứt khoát về nước, cô Chu, cô có thể hiểu được tâm trạng đó không? Lúc hai chân cô đạp lên miếng đất đầu tiên của tổ quốc, cảm xúc đó, hưng phấn đó, hạnh phúc đó—”

Chu Hải Mạn cảm thấy tâm tình yêu nước của anh ta cô có thể hiểu, nhưng điều cô không thể hiểu là, anh ta ở Mỹ tiếp nhận nền giáo dục như thế nào, ăn cơm cùng đối tượng xem mắt mà lại là AA—

“Giây phút đó, tôi phát hiện tổ quốc mình thật đáng yêu biết bao, ngay cả ngọn cỏ trên đường cũng trở nên đáng yêu, còn có cô Chu, cô cũng đáng yêu như vậy, tôi nghĩ, chúng ta sẽ không thể rời xa tổ quốc của chúng ta nữa—”

= =, Chu Hải Mạn cực kì cố gắng, mới không nôn ra hết những gì mình vừa ăn, quả nhiên là con rùa ngành ngôn ngữ, đều có thể tức cảnh sinh tình vậy sao?

“Tôi ăn no rồi—” Người đàn ông cực phẩm nhìn Chu Hải Mạn một cái, do tình cảm bộc phát không ngừng lại được của anh ta dẫn đến khẩu vị của Chu Hải Mạn giảm mạnh, cho nên, đồ trong đĩa của Chu Hải Mạn còn hơn một nửa.

“Cô Chu ăn thật ít.”

Chu Hải Mạn nhếch môi cười, “Hehe, tôi bình thường ăn nhiều lắm, không biết vì sao hôm nay ăn ít hơn thường ngày rất nhiều.”

“Là thế— Sao—” Người đàn ông cực phẩm dường như nhận thức được bản thân ảnh hưởng đến cô, thế là không mở miệng nói nữa, tiếp tục thông thả ăn.

“Lưu manh gọi điện đến nghe hay không— Lưu manh gọi điện đến nghe hay không— Lưu manh—” Người máy trong điện thoại nhắc nhở đã đến lần thứ ba, Chu Hải Mạn cuối cùng cũng tìm được chiếc điện thoại trong túi xách của mình, lúc nhấn nút nghe, Chu Hải Mạn đặc biệt nhìn biểu cảm của người đàn ông cực phẩm, anh ta đang gấp một cây cải xanh cho vào miệng, miệng hơi hé ra, ánh mắt như có như không liếc về phía cô.

Chu Hải Mạn nói với người đàn ông cực phẩm tiếng xin lỗi, liền đi đến một góc của nhà hàng nghe điện thoại, lúc quay người cô cảm thấy rõ ràng sau lưng bị một đôi mắt nhìn chăm chú, cũng đứng thôi, lưu manh gọi cho cô mà.

“Alo, tôi là Chu Hải Mạn—”

Điện thoại kết nối tới, cô mới mở miệng nói chuyện, Tiết Thiệu Luân không kìm được hỏi cô: “Đang làm gì thế?”

Chu Hải Mạn rất thẳng thắn trả lời: “Xem mắt.”

“Khụ khụ—khụ—”

= =, Chu Hải Mạn nghe thấy tiếng ho của anh, mặt vẫn không biểu cảm, xem mắt, chuyện rất đáng xấu hổ sao?

“Luật sư Chu xuất sắc như vậy mà vẫn phải đi xem mắt?”

Chu Hải Mạn trả lời rất thành thực: “Chính vì quá xuất sắc, mới phải đi xem mắt.”

Nghe cô nói như vậy, Tiết Thiệu Luân lại ho tiếp, chỉ là lần này anh xa bàn ăn, cô Chu này cũng thực là người tài, anh đã sặc đến hai lần rồi, “Đối phương thế nào?”

Chu Hải Mạn nghĩ nghĩ rồi trả lời: “Con rùa trường nổi tiếng, trăm năm khó gặp.”

Xem ra cũng không tồi, Tiết Thiệu Luân bắt giác lo lắng, cô ấy không phải nhìn trúng người ta rồi đó chứ? “Xem ra hai người xem mắt không tồi, vậy—vậy ý cô là anh ta là người rất tốt phải không?”

Chu Hải Mạn nhìn về phía người đàn ông cực phẩm đang trong bộ dạng trầm tư ở bàn ăn, “Đương nhiên, quả thật chính là—” hai chữ cuối dường như cổ chui ra từ trong miệng cô “Cực phẩm!”

Tiết Thiệu Luân lĩnh hội được, chỉ cảm thấy vẫn còn hi vọng, trong lòng nhẹ nhõm không ít, “Luật sư Chu gặp phải cực phẩm cũng khốn cần lo lắng, chỉ là, cần tôi giúp không?”

“Không cần.”

“Vậy thì, chúc cô tất cả thuận lợi.”

Chu Hải Mạn khách khí nói: “cảm ơn, nhưng anh gọi điện thoại cho tôi có chuyện gì?”

“Không có chuyện thì không gọi cho cô được sao? Luật sư Chu, lẽ nào cô quên rồi, chúng ta là bạn mà!” Anh còn đặc biệt nhấn mạnh chữ “bạn”, ý tứ là chỉ cần anh có thời gian, đều có thể gọi điện cho cô bất cứ lúc nào.

Chu Hải Mạn rất hối hận chuyện đồng ý làm bạn với anh ta, lúc đó cô nên xé tan da mặt dày của anh ta, cô không muốn mình trở thành một người nói chuyện với anh ta, “Vậy thì, bằng hữu—” Chu Hải Mạn cũng nhấn mạnh hai chữ bằng hữu này, “Nếu như anh rất buồn chán, đề nghị anh ra ngoài xem mắt, đi dạo, đánh cầu, đừng làm lỡ việc chung thân đại sự của người bạn như tôi.”

Tiết Thiệu Luân không kìm được cảm giác ưu việt nói: “Tôi chưa từng cần phải xem mắt, chỉ cần tôi đồng ý, sẽ có cả đồng mĩ nữ đưa đến tận cửa.”

Chu Hải Mạn chính là đợi câu này của anh ta, “Vậy thì anh cứ đi tìm những em gái xinh đẹp của anh đi, tôi cúp máy đây!”

Tiết Thiệu Luân cố hét trước khi cô tắt máy: “Đừng, tôi quả thực có chuyện muốn nói với cô—”

“Nói!”

“Chính là—Chính là tôi là lấy xe cho cô rồi, cô xem lúc nào có thời gian để tôi đem qua cho cô.” Anh nói có chút ngượng ngùng, rồi cuộc là lần đầu tiên ân cần với một cô gái như vậy, anh còn lo lắng chuẩn bị tinh thần nếu cô không nhận thì làm sao.

Chu Hải Mạn ngây người, không kịp được một lần nữa liếc về phía người đàn ông cực phẩm lúc này vẫn luôn nhìn cô chăm chăm kia, đúng là có khác biệt a, giữa lưu manh trong nước và tinh anh từ nước ngoài về đúng là có khác biệt quá rõ ràng! Sao trước đây cô không phát hiện ra, lưu manh họ Tiết này cũng có lúc khiến người ta cảm động.

“Cảm ơn nhé, chỉ là xem chỉ có thể để ở chỗ anh trước, bởi vì tôi và cô tôi hôm qua về nhà bố mẹ tôi rồi, chắc phải hai ngày nữa mới quay lại.”

“Ồ, thế này à, vậy đợi cô về thì gọi lại cho tôi.”

“Được.”

“Đến lúc đó mời tôi ăn cơm đây—”

Cảm động dâng trào của Chu Hải Mạn vì câu nói này mà biến mất luôn, Chu Vũ Khiết nói đúng, đàn ông đều có một phẩm chất, lúc ân cần với bạn nhất định có âm mưu.

“Đương nhiên! Nên thế mà!”

7. Chương 7

Chu Hải Mạn thu lại ánh mắt, hít thở sâu liên tục N lần, sau đó giữ bình tĩnh đi về vị trí của mình, người đàn ông cực phẩm đợi cô ổn định chỗ ngồi, cuối cùng cũng mở miệng hỏi: “Vừa rồi là ai gọi điện cho cô vậy?”

“Một đồng nghiệp, anh ta họ Lưu, tên Mang, Mang trong từ quả xoài, Lưu Mang, một cái tên rất lạ đúng không?”

Người đàn ông cực phẩm thở một hơi nhẹ nhõm, vui vẻ cầm ly nước trái cây uống hết, “Quả thật rất lạ, đây đều là nền văn hoá dùng từ rộng nghĩa của Trung Quốc, phải biết rằng trong ngôn ngữ của Mĩ không có hiện tượng đồng âm không đồng hình này, tên của bọn họ vừa đơn điệu lại không có đặc sắc...”

Chu Hải Mạn tất cả bị anh ta đánh bại, cô không thể không hoài nghi anh ta làm như thế nào để vượt qua 2 năm du học ở Mĩ. trình độ tiếng Anh có phải là quá kém? I và eye không phải là đồng âm sao, còn nữa còn nữa, ý của đơn điệu không phải là không có đặc sắc sao, Có cần phô trương như thế không?

Cuối cùng cũng đến lúc người đàn ông cực phẩm nhân nói xong nhưng lời kinh điển, Chu Hải Mạn mới thở một hơi nhẹ nhõm, cứ tiếp tục như thế này, cô khẳng định ăn không tiêu mất, “bây giờ cũng không sớm nữa, tôi nghĩ anh Trương__”

“Cô Chu, hành trình tiếp theo của chúng ta là đi xem phim, cô cảm thấy bộ phim nào đang chiếu hay không?”

“Anh Trương này, ý của tôi là__” Chu Hải Mạn đứng lên

“Tôi cảm thấy cũng không tồi, cô Chu bình thường chắc rất ít quan tâm tới văn hoá cổ đại Trung Quốc, chỉ bằng chúng ta tới rạp phim xem bộ phim này, cô thấy thế nào?”

Cô không quan tâm văn hoá cổ đại Trung Quốc, câu nói này liệu có nghe được không? Nói thêm nữa, cô không quan tâm có được không? Không quan tâm văn hoá cổ đại Trung Quốc, vậy thì thử hỏi cô làm sao có thể đạt điểm tuyệt đối môn ngữ văn thời cấp 3 đây?”

“Anh Trương này, tôi cảm thấy chúng ta __ __”

“Cô Chu, cô nói xem chúng ta nên đi taxi hay đi bộ tới rạp chiếu phim?”

“Anh Trương,anh nghe tôi nói!” Chu Hải Mạn lần lượt bị đoạt quyền phát ngôn cuối cùng cũng chịu không được.

Người đàn ông cực phẩm ngậy người nhìn Chu Hải Mạn, gật đầu cứng nhắc, “Được, cô nói đi.”

“Tôi cảm thấy chúng ta đã có những hiểu rõ nhất định về đối phương, mà thời gian cũng hơi muộn, tôi còn có một số việc ở nhà, cho nên, chúng ta tạm biệt ở đây đi, anh Trương.”

Người đàn ông cực phẩm có chút bất ngờ, ngay thẳng trả lời: “Nhưng dì Trần nói, cho phép chúng ta đi xem phim rồi về cũng được.”

Dì Trần dám bán đứng cô,cô còn chưa tính sổ! lời của anh ta đúng là nhắc nhở cô, khi về nhất định phải nói rõ ràng với Thái Mỹ Đình, sau này đối tượng mà dì Trần giới thiệu, cô kiên quyết không đi!

“Anh Trương, thật xin lỗi,bộ phim kia anh một mình tự đi xem nhé__ __”

người đàn ông cực phẩm nhân thấy cô ý đã quyết, chỉ còn cách từ bỏ không níu kéo, cuối cùng chỉ biết giơ tay chào tạm biệt cô, cũng như biểu đạt có tình cảm với cô, “Chu tiểu thư, tôi cảm thấy cô rất tốt.”

Câu nói này ngược lại làm cho Chu Hải Mạn cảm thấy rất thoải mái, nhưng ấn tượng cũ về người đàn ông cực phẩm trong lòng cô vẫn không thể mất đi. “Thật không? Tôi cũng thấy tôi rất tốt.”

Người đàn ông cực phẩm nhân “= =”

“Chu tiểu thư, có thể __ __ có thể cho tôi phương thức liên lạc của cô không?”

“Phương thức liên lạc__ __, thôi miễn đi, tổ quốc chúng ta rộng lớn như thế này, nếu có duyên chúng ta cũng có thể gặp lại” Chu Hải Mạn cười trả lời, “Anh Trương này, chúng ta tạm biệt ở đây nhé!” Thế là Chu Hải Mạn không dodợ quay người bước đi, nhưng vừa đi cô vẫn nghe thấy âm thanh ai oán thầm thì vang lên bên cạnh cô “ Lưu lại ở phía sau bạn, người bạn à! Đó không phải là cánh hoa,mà là trái tim tàn lụi của tôi.”

“Tình hình chiến sự nào rồi?”

“Quân địch thất bại thảm hại,quân ta không tổn thất một chút nào,thắng lợi trở về!” Chu Hải Mạn kể hết với Chu Vũ Khiết tay không quên làm một hình chữ V.

Chu Vũ Khiết đối với câu trả lời này rất hài lòng, giơ thẳng ngón tay cái về phía cô, nhưng Thái Mỹ Đình lại nhăn lông mày không mãn nguyện nói: “Bảo con không cần phải về sớm, con làm sao đã vềrồi? mới có mấy giờ?”

Chu Hải Mạn thay đôi giày cao gót, đeo đôi tông đi mở tủ lạnh, “Mẹ, con với cô chả mấy khi về thăm mẹ với bố, mẹ vì sao cứ bắt con ở cùng mấy người không thân quen cơ chứ?”

Thái Mỹ Đình vừa nghe câu này, lông mày càng nhăn, “ Người không quen? Đúng đúng đúng, bây giờ cậu ta là người lạ, nhưng con không phải sẽ có cách để biến cậu ta thành người thân sao?”

“Con không phải ảo thuật gia, con không biết biến.”

“Chu Hải Mạn, cái con nha đầu này, con như vậy là thái độ gì hả?”

Chu Hải Mạn cắn một miếng kem,thoải mái nhe răng trợn mắt, “Mẹ, mẹ cũng không hỏi rõ dì Trần, đã tùy tiện bắt con gặp mặt người ta, đến lúc con gái mẹ bị bán, mẹ có khóc cũng không kịp.”

Thái Mỹ Đình nghe thấy cô nói có lí, cũng không vội giáo huấn cô, hỏi: “Sao thế? cậu ta làm gì con sao?”

“Mẹ, mẹ không biết anh ta hình dáng như thế nào sao? Là mẫu người con thích sao?”

“Ừm, dì Trần cho ta xem ảnh cậu ta rồi, rất văn hoá, là một thanh niên rất đẹp trai.”

“Vậy khẳng định là PS qua, mẹ, con nói mẹ nghe, con không thích mẫu như thế, cho nên sau này mà có mấy kiểu văn hoá, đẹp trai, trực tiếp loại, con tuyệt đối không đi xem mặt!”

“Haizz, con nha đầu này không biết làm sao nữa? Bố con từ nhỏ không phải dạy con, không được trông mặt mà bắt hình dong, lời này của con mà để bố nghe thấy, ông ấy chắc sẽ đánh sưng cả mông con lên mất!”

“= =, con bây giờ đã lớn như này rồi, còn đánh mông!” Chu Hải Mạn ý tứ liền bảo vệ mông của mình, đó là nỗi đau của cô, hồi bé cùng Chu Vũ Khiết làm việc xấu sau lưng, bị đánh mông đều là cô.

Thái Mĩ Đình không kiềm chế được liếc cô một cái, “Nói vào vấn đề chính!”

“Vâng__” Chu Hải Mạn vừa ăn kem vừa tiếp tục nói, “Chúng con hoàn toàn không hợp nhau, anh ta dường như theo chủ nghĩa giáo lý, tất cả mọi thứ đều quy trình mà làm, còn hỏi một lượt tổ tông ba đời nhà ta, đến nguyên nhân cô con vì sao tới giờ chưa lấy chồng cũng hỏi luôn __”

Chu Vũ Khiết vừa nghe câu này, tức giận, “Này! Chu Hải Mạn ý của cháu là sao?”

“Câu hỏi không phải cháu hỏi, cô muốn hỏi ý gì thì nên đi tìm người đàn ông đó! Còn nữa, uống một cốc nước trái cây đều phải tự mình thanh toán, mẹ xem có loại người nhỏ mọn như thế sao? Còn nữa, anh ta nói từ đầu tới cuối giống như thuyết gia, một chút cũng không để ý tới cảm nhận của con, mẹ__ con suýt nữa thì hi sinh oanh liệt, xem mặt xem tới nỗi mất đi tất cả hứng thú với đàn ông!”

Hậu quả này quả là quá lớn, Thái Mĩ Đình không thể không vừa an ủi con gái, vừa chửi thề người giới thiệu một trận, “Là mẹ sai, lần sau, mẹ sẽ kiểm định, bảo đảm tìm được người con ưng ý.”

= =, cô còn cho rằng có thể mượn cơ đánh bại quan niệm xem mắt của mẹ, không ngờ, chỉ là nhiều hơn một trạm kiểm tra, có điều, như thế này, cô cũng được yên tĩnh vài ngày.

Chu Vũ Khiết cười đi lại vỗ vai Thái Mĩ Đình, “Chị dâu này, từ giờ trở đi chị vất vả rồi, trách nhiệm trên vai chị quả là so với thiên hạ đệ nhất còn gian khổ hơn!”

Thái Mĩ Đình chán ghét phũ tay Vũ Khiết, nói: “Không phải đều vì em làm một người cô có tấm gương tốt sao, em sớm lấy chồng đi, nha đầu nhà chúng ta có phải là sớm đưa bạn trai về nhà không.”

“Ồ này, chị dâu, chị như vậy là có ý gì? Con gái bảo bối của chị tìm không được bạn trai thì liên quan gì tới em? Em đâu có cướp bạn trai của nó!”

“Chị dâu có ý gì, em còn không hiểu sao? Mạn Mạn nhà chúng ta từ nhỏ đã chơi cùng em, không học giống nhau mới lạ.”

“Cái gì mà không học giống nhau mới lạ? Mạn Mạn nhà chúng ta như vậy không phải là rất tốt sao? chị xem cả cái khu này ai so được với Mạn Mạn, đây không phải là em dẫn dắt sao, chị dâu, chị nói như vậy quả là không có đạo lý rồi __”

“Chị làm sao nói không có đạo lý? Chị nói cho em biết__”

“__”

Cuối cùng chiến tranh cũng chấm dứt, Chu Hải Mạn đối với cuộc đấu chị dâu em chồng của hai người họ sớm đã thành quen, trước đây cô còn thử ở giữa làm trung gian, nói tốt cho cả hai bên, khuyên họ bình tĩnh, nhưng qua nhiều lần không những vô hiệu mà còn bị hại dưới tình hình chiến tranh này, Chu Hải Mạn rút kinh nghiệm rồi __ quý trùng sinh mệnh, tránh xa chiến tranh.

Cô lẻ lười liếm ăn một nửa que kem trong tay, trong lúc hai bên cãi nhau mặt đỏ tía tai cô liền xen ngang: “Mẹ, kem này không ngon, lần sau đừng mua loại này nữa.”

Thái Mĩ Đình đang trong bận rộn quay đầu hét với cô: “Không phải mẹ mua, tìm bố con mà phản ánh.”

Thế là, Chu Hải Mạn từ tủ lạnh lấy ra cây kem thứ hai, đi về phòng của mình,, tuy không ngon nhưng chả có gì ăn được ngon hơn. Cô vừa đi tới cửa phòng, liền nhìn thấy Chu Viễn Sơn từ phòng đọc sách đi ra, Chu Viễn Sơn nhìn cô, “Sao lại không ở dưới, chạy lên đây làm gì?”

Chu Hải Mạn chỉ xuống dưới lầu, “ở dưới có sát khí, lưu manh, con là vì sợ cuộc hoả chiến ở dưới làm bị thương, cho nên mới chạy lên đây tránh nạn.”

Chu Viễn Sơn không nén được cau mày “mẹ và cô lại cãi nhau rồi?”

Chu Hải Mạn xác thực gật gật đầu, “Vâng, khói thuốc mù mịt__”

Chu Viễn Sơn suy đoán một lúc, liền đoán ra là chuyện gì, sau đó nói với Chu Hải Mạn “Cô con khiến người nhà không khỏi lo lắng rồi, con cũng mau mau dẫn bạn trai về nhà, mẹ con cũng không vì chuyện này mà cãi nhau với cô con.”

Chu Hải Mạn không nén được mếu máo, bố vẫn là thiên vị cô, bé tiếng kháng nghị: “Liên quan gì tới con? Giữa hai người họ đã có mâu thuẫn từ lâu, cuộc chiến rằng co từ trước tới nay chưa hề dứt.”

Chu Viễn Sơn nhìn xuống dưới lầu, thậm chí còn có thể nghe rõ tiếng cãi lộn của 2 người bọn họ, ông không còn cách nào đành lắc đầu, tiếp tục đi về phòng đọc sách, “Con cùng Vũ Khiết vừa về nhà, là bố lại không được yên.”

Ồ __ Rõ ràng là bố gọi con với cô về, giờ lại nói những lời này là sao. Giống hồi nhỏ, Chu Hải Mạn không nén nổi làm một mặt xấu sau lưng Chu Viễn Sơn, làm xong cô mới nhớ mình còn việc chính chưa nói với bố: “Bố lần sau đừng mua vị kem này nữa, không ngon chút nào.”

Chu Viễn Sơn quay lại nhìn vào cây kem Chu Hải Mạn đang cầm cho vào miệng. Nha đầu này từ nhỏ thích ăn đồ lạnh, cho nên tủ lạnh trong nhà từ trước không thiếu mấy loại kem này đến tận khi cô chuyển ra ở cùng với Chu Vũ Khiết. Nhưng mỗi lần cô về, tủ lạnh vẫn luôn để đầy những thứ cô thích, “Không ngon, vậy cái này để bố ăn cho, đúng lúc bố đang khát định xuống dưới uống trà.” Vừa nói ông liền lấy luôn que kem trên tay Chu Hải Mạn “Cảm ơn, con gái!”

Chu Hải Mạn tức giận “Bố, bố có biết con bất chấp cả nguy hiểm tính mạng từ dưới lầu cầm lên không? Bố sao có thể nhẫn tâm thế chứ.”

“Thì con cũng có thể lại bất chấp tính mạng xuống lầu lấy 1 que nữa, nói với con nhiều lần rồi, một ngày ăn một que là đủ rồi, mỗi lần đều cầm 2 cây, con quên là hồi nhỏ ăn đến hỏng bụng sao?”

8. Chương 8

Chu Hải Mạn bắt một chiếc taxi rất nhanh đã đến chỗ hẹn với Tiết Thiệu Luân, anh đang dựa vào xe cô nói gì đó với một cô nàng thời thượng, đợi cô đi tới gần, cô nàng thời thượng nhìn Tiết Thiệu Luân gật đầu, liền rời đi.

Quả nhiên thuộc tính là người đàn ông lưu manh đi tới đâu phong lưu tới đó, Chu Hải Mạn vốn dĩ cảm thấy anh ta không đáng ghét cho lắm, định không nghiêm mặt với anh ta, nhưng anh ta như vậy thật sự làm cô không có cách nào cười với anh ta.

Tiết Thiệu Luân nhìn rồi đi đến chỗ cô, người đẹp tóc ngắn, mắt lập tức sáng lên, cười chào đón, “ Cô đến rồi.”

“Ừm.” Chu Hải Mạn gật đầu, ánh mắt vừa mới từ bóng cô nàng thời thượng thu về.

“Cô gái ấy hỏi đường thôi__”

Chu Hải Mạn cuối cùng ngừng mí mắt nhìn anh ta, “Ồ”

“Cô không tin?” Tiết Thiệu Luân nhướn mày.

“Tòitin.” Nhưng Chu Hải Mạn hiện rõ ba chữ “Không thật thà.”

Tiết Thiệu Luân liền có cảm giác thất bại, người phụ nữ này, anh đùa cô trêu cô, sao cô cứ làm khó anh, hình như anh thực sự vừa trêu đùa cô thế là anh lại một lần nữa nhấn mạnh với cô, “Cô ta thật sự chỉ là hời đường.”

Chu Hải Mạn vẫn nghiêm mặt, bỏ qua anh đi mở cửa xe, “Anh không phải giải thích với tôi, cô ta là ai với tôi không liên quan.”

Tiết Thiệu Luân cùng cô ngồi vào xe, cố chấp nghĩ cần lấy lại điểm ấn tượng đã mất, “Đương nhiên có liên quan, nó liên quan đến sự trong trắng của tôi!”

Nghiêm trọng như vậy? Chu Hải Mạn nhìn anh ta đánh giá, “= =, Anh Tiết, cô ta làm sao huỷ đi trong trắng của anh? Nếu anh muốn thông qua pháp luật giải quyết, tôi có thể giới thiệu cho anh luật sư có kinh nghiệm phong phú về mặt này.”

“Dù sao chúng ta cũng là bạn___”

Lúc cô nói câu này mắt nhìn thẳng anh, trong mắt toàn một màu chế nhạo, Tiết Thiệu Luân chán nản cúi đầu xuống, “Không cần, cảm ơn___”

Chu Hải Mạn lấy tiền từ trong ví đưa đến tay anh, “Cảm ơn anh giúp tôi lấy xe, đây là phí bảo dưỡng.”

Tiết Thiệu Luân nhìn cô, nói lí: “Tiền không cần cô trả.” Nếu muốn cô trả tiền, anh cần gì phải giúp cô lấy xe? Chu Hải Mạn vẫn không thu tay về, nói với anh, “Cầm đi.”

“Tôi nói rồi không cần trả___”

“Tôi bảo anh cầm ___”

Tiết Thiệu Luân nhìn cô, rồi lại nhìn mấy tờ tiền cô đưa, mặt cô vô cảm, không chịu bỏ qua, cuối cùng Tiết Thiệu Luân nản lòng, “Được thôi, thật ra cũng không đáng bao nhiêu, thật là, cô cũng đừng như người xa lạ thế.”

Chu Hải Mạn rút tay, khởi động xe, nói lí: “Đối với tôi mà nói, anh Tiết vốn là người ngoài.”

“Đối tôi mà nói, cô Chu Hải Mạn là ___” Tiết Thiệu Luân chưa nói hết, liền cảm thấy một ánh mạnh mẽ chiếu tới anh, đầu hơi lệch, thật ra nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Chu Hải Mạn liếc qua, anh lập tức im lặng, mới ý thức được mình không cảm nhận thiếu chút đã trọc ghẹo Chu Hải Mạn, nguy hiểm___

Chu Hải Mạn theo hẹn mời Tiết Thiệu Luân ăn cơm, nhưng tâm tư Tiết Thiệu Luân không dùng để ăn cơm, đến cuối anh cũng không nhin được, hỏi: “Luật sư Chu, vì sao mặt cô chỉ có một vẻ nghiêm túc vậy?”

Chu Hải Mạn chỉ hơi nhón mày, “Vậy sao?”

“Ừm___từ lúc tôi gặp cô tới giờ, cô vẫn là khuôn mặt vô cảm xúc, luật sư Chu, cô không phải là___” Tiết Thiệu Luân dựa vào lưng ghế nhìn cô, dáng y hệt như một chuyên gia.

“Không phải là gì?”

“Không phải là mặt than chứ?” (mặt bị tề liệt cảm xúc)

Mặt than___mặt___than___hai chữ này giống như con ma nhỏ mặc váy cổ nhảy đi nhảy lại trước mặt cô, cứ nhảy làm mất Chu Hải Mạn nổ đom đóm.

“Bác sĩ Tiết, bệnh nghề nghiệp của anh khá nghiêm trọng.”

“Không, tôi không phải khoa thần kinh, nhưng nếu luật sư Chu thật sự cần, tôi có thể giới thiệu cho cô bác sĩ phụ trách tốt nhất.”

“= =, cảm ơn, tôi không cần.”

“Luật sư Chu, mặt than cũng không phải là bệnh gì không thể nói ra, chỉ là cần hợp tác với bác sĩ để chữa trị, cô không cần phải ngại.”

“Thêm nữa, chúng ta là bạn, tôi nhất định giữ bí mật giúp cô.”

“Bác sĩ Tiết, sự nhiệt tình của anh hơi quá, tôi không bị bệnh.”

“Nhưng, luật sư Chu dường như mặt mãi mãi vô cảm, đến giờ vẫn chưa cười một chút, lẽ nào là không biết cười?”

Anh dám nói cô không biết cười? Haha___ không biết cười! Thật là___

Chu Hải Mạn bị anh ta làm tức điên vẫn chưa trở lại bình thường, không ngừng dặn lòng mình, đây rõ ràng là báo thù, đồ lưu manh không biết xấu hổ___

“Tôi là sợ bác sĩ Tiết sẽ chảy máu mũi.”

Anh thật là người không có tiền đồ sao? Khoé miệng Tiết Thiệu Luân co rút, dường như có chút lúng túng, “Cô Chu nghĩ nhiều rồi.”

Chu Hải Mạn thè lưỡi khéo léo liếm dầu mỡ sót lại trên môi, cười ngọt ngào với anh, theo đó còn chớp chớp mắt, “Quà tặng.”

Thế là, Tiết Thiệu Luân hai hàng máu mũi chảy dài, bởi vì anh quên mất, anh đang ăn món Tứ Xuyên với Chu Hải Mạn, anh chỉ cần tiếp xúc với tính kích thích của ớt là sẽ__

= =, chảy máu cam__

“Anh xem, tôi đã nói rồi.” Chu Hải Mạn bất hạnh nhìn anh, nụ cười tinh quái vẫn còn trên mặt.

Tiết Thiệu Luân xua tay bất lực, “Tôi là vì cay, không phải vì__”

Chu Hải Mạn gạt đầu, cô sớm đã biết rõ, giải thích chỉ là che giấu biểu cảm.

Vì hai giọt máu mũi, hình tượng của Tiết Thiệu Luân mất hoàn toàn, giấy trên bàn ăn bị anh dung làm bông nhét mũi, máu vẫn không ngừng chảy ra ngoài.

Chu Hải Mạn vô cùng vui mừng, vì trong lúc anh bận rộn nói chuyện với cô cô đã ăn một bữa no, nếu không đối diện với hiện trường đầy máu này, cô khẳng định không nuốt nổi một hạt cơm.

Tiết Thiệu Luân chân tay vẫn bận rộn giúp mình cầm máu, mắt nhìn thấy Chu Hải Mạn lại gần mình, phía sau tai trái phải anh tự nhiên có một thứ đè lên, “Làm gì thế?”

“Hồi nhỏ, bà tôi dạy tôi, hồi ấy tôi suốt ngày bị chảy máu cam, bà liền cầm đồ ép lên sau tai tôi. Qua trải nghiệm của tôi chứng minh, hiệu quả không tồi.” Chu Hải Mạn vỗ vỗ vai anh, “Tin tôi.”

Tiết Thiệu Luân ngoan ngoãn gạt đầu, nhưng anh vẫn hoài nghi hỏi: “Cô ép cho tôi bằng cái gì?”

Chu Hải Mạn làm lại lần nữa, hoàn toàn đứng đưng trả lời: “Không có gì, chỉ là hai cục xương mà thôi.”

Tiết Thiệu Luân: “= =”

Thế là, Tiết Thiệu Luân trên tai ép hai cục xương yên lặng.

Lúc Chu Hải Mạn đưa Tiết Thiệu Luân về, Tiết Thiệu Luân bỗng nhớ ra chuyện của Trình Phi và Thẩm Thành Lương, “Đúng rồi, anh họ tôi nói muốn cảm ơn cô.”

“Cảm ơn tôi làm gì? Tôi là luật sư của Trình Phi, lại không phải luật sư của anh ta.”

“Cảm ơn cô đã sắp xếp cho anh ấy và Trình Phi gặp mặt, anh ấy sau khi về đã nghĩ thông, ngày hôm sau liền kí thoả thuận li hôn với Trình Phi.”

“Ồ, đây là trách nhiệm của tôi, để anh ấy gặp Trình Phi gặp mặt cũng giúp án nhanh chóng được giải quyết.”

“Nhưng, tôi rất hiếu kỳ, cô làm sao có thể khuyên Trình Phi gặp mặt anh họ tôi?”

Chu Hải Mạn nghĩ một lúc, trả lời: “Cơ bản không cần khuyên, tôi đem những chuyện nghe được từ anh kể ra trước mặt cô ấy, sau đó nói một câu, Trình Phi làm người cần có mặt thám, cô ấy liền ngoan ngoãn đi.”

= =, Đúng là đủ ngắn gọn, khoẻ miệng Tiết Thiệu Luân co rút, “Tuy cô ấy từ bỏ chia tài sản của Thẩm Thành Lương, nhưng Thẩm Thành Lương vẫn nể tình cũ, ngôi nhà cũ của họ nhường lại cho cô ấy, còn để lại cho cô ấy một phần tiền, giúp cô ấy sắp xếp công việc, đối với cô ấy, đã làm tận tình tận nghĩa rồi.”

Chu Hải Mạn gật đầu, “Ừ, anh Thẩm quyết định buông tay, đối với hai người đều là giải thoát, kì thực, Trình Phi cũng không dễ dàng gì.”

Tiết Thiệu Luân nghiêng đầu nhìn cô, thảo nào nói phụ nữ đoàn kết, Trình Phi tiêu tiền của Thẩm Thành Lương, cùng người đàn ông khác phóng đảng, cũng gọi là không dễ dàng?

“Phụ nữ thiếu nhất là cảm giác an toàn, ở bên anh Thẩm lúc nghèo rớt mùng tơi, bọn họ cái gì cũng không có, nhưng Trình Phi có thể nắm giữ toàn bộ con người anh Thẩm. Lúc sự nghiệp của anh Thẩm có thành công, phát lên như điều gặp gió, tuy anh ấy có thể cho Trình Phi những vật chất rất tốt, nhưng thời gian bên cô lại rất ít, Trình Phi vì thế mà bất an, cũng thử khai thông cho anh Thẩm. Lâu ngày, thời gian hai người bên nhau càng ít, khoảng cách cũng lớn dần, tình cảm tự nhiên sẽ nhạt đi, mà hôn nhân không có tình yêu sớm sẽ rạn nứt.”

“Cho nên, cô cảm thấy hôn nhân, quan trọng nhất là tình cảm?” Tiết Thiệu Luân nhìn cô lắng nghe, tình anh đô thị này giống như một nhà thông thái, đứng ngoài cuộc sống của người khác, chỉ là một người xem, làm luật sư đều tỉnh táo nhìn xa trông rộng vậy sao?

“Nếu không thì là cái gì?” Chu Hải Mạn hỏi ngược lại.

Đúng, nếu không thì là cái gì? Tiết Thiệu Luân dường như trước nay chưa suy xét về vấn đề này, vì vốn dĩ chưa nghĩ qua bao giờ, cho nên anh trả lời không được câu hỏi của Chu Hải Mạn, “Không biết, tôi cũng chưa từng kết hôn.”

= =, Chưa ăn qua thịt heo, toàn là nhìn heo chạy___Chu Hải Mạn nhìn anh, nhặt nhẹo trả lời: “Tôi cũng chưa kết hôn.”

“Tôi biết chứ, cô vẫn đang đi xem mắt mà.”

Chu Hải Mạn chửi thầm anh một trận, phản ứng trên mặt vẫn lạnh nhạt, “Thì sao? Bác sĩ Tiết có đối tượng tốt cần giới thiệu cho tôi sao?”

Sụp đổ___

Người phụ nữ này quả nhiên là mặt than sao? vẫn là bộ dạng mây bay nhẹ nhàng gió hiu hiu, cô lẽ nào không tức giận hoặc hơi chút phẫn nộ? “Cái đó___nếu có, tôi nhất định sẽ nhớ giới thiệu cho luật sư Chu.”

Chu Hải Mạn nghiêng mặt cười với anh, nói: “Cảm ơn.”

Sau đó một thời gian dài, Tiết Thiệu Luân đều suy nghĩ về cuộc nói chuyện tối đó, lúc cuối cùng, anh vì sao lại không hăng hái đề cử mình?

9. Chương 9

“Cậu đề cử cũng vô ích, anh thấy cô gái ấy nhất định là không có dính tí điện nào với chú, nếu không thời gian dài như vậy cô ấy đều không chủ động liên lạc với chú một lần, anh thấy chú vẫn là đừng hi vọng gì nữa.” Thẩm Thành Lương uống một li rượu, trong âm thanh ồn ào lớn tiếng nói với anh.

Tiết Thiệu Luân một tay xoay li rượu, một tay nâng đầu chống trên quầy rượu, giọng uể oải: “Thì coi như cô ấy là vật cách điện đi, gặp phải trạm phát điện mạnh mẽ như em cũng chỉ tước được vũ khí ném xuống.”

Thẩm Thành Lương cười anh, tiếp tục đón những li rượu đầy, “Ừm,tháng trước cậu nói giống như thế.”

Đúng, tháng trước anh tràn đầy tự tin nói sẽ đoạt được cô, nhưng khoảng cách của họ cách lần trước ăn cơm cũng hơn hai tuần rồi, cô ấy không chủ động liên lạc với anh một lần, mà mỗi lần anh nhắn tin cho cô, cô cũng trả lời anh ngắn gọn thậm chí là chỉ một chữ.

Quả là chuyện đời khó đoán, Tiết Thiệu Luân anh cũng có lúc bị cự tuyệt.

“Ồ? Người hướng về phía này không phải là luật sư Chu sao? Nhưng, cô gái bên cạnh cô ấy là ai vậy?”
Thẩm Thành Lương hướng con mắt say lơ dờ, chỉ vào bóng dáng mơ hồ mới bước vào của hai cô gái nói.

Tiết Thiệu Luân nhìn theo hướng anh chỉ, người mặc áo phông rộng, quần bò xanh tóc ngắn không phải Chu Hải Mạn thì là ai? Người đẹp tóc xoăn đi bên cạnh cô tuổi lớn hơn một chút, Tiết Thiệu Luân nhìn cô dẫn đo ba giây, có cảm giác đã gặp ở đâu đó. Tay anh nâng trán, bất lực nhớ, không phải là cùng anh em ra ngoài chơi rồi quen chứ? Cùng đám bạn xấu, việc tốt chẳng thấy, chỉ thấy như mắc nợ tình cảm.

“Hi, luật sư Chu___” chưa đợi Tiết Thiệu Luân sắp xếp manh mối, Thẩm Thành Lương sớm đã có chút sayliền vẫy tay gọi Chu Hải Mạn, “Luật sư Chu, thật trùng hợp!”

Chu Vũ Khiết không nén nổi nhần mày, dùng cánh tay huých Chu Hải Mạn, “Có một kẻ say chào cháu kìa, cháu quen loại người này lúc nào vậy?”

Chu Hải Mạn với sự chỉ dẫn tìm được chủ nhân của âm thanh, nhún vai nói: “Anh ta là chồng của Trình Phi___à, không phải, bây giờ nên nói là chồng cũ.”

Chu Vũ Khiết hiểu ra, “Hoá ra anh ta là người đàn ông tốt có mối tình sâu đậm với với Trình Phi à.”

“Ừm, chính là anh ta___” Chu Hải Mạn gật đầu, cùng với Chu Vũ Khiết qua chỗ anh chào hỏi, “Anh Thẩm, anh cùng bạn đến à?”

Thẩm Thành Lương cười híp gật đầu, mắt nhìn Chu Vũ Khiết, “Hi hi, chị này là ai thế___”

Chu Vũ Khiết vốn có ấn tượng rất tốt với anh, nhưng nghe xong câu anh nói chị liền phẫn nộ, “Vị Âu Chí Tang này, anh uống tới hồ đồ rồi sao, ai là chị anh!”

“Cô___” Chu Hải Mạn lôi Chu Vũ Khiết, “Anh ta uống say rồi, đừng chấp anh ta.”

“Hi Hi, tôi không phải Âu Chí Tang, tôi tên là Thẩm Thành Lương, Thẩm Thành Lương___biết chưa, chị gái___”

Anh còn chưa nói hết, Chu Vũ Khiết tức tối nhần anh, nếu không phải Chu Hải Mạn giữ lại, mặt anh sớm đã biến sắc.

Tiết Thiệu Luân kéo Thẩm Thành Lương ra sau, chào hỏi Chu Hải Mạn trước, rồi quay sang cười với Chu Vũ Khiết: “Người đẹp, đừng tức giận, anh ta gần đây tâm trạng không tốt, thường uống say, vì thế nào có chút không tỉnh táo, mong người đẹp rộng lượng, đừng để ý loại người này___”

Anh một câu người đẹp, hai câu người đẹp làm cho Chu Vũ Khiết vui vẻ, Chu Hải Mạn mặt lại vô cảm nhìn anh, = =, đúng là lời đường mật của tiểu lưu manh___

“Bác sĩ Tiết thật là nhanh quên, nhanh như vậy đã quên tôi rồi?” Chu Vũ Khiết cười hỏi.

Mặt Chu Hải Mạn đặt dấu hỏi, Tiết Thiệu Luân cố gắng nhớ lại, quả nhiên điều anh sợ cũng tới, anh gãi đầu, cười nói: “Tôi cũng thấy cô đây vài phần quen mặt, nhưng tôi dường như không nhớ từng gặp ở đâu?”

Chu Vũ Khiết giả vờ thất vọng đầy khẩu khí, “Haiz, bác sĩ tiết quả nhiên là quý nhân hay quên, tháng trước tôi đi cùng đồng nghiệp đến bệnh viện của anh khám bệnh, tôi còn để lại cho anh danh thiếp.”

“Ồ___” Tiết Thiệu Luân vui mừng, thì ra là từng khám bệnh ở bệnh viện của bọn anh, anh còn tưởng chủ nợ trước đây bị anh từ chối, “Có phải là cô Lâm ngã cầu thang đó không?”

“Đúng, chính là cô ấy, hai ngày trước cô ấy còn nhắc tới anh, nói anh đúng là một bác sĩ tốt thân thiện.”
Chu Vũ Khiết nhìn anh, câu cuối không nói ra___mẫu chốt vẫn là đẹp trai.

Nhận được lời khen của người đẹp, Tiết Thiệu Luân tự nhiên thấy vui, nhưng điều anh vui nhất vẫn là cuối cùng lấy được vài điểm trước mặt Chu Hải Mạn, “Đâu có đâu có, tôi chỉ là cố gắng vì trách nhiệm của mình mà thôi.”

“Nhưng___” Chu Vũ Khiết chỉ Chu Hải Mạn bên cạnh, Rồi lại chỉ Tiết Thiệu Luân, “Hai người quen nhau?”

Chu Hải Mạn vừa đi về phía quầy rượu, vừa đáp: “Vâng, anh ta là em họ của anh Thẩm___”

“Ha___” Chu Vũ Khiết kích động, “Hoá ra anh ta là, anh ta là___” Cô theo Chu Hải Mạn ngồi xuống bên cạnh, “Là tên lưu manh đột kích ngực của cháu?”

Chu Hải Mạn gọi một li rượu mạnh vị quả hạnh, “Ừm, chính là anh ta___”

Chu Vũ Khiết xúc động vỗ vai cô, “Nha đầu, cháu lời quá rồi___”

= =, Người bị sờ ngực là cô, còn nói cô chiếm tiện nghi, lại không phải cô sờ ngực Tiết Thiệu Luân, “Cô khẳng định cô là cô ruột cháu sao?”

Tiết Thiệu Luân dìu Thẩm Thành Lương về quầy rượu, gọi mới một li rượu whisky, “Không ngại cùng ngồi nhé?”

Chu Hải Mạn bĩu môi, ngồi thì cũng ngồi rồi, cô còn có thể có ý kiến gì? Cô chỉ vào Thẩm Thành Lương đang gào thét uống tiếp ở quầy rượu nói: “Anh không đưa anh ta về nghỉ ngơi sao?” “Khẳng định bây giờ không đưa về được, đợi anh ấy say hoàn toàn tôi sẽ đưa anh ấy về, yên tâm.” Tiết Thiệu Luân nói rồi đưa cho Thẩm Thành Lương một lon bia, “Anh ấy càng say thì lúc sau sẽ ngủ ngay, bây giờ đang là lúc hưng phấn, có cho một con trâu vào cũng không kéo nổi anh ấy.”

= =, Chu Hải Mạn không đồng tình nhìn Thẩm Thành Lương, người em họ này đúng là bà con xa, lẽ nào không sợ anh uống say xảy ra chuyện sao?

“Nào, chị gái, uống, zô___” Thẩm Thành Lương không thích uống một mình, lấy li rượu chạm cốc với Chu Vũ Khiết ngồi bên cạnh.

Chu Vũ Khiết tức muốn bóp chết anh ta, may bị Chu Hải Mạn ngăn lại, “Cô, cô hiểu một chút, anh Thẩm đang trong thời kì đau khổ, cô nhìn một chút, nhìn một chút___cô xem, anh ta uống đến nỗi này, cũng rất đáng thương.”

Chu Vũ Khiết nghĩ lại, cơn giận cũng giảm bớt, lúc sau liền chạm li uống rượu cùng Thẩm Thành Lương, “Huynh đệ, nếu anh muốn uống, thì tôi uống với anh, cạn li!”

“Cheers!” có người uống cùng, Thẩm Thành Lương càng hăng say, vừa uống vừa gọi thêm mấy chai nữa, “Tôi mời cô!”

“Được, có nghĩa khí, uống say còn sáng khoái như này, rượu này tôi nhất định sẽ uống!”

Chu Hải Mạn lắc đầu vô vị, quả nhiên là hai người điên, một người lấy say rượu để điên, một người bình thường đã điên rồi, bị kích động càng điên hơn___

“Đây là cô của cô sao?” Vừa nghe thấy cô gọi Chu Vũ Khiết bằng cô.

Chu Hải Mạn gật đầu, “Ừm.”

“Cô ấy xem ra cũng trẻ mà ___”

Chu Hải Mạn quay đầu nhìn anh, “Câu này để cô nhỏ nghe được thì anh chết chắc, anh nên nói, cô ấy vốn dĩ rất trẻ, không phải là xem ra.”

Tiết Thiệu Luân gật đầu, “Cảm ơn nhắc nhở.”

“Không sao.” Chu Hải Mạn tiếp tục uống rượu, “Nhưng, tôi cảnh cáo anh, đừng mơ có ý với cô tôi___”

“Khụ khụ___khụ___” Tiết Thiệu Luân bị sắc liên tiếp, quen nhau thời gian lâu rồi, Tiết Thiệu Luân anh trong mắt cô là loại người như vậy, gặp phụ nữ là sinh tình.

“Luật sư Chu, cô nói như vậy là vu oan người tốt đấy, tôi về phương diện này một chút cũng không nghĩ tới, tôi thề!”

“không có là tốt nhất.”

Cô ngả đầu, vừa uống rượu vừa quan sát Chu Vũ Khiết và Thẩm Thành Lượng uống vui vẻ bên cạnh, đèn trong quán rượu lúc sáng lúc tối, khuôn mặt cô ẩn trong ánh đèn mờ ảo, Tiết Thiệu Luân nhìn cô, uống cạn chai rượu, “Này, sao cô lại nói tôi là loại người như vậy?”

Cô nghiêng đầu qua nhìn anh, tửu lượng của cô khá tốt, đã uống liên tiếp mấy li, nhưng rất tỉnh táo, chỉ là do tác dụng của rượu, má cô phớt hồng, mắt đã có một lớp sương mờ, cổ họng Tiết Thiệu Luân bắt giác động đậy, nghe thấy cô hỏi, “loại nào?”

Giọng cô mềm mại, không giống như bình thường, Tiết Thiệu Luân chỉ cảm thấy như một sợi lông vũ nhẹ lướt qua tim anh, ngứa ngứa, anh vội vàng trấn tĩnh, tiện tay lấy từ bên cạnh một chai bia, “Lưu manh___”

“Phù___” nghe anh đánh giá bản thân, Chu Hải Mạn không nhịn được bật cười, xem ra anh rất hiểu bản thân mình. Không thể không nói, cô cười lên rất xinh, dung mạo xinh đẹp, ánh mắt Tiết Thiệu Luân bắt đầu bị cô hấp dẫn, anh trước giờ không biết một cô gái lại có nhiều hình dáng khác hẳn nhau, hung hãn, nghiêm khắc, lạnh lùng, thú vị, giỏi giang, còn đáng yêu nữa___

“Cô cười cái gì?” anh hỏi.

Chu Hải Mạn lập tức thu lại nụ cười trên mặt, giống như kiểu người vừa cười lúc này không phải là cô, lạnh nhạt đáp: “Không có gì.”

“Cô chưa trả lời câu hỏi của tôi.”

Chu Hải Mạn nhìn anh, câu hỏi của anh? À___Anh hỏi cô vì sao cho anh là lưu manh, cô gần như rất nghiêm túc suy nghĩ, lần đầu tiên gặp mặt chính cô bị anh sờ ngực, lần thứ hai gặp trên mặt anh là vẻ mặt hèn hạ, lần thứ ba gặp anh đuổi theo ngồi lên xe cô, lần thứ tư gặp mặt anh đang bắt chuyện cùng một cô gái trên đường, còn vì động tác cố ý của cô mà chảy máu mũi___

Nhiều hình tượng cùng nhau như vậy, cô cảm thấy gọi anh là lưu manh cũng không oan.

“Vì cử chỉ lời nói của anh Tiết đã tiết lộ thông tin này, tiết lộ vô cùng rõ ràng điều này___”

Lời nói, hành động___Tiết Thiệu Luân đỡ trán, xem ra anh không cứu nổi rồi.

Nhưng, đã bị gắn mác lưu manh, nếu không biểu hiện cho tốt, thế có phải là có lỗi với danh hiệu này không? Tiết Thiệu Luân cười tiến gần lại Chu Hải Mạn, nhẹ nhàng nói bên tai cô, “ Cô Chu, cô không thấy bầu không khí bây giờ rất tốt sao?”

Chu Hải Mạn hơi nghiêng người, kéo khoảng cách ra xa anh, cầu môi, “Anh Tiết, nhớ nắm đấm của tôi phải không? Là má trái hay má phải vậy?”

Tiết Thiệu Luân cúi đầu chỗ về vị trí của mình, “Cô Chu thật biết làm người ta cụt hứng___”

Cô gơ chai rượu với Tiết Thiệu Luân, thông thả đáp: “Là anh Tiết hứng thú quá cao thôi.”

10. Chương 10

Lúc Thẩm Thành Lượng uống say, Chu Vũ Khiết vẫn còn có hứng muốn chơi oẳn tù tì với anh, Chu Hải Mạn chỉ còn cách kéo cô ra khỏi người của Thẩm Thành Lượng, dìu cô ra hướng cửa, “Cô, chúng ta về nhà thôi, ngoan nào”

“Không, cô còn muốn uống, uống tiếp nữa. Anh kia, chúng ta uống tiếp nào-sao anh ngủ say rồi? Dậy uống tiếp nào.”

Chu Hải Mạn nhìn qua Tiết Thiệu Luân, Tiết Thiệu Luân nhún vai một cách bất lực, “tôi đưa hai người về, xe tôi ngay bên ngoài.”

Chu Hải Mạn vừa kéo Chu Vũ Khiết, dùng sức cơ thể mình đỡ cô ấy, “Không cần đâu, tôi ngồi taxi được rồi.” Sức cô ấy lớn thật, dù Chu Vũ Khiết giống như bế một con thỏ con vậy.

Tiết Thiệu Luân dìu Thẩm Thành Lượng, anh ấy sớm đã ngủ một cách say sưa, mặc cho Tiết Thiệu Luân dìu đi.

“Vừa nãy anh cũng uống rượu, không thể lái xe nữa, đi taxi tốt hơn.” Chu Hải Mạn quay đầu lại nói tiếp.” Về nói với anh Thẩm, anh ấy cứ uống say như vậy không phải cách tốt.”

Tiết Thiệu Luân gật đầu, “Ừ, tôi đi taxi, thế cô về cẩn thận.”

Chu Hải Mạn đem Chu Vũ Khiết lên xe, bản thân mình ngồi ngay cạnh cô ấy, Chu Vũ Khiết vẫn đang kêu tôi muốn uống nữa, uống nữa, Chu Hải Mạn chỉ còn cách hứa với cô, về nhà lại uống tiếp.

Tiết Thiệu Luân cười nhìn hai cô cháu, bình thường là cô chăm sóc cháu, nhưng ở đây thì hoàn toàn ngược lại, lúc này Chu Vũ Khiết thật giống như một đứa trẻ đòi ăn kẹo.

Cô ấy lại quay đầu lại nhắc nhở Tiết Thiệu Luân lần nữa, “Anh nhớ đừng lái xe đấy.”

Tiết Thiệu Luân thường ra ngoài uống rượu, có lúc uống gần say, nhưng vẫn nhớ cầm chìa khoá lái xe về nhà, chứ đừng nói là hoàn toàn tỉnh táo. Đợi xe của Chu Hải Mạn đi xa, anh dìu Thẩm Thành Lượng ra bãi đỗ xe, nhưng đi đến nửa đường, anh lại quay về, ở bên đường vẫy một chiếc taxi, dìu Thẩm Thành Lượng cùng mình vào xe.

Cho đến khi về nhà, đem cơ thể to lớn của Thẩm Thành Lượng, anh cảm thấy buồn cười, sao mình lại phải nghe người phụ nữ kiêu ngạo kia chứ?

“Mẹ, tuần này con bận, không có thời gian đi.”

“Không có thời gian cũng phải có thời gian cho mẹ”

“Mẹ -tháng này con đi xem mắt hai lần rồi!”

“Mới hai lần thôi mà, con có biết con gái cô Tổng hàng xóm nhà mình tuần này đi xem mắt năm lần đấy.”

“==, cái này mẹ cũng đem ra so sánh, Chu Hải Mạn hết muốn nói luôn, “Mẹ, con có thể không đi không mẹ.” Đi cũng không có tác dụng gì, nếu xem mắt tốt thể thì những cô lớn tuổi trong công ty luật lấy chồng hết rồi.

“Con nói gì hả? Thái Mĩ Đình mỗi lần mắng cô đều rất dữ, tiếng rất lớn. “Con không đi xem mắt thì dẫn bạn trai về cho mẹ cũng được đấy!”

“Bố con vì chuyện của cô con đau đầu gần hai năm rồi đấy, con cũng không nghe lời, con nói xem-có phải con muốn mẹ và bố tức chết không?

“Mẹ nói con biết, bắt hiếu có 3 điều, không lấy chồng là tội lớn nhất, nếu như trước ba mươi con không lấy chồng, con sẽ là người con bất hiếu nhất từ trước đến nay!”

“Mẹ -” Chu Hải Mạn lập tức ngăn Thái Mĩ Đình nói nhiều lại, người con bất hiếu nhất từ trước đến nay, người con bất hiếu nhất từ trước đến nay!” danh hiệu này cô không dám nhận đâu, nhưng cô còn lâu mới 30, có cần gấp như vậy không?

“Con đi, con đi là được chứ gì?”

Thái Mĩ Đình vừa nghe Chu Hải Mạn đồng ý đi xem mắt, lập tức vui vẻ lên, quay ngắt 180 độ, dịu dàng nói, “Mẹ nói con biết, cậu này, cực kì tốt luôn đấy nhé, mẹ gặp người thật rồi, con mặc kệ sao mẹ gặp được, đẹp trai lắm đó, giống như ai nhỉ, ngôi sao họ Trắc gì đó mà con hay nhắc đến ấy?”

“Trắc Lạ-“

“Đúng rồi, con mà gặp, nhất định sẽ rất thích, nhớ lúc đó trang điểm đẹp đẹp vào, đừng mặt lạnh như vậy—đừng tưởng mẹ không biết tật xấu của con, với người không quen biết thì mặt lạnh như băng ý, khó coi chết, mẹ nói con biết—”

“Mẹ, mẹ còn nói nữa là con không đi nữa”

“Được, được được, mẹ không nói nữa, lần này con mà yêu được cậu ta, về nhà mẹ làm món cánh gà nướng táo khao con, con gái, mẹ tin ở con!”

==, Con cũng tin ở mình, nhưng con không tin anh ta—chu Hải Mạn nghĩ đến món cánh gà nướng táo của Thái Mĩ Đình, không kìm được nước miếng.

“Được rồi, con biết rồi, mẹ, không có chuyện gì khác thì con cúp máy đây”

“Ừm, cúp nhé, cúp nhé, nhớ chăm chút bản thân một chút, mẹ nói con bao giờ để tóc dài một chút đây, bây giờ con trai đều thích con gái có mái tóc dài đây, còn nữa, không trang điểm là không được đâu đây, con xem người ta nhân viên văn phòng có ai là không biết trang điểm—”

Thế này vốn đồng ý của mẹ lại bắt đầu nói thêm nửa tiếng nữa, đợi mẹ gần nói xong, Chu Hải Mạn mới đưa máy lên tai, “Mẹ, con không phải đứa trẻ con nữa, mẹ đừng lo nữa nha, con cúp nhé—”

“Ừm, nhớ đi đây, mẹ đã hẹn với cô Vương rồi đây.” “Con biết rồi, biết rồi, con có lúc nào thất hẹn đâu—”

Cuối cùng, tiếng của Thái Mĩ Đình biến mất ở giây phút cô cúp máy.”

“Sao cô không đi xem mắt, sao biết họ không phải đàn ông tốt?”

“Lúc cô cháu đi xem mắt, cháu vẫn còn đang vì viết luận văn mà rụng tóc đấy, còn muốn cô kể lại những việc khủng khiếp mà họ làm một lần nữa không?”

Chu Hải Mạn lắc đầu, “không cần đâu.”

Cô đã hiểu một cách triệt để rồi, Chu Vũ Khiết chính là bị xem mắt làm tổn thương rồi, cũng phải, một ngày chiến đấu ở hai nơi, ai mà chịu được, “Nhưng, cô, cô định cả đời không lấy chồng đấy à? Bố cháu buồn chết mất, ông ấy nhất định sẽ tự trách mình, cô lỡ để bố cháu buồn sao?”

Chu Vũ Khiết nghiêng mặt, “Không phải chuyện gì muốn là được đâu, nếu như cô tùy tiện tìm một người lấy cho xong, sống không tốt, người anh có trách nhiệm sẽ còn buồn hơn, tùy duyên vậy, còn cháu?”

“Cháu? Cháu không muốn bố mẹ cháu đau lòng, hơn nữa cháu không ghét tình yêu và hôn nhân, cháu cũng giống như cô, tùy duyên—”

“Sao con lại đi xem mắt? Xem mắt lâu vậy cũng không có kết quả gì, không phải con định dựa vào xem mắt để tìm chồng tương lai đấy chứ?”

Chu Hải Mạn bắt lực thở dài, “Cháu cũng là không có cách mới làm vậy, nhưng cháu nghĩ rồi, nếu như lần này còn gặp tên dị nào nữa, đánh chết con không để mẹ con sắp xếp nữa.”

“Hả? Cháu gái ngoan nhà ta cũng học cách chống đối rồi đấy à?”

==, Chu Hải Mạn cảm thấy lạnh người, nhăn mày nói: “Cô, cô đừng học cách Conan được không? Làm xấu cả hình ảnh của cậu ta đấy.”

“Cô thích thế!” Chu Vũ Khiết nói xong, tiếp tục đi đắp mặt nạ dưỡng trắng của mình, “Cháu cũng đắp một miếng đi, đừng cậy mình nhỏ hơn cô hai tuổi là tưởng mình còn là thiếu nữ 18 đâu.”

Chu Hải Mạn cười với cô, kéo lại gần tai cô nhắc nhở, “Cô ơi, là 4 tuổi.”

“Chu Hải Mạn, lập tức biến mất trước mắt cô ngay!”

“Yes, madam!”

Nhưng khi Chu Hải Mạn nhìn thấy người đàn ông tuần tú kia, cô mới bóp mình thật mạnh, đau—đây không phải là mơ, những chuyện của năm xưa, cô dường như rơi vào sân trường trung học với bộ đồng phục trắng lam, người thiếu niên tuần tú kia, cho dù nhiều năm sau, vẫn không thay đổi.

Đang ngẩn nhìn người đàn ông kia, cách đây không xa, nhìn thấy một cô gái tóc ngắn.

Giây phút nhìn thấy cô ấy, mặt anh có thần thái rất phức tạp, nhưng rất nhanh ánh mắt anh chạm với cô ấy, anh đứng dậy, nhìn anh một bước một bước đến gần, đến khi anh đứng trước mặt, anh nhìn khuôn mặt của cô hỏi: “Chu Hải Mạn, là em phải không?”

Giây phút mà anh gọi tên của cô, khiến nội tâm đã nổi sóng gió của cô không thể bình lặng, cô là người không bao giờ biểu lộ cảm xúc ra ngoài, dường như gặp chuyện gì cũng có thể biểu lộ khuôn mặt không cảm xúc, nhưng với người đàn ông trước mắt, vẻ trấn tĩnh nhiều năm của cô trong nghề nghiệp đã bị đánh bại, dường như cô lại quay về vẻ trong sáng của thời học sinh, cô cố gắng kìm chế cảm xúc trong lòng, không dám nhìn thẳng vào anh, “Là em, em là Chu Hải Mạn.”

So với cô, người đàn ông tuần tú trước mặt này tự nhiên hơn nhiều, ít nhất nhìn là như vậy, “Ngồi đi.”

“Ừm—”, thế là, Chu Hải Mạn ngồi trước mặt anh.

“Không nhớ ra tớ thật sao?” Anh nhăn mày.

Chu Hải Mạn cuối cùng cũng chịu ngẩng đầu nhìn anh, nhăn mặt cười có chút gì đó khó chịu, “Sao có thể?” Cho dù cô quên tất cả mọi người, cũng không thể quên anh ấy Lã Thượng Quân, tuy anh ấy từng không có tin tức gì trong 3 năm, cô thậm chí không biết anh đi đâu.

“Sau khi tốt nghiệp đại học thì không thấy cậu tham gia họp lớp cấp ba rồi, mấy năm nay, cậu đi đâu thế?”

“Thẩm Quyển, sau khi tốt nghiệp tớ đi Thẩm Quyển, cậu vẫn giỏi giang như năm xưa, nghe nói cậu làm luật sư ở công ty luật có tiếng ở đây.”

“Giỏi gì đâu, cũng chỉ là một luật sư nho nhỏ thôi, kiện tụng hộ người ta ấy mà.”

Hai người hình như không phải hẹn hò, mà giống như kiểu gặp lại bạn bè cũ họ từ cấp hai đến cấp ba, nói những bạn học thời đó, cô giáo lúc đó, ai đi đâu làm gì, ai kết hôn rồi, ai khác năm xưa nhất, kí ức lần lượt quay về, giống như từ bên ngoài chuyển vào vậy.

Anh ấy vẫn giống như trước, già dặn, điềm tĩnh, nói chuyện có vẻ ngày càng thành thục hơn, thật không ngờ người tài giỏi như vậy cũng đi xem mắt.

11. Chương 11

Đi xem mắt gặp phải đối tượng mà mình yêu thầm nhiều năm, tình tiết trong tiểu thuyết như thế này lại phát sinh ở người từ trước tới nay vẫn vô cảm với phim thần tượng như Chu Hải Mạn, Chu Hải Mạn cả ngày đều trong trạng thái mê man, luôn cảm thấy không chân thực, cho nên cô lại cảm ly nước quay về phía Chu Vũ Khiết, “Cô, cô nói xem có phải cháu đang nằm mơ không?”

Chu Vũ Khiết không chút khách sáo độc ác véo mạnh một cái trên cánh tay trắng nõn của cô, nhìn da cô nói: “Đau không?”

“Aaaa—” tiếng kêu thảm thiết của Chu Hải Mạn át đi lời tỏ tình dốc hết nỗi lòng của nữ chính với nam chính trong phim đang chiếu trên TV, “Đau chết mất!”

Chu Vũ Khiết hài lòng thu tay về, thần thiên lấy một nắm bắp rang bơ cho vào miệng, “Cháu nói xem, câu này cháu đã hỏi bao nhiêu lần rồi?” Chu Vũ Khiết nhìn cô chằm chằm, có cảm giác bất lực hận sắt không rèn thành thép, học theo cách nói mờ mịt lại không có tiền đề của cô, “Cô, cô nói xem có phải cháu đang nằm mơ không?”

“Cháu sao chỉ có chút tiền đồ này cơ chứ? Không phải chỉ là gặp người tình trong mộng thôi sao? IQ, EQ trong phút chốc giảm hết xuống 0! Ra ngoài nhất định đừng có nói với người ta cháu là cháu của Chu Vũ Khiết—”

Chu Hải Mạn nhìn dấu đỏ trên cánh tay mình, bĩu bĩu môi, “Không nói thì không nói, cô nghĩ cháu nguyện ý chắc.”

“Con bé này, cánh cứng rồi phải không? Không còn là con sâu thắt hai bím tóc theo đuôi cô nữa phải không?” Vừa nói, trên đầu Chu Hải Mạn vừa bị chịu một trận bạo lực.

Chu Hải Mạn hít thở một lúc, ngẩng đầu chọi mắt với Chu Vũ Khiết hai giây, nhếch môi lên cười đến tà ác, lời nói ra lại càng muốn ăn đánh, “Cô, cô đồ kị với cháu chứ gì?”

Pia

Không đánh trúng, Chu Hải Mạn né được Toàn Phong Tích Lịch Trưởng của Chu Vũ Khiết đánh qua, “Được rồi, được rồi, cháu không nói nữa, hòa giải, bên cháu thỉnh cầu hòa giải—”

“Bên cô nộ ý (tức giận) chưa tan, thỉnh cầu vô hiệu!” Chu Vũ Khiết bị cô nhắc tới nổi đau, nói thế nào cũng không chịu tha thứ cho cô, ngay cả bộ phim thẩm tượng đang theo dõi cũng không xem nữa, đứng lên từ sofa đuổi đánh Chu Hải Mạn.

Chu Hải Mạn làm sao để cô bắt được, hét to gọi nhỏ chạy quanh phòng hơn nửa vòng, “Cô, cháu sai rồi—”

Chu Vũ Khiết vừa thở dốc, vừa nghiêng răng nói: “Thật sự là cánh cứng rồi, dám giễu cợt cô cháu nữa!”

“Điện thoại, có điện thoại—” Chu Hải Mạn vừa làm động tác tạm ngừng với Chu Vũ Khiết, vừa nhanh chóng nghe điện thoại được cài đặt chế độ rung.

“Alo, tôi là Chu Hải Mạn.”

Cho dù là ai, Chu Hải Mạn đều cảm ơn thầm người gọi cuộc điện thoại này, đã cứu cái mạng nhỏ bé của cô.

“Hi— Cô Chu, lâu rồi không liên lạc—”

= =, Chu Hải Mạn cầm nín trợn mắt, sao cô lại nhớ là mấy hôm trước họ vừa gặp nhau nhỉ, bởi vì chồng của đồng nghiệp Tiểu Lâm đang mang thai đi công tác, cô đi khám thai, trùng hợp thế nào mà gặp Tiết Thiệu Luân ở hành lang khoa phụ sản.

Lúc Tiết Thiệu Luân nhìn thấy cô, vẻ kinh ngạc trên mặt đó, còn khoa trương hơn cả gặp được sinh vật ngoài hành tinh, “Luật sư Chu, khoa thần kinh không ở đây, hay là tôi dẫn cô qua đó nhé, tôi quen một chuyên gia trị bệnh mặt than, hai liệu trình là có thể cười có thể khóc có thể tức giận rồi—”

Chu Hải Mạn lúc đó liền vừa cười vừa khóc vừa tức giận, Tiểu Lâm một mặt mờ mịt, cô(CHM) dở khóc dở cười, Tiết Thiệu Luân đắc ý chớp mắt với cô, khiến cô hận không thể bóp gãy cổ anh ngay lúc này, chỉ là, cô dùng một biện pháp văn minh đáp trả Tiết Thiệu Luân.

Chu Hải Mạn không những không có lộ ra vẻ mặt tức giận, thậm chí không còn nghiêm mặt, mà cười với anh, ưu nhã nói: “Anh Tiết, cũng đến khám thai sao, tất cả đều bình thường chứ?”

Tiết Thiệu Luân lão đảo, may mà có tường đỡ anh, trái tim nhỏ bé của anh, thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu.

Tiểu Lâm đồ bụng cười đến ngật ngèo, “Aiz, chị Mạn, sao trước đây không phát hiện ra chị cũng hài hước như vậy chứ?”

Miệng Chu Hải Mạn treo một nụ cười nhạt, khiêm tốn nói: “Quá khen quá khen—”

Y tá trong bệnh viện đều quen anh chàng đẹp trai Tiết Thiệu Luân, khi đi qua người anh, nghe thấy lời Chu Hải Mạn nói, vừa che miệng cười, vừa liếc Tiết Thiệu Luân, “Bác sĩ Tiết gặp phải đối thủ rồi—”

Nếu như cô không biết anh là bác sĩ ngoại khoa, anh còn có thể lấy công việc ra để phản kích, nhưng anh đến khoa phụ sản cũng vì công việc có được hay không?

Nhưng Tiết Thiệu Luân là ai? Một tên siêu cấp mặt dày, rất nhanh liền trèo từ oán niệm vô biên ra, sờ sờ mũi, chỉ Tiểu Lâm bên cạnh Chu Hải Mạn cười nói: “Bạn— Bạn cô?”

Chu Hải Mạn gật đầu, biết điều sớm một chút, nói chuyện cẩn thận có phải xong rồi không? Nhất định phải cho mình mặt dày, cũng không thể trách cô được.

“Hay để tôi giúp các cô đi cửa sau, để cô ấy kiểm tra sớm một chút, hai cô cũng không phải chờ lâu ở đây——”

“Lâm Hiểu Lê——” y tá nhìn hướng bọn họ nói một cái tên.

Thế là, Chu Hải Mạn đỡ Tiểu Lâm đi qua Tiết Thiệu Luân, “Cảm ơn anh Tiết, nhưng mà, không cần phiền phức như thế.”

Sau này dưới sự tích cực truyền bá của Tiểu Lâm, chuyện này được mọi người đem ra làm trò cười mấy ngày liền, hài hước lạnh kiểu Chu Hải Mạn do đó nhận được sự công nhận.

“Ặc, anh Tiết, xin hỏi muộn thế này còn gọi cho tôi có chuyện gì sao?”

Lại là câu này, Tiết Thiệu Luân bị cô đánh bại triệt để, chỉ có thể một tay chống eo ngẩng đầu nhìn trần nhà hoa, “Ngày mai cô có thời gian không?”

“Anh muốn mời tôi ăn cơm?”

= =, Tiết Thiệu Luân cười khở, anh chưa từng theo đuổi con gái, lần đầu tiên liền gặp được cao thủ, dường như ăn chắc anh không thể làm gì cô, ăn chắc anh ngoài chiêu không còn cách nào, ăn chắc anh có hứng thú với cô, nhưng mà, nếu như lần này cô còn nghĩ như vậy, thì cô nhầm rồi!

Tiết Thiệu Luân thanh thanh cổ họng, nói: “Ngày mai cô của cô có thời gian không?”

Âm thanh của Chu Hải Mạn trong phút chốc trầm xuống tám phần, “Anh muốn làm gì?”

Tiết Thiệu Luân một trận mồ hôi lạnh, anh đã từng thề sẽ không có chút ý đồ gì với Chu Vũ Khiết, cô còn không tin anh, “Thẩm Thành Lượng nói rất muốn tìm cơ hội cảm ơn vị nữ hiệp lần trước uống rượu với anh ấy——”

Hiệp nữ? Chu Hải Mạn liếc nhìn Chu Vũ Khiết cách cô bảy bước không ngừng công kích cô, khí thế đó—— Quả thực rất có hình tượng “hà nữ” (hiệp nữ trong tiếng trung gần đồng âm với hà nữ mà là con tôm, chắc chỉ đáng đứng của Khiết cô cô cong như con tôm ^^)

“Cái này—— Tôi không thể giúp cô ấy quyết định, nhưng tôi sẽ giúp anh hỏi xem.”

“Tốt quá, vậy phiền cô Chu rồi, cô Chu cũng biết, anh họ tôi vừa li hôn với Trình Phi, chính là lúc cần tới bạn bè quan tâm.”

= =, áp lực vô hình——

Nhưng mà, lúc Chu Hải Mạn truyền đạt lại lời của Tiết Thiệu Luân cho Chu Vũ Khiết nghe, cô mới nhận thức được áp lực quái quỷ gì đều là thừa thãi.

“Nà nì?”

“Muốn mời cô ăn cơm?”

“Đặc biệt mời cô?”

“Đi!”

Thế là, lúc Chu Vũ Khiết và Thẩm Thành Lượng nói chuyện với nhau như không có ai bên cạnh gần một tiếng đồng hồ, Chu Hải Mạn bỏ một con tôm hùm vào miệng, buồn chán nghĩ, hai người họ nói chuyện nhập tâm như vậy, làm gì cần lời cả cô và Tiết Thiệu Luân đến?

Rất rõ ràng, họ vô tội trở thành bóng đèn mờ.

Tiết Thiệu Luân cũng cảm thấy sự té nhị của không khí, từ sau khi Thắm Thành Lượng li hôn với Trình Phi, anh chưa từng thấy Thắm Thành Lượng nói chuyện ân cần với một cô gái như vậy, còn một bộ dạng thân sĩ dịu dàng nữa chứ.

Mùi vị JQ nồng đậm—

Anh gửi tin nhắn cho Chu Hải Mạn, “Hay là— chúng ta ra ngoài đi bộ một chút.”

Cô lập tức trả lời: “Ý hay!”

Thế là, Tiết Thiệu Luân và Chu Hải Mạn đồng thời quay đầu nói với Chu Vũ Khiết và Thắm Thành Lượng đang nói chuyện sôi nổi: Em(cháu) với cô Chu (anh Tiết) muốn ra công viên phía trước đi dạo một chút, anh (cô) cùng cô Chu (anh Thắm) cứ từ từ ăn—”

Nhất trí như vậy, ngược lại dọa hai người đang từ thế giới hai người phải tỉnh lại, Thắm Thành Lượng gật đầu: “Được—”

Chu Vũ Khiết phản ứng nhanh, dưới tay độc ác véo đùi Chu Hải Mạn, “Nha đầu, hôm qua không phải luôn nói tới người tình trong mộng đến rồi sao, thế nào, hôm nay lại muốn quyến rũ mỹ nam?”

= =, Chu Hải Mạn không nói lời nào nhìn cô, còn không phải vì cô—

“Được, đi đi, nói chuyện vui vẻ với anh Tiết, cô tự về được rồi, cháu—” Chu Vũ Khiết quay đầu về phía Tiết Thiệu Luân, nói với anh: “Anh Tiết, nếu như quá muộn, phiền anh đưa Mạn Mạn nhà tôi về—”

Tiết Thiệu Luân một trăm lần bằng lòng, gật đầu như già tởm, “Không vấn đề—”

Thế là, Chu Hải Mạn và Tiết Thiệu Luân ra khỏi nhà hàng dưới ánh mắt tự cho là đúng của hai người khác, vừa thoát khỏi ánh mắt của Chu Vũ Khiết và Thắm Thành Lượng, hai người nhanh chóng quay đầu, không hẹn mà cùng nói: “Anh(cô) có phát hiện ra giữa hai người rất huyền diệu hay không?”

“Phát hiện ra, Thắm Thành Lượng chưa từng ân cần với một cô gái xa lạ như vậy—”

Chu Hải Mạn cũng gật đầu, “Tôi cũng phát hiện ra, cô tôi chưa từng thực nữ như vậy, lúc cười còn dùng tay che, điệu đà—”

“Không phải là—” Trên mặt hai người đều lộ ra vẻ mặt như ăn phải ruồi chết, nhìn mặt đối phương.

“Nhất kiến—”

“Cái đó—”

“Chung tình—”

Tiết Thiệu Luân bĩu môi, “Thật cũ rích—”

Chu Hải Mạn mê say: “Thật lãng mạn—”

Chu Hải Mạn lườm anh, Tiết Thiệu Luân lập tức sửa lại, “Quả thật—rất lãng mạn—he—he—”

“Nhưng mà, thật khiến người ta khó tin, hai người đều hơn ba mươi tuổi rồi, ài, anh cảm thấy khả năng là bao nhiêu?” Chu Hải Mạn hỏi anh.

Tiết Thiệu Luân đi bên trái cô, trả lời: “Tôi cảm thấy, không cao.”

“Vì sao?”

“Thắm Thành Lượng là người rất bảo thủ, hơn nữa vừa li hôn, không thể nào đầu tư vào một tình yêu mới, hơn nữa, cô cô là kiểu người bằng lòng mạo hiểm sao?”

Chu Hải Mạn lắc đầu, “Cô tôi nhìn bề ngoài có vẻ rất năng động, trên thực tế về mặt tình cảm cô ấy rất gàn bướng, nếu không cũng sẽ đến giờ mà chưa kết hôn—”

“Còn cô thì sao? Có phải cũng bởi vì quá cố chấp, cho nên—”

Chu Hải Mạn nheo mắt, gờn nắm đấm trước mặt anh, “Nói chuyện cẩn thận—”

Tiết Thiệu Luân một tay nhét túi quần, một tay sờ cằm, “Haiz— hơn nữa họ đều thể hiện ra vẻ không chân thực trước mặt đối phương, ngoài đêm uống say đó ra, mặc dù hiện giờ nói hai người đều có ấn tượng tốt về đối phương, không biết sau này ở với nhau sẽ như thế nào?”

Chu Hải Mạn liếc anh một cái, cười nói: “Chuyên gia tình cảm a—”

Tiết Thiệu Luân ngược lại không có chút khiếm tốn nào, hai tay nhét túi, thản nhiên huýt sáo, “Chuyên nhỏ mà thôi—”

= =, Chu Hải Mạn giờ hai nắm đấm sau lưng anh, hung ác nghĩ, ngồi trên ghế chuyên gia của hôm nay, không biết anh lừa gạt tình cảm của bao nhiêu cô gái nhỏ rồi.

12. Chương 12

Vì thời gian còn sớm, Tiết Thiệu Luân đề nghị đi xem phim, Chu Hải Mạn nghĩ Tiết lưu manh bây giờ là đồng bọn, hạnh phúc của Chu Vũ Khiết có thể giao cho họ, nên cô đồng ý.

Rõ ràng là đi xem phim hài, nhưng Tiết Thiệu Luân mấy lần cố gắng mở lời đều không được, nhìn Chu Hải Mạn ngồi bên cạnh, đầu còn hình dáng của một luận sư lạnh lùng, cười đến nổi nước mắt sắp chảy ra đến nơi rồi, đến nỗi mà thời gian mà Tiết Thiệu Luân nhìn cô ấy nhiều hơn là xem phim, người phụ nữ này, rốt cuộc có bao nhiêu mặt? sao thay đổi nhanh vậy?

“Một anh chàng đẹp trai lại bị râu ria làm xấu đi—”

“Không hiểu sao lại để Cổ Thiên Lạc tạo dáng kiểu ấy, xấu chết đi được—”

“Ngoài mấy câu tiếng địa phương đó, còn chỗ nào buồn cười nữa đâu?”

“Thất vọng quá—”

“—”

Sau khi bộ phim chiếu xong, những người xem phim như cá bơi ra, vừa đi vừa nói về cảm xúc sau khi xem phim, nghe nhiều lời phê bình như vậy, Chu Hải Mạn tự nhiên nhăn mặt, hỏi Tiết Thiệu Luân bên cạnh, “Anh thấy sao?”

Tiết Thiệu Luân sờ cằm suy nghĩ, vì anh ta vừa nãy không chú ý xem phim, “Mỗi người đều có cách nghĩ riêng, cũng như mỗi người có chiều cao khác nhau, nhìn cô Chu cười vui như vậy, chắc là người dễ cười lắm nhỉ—”

Chu Hải Mạn liếc anh ta một cái, rồi hít thở sâu, rõ ràng là anh ta đề nghị xem —cô ấy chỉ là cảm thấy buồn cười, nhìn dáng vẻ lời thôi của họ là cô buồn cười, “Anh Tiết, anh thật là—”

“Tôi dễ cười thì làm sao? Tôi dễ cười chứng minh tôi dễ cảm thấy hạnh phúc hơn người khác! “

Chu Hải Mạn chưa nói xong, thì nghe sau lưng có người nói gì đó, không biết cô gái nào nói câu này, nhưng càng nghe càng thích, thế là Chu Hải Mạn và Tiết Thiệu Luân đồng thời tìm chủ nhân của tiếng nói.

“Hạ Tiểu Dương, tôi nói cậu ngố mà, cậu ngố lắm!”

Cô gái tên Hạ Tiểu Dương hai mắt trừng to, lấy lại bình tĩnh mà cô bạn gái vừa xin của mình, “Lâm Tiệp Tiệp, tôi dễ cười với kém cỏi không có quan hệ gì hết.”

“Hừ—”

“Loại phim như thế mà cậu có thể cười như thế này, linh ta linh tinh, có gì buồn cười đâu?”

“Không như thế sao gọi là cặp đôi thần kì? Thần kì có hiểu không vậy?”

Cô gái phê bình Hạ Tiểu Dương nhếch mép cười, “Thần kì lắm cơ—”

Hai người đi qua Chu Hải Mạn, Hạ tiểu Dương luôn để bóng ngó trong lòng của mình, Lâm Tiệp Tiệp mấy lần muốn cướp đều không thành, Chu Hải Mạn nhìn dáng vẻ của họ đột nhiên cảm thấy buồn cười.

Sau khi cười, Chu Hải Mạn vươn thẳng vai, ngáp một cái rồi nói: "Anh Tiết, chúng ta đi thôi."

Tiết Thiệu Luân lái xe đưa cô ấy về nhà, tuy chỉ đi một lần, nhưng như đã đi rất nhiều lần, lúc sắp đến chung cư, Chu Hải Mạn bảo anh dừng xe trước siêu thị phía trước, cô đột nhiên nhớ ra mấy hôm trước Chu Vũ Khiết dặn mình mua đồ, cô cũng còn một thứ cũng chưa mua.

Sau khi Tiết Thiệu Luân dừng xe, muốn xuống xe cùng cô ấy, Chu Hải Mạn quay đầu, nhìn anh một cái, "Cảm ơn anh đưa tôi về nhà, anh về đi."

"Hự hự—" Tiết Thiệu Luân gãi gãi tóc, cười nói, "Tôi có chút khát nước, vào mua chai nước uống đã."

Chu Hải Mạn mím môi, chỉ còn cách vào siêu thị cùng anh.

Cô chỉ vào hàng hoá bên tay trái, nói với anh ta: "Bên đó toàn đồ uống."

"Ừ—" Tiết Thiệu Luân đi đến đó tùy ý lấy một chai giải khát, ánh mắt lại nhìn Chu Hải Mạn.

Đến khi Chu Hải Mạn liếc anh một cái, nhắc lần dừng đồ đến bên cạnh anh, chỉ vào chai giải khát màu trắng trên tay anh, "Anh chắc là mình muốn uống cái này?"

Tiết Thiệu Luân cúi đầu nhìn đồ trên tay, đôi mắt mở to—

Sữa dinh dưỡng—

Chu Hải Mạn cười vỗ vai của anh, ở trên giá hàng lấy mấy chai coca để vào trong làn, nói một cách có hàm ý: "Đối với anh Tiết đây thì còn có tác dụng khác nữa?"

Tác dụng gì? Làm cái ấy sao? Tiết Thiệu Luân lập tức bỏ về chỗ cũ, đành lấy một chai nước lọc, "Ồ—hình như cô mua rất nhiều—"

"Ừ." Chu Hải Mạn cười đi qua anh, "Có nhiều thứ tôi lâu lâu mới mua, nên mua nhiều."

Tiết Thiệu Luân cầm chai nước lọc đi sát ngay sau cô, Chu Hải Mạn quay lưng, nhả mày, "Anh Tiết, có cần tôi gửi tiền một thể?"

"Không phải—"

"Thế anh về sớm đi, trời tối rồi, tôi đi mấy bước là đến nhà rồi."

Tiết Thiệu Luân chỉ biết thất vọng gật đầu, anh tưởng rằng lần này có thể vào nhà của mỹ nhân rồi? Xem ra, con đường cách mạng không những quanh co, mà còn rất dài, "Cũng được—một mình em cẩn thận—"

"Ừ, không sao đâu, anh lái xe cẩn thận, tạm biệt."

Thời gian mà Tiết Thiệu Luân nhếch mép cười tạm biệt, người ta đã đi xa, thậm chí cũng không nhìn anh lần cuối.

Anh ngồi vào trong xe, vắt chai nước lọc vào cổp, thật ra—anh không khát chút nào.

Hai tay anh cầm lái, ngón tay không ngừng gõ vào vô lăng, người phụ nữ đó giống như con sâu trong bụng anh vậy, mỗi ý nghĩ của anh cô đều dễ dàng biết được, mỗi lần anh mất mặt trước cô, cô không một chút khách sáo cười chê anh.

Người phụ nữ này quả là thông minh, bất chợt môi anh nhếch lên, chẳng trách sao người ta nói không nên thích người phụ nữ thông minh, nhưng, anh lại có hứng với người phụ nữ thông minh này. Tiết Thiệu Luân quay đầu nhìn về hướng cửa của siêu thị một cái, sau đó chỉnh lại tóc mình trong gương, không sao, anh thích con gái khó đeo đuổi, như thế thì khi thành công sẽ rất hãnh diện, hơn nữa anh cũng có lòng kiên nhẫn.

Nghĩ như vậy xong, tâm trạng của Tiết Thiệu Luân tự nhiên lại tốt lên, vừa huýt sáo vừa khởi động xe, lúc ngang qua siêu thị muốn nhìn dáng vẻ của Chu Hải Mạn lần cuối—tiếc là không nhìn được.

Lúc Chu Hải Mạn mua xong đi thanh toán, điện thoại rung một cái, cô vừa đưa đồ cho cô bán hàng vừa lấy điện thoại.

“Nhắc nhở bạn một cách chân thành: Sữa vừa không dinh dưỡng vừa không nhanh chóng, nếu có nhu cầu, đề nghị ra siêu thị đi về phía tay trái, đi thêm 1000 mét là mua được hàng chuẩn chuyên nghiệp.”

“Ha ha—“ Sau khi xem xong, Chu Hải Mạn bất chợt cười lên, ngón tay nhanh chóng hoạt động trên bàn phím, trả lời:”Anh tiết, quả nhiên là hiểu biết rộng.”

Để ý thấy ánh mắt nghi ngờ của cô bán hàng, cô giải thích, ”Chuyện cười thôi.”

Còn Tiết Thiệu Luân vừa ngang qua siêu thị đọc tin nhắn của cô, suýt nữa đâm đầu chết trên vô lăng.

Chu Hải Mạn nhận tiền lẻ từ tay của cô bán hàng xong, xách đồ ra khỏi siêu thị, nhưng cô không đi về phía tay trái, mà là phía tay phải, vừa đi vừa cảm thấy Tiết Thiệu Luân trẻ con đến buồn cười.

Sắp đến cửa chung cư, Chu Hải Mạn nhìn thấy một dáng vẻ quen thuộc, anh ấy quay lưng lại với cô hai tay đút vào trong áo khoát, đầu hơi ngẩng lên.

Đã từng bao nhiêu lần cô lặng lẽ ngắm nhìn dáng vẻ này, Chu Hải Mạn dừng lại ở chỗ cách anh vài bước, vì quá tập trung, nên không để ý cô ở phía sau.

Ánh sáng dịu dàng của đèn đường cùng với ánh trăng rơi trên người của anh ấy, dáng vẻ của anh ấy vẫn như trước đây, khôi ngô tuấn tú, thỉnh thoảng có cơn gió thổi qua, áo của anh ấy rung nhẹ, ở khoảng cách gần như vậy, Chu Hải Mạn cảm thấy thời gian như dừng lại.

Dường như lại quay về thời trung học, cô giống như một cô bé âm thầm đứng cạnh sau anh, tiếng kêu của ô tô, cách đó không xa còn có tiếng ồn, cô đều không nghe thấy, cô và anh ấy dường như tách biệt với thế giới.

Cuối cùng, Lã Thượng Quân quay lại, ánh mắt rơi trên người Chu Hải Mạn. May mà Chu Hải Mạn đã tỉnh táo trong giây phút anh nhìn cô, chuyển ánh nhìn ra chỗ khác, đi về phía trước mấy bước, cười nói: ”Trùng hợp quá, sao anh lại ở đây?”

Lã Thượng Quân nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Chu Hải Mạn, trong ấn tượng của anh, cô ấy luôn xinh đẹp, hơn nữa vẻ đẹp của cô ấy mang lại cho người khác cảm giác dễ chịu, có lẽ ánh trăng đêm nay dịu dàng quá, khuôn mặt của cô ấy dịu dàng hơn rất nhiều.

“Anh đến đây gặp một khách hàng, tiện ngang qua đây, nên—“ Vì là nói dối nên không biết nói sao nữa, chỉ biết cười với Chu Hải Mạn.

“Ồ,em ở đây—“

“Anh biết.”

Chu Hải Mạn nghi ngờ, ”Sao anh lại biết?”

“Anh hỏi dì Chương.” Lã Thượng Quân trả lời một cách thành thật.

Sao cô lại quên? Dì Chương là người làm mối cho họ, chỉ cần hỏi, dì ấy chắc chắn đồng ý nói hết chuyện của cô cho anh ấy, nghĩ đến dì Chương, Chu Hải Mạn giật mình, không lẽ ngay cả chuyện cô đi xem mắt bao nhiêu lần cũng nói cho anh ấy biết rồi chứ?

Cô không tự nhiên, anh nhìn thấy hết, thế là Lã Thượng Quân đi đến trước mặt của cô và tự nhiên nói:”Hình như em quên, bây giờ em và anh không những là bạn học, mà còn là đối tượng xem mắt.”

Chu Hải Mạn chỉ còn cách cười ngượng, ”Ừm, hình như là như vậy, ha ha—“

“Thế cô Chu, em có ghét anh không?”

“Hả?” Chu Hải Mạn không hiểu gì hết, nhưng thấy anh nghiêm túc, ”Sao lại ghét được?”

Lã Thượng Quân gật đầu một cách mãn nguyện, khuôn mặt hiện ra nụ cười khó hiểu, ”Anh không ghét em, thế chúng ta có thể tiến hành bước tiếp theo, giống như những cặp xem mắt khác?”

Bước tiếp theo? Ý của anh là muốn quan hệ của họ càng gần hơn hay sao? Hình như là thế. Chu Hải Mạn ra về bình tĩnh nhìn anh, anh cũng không né tránh ánh mắt của cô, nhìn thẳng vào cô ấy, cuối cùng cô đã thua, nói một cách không tự tin, "Vậy thì chúng ta thử xem."

Lã Thượng Quân bất chợt nhăn mày, hình như cô ấy bị ép buộc vậy? Nhưng nghe cô đồng ý qua lại theo hướng tích cực, tâm trạng của anh tốt hơn nhiều, "Vậy thì ngày mai anh đến công ty đón em rồi tính tiếp được không?"

Quả nhiên anh làm đúng như các bước đi xem mặt, Chu Hải Mạn gật đầu đồng ý, đương nhiên là được rồi.

Anh không nói gì nữa, Chu Hải Mạn đột nhiên nhớ ra bây giờ họ đang ở dưới nhà, mà cô lại quên không mời anh vào anh.

"Anh về đây, tạm biệt."

"Anh có lên nhà em ngồi chút không? em ở tầng 3."

Lã Thượng Quân ngẩng đầu lên, nhìn lên tầng 3, sau đó trêu cô ấy: "thế này thì nhanh quá?"

Rõ ràng là anh cố ý hiểu nhầm ý của cô, Chu Hải Mạn đỏ mặt, vội vàng giải thích rằng: "Em không có ý đó."

"Ha ha –" nhìn cô ấy bây giờ thật đáng yêu, Lã Thượng Quân bất chợt cười lớn, "Anh biết, nhưng, có tiện không?"

"Em ở với cô." Chu Hải Mạn trả lời.

Lã Thượng Quân lập tức nhớ ra vị tiền bối lắm chuyện luôn khiến Chu Hải Mạn đau đầu, hình như cô ấy tên là Chu Vũ Khiết.

"Hôm khác anh sẽ đến chơi, em về nghỉ sớm đi."

"Vâng." Chu Hải Mạn gật đầu, "Thế anh về cẩn thận."

"Ừm, ngủ ngon."

"Chúc ngủ ngon."

13. Chương 13

Ngày hôm sau, Lã Thượng Quân theo lời hứa tới đón cô, có đồng nghiệp nhìn thấy anh tựa vào xe vẫy tay với Chu Hải Mạn, liền nói nhỏ bên tai cô: "Chị Mạn, Chị có bạn trai rồi à?"

Chu Hải Mạn tuy cố ung dung tự tại, vẫn muốn trốn tâm sự, liền trả lời, "một người___bạn mà thôi."

Người kia ngược lại không chút ý tứ, "Bạn như thế nào? Nếu hai người không phải quan hệ này, giới thiệu cho em đi, em thích mẫu đàn ông này, giống hoàng tử trong cổ tích quá."

Chu Hải Mạn toát mồ hôi, nhưng câu cuối cô ấy nói quả không sai, cô cũng thấy anh giống hoàng tử trong cổ tích vậy.

Ngày trước anh vẫn thích mặc áo sơ mi trắng, kết hợp với quần jean, sau đó phái nam trong lớp cũng ăn mặc đường như giống anh, nhưng Chu Hải Mạn vẫn cảm thấy phong cách này chỉ hợp với phong thái bất phàm của anh. Như hôm nay, anh mặc tây phục được cắt may khéo léo, giống như bao người đi làm hoặc các luật sư nam, nhưng trong mắt cô, tất cả mọi người đều không bằng anh mặc có tinh thần và phong độ.

Chu Hải Mạn tạm biệt đồng nghiệp, đi về phía ánh nhìn đăm đuổi của anh, trước cô chưa từng nghĩ tới, có một ngày ánh mắt anh sẽ chỉ nhìn về phía một mình cô, giây phút này, cô dường đã dời khỏi thế giới hiện thực, đi rất xa rất xa, cuối cùng cũng tới bên cạnh anh.

“Đến đón em sớm vậy, không làm lỡ việc của anh chứ?” Chu Hải Mạn ngồi vào trong xe, hỏi.

Lã Thượng Quân khởi động xe, tiện miệng đáp lại: “Anh quên nói em biết, anh hiện tại cùng một số người bạn chung vốn làm ăn, anh là một trong số người đầu tư, cho nên thời gian có thể nói là tự do.”

Chu Hải Mạn gật đầu, hình như đề tài nói chuyện trước đây của bọn họ thường xoay quanh bạn học thầy cô, cô đều không hỏi tỉ mỉ về công việc và cuộc sống của anh.

Mà cô, mẫu mực đơn giản, tốt nghiệp xong quay về thành phố này, làm một luật sư nhỏ, càng ngày càng có khởi sắc, cuộc sống mỗi ngày cũng rất đơn giản, bị Thái Mĩ Đình ép xem mắt, phải ăn trực cơm nhà Chu Vũ Khiết.

“Đi ăn lẩu thế nào?” Lã Thượng Quân hỏi cô, anh nhớ cô thích ăn những thứ vừa cay vừa nóng hổi.

Chu Hải Mạn dĩ nhiên đồng ý, dự tính lúc này, bất kỳ ý kiến nào của Lã Thượng Quân đưa ra cô đều đồng ý, dù là ăn món Đông Bắc hỗn độn cô cũng thấy ngon. (đây là một món ăn trộn hỗn hợp của Đông Bắc gồm sượng sườn, ngô, đậu cô-ve, ớt xanh, mộc nhĩ, hành ... cho vào cùng một nồi hấp chín)

“Anh mấy năm nay ở Thẩm Quyển có thể nói là có chút phát tài, tuy nhiên ở đó bạn bè tới phát triển không nhiều, mà nhà anh ở phía bắc, cho nên ở không bao lâu, anh liền trở về.”

Lã Thượng Quân vừa gấp thức ăn cho Chu Hải Mạn, vừa giới thiệu công việc và cuộc sống của anh cho cô nghe, Chu Hải Mạn trái lại không quan tâm anh xây dựng sự nghiệp bao nhiêu to lớn, lúc nghe anh nói tới tình cảm cuộc sống vẫn còn chỗ trống, cô thật sự yên tâm, thật may, anh và cô giống nhau, không nợ ai tình cảm.

“Ở đây bạn bè đầu tư đều là người quen, thấy tiết kiệm tâm sức rất nhiều, hôm nào em đánh, anh đưa em tới công ty anh xem xem.”

Chu Hải Mạn cười gật đầu, “Được thôi.”

Chu Hải Mạn lúc ấy đột nghĩ ra ý nghĩ ngốc nghếch, ở cùng anh thì đi đâu đều được, làm gì cũng được, ăn gì cũng được, ý nghĩ này xuất hiện làm Chu Hải Mạn giật mình, cô từ lúc nào lại biến thành tiểu ngôn vậy? (tiểu ngôn ý nói những người có tư tưởng tiểu thuyết ngôn tình, nhân vật hoặc chỉ tiểu thuyết ngôn tình)

Ăn xong cơm còn khá nhiều thời gian, thế là Lã Thượng Quân đề nghị đi xem phim, Chu Hải Mạn đương nhiên gật đầu đồng ý. đồng thời cô nhận ra, Lã Thượng Quân không giống như lần đầu hẹn hò, người đàn ông lần đầu hẹn hò sao có thể sắp xếp thời gian trật tự đâu vào đấy? Ngược lại giống như cao thủ tình trường. Nhưng ngồi trong xe, cô mới lại nghĩ tới, cái gọi là hẹn hò giữa bọn họ cũng chỉ là việc mà nam nữ bình thường sẽ phải làm, chỉ là lưu tâm hoặc xem một hai bộ phim uỷ mị dài tập, là đàn ông ai cũng phải biết, căn cứ điểm này, cô lại nghi ngờ anh lừa cô, có phải cô quá đa nghi?

Thế nên, Chu Hải Mạn không nghĩ linh tinh nữa, Lã Thượng Quân so với trước đây nói nhiều hơn, cô nhớ trước anh thường cúi đầu xem sách cả chiều cũng không nói câu nào, từ trên sân bóng rổ chạy xuống, ngoài chào hỏi đội bóng thì không nói gì, ngồi tại chỗ nghỉ ngơi, Lã Thượng Quân trong kí ức rất ít chủ động hoà vào bàn luận các vấn đề với người khác, càng không giống như bây giờ chủ động tìm đề tài nói chuyện với cô.

“Gần đây nghe bạn anh giới thiệu một bộ phim, cũng không tồi, hôm nay chiều, mình đi xem em thấy thế nào?”

“Được ạ___” Chu Hải Mạn cười, “Ai diễn vậy?”

“Cổ Thiên Lạc___” Lã Thượng Quân bỗng nghiêng đầu cười với cô, “Phim của đại soái ca, em nhất định sẽ thích.”

Anh trước đây không bao giờ cười với cô như thế này, anh ngày ấy rất ít khi cười nói, cho nên một buổi chiều, nếu anh vì một điều gì đó mà lộ ra nét mặt tươi cười, là cô sẽ một mình lén lút vui vẻ mấy ngày liền, bây giờ nghĩ lại, Chu Hải Mạn không ngừng hoài nghi, cô gái năm ấy có phải nào có vấn đề, sao có thể yêu đơn phương tới mức biến thái như thế.

“Cũng không nhất định, không phải ai cũng thích mẫu đẹp trai như thế.”

Lã Thượng Quân nhăn mày, “Ồ? Hoá ra em không thích anh ấy, vậy em thích mẫu người như thế nào?”

Chu Hải Mạn nhìn khuôn mặt nghiêm của anh, buột miệng nói ra, “Mắt nhìn thấy tay chạm được.”

Lời này nghe không giống Chu Hải Mạn nói, Lã Thượng Quân không mén được quay sang nhìn cô, vừa đúng lúc bắt gặp ánh mắt nhìn trộm anh của cô, Chu Hải Mạn có nét không tự nhiên trên khuôn mặt, giả vờ như đang ngắm phong cảnh bên ngoài cửa.

Gò má cô ửng hồng, tai đã phớt đỏ, qua ánh đèn sáng trưng, gần như càng hiện rõ hơn, Lã Thượng Quân nhìn cô, khoé môi không ngừng cong lên.

Nhưng vừa vào rạp, Chu Hải Mạn liền phủ định cách nghĩ của mình lúc trước, hoá ra không phải ở cùng Lã Thượng Quân thì lúc nào cô cũng vui, ví như bây giờ, cô không cảm thấy xem một bộ phim đã từng xem mà cùng hai người không giống nhau xem là một việc khiến người ta vui vẻ.

Thế là khi Lã Thượng Quân đang vì tạo dáng khoa trương của Cổ Thiên Lạc trợn cười, Chu Hải Mạn đành bốc từng hạt bỏng cho vào miệng, thậm chí còn có chút hối hận oán trách mình, vì sao không nói cho anh biết mình đã xem qua đôi đại hiệp thần kì này, mà lại lãng phí hơn một tiếng đồng hồ như vậy?

Lúc nghe điện thoại của Tiết Thiệu Luân, Chu Vũ Khiết đang làm công trình trên mặt, từng miếng từng miếng đưa chuột đắp trên mặt, vừa mở lời, “rộp rộp” rơi mất mấy miếng, thế là khi cô nhìn thấy một dây số lạ, thật là không có thiện cảm, “Alô, AI THẾ?”

Tiết Thiệu Luân còn chưa kịp nói, bị tình thế hăm dọa, chần chừ vài giây mới đáp lại: “Là cô Chu Vũ Khiết phải không? Là tôi, tôi là Tiết Thiệu Luân, em họ Thẩm Thành Lượng.”

Chu Vũ Khiết vừa nghe thấy trai đẹp, trong lòng vui lên không ít, cô lặn tới sofa ngồi dậy ngay ngắn, những miếng đưa chuột còn lại đều rơi hết xuống sàn, “Anh Tiết đẹp trai sao, sao lại gọi điện cho tôi thế?”

Tiết Thiệu Luân ở đầu dây bên kia cười gượng vài tiếng, mới nói tiếp: “Thật ra, anh tôi muốn mời cô ăn cơm, nhưng anh ấy sợ cô từ chối, cho nên nhờ tôi mời, cô Chu không phải muốn tôi mất mặt chứ?”

Cứ trực tiếp như vậy, làm cho Chu Vũ Khiết không biết đáp lại như thế nào, cô đối với Thẩm Thành Lượng thật sự có cảm tình, nhưng cô cũng nghe Chu Hải Mạn kể qua, Thẩm Thành Lượng vẫn còn yêu vợ trước, cô không cho rằng anh nhanh như vậy có thể chuyển tình cảm sang cho cô.

“Có người mời ăn, tôi đương nhiên phải vui chứ, nhưng là lúc nào, không biết lúc đó tôi có thời gian không.”

Vốn Tiết Thiệu Luân cho rằng cô sẽ không do dự mà trả lời, bây giờ xem ra anh quả thật đánh giá thấp cô, nhưng Thẩm Thành Lượng và Chu Vũ Khiết là cầu nối duy nhất của anh và Chu Hải Mạn, cho nên anh quyết tâm, cho dù thế nào cũng phải hẹn được Chu Vũ Khiết, “Thời gian có thể do cô Chu sắp xếp.”

Ý đồ của anh Chu Vũ Khiết đã gần như đoán ra, tuy nhiên biết người hẹn cô thật sự không phải Thẩm Thành Lượng, nhưng thấy anh niềm nở như vậy, Chu Vũ Khiết thật sự muốn dủ thể diện cho anh, thêm nữa anh có ý với Chu Hải Mạn đối với cô mà nói là một việc tốt, mà cô cũng có thiện cảm với Thẩm Thành Lượng, có thể nhân cơ hội này tìm hiểu, như vậy một công đôi việc.

“Vậy cung kính không bằng tuân mệnh, giúp tôi cảm ơn anh Thẩm.”

Tiết Thiệu Luân gấp rút nói nhất định, nhưng chần chừ chưa cúp điện thoại.

Thấy vậy Chu Vũ Khiết hỏi: “Anh Tiết còn việc gì à?”

Đối phương trầm mặc một lúc mới nói: “Cô Chu Vũ Khiết Là người thông minh, tôi không vòng vo nói nhiều nữa, tôi cùng Chu Hải Mạn rất có duyên, chỉ là thời gian dài qua, chưa hiểu rõ tính cách cô ấy, không biết cô Chu có thể chỉ điểm?”

Nghe anh nói, Chu Vũ Khiết thấy có vài phần kiêu ngạo, trong lòng nghĩ tính khí của cháu gái sao có thể để anh hiểu rõ nhanh thế được, cô làm cô cũng phải trải qua hơn hai mấy năm quan sát và tổng kết mới hiểu rõ.

“Anh Tiết không phải để ý Mạn Mạn nhà chúng tôi chứ?”

Tiết Thiệu Luân không ngờ bị cô hỏi trực tiếp như vậy, nhất thời không biết phản ứng thế nào, nhớ tới tình hình hôm Chu Vũ Khiết cùng Thẩm Thành Lượng uống rượu, trong lòng nghĩ Chu Vũ Khiết là một người thẳng thắn, nên ung dung thừa nhận, “Ừm, tôi thật sự đối với Chu Hải Mạn rất hứng thú, nhưng do tu luyện không đủ, thường lép vế.”

“Ha ha ha___” Chu Vũ Khiết cười, cháu gái mình cô đương nhiên hiểu, cho nên làm tổn thương người tuyệt đối không có ở người cô này, “Chỉ có thể nói vận may của anh Tiết vẫn chưa đủ, gặp phải yêu tinh trăm năm khó gặp.”

Yêu tinh? Từ này dùng để tả Chu Hải Mạn thật chắn xác, anh nghĩ tới hai bờ môi mỏng gợi cảm của cô, không nén nổi cảm giác khô miệng, “Vả lại Chu Hải Mạn hình như luôn có thành kiến với tôi.”

“À, cái này không thể trách Mạn Mạn nhà tôi.” Chu Vũ Khiết cuối cùng khẳng định đứng về phía cháu gái, nếu không Tiết Thiệu Luân cũng nghi ngờ Chu Hải Mạn không phải là cháu ruột của cô, “Lúc nó đi học đã gặp qua lưu manh thực sự, mỗi ngày hẳn đều đi sau nó, tới tận cổng trường, bị bảo vệ chặn ở cổng, tan học lại tiếp tục theo, theo tới tận cửa nhà chúng tôi.”

Tiết Thiệu Luân không nghĩ tới, Chu Hải Mạn từng trải qua việc lạ lùng như vậy.

“Cho nên nó đối với những cái gì về tiểu lưu manh đều sợ hãi, về sau tự mình học Tiết Quyền Đạo, chỉ vì sẽ có ngày dùng đối phó với tiểu lưu manh.”

Tiết Thiệu Luân nghe xong không nhịn được cười, anh có thể tưởng tượng cô từ nhỏ đã có bộ dạng khiến người ta thích, nhưng cảm giác bị người lạ theo chắc chắn là không thích rồi.

“Vậy sau này?”

“Sau này tôi biết được, dùng móng tay dài cào rách mặt tên tiểu lưu manh, nha đầu đó liền bắt đầu nghe tôi bảo đầu làm đó, luôn đi sau tôi làm đầy tớ.”

= =, cái kết cục này thật làm người ta khó chấp nhận, theo lẽ thường thì nên xuất hiện một kỵ sĩ anh dũng cứu công chúa gặp nạn, sau đó Tiết Thiệu Luân cảm thấy thật ra kết cục này cũng tốt, nếu kỵ sĩ năm ấy giành được tâm hồn thiếu nữ của công chúa, anh đầu còn có cơ hội?

14. Chương 14

“Anh Tiết___”

Tiết Thiệu Luân ngắt lời cô, “gọi tôi là Thiệu Luân hoặc Tiết Thiệu Luân là được rồi.”

Thế là, Chu Vũ Khiết sửa cách xưng hô, “Tiết Thiệu Luân, nếu anh nếu thích Mạn Mạn nhà chúng tôi, tôi nhắc anh chuẩn bị đánh lâu dài, Mạn Mạn nhà chúng tôi không phải là người dễ đầu hàng vứt bỏ vũ khí.”

Tiết Thiệu Luân này quả là cảm xúc sâu đậm, “Cảm ơn nhắc nhở, nhưng, cô còn chưa nói tôi biết, tính cách Chu Hải Mạn rốt cuộc là như thế nào?”

Chu Vũ Khiết trầm mặc một hồi, lên tiếng: “Nó ấy, thật lòng nói thì là giả đoan trang, nghệ thuật mà nói thì là man show (tiếng anh là man show, là từ mượn tạm dịch là vẻ ngoài lạnh lùng, trầm mặc nhưng lại là một người đầy nội hàm), phổ thông mà nói thì chính là một chết đi được?, hiểu chưa?”

Đúng là cô ruột, đối với cháu gái hiểu thấu như vậy, Tiết Thiệu Luân ý tứ sâu xa đáp: “Hiểu rồi___”

Man show à, vừa hợp, anh ngược lại bù trừ, trời sinh một cặp.

Tất máy, Chu Vũ Khiết mới nhớ ra điều quan trọng chưa nói Tiết Thiệu Luân biết, đó là cháu gái cô đang cùng người tình trong mộng rất thân nhau, hai người tình sâu ý đậm, có khả năng lớn trở thành một đôi.

Tiết Thiệu Luân đã nắm được thông tin tình báo cần thiết, bắt đầu làm công việc của Thẩm Thành Lượng, “Em đã giúp anh hẹn Chu Vũ Khiết, anh họ, cố gắng, sớm đem cô ấy về nhé.”

Thẩm Thành Lượng đã tỉnh lại, anh thừa nhận thật sự anh cũng có thiện cảm với Chu Vũ Khiết, nhưng anh và Trình Phi li hôn chưa được nửa năm, nhanh như vậy đã có người yêu mới, bản thân anh cũng không thể trái lương tâm như thế, huống hồ anh và Chu Vũ Khiết chỉ gặp qua hai lần, phát triển quá nhanh, đến anh cũng không thể chấp nhận được.

“Đừng mượn danh anh câu gái, anh không có thời gian nhàn rỗi chơi với chú.” Thẩm Thành Lượng không lưu tình nói thẳng ra âm mưu của anh, “Anh nói thật chú mày không có chút triển vọng gì rồi, đến bây giờ còn chưa nắm được tay nữa.”

Tiết Thiệu Luân da sức cắn một miếng sandwich, bình chân như vại đáp: “Tuyệt chiêu của em còn chưa sử dụng, chỉ cần em gỡ tuyệt chiêu, dù là Chu Hải Mạn hay Tống Hải Mạn không một ai có thể không vì em mà nghiêng đổ.”

“Được rồi em trai, anh biết chú có tài khoác lác hơn người. Nhưng anh chưa thấy chú đối với cô nàng nào để tâm như vậy, không phải là___” Thẩm Thành Lượng lấy cùi chỏ chọc anh, “Chú thật sự thích cô ấy phải không?”

Thích sao? Bản thân Tiết Thiệu Luân cũng không rõ, nhưng tình yêu không phải vốn dĩ chính là một mệnh đề không có thường lý và logic sao? Anh trước giờ không muốn lãng phí tâm trí vào việc tình cảm, liền đáp: “Quý mới biết.”

Thẩm Thành Lượng nghe anh trả lời, càng thấy mình đoán đúng tám phần, liền gật đầu, rút ra kết luận, “Nhất định là thích rồi, nhưng cũng phải nói lại, điều kiện của luật sư Chu tốt như thế, có thể làm cho chú động lòng cũng không có gì lạ. Cảm giác thích một người, cảm giác tim đập thình thịch như thế nào?”

Tiết Thiệu Luân không chịu được nhất Thẩm Thành Lượng như thế này, bởi vậy nhai từng miếng sandwich to, trả lời không rõ ràng: “Lúc chưa gặp cô ấy tim em cũng đập như thường, ‘thình thịch’ tim mà không đập thì sẽ chết người đó?”

Thẩm Thành Lượng cảm thấy đứa em họ này làm anh mất hứng, nên càng không dự sẽ cùng Chu Vũ Khiết ăn cơm, Tiết Thiệu Luân nói một đồng lời hay, còn nói đầy những ưu điểm của anh, Thẩm Thành Lượng cuối cùng mới miễn cưỡng đồng ý.

Chu Hải Mạn mấy ngày nay hẹn hò cùng Lã Thượng Quân ngày càng nhiều, nhưng giữa cô và anh trước sau vẫn duy trì một loại quan hệ tình nhân chưa đủ, bạn học có dư. Chu Vũ Khiết thấy, quan hệ này của bọn họ ngay cả con số dư cũng không có, đây chính là quan hệ bạn học quy củ, làm gì có yêu nhau một tuần đến đầu ngón tay còn chưa chạm qua?

= =, Chu Hải Mạn không có cách nào than thở, cô tuy rằng sử lý bao vụ li hôn, nhưng giữa nam nữ yêu nhau có thể nói cô mết đặc, từ nhỏ tới lớn cô chỉ học được một chiêu từ Chu Vũ Khiết, đó là án binh bất động, cô nhớ lúc Chu Vũ Khiết nói câu này rất nghiêm túc, nhưng nhớ không phải không đáng tin, không thể dung túng cho đàn ông kiêu ngạo hung hăng càn quấy. Thế là cô cứ án binh, mà đối phương thì cứ bất động.

Cô ngồi trong xe, trần trọc thấy mình chưa được Lã Thượng Quân chạm vào đầu ngón tay, lẽ nào cô không có một chút hấp dẫn nào? Suốt ngày bị cô ruột đả kích không biết toả ra hormone phái nữ, ngay cả cô vẫn tự tin cũng không dấu nổi phải tin là thật.

Lã Thượng Quân nhìn cô lúc thì nhăn mày, lúc thì nhìn đầu ngón tay ngáy người, cười hỏi: “Sao thế? Em hình như có tâm sự?”

“À? Không có gì___” Chu Hải Mạn lập tức cho tay xuống đùi, cười lắc đầu.

“Ồ cùng với anh có phải rất khó chịu?” Suy nghĩ hồi lâu, Lã Thượng Quân mới hỏi ra được câu này.

Chu Hải Mạn đương nhiên ra sức phủ nhận, cô sao có thể thấy khó chịu? Anh chính là người xuất hiện trong mộng của cô mà. “Đâu có, em thấy___em thấy rất tốt.”

“Thật không?”

“Đương nhiên rồi___” Chu Hải Mạn cười đáp, cố tìm lý do thuyết phục, “Nhất là, mẹ em không ép em đi tham gia những cuộc xem mắt vô vị nữa.”

Sau khi nói ra, Chu Hải Mạn mới phát hiện mình chọn ra lý do dở nhất, đều tại Thái Mĩ Đình sáng gửi điện chúc mừng, nói cái gì mà cô rất cuộc cũng không làm người làm mẹ này thất vọng. Nghe dì Trương kể, phía nam đối với con gái bà rất hài lòng, thế là Thái Mĩ Đình cũng hài lòng với đứa con gái nhiều lần xem mắt không thành, bảo đảm với cô chỉ cần cô cùng Lã Thượng Quân chung sống tốt, bà sẽ không bắt cô đi xem mắt nữa.

Chu Hải Mạn lúc ấy toát mồ hôi, nếu không thành mẹ cô còn có ý định đứng núi này trông núi nọ sao? ‘Ha ha ha___’ Lã Thượng Quân cười mỉm rồi cười to hơn, lúc đầu anh vốn nhịn, nhưng về mặt cô nói vừa rồi rất buồn cười, cô đối với xem mắt rất cuộc là có nhiều cảm ghét, tâm mới có thể sợ hãi như thế.

“Trong mắt em xem mắt vô vị vậy sao?”

Chu Hải Mạn đỏ mặt quay đi, cúi đầu đáp: “Ừ.”

“Anh thấy vẫn không tệ___” âm thanh của Lã Thượng Quân nghe ra rất nhẹ nhàng, “Nhất là, đối tượng lần đầu anh xem mắt lại là em.”

Câu nói này làm người nghe quá dễ chịu, Chu Hải Mạn không nhịn được trộm cười.

Nhưng cô một chút cũng không cười ra mặt, xe dừng dưới lầu, Lã Thượng Quân xuống xe trước, sau đó qua mở cửa xe cho cô, rất tự nhiên kéo tay cô ra khỏi xe.

Cơ thể Chu Hải Mạn trong nháy mắt cứng đờ, như bị điện giật trúng, từ lúc bị anh nắm tay lưu lại trên tứ chi thân thể cô, hôm nay cô có thể tuyên bố với Chu Vũ Khiết, họ đã___ chạm___ tay___ rồi!

Lã Thượng Quân kéo tay cô, đi đến dưới ánh đèn đường, mượn ánh đèn quan sát tỉ mỉ khuôn mặt xinh đẹp của cô, “Mặt em có phải đang đỏ lên?”

Chu Hải Mạn lắc đầu, “Em không có.”

Lã Thượng Quân cười, lấy tay cô đưa lên trước ngực, “Chúng ta có phải là tiến triển quá chậm?”

Câu nói này làm Chu Hải Mạn không biết trả lời sao, chỉ biết im lặng.

“Anh rất vui, từng phút từng giây ở bên em làm anh rất vui, Chu Hải Mạn___” Lã Thượng Quân nhăn mày, nhìn bộ dạng của cô, “Anh mà nói tiếp, có lẽ nào sẽ khiến em bỏ chạy?”

“Không, khả năng tiếp nhận của em rất tốt.” Mặt cô không tự nhiên, giả vờ bình tĩnh đáp.

“Ha ha___” Lã Thượng Quân cười nhỏ, “Đã muộn rồi, nghỉ ngơi sớm đi.”

Cô gật đầu, trong lòng chờ đợi có chút thất vọng, anh chỉ là có ý hơn chút, cô lại cứ cho rằng anh bộc lộ thâm tình với cô. Nhưng anh cứ mãi nắm tay cô thế này, cho nên tuy cô đã gật đầu tạm biệt anh nhưng chỉ có thể đứng nguyên tại chỗ không động đậy.

“Chu Hải Mạn___” Anh đột nhiên tiến lại gần cô, mắt nhìn cô không chớp, giọng trầm thấp mà từ tính, “Anh có thể hôn em không?”

Chu Hải Mạn thừa nhận lúc ấy cô bị mê hoặc, dường như không suy nghĩ, đồng ý yêu cầu của anh, thế là, cánh môi mềm của anh in lên trán cô, nhẹ nhàng, dường như nhẹ nhàng tới nỗi thổi liền bay đi.

Anh đứng ngay chỗ cũ vẫy tay tạm biệt cô, lúc Chu Hải Mạn đi vào phòng, bỗng thấy mình ngày hôm nay viên mãn, tay cũng nắm rồi, hôn cũng hôn rồi___

“Cảm giác thế nào?” Chu Vũ Khiết đương nhiên không thể bỏ qua bất kỳ cơ hội hóng hớt nào.

Chu Hải Mạn bê một li trà sữa, trong hơi khói nóng mù mịt nói, “Nói thế nào nhỉ? Là___ cảm giác không chân thật, rất mộng ảo, rất đặc biệt, tóm lại tất cả___ ôi chào, chính là như thế.”

Chu Vũ Khiết bĩu môi, cô đối câu trả lời của cháu gái không hài lòng, “ Cô nói Chu Hải Mạn, cháu có phát hiện ra lúc cháu ở cùng Lã Thượng Quân rất giống thiếu nữ không có trí khôn không, cậu ta chỉ là bạn trung học của cháu, cháu sao có thể nghĩ mình hiện giờ đang học trung học chứ?”

“Cháu đâu có?” Chu Hải Mạn phân trần cho mình.

“Cháu không có?” Chu Vũ Khiết ném một viên băng phiến cho cô, “Từ khi cháu bắt đầu hẹn hò với cậu ta, từ những hành động của cháu cho thấy, cô chưa thấy trường tình nâng cao, ngược lại thấy trí khôn của cháu giảm hẳn, Chu Hải Mạn, cháu tỉnh lại cho cô, nhất là bình thường một chút, đừng như thiếu nữ hai tám, nhìn đến cô thật muốn nôn.”

Chu Vũ Khiết không để ý cô nữa, chỉ tuyên bố tin cô phải cùng Thẩm Thành Lượng ăn cơm cho cô biết, “Đến lúc ấy cháu cũng phải đi.” Chu Hải Mạn cau mày, “Không phải chỉ ăn cơm sao? Sao phải lôi cháu đi?”

Chu Vũ Khiết ghét bỏ nhìn cô, nói: “Tiết Thiệu Luân đặc biệt dặn dò, cô sao biết được?”

Chu Hải Mạn bỗng nhớ kế hoạch vĩ đại của cô và Tiết Thiệu Luân, biết ý gật đầu, góc miệng không kìm nổi hơi cong lên.

“Trả trách___” Chu Vũ Khiết hí mắt nhìn cô, “Cô sớm nhìn ra giữa hai đứa có âm mưu, Chu Hải Mạn, quả nhiên giấu tài, một người già trước tuổi, một người khả năng tiềm tàng, rốt cuộc ai chủ mưu?”

Đây đều là ai với ai, Chu Hải Mạn nhìn cô, xoay móng hướng về phòng mình, chỉ để lại cho cô một cái bóng.

15. Chương 15

Nhưng tình hình của Chu Vũ Khiết và Thẩm Thành Lượng không có thuận lợi như trong tưởng tượng của Chu Hải Mạn và Tiết Thiệu Luân, mặc dù lần đầu hai người gặp mặt biểu hiện như một thân sĩ, một thực nữ, nhưng lần thứ hai trên bàn ăn, Thẩm Thành Lượng lí trí vượt qua tình cảm, trong khách sáo lịch sự có sự xa cách.

Chu Vũ Khiết bình thường ghét nhất người khác lạnh nhạt với mình, sau vài lần mặt nóng dán móng lạnh, nguyên hình tất lộ, làm gì còn đáng về thực nữ nữa, “Nghe nói anh li hôn rồi—”

Bị người ta chọc vào nỗi đau, Thẩm Thành Lượng thần sắc ảm đạm gật đầu trả lời: “Vâng, sắp nửa năm rồi.”

“Aiz, sao lần trước không nghe anh nhắc đến?”

Chu Hải Mạn không biết cô mình lại nghĩ gì, chỉ cúi đầu ăn cơm, tránh bom đạn vô tình.

“Tôi không biết cô Chu có hứng thú với tình trạng hôn nhân của tôi như vậy, hơn nữa lần trước, tôi chỉ đơn thuần muốn xin lỗi cô Chu, không có quan hệ gì với việc tôi li hôn chứ.”

“Đương nhiên là không có quan hệ gì rồi.” Chu Vũ Khiết đề cao giọng, tiếp tục nói, “Đàn ông đã từng li hôn giống như căn nhà qua tay vậy, anh Thẩm không phải không rõ chứ?”

“Khụ khụ—” Chu Hải Mạn cuối cùng bị lời nói không chút che đậy của Chu Vũ Khiết làm cho sặc, mặc dù nói Thẩm Thành Lượng hôm nay quả thật khiến cô chịu thiệt một chút, nhưng cũng không đến nỗi ôm tâm lí báo thù lớn như vậy chứ.

Chỉ là, may mà Thẩm Thành Lượng tính tình tốt, trên mặt vẫn là nụ cười như cũ, nhàn nhạt trả lời: “Tôi chỉ biết là một người phụ nữ một khi quá ba mươi, sẽ được xếp vào hàng ngũ các mẹ rồi, tiền đồ càng không lạc quan.”

“Anh—” Chu Vũ Khiết không nói lên lời, cảm hận nhìn anh chằm chằm, Thẩm Thành Lượng lại giống như người vô tội nên ăn thế nào thì vẫn ăn thế đấy.

Chu Hải Mạn sợ cô mình lại nói ra điều gì đó, bèn đá vào chân của cô, ý bảo cô nói ít mới là diệu kế.

Tiết Thiệu Luân sớm đã biết Chu Vũ Khiết không phải người phụ nữ dễ động vào, do đó thăm lau mồ hôi lạnh cho anh họ mình, nhưng vì đảm bảo an toàn cho bản thân, anh chỉ là cười ngồi nghe họ anh một câu thôi một câu, không dám chen ngang.

Rốt cuộc Chu Vũ Khiết hoàn toàn không rõ bữa cơm này có phải là Thẩm Thành Lượng thật lòng mời cô hay không, hơn nữa thấy cháu gái mình mất đưa mày lại với Tiết Thiệu Luân ngồi đối diện, một trăm phần trăm có liên quan tới bọn họ, cho nên dứt khoát đứng lên, nói: “Tôi ăn no rồi, về trước đây.”

Thẩm Thành Lượng cũng dậy khi cô vừa nói xong, “Tôi tiễn cô.”

Chu Vũ Khiết cố ý hăng giọng, cự tuyệt, “Không cần đâu—”

Thẩm Thành Lượng vẫn cố chấp kiên trì, “Vẫn là để tôi tiễn cô—”

Chu Vũ Khiết quét mắt tới hai người vẫn đang kì vọng nhìn mình là Chu Hải Mạn và Tiết Thiệu Luân, thế là bĩu môi, “Cảm ơn—”

Chu Vũ Khiết và Thẩm Thành Lượng một trước một sau bước ra khỏi nhà ăn, Tiết Thiệu Luân mới nhẹ nhàng thở một hơi, bắt đầu nói: “Thật nguy hiểm—”

Chu Hải Mạn liếc anh một cái, dường như đang trách anh không thương lượng với cô liền để hai người gặp mặt, “Hai người họ cũng quá kịch tính rồi đi, lần trước nói chuyện tốt hết chỗ nói, lần này thì chút nữa thì đánh nhau.”

Sau khi hai người kia đi, Tiết Thiệu Luân bắt đầu ăn ngon miệng, còn chỉ con tôm hùm trong đĩa với Chu Hải Mạn, “Món tôm hùm này không tệ, cô ăn nhiều một chút.”

= =, tên lưu manh vô trách nhiệm.

Cuối cùng cũng ý thức được ánh mắt ai oán của Chu Hải Mạn dừng trên người mình, Tiết Thiệu Luân mới ngừng đùa, “Thực ra, bọn họ như vậy cũng rất tốt, ít nhất thì hai người thẳng thắn đối mặt, như vậy có lợi cho việc đôi bên càng hiểu rõ nhau, nếu như lúc nào cũng ngụy trang, cho dù thật sự đi tới cuối cùng, cũng không chắc được lâu dài.”

Lời nói lại rất có lí, Chu Hải Mạn gật gật đầu, gấp một con tôm bỏ vào miệng, ừm, mùi vị quả thực không tệ.

“Nhưng bọn họ cứ như lửa với nước, làm sao sắp xếp để họ gặp nhau?”

Tiết Thiệu Luân nhướng mày, nói: “Cái này đơn giản, tình cờ gặp nhau.”

“Tình cờ gặp nhau?” Chu Hải Mạn bĩu môi, cái này dùng được không chứ?

“Đúng thế, tình cờ gặp nhau, đến lúc đó sẽ đến lượt chúng ta phát huy, tất cả vì mục đích tác thành cho Thẩm Thành Lượng và cô cô, tin tôi đi, không bao lâu nữa, chuyện của họ nhất định thành công.”

Chu Hải Mạn bĩu môi càng lợi hại, cô cho rằng Tiết Thiệu Luân đang hành nghề lưu manh, không ngờ lẩn sang cả nghề làm mối.

“Thế cứ như vậy đi, đến lúc đó anh dẫn theo anh họ, tôi dẫn theo cô, dùng hết khả năng tạo cơ hội cho họ đi.”

Đây cũng là nỗi lòng của Tiết Thiệu Luân, thực ra vài ngày trước gọi điện thoại, anh cũng đoán ra Chu Vũ Khiết có ý với Thẩm Thành Lượng, nếu không không thể coi anh là người phe mình nhanh như vậy được, không tiếc bán đi Chu Hải Mạn cháu gái mình. Chỉ là người phụ nữ đó quá kiêu ngạo, tuyệt đối không chịu bỏ mặt mũi xuống trước hòa hảo với Thẩm Thành Lượng. Cho nên, điểm mấu chốt nằm ở Thẩm Thành Lượng, dứt khoát với Trình Phi, chuyện vui của họ cũng không xa nữa, đến lúc đó— Anh và Chu Hải Mạn—

Bàn tính như ý của anh đang rất sáng lạn, (chắc ý là anh ấy đang tưởng tượng đến độ cao trào...)âm thanh lành lạnh của Chu Hải Mạn truyền tới, ánh mắt dung tục của anh, còn có nụ cười tà ác trên môi, thực sự khiến cô nổi hết da gà, “Anh đang nghĩ gì vậy?”

Tiết Thiệu Luân nhất thời ngây người, vội vàng lắc đầu phủ nhận, “Không— Không có gì, tôi chỉ đang nghĩ, nhà hàng này không tệ, sau này có thể thường xuyên lui tới.” Chu Hải Mạn mới không tin tư tưởng của anh có thể thuần khiết trong sáng như vậy, nhưng cô cũng không muốn nghiên cứu thêm sâu, chỉ là đứng lên, cười nói: “Vậy anh Tiết cứ từ từ nghĩ, tôi đi toilet một chút.”

.....

Biết tâm trạng nhà dột gặp mưa là như thế nào không? Không biết à, vậy biết tâm trạng mặc một chiếc váy trắng mà đón bác cả (đến tháng) đến thăm, giờ này phút này lại không đem băng vệ sinh không? Chu Hải Mạn đang giậm chân trong WC đang mang tâm trạng như thế, ngoài bất lực thở dài ra, còn có oán niệm vô biên vô tận với Tiết Thiệu Luân, anh ta thực sự là ôn thần a a a! Mỗi lần ở cùng anh ta đều không gặp chuyện gì tốt hết a a a! Không phải bị sờ ngực, chính là nổ lốp xe a a a a! Bây giờ còn bác cả mà chưa chuẩn bị băng vệ sinh a a a a!

Cuối cùng có một cô gái trẻ vào nhà vệ sinh, Chu Hải Mạn bước tới, dò hỏi trợ giúp, “Bạn gái này, hi hi, cái kia— Cô có băng vệ sinh không? Tôi —”

May mà tố chất tâm lý của cô gái này rất cao, chỉ đờ người một lúc, liền mở túi ra tìm, cuối cùng cũng thấy người bạn cũ mà trước đây Chu Hải Mạn hận thấu xương tủy, nhưng hôm nay gặp được lại vô cùng thân thiết, còn là màu hồng, “Chính là cái này rồi.”

Chu Hải Mạn gặp được cứu tinh, cảm động tới rơi nước mắt, lập tức đưa hai tay ra, “Cảm ơn, cảm ơn—” Câu nói sau đó của cô gái trẻ vừa ra khỏi miệng, Chu Hải Mạn quả nhiên khóc luôn.

“Cái này là tôi dùng.”

Đồng thị thiên nha luân lạc nhân, tương phùng hà tất tăng tương ngộ, (Nguyên văn là nghĩa là người cũng lưu lạc chốn chân trời, gặp nhau không nhất thiết là đã từng quen biết, không biết edit thế nào cho mượt nên #mập# để Hán Việt.) cùng với bác cả của cô vừa đến, bác cả người ta còn chưa đi nữa.

“Xin lỗi nha, chị à, tôi còn có chuyện gấp, đi nhờ một chút.”

Thế là cô gái trẻ một mặt đầy ý xin lỗi đi qua trước mặt Chu Hải Mạn đã hóa đá, dùng luôn miếng băng vệ sinh cuối cùng.

Chu Hải Mạn triệt để tuyệt vọng rồi, lúc này cô muốn biến thành một người vô hình biết bao— Nhưng mà, cô là luật sư, không phải nhà ảo thuật.

“Lưu manh gọi tới nghe hay không, lưu manh—” lúc chuông điện thoại vang lên, Chu Hải Mạn toàn thân rung mình, hình như thời gian cô ở trong WC hơi lâu thì phải, người nào đó chắc là đợi đến lo luôn rồi nhỉ—

“Alo—” Bởi vì thần kinh đang căng thẳng, giọng của cô có chút không tự nhiên, nghe rất là nhỏ nhẹ.

“Tôi muốn đích thân Chu Hải Mạn nghe điện thoại.”

Chu Hải Mạn thanh thanh cổ họng, nói: “Tôi chính là Chu Hải Mạn.”

“Ừm, lần này bình thường rồi.” Tiết Thiệu Luân lẩm bẩm một mình, sau đó mới nhơn nhơn nói: “Cô đi vệ sinh gì mà lâu thế? Không phải— Ngủ trong đây rồi chứ?”

Làm gì lâu như vậy chứ? Chu Hải Mạn nhìn mình trong gương, hít sâu một hơi, âm thanh cứng nhắc: “Tiết Thiệu Luân, giúp tôi mua một gói băng vệ sinh.”

Tiết Thiệu Luân chút nữa té từ trên ghế xuống, anh bỏ điện thoại ra xa, hít thật sâu mới có thể khiến mình trấn tĩnh lại, may mà lúc đó không có người đi qua, hình ảnh quần bách của anh chỉ mình anh biết.

Thời gian mỗi giây chờ đều khiến Chu Hải Mạn cảm thấy vô cùng dài, dù sao cô cũng đã giả vờ rất trấn tĩnh rồi nếu như Tiết Thiệu Luân lấy điều đó cười nhạo cô, cô cùng lắm thì mặt lạnh không quan tâm đến anh ta nữa là được.

Cuối cùng, điện thoại một lần nữa truyền đến tiếng nói bình tĩnh không thể bình tĩnh hơn nữa của Tiết Thiệu Luân, “Được thôi, cô sớm nói hôm nay đem thân thích đến, để tôi có chuẩn bị trước.”

Chu Hải Mạn tức đến cắn răng, lại không thể bùng nổ, nếu như cô nhớ hôm nay bác cả đến, cô đã tự mình chuẩn bị rồi!

“Vậy cảm ơn anh, sau khi mua xong anh tìm một người đưa đến nhà vệ sinh cho tôi, tôi ở đây đợi anh.”

“Không thành vấn đề.” Anh trả lời một cách vân đạm phong khinh, (nhẹ nhàng dứt khoát) giống như thứ sắp mua là đồ dùng đàn ông vậy, “Đúng rồi, cô dùng loại nào, có cánh hay không có cánh—” (Đúng là bác sĩ |> <|)>

A, ngà! Chu Hải Mạn cuối cùng không thể bình tĩnh được nữa, âm thanh cứng nhắc trả lời: “Tùy anh!” Nói xong liền kết thúc cuộc gọi, lúc ngẩng đầu lên lần nữa, cô trong gương đang đỏ mặt tía tai hít thở sâu.

Mà người nào đó từ lúc tiếp nhận nhiệm vụ luôn đỏ mặt từ nhà hàng giả bộ trấn tĩnh đến một siêu thị gần đó, trấn tĩnh lấy một gói băng vệ sinh có cánh bảo vệ đất nhất từ trên giá xuống, dưới ánh mắt gượng ngừng của cô bé nhân viên thu ngân trấn tĩnh thanh toán, sau đó trấn tĩnh trở lại nhà hàng có Chu Hải Mạn, đứng trước nhà vệ sinh nữ, giơ tay ra gõ cửa, “Này, tôi mua về rồi.”

Chu Hải Mạn chỉ cảm thấy trong lòng có con hươu nhỏ đang chạy, tim trong phút chốc đập nhanh hơn, cô không phải nói anh không cần đích thân mang vào hay sao, cô đi qua, vuốt vuốt ngực, mới mở cửa ra, anh nghiêng người dựa vào tường, đẩy gói băng vệ sinh đến trước mặt cô, “Ồm, nghe nói loại này dùng tốt.”

Nghe nói dùng rất tốt, nghe ai nói? Chu Hải Mạn vẫn vẻ mặt vô cảm, dùng giọng nói cực kì bình tĩnh và ngắt ngứ nói: “Cảm ơn—”

Cô lại đóng cửa lại, Tiết Thiệu Luân cuối cùng thở ra một hơi, ưu nhân huyết sáo, “Tôi ra ngoài đợi cô.”

Tay Chu Hải Mạn ngừng lại, chỉ có bốn chữ muốn nói với anh—

Mau cút nhanh đi!

Lúc Chu Hải Mạn dọn xong đồ ra khỏi nhà vệ sinh, trong đầu cô chỉ có một ý niệm, đó chính là lần nào gặp Tiết Thiệu Luân cũng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhưng hạnh phúc của Chu Vũ Khiết còn nằm trên người cô và Tiết Thiệu Luân, ngày tháng xui xẻo sau này của cô còn dài dài nữa.

16. Chương 16

Chu Hải Mạn đi đến chỗ họ ăn cơm, Tiết Thiệu Luân đã thanh toán ngồi ở vị trí đợi Chu Hải Mạn, anh vừa nhìn thấy cô, liền đứng dậy, nói: “Chúng ta có thể đi rồi.”

Chu Hải Mạn gật đầu, cầm áo khoác mình khó chịu đi trước Tiết Thiệu Luân.

Đến lúc vào xe, Tiết Thiệu Luân mới mở miệng nói chuyện, giọng điệu không khác trước kia, “Cô vẫn ổn chứ?”

“Ồ, tôi không sao.”

“Nếu như cô đau, tôi có thể đưa cô đi bệnh viện lấy ít thuốc, ***, hiệu quả rất tốt, nhưng đối với giới nữ mà nói, tác dụng phụ rất nhỏ.”

Trán Chu Hải Mạn đã phát sốt, anh còn tự nhiên nói tới việc này, nhắc đến thuốc đau bụng kinh mà giống như anh ta đã từng ăn qua vậy.

“Tôi nhớ không nhầm thì bác sĩ Tiết làm ở khoa ngoại___”

Tiết Thiệu Luân dương mày, cười toe toét với Chu Hải Mạn, “Cô Chu lẽ nào quên tôi là người hiểu biết rộng rãi tri thức uyên bác sao?”

= =, Khoé miệng Chu Hải Mạn động vài lần, đem lời nói chuyển đi nơi khác, Tiết Thiệu Luân nhìn mặt cô nén đỏ bộ dạng lại cố giả vờ bình tĩnh, nụ cười bị cưỡng chế cũng nhịn không được từ khoe miệng hé ra.

Chu Vũ Khiết cùng Thẩm Thành Lượng dưới sự sắp đặt của Tiết Thiệu Luân và Chu Hải Mạn bắt đầu những lần “gặp gỡ tình cờ”, lúc đi ra ngoài ăn cơm, lúc đi bar, thậm chí cả đi dạo siêu thị, đôi bên luôn

là không hẹn mà gặp, nhưng quan hệ giữa hai người lại không tăng theo số lần gặp gỡ mà trở nên âm ỉ, thương gặp mặt là đối đầu, Chu Vũ Khiết một dạo hoài nghi lần nọ hai người gặp mặt hòa hợp là ảo giác.

Mà Tiết Thiệu Luân lại tìm được niềm vui trong đó, vừa gặp người đẹp, lại còn có thể xem phim phiên bản người thật miễn phí, chỉ là Chu Vũ Khiết và Thẩm Thành Lương rõ ràng càng đánh tình cảm càng sâu đậm, mà anh cùng Chu Hải Mạn một chút tiến bộ cũng không có.

Thực chất Chu Vũ Khiết không phải ngốc, cô đương nhiên hiểu Tiết Thiệu Luân và Chu Hải Mạn dùng tâm vất vả, Chu Hải Mạn bình thường lười như heo, bảo cô xuống siêu thị dưới lầu mua lọ tương cô cũng lè mề cả ngày, bây giờ không những chủ động cùng cô dạo phố mua quần áo, mà chỉ cần ra khỏi cửa, liền gặp Thẩm Thành Lương. Cho nên mỗi lần Chu Hải Mạn cố nghĩ cách kéo cô ra khỏi nhà, cô cũng không cũng không giông lúc đầu cảm thấy kinh ngạc, ngược lại còn theo ý cô.

Thẩm Thành Lương không nghĩ tới Tiết Thiệu Luân lại hao tâm sức cho tình cảm của anh, dung động đối với Chu Vũ Khiết càng ngày càng mãnh liệt, Chu Vũ Khiết tuy đánh đá một chút, nhưng trong tính cách của cô có sự hào phóng không làm bộ anh rất thích, cô ngoài chế giễu anh, thái độ đối với hôn nhân cũng rất thản nhiên, anh càng ngày càng thích cãi nhau với cô, thích xem cô trợn đôi mắt tròn hướng anh phun lửa, cô và Trình Phi không giống nhau, Trình Phi việc gì cũng giữ trong lòng, dẫn tới cuối cùng sự ngăn cách giữa hai người bọn họ không thể bù đắp, còn cô thích như nào thì sẽ như thế, không cần giữ ý đem tất cả buồn vui cho người khác biết.

Chu Hải Mạn mấy ngày nay luôn bận việc Chu Vũ Khiết cùng Thẩm Thành Lương gặp mặt, không những lơ là hẹn hò với Lã Thượng Quân, mà từ sau lần nắm tay ấy Lã Thượng Quân cũng không chủ động liên lạc với cô, mãi tới khi Thái Mĩ Đình gọi giáo huấn cô, Chu Hải Mạn mới biết, Lã Thượng Quân vào viện.

“Di Trương con nói, từ khi Lã Thượng Quân vào viện, con chưa từng đến thăm người ta, ta nói con sao lại giống khúc gỗ không có não vậy, con nếu có ý với cậu ta, bây giờ là thời cơ tốt nhất, giúp người khi gặp nạn có hiểu không, tiểu học ngữ văn con học thế nào vậy?”

= =, Chu Hải Mạn vâng vâng dạ dạ, nói bản thân cô căn bản là không biết Lã Thượng Quân bị tai nạn, một mặt nói thầm cô giáo ngữ văn trước giờ chưa dạy bọn họ sử dụng giúp người gặp nạn trong lúc yêu.

“Được rồi, ta cũng không nói nhiều, con có thời gian thì nhớ đi thăm người ta, nhớ mua hoa quả nhé!”

“Biết rồi—”

Thái Mĩ Đình vừa nghe giọng điệu kéo dài bình tĩnh của cô, thế là vốn định ngắt máy lại giảng thêm nửa tiếng nữa, “Biết biết biết rồi, mỗi lần đều dùng từ này nói lại với ta—”

Chu Hải Mạn cười nói chen vào, “Mẹ— người một chút cũng không già, diện mạo như hoa, lúc hai chúng ta dạo phố còn có người cho rằng chúng ta là chị em nữa.”

Đề cập tới việc trọng đại của con gái, cho nên lời nịnh hót của cô không có tác dụng chút nào, “Đó là vì con già, đều lớn như vậy rồi còn chưa có bạn trai, không già nhanh mới lạ.”

= =, Chu Hải Mạn thật muốn đem những lời tăng bốc mẹ già của cô thu về.

“Mẹ nói con nghe, con chú ý một chút, từng này tuổi không nhỏ nữa, không dễ có người vừa mắt, mau mà nắm chắc trong tay!”

Chu Hải Mạn hết lời để nói, nhà họ một người chủ nghĩa độc thân, một người nóng vội muốn gả con gái, chỉ có bố là bình thường, không quan truyền của cô.

“Cậu ta bây giờ là thời kì đặc biệt, con phải quan tâm nhiều chút, đợi lúc nào rồi, cũng nên gặp mặt người lớn trong nhà, tuy ta đã nhìn thấy cậu ta, nhưng bố con vẫn chưa thấy, lễ nghi này nhất thiết phải có.”

= =, Chu Hải Mạn không để ý suy nghĩ của mẹ, cô và Lã Thượng Quân tuy rằng sớm quen biết, nhưng bọn họ bây giờ người yêu còn chưa phải, gặp người lớn, hơi nhanh quá.

“Mẹ, con nói cho mẹ, bọn con—”

“Các con có thời gian thì hẹn hò nhiều chút, còn nữa, đừng nghe cô con nói bậy, nếu nó mà dẫn con gái ta theo chủ nghĩa độc thân gì đó của nó, ta tuyệt đối không tha cho nó.”

Cuối cùng thì chủ đề cũng chuyển sang Chu Vũ Khiết, Chu Hải Mạn đã từng nghĩ qua không chỉ một lần, nhà bọn họ nếu không có cô cô náo loạn như thế, cô sẽ không bị ép như này hay không?

“Mẹ, mẹ nghỉ sớm đi, con ngày mai đi bệnh viện thăm anh ấy, nhất định sẽ đi.”

Thái Mĩ Đình hài lòng gật đầu, nói lại một lần, “Nhất định phải đi!”

Chu Hải Mạn kịp thời ngắt điện thoại, một thời gian dài, bên tai cô vẫn vang lên lời giáo huấn của Thái Mĩ Đình, Chu Hải Mạn lại lắc nhẹ đầu, cứ như thế này cô nhất định bị ép đến điên.

Nhưng, cô thật sự cần cuộc gọi của Thái Mĩ Đình này, nếu không, cô sẽ không biết Lã Thượng Quân tai nạn nằm viện, nhưng anh vì sao không nói cô biết?

Ngày thứ hai lúc Chu Hải Mạn theo số phòng bệnh mà Thái Mĩ Đình đưa cho cô tìm được Lã Thượng Quân, anh đang dựa bàn rót nước, chỉ nhìn thấy thạch cao dày đặc ngay chân trái anh, trọng lượng toàn thân dựa trên chân còn lại, trên đầu quấn một vòng vải băng, vài chỗ khác không có vết tích rõ rệt. Chu Hải Mạn nhanh chóng chạy lại để giỏ hoa quả lên bàn cạnh giường, từ trong tay anh đỡ lấy li nước, đưa ra một tay còn lại đỡ anh, “Để em, anh mau nằm nghỉ đi.”

Sau khi Lã Thượng Quân ngạc nhiên nhìn cô, thần sắc khôi phục lại sự bình tĩnh, cười nói: “Sao em đến đây?”

Chu Hải Mạn dìu anh về giường, chèn thêm chiếc gối ở sau lưng anh, để anh dễ chịu một chút, “Em biết anh nằm viện từ chỗ dì Trương, cho nên đến thăm anh.”

Sau đêm anh hôn lên trán cô, có rất nhiều điều muốn nói với cô, chỉ là không ngờ được họ gặp lại nhau, lại là trong bệnh viện, “Cảm ơn, thực ra cũng không phải chuyện lớn gì, qua vài ngày nữa anh có thể ra viện rồi.”

Chu Hải Mạn cười gật gật đầu, vừa rót nước đưa cho anh, vừa nói: “Sao lại xảy ra tai nạn?”

“À, hôm ấy anh và bạn uống chút rượu, không chú ý, sau khi lái xe đến đường chính thì đâm phải một chiếc xe nhỏ không chấp hành luật giao thông, chân trái bị gãy xương, trên trán bị đụng rách mất một lớp da, không có gì đáng ngại.”

Đôi ba câu anh đã nói rõ sự tình, cuối câu còn nói không có chuyện gì, Chu Hải Mạn ngược lại vô cùng sợ hãi, hít một ngụm khí lạnh, nếu đổi lại là đâm phải chiếc xe tải chở hàng, chắc cái mạng nhỏ của anh không còn rồi, “Sau này lái xe phải cẩn thận——”

Lã Thượng Quân cười nhìn cô, “Em lo lắng cho anh?”

Còn có tâm trạng đùa đùa cô, xem ra vết thương quả thực không nghiêm trọng, Chu Hải Mạn đưa tay ra đỡ li nước, thần nhiên trả lời, “Ừm, nếu như anh bị đâm chết, em lại bị mẹ ép đi xem mắt với người khác rồi.”

Lã Thượng Quân dường như đã quen với sự hài hước lạnh (nhạt nhèo) của Chu Hải Mạn, hòa theo cười vài tiếng, “Xem ra, em luyện tiếu anh đấy chứ.”

Chu Hải Mạn bị vạch trần tâm tư, mặt của cô “Xoạt” trong phút chốc đỏ lên, cô ngày càng cảm thấy nghi hoặc, trước đây sao không phát hiện ra Lã Thượng Quân cũng là người nhiều lời như vậy chứ.

“Không có ai chăm sóc anh sao?”

“Có một y tá nhỏ, cô ấy trông anh mấy hôm rồi, anh vừa để cô ấy về nghỉ ngơi.”

Chu Hải Mạn không kìm được cau mày, “Bố mẹ anh thì sao?”

“Anh sợ họ lo lắng, cho nên không cho họ biết anh nằm viện.”

Chu Hải Mạn muốn mượn câu này để hỏi anh có phải cũng vì không muốn cô lo lắng mới không nói cho cô không, nhưng trước mặt Lã Thượng Quân cô vẫn chưa luyện được bản lĩnh muốn nói gì thì nói đó, cho nên

lời đến bên miệng, lại bị cô ép về, chỉ là nói: “Y tá chăm sóc suy cho cùng cũng không chu đáo, anh cần gì thì cứ nói với em, muốn ăn gì thì cứ mở miệng, em làm rồi đem đến cho anh.”

Lã Thượng Quân có chút kinh ngạc, “Em còn biết nấu cơm?”

Chu Hải Mạn có chút khiêm tốn cúi thấp đầu xuống, “Biết một chút chút——”

“Haha—— Vậy thì cảm ơn em trước nhé.” Lã Thượng Quân nhìn cô, bao nhiêu cảm xúc bị chôn vùi trong lòng dần dần thức tỉnh.

“Hôm nay cảm thấy thế nào?”

Trong lúc Chu Hải Mạn nói chuyện phiếm cùng Lã Thượng Quân, một người đàn ông anh tuấn khoác chiếc áo trắng đi vào, tóc tùy ý rũ trước trán, nhưng lại có vẻ sạch sẽ nhanh nhẹn, mày đậm sau khi nhìn thấy Chu Hải Mạn thì tự nhiên nhướng lên, trong đôi mắt sáng phản chiếu ánh mắt ngạc nhiên, dưới sống mũi cao là đôi môi mỏng, nụ cười theo thói quen khi hỏi thăm bệnh nhân cụng trên mặt.

Lã Thượng Quân vẫn đang trong tình huống không biết gì gật đầu với Tiết Thiệu Luân, cười đáp: “Tốt hơn rất nhiều rồi, cảm ơn bác sĩ Tiết.”

Mặc dù Chu Hải Mạn biết nghề nghiệp của Tiết Thiệu Luân là bác sĩ, nhưng nghe nói là một chuyện, nhìn thấy lại là một chuyện khác, Tiết Thiệu Luân vốn dĩ đã có làn da tốt, lại khoác thêm chiếc áo blouse trắng, hai tay tự nhiên để vào túi, rất có hình tượng. Chỉ là, Chu Hải Mạn nghĩ tới tính lưu manh thường ngày của anh, trong đầu bất giác hiện lên bốn chữ “Cầm thú thêm áo”.

17. Chương 17

“Sao cô lại ở đây?” Từ khóe miệng hơi nhếch lên của Chu Hải Mạn, Tiết Thiệu Luân tựa như đoán được tâm tư nhỏ của cô, dứt khoát đi đến bên giường của Lã Thượng Quân, chỉ cách cô độ dài một bàn tay.

Anh dựa quá gần, trong mắt người khác khó tránh khỏi có chút mờ ám, Chu Hải Mạn tự giác lùi về sau một bước, mặt vô cảm trả lời: “Bệnh nhân của anh là bạn của tôi.”

“Bạn?” Tiết Thiệu Luân nghiêng người nhìn Lã Thượng Quân trên giường, truy hỏi, “Bạn gì?”

Vấn đề này, Chu Hải Mạn không biết trả lời như thế nào, mặc dù hiện giờ cô và Lã Thượng Quân đang lấy thân phận đối tượng xem mắt để hẹn hò, hơn nữa anh còn hôn cô, nhưng bọn họ dường như vẫn như trước đây, duy trì quan hệ giậm chân tại chỗ.

Lã Thượng Quân thật ra rất muốn biết Chu Hải Mạn sẽ trả lời câu hỏi của Tiết Thiệu Luân như thế nào, anh muốn biết, trong lòng Chu Hải Mạn, là coi anh thành đối tượng xem mắt, hay chỉ là bạn học bình thường, nhưng Chu Hải Mạn chần chừ không có trả lời. Trong mắt Tiết Thiệu Luân, quan hệ của hai người vô cùng không bình thường, không kìm được bất mãn chau mày; mà với Lã Thượng Quân, lại trách mình làm vẫn chưa tốt, chỉ ít thì trong lòng Chu Hải Mạn vẫn chưa hoàn toàn chấp nhận anh.

“Hải Mạn, em quen bác sĩ Tiết?”

Không biết Chu Hải Mạn sẽ trả lời câu hỏi này như thế nào, nhưng cô do dự quá lâu, trong lòng Lã Thượng Quân không biết có tư vị gì, thế là anh lựa chọn không nghe, một câu hỏi rất phù hợp với lẽ thường lại cứu Chu Hải Mạn ra.

Chu Hải Mạn cười cười gật đầu, “Ừm, gặp qua mấy lần.”

Nghe câu trả lời của cô, thần sắc trong mắt Tiết Thiệu Luân trầm xuống, ăn uống vui chơi cùng cô lâu như vậy, giao tình giữa cô và anh cũng chỉ là vài lần gặp mặt mà thôi. Lại nhìn người đàn ông nằm trên giường sau khi câu trả lời của cô, trên mặt lộ ra thần sắc hài lòng càng khiến lòng anh phẫn nộ, cũng càng khiến anh tin tưởng quan hệ giữa cô và Lã Thượng Quân không chỉ là bạn bè đơn giản như vậy.

“Anh hồi phục rất nhanh, không qua hai ngày nữa có thể xuất viện rồi.”

Lã Thượng Quân cười cười, nói với Tiết Thiệu Luân: “Vẫn là nên cảm ơn bác sĩ Tiết, mấy hôm nay vất vả cho anh rồi.”

“Nghề nghiệp mà thôi, anh không cần để trong lòng.”

Tiết Thiệu Luân lại hỏi vài câu về tình hình sức khỏe của anh, rồi mỉm cười gật đầu, đi về phía cửa phòng bệnh, đến khi bước đến cửa mới quay đầu lại nói với Chu Hải Mạn: “Bệnh nhân cần được nghỉ ngơi, cô Chu tốt nhất đừng ở lại quá lâu.”

Đây có lẽ là câu mà bệnh nhân và người nhà không muốn nghe nhất, nhưng vì muốn Lã Thượng Quân nhanh chóng hồi phục, Chu Hải Mạn vẫn tôn trọng quy định của bệnh viện, thế là nhàn nhạt cười với Tiết Thiệu Luân, “Tôi sẽ chú ý.”

Đợi đến khi Tiết Thiệu Luân ra khỏi phòng bệnh, Lã Thượng Quân mới nhỏ giọng nói: “Em không phải đi ngay bây giờ chứ? Thực ra anh đã không sao rồi, chỉ là một mình ở đây thì buồn chán lắm, em có thể ở lại cùng anh thêm chút nữa không?”

Chu Hải Mạn hơi ngáy người, ngồi lại bên giường Lã Thượng Quân, “Được ạ.”

Mấy ngày nay Lã Thượng Quân đều là một mình ở trong bệnh viện, chỉ có bác sĩ và y tá thỉnh thoảng ra vào phòng bệnh hàn huyên với anh vài câu, những lúc khác đều là một mình nằm trên giường, Chu Hải Mạn cảm thấy anh nhất định sẽ buồn chết mất, cho nên đến khi anh nói mệt rồi, muốn nghỉ ngơi cô mới rời khỏi phòng bệnh.

Chu Hải Mạn vừa bước ra khỏi phòng, liền bị một cánh tay chặn lại ở cửa, chủ nhân của cánh tay đó chỉ vào đồng hồ rồi nói với cô: “Xem xem cô ở trong đó bao lâu rồi? Cô Chu, cô còn muốn cho bệnh nhân của tôi nghỉ ngơi không?”

Chu Hải Mạn liếc anh một cái, đẩy nhẹ cánh tay giơ trước mặt cô của anh ra, “Thật không ngờ anh Tiết lại biết suy nghĩ cho bệnh nhân như vậy, yêu nghề như vậy thật khiến người ta cảm động.”

“Chức vụ cả thôi——”

Chu Hải Mạn vừa đi vừa xoa xoa cánh tay đang phát tê của mình, “Là bệnh nhân của ngài không muốn nghỉ ngơi, chứ không phải tôi không cho anh ấy nghỉ ngơi.”

Tiết Thiệu Luân cũng không tranh chấp với cô, từ sau khi quen biết Chu Hải Mạn, Tiết Thiệu Luân hiểu ra một đạo lý, đó chính là luật sư tranh luận, anh sẽ luôn không có lợi gì.

“Tôi tan làm rồi, cùng đi ăn cơm đi.”

Chu Hải Mạn nhìn anh một cái, đang muốn cự tuyệt, Tiết Thiệu Luân nói tiếp, “Liên quan đến tình trạng của Lã Thượng Quân, cô có muốn biết rõ hơn không?”

Chu Hải Mạn vò vò mái tóc ngắn sạch sẽ của mình, lộ ra cái cổ trắng, gật đầu đáp ứng lời mời của Tiết Thiệu Luân.

Địa điểm ăn cơm liền chọn ở một nhà hàng cách bệnh viện không xa, bởi vì gần bệnh viện, nên món ăn trong nhà hàng chủ yếu là thanh đạm, Chu Hải Mạn gọi mấy món rau và một bát cháo trứng thịt nhỏ.

“Sau khi Lã Thượng Quân nằm viện rất ít người tới thăm anh ta, ngoài một lần tôi gặp vài đồng nghiệp của anh ta, chỉ có một phụ nữ trung niên, còn có cô hôm nay.”

Chu Hải Mạn gật đầu, “Cái này có gì kì lạ, tin tức anh ấy nằm viện không mấy ai biết.”

“Thế à, tôi còn tưởng nhân duyên của anh ta không tốt, người khác đều không muốn quan tâm tới anh ta.” =, Chu Hải Mạn ăn một miếng cháo, cảm thấy mùi vị cũng không tệ, “Anh ấy chính là như vậy, khi mình xảy ra chuyện luôn cố gắng để ít người biết nhất, anh ấy không muốn người khác lo lắng cho mình.”

Tiết Thiệu Luân nhìn nhìn cô, vẻ mặt không hiểu nói: “Xem ra, cô dường như rất hiểu anh ta, hai người—Rốt cuộc là bạn bè như thế nào?”

Vẫn là quay về vấn đề ban đầu, cũng là vấn đề làm phiền Tiết Thiệu Luân cả buổi chiều, Chu Hải Mạn càng nói, anh càng cảm thấy quan hệ của hai người không chỉ là hai chữ bạn bè đơn giản như vậy.”

Chu Hải Mạn suy nghĩ rất lâu, mới quyết định trả lời, “Bọn tôi trước đây là bạn trung học, sau khi tốt nghiệp đại học thì không liên lạc nữa, đại khái là ba bốn tháng trước đây, tôi gặp anh ấy trong một lần xem mắt, anh ấy chính là đối tượng xem mắt của tôi lúc đó.”

Cầu huyết như vậy? Tiết Thiệu Luân bất giác bĩu môi, “Đơn giản như vậy?”

“Được thôi—” Chu Hải Mạn tính nói thẳng, “Tôi trước đây yêu thầm anh ấy—”

Tiết Thiệu Luân nghe câu trả lời của cô, trực tiếp hóa đá, qua một lúc lâu mới phản ứng lại, “Thật hay đùa thế?”

= =, có cần kinh ngạc thế không? “Thật.”

Tiết Thiệu Luân thật sự không nhìn ra được, một người phụ nữ kiêu ngạo như vậy, lại xinh đẹp, thân hình cũng không tệ, nói thế nào đi nữa cũng là nhân vật hoa khôi cấp lớp cấp trường, lại có thể yêu thầm người khác, “Sao cô không tỏ tình với anh ta?”

Chu Hải Mạn nghĩ một lát, cảm thấy đây là một câu hỏi vô cùng đơn giản, “Bởi vì tôi kiêu ngạo mà— Luôn nghĩ nếu anh ấy cũng thích tôi, chắc chắn sẽ tỏ tình với tôi, cứ như thế, ba năm cấp hai (Trung Quốc cấp 1 là 6 năm, cấp hai 3 năm, cấp ba 3 năm) qua đi, ba năm cấp ba cũng qua đi, tôi vẫn kiêu ngạo như thế.”

Rõ ràng là mấy câu đơn giản cô xem như truyện cười để nói, rõ ràng đây là sự thật, nhưng cô thẳng thắn như vậy, lại khiến Tiết Thiệu Luân đau lòng, người con gái này rốt cuộc có bao nhiêu kiêu ngạo, mới có thể yêu thầm một người con trai trong sáu năm lâu như vậy mà không nói tiếng nào, lại hoặc là nói, người con trai này có sức hút như thế nào, lại có thể khiến một người con gái chỉ khuynh tâm vì anh ta, cho dù không có bất cứ lời hứa nào trong thời gian sáu năm, vẫn có thể vững chắc trong lòng cô.

“Vậy còn bây giờ? Anh ta nói thích cô rồi?”

Chu Hải Mạn lắc đầu, “Chưa—”

“Cô vẫn thích anh ta?”

Chu Hải Mạn không kịp được nghĩ đến nụ hôn nhẹ hôn đó, tim cũng đập nhanh hơn, cô chắc là vẫn thích anh, nếu không, chỉ là một nụ hôn nhẹ, lại có thể khiến cô trầm tư như thế, “Mỗi lần khi nhìn thấy anh ấy, dường như không chỉ nhìn thấy anh ấy, còn có Chu Hải Mạn đứng phía sau lưng anh ấy lặng lẽ nhìn xa xăm, chỉ ít, tôi không phản cảm mình tiếp tục hẹn hò với anh ấy.”

Tiết Thiệu Luân bất lấy câu cuối cùng của cô, hỏi đến cùng: “Chỉ là không phản cảm thôi sao?”

Chu Hải Mạn nhướn mày, “Nếu không thì sao, tôi còn chưa từng theo đuổi đàn ông qua?”

“Tôi có thể giúp cô.”

Chu Hải Mạn vừa nghe lời này liền mở to mắt, “Anh đã từng theo đuổi?”

“Khụ khụ——” Tiết Thiệu Luân sau khi nhìn thấy phản ứng của cô mới biết cô nghĩ lệch hướng rồi, vội vàng giải thích, “Câu đàn ông với theo đuổi phụ nữ không có gì khác biệt— Hơn nữa” Mặt Tiết Thiệu Luân lộ ra thần sắc cực kì ngượng ngùng, tiếp tục nói: “Chưa từng câu qua đàn ông, nhưng đã từng bị đàn ông câu, thế nào, có kinh nghiệm hơn nhiều so với tờ giấy trắng cô chứ.”

Chu Hải Mạn không ngờ đến, trên mặt tên lưu manh họ Tiết này cũng có thể nhìn thấy vẻ mặt khó xử, cho nên khi anh đang giả vờ trấn tĩnh nói ran nửa câu cuối cùng, Chu Hải Mạn không thể nhịn được nữa cười ra tiếng.

Tiết Thiệu Luân thuộc tuýp đàn ông tướng mạo sạch sẽ, làn da là màu lúa mạch khỏe mạnh, nằm giữa đen và trắng, ngũ quan lại tinh tế, một đôi mắt câu hoả phóng điện khắp nơi, đích thực là cực phẩm mà nam nữ đều thích.

Anh nhìn cô cười, bộ dạng không chút để ý, đợi cô cười đủ rồi, anh mới mở miệng lại, “Tôi nhớ là lúc này trong phòng bệnh của Lã Thượng Quân cô nói chúng ta chỉ gặp qua vài lần mà thôi, nếu giao tình giữa chúng ta nhạt như vậy, sao cô lại nói bí mật mình yêu thầm Lã Thượng Quân cho tôi nghe? Chẳng lẽ với bất kì người chỉ gặp vài lần nào cô cũng không chút giữ bí mật mà nói cho đối phương biết bí mật của cô?”

Anh vẫn còn nhớ việc này, lời cô tùy tiện nhàn nhạt trả lời lúc đó anh luôn ghi nhớ trong lòng, mặc dù anh không chính xác nói rõ thích cô, nhưng chỉ cần cô để ý một chút thôi, cô chắc sẽ cảm nhận được anh có tình cảm với cô, nhưng trước mặt Lã Thượng Quân, cô lại chỉ là dùng mấy từ như thế cho qua quan hệ của bọn họ.

Chu Hải Mạn đích thực không có cẩn thận nghĩ về vấn đề này, bởi vì tất cả câu hỏi đều là anh mở miệng hỏi, cô chỉ làm theo trả lời mà thôi, cô chỉ biết trước mặt Tiết Thiệu Luân, cô từ trước đến nay đều là có gì nói đấy, dường như anh là một sự tồn tại rất tự nhiên vậy, hơn nữa cô cần một đối tượng để tâm sự, cô chỉ cần một đối tượng tâm sự sao?

Tiết Thiệu Luân nhìn cô, đôi mắt đào hoa chưa từng dời khỏi người cô một tấc, nhưng đáp án mà anh mong chờ lại khiến anh vô cùng thất vọng.

Chu Hải Mạn không dấu vết quay đầu, thăm dò tầm nhìn của anh, cười nói: “Chúng ta không phải là bạn sao?”

Phải không? Thì ra chỉ là bạn mà thôi.

Thần sắc trong mắt Tiết Thiệu Luân ảm đạm, sắc mặt tựa như cũng kém đi rất nhiều, anh không dễ dàng gì động lòng một lần, lại vẫn bị người đàn ông ở sâu trong lòng cô hót tay trên, nghĩ cũng thật bi ai.

18. Chương 18

Trong thời gian Lã Thượng Quân nằm viện, Chu Hải Mạn chỉ cần có thời gian sẽ tới thăm, còn đem cháo tự mình nấu tới cho anh, Chu Vũ Khiết chưa từng thấy cô đau lòng như thế với người đàn ông nào, mỗi khi Chu Hải Mạn nấu cháo, cô (Chu Vũ Khiết) liền hứng thú đứng sau lưng cô (Chu Hải Mạn) trêu chọc, cuối cùng đợi đến lúc Chu Hải Mạn không thể nhịn được nữa, cô bèn quay đầu, vẻ mặt vô cảm nói với Chu Vũ Khiết một câu, “Cô muốn cháu nói chuyện cô và Thẩm Thành Lượng với bố không?”

Chu Vũ Khiết bật miệng lại, giữa cô và Thẩm Thành Lượng đích thực có tiến triển rất lớn, nhưng điều cô không muốn nhất chính là tình yêu của mình bị anh trai hay những người khác can dự vào.

Ở bệnh viện khó tránh khỏi việc đụng mặt Tiết Thiệu Luân, anh vẫn hỏi thăm tình hình của Lã Thượng Quân như thường, chỉ là lúc trước mặt Chu Hải Mạn, nhàn nhạt chào hỏi rồi rời đi, có vài lần, Chu Hải Mạn muốn giữ anh lại hỏi một chút, có phải cô đắc tội anh rồi hay không?

Cuối cùng trong lúc làm thủ tục xuất viện cho Lã Thượng Quân, gặp được Tiết Thiệu Luân ở hành lang của bệnh viện, anh đi trước mặt cô, một bộ dạng không hề để ý, Chu Hải Mạn đi sau hét lên, “Này——”

Tiết Thiệu Luân như không nghe thấy, vẫn tiếp tục bước về phía trước.

“Tiết Thiệu Luân——” Cô hét tên anh, rồi chạy lên đuổi theo anh.

Tiết Thiệu Luân hơi ngáy người, đây là lần đầu tiên cô hét tên anh từ lúc hai người quen nhau đến nay.

“Chào cô, Điền La cô nương.” (Điền La cô nương: câu chuyện về nàng tiên ốc, được người đàn ông độc thân cứu rồi báo ân, mỗi khi người đó không có nhà sẽ hiện thân thành một cô gái xinh đẹp giúp người đó nấu cơm dọn dẹp, khi người đó phát hiện ra thì đập vỡ vỏ ốc không cho cô quay về hình dạng cũ nữa, hai người sống hạnh phúc bên nhau. Các nàng còn nhớ ở tiểu học được học bài thơ nàng tiên ốc không, chính nó! Nhưng ở đây không phải bà già cứu mà là một chàng trai.)

Điền La cô nương? Đầu lông mày của Chu Hải Mạn chau lại.

“Vừa giúp anh ta nấu cháo, vừa đút anh ta ăn, còn chạy đi chạy lại vì anh ta, cô Chu, thật sự là còn lương thiện hơn cả Điền La cô nương—”

Anh nhướn mày, giọng điệu cũng cao lên, lọt vào tai Chu Hải Mạn, thật sự rất cổ quái, đặc biệt là dáng vẻ lạnh nhạt xa cách của anh, Chu Hải Mạn chưa từng cảm thấy hai chữ “Cô Chu” này nói ra từ miệng anh, có một ngày sẽ khiến người ta khó chịu như vậy.

Cô nhìn anh, “Gọi tôi Chu Hải Mạn là được rồi mà.”

“Thế sao được?” Tiết Thiệu Luân cố tình lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, ngay cả giọng nói cũng lộ ra vẻ kinh hoàng, “Tôi với cô Chu cũng chỉ là gặp qua vài lần mà thôi, chúng ta rốt cuộc cũng không có quen thuộc—Như vậy—”

Con người này thật là— Hẹp hòi! Chu Hải Mạn nhìn chăm chăm anh một lúc, Tiết Thiệu Luân cũng là một bộ dạng không phục, nhìn thẳng vào cô, như đang nói “Cô có thể sao tôi không thể—”

“Nếu như vì câu nói đó mà anh nhiều ngày nay không thêm để ý tới tôi, thì tôi xin lỗi, cô tôi và anh Thẩm đang tiến gần nhau hơn, chúng ta sau này khó tránh khỏi thường xuyên gặp mặt, anh không thể vì một câu nói của tôi mà luôn làm mặt lạnh với tôi, khiến mọi người khó xử chứ?”

Nghe thấy lời giải thích của Chu Hải Mạn, mặt của Tiết Thiệu Luân còn kéo dài hơn, thì ra cô muốn cải thiện quan hệ giữa họ cũng chỉ vì Thẩm Thành Lượng và Chu Vũ Khiết mà thôi.

“Cô Chu suy nghĩ thật chu đáo.”

“Gọi tôi là Chu Hải Mạn là được rồi.” Chu Hải Mạn nhìn anh, nhấn mạnh lại một lần nữa.

Tiết Thiệu Luân cười lạnh lạnh, gật gật đầu, “Được được, Chu Hải Mạn—”

Nhưng vẫn có chỗ gì đó không đúng, trước đây Tiết Thiệu Luân mặt dày đeo bám, mà giờ sự xa cách rõ ràng của anh, cô chỉ cần để ý chút là có thể cảm nhận được, Chu Hải Mạn cho rằng Tiết Thiệu Luân đối với cô mà nói chỉ là một con tôm nhỏ, đối với cô thế nào cô cũng chẳng để ý. Nhưng bây giờ cô chính là không chịu nổi tính tình âm dương cổ quái của anh.

“Tiết Thiệu Luân, có gì anh cứ nói thẳng, không cần thiết phải giữ bộ dạng này, có phải tôi còn nói lời nào đắc tội anh hay không?”

Chu Hải Mạn cũng lạnh mặt, dường như còn lạnh hơn cả Tiết Thiệu Luân, chỉ là Tiết Thiệu Luân cũng quen với dáng vẻ lạnh lùng của cô rồi, đối với khuôn mặt đó của cô cũng không thấy lạ.

“Không có—”

“Vậy chúng ta còn là bạn không?” Chu Hải Mạn đưa tay phải đến trước mặt anh, trong giọng điệu dò hỏi có phần khoongn chắc chắn.

“Đương nhiên—” Tiết Thiệu Luân cười cười, giơ tay ra nắm lấy bàn tay mềm mại của cô, đây là thứ anh trăm phương ngàn kế muốn chạm vào mà không được, không ngờ hôm nay lại tự động đưa tới trước mặt anh, thế giới này thật là kì diệu.

Hôm nay có một người bệnh khẩn cấp, Tiết Thiệu Luân sắp tan làm, lại phải mặc lại chiếc áo cách li khi làm phẫu thuật, một ca phẫu thuật, lại còn mệt hơn đánh nhau một trận, nhưng điều đáng mừng là, người bệnh đã thoát khỏi nguy hiểm, lại có một sinh mệnh nguy kịch bởi vì anh mà khởi tử hồi sinh. Có lẽ, chính niềm hân hoan trên khuôn mặt người thân người bệnh đó mới khiến cha yêu quý y học như sinh mạng mình, có lẽ, cũng chính lí do như vậy, một lần phẫu thuật thất bại, mới khiến cha cả đời cũng không thoát khỏi bóng ma tâm lí.

Lúc Tiết Thiệu Luân về tới nhà đã là tối đêm, Thẩm Thành Lượng đã tìm thấy phòng từ sớm, rời khỏi chung cư của anh, bây giờ xem ra, thật là một căn phòng lạnh lẽo. Anh tắm qua loa đơn giản, theo thói quen rót cho mình một ly whisky.

Chu Hải Mạn mấy ngày hôm nay cứ ra vào bệnh viện, nhưng lại không phải vì anh, tất cả dịu dàng và tỉ mỉ của cô chỉ dành cho một người đàn ông khác. Chỉ cần nhắm mắt lại, hình dáng cô ngoan ngoãn nghe lời lại hiện ra trong đầu anh.

Cô cẩn thận vuốt cho người đàn ông đang nằm trên giường, anh ta giúp cô vén sợi tóc bị vương xuống, đầu của cô lại cúi thấp hơn nữa, cho dù không thấy rõ, nhưng anh cũng tưởng tượng được dáng vẻ má cô ửng hồng, thì ra không phải cô không biết dịu dàng, cũng không phải không có sự ngưỡng nùng của một cô gái nhỏ, chỉ là tất cả thứ này chỉ có trước mặt người đàn ông đó mới lộ ra, trái tim rung động của anh khi nhìn thấy một màn này lại biến thành trái tim đau nhói.

Anh là đàn ông, nhìn ra được tâm tư của đàn ông, Lã Thượng Quân không phải không thích cô, có lẽ anh ta đang đợi một thời cơ, liền bày tỏ tâm tình với Chu Hải Mạn, đến lúc đó, Chu Hải Mạn có lẽ sẽ cảm thấy mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới này.

Mà người đáng thương nhất chính là anh, vẫn chưa kịp nói một câu thích cô, liền không còn cơ hội nữa rồi. Ngay lúc anh đang tự oán tự trách vận đào hoa đáng thương của mình, chỉ có thể mượn rượu giải sầu, một tràng tiếng chuông điện thoại vang lên phá tan màn đêm yên tĩnh, Tiết Thiệu Luân nhìn màn hình hiển thị đang nhấp nháy, không nhận được chau mày, muộn như vậy rồi sao cô ấy còn gọi cho anh?

“Alo, đại mỹ nữ, muộn như vậy rồi mà còn chưa nghỉ ngơi?”

Giọng nói của Chu Vũ Khiết lập tức từ tai nghe truyền vào tai anh, “Tôi không ngủ được, cho nên muốn lấy chút kinh nghiệm từ bác sĩ Tiết.”

“Haha, Chu đại mỹ nữ là vì việc gì?”

“Cậu thông minh như vậy, vì sao tôi gọi điện thoại cho cậu, cậu có thể không biết?”

Tiết Thiệu Luân cau cau mày, quan hệ của cô ấy và Thẩm Thành Lượng ngày càng tốt, điều này anh và Chu Hải Mạn đều thấy ở trong mắt, anh thực sự không nghĩ ra Chu Vũ Khiết có phiền não gì, “Không biết—”

“Ai ya, không phải chút chuyện đó sao—” Chu Vũ Khiết ngừng một chút lại nói tiếp, “Tiết Thiệu Luân, hai chúng ta ngửa từ đầu đã là cùng phe rồi, tôi giúp cậu hiểu Chu Hải Mạn, cậu giúp tôi trông chừng Thẩm Thành Lượng.”

Quả thực, kì thực ngay từ lần đầu tiên anh gọi điện cho Chu Vũ Khiết, hai người liền thân thiết kết thành liên minh, ngay cả Chu Hải Mạn cũng bị lừa trong đó, nếu có một ngày, cô biết được cô ruột của mình vì một người đàn ông mà bán rẻ cô, hơn nữa về ngoài còn giả bộ không chút quan tâm, cô nhất định sẽ tức đến hộc máu.

“Đương nhiên—”

Nghe thấy đáp án chắc chắn của anh, Chu Vũ Khiết mới nói những lời tiếp theo: “Thực ra người mất sáng đều nhìn ra, Thẩm Thành Lượng cũng rất thích tôi, nhưng anh ta lại không chịu thừa nhận, mà tôi lại nghi ngờ, anh ta vẫn còn qua lại với người vợ trước tên Trình Phi, cậu nói thật với tôi, anh ta có thường xuyên nhắc đến cô ta trước mặt cậu?”

Tiết Thiệu Luân đã hiểu rõ, nếu nói Thẩm Thành Lượng hoàn toàn không có cảm giác với Chu Vũ Khiết, đó tuyệt đối là lừa người, nhưng anh ấy lại không chịu tiến thêm một bước về phía trước, mối quan hệ với Chu Vũ Khiết muốn mặn không mặn, muốn nhạt không nhạt, mặc dù chuyện này có liên quan tới việc anh ấy từng li hôn một lần, nhưng với câu hỏi mà Chu Vũ Khiết đặt ra, Tiết Thiệu Luân có thể không chút do dự trả lời, “Tuyệt đối không có, từ sau khi anh họ tôi li hôn với Trình Phi, thì không bao giờ gặp lại cô ta nữa, cô yên tâm đi, anh họ tôi không phải loại người dây mơ rễ má, nhất định sẽ phải sạch quan hệ với Trình Phi.”

“Nhưng trong lòng anh ấy vẫn còn người phụ nữ đó, ít nhất thì cho tới bây giờ, anh ấy vẫn chưa hoàn toàn từ bỏ cô ta.” Chu Vũ Khiết không lùi bước một chút nào.

Tiết Thiệu Luân chỉ có thể thành thật trả lời, “Anh họ tôi là một người rất chung tình, vô cùng hoài niệm cái cũ, hơn nữa trước khi họ li hôn, tình cảm của anh ấy và Trình Phi rất tốt, suy cho cùng nhiều năm như vậy, đột nhiên để anh ấy xóa sạch kí ức về một người trong đầu anh ấy cần có thời gian. Nhưng cô nhất định

phải tin anh họ tôi, anh ấy chỉ là không dứt bỏ được, chứ hoàn toàn không có ý trở về quá khứ, tôi tin, cuộc sống hiện tại còn có cô khiến anh ấy lưu luyến, trong lòng anh ấy nhất định có cô.”

Qua một lúc, trong tai nghe mới truyền đến giọng nói của Chu Vũ Khiết, “Điều này thì tôi tin, chỉ là, con người anh ấy cố chấp như vậy, không biết đợi đến khi nào mới hoàn toàn bỏ cuộc được, cậu nói anh ấy có gốc không, làm gì có ai sống với quá khứ cả đời được?”

Thẩm Thành Lượng quả thực rất ngốc, cho nên mới cần người thông minh như Chu Vũ Khiết ở bên cạnh, Tiết Thiệu Luân không nhịn được cười cười, duyên phận vẫn là thứ gì đó rất kì diệu, trên thế giới này nhất định sẽ có một người sinh ra vì bạn, cho dù bạn có đi đường vòng hay không, người đó cô ấy nhất định sẽ đợi bạn ở chỗ cũ, cho đến khi bạn và cô ấy tương ngộ, giống như Thẩm Thành Lượng và Chu Vũ Khiết vậy.

“Cô chính vì vấn đề này mà không ngủ được?” So với cô, vấn đề của anh không phải lớn hơn sao?

“Đương nhiên rồi, còn có tên tiểu tử thối cậu—”

“Tôi?” Tiết Thiệu Luân không kìm được nhếch khóe miệng cười cười, may mà cô ấy không có quên anh.

“Cậu cùng Mạn Mạn nhà tôi, bây giờ thế nào rồi?”

“Tôi cùng cô ấy, trước mắt xem ra không có hi vọng gì, cô không thể không biết, cô ấy và một người đàn ông tên Lã Thượng Quân hẹn hò rất vui vẻ chứ?”

“Thế thì đã sao?” Giọng nói của Chu Vũ Khiết đột nhiên cao lên một chút, “Người đàn ông đó chỉ là bạn trung học của nó mà thôi, đều đã qua bao nhiêu năm rồi, tình cảm trẻ con đó có tính sao? Hơn nữa, hiện tại hai đứa chúng nó vẫn chưa chính thức hẹn hò hay sao, cậu đã lui quân rồi, lúc đó cậu nói gì ấy nhỉ, không phải nói đã chuẩn bị đánh trận lâu dài sao?”

Anh lúc đó đã chuẩn bị tốt rồi, nhưng không ngờ tới giữa đường lại nhảy ra một tên Trình Giáo Kim.

“Tôi thấy, Chu Hải Mạn vẫn dùng tâm trạng của một cô gái nhỏ qua lại với cậu ta, giống như một đứa ngốc, vừa nhìn đã biết không phải trạng thái yêu đương bình thường, tôi nói cho cậu biết, lúc này cậu không thể lùi bước, nếu không, cậu sẽ hối hận cả đời, đi đâu tìm được cô gái tốt như Mạn Mạn nhà tôi chứ.”

Lời này nói ra không giả dối chút nào, nếu như cứ như vậy bỏ lỡ một người mà mình thích, anh thật sự sẽ hối hận, hơn nữa vừa nghĩ đến dáng vẻ cười như không cười của cô, còn có mái tóc ngắn sạch sẽ lạnh lợi, thật khiến người ta không kìm được muốn xoa một chút.

“Tiết Thiệu Luân, cậu hãy lấy lại tinh thần, Chu Hải Mạn bây giờ vẫn chưa nhìn thấy cái tốt của cậu, cho nên trong mắt chỉ toàn là cái tên Lã Thượng Quân kia, chỉ cần cậu nỗ lực, đem thành ý lấy ra, tin tôi, chỉ với con bé ngốc nhà tôi, nhất định sẽ thích cậu đấy!”

Lời này khiến cho Tiết Thiệu Luân đặc biệt thoải mái, chỉ là, sao càng nghe càng thấy Chu Vũ Khiết giống như cô ruột anh, còn Chu Hải Mạn như là nhặt về vậy.

“Thế nào?”

“Nghe một cậu nói của vua, còn hơn đọc sách mười năm!”

“Ok, vậy cậu còn buồn không? Còn vì một Lã Thượng Quân mà chùn bước không?”

“Không, bây giờ tôi đang tràn ngập ý chí!”

Chu Vũ Khiết hài lòng gật gật đầu, “Rất tốt—”

19. Chương 19

Thực ra điều làm Tiết Thiệu Luân phiền muộn không phải là quan hệ kì lạ giữa Chu Hải Mạn và Lã Thượng Quân, Chu Vũ Khiết nói đúng, hai người họ bây giờ vẫn là bạn học bình thường, nói hơn nữa, cho dù là bạn

traí bán gái thì lại làm sao, cuốc trong tay anh còn có thể đào đất đấy. (Anh muốn đào góc tường nhà người ta đó ^^) Điều khiến anh phiền muộn chính là quen biết Chu Hải Mạn lâu như vậy rồi, chỉ đổi lại một câu “gặp qua vài lần” của cô, chỉ là thời gian buồn chán dài rồi, Tiết Thiệu Luân tự cảm thấy có chút hẹp hòi.

Đàn ông mà, luôn phải rộng lượng, rộng lượng cũng là một sức hút, Tiết Thiệu Luân đối diện với cửa sổ sửa sang lại tóc trước trán, trong trò chơi tình yêu này, anh ngày càng có hứng thú chơi tiếp rồi.

Sau khi Lã Thượng Quân xuất viện, luôn ở nhà tĩnh dưỡng, Chu Hải Mạn lo lắng bên cạnh anh không có người chăm sóc, cho nên thường xuyên đến thăm anh, phòng của anh giống như trong tưởng tượng của cô, sạch sẽ gọn gàng.

Chu Hải Mạn đem đồ mua từ siêu thị về phân loại để vào trong tủ lạnh, “Đều là đồ ăn vừa dinh dưỡng vừa tiện lợi, anh xem còn thiếu gì, lần sau đến em giúp anh đem tới.”

Mái tóc ngắn của cô cùng trượt xuống với động tác cô cúi người che mắt một phần khuôn mặt của cô, tai trắng ngần lấp ló hiện ra, Lã Thượng Quân đứng sau lưng cô, âm thanh đè nén, “Đã rất phiền em rồi.”

“Không sao.” Chu Hải Mạn quay đầu, đối diện với tầm mắt của anh, cô nhanh chóng quay mặt đi, nhưng vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt từ đầu tới cuối dừng lại trên khuôn mặt nóng bừng của cô.

“Hôm qua không phải anh nói muốn ăn món xào thanh đạm một chút sao? Em mua rau cần, rau cải ngồng còn có cải thảo, trưa nay nấu cho anh ăn?”

“Được—” Lã Thượng Quân theo Chu Hải Mạn cùng đi vào bếp.

Đã qua hai tuần, chân của anh vẫn còn bó bột, đi lại có chút không tiện, Tiết Thiệu Luân nói anh hồi phục rất nhanh, đã có thể đi lại như người bình thường từ sớm rồi.

Chu Hải Mạn lựa xong, rửa xong rau, khi chuẩn bị dùng dao thái, mới quên là mình chưa mặc tạp dề, ở nhà đều là Chu Vũ Khiết xuống bếp, cô thỉnh thoảng xuống làm chân chạy, không có thói quen mặc tạp dề. Cô vừa muốn quay đầu, Lã Thượng Quân liền đem một chiếc tạp dề vòng đến trước người cô, hai cánh tay nhốt cô ở trong lòng, nhẹ nhàng nói: “Dừng động đấy.”

Chu Hải Mạn giống như rô bốt bị ấn nút stop, quả nhiên không động đấy, anh gần cô như vậy, đem tạp dề vòng qua hai tay cô rồi buộc lại, cách một lớp áo mỏng, cô thậm chí có thể cảm nhận được độ ẩm của tay anh.

Thắt một nút dây tạp dề sau lưng cô xong, cảm nhận được sự cứng ngắc của cô, Lã Thượng Quân cười cười, khí nóng quanh quẩn bên tai cô, thần kinh của Chu Hải Mạn lập tức căng thẳng, cô chưa từng nghĩ có một ngày mình sẽ đứng trong phòng bếp nhà Lã Thượng Quân, càng không nghĩ tới anh sẽ đứng gần cô như vậy, hơn nữa tay anh còn đỡ ở eo cô, lòng bàn tay anh dường như có một đốm lửa, nhiệt độ nóng bỏng lan tỏa toàn thân cô.

Eo cô nhỏ như vậy, nắm trong tay rất mềm mại, Lã Thượng Quân đến gần bên tai cô, thấp giọng nói: “Em hình như rất sợ anh? Vì sao? Anh cũng không phải hổ sẽ ăn thịt em.”

Chu Hải Mạn chỉ cảm thấy toàn thân phát nóng, cô thật sợ mặt mình sẽ biến thành quả cà chua, từ trước tới nay chưa từng có một người đàn ông nào đến gần cô như vậy, chỉ cần cô vẫy vẫy nắm tay, họ liền không có gan nữa, chỉ là, dường như ngoài Tiết Thiệu Luân ra— Chu Hải Mạn cũng không biết vì sao lại nghĩ tới tên lưu manh đó trong lúc này, dường như anh rất tự nhiên mà lại gần cô vậy.

“Em không có—” Chu Hải Mạn nghe thấy mình nhỏ giọng nói một câu, nhưng không có mất giọng.

“Haha—” Lã Thượng Quân cuối cùng thả cô ra, lùi lại sau cô một bước, “Không trêu em nữa, chuyên tâm nấu cơm đi.”

Cô quay lưng về phía anh, gật gật đầu, “Anh cứ ra ngoài nghỉ ngơi đi, em ở đây một mình là được rồi.”

Lã Thượng Quân quay người đi ra cửa, nhưng không ra ngoài nghỉ ngơi như Chu Hải Mạn nghĩ, ngược lại nghiêng người dựa vào khung cửa, “Anh vẫn là ở lại giám sát em thì hơn, nhờ em ăn vụng thì làm sao bây giờ?”

Mặt của Chu Hải Mạn không tìm được lại đỏ lên, sao trước nay cô không phát hiện ra Lã Thượng Quân lại thích trêu chọc người như vậy.

Bốn món mặn một món canh, Lã Thượng Quân đối với tài nghệ nấu ăn của Chu Hải Mạn khen không ngớt miệng, Chu Hải Mạn vui đến tận đầu lông mày, anh là người ngoài Chu Viễn Sơn ra đầu tiên khen trù nghệ của cô, trước kia ở nhà cô luôn bị Chu Vũ đồng thời dă kích không dám bước vào phòng bếp nửa bước, hai người họ chị dâu em chồng khi cùng dă kích trù nghệ của cô, thì lại nhất trí như vậy.

Chu Hải Mạn gấp thức ăn cho anh: “Không phải vẫn muốn ăn sao, anh ăn nhiều một chút.”

Lã Thượng Quân ngẩng đầu nhìn cô cười, giây tiếp theo sắc mặt liền thay đổi, lập tức đứng lên bắt lấy tay trái của Chu Hải Mạn, “Lúc này thái rau làm bị thương sao?”

Chu Hải Mạn chỉ cảm thấy thật mất mặt, lúc đó bởi vì anh đứng sau lưng cô, cho nên cô cẩn thận tỉ mỉ mà vẫn không tránh khỏi phân tâm, cuối cùng vẫn cắt đến đầu ngón tay mình, cô muốn rút tay khỏi lòng bàn tay sít chặt của anh, “Không sao, chỉ là mất một lớp da mà thôi.”

Lã Thượng Quân nhìn cô, lúc đó anh đứng ở cửa phòng bếp, lại hoàn toàn không biết cô bị thương, là anh quá chuyên chú, hay là cô che giấu quá tốt?

“Em đợi một chút, trong nhà có băng cá nhân, thế này mà không xử lý dễ bị viêm.” Vừa nói Lã Thượng Quân vội vàng chạy vào một căn phòng khác.

Chu Hải Mạn nhìn chăm chăm ngón tay đang chảy máu của mình, xem xét lời nói của anh (anh Tiết nói nha), người mà đàn ông thích không phải là người phụ nữ chủ động xuất kích, nếu cô đã đợi được sáu năm, kiên nghị tốt nhất anh cho cô chính là hãy cứ đợi tiếp, nếu anh thực sự thích cô, thì nhất định sẽ mở miệng trước.

Cô đã bị thương đến mức này, còn nên đợi tiếp không? Tên Tiết Thiệu Luân kia trên danh nghĩa giảng hòa với cô, không biết chừng toàn là chiêu dỗ, gì mà đàn ông thích phụ nữ biết giữ chừng mực, cô giữ chừng mực sáu năm rồi; gì mà đàn ông không thích phụ nữ dính quá chặt, một tuần cô chỉ đến thăm anh ấy có ba lần thôi được chưa; gì mà nên để đàn ông tổn sức một chút, cho dù anh ta có tỏ tình với cô, cô cũng không thể lập tức đồng ý— —

Lã Thượng Quân dứt khoát xách hộp cấp cứu ra, dùng nước tiêu độc rửa sạch miệng vết thương cho cô trước, sau đó nhẹ nhàng dán một miếng băng cá nhân lên đầu ngón tay bị thương của cô, “Còn đau không?”

Chu Hải Mạn lắc đầu, cô không phải người phụ nữ yếu đuối như vậy, lúc thi đấu phổ cấp tiết quyền đạo cô bị thương còn gấp trăm lần cái này. Lã Thượng Quân cau mày nói: “Vết thương mặc dù nhỏ, nhưng phải xử lý kịp thời, nếu không trở nên nghiêm trọng thì không tốt đâu, sau này nên chú ý một chút.”

“Vâng—” Chu Hải Mạn cười gật gật đầu, chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp, năm đó cô gái tên Chu Hải Mạn khẳng định đã từng khẩn thiết mong chờ, có một ngày như thế này, anh nắm tay cô, ngữ điệu nhẹ nhàng nói chuyện với cô.

Lã Thượng Quân đứng thẳng người, đặt hộp cấp cứu vào một góc bên cạnh, đúng như những gì Tiết Thiệu Luân nói, hiện tại anh đã khôi phục không khác gì người bình thường là mấy, vừa này khi anh lo lắng lấy miếng băng cá nhân cho cô còn chạy nữa cơ.

Lúc anh quay người lại, ánh mắt của cô rời khỏi chân của anh, Lã Thượng Quân cười cười, ngồi xuống đối diện với cô, “Em đã sớm biết rồi đúng không?”

Dáng vẻ anh cười rất đẹp, giống như người thiếu niên sáng sủa năm đó, mặt Chu Hải Mạn không tự giác lại đỏ lên, “Vâng—”

“Nhưng em không có vạch trần anh, vì sao?”

Anh hỏi vì sao, Chu Hải Mạn bị anh em đến hết đường lui, chỉ im lặng.

“Anh cố ý đó, em biết vì sao không?”

Lại một câu hỏi vì sao, Chu Hải Mạn lắc lắc đầu.

“Chu Hải Mạn, em thật ngốc, hay là giả ngốc, bởi vì anh thích em!”

Ồ, cuối cùng cũng đợi được câu này, lòng cô trong phút chốc loạn cả lên, nếu như năm đó Chu Hải Mạn nhỏ nghe được câu tỏ tình chân tình thế này, sẽ kích động nhảy từ trên ghế xuống không? Chu Hải Mạn sau khi trưởng thành phân biệt không rõ ê hề trong trái tim cô làm cảm giác gì, không, đó không chỉ là một cảm giác, mà là rất nhiều, chúng đan chéo vào nhau, cô không nói ra nổi một lời.

“Thực ra, anh bắt đầu thích em từ lâu rồi, lúc học trung học em ngồi trước anh, anh thường nghĩ, người con gái xinh đẹp như vậy, mình tỏ tình với cô ấy có bị từ chối hay không?”

“Thành tích học tập của em tốt, năng lực tổng hợp cũng rất mạnh, ở phương diện này anh với em dù không phân cao thấp, nhưng anh luôn cảm thấy chỉ có làm tốt hơn em, em mới thích anh.”

“Nhưng mà, em với ai cũng rất khách sáo, trong lớp có nhiều bạn nam tỏ tình với em đều gặp cảnh bị từ chối, em lúc đó rất kiêu ngạo, giống một con khổng tước kiêu ngạo, nhưng anh cũng có lòng kiêu ngạo của mình, vì sợ, nên chỉ có thể im lặng nhìn em.”

“Chỉ là không ngờ nhảy máy là sáu năm, cho đến khi chúng ta không cùng một đại học, lúc đó anh liền nghĩ, nếu em đã có thể không chút lưu luyến quay người, anh trong lòng em chắc cũng chỉ là một người bạn học bình thường mà thôi.”

“Nhưng anh vẫn rất chú ý tới em, cho dù không thể thường xuyên gặp mặt, cũng luôn có thể nghe ngóng tin tức của em từ bạn học, em có bạn trai hay không, sống tốt hay không, trước mặt bạn học không để ý mà nhắc tới anh hay không, những điều này anh đều quan tâm.”

“Em ngày càng xuất sắc, sau khi tốt nghiệp trực tiếp vào làm luật sư trong sở luật của thành phố, mà anh vì tiền đồ của mình, quyết định đi Thẩm Xuyên lập nghiệp, lúc đó anh muốn nói với mình, nếu như lúc anh trở về, em vẫn chưa kết hôn, vậy thì bất luận thế nào anh cũng sẽ nhất định dừng cảm một lần.”

“Không ngờ lại trùng hợp như vậy, lúc dì Trương nhắc đến xem mắt, anh quyết tâm không muốn đi, nhưng khi dì ấy nói tên em ra, anh lập tức đồng ý.”

“Chu Hải Mạn, sao em kiêu ngạo như vậy, nói một câu thích anh cũng không lấy mạng của em mà.”

Chu Hải Mạn nghe mà há miệng ngây ngốc, mãi mới lấy lại hồn về, cô thật không ngờ, năm đó cô người thiếu niên mà cô ngẩng đầu để nhìn lại nói với cô những lời này vào vài năm sau, ngoài kinh ngạc ra, cô không nghĩ ra bất kì từ nào để hình dung tâm tình của mình lúc này.

“Dạ em rồi à?”

“Có chút—” Cô vẫn giả vờ như bình tĩnh, Lã Thượng Quân đỡ khóc đỡ cười, đi đến kéo cô vào lòng.

“Chu Hải Mạn, em còn có thể thẳng thắn chút không?”

“Anh cũng không phải như vậy sao?” Chu Hải Mạn quả nhiên lộ ra thần sắc quật cường hơn, “Sao em một chút cũng không cảm nhận được anh thích — thích em nhỉ?”

Lã Thượng Quân cười cười, cúi người hôn lên hai phỉn môi mỏng của cô, hình dáng môi cô rất đẹp, mùi vị cũng mê người như anh tưởng tượng, trước tiên anh nhẹ nhàng cắn mút, đầu lưỡi nhẹ nhàng lướt qua khe hở giữa hai cánh môi, chỉ là một cái hôn chuồn chuồn đập nước, “Bây giờ cảm nhận được chưa?”

Cảm nhận thì cảm nhận ra rồi, chỉ là đầu cô có chút đau.

“Thực ra lúc bắt đầu anh không chắc chắn, luôn lo lắng em sẽ bị anh dọa mất, về sau ngay cả làm bạn cũng không thể, nhưng lần tai nạn này anh trong họa có phúc, nhìn thấu nội tâm của em, Chu Hải Mạn, thực ra, em cũng thích anh lâu rồi đúng không?”

Chu Hải Mạn ngây người nhìn anh, dường như bên tai có hai đứa trẻ, một bé nói phải nghe theo lời của Tiết Thiệu Luân, không thể dễ dàng bại trận được; một bé khuyên cô thừa nhận điều anh nói, bởi vì đó là sự thật.

“Chúng ta, chính thức hẹn hò đi—”

20. Chương 20

“Khụ khụ— Cháu đồng ý rồi?” Chu Vũ Khiết bị bắp rang bơ vừa nuốt xuống làm nghẹn cũng không quan tâm nữa rồi, vội vàng hỏi Chu Hải Mạn kết quả cuối cùng.

“À...” Chu Hải Mạn há miệng cười ngốc.

“À cái đầu cháu ý, rốt cuộc hai đứa bây giờ là tình trạng gì?”

Chu Hải Mạn đang đắm chìm trong ngọt ngào, bỏ qua tiếng hô to gọi nhỏ của Chu Vũ Khiết, mềm mại trả lời: “Chính là chính thức hẹn hò đó, bây giờ cháu là bạn gái anh ấy—” Còn hỏi cô có đồng ý hay không, anh rõ ràng nói câu khẳng định, lúc đó cô cảm động chỉ biết mím môi cười ngốc.

Chu Vũ Khiết kìm chế cảm xúc buồn nôn, là một người trưởng thành rồi, yêu đương lại có thể trở thành thế này, giống như một học sinh trung học vậy, IQ đi đâu hết rồi? Sự thông minh cơ trí của một luật sư đi đâu hết rồi?

“Vậy Tiết Thiệu Luân phải làm sao đây?”

Chu Vũ Khiết băng quơ nói một câu, nụ cười trên mặt cô cứng lại, Chu Hải Mạn sững người ra nhìn Chu Vũ Khiết, “Cái gì?”

“Chu Hải Mạn cháu ngốc thật hay giả ngốc thế?”

Chu Hải Mạn bắt giác chớp chớp mắt, sao mọi người đều hỏi cô cùng một câu hỏi giống nhau vậy?

“Tiết Thiệu Luân sớm đã có ý với cháu mà cháu không nhìn ra?”

Chu Hải Mạn không kìm được cau mày, “Cô—”

“Thôi vậy, biết EQ của cháu thấp, con người cậu ta lại không đứng đắn, cháu không nhận ra cũng là bình thường, chỉ là, chuyện cháu và Lã Thượng Quân hẹn hò cháu tự mà nói với cậu ta, cô sẽ không nở nhìn bộ dạng ảm đạm đau lòng của đại soái ca đâu.”

Anh ta ảm đạm đau lòng? Vì cô? Chu Hải Mạn chỉ cảm thấy chuyện này rất không đáng tin, cô và Tiết Thiệu Luân chưa từng nhìn chính diện đối phương, không phải sủng miêng thì là kiếm lưỡi (Hai anh chị chạnh chọe nhau ý) nói hơn nữa, anh ta tùy tiện như vậy, nếu thích một người sẽ để mình chịu thiệt mà im lặng không nói sao?

“Trách cô nhiều lời, cô không nên nói câu này với cháu, cháu vừa xác lập quan hệ với Lã Thượng Quân, cho cháu biết Tiết Thiệu Luân có tình cảm với cháu không phải muốn gây phiền phức cho cháu, cháu đấy, chú ý đừng kích thích tới vị kia là được, nhưng mà, cô nhìn cậu ta, chắc cũng không phải người nhảm chán. Nếu cậu ta thực sự thích cháu tới không buông được, chắc chắn cậu ta sẽ không dày vò bản thân, chuẩn là sẽ dùng cuộc tách hai đứa ra, khiến người khác đau lòng.”

Tổ chất này—Chu Hải Mạn bĩu môi, “Cô, hình như cô rất hiểu anh ta, hai người— Từ lúc nào lại thân cận như vậy?”

Chu Vũ Khiết ôm bắp rang bơ từ trên ghế đứng dậy, cười ha ha, “Cô cháu khi nào thì nhìn người sai người chứ?”

“Cháu cứ tiếp tục ngọt ngào đi, cô đi ngủ đây—” Nói xong quay người đi về phía phòng ngủ, được nửa đường thì nghĩ ra cái gì đó, quay đầu lại nói với cô: “Ngày mai là sinh nhật của Thẩm Thành Lượng, mời chúng ta ngày mai cùng đi chơi, nói với cháu một tiếng. Đúng rồi, cháu nhân cơ hội này nói rõ ràng với Tiết Thiệu Luân đi, đừng hi vọng cô sẽ giúp cháu, chuyện này cô thực sự không giúp được. Ngửa bài xong cũng để người ta trong độ thanh xuân tìm nhà tiếp theo—”

“Nhưng mà—” Anh đâu có từng nói hay biểu hiện ra một chút chút vết tích gì đó thích cô đâu? Bảo cô ngửa bài với anh thế nào?

= =, cô thực sự là cô ruột của cô sao?

Chu Vũ Khiết có danh hiệu là Mic bá, hôm nay cô vẫn luôn cần microphone, lại chỉ hát lặp đi lặp lại một bài hát, mà còn dốc hết lòng, vô cùng mê say, “Vậy thì hãy đợi đắm chìm đi, nếu tình yêu thật sự vĩ đại, em có gì tốt để vùng vẫy, lẽ nào em kém hơn người khác. Nếu ai muốn ở nhà ngày cuối tuần, ôm bắp rang bơ ngồi trước TV, nghĩ tới lời tâm tình của anh, khóc tới nước mắt rơi la la. Mười người đàn ông bảy tên ngọc tám tên đàn chín tên xấu xa, còn có một người ai ai cũng yêu—”

Tiết Thiệu Luân từ trong kinh ngạc tỉnh lại, cẩn thận hỏi: “Cô cô trước đây từng bị người khác làm tổn thương à?”

Chu Hải Mạn lắc đầu, “Từ trước đến nay đều không có, đều là cô ấy hại người khác.”

Tiết Thiệu Luân, “= =, tôi cũng nghĩ như vậy đó.”

Cuối cùng đợi khi Chu Vũ Khiết hát đến tận hứng, không còn chút sức lực nào hát lại lần nữa, Thẩm Thành Lượng nhận chiếc mic từ tay cô, âm nhạc ngay lập tức vang lên khiến Chu Hải Mạn và Tiết Thiệu Luân rơi vào trạng thái đờ đẫn.

“Khi tôi còn niên thiếu, người bên cạnh nói không được rơi lệ; sau khi tôi trưởng thành, đứng trước gương nói tôi không thể hối hận; trong một phạm vi không ngừng bài hoại, trái tim trong sợi dây sinh mệnh không ngừng luân hồi, con người ngày ngày đêm đêm giữ chặt chiếc mặt nạ ngủ, trái tim tôi mệt mỏi. Rõ ràng đang rơi lệ, nhưng lại quên mất mất làm thế nào để rơi lệ; rõ ràng đang hối hận, nhưng quên mất tim làm thế nào để hối hận. Áp lực vô hình khiến tôi rất mệt, lúc bắt đầu cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, bắt đầu từ từ dỡ bỏ phòng vệ, từ từ hối hận từ từ khóc, đàn ông khóc đi khóc đi không đi không phải tội, người mạnh mẽ nhất cũng có quyền để mệt mỏi, sau nụ cười chỉ còn lại trái tim tan vỡ, làm người hà tất phải thảm hại như vậy. Đàn ông khóc đi khóc đi khóc đi không phải tội, thử mùi vị nước mắt xa cách đã lâu, cho dù mưa cũng là một cảnh đẹp, không bằng nắm chắc lấy cơ hội này, khóc một trận, không phải tội—”

Chu Hải Mạn vô lực ăn bắp rang bơ, “Anh ấy hát cũng thật nhập tâm—”

Tiết Thiệu Luân: “Quả thực, hát tới tâm khảm của người đàn ông luôn rồi.” Anh quay đầu về phía Chu Hải Mạn, khịt khịt mũi, “Muốn khóc quá— Tôi mượn vai một chút.”

Chu Hải Mạn hơi nhích người, Tiết Thiệu Luân vồ phải không khí.

Chu Hải Mạn: “= =, tôi cũng muốn khóc.”

Chu Vũ Khiết uống một cốc bia lớn, hưng phấn hét lên: “Hu hu

Hát hay lắm, hign thêm nữa đi—”

Thẩm Thành Lượng quả nhiên hign thêm mấy phần, “Đàn ông khóc đi khóc đi khóc đi không phải tội, thử mùi vị nước mắt xa cách đã lâu, cho dù mưa cũng là một cảnh đẹp, không bằng nắm chắc lấy cơ hội này, khóc một trận, không phải tội—”

Đến nỗi cả căn phòng đều vang vọng giọng nam trung trầm thấp khàn khàn của Thẩm Thành Lượng—

Cuối cùng mic chuyển tới tay Chu Hải Mạn, cô vốn dĩ dùn đẩy không muốn hát, nhưng Chu Vũ Khiết cứ xúi giục, Tiết Thiệu Luân một bên thổi lửa, lại thêm hôm nay là sinh nhật của Thẩm Thành Lượng, thọ tinh bắt đầu không hài lòng, “Sao cô có thể không hát chứ? Mọi người phải chơi đến tận hứng, hát hát hát, nhất định phải hát!”

= =, vậy được thôi—

“ có thể chọn được không?”

Chu Vũ Khiết sớm đã quen với sở thích của cháu gái, tên bài hát lâu đời như vậy phun ra từ miệng cô cũng không thấy kì lạ, “Đương nhiên có thể.”

Tiết Thiệu Luân không ngờ cô lại hoài cổ như thế, anh còn mong chờ cô chọn một bài hiện đại một chút cơ, “Bài hát lâu lắm rồi, sớm đã không thịnh hành nữa rồi, hay là đổi bài khác đi.”

Chu Hải Mạn ngẩng đầu, mặt không cảm xúc nói: “Bây giờ lưu hành bài gì? sao?”

Té—

Tiết Thiệu Luân vô lực vẫy vẫy tay, “Cô tiếp tục cô tiếp tục tiếp tục.” (Khổ thân anh toàn phải nghe mấy bài nhạc cổ)

“Lưng dựa lưng ngồi trên tấm thảm, nghe chút nhạc nói chút ước muốn, anh hi vọng em sẽ càng dịu dàng, em hi vọng anh đặt em trong tim. Anh nói muốn tặng em một giấc mơ lãng mạn, cảm ơn anh đưa em tìm thấy thiên đường, cho dù dùng cả đời để hoàn thành. Em nghĩ tới chuyện lãng mạn nhất, chính là cùng anh dần dần già đi—”

Tiết Thiệu Luân nhìn Chu Hải Mạn dưới ánh đèn mờ ảo, anh biết, cô luôn xinh đẹp, nhưng anh chưa từng cảm thấy cô dịu dàng, mà giờ này phút này, ánh đèn nhu hòa chiếu lên người cô, anh bỗng nhiên phát hiện, cô dịu dàng như thế, dịu dàng đến nỗi khiến anh cảm thấy ảm áp.

Chuyện lãng mạn nhất, Tiết Thiệu Luân lẩm bẩm mấy chữ này, ánh mắt như có như không liếc về Chu Hải Mạn đang đắm chìm trong âm nhạc—

Game over—

Có lẽ quả thật là cô rồi, anh không muốn để cô về chỗ cũ, anh muốn giữ cô ở bên mình, sau đó—

Tiết Thiệu Luân cầm chiếc microphone khác trên bàn đến bên Chu Hải Mạn, hát lên theo âm nhạc, “Cả đoạn đường góp nhặt niềm vui từng chút một, lưu giữ đến khi ngồi trên ghế đu cùng nói chuyện. Anh có thể nghĩ đến chuyện lãng mạn nhất, chính là cùng em dần dần già đi. Đến khi chúng ta già không đi đâu được nữa, em vẫn xem anh là bảo bối trong tay—”

Chu Hải Mạn quay đầu nhìn anh, kính ngạc nhỏ bé qua đi là chấn kinh (vô cùng kinh ngạc) bé nhỏ, chấn kinh qua đi lại trở thành bất lực rồi, “= =, có thể rồi, đừng hát nữa.”

Anh liền biết, cô cảm động rồi, phụ nữ mà, động vật có tình cảm phong phú nhất, chỉ cần dùng trái tim đồ dành, sẽ luôn tìm thấy phương hướng chính xác, Tiết Thiệu Luân một mặt dương dương tự đắc, quyết chí hát hai câu nữa mới dừng lại.

“Không cần quá cảm động đâu, cũng không cần cảm kích đến nỗi lấy thân báo đáp ngay đâu, khụ khụ—”
Tiết Thiệu Luân thanh thanh cổ họng nói tiếp: “Suy cho cùng tôi vẫn chưa làm tốt chuẩn bị một cách đầy đủ.”

“Ai cảm động vậy? Ai muốn lấy thân báo đáp vậy? Tiết Thiệu Luân anh nằm mơ đi!” Chu Hải Mạn trong tay vẫn cầm mic, cho nên lúc đang giáo huấn Tiết Thiệu Luân, không hàm hồ chút nào, gào lên với cái mic trong tay.

Đến nỗi cả căn phòng vang vọng giọng gào thét của cô, “Anh nằm mơ đi—Nằm mơ đi—Mơ đi—Đi—”

Đầu óc Tiết Thiệu Luân bị chấn động đến nỗi bắt đầu quay cuồng, anh nhìn quanh tứ phía một lượt, nếu không nhìn thấy Chu Vũ Khiết và Thẩm Thành Lượng đang vung tay vung chân nói: “Anh say rồi, tôi chưa say” trên một góc sofa, nếu không đánh chết anh cũng không thể mơ đến hai người này, anh thật sự cho rằng mình đang nằm mơ đi—Mơ đi—đi—

“Cô thét cái gì? Tại tôi sắp điếc rồi này!”

Chu Hải Mạn khinh thường trừng mắt với anh, “Thế này tính là gì, anh vừa hát không có một chữ đúng nhạc, hại tôi hoàn toàn không hát tiếp được nữa, tôi nói anh con người này, người khác còn muốn cẩn thận hát một bài, anh đến quấy rối cái gì?”

Nghiêm trọng vậy sao—

Tiết Thiệu Luân nghiêng đầu sang một bên, lạnh giọng nói: “Ai bảo cô chọn bài cũ như vậy? Tôi không nhớ hát thể nào rồi, đợi chút nữa tôi hát bài sở trường cho cô nghe, xem cô còn khoa trương như vậy không!”

— Lại nói anh không có một âm nào hát đúng nhạc, mặc dù nói anh ngũ âm không toàn, âm cảm (linh cảm âm nhạc) không phải rất tốt, từ tiểu học đã không được lòng giáo viên âm nhạc, nhưng đây đều không phải trọng điểm, trọng điểm là cô vẫn chưa bị anh làm cảm động.

Chu Hải Mạn rất vui vẻ lui về sofa, “Được a, hát một bài tôi nghe coi—”

“Hát thì hát!”

Một người là tráng sĩ đã hạ quyết tâm, lấy ra quyết tâm dốc hết sức; một người là thánh giả khoan hồng đại lượng, quyết tâm hi sinh bản thân để cho đối phương một cơ hội.

“Ai đang dùng tì bà đàn tấu, một bài đông phong pha, ngày tháng được ghi lại trên tường, nhìn thấy thuở nhỏ, hãy còn ghi nhớ năm đó chúng ta vẫn rất trẻ con, mà giờ đây tiếng đàn xa xôi, sự chờ đợi của anh em chưa từng nghe thấy—”

Chu Hải Mạn nhìn người nào đó đang đắm chìm, không thể không cảm thán, không ngờ âm nhạc cũng có thể mê diệu đến thế.

Chu Vũ Khiết: “Sói đến rồi, Cừu Lười Biếng chạy mau.”

Thẩm Thành Lượng: “Ai nói vậy? Rõ ràng là giết lợn mà—”

= =, họ đều uống say rồi, lời nói không đáng tin.

Tiết Thiệu Luân tiếp tục—

Tiết ca ca đáng thương... Tiết ca ca mù âm nhạc đáng thương... Tiết ca ca kẻ ngốc tình đáng thương...

21. Chương 21

Chơi đến cuối cùng, ngay cả Tiết Thiệu Luân cũng bị Thọ Tinh (Thẩm Thành Lượng) chuốc rượu đến đông ngả tây nghiêng, Chu Hải Mạn lo lắng cho Chu Vũ Khiết, không dám uống nhiều, Thẩm Thành Lượng hươ tay trước mặt cô, nói: “Cô không có thành ý, tôi không uống với cô nữa—” Chu Vũ Khiết ngược lại không quan tâm đến sự ngăn cản của cô, vô vùng vui vẻ uống với Thọ Tinh.

Chu Hải Mạn bất lực lắc đầu, lại ngồi xuống sofa, nhìn hai con quỷ say Thẩm Thành Lượng và Chu Vũ Khiết vừa chơi oẳn tù tì và cãi nhau, cười đến bộ dáng không tìm không phổi, lần này, cô (Chu Vũ Khiết) say thật rồi.

“Này, cô có uống không?” Chu Hải Mạn đang nhìn hai người kia đến ngây ngốc, thì Tiết Thiệu Luân đột nhiên nhảy ra trước mặt cô, trên tay cầm một lon bia, cười như một thằng ngốc.

Chu Hải Mạn cầm ly rượu trong tay Tiết Thiệu Luân, bày ra dáng vẻ hung dữ, “Không cho phép uống rượu nữa.”

Tiết Thiệu Luân cau mày, “Luôn hung dữ với tôi như vậy—” Nhưng mà, lại rất nghe lời không vươn tay ra lấy lại ly rượu nữa.

Chu Hải Mạn nhìn anh một cái, anh thẳng mắt không dời nhìn chăm chăm cô, như sói xám thâm tình nhìn nhỏ trắng nhỏ, “Nhìn cái gì?” Cô hỏi—

“Hắc hắc hắc hắc, nhìn cô đấy—”

Chu Hải Mạn chỉ cảm thấy một trận rùng mình, toàn thân nổi hết da gà lên, con người này, uống say rồi muốn giở trò lưu manh đây mà, cũng quang minh chính đại đấy, chỉ là nghĩ tới dáng vẻ anh hát lúc này, lại cảm thấy rất buồn cười, “Đừng ngốc nữa, nghĩ xem chút nữa đưa anh họ anh về thế nào đi—”

Anh hình như không nghe thấy, thẳng tiến tới gần cô, hơi thở trên người anh có thêm hỗn hợp với mùi rượu, từng chút từng chút ập vào mũi cô, nồng nóng, ngứa ngứa, Chu Hải Mạn ngây ngốc nhìn anh, tựa như chưa

phản ứng lại được, anh gần cô như vậy, một khuôn mặt được phóng đại nhất trước mắt cô, cô thậm chí có thể nhìn thấy rõ ràng nốt ruồi màu đen ở đuôi lông mày của anh.

Tất cả của Chu Hải Mạn như đột nhiên biến mất vậy, yên tĩnh đến nỗi chỉ nghe thấy tiếng tim cô đập “Thịch thịch”, vì sao lúc anh dựa gần cô, cô sẽ có cảm giác tim đập nhanh hơn? Thậm chí ngay cả hô hấp cũng hỗn loạn—

Chóp mũi của anh thậm chí sắp chạm vào cô rồi, may mà, anh không tiếp tục tiến về phía trước, lần đầu tiên cô phát hiện thì ra mắt anh lại đẹp như vậy, cho dù sau khi uống rượu vẫn sáng như thế, giống như bị từng nước mưa gột rửa, lông mi vừa dày vừa dài, thì ra, lông mi của đàn ông cũng có thể đẹp đến thế.

Có lẽ do tác dụng của rượu, Chu Hải Mạn chỉ cảm thấy ánh mắt anh nhìn cô không giống với trước đây, giống như có thứ gì đó sắp nhảy ra, “Tiết Thiệu Luân, anh uống say rồi.” Cô nghe thấy giọng mình, ồm ồm, tựa như sợ làm phiền đến anh, tay nâng cánh tay của anh lên, muốn đẩy anh ra—

Nhưng anh khắp người vẫn không tự giác, vẫn luôn nhìn cô, một nụ cười nở rộ trên môi anh, cô nghe thấy anh nói, “Chu Hải Mạn, anh thích em, em biết chứ?”

Chu Hải Mạn vẫn chưa dùng lực, một giây sau, cơ thể của Tiết Thiệu Luân liền ngã về phía sau, nhanh chóng ngã xuống sofa mềm mại.

Đợi đến khi Chu Hải Mạn hồi hồn, anh đã say giấc nồng rồi.

May mắn có Lã Thượng Quân, nếu không hai người đàn ông cộng thêm một Chu Vũ Khiết, cô quả thực không biết kéo họ về nhà như thế nào, Lã Thượng Quân nhìn Tiết Thiệu Luân ngủ ở ghế sau một cái, dường như thuận miệng hỏi, “Bác sĩ Tiết—”

Chu Hải Mạn lo lắng anh hiểu lầm, lập tức quay đầu giải thích với anh, “Cô em và anh Thẩm đang hẹn hò, bác sĩ Tiết là em họ của anh Thẩm.”

Nhưng chính tại một tiếng trước anh còn nhìn chăm chăm vào mắt cô nói với cô rằng anh thích cô, tầm mắt của Chu Hải Mạn bất giác trượt trên khuôn mặt Tiết Thiệu Luân, vì sao cô lại cảm thấy khi anh nói câu đó với cô, trong mắt đều ngập tràn sự nghiêm túc nhỉ?

Lã Thượng Quân sờ sờ mũi, đây là động tác nhỏ khi anh cười, “Như vậy à—”

Chu Hải Mạn cảm thấy hoảng hốt, quay đầu ra ngoài cửa nhìn đèn neon nhấp nháy, “Ừm, chính là như vậy.”

Cuối cùng đưa Chu Vũ Khiết về phòng của cô ấy, cô ấy vẫn còn sức lắm bằm muốn Thẩm Thành Lượng tiếp tục uống với cô ấy, tiếp tục uống. Tính ra từ phẩm (tính tình sau khi uống rượu) của Tiết Thiệu Luân và Thẩm Thành Lượng tốt hơn chút, uống say rồi vừa không ồn ào vừa không gây sự, đem hai người vớt ở chiếc giường ở phòng khách, tư thế ngủ cũng chưa từng thay đổi.

Lã Thượng Quân đổi dép ngồi trên chiếc sofa ở phòng khách, đây là lần đầu tiên anh đến nơi cô ở, chỉ là không ngờ lại trong tình huống hỗn loạn như thế này.

Cuối cùng cũng sắp xếp ổn thỏa cho Chu Vũ Khiết, Chu Hải Mạn thở một hơi dài bước từ phòng ra, rẽ vào phòng bếp rót một cốc nước đưa tới trước mặt Lã Thượng Quân, nói với vẻ xin lỗi: “Thật là phiền anh quá.”

Anh nhận lấy cốc nước uống một hơi, cười lắc lắc đầu, “Không có gì, cô em cũng ngủ rồi?”

“Ừm—” Chu Hải Mạn ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ kim giờ kim phút vừa vặn chỉ đúng số 1, đã hơn một giờ sáng rồi, “Anh về nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải đi làm.”

Lã Thượng Quân nhìn về hướng phòng khách, đứng lên sau đó lại ngồi xuống, “Anh vẫn là ở lại thì hơn.”

“Hả?” Chu Hải Mạn không kìm được mở to mắt nhìn anh, “Nhưng đã không còn phòng rồi.” Căn phòng khách duy nhất bị Tiết Thiệu Luân và Thẩm Thành Lượng chiếm dụng rồi.

“Không sao, anh ngủ sofa, hoặc là—” Lã Thượng Quân mỉm cười ngẩng đầu, tầm mắt vượt qua người cô nhìn căn phòng đối diện, “Nếu chủ nhân của phòng đối diện bằng lòng.”

Chu Hải Mạn “soạt” từ sofa đứng lên, “Như, như vậy có phải quá nhanh không?”

Lã Thượng Quân nhướn mày, “Cho nên, anh nói anh ngủ sofa.”

.....

“Một mình em anh quả thực không yên tâm—” “... Đều đã uống say rồi, có gì phải lo lắng chứ?”

“Chính bởi vì uống say mới lo lắng đấy.” Lã Thượng Quân đỡ lấy chiếc chăn lông, đầu ngón tay chạm vào cô, cô giống như con chim đà điểu, lập tức vùi đầu xuống.

“Vậy anh nghỉ ngơi cho tốt, em — Em vào ngủ đây.”

Lã Thượng Quân kéo lấy tay cô trước khi cô quay người đi, Chu Hải Mạn ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt là sự khẩn trương, “Sao, sao vậy?”

Anh nhìn ngón tay trắng nõn của cô, cười cười, “Em có phải là quên cái gì rồi không?”

Chu Hải Mạn mờ mịt, “Cái gì?”

Lã Thượng Quân nhìn cô trong giây lát, thấy cô vẫn là bộ dạng không hiểu gì, in một nụ hôn trên mặt người nào đó vẫn đang ngây người nhìn anh, “Nụ hôn chúc ngủ ngon.”

Chu Hải Mạn trong phút chốc vì nụ hôn này mà đỏ mặt, ngay cả tai cũng nóng như bị bỏng, mà Lã Thượng Quân vẫn không muốn bỏ qua cho cô, chỉ vào má bên trái của mình, “Đến lượt em rồi—”

Chu Hải Mạn một mặt đỏ bừng, nhìn về phía phòng khách, Lã Thượng Quân không kìm được thất tiểu (thôi cười), “Không phải nói uống say nên không lo lắng sao?”

Chu Hải Mạn kiễng chân in lên má trái của anh một nụ hôn, anh mới hài lòng buông tay cô ra, “Ngủ ngon.”

Buổi tối Chu Hải Mạn vì chuyện Tiết Thiệu Luân uống say tỏ tình và nụ hôn chúc ngủ ngon của Lã Thượng Quân mà trần trọc trở mình rất lâu.

Mặc dù cô yêu thầm Lã Thượng Quân nhiều năm như vậy, nhưng hiện tại khi chính thức kết giao lại không có cảm giác kích động như năm đó, khi anh vừa hôn cô, cô thậm chí còn sợ sẽ bị Tiết Thiệu Luân nhìn thấy, nghĩ tới Tiết Thiệu Luân, Chu Hải Mạn phiền não lật người một cái, sao anh bỗng nhiên lại nói thích cô chứ?! Càng đáng chết đó là, cô nghe thấy những lời của anh nói với cô, tim lại đập nhanh như vậy, cô sẽ không vừa xác lập quan hệ với Lã Thượng Quân liền muốn rút chân đó chứ? Chu Hải Mạn vò vò mái tóc mềm mại, oán niệm nói, Tiết Thiệu Luân vì sao lại làm rối loạn trái tim cô trong lúc này hả!!!

Do chất lượng giấc ngủ quá kém, sáng hôm sau ngoài tiếng đồng hồ báo thức cài đặt sẵn cộng thêm tiếng la hét ngoài phòng mới gọi được Chu Hải Mạn từ giấc ngủ sâu tỉnh dậy, cô dụi dụi đôi mắt buồn ngủ mông lung, đeo dép lê bước ra ngoài—

“Aaa!!! Lão sắc quỷ nhà người, vì sao lại ở trong phòng vệ sinh nhà chúng ta, hơn nữa... hơn nữa... đi vệ sinh ngay cả cửa cũng không đóng! Giở trò lưu manh lại dám giở trò với lão nương! Tên sắc quỷ nhà người, tên sắc quỷ...”

Thẩm Thành Lượng còn cho rằng mình đang nằm mơ vô tội chớp chớp mắt, “Tôi ở nhà mình đi vệ sinh tại sao phải đóng cửa? Ngược lại lão sắc nữ cô, sao lại coi trộm tôi đi vệ sinh?”

“Anh—” Chu Vũ Khiết có cảm xúc muốn dìm chết anh ta, “Anh dám nói tôi là lão sắc nữ?! Anh không muốn sống rồi đúng không? Tôi nói cho anh biết, cháu gái tôi là đại luật sư, tôi kiện anh đột nhập vào nhà riêng, cuồng khỏa thân!”

“Cháu cô là luật sư thì ghê gớm à? Tôi còn muốn kiện cô đấy! Lão sắc nữ!”

“Anh—”

Lã Thượng Quân nhìn Chu Hải Mạn-người ngoài cuộc không hiểu gì, đi đến vỗ vỗ má cô, “Mau đi giải quyết đi, còn không mau giải quyết chắc hai người đó sẽ đánh nhau mất.”

Chu Hải Mạn vốn đang mơ hồ bị Lã Thượng Quân vỗ cho triệt để tỉnh táo rồi, Lã Thượng Quân tới qua để nguyên bộ đồ anh mặc đi ngủ, quần áo trên người trừ một chút nhăn ra thì vẫn rất chỉnh tề, còn cô thì, mặc một chiếc áo ngủ hình gấu Teddy, mái tóc ngắn còn chưa chải, rối tung như tổ chim, aaa, đáng vẻ xấu như thế mà bị anh nhìn thấy rồi!!!

Sau khi Chu Hải Mạn bị Lã Thượng Quân vỗ tỉnh, biểu cảm trên mặt trải qua mấy giai đoạn biến hóa, từ mù mịt không hiểu gì thành cuống quýt vạn phần, Lã Thượng Quân nhìn đáng vẻ của cô, không nhịn được bật cười, không ngờ luật sư Chu thường ngày nghiêm túc không có chút biểu cảm nào cũng có biểu cảm phong phú đến vậy, hai đầu lông mày cau chặt của cô có thể kẹp chết con ruồi rồi——

“Nghĩ thế? Mau giải thích với cô em một chút, anh Thẩm bị cô ấy mắng đến thảm rồi.”

“Ồ——” Chu Hải Mạn lúc này mới ý thức đến giữa Chu Vũ Khiết và Thẩm Thành Lượng đang bởi vì hiểu lầm mà cãi nhau không ngớt.

“Cô à, cô nghe cháu nói——”

“Mạn Mạn. Cháu đến đúng lúc lắm, cô nói cho cháu biết, tên đàn ông già này không phải loại tốt đẹp gì, anh ta lại dám đột nhập vào nhà riêng, còn làm bẩn bồn cầu của chúng ta, cô muốn kiện anh ta!”

“Cái này, cháu biết, cô à, cô nghe cháu giải thích——”

“Tiếc cho cô tin tưởng anh ta như vậy, cho rằng anh ta là người đàn ông tốt, không ngờ anh ta là một thằng đàn ông tồi, có phải anh thấy tôi và Mạn Mạn cô nhi quả phụ dễ bắt nạt, tôi nói cho anh biết, muốn ăn đậu phụ của bà đây, không có cửa đâu!”

—|| Đây là chuyện gì với chuyện gì, cô nhi quả phụ, thành ngữ dùng đến—— Chu Hải Mạn lau mồ hôi lạnh, cản trước mặt Chu Vũ Khiết, “Cô à, chuyện không như cô nghĩ đâu, anh Thẩm anh ấy——”

“Tôi ăn đậu hũ của cô? Cô có gì ngon chứ, cho dù tôi có mù, cũng không ăn loại đậu hũ bà thím như cô, vừa già vừa cay, cô cứ để cho mình đi!”

“Aaa! Cái tên sắc quỷ anh, tôi già chỗ nào? Tôi, tôi, tôi liều với anh!!!”

Gào thét

Rắc hoa cho Thẩm ca ca dũng cảm của chúng ta

22. Chương 22

Có ai hóng không

“Cô ơi——” Cuối cùng Chu Hải Mạn đã ngăn được Chu Vũ Khiết lại khi tay cô chĩa cách Thẩm Thành Lượng 1 cm, “Là cháu đưa anh Thẩm về nhà đấy!!”

Tiếng hét của Chu Vũ Khiết cuối cùng cũng ngừng lại, trong phòng bỗng chốc yên tĩnh, Thẩm Thành Lượng dụi dụi đôi mắt còn ngái ngủ, toàn thân bỗng tỉnh táo lại, hoàn toàn tỉnh rượu rồi, ặc, độ lớn nhỏ, phong cách, cách bài trí của căn phòng này, quả thực không giống với nhà anh. Lại nhìn đến Chu Vũ Khiết, người vừa nãy túm đánh Thẩm Thành Lượng như tên đánh một tên sắc lang, cũng là quay đầu mạnh, chớp chớp mắt nhìn Chu Hải Mạn, “Cháu nói gì?”

“Mọi người hôm qua không phải uống say hay sao? Cô, anh Thẩm và Tiết Thiệu Luân, cháu không biết họ sống ở đâu, liền đưa họ về cùng, là Lã Thượng Quân đón mọi người về, không tin, cô có thể hỏi anh ấy.”

Lúc này Chu Vũ Khiết mới để ý tới sự tồn tại của một người xa lạ nữa cũng đang ở trong phòng, Lã Thượng Quân cười chào hỏi cô một câu, chứng minh những gì Chu Hải Mạn nói không hề sai.

“Cô à, cô nhớ lại chưa?”

Hôm qua, hình như là mừng sinh nhật cho Thẩm Thành Lượng, cho nên mọi người uống rất nhiều rượu, cuối cùng xảy ra chuyện gì, cô đã quên hết rồi, lắc lắc cái đầu đến giờ vẫn còn nặng trĩu, cô thực sự đã uống say rồi, Thẩm Thành Lượng cũng bị cô chúc không ít rượu, bốn người còn cùng hát KTV nữa cơ——

Thật hỗn loạn, Chu Vũ Khiết vô lực nhìn Chu Hải Mạn, nhớ lại cảnh tượng vừa nhìn thấy lúc vội vàng lao vào nhà vệ sinh, bỗng nhiên hét lớn: “Chu Hải Mạn, cháu ngốc hả, sao có thể tùy tiện đưa người lạ về nhà hả? Nguy hiểm lắm cháu biết không, hai người đàn ông cho dù vứt ở ngoài đường thì cũng chẳng có chuyện gì đâu, cháu nổi lên lòng nhân từ gì chứ, giả làm thánh mẫu môn phái nào thế hả?? Cô thấy nào cháu uống nước rồi, cố tình chọc cô tức giận đây mà...”

= =, Chu Hải Mạn nhìn cô mình giống như chiếc súng máy đang tiến hành quá trình ngắm bắn vô tình với mình, cô có biết hay không, dáng vẻ của cô bây giờ giống hệt những gì Thẩm Thành Lượng hình dung, giống như một người đàn bà chanh chua vậy. Tóc tai hỗn loạn, lớp trang điểm không còn nữa, quần áo nhăn nhúm đến không còn hình dáng gì nữa, may mà, khụ— không có đi hết.

Ngay lúc Chu Vũ Khiết mắng đến mệt rồi, muốn vỗ hông rời đi, cũng với một tiếng mở cửa, một người đàn ông tuấn tú đầu tóc bù xù vừa ngáp vừa bước ra ngoài, quần chúng không khỏi đặt hết tầm mắt trên người anh ta.

Mục đích của người đàn ông rất rõ ràng, dụi dụi mắt đi về phía nhà vệ sinh, lúc nhìn thấy đám người Thẩm Thành Lượng, lại còn rất tự nhiên vẫy vẫy tay với họ, “Chào buổi sáng—”

Đột nhiên, người đàn ông ý thức được điều gì đó, ánh mắt dừng vài giây trên người Chu Hải Mạn và Chu Vũ Khiết, sau đó nhanh chóng túm chặt cổ áo sơ mi của mình, kinh sợ nói: “Hai người— sao hai người lại ở đây?”

“Phụt—” Chu Hải Mạn cười cười, bỗng nhiên vội vàng xoay người, “Tôi phải đi làm đây, còn không đi nữa thì muộn mất—”

Lã Thượng Quân cầm chìa khóa trên sofa lên, “Anh đưa em đi—”

Tiết Thiệu Luân cau mày nhìn Lã Thượng Quân, chỉ thấy anh ta quần áo chỉnh tề, lại nhìn lại mình, giống như Thẩm Thành Lượng, quần áo dán lên người như món rau mận phơi khô nhăn nhúm, “Này, anh họ, chuyện gì thế này?”

Chu Vũ Khiết lườm hai người họ một cái, cao ngạo đi về phòng mình, “Trước khi tôi ra, hai người tốt nhất nên biến mất khỏi đây!!!”

Hết hồn! Còn chưa đợi Tiết Thiệu Luân phản ứng lại, Thẩm Thành Lượng đã kéo anh ra khỏi phòng, “A, anh họ à, em muốn đi vệ sinh!”

“Ha ha—” Cho đến khi ngồi vào trong xe, Chu Hải Mạn vẫn cảm thấy cục diện hỗn loạn của buổi sáng rất thú vị, đặc biệt là Tiết Thiệu Luân, đầu tóc rối bời, thường ngày anh ta giống như một tên lưu manh, thấy mỹ nữ là mắt sáng lên, không ngờ vẫn còn chút ý thức giữ mình, lại còn biết che cổ áo nữa chứ, chỉ là màu da lúa mạch của anh ta, xem ra quả thực— Chu Hải Mạn càng nghĩ càng thấy buồn cười, cuối cùng vẫn không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

Lã Thượng Quân nghiêng đầu nhìn cô, cười nói: “Tình Hình sáng nay còn hỗn loạn hơn hôm qua, chẳng lẽ em còn cười được.”

Chu Hải Mạn nghĩ tới tối qua, mặc dù lúc đó có ba con quỷ say, chỉ có hai người họ tỉnh táo, nhưng quỷ say thì có ý thức gì đâu, mà sáng nay, mấy người còn say lơ mơ lại đụng phải nhau, thú vị lắm chứ.

“Em thấy thú vị mà, đặc biệt là Tiết Thiệu Luân, động tác của anh ta, ha ha, thực sự rất buồn cười, anh không biết thường ngày anh ta tùy tiện thế nào đâu, lúc nào cũng là bộ dạng háo sắc, hơn nữa da mặt dày không ai địch nổi, người như anh ta mà cũng biết xấu hổ...”

Trên mặt Lã Thượng Quân vẫn là nụ cười, chậm rãi nói: “Nghe em nói như vậy, xem ra hai người rất thân thiết.”

“Đâu có, bọn em chỉ là—” Chu Hải Mạn vô thức nghĩ tới lời bày tỏ của Tiết Thiệu Luân khi say, giọng nói cũng có chút không tự nhiên, chỉ gặp qua vài lần mà thôi? Nhưng vì sao lần nào cô cũng nhắc tới anh ta rất tự nhiên, khi nói về anh ta lại luôn cảm thấy nhẹ nhàng vui vẻ?

“Chỉ là gì?” Xe dừng ở dưới lầu sở vụ luật sư, Lã Thượng Quân nghiêng đầu nhìn cô và hỏi.

Chu Hải Mạn cười có chút không tự nhiên, trả lời: “Chỉ là— bạn, bạn rất bình thường.”

Lã Thượng Quân gật đầu, không nói gì.

Chu Hải Mạn chỉ cảm thấy lòng mình phiền loạn, thậm chí không có dũng khí nhìn thẳng vào mắt anh, liền vội vàng tháo dây an toàn, “Em đi lên đây, cảm ơn anh đã đưa em đi.”

“Hải Mạn—” Lã Thượng Quân bỗng nhiên giơ tay ra bắt lấy tay cô, “Buổi tối, anh đến đón em.”

.....

Tiết Thiệu Luân, Lã Thượng Quân, Lã Thượng Quân, Tiết Thiệu Luân— Buổi sáng, tên của hai người này cứ quay đi quay lại trong đầu Chu Hải Mạn như ABCD trong đề thi trắc nghiệm vậy, khi Lâm Hiểu Lê đi qua bàn làm việc của cô, cô đang thất thần nhìn cây xương rồng ở ban công. “Này, chị Mạn—” Lâm Hiểu Lê giơ tay lắc lắc trước mặt cô, “Nghĩ gì thế, nhập tâm như vậy?”

Chu Hải Mạn thu lại tầm mắt, liếc Lâm Hiểu Lê một cái, “Chị đang nghĩ, bụng khi em mang thai cũng sẽ giống như cây xương rồng này, rất tròn—”

“Thôi đi!” Lâm Hiểu Lê cười cười đẩy đẩy vai cô, “Rất ít khi thấy bộ dạng này của chị, sao thế, băng mi nhân của chúng ta cũng bắt đầu tư xuân rồi à?”

= =, Cô tư xuân ở đâu? Cô đang cố gắng đuổi muỗi mà—

“Aiz, nói với chị, có phải là đang hẹn hò với anh đẹp trai thường đến sở luật sư đón em hay không?”

Không biết vì sao, Chu Hải Mạn lập tức phủ nhận, “Mới không có đâu—” Sau đó Chu Hải Mạn an ủi bản thân, cô chỉ là không muốn trở thành nhân vật để mọi người trong sở luật bàn tán lần nữa, vốn dĩ, những luật sư nhỏ mê trai kia chỉ là nhìn từ xa cũng đã bị Lã Thượng Quân làm cho điên đảo rồi, nếu như biết anh ấy là bạn trai của Chu Hải Mạn, không biết sẽ truyền thành bao nhiêu bản nữa—

Lâm Hiểu Lê thấy cô phủ nhận, lại không có ý từ bỏ, “Có phải là anh đẹp trai lần trước chúng ta gặp ở bệnh viện không?”

“Ai?” Chu Hải Mạn chau mày.

“Chính là người là em trêu là anh ta cũng đi khám thai đó!” Lâm Hiểu Lê dường như muốn đánh Chu Hải Mạn một trận.

= =, Chu Hải Mạn bắt lực bĩu bĩu môi, “Con trai yêu quý của lão phật gia người cũng đã được sinh ra rồi, mà vẫn chưa quên chuyện đấy?”

“Kháo—” Lâm Hiểu Lê lườm cô một cái, “Chỉ cần là đẹp trai, chị đây từ trước tới nay đều gặp mà không quên, huống chi đó còn là một cực phẩm.”

Thấy cô không nói gì, Lâm Hiểu Lê tiến sát lại hỏi: “Không phải là anh ta thật chứ? Hai người tiến triển đến giai đoạn nào rồi? Nói với chị đi, chị tuyệt đối sẽ giữ bí mật!”

Chị á? Về mặt Chu Hải Mạn “Em mà tin chị thì em không mang họ Chu”, trước đây cô bị Lâm Hiểu Lê bán đứng không ít, quen biết lâu như vậy, Chu Hải Mạn còn không biết tính nhiều chuyện của bọn họ, nhiều chuyện đến nỗi trở thành bản tính luôn, cô cũng lẫn lộn trong giới luật sư vô ích rồi.

“Không phải!!!”

“Ai ya ya—” Lâm Hiểu Lê làm động tác vất óc suy nghĩ, “Vậy điều gì làm cho Chu đại mi nữ của chúng ta thất thần như vậy

Chu Hải Mạn nhìn cô một cái, như đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, ngoắc ngoắc tay với Lâm Hiểu Lê, ý muốn cô lại gần một chút, “Chị Lâm, hỏi chị một vấn đề vô cùng bí mật, trước đây chị có đối tượng thầm mến nào không?”

“Có chứ—” Lâm Hiểu Lê trả lời không chút do dự, “Không chỉ có một đâu.”

= =, Chu Hải Mạn uể oải, “Thôi vậy—”

“Aiz, thôi cái gì, em nói rõ ràng đi Mạn Mạn, không phải là em yêu thầm ai đấy chứ? Ha ha ha—” Lâm Hiểu Lê bỗng nhiên chỉ vào Chu Hải Mạn rồi cười lớn, “sao em còn chơi trò của học sinh tiểu học vậy, yêu thầm, không phải chứ!”

Tiểu học?? = =, Chu Hải Mạn vô lực vẫy vẫy tay, “Không có, không có, em chỉ hỏi vậy thôi.”

Lâm Hiểu Lê vừa nhìn thấy dáng vẻ này của Chu Hải Mạn, lập tức thu lại nụ cười trên mặt, bày ra vẻ mặt nghiêm túc nói: “Muốn hỏi gì thì cứ hỏi, chị Lâm đây chính là baidubaike* sống, nhất định sẽ tri vô bất ngôn ngôn vô bất tận**.”

(*) Trang mạng tìm kiếm của TQ, giống Google.

(**) Biết thì sẽ nói, đã nói thì sẽ nói hết không giữ lại chút gì

Chu Hải Mạn ngây người, đột nhiên cười, cô nghiêng đầu nghĩ một lát, mở miệng hỏi: “Người mà chị yêu thầm bây giờ là anh rể Lâm à?”

“Sao có thể chứ?! Lâm Hiểu Lê lắc lắc đầu, “Người chị yêu thầm là bạn tiểu học của chị, anh rể em là bạn đại học của chị, hai người không có chút liên quan nào hết, hơn nữa, là chồng chị yêu thầm chị, đến cuối cùng không khổng chế được tình cảm sôi trào trong lòng, lạch bạch chạy đến bày tỏ với chị, chị yêu thầm anh ta? Xí— Chị mà yêu thầm anh ta? Người như anh ta, nửa đêm con khóc đến rách cả họng, anh ta cũng làm như không nghe thấy, ngủ như lợn chết, chị phải đá thì anh ta mới chịu tỉnh dậy, không có một chút giác ngộ làm bố nào, phải để chị kéo tai của anh ta nói với anh ta rằng con cần phải thay tã rồi, anh ta mới miễn cưỡng rời giường, chị nói cho em biết...”

Vừa nhắc đến chồng, Lâm Hiểu Lê liền thao thao bất tuyệt nói không ngừng, đồng nghiệp trong sở luật đều biết, dạo này Lâm Hiểu Lê bị con dày vò đến suy nhược thần kinh, gặp ai cũng phải oán thán vài câu, đến nỗi mà những ai trong sở luật vừa kết hôn đều không dám muốn có con, chưa kết hôn thì trực tiếp dự định DINK (Double Income No Kids, không sinh con)—

Chu Hải Mạn nghiêng nửa đầu nghe từng chữ của người đàn bà chanh khi chữ đồng nhảy ra từ miệng cô ấy, không khỏi cảm khái, hồi khi cô mới vào sở luật, Lâm Hiểu Lê vẫn chưa kết hôn, hai người giống như chị em tốt, có bao nhiêu là tiếng nói chung, quả nhiên là người làm mẹ khác với người chưa làm mẹ!

“Stop, ngừng—” Chu Hải Mạn lập tức làm một động tác tạm ngừng với Lâm Hiểu Lê người vẫn đang oán trách chồng chỗ này không tốt chỗ kia không tốt, “Chị Lâm, hít thở sâu, hít thở sâu— Đúng, chính là như thế, đúng hít thở sâu, nghe em nói, chúng ta đang thảo luận vấn đề yêu thầm, nghĩ mà xem, đối tượng mà chị từng yêu thầm, rất tốt phải không? Tình yêu thầm lặng đẹp đẽ, yêu thầm—”

“Yêu thầm—” Lâm Hiểu Lê liên tục hít thở sâu N lần cuối cùng kéo tư duy đã du hành đến vũ trụ của mình trở về.

23. Chương 24

“Chúc mừng cô, người có tình sẽ sớm thành người thân!” Tiết Thiệu Luân lắc ly rượu trong tay, đi đến cạnh Chu Hải Mạn, nói với cô.

Chu Hải Mạn miễn cưỡng cười, may là sau khi tỉnh rượu anh đã quên hết những gì đã nói với cô, nếu không, nếu anh và cô đều còn nhớ đêm thổ lộ đó, cho dù da mặt anh dày, cho dù cô có thể giữ được bình tĩnh, cũng sẽ cảm thấy khó xử.

“Cám ơn.”

“Nhưng mà trước khi cô quyết định lại không hỏi ý kiến quân sư là tôi, phạt cô một ly.” Anh nói xong thì đưa một ly rượu đầy ắp cho Chu Hải Mạn.

Chu Hải Mạn hơi nhú mày, nhận lấy, uống một hơi cạn sạch.

Sau đó hai người đều không nói gì, thật hiếm thấy lần đầu tiên hai oan gia này ở cùng nhau mà hòa bình như vậy, nhưng lại rầu rĩ uống rượu hết ly này đến ly khác.

“Hai người uống thế này là sao?” Uống nửa phần say nửa phần tỉnh, Thẩm Thành Lượng giơ một lon bia lên, hét về phía Chu Hải Mạn và Tiết Thiệu Luân, “Lại đây chơi cùng chúng tôi đi ~ đùa giỡn ~”

Lã Thượng Khôn và Thẩm Thành Lượng đều làm nhà đầu tư, hai người nói chuyện có chút đối lập, đều có hàm ý nhắc lại thù cũ, cho nên hoàn toàn không để ý đến tâm tình không tốt của người em họ kia, khuyến khích vài người tụ tập lại, tiếp tục nói: “Quy tắc trò chơi rất đơn giản, có thể là một câu đố cần động não, cũng có thể kể một câu chuyện tiểu lâm ngắn, người nào thua thì uống rượu, ha ha ha...”

= =, Khóe miệng Chu Hải Mạn giật giật, anh uống rượu say rồi sao?

Tiết Thiệu Luân nghe thấy thì tỏ ra không có hứng thú, cho dù là chuyện tiểu lâm thì bây giờ anh cũng không cười nổi.

Ngược lại Chu Vũ Khiết thấy rất vui, nói đùa theo: “Tôi trước, tôi trước, đây là sở trường của tôi, uhm, câu đố đi...”

“Bí quyết của người trường thọ là gì?”

Hết lần này đến lần khác vẫn là câu đó, Chu Hải Mạn không nói gì nhìn Chu Vũ Khiết, cô ấy giơ ngón trỏ lên môi ra dấu với cô không được nói, Chu Hải Mạn hiểu rõ, chỉ cười rồi uống rượu không nói gì cả.

Không biết Tiết Thiệu Luân và Lã Thượng Khôn có thật sự không đoán được ra hay muốn giữ thể diện cho Chu Vũ Khiết, lắc đầu rồi tự giác uống hết một ly rượu.

Cuối cùng chỉ có Thẩm Thành Lượng vò đầu bứt tai, vừa vội vàng nghĩ đáp án, vừa nói với mấy người uống rượu kia: “Ai ya, các người đừng uống nữa, nói không chừng tôi có thể nghĩ ra đáp án.”

Chu Vũ Khiết đắc ý cười: “Anh?”

Quả thật, Thẩm Thành Lượng không có đầu óc nhạy bén như Tiết Thiệu Luân, hơn nữa uống rượu vào, đầu óc giống như bột nhào, mặt đỏ bừng suy nghĩ hồi lâu, đành phải ngửa cổ lên uống cạn rượu Chu Vũ Khiết đưa cho, “Đáp án là gì?”

“Ha ha ha...” Sau khi uống rượu, Chu Vũ Khiết trở nên hưng phấn khác thường, thắng được bọn họ lại càng hả hê, cố ý kéo dài âm thanh, trả lời, “Giữ vững hô hấp, không tắt thở...”

= =

Mọi người đều bình tĩnh tự rót cho mình ly rượu khác, chỉ có Thẩm Thành Lượng thể hiện vẻ mặt thì ra là vậy, Tiết Thiệu Luân bất đắc dĩ lắc đầu, đôi oan gia này đúng là trời sinh một cặp.

“Tiếp theo là ai?” Chu Vũ Khiết đẩy Chu Hải Mạn một cái, “Này, đến lượt cháu..., theo thứ tự, theo thứ tự...”

Chu Hải Mạn vừa ngẩng đầu lên thì nhận được hai ánh mắt của người khác, chủ nhân của nó bên tay phải cô là Lã Thượng Khôn và đối diện là Tiết Thiệu Luân, không biết vì sao, trong đầu cô bỗng hiện lên vẻ mặt cô đơn của Tiết Thiệu Luân, thậm chí cô không dám nhìn thẳng anh, đành phải kiên trì nói: “Vậy tôi cũng có một câu đố rất hay ——, có một ngọn núi gọi là tứ sơn, có một ngôi miếu gọi là tứ miếu, có một người gọi là tứ nhân, người này có một con lừa, vậy con lừa gọi là gì?”

Vài người chăm chú suy nghĩ hồi lâu, đại luật sư Chu ra đề này có hơi đơn giản, thật thú vị ——

“Phốc...” Cuối cùng Tiết Thiệu Luân bật cười đầu tiên, “Ha ha ha...” ít lâu sau những người khác cũng không nhịn được cười thật to, Chu Vũ Khiết bực bội nhìn vào cái bên trái Thẩm Thành Lượng dựa vào, dường như muốn phân rõ giới hạn với cô, Lã Thượng Khôn cười đến mức mặt mày cong cong, cuối cùng vươn tay lên vuốt tóc cô.

= =, Người ta luôn có đầu óc đơn giản, lại không nề mặt sao? Khi Chu Hải Mạn uống ly rượu phạt kia, dường như cảm thấy Tiết Thiệu Luân vẫn đang cười cô, hình như còn cười đến mức không thấy mắt đâu.

Quả thật, Tiết Thiệu Luân vẫn cười, thậm chí anh cũng không biết Lã Thượng Khôn kể chuyện cười gì mà chọc mọi người cười sằng sặc. Trước kia anh cảm thấy Chu Hải Mạn rất bình tĩnh, sắc bén, là một người phụ nữ thông minh, trên thực tế cô đúng là xinh đẹp thông minh, chỉ có điều đại luật sư Chu của chúng ta là người thông minh là vậy mà ở đây trí thông minh của cô lại bị người ta vượt hẳn.

Lần uống rượu trước, hình như cũng tại quán bar này, anh và Chu Vũ Khiết trao đổi tình báo, lúc đó anh đấu võ mồm với Chu Hải Mạn, cô luôn chiếm thế thượng phong, vì thế anh lấy Thẩm Thành Lượng ra điều kiện hỏi nhược điểm của Chu Hải Mạn, Chu Vũ Khiết không cần suy nghĩ nói: “Con bé đó, đầu óc có lúc y như khúc gỗ, ngay trước mặt có cây cô ấy cũng có thể đụng phải.”

Chuyện đó làm Tiết Thiệu Luân cười suốt hai tuần liền, mỗi lần nhớ tới, anh luôn thấy Chu Hải Mạn là người tài giỏi, trên tòa án luôn oai phong lẫm liệt, thông minh cơ trí, cẩn thận nhưng lại có một mặt ngốc nghếch như vậy.

“Hôm nay có một bệnh nhân hỏi tôi một vấn đề rất kỳ quái, cô đoán là cái gì?”

“Cái gì?”

“Anh ta hỏi tôi làm thế nào xác định một bệnh nhân tâm thần có thể chữa khỏi hay không?”

Chu Hải Mạn nhú mày, “Không phải anh ở khoa ngoại sao?”

“Đúng vậy, nhưng tôi rất thân với bác sĩ khoa thần kinh nên tôi trực tiếp giao vấn đề này cho viện trưởng bệnh viện tâm thần, cô đoán anh ta trả lời thế nào?”

Chu Hải Mạn dừng động tác uống rượu lại: “Trả lời thế nào?”

Tiết Thiệu Luân buông tay, “Rất đơn giản, đổ đầy nước vào bồn tắm, để một cái thìa và một cái muỗng bên cạnh, xem anh ta lấy hết nước ở bồn tắm ra bằng cách nào.”

Nói xong, Tiết Thiệu Luân lại cầm ly rượu trên bàn lên, thỉnh thoảng nhìn về phía Chu Hải Mạn đang nghiêm túc suy nghĩ.

“Ồ, bình thường người ta sẽ dùng muỗng.”

Anh nhớ khi đó, nghe Chu Hải Mạn nói ra một câu như vậy, Tiết Thiệu Luân ở đằng sau liền cười thầm, anh vừa mới uống được một hớp rượu thì phun ra hết, haiz, trên thế giới này có thể tìm được người như Chu Hải Mạn ở đâu chứ?

“Không, người bình thường đã chữa khỏi sẽ rút nút đập lỗ thoát nước của bồn tắm lớn đó.”

Chu Hải Mạn nhìn Tiết Thiệu Luân cười gian trá, biết mình bị lừa nhưng cô không tức giận, gương mặt vô cảm liếc mắt nhìn anh một cái rồi tiếp tục uống rượu, vẫn giữ khí thế bình tĩnh ——

= =, Hết cách rồi, cô cũng biết cô không tốt ở phương diện này, từ nhỏ đến lớn không biết Chu Vũ Khiết đã chiếm tiện nghi của cô bao nhiêu, bây giờ cô cũng phải nhanh thành bánh bao đi.

Nháy mắt, nỗi đau buồn của anh đã được cô chữa khỏi nhưng sau khi chữa khỏi, vết thương lại tái phát trở nên lớn hơn, thật đáng tiếc, người phụ nữ thú vị như vậy lại là hoa đã có chủ.

“Cái gì? Em muốn đi du lịch?” Thẩm Thành Lượng nhìn Tiết Thiệu Luân như nhìn sinh vật ngoài hành tinh, “Đùa gì thế? Bây giờ cũng không phải ngày nghỉ.”

Tiết Thiệu Luân lấy mấy vại vật dụng cần thiết từ trong tủ quần áo vứt lên giường, “Không đùa, đơn xin nghỉ của em đã được duyệt, ngày mai em sẽ đi.”

“Khó trách hôm nay em mời anh ăn cơm...” Thẩm Thành Lượng sờ cằm đứng sau anh, hình như ý thức được điều gì đó, đột nhiên la lên kinh hãi, “Vậy không phải là em muốn anh chăm sóc con chó lông ngắn kia chứ?”

Tiết Thiệu Luân dừng động tác thu dọn quần áo lại, quay lại cười vỗ vỗ vai anh, “Anh họ, anh thật thông minh!”

“Dựa vào...” Thẩm Thành Lượng bỗng xì mặt xuống, “Chuyện này cũng chỉ có thể nhờ anh.”

Tiết Thiệu Luân nhíu mày bất mãn, “Thẩm Thành Lượng, anh đúng là không có lương tâm, chuyện tốt như vậy đương nhiên em phải nghĩ đến anh đầu tiên, anh nghĩ xem em đã giúp anh hẹn Chu Vũ Khiết bao nhiêu lần, bây giờ nhờ anh chăm sóc con em một chút anh cũng không bằng lòng.”

“Thôi đi...” Thẩm Thành Lượng xoay người đi đến phòng khách, “Còn không phải là mượn danh nghĩa giúp anh hẹn Chu Vũ Khiết “để phóng điện” với cháu gái của cô ấy sao. Anh đã nói với em rồi, người khác đều dùng kim cương, nhà cửa, xe thể thao để theo đuổi phụ nữ, còn em lại dùng một con chó, thế nào? Kết quả ra sao? Không theo đuổi được, anh với em —— nói...” Nói được một nửa, Thẩm Thành Lượng thấp thỏm không yên, xoay người lại.

Quả nhiên, Tiết Thiệu Luân với gương mặt vô cảm đang đi về phía anh, lúc ấy, cả người Thẩm Thành Lượng đều run rẩy, dáng vẻ nghiêm mặt lạnh lùng của tên tiểu tử này đúng là dọa người mà.

Tiết Thiệu Luân đi thẳng đến tủ lạnh, lấy hai lon bia, xoay người vừa ném một lon cho Thẩm Thành Lượng vừa nói, “Manhattan rất ngoan, đừng quên cho nó thêm thức ăn và nước uống, cách một ngày thì tắm một lần, em đã chuẩn bị xong thức ăn cho nó, anh hãy nhớ kỹ đừng để nó bị đói.”

Thẩm Thành Lượng cười, ngồi xuống cạnh anh, “Được, anh làm việc em cứ yên tâm.”

Manhattan là chú chó sư tử Tiết Thiệu Luân mua hồi trước, động cơ mua chó rất đơn giản, có một lần đi xem phim với Chu Hải Mạn, trong phim, mỗi ngày nam chính đều dắt một chú chó đi dạo công viên, vì vậy mà gặp nữ chính, ngay khi nhìn thấy nữ chính đó đã rất thích chú chó đó, sau đó lại yêu chủ nhân của nó, trở thành một cặp với nam chính. Tiết Thiệu Luân cười nhạo nam chính ấu trĩ, người đàn ông trưởng thành như vậy rồi còn dắt chó bên người, Chu Hải Mạn lại nhìn chăm chăm màn ảnh lớn, thản nhiên nói: “Chẳng lẽ Tiết tiên sinh không biết, người đàn ông nuôi một con chó đều rất có tình thương sao? Người đàn ông như vậy rất quyến rũ.”

Ngày hôm sau anh gọi điện cho Thẩm Thành Lượng ngay lập tức, nói muốn nuôi một chú chó, tốt nhất là đầu óc nhạy bén, tứ chi phát triển, dáng vẻ phải anh tuấn giống anh, Thẩm Thành Lượng nghe xong thì cười ha ha, nói rằng không biết Tiết Thiệu Luân còn có một người anh em chó đang lưu lạc dân gian.

Cuối cùng Thẩm Thành Lượng dắt một chú chó sư tử đến cho anh, “Loài chó quý tộc chính thống, anh mất rất nhiều công sức mới có được, thế nào? Không kém em chút nào chứ?”

Cái đầu bằng rộng, mõm ngắn, đôi mắt hạnh nhân như đang suy nghĩ sâu xa, dáng vẻ bí hiểm, tứ chi khá ngắn nhưng rất khỏe mạnh, cái đuôi cuộn lại trên lưng, nhưng toàn thân có bộ lông ngắn màu đen trông rất xinh xắn.

Lúc ấy Tiết Thiệu Luân nhíu mày, “Anh họ, trong mắt anh người anh em thất lạc của em lại xấu xí như vậy, anh nhìn nó xem, mặt mày cau có.”

Thẩm Thành Lượng giống như một chuyên gia, giải thích cho anh, “Người anh em, nói em nào ngắn, kiến thức nông cạn em còn không vui, khuôn mặt u sầu này là đặc điểm đặc biệt mà chỉ loại chó sư tử này có.”

Mặc dù con chó này còn kém xa mong muốn của Tiết Thiệu Luân nhưng bộ lông ngắn đen bóng đó thực sự thu hút anh, hắc hắc hắc, nói nó giống anh em với anh chẳng bằng nói nó giống như chị em của Chu Hải Mạn.

Vì vậy anh hỏi một vấn đề thông thường: “Anh họ, nó là đực hay cái?”

Thẩm Thành Lượng nhướng mày lên, “Đực!”

Tiết Thiệu Luân quyết định thu nhận chú chó này, có xấu xí cũng sẽ là con trai anh đúng không?

Sau đó, Tiết Thiệu Luân mất nửa tháng để làm quen và hiểu rõ thành viên mới trong gia đình, đặt cho nó một cái tên rất sâu xa, Manhattan (ý nói Mạn ngừng mắng chửi), mỗi lần cãi thẳng Chu Hải Mạn, Tiết Thiệu Luân sẽ cười một cách thâm hiểm, gian ác với Manhattan, thật đáng tiếc, chỉ còn hai ngày nữa anh sẽ chính thức giới thiệu nó với Chu Hải Mạn, nhưng xem ra bây giờ việc đó không cần thiết nữa.

“Nếu không để anh giúp em bán nó đi?” Thẩm Thành Lượng quan sát vẻ mặt của anh, dò hỏi.

Tiết Thiệu Luân phục hồi tâm trạng, trừng mắt nói với anh: “Anh họ, nó là cháu trai anh đó, nói bán là bán được sao?”

Thẩm Thành Lượng bĩu môi, lắc lắc lon bia trong tay, “Không phải vì anh sợ em nhìn nó mà đau lòng sao?”
Ngừng một lát, anh mới kịp phản ứng, “Không phải vì cô gái đó mà em đi du lịch chứ?”

Người đàn ông nuôi một chú chó nhỏ rất giàu tình thương =3=, gần đây chỉ nghe (chỉ có tình cảm với em) ngọt ngào chết mất...

Lại đùa lại diên em trừng mắt liếc một cái

Anh liền bốt phóng tưng

Con đường rất rộng rất xa chỉ cần có em

Đều rất an toàn

Anh sẽ ngoan ngoãn dịu dàng chăm sóc

Tuyệt đối không qua loa

Anh chỉ có tình cảm với em thôi

Những điều ngọt ngào, xinh đẹp không phải của em

Cũng chẳng đặc biệt

Khi buồn khổ, nước mắt rơi có em an ủi

Trời lại tươi đẹp

Càng gần lại càng thiếu hơi ấm

Cho dù xa vời

Trên thế giới này chỉ có tình cảm với một mình em

Bỗng nhiên thật đau lòng... giống như anh Tiết vậy... Đăng bởi: admin

24. Chương 23

Editor: Càn

“Năm ấy chị thẩm mến chính là người ấy, cậu ấy một nam sinh cực kỳ yên tĩnh, dĩ nhiên, lớn lên nhất định sẽ đẹp trai ——” quả nhiên mỗi người đều sẽ coi đối tượng mình thẩm mến như một phần đặc biệt trân quý chôn dấu nơi đáy lòng, mỗi khi nhớ lại sẽ cảm thấy thật đẹp, “Cậu ấy có rất hàng mi rất dài, thật đấy, lúc ấy chị còn cảm thấy kỳ quái, sao con trai lại có thể có lông mi đẹp như thế. Đáng người cậu ấy nho nhỏ, dĩ nhiên rồi, khi ấy mọi người đều còn nhỏ ——”

Chu Hải Mạn lau mồ hôi, ” Chị Lâm, thật sự là từ tiểu học chị đã bắt đầu thẩm mến rồi?”

Lâm Hiểu Lê bĩu môi, “Vậy còn giả bộ? Cậu ấy là một học sinh xuất sắc, lịch lịch sự sự, năm đó mọi người đều nhỏ nhỏ như nhau, mặc đồng phục học sinh giống nhau, khăn quàng đỏ giống nhau, nhưng chị vẫn thấy bộ đồng phục xấu xí khi mặc lên người cậu ấy lại thành đẹp trai, không còn ai có thể mặc đồng phục học sinh mà lại đẹp như cậu ấy.”

Chu Hải Mạn cười cười, dĩ nhiên cô hiểu tâm tình Lâm Hiểu Lê lúc đó, bởi vì đó là người mà chị ấy đã thích bằng cả trái tim, cho nên cho dù cậu ấy làm gì, mặc quần áo gì, khẳng định đều là cậu ấy tốt nhất, giống như năm ấy cô nhìn Lữ Thượng Khôn vậy.

“Vậy, sau đó thì sao?”

“Sau đó? Sau đó cái gì?”

“Chính là sau đó hai người như thế nào? Cậu ấy đi đâu? Giữa hai người còn xảy ra chuyện gì nữa không?”

Lâm Hiểu Lê lắc đầu một cái, “Không có sau đó, phải nói thật sự có sau đó, đây chính là cậu ấy đi nơi nào chị không biết, bọn chị không học cùng trung học, từ đó hoàn toàn mỗi người đi một ngã, sau đó chị lại tìm được trai đẹp mới trong sân trường, triển khai một vòng mới yêu thầm.”

= =, cái sau đó này—— Chu Hải Mạn vô lực nâng trán, “Vậy chị có biết bây giờ cậu ấy ở đâu, làm gì không?”

“Không biết.” Lâm Hiểu Lê cười lắc đầu, “Nhưng cái đó thì có liên quan gì đâu? Bây giờ trông cậu ấy như thế nào, ở đâu, đang làm gì, ở bên cạnh ai, những thứ này thì có liên quan gì đâu?”

Chu Hải Mạn khẽ chau mày, ý bảo cô nói tiếp.

“Năm đó thầm mến chính là người đó mang cho em cảm giác thần bí, người khác không thể đem đến, chính là bởi vì là như thế này cho nên mới tràn đầy trân quý, cậu ấy chính là người chị luôn dõi theo từ xa, chị mãi mãi không bao giờ quên được, đã từng có một cô bé đứng ở sau lưng cậu ấy hi vọng cậu ấy có thể quay đầu lại nhìn cô bé ấy một cái lúc tâm tình kích động, cũng sẽ không quên, cậu ấy đang trả lời câu hỏi của thầy giáo, lúc đó có cô bé có thể còn lo lắng hơn so với cậu ấy, càng sẽ không quên khi cậu ấy được khen ngợi thì từ trong đáy lòng cô gái nhỏ phát ra âm mộ, còn có chút kiêu ngạo. Đây tất cả đều là cảm giác mà cậu bé ấy đem đến, từng lời nói cử chỉ của cậu ấy, từng cái mỉm cười cũng được cô gái nhỏ trân quý, thế nhưng tất cả cùng trưởng thành rồi thì không có bất kỳ quan hệ gì với cậu ấy.”

“Thật ra thì, có thời điểm chị cũng sẽ hồi tưởng lại sự việc khi ấy, khi ấy bọn chị đều còn nhỏ, còn không biết thích một người nên biểu đạt như thế nào, nhưng mặc dù như thế cũng sẽ không quên người đầu tiên khiến tim mình đập rộn ràng, không liên quan đến tướng mạo, không liên quan đến xuất thân, ngay cả có một người như vậy, bóng dáng nho nhỏ của cậu ấy khắc ghi ở trong lòng, nhớ tới khi ấy chỉ thấy tràn đầy vui vẻ. Chị có thể quên tên của cậu ấy, có thể quên cậu ấy sống ở đâu, có thể quên cậu ấy có bao nhiêu lần đạt điểm tối đa, nhưng chị sẽ không quên bóng dáng của cậu ấy, càng sẽ không quên Lâm Hiểu Lê nho nhỏ khi ấy.”

“Hải Mạn, thật ra thì yêu thầm là đẹp nhất ——”

Chu Hải Mạn trước kia chưa bao giờ phát hiện tính tình Lâm Hiểu Lê còn có mặt này, chị ấy nói ra từng câu, từng chữ đều giống như những nốt nhạc nhún nhảy, khiến cho cô nhớ tới quãng thời gian tươi đẹp ấy, “Hả?”

“Lúc yêu thầm em chỉ biết có mình cậu ta là hoàn mỹ, cậu ta trong lòng em có một phần đáng vẻ lúc trước, cũng có một phần đáng vẻ em cho là như vậy, bởi vì em luôn đứng ở chỗ rất xa ngắm nhìn cậu ta, cho nên em cũng không thực sự hiểu rõ cậu ta, có lẽ cậu ta có đáng vẻ mà em không thích, có lẽ cậu ta cũng không phải đáng vẻ như em tưởng tượng, có lẽ cậu ta có rất nhiều điểm mà em chán ghét, bởi vì không biết, bởi vì tất cả khuyết điểm đều bị che giấu, cho nên mới cảm thấy quãng thời gian ấy cùng cậu ta rất đẹp, dù là chỉ có thể xa xa nhìn cậu ta, dù là vĩnh viễn cậu ta cũng sẽ không quay đầu lại, vẫn cảm thấy chỉ cần có thể liếc nhìn cậu ta một cái thôi cũng đủ rồi.”

“Cho nên, cho dù đối tượng thầm mến là người nào, cho dù hiện tại cậu ta trông như thế nào, vào thời điểm ấy, nhất định là trong lòng em cậu ta tốt nhất, thay vì nói yêu thầm người ta, chỉ bằng nói việc yêu thầm người ta đem lại cho em cảm giác vui vẻ và hài lòng, phải biết rằng, vui vẻ và hài lòng ở đây, chính em cũng tận lực, em dùng trí tưởng tượng của bản thân mỹ hóa cậu ta, từ đó cảm thấy vui vẻ và hài lòng không gì sánh được.”

“Ay yo —— chị Lâm ——” Chu Hải Mạn nghe xong Lâm Hiểu Lê bàn luận, không khỏi lại một lần nữa lau mắt mà nhìn, “Không ngờ Lão Nhân Gia còn rất triết học.”

“Xùy —— đó là hiển nhiên!”

= =, Chu Hải Mạn coi như là hiểu rõ, nữ nhân này quá phóng đại.

“Người chị thầm yêu, nhiều hơn so với ăn kẹo que, những thứ này đều là chị em lăn lộn lăn mò mà rút ra kinh nghiệm xương máu! Hai người này chỉ cần cách nhau không xa thì không cần biết trước đây nhìn nhau bao nhiêu lần không biết chán, chỉ cần sống qua ngày cùng nhau, thì tất cả ok rồi. Ví dụ lấy anh chồng em mà nói, em xem trước khi kết hôn, bộ dạng cum cúp như cún, bưng trà rót nước, xe đưa xe đón, mọi thứ

phục vụ cũng rất chu đáo. Vừa kết hôn, thành đại gia rồi, làm cơm chín bưng đến trước mặt anh ta còn kén cá chọn canh, nói cái này mặn cái kia nhạt, sinh con xong thì càng khổ phải nói, chị hầu hạ phục vụ từ lớn đến nhỏ, anh ta có còn là người làm cha nữa không, chén chú chén anh ăn chơi lu bù như cũ, con không trông đỡ, việc nhà cũng không làm.....”

—! Hai phút trước đó, Lâm Hiểu Lê còn giống như là một thiếu nữ đang yêu, hiện tại vừa nhắc tới chồng và đứa bé đã khôi phục lại hình tượng oán phụ, Chu Hải Mạn không nói lắc đầu lại lắc đầu, quả nhiên hôn nhân là nấm mồ của đàn bà, anh Bảo à, lời bàn về người con gái và phụ nữ sau khi kết hôn của anh thật sự là quá đúng!!!

“Haiz, Chu Hải Mạn em đi đâu vậy? Chị còn chưa nói hết đâu ——”

Chu Hải Mạn ôm một chồng tài liệu rút lui đến nửa đường, cũng không quay đầu lại đáp: “Chị Lâm, đột nhiên em nhớ ra tài liệu luật sư Triệu cần em vẫn chưa đem qua, hôm nào lại thỉnh giáo với chị ——”

Chu Hải Mạn nhận được điện thoại của Tiết Thiệu Luân lúc đang cùng Lữ Thượng Khôn ăn xong trái cây ướp lạnh từ trong tiệm nhỏ đi ra, sau buổi sáng hỗn loạn ấy, tức giận trong lòng Chu Vũ Khiết khó nén, có một khoảng thời gian rất dài không gặp mặt với Thẩm Thành Lượng, nhớ lại, cũng thời gian ấy cô bắt đầu không liên lạc với Tiết Thiệu Luân.

Cô trước kia cũng chưa từng chủ động liên lạc với anh, hơn nữa lần đó say rượu thổ lộ đều khiến cô cảm thấy kỳ cục, cho nên càng thêm không thể nào gọi điện thoại hoặc là gửi nhắn tin hỏi thăm rồi.

“Alo, tôi là Chu Hải Mạn.”

“Tiểu thư Chu Hải Mạn gần đây bận việc gì thế?” Trong giọng nói của anh mang theo chút mệt mỏi, giọng điệu nhẹ nhàng nhất quán gọi điện cho Chu Hải Mạn.

Chu Hải Mạn hơi ngẩn ra, khóe miệng không tự chủ cong lên, “Không bận, không bận chút nào, mới vừa ăn trái cây ướp lạnh xong ——”

“Ừm, rảnh rồi thế, anh vừa mới xong ca mổ, thầy thuốc nhân dân thật vất vả mới ra ngoài nói được một tiếng nà?”

Cô sớm thành thói quen bị anh trêu chọc, liền đưa điện thoại ra chỗ khác cúi đầu bật cười, nghe vào trong tai anh, lại tiêu bớt mấy phần mệt mỏi, “Cô của em vẫn giận à?”

“Vâng ——” Chu Hải Mạn gật đầu, “Thật ra là cô ấy đang giận Thẩm tiên sinh không chịu để cô ấy xuống cầu thang trước, hình như sau hôm ấy Thẩm tiên sinh vẫn không có liên lạc với cô.”

“Không sao, hôm nay thì có lối thoát rồi.”

“Hả?”

“Thẩm Thành Lượng muốn mời cô của em uống rượu tạ tội.”

“A, vậy còn được.” Chu Hải Mạn hài lòng gật đầu một cái, dừng một chút lại hỏi, “Anh cũng phải đi sao?”

“Ừ, Thẩm Thành Lượng lôi kéo anh đi để lấy thêm can đảm, cô của em phát điên lên, đó thật đúng là.....”

“E hèm ——” Chu Hải Mạn không vui nhíu mày.

“Ha —— ha ha —— cô của em rất tốt, rất tốt, quá tốt luôn——”

Chu Hải Mạn không nhịn được bị anh chọc cười, “Vậy anh đi làm kỳ đà cản mũi đi ——”

“Haiz —— cũng không chỉ một mình anh, Thẩm Thành Lượng nói cũng mời em đi.”

“Em?” Chu Hải Mạn thật là hết ý kiến, có hai người làm bóng đèn đến nơi không liên quan ăn uống được sao, “Tại sao?”

“Ai biết được? Có thể chê anh một bóng đèn không đủ sáng——”

.....

Cho nên khi Lữ Thượng Khôn và Chu Hải Mạn cùng xuất hiện ở trong quán bar thì ngay lập tức Thẩm Thành Lượng cảm thấy có phải đèn này sáng quá rồi hay không?

Nhưng người tới là khách, huống chi mình ở thời điểm không chủ định còn phiền toái người ta, vì vậy Thẩm Thành Lượng cười với Lữ Thượng Khôn, đưa tay phải về phía anh, bày ra biểu cảm chào đón.

Lữ Thượng Khôn mỉm cười đưa tay phải bắt tay đối phương, tự giới thiệu bản thân đơn giản, “Xin chào, tôi là bạn trai của Mạn Mạn, Lữ Thượng Khôn.”

Người ở chỗ này trừ Lữ Thượng Khôn ôm Chu Hải Mạn tất cả đều giật mình, nhất là Tiết Thiệu Luân, cánh tay đưa ra chào Chu Hải Mạn trong nháy mắt cứng đờ giữa không trung, nụ cười trên mặt ngưng lại.

Thẩm Thành Lượng cười gượng đáp lại: “Xin chào, tôi là Thẩm Thành Lượng, lần trước thật sự là phiền anh rồi.”

Tầm mắt Lữ Thượng Khôn nhẹ nhàng lướt qua trên người Chu Hải Mạn, “Không phiền, chuyện của Mạn Mạn chính là chuyện của tôi.”

Mấy người ngồi xuống vây quanh quầy rượu, Chu Hải Mạn gọi Brandy hạnh tử loại rượu bình thường thích uống nhất, nhưng làm thế nào cũng không có chút hứng thú, khi Lữ Thượng Khôn giới thiệu mình là bạn trai cô thì trong vô thức cô chỉ muốn biết phản ứng của Tiết Thiệu Luân. Còn mối quan hệ giữa cô và Lữ Thượng Khôn, vậy mà không như cô nghĩ khiến cho cô cảm thấy tự nhiên và nhẹ nhõm, nếu không, anh cũng sẽ cảm thấy không thoải mái khi nói ra anh là bạn trai cô.

Chu Vũ Khiết giơ lên một bình rượu tiến tới trước mặt Chu Hải Mạn, “Cô nói cô bé, cháu đưa Lữ Thượng Khôn tới không hẳn là để kích thích vị kia chứ?” Cô ấy hơi hất cằm, chỉ chỉ hướng Tiết Thiệu Luân ngồi.

Anh ta đang nhận một ly rượu từ quầy bar, thỉnh thoảng cụng nhẹ ly với Thẩm Thành Lượng, hơi ngửa đầu uống một hơi cạn sạch ly rượu. Nhưng cho tới bây giờ cô chưa từng thấy qua dáng vẻ cô đơn ấy, cô vẫn cho là anh không chịu được cô đơn, bởi vì không chịu được cô đơn cho nên sẽ không để cho mình có bất kỳ cơ hội nào để cô đơn, nhưng dưới ánh đèn nhấp nháy ở quầy rượu, nhìn anh đứng lên có chút cô đơn.

“Nào có?!” Chu Hải Mạn uống cạn rượu bên trong ly, giải thích, “Lúc Tiết Thiệu Luân gọi điện thoại cho cháu, cháu đang ở bên cạnh Lữ Thượng Khôn, cháu nói mọi người tập trung một chỗ uống chút rượu, anh ta liền theo tới.”

“Haiz!” Chu Vũ Khiết vừa thở dài vừa lắc đầu, “Tối nay nhất định phải có người đau lòng sao, có điều như vậy cũng tốt, sớm muộn gì cũng là như vậy, chỉ hi vọng là cậu ấy có thể nghĩ thông một chút, cô gái không có phẩm vị như cháu, không đáng để đau lòng!”

T_T Cô à, cô lỡ lấy những lời như vậy tổn thương cháu gái ruột của mình sao?

Đơn giản là rất thích lời Lâm Hiểu Lê nói.

25. Chương 25

Editor: Cookie Oh

“Cũng không hẳn.” Tiết Thiệu Luân uống hết lon bia trong tay, cười khổ nói, “Để mẹ em chịu chữa bệnh, em sẽ nghiêm túc yêu đương nhưng còn chưa bắt đầu đã kết thúc rồi.”

Thẩm Thành Lượng đã quen với dáng vẻ “bất cần đời” của anh nhưng nghe anh nói vậy động tác hơi trì trệ, đảo mắt hỏi: “Em thật sự —— động lòng? Bắt đầu từ khi nào?”

Động lòng chưa? Nhất định là động lòng rồi, nếu không tại sao khi không thấy cô anh lại tìm đủ mọi cách sắp xếp cho Thẩm Thành Lượng và Chu Vũ Khiết chỉ vì muốn gặp được cô; khi ở cạnh cô anh cũng quên hết mệt mỏi, tạm thời đè tảng đá trong lòng xuống, chỉ nhìn cô như vậy cũng cảm thấy rất vui vẻ; khi anh bắt gặp Lữ Thượng Khôn ân cần chăm sóc cô thì anh cảm thấy khó chịu, cả ngày không tập trung; nếu

không thích cô anh cũng sẽ không phải động não làm quân sư tình cảm cho cô, cũng sẽ không thấy mất mát, đau lòng khi thấy Lã Thượng Khôn nắm tay cô xuất hiện trước mặt anh.

Nhưng bắt đầu từ khi nào? Chính anh cũng không biết. Anh chỉ nhớ cô có bộ tóc ngắn nhưng rất thông minh giỏi giang, lời nói luôn vui vẻ chiếm tiện nghi của anh, nhưng lại luôn giữ dáng vẻ lạnh nhạt, cực kì bình tĩnh, thật ra có lúc đó chỉ là vẻ nguy trang của cô, giống như sự việc băng vệ sinh lần đó, khi anh phát hiện mình đã rơi vào trò đùa này thì đúng lúc cô xuất hiện.

“Ha ha, anh họ à, anh không cần dùng ánh mắt này nhìn em, khắp trời đất chỗ nào không có cỏ thơm, người anh em của anh có vẻ ngoài tốt thế này, sợ gì không gặp được cô gái tốt?”

Thẩm Thành Lượng hừ lạnh một tiếng: “Trước kia em cũng nói vậy.”

“Ngược lại là anh, hái hoa phải hái liền tay, chớ để mất hoa phải bỏ cành.” Nói xong vươn tay vỗ vỗ vai Thẩm Thành Lượng.

“Kháo...” Thẩm Thành Lượng nhìn anh với vẻ hoảng sợ, “Không phải kích động chứ?”

“Người em này là đang quan tâm anh, quan tâm anh...” Tiết Thiệu Luân gổi đầu lên cánh tay tựa lưng vào sofa phía sau, “Anh đã duy trì tình trạng này với Chu Vũ Khiết được bao lâu rồi? Tính kiên nhẫn của người phụ nữ cũng bị anh làm tiêu hao hết rồi, anh cũng phải thể hiện chút quyết tâm, xác định quan hệ với cô ấy chứ?”

“Hắc hắc hắc...” Nghe Tiết Thiệu Luân nói xong, trên mặt anh hiện lên nụ cười đắc ý, “Quả thực, cô ấy sắp mất hết kiên nhẫn rồi.”

Tiết Thiệu Luân nhún mày, Thẩm Thành Lượng liền kể lại tường tận mối quan hệ giữa anh và Chu Vũ Khiết.

Chính là hôm cùng nhau tụ tập uống rượu đó, Lã Thượng Khôn đưa Chu Hải Mạn về trước, tâm tình Tiết Thiệu Luân không tốt cũng viện cớ rời khỏi, đến các quán bar khác tiếp tục uống rượu, Thẩm Thành Lượng đi hóng gió với Chu Vũ Khiết.

Ban đầu hai người cũng không biết nói gì, Thẩm Thành Lượng cảm thấy rất kỳ quái, bởi vì Chu Vũ Khiết thuộc dạng nói nhiều điển hình, chỉ cần ở cạnh cô sẽ không bao giờ thấy miệng cô rảnh rỗi. Sau đó, khi Chu Vũ Khiết mở miệng nói câu đầu tiên lại dọa anh một trận, “Có phải anh vẫn muốn gặp người phụ nữ xinh đẹp khuôn phép đó không? Có phải vẫn muốn nói lại tình xưa với cô ấy không?”

Tuy rằng Thẩm Thành Lượng và Chu Vũ Khiết thường gặp nhau, nhưng vẫn luôn ôn hòa, bọn họ chưa bao giờ nhắc đến quan hệ tình cảm vợ trước, giống như họ đều hiểu rõ đó là đề tài cấm kỵ, đêm đó Chu Vũ Khiết đã mượn rượu nói rõ ràng với anh.

“Sao anh không nói gì? Được, anh không nói, tôi nói.” Chu Vũ Khiết dứt khoát, mở máy hát, “Thẩm Thành Lượng, tôi chưa bao giờ gặp một người đàn ông không giống đàn ông như anh! Nếu anh vẫn muốn sống trong quá khứ, nhớ tới người vợ tốt đó cả đời, anh phải nói cho tôi biết, tôi không phải dồn hết tâm trí vào anh! Anh cho rằng tôi nguyện ý hao tổn vì anh hả, như anh nói, tôi lớn tuổi, tôi đợi anh ba năm, năm năm, sao anh vẫn không thay đổi? Suốt cả ngày chỉ biết thương nhớ người trong quá khứ, cho dù tôi ở bên cạnh anh rồi, cứ xa cách giữ riêng tư như vậy, cuộc sống sau này sẽ thế nào?”

“Anh có biết không, bây giờ anh và cô ấy đã không có bất cứ quan hệ nào, cô ấy đã có cuộc sống riêng của mình, cô ấy đối với anh như vậy, anh vẫn nhớ cô ấy mãi không quên, dĩ nhiên, tôi cũng bị sự si tình này của anh thu hút, nhưng mà si tình cũng phải có mức độ chứ? Hai người đã ly hôn bao lâu rồi, bao lâu rồi, anh cũng nên quên cô ấy và sống cuộc sống của anh đi chứ?”

“Được rồi, tôi đã nói nhảm với anh nhiều như vậy rồi, hôm nay tôi hỏi anh một câu, anh có muốn ở bên cạnh tôi hay không?”

Nghe đến đó, Tiết Thiệu Luân trợn mắt há mồm, người phụ nữ này, rất dũng cảm, “Anh trả lời thế nào?”

Thẩm Thành Lượng cười gian trá, “Cô ấy đã hỏi vậy, anh đương nhiên thuận nước đẩy thuyền, theo cô ấy...”

Lúc đó anh nói thế nào nhỉ? Anh nói: “Thật ra thì anh đã sớm quên đi chuyện tình buồn thương đó, nếu như nhớ đến cũng chỉ nhắc nhở mình đã từng làm điều gì đó không đúng, và nếu sau này có người phụ nữ nào đồng ý gả cho anh, anh nhất định làm tốt hơn. Kỳ thật,... lần đầu tiên gặp em, anh đã rất thích em, nhưng vì thứ tình cảm này tới quá đột ngột, lúc đầu anh tự vùi mình vào những suy nghĩ lung tung không thoát ra được, nhưng anh cũng có mắt, anh biết em là một cô gái tốt, như vậy anh không thể cứ xử tùy tiện mối quan hệ giữa hai chúng ta, anh luôn chờ một cơ hội tốt nhất, nói với em những lời chân thật từ tận đáy lòng.”

Chu Vũ Khiết nhìn anh hỏi: “Vậy trong lòng anh nghĩ như thế nào?”

Nói đến mức này rồi, nếu tiếp tục che giấu thì quá kiêu ngạo, vì thế Thẩm Thành Lượng thẳng thắn bày tỏ anh cũng rất thích cô, chỉ cần cô chuẩn bị xong, lúc nào cũng có thể kết hôn.

Chu Vũ Khiết liếc anh một cái, không che dấu được ý cười ở khóe miệng, “Hừ, em lại không vội kết hôn.”

“Cho nên,... mối quan hệ giữa hai chúng ta chính thức xác lập, mặc dù anh không biết nói lời ngon tiếng ngọt, hơn nữa cũng đã kết hôn một lần rồi, cảm thấy lãng mạn cũng không chân thực, sự thật phải trải qua thời gian mới biết, chỉ cần em biết anh sẽ không lấy ai ngoài em, anh đã an tâm, em cũng yên tâm rồi.”

“Nói như vậy, các anh đã “nâng cấp” lên thành người yêu rồi hả?”

Thẩm Thành Lượng gật đầu, “Ừ.”

“Khó trách...” Tiết Thiệu Luân bĩu môi, “Gần đây anh hẹn gặp cô ấy ngày càng thường xuyên hơn.”

Thẩm Thành Lượng vô cùng xúc động liếc anh một cái, “Anh và Chu Vũ Khiết có thể thành đôi ít nhiều cũng nhờ em, ân tình này anh xin ghi lòng tạc dạ.”

“Anh có thể nhẫn nhịn khiến phụ nữ mở lời trước. Coi như...” Tiết Thiệu Luân khoát tay, “Giống như anh nói, em cũng có lòng giúp hai người gặp nhau.”

“Được rồi, em cũng đừng suy nghĩ quá nhiều, ra ngoài chơi giải sầu một chút, nói không chừng sau khi trở về sẽ quên được cô ấy, đến lúc đó anh sẽ giúp em tìm một người tốt hơn.”

Tiết Thiệu Luân ngồi thẳng dậy, tuy cười nhưng vẫn không che giấu được vẻ cô đơn nơi khóe mắt, “Người đàn ông được “ăn no” như anh sẽ không hiểu được đàn ông “đói” đâu.”

Cuối cùng Thẩm Thành Lượng cũng phải mang Manhattan đi, Tiết Thiệu Luân vừa tạm biệt con vừa ngàn cân vạn dặm, Thẩm Thành Lượng trợn tròn mắt, “Được rồi, mở miệng một tiếng là con trai, nói nhiều như vậy nhưng nó nghe không hiểu tiếng người.”

Tiết Thiệu Luân đang vuốt ve Manhattan, nghe Thẩm Thành Lượng nói vậy thì không vui, cũng không buồn ngẩng đầu lên nói: “Anh có tin em bảo con của em cần anh không?”

Thẩm Thành Lượng bĩu môi không thêm nói nữa, ôm nó đi ra cửa, “Em nghỉ ngơi đi, ngày mai anh sẽ đưa em ra sân bay.”

“Không cần đâu.” Tiết Thiệu Luân nhìn con trai cái cuối cùng, “Em sẽ đi taxi, anh chỉ cần chăm sóc con em thật tốt là được.”

“Hừ...” Thẩm Thành Lượng vừa đi ra ngoài vừa nói, “Nếu sớm biết có ngày anh phải trông nom nó thì đã chọn một con xinh đẹp một chút, nhìn cũng vừa lòng hơn.”

“Gâu gâu gâu.” Manhattan sủa một hồi về phía anh.

“Chẳng lẽ con chó này hiểu được tiếng người thật chứ?”

“Cô à, có tính khi nào thì giới thiệu anh Thẩm với gia đình đây?”

“Khi nào?” Chu Vũ Khiết ngậm đôi đũa nghiêm túc suy nghĩ, “Bọn cô vừa mới chính thức xác lập quan hệ chưa lâu, không cần gấp, hơn nữa, cả nhà vẫn chưa biết cô đã có bạn trai, dù sao cũng phải thông báo trước một tiếng, cứ lùi thời gian lại đã.”

Chu Hải Mạn cúi đầu khảy bắt cơm trên tay, rừ rừ như nói thầm: “Thật ra cha cháu đã biết rồi...”

“Hả, thật sao?” Chu Vũ Khiết gấp một miếng rau cải, ăn được một nửa mới kịp phản ứng, “Khụ khụ, cháu nói cái gì? Sao ông ấy biết được? Mẹ cháu cũng biết sao?”

“Vâng, cháu không cẩn thận lỡ miệng nói ra, lúc đó mẹ cháu cũng ở đó.”

“Chu Hải Mạn!!!” Chu Vũ Khiết tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, “Cha cháu đã cho cháu bao nhiêu lợi ích? Vậy mà bán đứng cô!!!” Cô uống một ngụm nước do Chu Hải Mạn đưa cho rồi tiếp tục nói, “Cô cho cháu ăn cháu con ở, nhưng cuối cùng lại là nuôi một con sói, cháu, cháu, cháu làm cô tức chết!”

Nhớ lại mỗi lần về nhà chị dâu Thái Mỹ Đình đều híp mắt nhìn cô tủm tỉm cười khiến trong lòng cô rất sợ hãi, Chu Vũ Khiết hung hãn trừng mắt với cô, “Cháu thấy bọn cô chưa đủ phiền có phải không?”

Chu Hải Mạn cười với cô, nhỏ giọng giải thích: “Đây cũng là cha cháu quan tâm cô thôi, cô không biết, ngoài mặt ông ấy giống như bỏ mặc cô nhưng mỗi lần chúng ta về thăm nhà, ông ấy luôn lén lút kéo cháu sang một bên hỏi thăm tình hình của cô, cháu lắc đầu khiến ông ấy rất thất vọng. Một lần kia ông ấy ngã bệnh, ho khan dữ dội, cô cũng không phải không biết, cô còn mua một túi mứt lê* nói là cháu mua, cháu không đành lòng nhìn ông ấy lo lắng cho cô nên nói cho ông ấy biết chuyện giữa cô và Thẩm Thành Lượng.”

*Mứt lê là một thứ cao chế bằng lê và mật dùng để chữa ho

Từ khi cô âm ỉ đòi theo chủ nghĩa độc thân, chuyển khỏi nhà ra ngoài ở, Chu Vũ Khiết liền đoạn tuyệt hoàn toàn với anh trai, dù ngồi chung một mâm cơm cũng không nói với nhau câu nào. Thật ra trong lòng cô cũng hiểu rõ, từ nhỏ đều là Chu Viễn Sơn chăm sóc cô, huynh trưởng như cha, ông coi cô như con gái ruột. Nhưng hôn nhân đại sự muốn gấp cũng không gấp được, khi đó cô gặp gỡ rất nhiều người nhưng vẫn không gặp được người đàn ông mình thích, dần dần buồn chán, nói gì cũng không chịu lãng phí thời gian đi xem mắt nữa, cứ như vậy mâu thuẫn giữa cô và Chu Viễn Sơn ngày càng gay gắt. Rõ ràng ai cũng biết, Chu Viễn Sơn muốn tốt cho cả nhà, nhưng ông rất trọng sĩ diện, khẩu khí rất cứng rắn.

Chu Vũ Khiết bĩu môi, “Lần này thì hay rồi, cô lại phải giải quyết một phiền phức lớn, trong lòng ông ấy chắc đã thoải mái rồi chứ?”

“Cha cháu cũng chỉ muốn tốt cho cô, quan tâm cô thôi.”

“Hừ...” Chu Vũ Khiết trợn mắt khinh thường, “Cô không phải người ngu ngốc.”

Chu Hải Mạn tiếp tục lấy lòng nói: “Bây giờ cũng nên giảng hòa với cha cháu đi chứ? Người ông ấy thương nhất chính là cô em gái này, đừng trách ông ấy nữa được không?”

Chu Vũ Khiết gấp một cái cánh gà, gặm từ từ, “Cô chưa bao giờ trách ông ấy cả.”

“Hắc hắc hắc... cháu biết ngay mà...” Chu Hải Mạn cười, cười đến mức Chu Vũ Khiết nổi da gà, “Thật ra thì cha cháu rất muốn gặp mặt anh Thẩm.”

“Mẹ nó! Cô biết mà, đây mới là trọng điểm!” Chu Vũ Khiết tức giận đến mức cắn vỡ cả xương gà.

“Cô à, cô phải biết, cháu bị kẹp ở giữa cũng rất khó xử.” Chu Hải Mạn nhú mày, giả bộ đáng thương.

“Thôi vậy...” Chu Vũ Khiết đã nguôi giận, “Người đó của cháu không phải đi công tác sao? Chờ Lã Thượng Khôn trở về thì chúng ta cùng đi cũng tốt, tránh phải nhiều lần, hừ, đã đến lúc hai cô cháu ta được nở mày nở mặt rồi.”

Chu Hải Mạn hơi ngẩn ra, Lã Thượng Khôn, hiện tại cô vẫn chưa chuẩn bị tốt để giới thiệu anh với gia đình, cảm giác có gì đó là lạ.

Anh Tiết

rất đau lòng đó. Đăng bởi: admin

26. Chương 24

“Chúc mừng cô, người có tình sẽ sớm thành người thân!” Tiết Thiệu Luân lắc ly rượu trong tay, đi đến cạnh Chu Hải Mạn, nói với cô.

Chu Hải Mạn miễn cưỡng cười, may là sau khi tỉnh rượu anh đã quên hết những gì đã nói với cô, nếu không, nếu anh và cô đều còn nhớ đêm thổ lộ đó, cho dù da mặt anh dày, cho dù cô có thể giữ được bình tĩnh, cũng sẽ cảm thấy khó xử.

“Cám ơn.”

“Nhưng mà trước khi cô quyết định lại không hỏi ý kiến quân sư là tôi, phạt cô một ly.” Anh nói xong thì đưa một ly rượu đầy ắp cho Chu Hải Mạn.

Chu Hải Mạn hơi nhú mào, nhận lấy, uống một hơi cạn sạch.

Sau đó hai người đều không nói gì, thật hiếm thấy lần đầu tiên hai oan gia này ở cùng nhau mà hòa bình như vậy, nhưng lại rầu rĩ uống rượu hết ly này đến ly khác.

“Hai người uống thế này là sao?” Uống nửa phần say nửa phần tỉnh, Thẩm Thành Lượng giơ một lon bia lên, hét về phía Chu Hải Mạn và Tiết Thiệu Luân, “Lại đây chơi cùng chúng tôi đi ~ đùa giỡn ~”

Lã Thượng Khôn và Thẩm Thành Lượng đều làm nhà đầu tư, hai người nói chuyện có chút đối lập, đều có hàm ý nhắc lại thù cũ, cho nên hoàn toàn không để ý đến tâm tình không tốt của người em họ kia, khuyến khích vài người tụ tập lại, tiếp tục nói: “Quy tắc trò chơi rất đơn giản, có thể là một câu đố cần động não, cũng có thể kể một câu chuyện tiểu lâm ngắn, người nào thua thì uống rượu, ha ha ha...”

= =, Khóe miệng Chu Hải Mạn giật giật, anh uống rượu say rồi sao?

Tiết Thiệu Luân nghe thấy thì tỏ ra không có hứng thú, cho dù là chuyện tiểu lâm thì bây giờ anh cũng không cười nổi.

Ngược lại Chu Vũ Khiết thấy rất vui, nói hùa theo: “Tôi trước, tôi trước, đây là sở trường của tôi, uhm, câu đố đi...”

“Bí quyết của người trường thọ là gì?”

Hết lần này đến lần khác vẫn là câu đó, Chu Hải Mạn không nói gì nhìn Chu Vũ Khiết, cô ấy giơ ngón trỏ lên môi ra dấu với cô không được nói, Chu Hải Mạn hiểu rõ, chỉ cười rồi uống rượu không nói gì cả.

Không biết Tiết Thiệu Luân và Lã Thượng Khôn có thật sự không đoán được ra hay muốn giữ thể diện cho Chu Vũ Khiết, lắc đầu rồi tự giác uống hết một ly rượu.

Cuối cùng chỉ có Thẩm Thành Lượng vò đầu bứt tai, vừa vội vàng nghĩ đáp án, vừa nói với mấy người uống rượu kia: “Ai ya, các người đừng uống nữa, nói không chừng tôi có thể nghĩ ra đáp án.”

Chu Vũ Khiết đắc ý cười: “Anh?”

Quả thật, Thẩm Thành Lượng không có đầu óc nhạy bén như Tiết Thiệu Luân, hơn nữa uống rượu vào, đầu óc giống như bột nhào, mặt đỏ bừng suy nghĩ hồi lâu, đành phải ngửa cổ lên uống cạn rượu Chu Vũ Khiết đưa cho, “Đáp án là gì?”

“Ha ha ha...” Sau khi uống rượu, Chu Vũ Khiết trở nên hưng phấn khác thường, thắng được bọn họ lại càng hả hê, cố ý kéo dài âm thanh, trả lời, “Giữ vững hô hấp, không tắt thở...”

= =

Mọi người đều bình tĩnh tự rót cho mình ly rượu khác, chỉ có Thẩm Thành Lượng thể hiện vẻ mặt thì ra là vậy, Tiết Thiệu Luân bất đắc dĩ lắc đầu, đôi oan gia này đúng là trời sinh một cặp.

“Tiếp theo là ai?” Chu Vũ Khiết đẩy Chu Hải Mạn một cái, “Này, đến lượt cháu..., theo thứ tự, theo thứ tự...”

Chu Hải Mạn vừa ngẩng đầu lên thì nhận được hai ánh mắt của người khác, chủ nhân của nó bên tay phải cô là Lã Thượng Khôn và đối diện là Tiết Thiệu Luân, không biết vì sao, trong đầu cô bỗng hiện lên vẻ mặt cô đơn của Tiết Thiệu Luân, thậm chí cô không dám nhìn thẳng anh, đành phải kiên trì nói: “Vậy tôi cũng có một câu đố rất hay ——, có một ngọn núi gọi là tứ sơn, có một ngôi miếu gọi là tứ miếu, có một người gọi là tứ nhân, người này có một con lừa, vậy con lừa gọi là gì?”

Vài người chăm chú suy nghĩ hồi lâu, đại luật sư Chu ra đề này có hơi đơn giản, thật thú vị ——

“Phốc...” Cuối cùng Tiết Thiệu Luân bật cười đầu tiên, “Ha ha ha...” ít lâu sau những người khác cũng không nhịn được cười thật to, Chu Vũ Khiết bực bội nhìn vào cái bên trái Thẩm Thành Lượng dựa vào, dường như muốn phân rõ giới hạn với cô, Lã Thượng Khôn cười đến mức mặt mày cong cong, cuối cùng vươn tay lên vuốt tóc cô.

= =, Người ta luôn có đầu óc đơn giản, lại không nề mặt sao? Khi Chu Hải Mạn uống ly rượu phạt kia, dường như cảm thấy Tiết Thiệu Luân vẫn đang cười cô, hình như còn cười đến mức không thấy mất đầu.

Quả thật, Tiết Thiệu Luân vẫn cười, thậm chí anh cũng không biết Lã Thượng Khôn kể chuyện cười gì mà chọc mọi người cười sằng sặc. Trước kia anh cảm thấy Chu Hải Mạn rất bình tĩnh, sắc bén, là một người phụ nữ thông minh, trên thực tế cô đúng là xinh đẹp thông minh, chỉ có điều đại luật sư Chu của chúng ta là người thông minh là vậy mà ở đây trí thông minh của cô lại bị người ta vượt hẳn.

Lần uống rượu trước, hình như cũng tại quán bar này, anh và Chu Vũ Khiết trao đổi tình báo, lúc đó anh đấu võ mồm với Chu Hải Mạn, cô luôn chiếm thế thượng phong, vì thế anh lấy Thẩm Thành Lượng ra điều kiện hỏi nhược điểm của Chu Hải Mạn, Chu Vũ Khiết không cần suy nghĩ nói: “Con bé đó, đầu óc có lúc y như khúc gỗ, ngay trước mặt có cây cô ấy cũng có thể đụng phải.”

Chuyện đó làm Tiết Thiệu Luân cười suốt hai tuần liền, mỗi lần nhớ tới, anh luôn thấy Chu Hải Mạn là người tài giỏi, trên tòa án luôn oai phong lẫm liệt, thông minh cơ trí, cẩn thận nhưng lại có một mặt ngốc nghếch như vậy.

“Hôm nay có một bệnh nhân hỏi tôi một vấn đề rất kỳ quái, cô đoán là cái gì?”

“Cái gì?”

“Anh ta hỏi tôi làm thế nào xác định một bệnh nhân tâm thần có thể chữa khỏi hay không?”

Chu Hải Mạn nhíu mày, “Không phải anh ở khoa ngoại sao?”

“Đúng vậy, nhưng tôi rất thân với bác sĩ khoa thần kinh nên tôi trực tiếp giao vấn đề này cho viện trưởng bệnh viện tâm thần, cô đoán anh ta trả lời thế nào?”

Chu Hải Mạn dừng động tác uống rượu lại: “Trả lời thế nào?”

Tiết Thiệu Luân buông tay, “Rất đơn giản, đổ đầy nước vào bồn tắm, để một cái thìa và một cái muỗng bên cạnh, xem anh ta lấy hết nước ở bồn tắm ra bằng cách nào.”

Nói xong, Tiết Thiệu Luân lại cầm ly rượu trên bàn lên, thỉnh thoảng nhìn về phía Chu Hải Mạn đang nghiêm túc suy nghĩ.

“Ồ, bình thường người ta sẽ dùng muỗng.”

Anh nhớ khi đó, nghe Chu Hải Mạn nói ra một câu như vậy, Tiết Thiệu Luân ở đằng sau liền cười thầm, anh vừa mới uống được một hớp rượu thì phun ra hết, haiz, trên thế giới này có thể tìm được người như Chu Hải Mạn ở đâu chứ?

“Không, người bình thường đã chữa khỏi sẽ rút nút đáy lỗ thoát nước của bồn tắm lớn đó.”

Chu Hải Mạn nhìn Tiết Thiệu Luân cười gian trá, biết mình bị lừa nhưng cô không tức giận, gương mặt vô cảm liếc mắt nhìn anh một cái rồi tiếp tục uống rượu, vẫn giữ khí thế bình tĩnh ——

= =, Hết cách rồi, cô cũng biết cô không tốt ở phương diện này, từ nhỏ đến lớn không biết Chu Vũ Khiết đã chiếm tiện nghi của cô bao nhiêu, bây giờ cô cũng phải nhanh thành bánh bao đi.

Nháy mắt, nỗi đau buồn của anh đã được cô chữa khỏi nhưng sau khi chữa khỏi, vết thương lại tái phát trở nên lớn hơn, thật đáng tiếc, người phụ nữ thú vị như vậy lại là hoa đã có chủ.

“Cái gì? Em muốn đi du lịch?” Thẩm Thành Lượng nhìn Tiết Thiệu Luân như nhìn sinh vật ngoài hành tinh, “Đùa gì thế? Bây giờ cũng không phải ngày nghỉ.”

Tiết Thiệu Luân lấy mấy vài vật dụng cần thiết từ trong tủ quần áo vứt lên giường, “Không đùa, đơn xin nghỉ của em đã được duyệt, ngày mai em sẽ đi.”

“Khó trách hôm nay em mời anh ăn cơm...” Thẩm Thành Lượng sờ cằm đứng sau anh, hình như ý thức được điều gì đó, đột nhiên la lên kinh hãi, “Vậy không phải là em muốn anh chăm sóc con chó lông ngắn kia chứ?”

Tiết Thiệu Luân dừng động tác thu dọn quần áo lại, quay lại cười vỗ vỗ vai anh, “Anh họ, anh thật thông minh!”

“Dựa vào...” Thẩm Thành Lượng bỗng xì mặt xuống, “Chuyện này cũng chỉ có thể nhờ anh.”

Tiết Thiệu Luân nhú mày bất mãn, “Thẩm Thành Lượng, anh đúng là không có lương tâm, chuyện tốt như vậy đương nhiên em phải nghĩ đến anh đầu tiên, anh nghĩ xem em đã giúp anh hẹn Chu Vũ Khiết bao nhiêu lần, bây giờ nhờ anh chăm sóc con em một chút anh cũng không bằng lòng.”

“Thôi đi...” Thẩm Thành Lượng xoay người đi đến phòng khách, “Còn không phải là mượn danh nghĩa giúp anh hẹn Chu Vũ Khiết ”để phóng điện” với cháu gái của cô ấy sao. Anh đã nói với em rồi, người khác đều dùng kim cương, nhà cửa, xe thể thao để theo đuổi phụ nữ, còn em lại dùng một con chó, thế nào? Kết quả ra sao? Không theo đuổi được, anh với em —— nói...” Nói được một nửa, Thẩm Thành Lượng thấp thỏm không yên, xoay người lại.

Quả nhiên, Tiết Thiệu Luân với gương mặt vô cảm đang đi về phía anh, lúc ấy, cả người Thẩm Thành Lượng đều run rẩy, dáng vẻ nghiêm mặt lạnh lùng của tên tiểu này đúng là dọa người mà.

Tiết Thiệu Luân đi thẳng đến tủ lạnh, lấy hai lon bia, xoay người vừa ném một lon cho Thẩm Thành Lượng vừa nói, “Manhattan rất ngoan, đừng quên cho nó thêm thức ăn và nước uống, cách một ngày thì tắm một lần, em đã chuẩn bị xong thức ăn cho nó, anh hãy nhớ kĩ đừng để nó bị đói.”

Thẩm Thành Lượng cười, ngồi xuống cạnh anh, “Được, anh làm việc em cứ yên tâm.”

Manhattan là chú chó sư tử Tiết Thiệu Luân mua hồi trước, động cơ mua chó rất đơn giản, có một lần đi xem phim với Chu Hải Mạn, trong phim, mỗi ngày nam chính đều dắt một chú chó đi dạo công viên, vì vậy mà gặp nữ chính, ngay khi nhìn thấy nữ chính đó đã rất thích chú chó đó, sau đó lại yêu chủ nhân của nó, trở thành một cặp với nam chính. Tiết Thiệu Luân cười nhạo nam chính ấu trĩ, người đàn ông trưởng thành như vậy rồi còn dắt chó bên người, Chu Hải Mạn lại nhìn chằm chằm màn ảnh lớn, thản nhiên nói: “Chẳng lẽ Tiết tiên sinh không biết, người đàn ông nuôi một con chó đều rất có tình thương sao? Người đàn ông như vậy rất quyến rũ.”

Ngày hôm sau anh gọi điện cho Thẩm Thành Lượng ngay lập tức, nói muốn nuôi một chú chó, tốt nhất là đầu óc nhạy bén, tứ chi phát triển, dáng vẻ phải anh tuấn giống anh, Thẩm Thành Lượng nghe xong thì cười ha ha, nói rằng không biết Tiết Thiệu Luân còn có một người anh em chó đang lưu lạc dân gian.

Cuối cùng Thẩm Thành Lượng dắt một chú chó sư tử đến cho anh, “Loài chó quý tộc chính thống, anh mất rất nhiều công sức mới có được, thế nào? Không kém em chút nào chứ?”

Cái đầu bằng rộng, mõm ngắn, đôi mắt hạnh nhân như đang suy nghĩ sâu xa, dáng vẻ bí hiểm, tứ chi khá ngắn nhưng rất khỏe mạnh, cái đuôi cuộn lại trên lưng, nhưng toàn thân có bộ lông ngắn màu đen trông rất xinh xắn.

Lúc ấy Tiết Thiệu Luân nhú mày, “Anh họ, trong mắt anh người anh em thất lạc của em lại xấu xí như vậy, anh nhìn nó xem, mặt mày cau có.”

Thẩm Thành Lượng giống như một chuyên gia, giải thích cho anh, “Người anh em, nói em nào ngẩn, kiến thức nông cạn em còn không vui, khuôn mặt u sầu này là đặc điểm đặc biệt mà chỉ loại chó sư tử này có.”

Mặc dù con chó này còn kém xa mong muốn của Tiết Thiệu Luân nhưng bộ lông ngắn đen bóng đó thực sự thu hút anh, hắc hắc hắc, nói nó giống anh em với anh chẳng bằng nói nó giống như chị em của Chu Hải Mạn.

Vì vậy anh hỏi một vấn đề thông thường: “Anh họ, nó là đực hay cái?”

Thẩm Thành Lượng nhướn mày lên, “Đực!”

Tiết Thiệu Luân quyết định thu nhận chú chó này, có xấu xí cũng sẽ là con trai anh đúng không?

Sau đó, Tiết Thiệu Luân mất nửa tháng để làm quen và hiểu rõ thành viên mới trong gia đình, đặt cho nó một cái tên rất sâu xa, Manhattan (ý nói Mạn ngừng mắng chửi), mỗi lần cãi thẳng Chu Hải Mạn, Tiết Thiệu Luân sẽ cười một cách thâm hiểm, gian ác với Manhattan, thật đáng tiếc, chỉ còn hai ngày nữa anh sẽ chính thức giới thiệu nó với Chu Hải Mạn, nhưng xem ra bây giờ việc đó không cần thiết nữa.

“Nếu không để anh giúp em bán nó đi?” Thẩm Thành Lượng quan sát vẻ mặt của anh, dò hỏi.

Tiết Thiệu Luân phục hồi tâm trạng, trừng mắt nói với anh: “Anh họ, nó là cháu trai anh đó, nói bán là bán được sao?”

Thẩm Thành Lượng bĩu môi, lắc lắc lon bia trong tay, “Không phải vì anh sợ em nhìn nó mà đau lòng sao?”
Ngừng một lát, anh mới kịp phản ứng, “Không phải vì cô gái đó mà em đi du lịch chứ?”

Người đàn ông nuôi một chú chó nhỏ rất giàu tình thương =3=, gần đây chỉ nghe (chỉ có tình cảm với em) ngọt ngào chết mất...

Lại đùa lại điên em trừng mắt liếc một cái

Anh liền bột phóng túng

Con đường rất rộng rất xa chỉ cần có em

Đều rất an toàn

Anh sẽ ngoan ngoãn dịu dàng chăm sóc

Tuyệt đối không qua loa

Anh chỉ có tình cảm với em thôi

Những điều ngọt ngào, xinh đẹp không phải của em

Cũng chẳng đặc biệt

Khi buồn khổ, nước mắt rơi có em an ủi

Trời lại tươi đẹp

Càng gần lại càng thiếu hơi ấm

Cho dù xa vời

Trên thế giới này chỉ có tình cảm với một mình em

Bỗng nhiên thật đau lòng... giống như anh Tiết vậy...

27. Chương 26

Editor: Cookie Oh

Mấy hôm trước, Lã Thượng Khôn bắt đầu khác lạ, khi đó họ đang cùng ăn cơm tối, sau khi nhận một cú điện thoại thì anh nói muốn đi công tác, khoảng một tuần là có thể trở về. Lúc ấy, cô cũng không giống những người khác nghe nói bạn trai đi công tác thì cảm thấy mất mát, ngược lại cảm thấy Lã Thượng Khôn rời đi một thời gian ngắn có lẽ để cô điều chỉnh tốt tâm tình của mình.

Sau lần gặp mặt ở quán bar, Tiết Thiệu Luân như biến mất khỏi thế giới của cô, không có một cuộc điện thoại, không có một tin nhắn, thế nhưng câu nói kia của Lâm Hiểu Lê còn có nét mặt cô đơn của Tiết Thiệu Luân ở quán bar khi ấy luôn hiện lên trong suy nghĩ của cô.

Chưa từng có ai có thể làm hỗn loạn tâm trí của cô như vậy, đến mức cô bắt đầu hoài nghi tình cảm của mình dành cho Lã Thượng Khôn, khi ý nghĩ này xuất hiện chính cô cũng phải giật mình, là vì ánh mắt thật lòng của anh khi thổ lộ với cô sao?

Chu Hải Mạn lắc đầu, muốn đuổi ánh mắt đêm đó đã khắc sâu trong trí nhớ cô đi nhưng không thành công, một hồi chuông điện thoại đi động cắt ngang lần cố gắng thứ hai của cô.

“Alo, tôi là Chu Hải Mạn, xin hỏi ai vậy?”

“Hello, mỹ nữ, cô đoán tôi là ai.”

Chu Hải Mạn liếc nhìn số điện thoại trên màn hình, không phải số trong khu vực, “Bây giờ anh đang ở đâu?”

Tiết Thiệu Luân nằm trên giường lớn của khách sạn, ung dung đáp lại: “Hải Nam, ánh nắng ở đây đúng thật là ấm áp, ban ngày nằm trên bờ cát, gió nhẹ thổi, phơi nắng dưới ánh mặt trời, chậc chậc chậc mỹ nữ, ngưỡng mộ chứ?”

Chu Hải Mạn nghe anh ta nói như vậy, khóe miệng không khỏi khẽ cong lên, đáp: “Có gì đáng hâm mộ?”

Tiết Thiệu Luân tưởng tượng mặt cô không chút thay đổi giả bộ không quan tâm, không nhịn được cười khê: “Không sao, tôi sẽ coi cô không thấy được cảnh đẹp, không ăn được thức ăn ngon, gió biển không thổi được đến mà thay cô hưởng thụ, sau khi trở về nhất định kể cho cô nghe từng li từng tí.”

Chu Hải Mạn bĩu môi, đây không phải là anh ta cố ý chọc giận cô sao? Cô vẫn đang làm việc vất vả, anh ta lại chạy tới Hải Nam phơi nắng, trở về còn khiêu khích cô một lượt.

“Sao anh lại đến đó?”

“Du lịch, gặp chuyện không vui cho nên ra ngoài giải sầu.”

Chu Hải Mạn cười cười, vừa định hỏi anh ta có chuyện gì không vui nói ra để cô vui vẻ một chút, chợt nhớ tới anh ta từng lộ vẻ cô đơn trước mặt cô, nụ cười trên môi ngưng lại, mắt tự nhiên nói: “Như vậy, tâm trạng anh đã tốt lên chưa?”

Tiết Thiệu Luân bèn trêu chọc: “Cô quan tâm tôi sao?”

“Anh xem quan hệ của cô tôi với anh họ của anh ngày càng thân thiết, tôi nghĩ quan tâm tới anh một chút cũng phải mà.”

Tiết Thiệu Luân bật cười: “Quan hệ này cũng thật là phức tạp.”

Đúng vậy, chỉ là thật khéo, ai có thể ngờ được Chu Vũ Khiết và Thẩm Thành Lượng trở thành người yêu, mà cô lại cùng Tiết Thiệu Luân trêu chọc nhau giống như bây giờ.

“Nghe giọng điệu của cô giống như là nhàn dối muốn nói chuyện lâu dài, bạn trai không ở cùng cô sao?”

Chu Hải Mạn không khỏi nhú mày, nghe giọng mà cũng biết cô muốn nói lâu dài rồi, anh ta còn có tài này? “Anh ấy đã đi công tác từ hai ngày trước rồi.”

“Như vậy sao?” Tiết Thiệu Luân ngồi bật dậy, hỏi tiếp: “Đi đâu?”

“Trùng Khánh, sao vậy?”

“Không có gì.”

Chu Hải Mạn không muốn cùng Tiết Thiệu Luân tán gẫu về chuyện tình giữa cô và Lã Thượng Khôn nên cười cười chuyển đề tài khác.

Từ khi đi công tác, mỗi ngày Lã Thượng Khôn đều gọi điện thoại cho cô, hai người thay phiên kể về chuyện xảy ra trong ngày cho đối phương biết, giống như những đôi tình nhân khác, nhưng Chu Hải Mạn hiểu rõ cô rất ít khi nhớ tới anh, thậm chí có khi cô còn nhớ tới Tiết Thiệu Luân chứ không phải anh.

Sau khi cúp điện thoại, Tiết Thiệu Luân ngồi trên giường hồi lâu, nếu bây giờ Lã Thượng Khôn không có mặt ở A Thị, như vậy người mà anh nhìn thấy lúc xế chiều chắc chắn là anh ta. Nghĩ như vậy, anh chợt từ trên giường nhảy xuống, tìm được va li du lịch liền bắt đầu thu dọn hành lý, bởi vì đột ngột quyết định kết thúc chuyến du lịch nên anh gọi điện cho quầy lễ tân khách sạn, hy vọng có thể nhanh chóng đặt được vé máy bay trở về.

“Xin lỗi, hôm nay em phải ra tòa, không ra sân bay đón anh được.”

“Không sao đâu...” Lã Thượng Khôn cười trả lời “Công ty sẽ gửi xe tới đây, buổi tối anh tới đón em, một tuần không gặp nhau, anh rất nhớ em.”

Ở đầu dây bên này Chu Hải Mạn hơi ngáp ngừng: “Dạ, được.”

Nói mấy câu đơn giản, Lã Thượng Khôn cắt điện thoại di động, có lẽ do ngồi máy bay quá lâu, trên mặt anh ít nhiều xuất hiện mệt mỏi.

Buổi tối, khi thấy Chu Hải Mạn, vẻ mệt mỏi trên mặt anh mới giảm bớt đôi chút, biết cô thích ăn cay, anh mang đặc sản của Trùng Khánh cùng các loại gia vị được đặc chế (điều chế đặc biệt) như dầu ớt và bột ớt tặng cô, so với những món quà nhỏ đáng yêu khác còn làm cho cô vui vẻ hơn, Lã Thượng Khôn lắc đầu cười, đưa cô về nhà trọ.

“Anh đã vất vả cả ngày rồi mau về nghỉ sớm đi.” Chu Hải Mạn thúc giục.

“Gặp được em anh không thấy mệt mỏi chút nào.” Anh nghiêng đầu nhìn cô, gương mặt thanh tú của cô dưới ánh đèn càng trở nên dịu dàng, cặp mắt to mà anh nhớ nhung thật lâu không hề né tránh nhìn thẳng vào anh, lấp lánh khiến anh không kiềm được muốn tới gần.

“Anh muốn lên ngồi một lát không?” Bị anh nhìn chăm chăm như vậy, Chu Hải Mạn có chút không tự nhiên, đành phải quay đầu sang chỗ khác chỉ lên lầu của mình.

Trên lầu đèn vẫn sáng, xem ra Chu Vũ Khiết không ra ngoài, Lã Thượng Khôn cười cười: “Nếu biết sớm sẽ thế này thì về nhà anh rồi, cô của em đang...”

Chu Hải Mạn không nói gì, khi đối diện với anh dường như cô cũng không biết nên nói những gì.

“Được rồi, em lên nhà đi, nghỉ ngơi cho tốt.”

“Vâng, anh nhớ lái xe cẩn thận.” Nói xong, Chu Hải Mạn đẩy cửa xe muốn xuống nhưng bị Lã Thượng Khôn kéo lại.

Cô quay đầu nhìn anh, đôi môi vừa vặn tiến gần đến trước mặt anh, môi của cô mềm mại, ấm áp, còn của anh thì lạnh lẽo, hương vị của cô giống như anh nghĩ, ngọt ngào khiến anh say mê, cứ như vậy bị anh hôn, tâm tư cô trở nên rối loạn, mà dường như anh cảm thấy chưa thỏa mãn còn muốn nhiều hơn, hôn sâu hơn nữa, đến khi cô sắp không thở nổi mới buông ra, rồi vùi đầu vào cổ cô thì thầm: “Hải Mạn, anh thật sự rất nhớ em.”

Bất ngờ bị anh cưỡng hôn, cuối cùng thần trí cô cũng quay trở về, nhanh chóng hít lấy không khí xung quanh, Chu Hải Mạn mơ hồ không rõ cảm giác trong lòng mình, anh nói rất nhớ cô, nhưng còn cô thì sao? Sao nổi nhớ nhung của cô đối với anh lại không mãnh liệt như vậy?

Cô đứng ven đường nhìn xe của anh chạy đi xa, tâm trí vẫn còn hoảng loạn, cố gắng tìm kiếm phương hướng, vừa mới xoay người bước về phía khu nhà trọ được một bước, chợt nghe phía sau có người gọi tên cô.

“Chu Hải Mạn...”

Giọng nói này rất quen thuộc, nhưng không phải hiện tại anh ta đang ở Hải Nam sao?

Cô lại quay người lại, người đàn ông anh tuần đang tựa trước cửa xe, còn nhìn cô chằm chằm không phải Tiết Thiệu Luân thì là ai? Anh ta ở đây từ lúc nào? Mới vừa rồi, khi Lã Thượng Khôn hôn cô..., nghĩ đến đây về mặt cô trở nên mất tự nhiên.

Anh ta nhất định là thấy được, nếu không sao sắc mặt lại khó coi vậy chứ? Đáy mắt âm u còn sâu thẳm hơn cả màn đêm, gương mặt vẫn luôn mỉm cười so với nét mặt không chút thay đổi của cô còn lạnh lẽo hơn rất nhiều.

“Sao anh lại ở đây?” Chu Hải Mạn lên tiếng trước, phá vỡ sự trầm mặc giữa hai người.

“Tôi tới đón Manhattan, nghe anh họ tôi nói mấy ngày nay đều là cô chăm sóc nó, đã làm phiền cô rồi.” Khi anh ta nói câu này rõ ràng mang theo sự khách sáo, xa cách, Chu Hải Mạn cảm thấy giọng điệu như vậy khiến cô không được tự nhiên, trong tiềm thức cô cảm thấy bọn họ không phải dạng này, nhưng giữa bọn họ không phải nên như vậy sao? Cho tới bây giờ, cô và anh ta chỉ là bạn bè, bạn bè cực kỳ bình thường.

“Không đâu, nó rất ngoan, hơn nữa cô tôi cũng rất thích nó.” Lúc trước chính vì Chu Vũ Khiết cảm thấy nó rất đáng yêu mới mang về nhà, còn Thẩm Thành Lượng rất vất vả mới đuổi được phiền toái lớn ra khỏi nhà, dĩ nhiên là vui vẻ, nhàn hạ.

Nhắc tới đứa con yêu quý của mình, sắc mặt của Tiết Thiệu Luân dễ nhìn hơn một chút, hết cách rồi, con của anh đương nhiên là ngoan nhất.

“Bây giờ, nó đang ở trên lầu, cô tôi chăm sóc nó, chúng ta cùng lên thôi.”

“Được.” Cuối cùng, anh cũng từ trong bóng tối bước ra, ánh trăng chiếu xuống khuôn mặt anh, ngũ quan thanh tú càng thêm đẹp mắt, anh không hề chớp mắt nhìn về phía cô, dường như đi rất lâu, cuối cùng cũng tới cạnh cô.

Đi thẳng vào thang máy, trong không gian nhỏ hẹp chỉ có hai người bọn họ, Tiết Thiệu Luân đột nhiên mở miệng: “Anh ta đã trở về rồi sao?”

“Ừ.” Chu Hải Mạn gật đầu, cô biết anh đã thấy hết.

“Không đưa ai về cùng sao?”

Chu Hải Mạn nhún mày, anh ta có ý gì đây? Anh ấy đi công tác còn có thể mang ai về chứ?

“Cô nên hỏi anh ta một chút, ngoài nơi công tác anh ta còn đi đâu?” Lúc này, tiếng cửa thang máy vang lên, Tiết Thiệu Luân nói xong liền đi ra ngoài.

Có ý gì? Chu Hải Mạn muốn hỏi cho rõ ràng nhưng Tiết Thiệu Luân bước chân càng lúc càng nhanh, dường như không muốn nhiều lời với cô nữa.

Manhattan quả thực rất hiểu tính người, khi nhìn thấy Tiết Thiệu Luân thì ngay tức khắc vẫy vẫy cái đuôi chạy đến trước mặt anh, chạy quanh anh vài vòng, giơ chân trước lên rồi ngồi cạnh chủ nhân của mình.

Nhìn thấy con trai, cuối cùng tâm tình Tiết Thiệu Luân cũng khá hơn một chút, một tay ôm lấy nó từ dưới đất nên: “Con à, có nhớ cha không?”

Chu Vũ Khiết ở bên cạnh cười nói: “Anh họ anh nói anh gọi Manhattan trái con trai, phải con trai cô còn không tin, không ngờ đúng thật là như vậy.”

Tiết Thiệu Luân liếc nhìn Chu Hải Mạn, nói: “Thế nào? Đứa con yêu của tôi chọc người ta yêu thích đó.”

Chu Vũ Khiết cười khanh khách ở một bên, hoàn toàn không chú ý đến điểm khác thường giữa Chu Hải Mạn và Tiết Thiệu Luân: “Quả thật rất đáng yêu, hơn nữa, nó còn rất hợp với Mạn Mạn, khi cô vừa mới mang nó về, cô cho nó ăn thì nó không chịu ăn, Mạn Mạn cho thì nó lại ăn rất ngon lành.” Lúc ấy, Chu Vũ

Khiết còn trêu chọc nói là bởi vì cô và Manhattan đều có lông ngắn giống nhau khiến Chu Hải Mạn rất bất mãn.

Tiết Thiệu Luân cúi đầu đùa nghịch Manhattan trong tay, thay vì nói nó và cô hợp nhau chẳng bằng nói từ miệng của anh Manhattan đã biết đến sự tồn tại của cô, hiểu cô, thích cô, “Cảm ơn mọi người đã chăm sóc con tôi, hôm nào mời hai vị mỹ nữ uống rượu, tôi xin đi trước.”

“Mạn Mạn, cháu đi tiễn Tiết Thiệu Luân đi, cô không tiện ra ngoài.” Chu Vũ Khiết nói xong thì đẩy Chu Hải Mạn từ sau khi vào đến cửa nhà còn chưa đổi giày ra ngoài.

Đi được vài bước, Chu Hải Mạn mở lời: “Lời vừa rồi của anh là có ý gì?”

“Cô có thể tự đi hỏi anh ta, không phải anh ta rất thích cô sao? Nhất định sẽ không lừa gạt cô, chỉ cần cô hỏi, anh ta sẽ nói thật với cô.”

“Tiết Thiệu Luân...”, giọng điệu kì quái của anh khiến cô có chút tức giận.

Cửa thang máy mở ra, Tiết Thiệu Luân nhìn cô một cái, “Con của tôi mệt rồi, chúng tôi phải nhanh chóng về nhà, tạm biệt.” Nói xong, anh liền bước vào trong thang máy, hai cánh cửa từ từ đóng lại, Chu Hải Mạn vẫn nhìn anh, thế nhưng anh ta lại cúi đầu vuốt ve Manhattan.

Cuối cùng, đi ra khỏi nhà trọ, bị một trận gió đêm bên ngoài thổi qua, Tiết Thiệu Luân chợt cảm thấy nổi hăm hực trong lòng giảm bớt mấy phần, nhưng hình ảnh Lã Thượng Khôn và Chu Hải Mạn hôn môi không chịu khống chế tự động quay lại. Anh biết bọn họ là người yêu, anh cũng biết giữa người yêu sẽ có tiếp xúc thân mật, nhưng biết là một chuyện, nhìn thấy lại là một chuyện khác, trong thời khắc đó, anh cảm thấy trái tim trong lồng ngực trái giống như bị ai đó hung hăng đánh mạnh vào, rất đau.

Ngừng một lát, anh mới tiếp tục bước về phía trước, “Manhattan, chúng ta về nhà thôi.”

Lấy ra những gì cất giấu

~ rỗng rỗng

~ Đăng bởi: admin

28. Chương 25

Editor: Cookie Oh

“Cũng không hẳn.” Tiết Thiệu Luân uống hết lon bia trong tay, cười khổ nói, “Để mẹ em chịu chữa bệnh, em sẽ nghiêm túc yêu đương nhưng còn chưa bắt đầu đã kết thúc rồi.”

Thẩm Thành Lượng đã quen với dáng vẻ “bất cần đời” của anh nhưng nghe anh nói vậy động tác hơi trì trệ, đảo mắt hỏi: “Em thật sự —— động lòng? Bắt đầu từ khi nào?”

Động lòng chưa? Nhất định là động lòng rồi, nếu không tại sao khi không thấy cô anh lại tìm đủ mọi cách sắp xếp cho Thẩm Thành Lượng và Chu Vũ Khiết chỉ vì muốn gặp được cô; khi ở cạnh cô anh cũng quên hết mệt mỏi, tạm thời dè dặt đá trong lòng xuống, chỉ nhìn cô như vậy cũng cảm thấy rất vui vẻ; khi anh bắt gặp Lã Thượng Khôn ân cần chăm sóc cô thì anh cảm thấy khó chịu, cả ngày không tập trung; nếu không thích cô anh cũng sẽ không phải động não làm quân sư tình cảm cho cô, cũng sẽ không thấy mất mát, đau lòng khi thấy Lã Thượng Khôn nắm tay cô xuất hiện trước mặt anh.

Nhưng bắt đầu từ khi nào? Chính anh cũng không biết. Anh chỉ nhớ cô có bộ tóc ngắn nhưng rất thông minh giỏi giang, lời nói luôn vui vẻ chiếm tiện nghi của anh, nhưng lại luôn giữ dáng vẻ lạnh nhạt, cực kì bình tĩnh, thật ra có lúc đó chỉ là vẻ nguy trang của cô, giống như sự việc băng vệ sinh lần đó, khi anh phát hiện mình đã rơi vào trò đùa này thì đúng lúc cô xuất hiện.

“Ha ha, anh họ à, anh không cần dùng ánh mắt này nhìn em, khắp trời đất chỗ nào không có cỏ thơm, người anh em của anh có vẻ ngoài tốt thế này, sợ gì không gặp được cô gái tốt?”

Thẩm Thành Lượng hừ lạnh một tiếng: “Trước kia em cũng nói vậy.”

“Ngược lại là anh, hái hoa phải hái liền tay, chớ để mất hoa phải bẻ cành.” Nói xong vươn tay vỗ vỗ vai Thẩm Thành Lượng.

“Kháo...” Thẩm Thành Lượng nhìn anh với vẻ hoảng sợ, “Không phải kích động chứ?”

“Người em này là đang quan tâm anh, quan tâm anh...” Tiết Thiệu Luân gãi đầu lên cánh tay tựa lưng vào sofa phía sau, “Anh đã duy trì tình trạng này với Chu Vũ Khiết được bao lâu rồi? Tính kiên nhẫn của người phụ nữ cũng bị anh làm tiêu hao hết rồi, anh cũng phải thể hiện chút quyết tâm, xác định quan hệ với cô ấy chứ?”

“Hắc hắc hắc...” Nghe Tiết Thiệu Luân nói xong, trên mặt anh hiện lên nụ cười đắc ý, “Quả thực, cô ấy sắp mất hết kiên nhẫn rồi.”

Tiết Thiệu Luân nhún mày, Thẩm Thành Lượng liền kể lại tường tận mối quan hệ giữa anh và Chu Vũ Khiết.

Chính là hôm cùng nhau tụ tập uống rượu đó, Lã Thượng Khôn đưa Chu Hải Mạn về trước, tâm tình Tiết Thiệu Luân không tốt cũng viện cớ rời khỏi, đến các quán bar khác tiếp tục uống rượu, Thẩm Thành Lượng đi hóng gió với Chu Vũ Khiết.

Ban đầu hai người cũng không biết nói gì, Thẩm Thành Lượng cảm thấy rất kỳ quái, bởi vì Chu Vũ Khiết thuộc dạng nói nhiều điển hình, chỉ cần ở cạnh cô sẽ không bao giờ thấy miệng cô rảnh rỗi. Sau đó, khi Chu Vũ Khiết mở miệng nói câu đầu tiên lại dọa anh một trận, “Có phải anh vẫn muốn gặp người phụ nữ xinh đẹp khuôn phép đó không? Có phải vẫn muốn nói lại tình xưa với cô ấy không?”

Tuy rằng Thẩm Thành Lượng và Chu Vũ Khiết thường gặp nhau, nhưng vẫn luôn ôn hòa, bọn họ chưa bao giờ nhắc đến quan hệ tình cảm vợ trước, giống như họ đều hiểu rõ đó là đề tài cấm kỵ, đêm đó Chu Vũ Khiết đã mượn rượu nói rõ ràng với anh.

“Sao anh không nói gì? Được, anh không nói, tôi nói.” Chu Vũ Khiết dứt khoát, mở máy hát, “Thẩm Thành Lượng, tôi chưa bao giờ gặp một người đàn ông không giống đàn ông như anh! Nếu anh vẫn muốn sống trong quá khứ, nhớ tới người vợ tốt đó cả đời, anh phải nói cho tôi biết, tôi không phải dồn hết tâm trí vào anh! Anh cho rằng tôi nguyện ý hao tổn vì anh hả, như anh nói, tôi lớn tuổi, tôi đợi anh ba năm, năm năm, sao anh vẫn không thay đổi? Suốt cả ngày chỉ biết thương nhớ người trong quá khứ, cho dù tôi ở bên cạnh anh rồi, cứ xa cách giữ riêng tư như vậy, cuộc sống sau này sẽ thế nào?”

“Anh có biết không, bây giờ anh và cô ấy đã không có bất cứ quan hệ nào, cô ấy đã có cuộc sống riêng của mình, cô ấy đối với anh như vậy, anh vẫn nhớ cô ấy mãi không quên, dĩ nhiên, tôi cũng bị sự si tình này của anh thu hút, nhưng mà si tình cũng phải có mức độ chứ? Hai người đã ly hôn bao lâu rồi, bao lâu rồi, anh cũng nên quên cô ấy và sống cuộc sống của anh đi chứ?”

“Được rồi, tôi đã nói nhầm với anh nhiều như vậy rồi, hôm nay tôi hỏi anh một câu, anh có muốn ở bên cạnh tôi hay không?”

Nghe đến đó, Tiết Thiệu Luân trợn mắt há mồm, người phụ nữ này, rất dũng cảm, “Anh trả lời thế nào?”

Thẩm Thành Lượng cười gian trá, “Cô ấy đã hỏi vậy, anh đương nhiên thuận nước đẩy thuyền, theo cô ấy...”

Lúc đó anh nói thế nào nhỉ? Anh nói: “Thật ra thì anh đã sớm quên đi chuyện tình buồn thương đó, nếu như nhớ đến cũng chỉ nhắc nhở mình đã từng làm điều gì đó không đúng, và nếu sau này có người phụ nữ nào đồng ý gả cho anh, anh nhất định làm tốt hơn. Kỳ thật,... lần đầu tiên gặp em, anh đã rất thích em, nhưng vì thứ tình cảm này tới quá đột ngột, lúc đầu anh tự vui mình vào những suy nghĩ lung tung không thoát ra được, nhưng anh cũng có mất, anh biết em là một cô gái tốt, như vậy anh không thể cứ xử tùy tiện mối quan hệ giữa hai chúng ta, anh luôn chờ một cơ hội tốt nhất, nói với em những lời chân thật từ tận đáy lòng.”

Chu Vũ Khiết nhìn anh hỏi: “Vậy trong lòng anh nghĩ như thế nào?”

Nói đến mức này rồi, nếu tiếp tục che giấu thì quá kiêu ngạo, vì thế Thẩm Thành Lượng thẳng thắn bày tỏ anh cũng rất thích cô, chỉ cần cô chuẩn bị xong, lúc nào cũng có thể kết hôn.

Chu Vũ Khiết liếc anh một cái, không che dấu được ý cười ở khóe miệng, “Hừ, em lại không vội kết hôn.”

“Cho nên,... mối quan hệ giữa hai chúng ta chính thức xác lập, mặc dù anh không biết nói lời ngon tiếng ngọt, hơn nữa cũng đã kết hôn một lần rồi, cảm thấy lãng mạn cũng không chân thực, sự thật phải trải qua thời gian mới biết, chỉ cần em biết anh sẽ không lấy ai ngoài em, anh đã an tâm, em cũng yên tâm rồi.”

“Nói như vậy, các anh đã ”nâng cấp” lên thành người yêu rồi hả?”

Thẩm Thành Lượng gật đầu, “Ừ.”

“Khó trách...” Tiết Thiệu Luân bĩu môi, “Gần đây anh hẹn gặp cô ấy ngày càng thường xuyên hơn.”

Thẩm Thành Lượng vô cùng xúc động liếc anh một cái, “Anh và Chu Vũ Khiết có thể thành đôi ít nhiều cũng nhờ em, ân tình này anh xin ghi lòng tạc dạ.”

“Anh có thể nhẫn nhịn khiến phụ nữ mở lời trước. Coi như...” Tiết Thiệu Luân khoát tay, “Giống như anh nói, em cũng có lòng giúp hai người gặp nhau.”

“Được rồi, em cũng đừng suy nghĩ quá nhiều, ra ngoài chơi giải sầu một chút, nói không chừng sau khi trở về sẽ quên được cô ấy, đến lúc đó anh sẽ giúp em tìm một người tốt hơn.”

Tiết Thiệu Luân ngồi thẳng dậy, tuy cười nhưng vẫn không che giấu được vẻ cô đơn nơi khóe mắt, “Người đàn ông được ”ăn no” như anh sẽ không hiểu được đàn ông ”đói” đâu.”

Cuối cùng Thẩm Thành Lượng cũng phải mang Manhattan đi, Tiết Thiệu Luân vừa tạm biệt con vừa ngàn cân vạn dặm, Thẩm Thành Lượng trợn tròn mắt, “Được rồi, mở miệng một tiếng là con trai, nói nhiều như vậy nhưng nó nghe không hiểu tiếng người.”

Tiết Thiệu Luân đang vuốt ve Manhattan, nghe Thẩm Thành Lượng nói vậy thì không vui, cũng không buồn ngẩng đầu lên nói: “Anh có tin em bảo con của em cần anh không?”

Thẩm Thành Lượng bĩu môi không thèm nói nữa, ôm nó đi ra cửa, “Em nghỉ ngơi đi, ngày mai anh sẽ đưa em ra sân bay.”

“Không cần đâu.” Tiết Thiệu Luân nhìn con trai cái cuối cùng, “Em sẽ đi taxi, anh chỉ cần chăm sóc con em thật tốt là được.”

“Hừ...” Thẩm Thành Lượng vừa đi ra ngoài vừa nói, “Nếu sớm biết có ngày anh phải trông nom nó thì đã chọn một con xinh đẹp một chút, nhìn cũng vừa lòng hơn.”

“Gâu gâu gâu.” Manhattan sửa một hồi về phía anh.

“Chẳng lẽ con chó này hiểu được tiếng người thật chứ?”

“Cô à, cô tính khi nào thì giới thiệu anh Thẩm với gia đình đây?”

“Khi nào?” Chu Vũ Khiết ngậm đôi đũa nghiêm túc suy nghĩ, “Bọn cô vừa mới chính thức xác lập quan hệ chưa lâu, không cần gấp, hơn nữa, cả nhà vẫn chưa biết cô đã có bạn trai, dù sao cũng phải thông báo trước một tiếng, cứ lùi thời gian lại đã.”

Chu Hải Mạn cúi đầu khảy bắt cơm trên tay, rừ rừ như nói thầm: “Thật ra cha cháu đã biết rồi...”

“Hả, thật sao?” Chu Vũ Khiết gấp một miếng rau cải, ăn được một nửa mới kịp phản ứng, “Khụ khụ, cháu nói cái gì? Sao ông ấy biết được? Mẹ cháu cũng biết sao?”

“Vâng, cháu không cần thận lỗ miệng nói ra, lúc đó mẹ cháu cũng ở đó.”

“Chu Hải Mạn!!!” Chu Vũ Khiết tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, “Cha cháu đã cho cháu bao nhiêu lợi ích? Vậy mà bán đứng cô!!!” Cô uống một ngụm nước do Chu Hải Mạn đưa cho rồi tiếp tục nói, “Cô cho cháu ăn cháu con ở, nhưng cuối cùng lại là nuôi một con sói, cháu, cháu, cháu làm cô tức chết!”

Nhớ lại mỗi lần về nhà chị dâu Thái Mỹ Đình đều hí hóp mắt nhìn cô tủm tỉm cười khiến trong lòng cô rất sợ hãi, Chu Vũ Khiết hung hãn trừng mắt với cô, “Cháu thấy bọn cô chưa đủ phiền có phải không?”

Chu Hải Mạn cười với cô, nhỏ giọng giải thích: “Đây cũng là cha cháu quan tâm cô thôi, cô không biết, ngoài mặt ông ấy giống như bỏ mặc cô nhưng mỗi lần chúng ta về thăm nhà, ông ấy luôn lén lút kéo cháu sang một bên hỏi thăm tình hình của cô, cháu lắc đầu khiến ông ấy rất thất vọng. Một lần kia ông ấy ngã bệnh, ho khan dữ dội, cô cũng không phải không biết, cô còn mua một túi mứt lê* nói là cháu mua, cháu không đành lòng nhìn ông ấy lo lắng cho cô nên nói cho ông ấy biết chuyện giữa cô và Thẩm Thành Lượng.”

*Mứt lê là một thứ cao chế bằng lê và mật dùng để chữa ho

Từ khi cô âm ỉ đòi theo chủ nghĩa độc thân, chuyển khỏi nhà ra ngoài ở, Chu Vũ Khiết liền đoạn tuyệt hoàn toàn với anh trai, dù ngồi chung một mâm cơm cũng không nói với nhau câu nào. Thật ra trong lòng cô cũng hiểu rõ, từ nhỏ đều là Chu Viễn Sơn chăm sóc cô, huynh trưởng như cha, ông coi cô như con gái ruột. Nhưng hôn nhân đại sự muốn gấp cũng không gấp được, khi đó cô gặp gỡ rất nhiều người nhưng vẫn không gặp được người đàn ông mình thích, dần dần buồn chán, nói gì cũng không chịu lãng phí thời gian đi xem mắt nữa, cứ như vậy mâu thuẫn giữa cô và Chu Viễn Sơn ngày càng gay gắt. Rõ ràng ai cũng biết, Chu Viễn Sơn muốn tốt cho cả nhà, nhưng ông rất trọng sĩ diện, khẩu khí rất cứng rắn.

Chu Vũ Khiết bĩu môi, “Lần này thì hay rồi, cô lại phải giải quyết một phiền phức lớn, trong lòng ông ấy chắc đã thoải mái rồi chứ?”

“Cha cháu cũng chỉ muốn tốt cho cô, quan tâm cô thôi.”

“Hừ...” Chu Vũ Khiết trợn mắt khinh thường, “Cô không phải người ngu ngốc.”

Chu Hải Mạn tiếp tục lấy lòng nói: “Bây giờ cũng nên giảng hòa với cha cháu đi chứ? Người ông ấy thương nhất chính là cô em gái này, đừng trách ông ấy nữa được không?”

Chu Vũ Khiết gấp một cái cánh gà, gặm từ từ, “Cô chưa bao giờ trách ông ấy cả.”

“Hắc hắc hắc... cháu biết ngay mà...” Chu Hải Mạn cười, cười đến mức Chu Vũ Khiết nổi da gà, “Thật ra thì cha cháu rất muốn gặp mặt anh Thẩm.”

“Mẹ nó! Cô biết mà, đây mới là trọng điểm!” Chu Vũ Khiết tức giận đến mức cắn vỡ cả xương gà.

“Cô à, cô phải biết, cháu bị kẹp ở giữa cũng rất khó xử.” Chu Hải Mạn nhíu mày, giả bộ đáng thương.

“Thôi vậy...” Chu Vũ Khiết đã nguôi giận, “Người đó của cháu không phải đi công tác sao? Chờ Lã Thượng Khôn trở về thì chúng ta cùng đi cũng tốt, tránh phải nhiều lần, hừ, đã đến lúc hai cô cháu ta được nở mày nở mặt rồi.”

Chu Hải Mạn hơi ngẩn ra, Lã Thượng Khôn, hiện tại cô vẫn chưa chuẩn bị tốt để giới thiệu anh với gia đình, cảm giác có gì đó là lạ.

Anh Tiết

rất đau lòng đó.

29. Chương 27

Đã nằm trên giường thế nhưng không sao ngủ được, anh không làm cách nào gạt hình ảnh Chu Hải Mạn và người đàn ông kia ôm hôn ra khỏi đầu được, Tiết Thiệu Luân đi đến đại sảnh rót cho mình một ly rượu, bên ngoài rèm cửa đóng chặt là một màn đêm đen, anh đứng lặng im trước cửa sổ sát đất, dùng rượu gây tê chính mình.

Thế nào mà anh lại quên mất? Lã Thượng Khôn là người trong lòng của Chu Hải Mạn. Nếu không phải tận mắt chứng kiến dáng vẻ thân mật của bọn họ, có lẽ anh đã không khống chế được bản thân cho Lã Thượng Khôn một đám, sau đó đứng cạnh Chu Hải Mạn, chất vấn anh ta đã làm gì có lỗi với cô. Thế nhưng làm thế nào anh lại quên? Cô thích anh ta, có lẽ, cho dù anh ta lừa gạt cô cái gì, anh ta có làm sai điều gì, cô cũng sẽ tha thứ cho anh ta, luôn đứng ở bên cạnh anh ta.

Anh làm gì có lập trường trong mối quan hệ của bọn họ chứ? Tiết Thiệu Luân uống một hơi cạn sạch chất lỏng màu vàng trong ly, nó cay xè qua cổ họng, thiêu đốt lồng ngực nóng rát.

Phụ nữ, quả nhiên không thể để ở trong lòng, tình yêu, quả thực không nên tùy tiện chơi đùa.

Trong công việc, Chu Hải Mạn luôn quyết đoán, thể hiện lý lẽ của một luật sư, nhưng trong chuyện tình cảm, đụng tới vấn đề có liên quan đến Lã Thượng Khôn, cô lại lúng ta lúng túng, không biết xử lý thế nào. Cô viết được một tin nhắn khá tốt lại xóa đi nhập lại lần nữa, trong tiềm thức, cô cảm thấy Lã Thượng Khôn sẽ không lừa gạt mình, nhưng lời nói của Tiết Thiệu Luân khiến cô rất khó hiểu. Anh ấy thật sự sẽ không lừa dối cô sao? Chu Hải Mạn nhớ đến câu nói của Lâm Hiểu Lê, cô hiểu anh được bao nhiêu chứ?

Đến khi Viên Ly Ly xuất hiện trước mặt cô, Chu Hải Mạn mới thực sự ý thức được, cô không đủ hiểu anh, thậm chí cô nghĩ anh vẫn là cậu thanh niên năm ấy, thuần khiết không nhiễm bụi trần.

Sau khi tan làm, Lã Thượng Khôn đón cô đi ăn cơm, ngồi cạnh anh, vài lần Chu Hải Mạn muốn mở miệng nhưng từ đầu đến cuối đều không nói ra được những suy nghĩ trong lòng, dọc đường đi đều là lời anh nói. Đến khi xe dừng lại, Chu Hải Mạn đang chuẩn bị xuống xe, dường như Lã Thượng Khôn phát hiện ra sự khác thường của cô, vươn ra giữ cánh tay cô lại, “Hải Mạn, làm sao vậy?”

Ánh mắt anh nhìn cô rõ ràng thể hiện sự quan tâm, đột nhiên cô phát hiện khi nhìn sâu vào mắt anh, cô hoàn toàn không thể đoán ra suy nghĩ của anh. Rõ ràng anh đang ở gần trong gang tấc, nhưng cô cảm thấy thật xa cách, cảm giác này cũng không phải mới có trong chốc lát. Dường như, từ lúc anh bắt đầu tới gần cô, cảm giác này cũng xuất hiện.

“Không có gì đâu.” Chu Hải Mạn cười lắc đầu, trong tiềm thức, cô không muốn nghĩ tới những lời Tiết Thiệu Luân đã nói với cô, dường như cô sợ có cái gì đó sẽ bị phá hủy vậy.

Nhà hàng Chu Hải Mạn thích nhất là Tứ Xuyên. Lã Thượng Khôn lấy thịt cuộn với rau dưa cho cô, Chu Hải Mạn nuốt một ngụm nước bọt, nhưng vẫn giữ cái miệng nhỏ y như lúc ăn bít tết, mỗi lần ở trước mặt Lã Thượng Khôn, cô luôn lo lắng ăn ngấu nghiến sẽ bị mất hình tượng, vì thế ăn cực kì bất tiện.

“Lã Thượng Khôn...”

Chu Hải Mạn đang ăn ngon, bỗng nhiên nghe được có người gọi tên Lã Thượng Khôn, giọng nói lạnh lạnh có chút ẻo lả, cô không nhận được ngắt đầu lên liếc Lã Thượng Khôn một cái, anh vẫn giữ vẻ mặt lạnh nhạt. Hướng theo tầm mắt của anh, từ sau lưng Chu Hải Mạn, một người phụ nữ xinh đẹp, ăn mặc hợp thời trang đang chậm rãi đi tới, tóc uốn xoắn gọn sóng thả phía sau đầu càng tôn lên nét thanh tú của khuôn mặt nhỏ nhắn, nhưng khuôn mặt vốn xinh đẹp ấy lại bị một lớp trang điểm dày thay thế, từ lông mày, ánh mắt đến miệng đều hiện ra vẻ quyến rũ thuần thực, nhất là dáng người duyên dáng bên trong bộ trang phục bó sát không chút dư thừa, lung linh tinh tế, người phụ nữ như vậy, người phụ nữ mà mỗi bước đi đều uốn éo mông hai lần, đang từ từ đi tới chỗ bọn họ, khi cô ấy đến nơi thì không khí xung quanh nồng nặc mùi nước hoa, Chu Hải Mạn vô thức nuốt thức ăn trong miệng xuống bụng, đây chính là mùi vị phụ nữ như lời Chu Vũ Khiết nói sao?

“Sao cô lại ở đây?” Khi người phụ nữ kia đi đến trước mặt bọn họ, cuối cùng Lã Thượng Khôn cũng mở miệng nhưng vẫn là thái độ lạnh như băng, Chu Hải Mạn chưa từng thấy qua vẻ mặt này của anh, trong ấn tượng của cô, anh luôn có dáng vẻ nho nhã lịch thiệp, đây là lần đầu tiên cô thấy anh thể hiện sự chán ghét thẳng thừng đối với người khác như vậy.

“Sao vậy? Không chào đón em sao?” Cô gái kia cười cười, tầm mắt đột nhiên dừng trên khuôn mặt Chu Hải Mạn, sau khi nhìn cô, nụ cười trên môi có một giây ngưng lại nhưng rất nhanh lại khôi phục như cũ, “Em không nghĩ tới, chúng ta xa nhau có vài ngày, nhanh như vậy đã được gặp lại? Có nhớ em không?”

Cô đi vòng qua Chu Hải Mạn, trực tiếp đi đến bên người Lã Thượng Khôn, “Em rất nhớ anh đó.”

Lã Thượng Khôn hất cái tay đặt trên bả vai anh ra, vẫn lạnh lùng tiếp tục nói: “Cô nên biết, nơi này không chào đón cô.”

Cô cười to hai tiếng, lộ ra chiếc răng nanh xinh xắn, “Ai? Ai không hoan nghênh em vậy? Anh sao?” Đầu ngón tay cô nhẹ nhàng lướt qua gò má Lã Thượng Khôn, anh lại đột nhiên nghiêng đầu sang bên kia, cuối cùng tay cô bị hất, nhưng mà cô cũng không tức giận, ngắt đầu lên híp mắt nhìn Chu Hải Mạn ở phía đối

diện, giọng nói lạnh lạnh rõ ràng có ý khiêu khích, “Vì ở trước mặt cô gái này nên anh mới không chào đón em sao?”

Tuy rằng nhất thời Chu Hải Mạn không biết giữa Lã Thượng Khôn và người phụ nữ xa lạ này có mối quan hệ gì, nhưng cô không phải đồ ngốc, lời nói và động tác mờ ám như vậy, cô có thể khẳng định họ không phải bạn bè bình thường. Một lần nữa, cô tập trung ánh mắt đến chỗ Lã Thượng Khôn, cách một tầng hơi nóng bốc hơi, cô vẫn tinh tường nhìn thấy Lã Thượng Khôn nghiêng đầu tránh được ánh mắt của cô.

Thời khắc ấy, trong lòng cô như có cái gì đó trở nên khác thường, cảm giác có chút mất mát.

“Cô không nên đến đây, để tôi đưa cô về.” Đột nhiên, Lã Thượng Khôn đứng lên kéo cổ tay người phụ nữ kia, “Đi!”

“Đừng như vậy mà.” Cô chẳng những không nghe lời Lã Thượng Khôn mà ngược lại, ngồi xuống bên cạnh anh, “Em vừa mới tới, ít nhất cũng phải cho em nghỉ chân một chút, mời em ăn gì đó, em nghĩ cô ấy cũng không để ý đến việc có thêm một người. Đúng không, cô Chu Hải Mạn?”

Người phụ nữ xa lạ này sao lại biết tên mình? Chu Hải Mạn cảm thấy thật kì lạ, lại liếc mắt nhìn Lã Thượng Khôn một cái, vẻ mặt của anh cũng bị kìm hãm, dễ thấy được anh cũng kinh ngạc khi cô ấy kêu tên Chu Hải Mạn.

Chu Hải Mạn cười cười, tầm mắt hướng đến bàn tay Lã Thượng Khôn luôn nắm cổ tay cô gái kia không rời, “Đương nhiên, tôi không ngại.”

“Thế nào? Em đã nói cô Chu sẽ không để ý mà.” Cô đắc ý cười, “Bây giờ, anh có thể buông tay rồi chứ? Hay là..., anh vẫn muốn nắm tay em?”

Cô là dạng phụ nữ gì, sống cùng cô hai năm, Lã Thượng Khôn hiểu rõ nhất, nếu cô đã muốn đến đây, còn cố ý xuất hiện trước mặt Chu Hải Mạn, anh không thể che giấu được nữa, nếu anh tiếp tục nói dối càng không thể qua được con mắt tinh tường của đại luật sư Chu. Vì thế, Lã Thượng Khôn hung hăng bỏ tay Viên Lỵ Lỵ ra, sáng giọng, thậm chí trong mắt anh còn biểu lộ chút tuyệt vọng.

“Ôi, thật không ngờ được.” Cô gái nhìn vào nồi nước thịt và rau đang sôi sùng sục, cau mày, “Lã Thượng Khôn, không phải anh không thể ăn cay sao? Sao vậy? Sở thích chọn phụ nữ đã thay đổi, ngay cả vị giác cũng thay đổi theo sao?”

Anh không thể ăn cay? Chu Hải Mạn kinh ngạc nhìn Lã Thượng Khôn, rồi lại cười chua xót, hóa ra mỗi lần đưa cô đi ăn món cay Tứ Xuyên, ăn lẩu cay, chỉ là chiều theo ý cô, rốt cuộc cô hiểu anh được bao nhiêu?

“Cô muốn ăn thì đừng nói nhảm nhiều như vậy, nếu không muốn thì lối ra ở đằng kia.” Lã Thượng Khôn chỉ tay ra phía cửa nhà hàng, có vẻ rất thiếu kiên nhẫn.

“Ồ...” Cô mỉm cười nhìn Lã Thượng Khôn, sau đó tầm mắt dừng trên gương mặt Chu Hải Mạn, “Anh không muốn nghe em nói chuyện nhưng người khác muốn nghe.”

“Viên Lỵ Lỵ, cô nên biết chừng mực!” Viên Lỵ Lỵ còn chưa nói xong đã bị Lã Thượng Khôn tức giận cắt ngang, “Ăn đồ ăn của cô đi, ăn xong thì mau rời khỏi đây, tôi đã nói rồi ở đây không ai hoan nghênh cô.”

Viên Lỵ Lỵ cau mày, tỏ ra ngạc nhiên, “Thế nào?” nhưng rõ ràng là cô có ý giễu cợt, “Anh không nói cho cô Chu biết anh đã từng kết hôn sao?”

Cô vừa nói xong, thân thể Chu Hải Mạn giống như bị cố định, không thể nhúc nhích, rõ ràng cô không ăn qua nhiều ớt mà đầu lưỡi tê cứng, không nói được câu nào.

“Cô Chu, bây giờ, chắc hẳn cô cũng đoán được, tôi chính là vợ cũ của Lã Thượng Khôn. Tôi đặc biệt đến thăm anh ấy, vậy mà anh ấy còn không cảm kích, thực sự làm tôi rất buồn đó.”

“Ôi, cô Chu, cô sao vậy? Có phải tôi đã làm cô sợ rồi không?” Viên Lỵ Lỵ cố tình giả bộ quan tâm đến cô, “Tôi làm cô kích động sao, ôi, xin lỗi cô nha, nhưng tôi nghĩ chuyện này cần nói rõ với cô thì hơn.”

“Viên Lỵ Lỵ, đủ rồi!” Lã Thượng Khôn đứng phắt dậy, hiện tại anh đã hoàn toàn tức giận, gân xanh nổi đầy trên trán, nhìn dáng vẻ của anh, Viên Lỵ Lỵ chỉ cảm thấy cực kỳ vui sướng. Cô còn muốn nói thêm mấy câu để kích thích Chu Hải Mạn, như vậy cho dù anh có tài cao đến mấy cũng không thể giữ cô lại được.

Cô còn chưa kịp nói đã bị Lã Thượng Khôn giữ cổ tay lần nữa. Lần này, anh dùng rất nhiều sức lực giống như kim sắt chắc chắn, Viên Lỵ Lỵ kêu đau, nhưng anh lại như không thấy, “Thôi đủ rồi, để tôi đưa cô về.”

Anh nói xong thì kéo Viên Lỵ Lỵ đứng dậy, Viên Lỵ Lỵ đau đớn hít một hơi khí lạnh, cái miệng nhỏ nhắn lại không chịu yên “Thế nào? Tôi đã nói sai gì sao? Chúng ta ly hôn chưa đến một năm, từ trước đến nay anh chưa từng đối xử cộc cằn với tôi như vậy, Lã Thượng Khôn, một ngày vợ chồng trăm năm tình nghĩa, sao anh có thể coi tôi như kẻ thù vậy hả?”

Một ngày vợ chồng trăm năm tình nghĩa, xem một vở kịch dài như vậy, Chu Hải Mạn đứng dậy, còn nghĩ không biết có nên cho cặp vợ chồng này một tràng vỗ tay hay không, “Tôi xin đi trước, hai người cứ từ từ ăn.” Nói xong, cô cầm chiếc túi ở phía sau, không quay đầu lại, tiến thẳng về phía cửa.

“Hải Mạn...” Lã Thượng Khôn vừa nhìn thấy Chu Hải Mạn rời khỏi, lập tức buông tay Viên Lỵ Lỵ ra, đuổi theo Chu Hải Mạn, “Em hãy nghe anh giải thích, mọi chuyện không như em nghĩ, anh không phải cố ý lừa gạt em.”

“Lã Thượng Khôn, nếu hôm nay anh dám bước ra khỏi đây nửa bước, tôi nhất định sẽ khiến anh hối hận.” Ở phía sau Lã Thượng Khôn, Viên Lỵ Lỵ lớn tiếng uy hiếp, nhưng dường như Lã Thượng Khôn không nghe thấy gì, chân bước không ngừng. Nhìn anh biến mất sau cánh cửa, Viên Lỵ Lỵ hung hăng dậm chân, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Lã Thượng Khôn, xem như anh lợi hại.”

Đã đến lúc phản công... ~ rỗng rỗng ~ cách mạng vẫn chưa thành công, anh Tiết, cố lên! Đăng bởi: admin

30. Chương 26

Editor: Cookie Oh

Mấy hôm trước, Lã Thượng Khôn bắt đầu khác lạ, khi đó họ đang cùng ăn cơm tối, sau khi nhận một cú điện thoại thì anh nói muốn đi công tác, khoảng một tuần là có thể trở về. Lúc ấy, cô cũng không giống những người khác nghe nói bạn trai đi công tác thì cảm thấy mất mát, ngược lại cảm thấy Lã Thượng Khôn rời đi một thời gian ngắn có lẽ để cô điều chỉnh tốt tâm tình của mình.

Sau lần gặp mặt ở quán bar, Tiết Thiệu Luân như biến mất khỏi thế giới của cô, không có một cuộc điện thoại, không có một tin nhắn, thế nhưng câu nói kia của Lâm Hiểu Lê còn có nét mặt cô đơn của Tiết Thiệu Luân ở quán bar khi ấy luôn hiện lên trong suy nghĩ của cô.

Chưa từng có ai có thể làm hỗn loạn tâm trí của cô như vậy, đến mức cô bắt đầu hoài nghi tình cảm của mình dành cho Lã Thượng Khôn, khi ý nghĩ này xuất hiện chính cô cũng phải giật mình, là vì ánh mắt thật lòng của anh khi thổ lộ với cô sao?

Chu Hải Mạn lắc đầu, muốn đuổi ánh mắt đêm đó đã khắc sâu trong trí nhớ cô đi nhưng không thành công, một hồi chuông điện thoại đi động cắt ngang lần cố gắng thứ hai của cô.

“Alo, tôi là Chu Hải Mạn, xin hỏi ai vậy?”

“Hello, mỹ nữ, cô đoán tôi là ai.”

Chu Hải Mạn liếc nhìn số điện thoại trên màn hình, không phải số trong khu vực, “Bây giờ anh đang ở đâu?”

Tiết Thiệu Luân nằm trên giường lớn của khách sạn, ung dung đáp lại: “Hải Nam, ánh nắng ở đây đúng thật là ấm áp, ban ngày nằm trên bờ cát, gió nhẹ thổi, phơi nắng dưới ánh mặt trời, chắc chắn chắc chắn mỹ nữ, ngưỡng mộ chứ?”

Chu Hải Mạn nghe anh ta nói như vậy, khóe miệng không khỏi khẽ cong lên, đáp: “Có gì đáng hâm mộ?”

Tiết Thiệu Luân tưởng tượng mặt cô không chút thay đổi giả bộ không quan tâm, không nhịn được cười khê: “Không sao, tôi sẽ coi cô không thấy được cảnh đẹp, không ăn được thức ăn ngon, gió biển không thổi được đến mà thay cô hưởng thụ, sau khi trở về nhất định kể cho cô nghe từng li từng tí.”

Chu Hải Mạn bĩu môi, đây không phải là anh ta cố ý chọc giận cô sao? Cô vẫn đang làm việc vất vả, anh ta lại chạy tới Hải Nam phơi nắng, trở về còn khiêu khích cô một lượt.

“Sao anh lại đến đó?”

“Du lịch, gặp chuyện không vui cho nên ra ngoài giải sầu.”

Chu Hải Mạn cười cười, vừa định hỏi anh ta có chuyện gì không vui nói ra để cô vui vẻ một chút, chợt nhớ tới anh ta từng lộ vẻ cô đơn trước mặt cô, nụ cười trên môi ngưng lại, mắt tự nhiên nói: “Như vậy, tâm trạng anh đã tốt lên chưa?”

Tiết Thiệu Luân bèn trêu chọc: “Cô quan tâm tôi sao?”

“Anh xem quan hệ của cô tôi với anh họ của anh ngày càng thân thiết, tôi nghĩ quan tâm tới anh một chút cũng phải mà.”

Tiết Thiệu Luân bật cười: “Quan hệ này cũng thật là phức tạp.”

Đúng vậy, chỉ là thật khéo, ai có thể ngờ được Chu Vũ Khiết và Thẩm Thành Lượng trở thành người yêu, mà cô lại cùng Tiết Thiệu Luân trêu chọc nhau giống như bây giờ.

“Nghe giọng điệu của cô giống như là nhàn dối muốn nói chuyện lâu dài, bạn trai không ở cùng cô sao?”

Chu Hải Mạn không khỏi nhũn mày, nghe giọng mà cũng biết cô muốn nói lâu dài rồi, anh ta còn có tài này? “Anh ấy đã đi công tác từ hai ngày trước rồi.”

“Như vậy sao?” Tiết Thiệu Luân ngồi bật dậy, hỏi tiếp: “Đi đâu?”

“Trùng Khánh, sao vậy?”

“Không có gì.”

Chu Hải Mạn không muốn cùng Tiết Thiệu Luân tán gẫu về chuyện tình giữa cô và Lã Thượng Khôn nên cười cười chuyển đề tài khác.

Từ khi đi công tác, mỗi ngày Lã Thượng Khôn đều gọi điện thoại cho cô, hai người thay phiên kể về chuyện xảy ra trong ngày cho đối phương biết, giống như những đôi tình nhân khác, nhưng Chu Hải Mạn hiểu rõ cô rất ít khi nhớ tới anh, thậm chí có khi cô còn nhớ tới Tiết Thiệu Luân chứ không phải anh.

Sau khi cúp điện thoại, Tiết Thiệu Luân ngồi trên giường hồi lâu, nếu bây giờ Lã Thượng Khôn không có mặt ở A Thị, như vậy người mà anh nhìn thấy lúc xế chiều chắc chắn là anh ta. Nghĩ như vậy, anh chợt từ trên giường nhảy xuống, tìm được va li du lịch liền bắt đầu thu dọn hành lý, bởi vì đột ngột quyết định kết thúc chuyến du lịch nên anh gọi điện cho quầy lễ tân khách sạn, hy vọng có thể nhanh chóng đặt được vé máy bay trở về.

“Xin lỗi, hôm nay em phải ra tòa, không ra sân bay đón anh được.”

“Không sao đâu...” Lã Thượng Khôn cười trả lời “Công ty sẽ gửi xe tới đây, buổi tối anh tới đón em, một tuần không gặp nhau, anh rất nhớ em.”

Ở đầu dây bên này Chu Hải Mạn hơi ngáp ngừng: “Dạ, được.”

Nói mấy câu đơn giản, Lã Thượng Khôn cắt điện thoại di động, có lẽ do ngồi máy bay quá lâu, trên mặt anh ít nhiều xuất hiện mệt mỏi.

Buổi tối, khi thấy Chu Hải Mạn, vẻ mệt mỏi trên mặt anh mới giảm bớt đôi chút, biết cô thích ăn cay, anh mang đặc sản của Trùng Khánh cùng các loại gia vị được đặc chế (điều chế đặc biệt) như dầu ớt và bột ớt tặng cô, so với những món quà nhỏ đáng yêu khác còn làm cho cô vui vẻ hơn, Lã Thượng Khôn lắc đầu cười, đưa cô về nhà trọ.

“Anh đã vất vả cả ngày rồi mau về nghỉ sớm đi.” Chu Hải Mạn thúc giục.

“Gặp được em anh không thấy mệt mỗi chút nào.” Anh nghiêng đầu nhìn cô, gương mặt thanh tú của cô dưới ánh đèn càng trở nên dịu dàng, cặp mắt to mà anh nhớ nhưng thật lâu không hề né tránh nhìn thẳng vào anh, lấp lánh khiến anh không kiềm được muốn tới gần.

“Anh muốn lên ngồi một lát không?” Bị anh nhìn chằm chằm như vậy, Chu Hải Mạn có chút không tự nhiên, đành phải quay đầu sang chỗ khác chỉ lên lầu của mình.

Trên lầu đèn vẫn sáng, xem ra Chu Vũ Khiết không ra ngoài, Lã Thượng Khôn cười cười: “Nếu biết sớm sẽ thế này thì về nhà anh rồi, cô của em đang...”

Chu Hải Mạn không nói gì, khi đối diện với anh dường như cô cũng không biết nên nói những gì.

“Được rồi, em lên nhà đi, nghỉ ngơi cho tốt.”

“Vâng, anh nhớ lái xe cẩn thận.” Nói xong, Chu Hải Mạn đẩy cửa xe muốn xuống nhưng bị Lã Thượng Khôn kéo lại.

Cô quay đầu nhìn anh, đôi môi vừa vặn tiến gần đến trước mặt anh, môi của cô mềm mại, ấm áp, còn của anh thì lạnh lẽo, hương vị của cô giống như anh nghĩ, ngọt ngào khiến anh say mê, cứ như vậy bị anh hôn, tâm tư cô trở nên rối loạn, mà dường như anh cảm thấy chưa thỏa mãn còn muốn nhiều hơn, hôn sâu hơn nữa, đến khi cô sắp không thở nổi mới buông ra, rồi vùi đầu vào cổ cô thì thầm: “Hải Mạn, anh thật sự rất nhớ em.”

Bất ngờ bị anh cưỡng hôn, cuối cùng thần trí cô cũng quay trở về, nhanh chóng hít lấy không khí xung quanh, Chu Hải Mạn mơ hồ không rõ cảm giác trong lòng mình, anh nói rất nhớ cô, nhưng còn cô thì sao? Sao nổi nhớ nhung của cô đối với anh lại không mãnh liệt như vậy?

Cô đứng ven đường nhìn xe của anh chạy đi xa, tâm trí vẫn còn hoảng loạn, cố gắng tìm kiếm phương hướng, vừa mới xoay người bước về phía khu nhà trọ được một bước, chợt nghe phía sau có người gọi tên cô.

“Chu Hải Mạn...”

Giọng nói này rất quen thuộc, nhưng không phải hiện tại anh ta đang ở Hải Nam sao?

Cô lại quay người lại, người đàn ông anh tuần đang tựa trước cửa xe, còn nhìn cô chằm chằm không phải Tiết Thiệu Luân thì là ai? Anh ta ở đây từ lúc nào? Mới vừa rồi, khi Lã Thượng Khôn hôn cô..., nghĩ đến đây vẻ mặt cô trở nên mất tự nhiên.

Anh ta nhất định là thấy được, nếu không sao sắc mặt lại khó coi vậy chứ? Đáy mắt âm u còn sâu thẳm hơn cả màn đêm, gương mặt vẫn luôn mỉm cười so với nét mặt không chút thay đổi của cô còn lạnh lẽo hơn rất nhiều.

“Sao anh lại ở đây?” Chu Hải Mạn lên tiếng trước, phá vỡ sự trầm mặc giữa hai người.

“Tôi tới đón Manhattan, nghe anh họ tôi nói mấy ngày nay đều là cô chăm sóc nó, đã làm phiền cô rồi.” Khi anh ta nói câu này rõ ràng mang theo sự khách sáo, xa cách, Chu Hải Mạn cảm thấy giọng điệu như vậy khiến cô không được tự nhiên, trong tiềm thức cô cảm thấy bọn họ không phải dạng này, nhưng giữa bọn họ không phải nên như vậy sao? Cho tới bây giờ, cô và anh ta chỉ là bạn bè, bạn bè cực kỳ bình thường.

“Không đâu, nó rất ngoan, hơn nữa cô tôi cũng rất thích nó.” Lúc trước chính vì Chu Vũ Khiết cảm thấy nó rất đáng yêu mới mang về nhà, còn Thẩm Thành Lượng rất vất vả mới đuổi được phiền toái lớn ra khỏi nhà, dĩ nhiên là vui vẻ, nhàn hạ.

Nhắc tới đứa con yêu quý của mình, sắc mặt của Tiết Thiệu Luân dễ nhìn hơn một chút, hết cách rồi, con của anh đương nhiên là ngoan nhất.

“Bây giờ, nó đang ở trên lầu, cô tôi chăm sóc nó, chúng ta cùng lên thôi.”

“Được.” Cuối cùng, anh cũng từ trong bóng tối bước ra, ánh trăng chiếu xuống khuôn mặt anh, ngũ quan thanh tú càng thêm đẹp mắt, anh không hề chớp mắt nhìn về phía cô, dường như đi rất lâu, cuối cùng cũng tới cạnh cô.

Đi thẳng vào thang máy, trong không gian nhỏ hẹp chỉ có hai người bọn họ, Tiết Thiệu Luân đột nhiên mở miệng: “Anh ta đã trở về rồi sao?”

“Ừ.” Chu Hải Mạn gật đầu, cô biết anh đã thấy hết.

“Không đưa ai về cùng sao?”

Chu Hải Mạn nhú mày, anh ta có ý gì đây? Anh ấy đi công tác còn có thể mang ai về chứ?

“Cô nên hỏi anh ta một chút, ngoài nơi công tác anh ta còn đi đâu?” Lúc này, tiếng cửa thang máy vang lên, Tiết Thiệu Luân nói xong liền đi ra ngoài.

Có ý gì? Chu Hải Mạn muốn hỏi cho rõ ràng nhưng Tiết Thiệu Luân bước chân càng lúc càng nhanh, dường như không muốn nhiều lời với cô nữa.

Manhattan quả thực rất hiểu tính người, khi nhìn thấy Tiết Thiệu Luân thì ngay tức khắc vẫy vẫy cái đuôi chạy đến trước mặt anh, chạy quanh anh vài vòng, giơ chân trước lên rồi ngồi cạnh chủ nhân của mình.

Nhìn thấy con trai, cuối cùng tâm tình Tiết Thiệu Luân cũng khá hơn một chút, một tay ôm lấy nó từ dưới đất nên: “Con à, có nhớ cha không?”

Chu Vũ Khiết ở bên cạnh cười nói: “Anh họ anh nói anh gọi Manhattan trái con trai, phải con trai cô còn không tin, không ngờ đúng thật là như vậy.”

Tiết Thiệu Luân liếc nhìn Chu Hải Mạn, nói: “Thế nào? Đứa con yêu của tôi chọc người ta yêu thích đó.”

Chu Vũ Khiết cười khanh khách ở một bên, hoàn toàn không chú ý đến điểm khác thường giữa Chu Hải Mạn và Tiết Thiệu Luân: “Quả thật rất đáng yêu, hơn nữa, nó còn rất hợp với Mạn Mạn, khi cô vừa mới mang nó về, cô cho nó ăn thì nó không chịu ăn, Mạn Mạn cho thì nó lại ăn rất ngon lành.” Lúc ấy, Chu Vũ Khiết còn trêu chọc nói là bởi vì cô và Manhattan đều có lông ngắn giống nhau khiến Chu Hải Mạn rất bất mãn.

Tiết Thiệu Luân cúi đầu đùa nghịch Manhattan trong tay, thay vì nói nó và cô hợp nhau chẳng bằng nói từ miệng của anh Manhattan đã biết đến sự tồn tại của cô, hiểu cô, thích cô, “Cảm ơn mọi người đã chăm sóc con tôi, hôm nào mời hai vị mỹ nữ uống rượu, tôi xin đi trước.”

“Mạn Mạn, cháu đi tiễn Tiết Thiệu Luân đi, cô không tiện ra ngoài.” Chu Vũ Khiết nói xong thì đẩy Chu Hải Mạn từ sau khi vào đến cửa nhà còn chưa đổi giày ra ngoài.

Đi được vài bước, Chu Hải Mạn mở lời: “Lời vừa rồi của anh là có ý gì?”

“Cô có thể tự đi hỏi anh ta, không phải anh ta rất thích cô sao? Nhất định sẽ không lừa gạt cô, chỉ cần cô hỏi, anh ta sẽ nói thật với cô.”

“Tiết Thiệu Luân...”, giọng điệu kì quái của anh khiến cô có chút tức giận.

Cửa thang máy mở ra, Tiết Thiệu Luân nhìn cô một cái, “Con của tôi mệt rồi, chúng tôi phải nhanh chóng về nhà, tạm biệt.” Nói xong, anh liền bước vào trong thang máy, hai cánh cửa từ từ đóng lại, Chu Hải Mạn vẫn nhìn anh, thế nhưng anh ta lại cúi đầu vuốt ve Manhattan.

Cuối cùng, đi ra khỏi nhà trọ, bị một trận gió đêm bên ngoài thổi qua, Tiết Thiệu Luân chợt cảm thấy nổi hậm hực trong lòng giảm bớt mấy phần, nhưng hình ảnh Lã Thượng Khôn và Chu Hải Mạn hôn môi không chịu khống chế tự động quay lại. Anh biết bọn họ là người yêu, anh cũng biết giữa người yêu sẽ có tiếp xúc thân mật, nhưng biết là một chuyện, nhìn thấy lại là một chuyện khác, trong thời khắc đó, anh cảm thấy trái tim trong lồng ngực trái giống như bị ai đó hung hăng đánh mạnh vào, rất đau.

Ngừng một lát, anh mới tiếp tục bước về phía trước, “Manhattan, chúng ta về nhà thôi.”

Lấy ra những gì cất giấu

~ rỗng rỗng

~

31. Chương 28

Editor: Cookie Oh

“Mạn Mạn, nghe anh giải thích...” Cuối cùng Lã Thượng Khôn cũng đuổi kịp Chu Hải Mạn, nhưng khi Chu Hải Mạn xoay người lại, nhìn anh bằng ánh mắt ấy anh lại không nói được câu nào.

Chu Hải Mạn cười lạnh, nhướn mày nói: “Không phải anh muốn giải thích sao?” Thực ra cô cũng muốn biết anh sẽ giải thích thế nào về người vợ cũ đột nhiên xuất hiện kia, không phải anh thích cô sao? Không phải anh luôn nói anh rất yêu cô sao? Vì sao anh lại lừa gạt cô, đùa giỡn cô như con khỉ vui lắm sao?

“Em...” Lã Thượng Khôn nhắm mắt, muốn nói ra lời tận đáy lòng mà tuyệt vọng, lại mở to mắt, như vừa quyết tâm đưa ra quyết định quan trọng nào đó, mở miệng nói một lần nữa, “Cô ấy đúng là vợ cũ của anh, nhưng anh không phải cố ý lừa gạt em, anh luôn tìm một cơ hội thích hợp, anh sợ em không chấp nhận, cho nên...”

“Cơ hội thích hợp? Bây giờ, anh vẫn chờ cơ hội thích hợp sao? Đột nhiên có một người phụ nữ nhảy ra nói cô ấy là vợ trước của anh, anh nói xem, em sẽ chấp nhận được như vậy sao?” Chu Hải Mạn hít sâu một hơi, cố gắng giữ bình tĩnh, may mắn vì công việc luật sư nhiều năm đã giúp cô trấn tĩnh bản thân rất nhanh, “Em không muốn nghe anh giải thích gì nữa, em chỉ muốn biết sự thật, nhưng không phải hôm nay, chúng ta đều cần bình tĩnh lại một chút, xin anh buông tay ra.”

“Mạn Mạn, anh thực sự không phải cố ý lừa gạt em.” Gương mặt Lã Thượng Khôn hiện ra biểu hiện cực kỳ đau khổ, anh sợ nếu buông tay sẽ không giữ được cô, “Vừa này, anh và cô ấy không như em nghĩ, anh không có chút tình cảm nào với cô ấy, hơn nữa, từ sau khi ly hôn, bọn anh cũng không giữ liên lạc, Mạn Mạn, em hãy nghe anh nói, tình cảm của anh vẫn...”

“Xin anh buông tay ra!” Chu Hải Mạn lạnh lùng cắt ngang, cô chưa từng nghĩ, cô và Lã Thượng Khôn sẽ có ngày lâm vào cục diện như thế này, khi anh nói ra những lời này thì lòng của cô càng thêm lạnh lẽo, anh từng là người đàn ông mà cô thích nhất, cô từng coi anh là người hoàn mỹ nhất trên thế giới này, nhưng anh vì che giấu cho bản thân mà lừa gạt cô, cứ vậy mà muốn giải thích việc anh không có tình cảm gì mà kết hôn cùng người phụ nữ khác, chẳng lẽ anh cho rằng anh không có chút tình cảm nào, kết hôn với người phụ nữ kia rồi ly hôn, chỉ dành tình cảm cho một mình cô, cô sẽ cảm động sao? “Buông ra, em không có tâm trạng nghe chuyện yêu đương trước kia của anh.”

“Mạn Mạn...” Lã Thượng Khôn vẫn muốn nói gì nữa, Chu Hải Mạn dùng sức giãy giụa thoát khỏi bàn tay của anh, “Mạn Mạn, em hãy nghe anh giải thích.”

Chu Hải Mạn vẫy taxi, cho dù cô có bề ngoài kiên cường, nội tâm điềm tĩnh, nhưng vào lúc này, đối mặt với Lã Thượng Khôn cô cũng không có cách nào giữ được bình tĩnh nghe anh giải thích toàn bộ, bởi vì việc anh lừa gạt cô là sự thật, có tiếp tục giải thích cũng chỉ là lấy cớ mà thôi.

Lã Thượng Khôn suy sụp nhìn chiếc xe taxi càng lúc càng đi xa, hai tay buông thõng xuống, cái gì nên đến rồi cũng sẽ đến, kết hôn với Viên Ly Ly là quyết định sai lầm nhất của anh, bây giờ sự tình thành thế này là muốn trừng phạt anh sao?

Chu Hải Mạn nhất quyết không nhận cuộc điện thoại nào của Lã Thượng Khôn, tin nhắn cũng không trả lời, mấy ngày qua, Chu Vũ Khiết luôn thấy cô hồn bay phách lạc, nói bóng gió muốn hỏi cô đã xảy ra chuyện gì nhưng con bé chết tiệt này luôn đùa giỡn, không chịu nói một câu, Chu Vũ Khiết hoàn toàn không có cách nào đối phó được với tính cách bướng bỉnh này của cô.

Thực ra, Chu Hải Mạn cũng không biết tại sao cô lại cảm thấy đau lòng như vậy? Vì sao lại khó chịu? Bởi vì bị Lã Thượng Khôn lừa gạt cô hay vì anh làm cô thất vọng?

Cậu nam sinh thuần khiết, không nhuộm bụi trần năm đó ở trong lòng cô tới cuối cùng lại lừa gạt cô, cô nhất thời nhớ lại dáng vẻ năm đó của anh.

Viên Lỵ Lỵ gọi điện thoại đến hẹn gặp cô, cô nhìn chăm chăm cây xương rồng trên ban công đến gần người, câu nói ngày đó của Lâm Hiểu Lê luôn quanh quẩn bên tai, Lâm Hiểu Lê chưa bao giờ thực sự vượt qua sự thăm mền, mà cô còn có cơ hội nắm tay anh, thậm chí trở thành người yêu, nhưng bởi vậy mà cô thấy được con người thật của anh, rốt cuộc giữa cô và Lâm Hiểu Lê, ai may mắn hơn đây?

“Tôi không nghĩ cô sẽ dễ dàng đồng ý gặp tôi như vậy.” Viên Lỵ Lỵ mỉm cười, khẽ gật đầu với cô: “Mời ngồi.”

Quán cà phê rất yên tĩnh, khách khá thưa thớt, buổi chiều, ánh mặt trời xuyên qua kính chiếu vào, Chu Hải Mạn vuốt lại mấy sợi tóc rối trên trán, ngồi xuống đối diện Viên Lỵ Lỵ, “Đặc tính của luật sư chính là thích nghe đương sự tự mình thẳng thắn nói ra sự thật.”

“Phải vậy không?” Viên Lỵ Lỵ vẫn mỉm cười, cố ý nhíu mày, “Nhưng vì sao cô Chu lại không cho đương sự là Lã Thượng Khôn cơ hội thẳng thắn vậy?”

“Sao vậy? Lần này cô Viên tới tìm tôi là để nói giúp cho Lã Thượng Khôn sao?” Chu Hải Mạn gọi một ly cà phê cappuccino không đường, thản nhiên trả lời.

Luật sư quả nhiên là người biết ăn nói, có tài hùng biện, Viên Lỵ Lỵ bị phản kích không nói được câu nào, cuối cùng đổi thành giọng bình thường, nhấn mạnh hỏi: “Cô Chu, cô hiểu Lã Thượng Khôn bao nhiêu?”

Câu hỏi này bản thân Chu Hải Mạn cũng tự hỏi mình rất nhiều lần, cô hiểu được Lã Thượng Khôn bao nhiêu, bỏ qua ấn tượng mờ hồ thời học sinh, Lã Thượng Khôn ở trước mặt cô giống như người xa lạ vậy, cô biết anh thích gì, biết những thói quen, cử chỉ nhỏ nhặt của anh, nhưng cô lại không biết trong cuộc sống anh là người như thế nào, chuyện gì đã xảy ra trong ba năm anh bỏ đi.

“Tôi cũng không được hiểu anh ấy.”

Chu Hải Mạn bình tĩnh như vậy lại khiến cho Viên Lỵ Lỵ có chút lúng túng, cô nghĩ Chu Hải Mạn sẽ giống như những cô gái khác, khi ở trước tình địch của mình thì phô trương hết mức tình cảm và sự hiểu rõ đối phương, cho dù không như vậy cũng sẽ phản bác một câu, “Mặc dù tôi không hiểu anh ấy bằng cô nhưng tôi biết rõ người hiện tại ở trong lòng anh ấy là tôi chứ không phải cô.”

Viên Lỵ Lỵ uống một ngụm cà phê, ngẩng đầu lên tiếp tục nói: “Như vậy cô có hứng thú nghe một chút chuyện cũ của chúng tôi không?”

“Đã đến đây rồi đương nhiên phải nghe thử.”

Sau khi tốt nghiệp đại học, là một con người tràn đầy nhiệt huyết nhưng lại chỉ có hai bàn tay trắng, Lã Thượng Khôn cùng một số bạn học xuôi về nam đi Thâm Quyển phát triển, nhưng vào lúc đó anh vừa mới tốt nghiệp, không có kinh nghiệm làm việc, cũng không có gia cảnh xuất thân, chỉ có bằng tốt nghiệp của một khoa chính quy bình thường, những người trẻ tuổi giống anh ở Thâm Quyển chỗ nào cũng có. Nhờ biện pháp của bạn bè, bọn họ lần lượt vào làm việc ở một công ty lớn, sự cạnh tranh khắc nghiệt và sự lạnh lùng của xã hội khiến cho vài người càng muốn thành công nhanh chóng, muốn tạo ra một thế giới và sự nghiệp của riêng họ.

Vì vậy, một số người tự thành lập một công ty nhỏ của riêng mình, cũng chính vào lúc đó, Viên Lỵ Lỵ bước vào cuộc sống của Lã Thượng Khôn, Viên Lỵ Lỵ, con gái của ông trùm kinh doanh, là họ hàng xa của một người bạn, một lần tình cờ quen biết Lã Thượng Khôn.

Lúc ấy, Lã Thượng Khôn dốc sức làm việc, lại đẹp trai, trưởng thành chừng chạc, có lòng cầu tiến, Viên Lỵ Lỵ rất nhanh bị anh thu hút, theo lời cô nói thì sự tập trung vào công việc là điểm hấp dẫn nhất của người đàn ông, cô bị sức hấp dẫn của anh thuyết phục, lén dùng quan hệ của bố mình nhiều lần giúp đỡ anh, cô hiểu rất rõ mọi chuyện liên quan đến anh.

Sau đó, đúng như những gì cô muốn, không biết do cảm kích hay thật sự thích cô mà Lã Thượng Khôn gặp cô thường xuyên hơn, quan hệ giữa hai người cũng ngày càng thân thiết, cha của Viên Lỵ Lỵ nhìn ra Lã Thượng Khôn là người có tài, muốn giúp cho con gái, cũng muốn giữ thể diện cho con gái mà nâng đỡ anh.

Lã Thượng Khôn không phải là người vụng về cổ hủ, anh cùng bạn bè lập công ty vào giữa thời kỳ khủng hoảng nhất, tập đoàn Viên thị giúp đỡ anh, bọn anh muốn phát triển tốt, tạo nên thành tựu cũng phải có

một chỗ dựa vững chắc, anh kết hôn với Viên Ly Ly cũng do hoàn cảnh thúc đẩy.

Sau khi gả cho Lã Thượng Khôn, Viên Ly Ly tự nhiên dùng tất cả các mối quan hệ để giúp anh. Dưới sự giúp đỡ của cô, Lã Thượng Khôn nhanh chóng phát triển vượt trội, dốc sức làm việc ở Thâm Quyển, không đến một năm rưỡi anh đã giành được địa vị và tiền tài mà người khác phải dùng cả đời mới có thể đạt được.

Nhưng cũng chính vì nguyên nhân này, hôn nhân giữa Lã Thượng Khôn và Viên Ly Ly xuất hiện vấn đề. Từ nhỏ Viên Ly Ly đã được cha mẹ cưng chiều, kết hôn không được bao lâu thì tính khí đại tiểu thư phác tác, hơn nữa động một tí là lỗi việc bản thân từng giúp đỡ Lã Thượng Khôn ra, Lã Thượng Khôn dựa vào nhà họ Viên mới có thể thành công như vậy, vô cùng kiêu ngạo. Lã Thượng Khôn không thể chịu được cô nữa mới dẫn đến ly hôn.

“Mọi thứ của anh đều là tôi cho, nếu tôi muốn, bất cứ lúc nào tôi cũng có thể thu hồi toàn bộ những gì anh có, anh chính là tự chọn đường chết.” Nói xong câu cuối cùng, Viên Ly Ly cố chấp giữ thái độ kiên ngạo nhưng cũng không thể che dấu được sự mất mát trong lòng, “Anh ta chính là loại người vong ân phụ nghĩa, cô Chu, cô nghĩ bộ mặt thật của anh ta là như vậy sao?”

Cô quả thực không ngờ được, anh tỏ ra khí chất đàn ông như vậy nhưng lại dùng hôn nhân để xây dựng sự nghiệp thành công, cảm giác mất mát dâng lên trong lòng cô ngày càng nhiều, khi càng gần anh, cô thấy Lã Thượng Khôn càng trở nên xa lạ. Rõ ràng anh không phải người như vậy, anh ưu tú, khiêm tốn, hiền lành, chính trực, Chu Hải Mạn tự nói với bản thân, nhưng sự thật vẫn là sự thật, bất luận như thế nào, cô cũng không thể gạt bỏ việc anh đã lợi dụng tình cảm của một cô gái, còn lừa gạt cô là sự thật.

“Cho nên?” Khóe miệng Chu Hải Mạn gợi lên chút chua xót, cười: “Cô nói với tôi những điều này rất cuộc vì mục đích gì? Cô đã ly hôn với anh ấy, cũng hận anh ấy đến tận xương tủy, như vậy anh ấy sẽ thế nào, về sau anh ấy có trải qua cuộc sống như thế nào, ở cùng ai cũng không liên quan gì đến cô nữa, vậy vì sao cô còn ngần ngại xa xôi chạy tới đây, ở trước mặt tôi vạch trần anh ấy?”

“Là vì...” Chu Hải Mạn thấy Viên Ly Ly tránh ánh nhìn của mình “Cô vẫn yêu anh ấy, không có cách nào quên được anh ấy, đúng không?”

“Loại đàn ông này...” Viên Ly Ly khinh thường hừ lạnh một tiếng, “Nếu thực sự tôi còn yêu anh ta thì tôi có hàng trăm nghìn cách để giữ anh ta lại, tôi chỉ có lòng tốt nhắc nhở cô để cô không bị bề ngoài giả nhân giả nghĩa của anh ta lừa gạt.”

“Phải vậy không?” Chu Hải Mạn hơi nhướng mày, “Cảm ơn lời nhắc nhở của cô.”

“Chỉ có điều, tôi vẫn muốn làm rõ sự tình, cô Viên, tôi sẽ không vì lí do cá nhân của cô mà đưa ra quyết định gì cho nên hôm nay cô sẽ không nhận được bất cứ cam đoan nào của tôi, cô và Lã Thượng Khôn có vấn đề, tôi cùng anh ấy có tình cảm, anh ấy là người như thế nào, tình cảm đối với tôi là thật hay giả, tôi nhất định sẽ hết sức nhận định.”

“Xem như có qua có lại, tôi cũng nhắc nhở cô Viên một câu, cô can dự vào cuộc sống của người ta, cô hãy hỏi rõ đáy lòng mình, cô thật sự không có bất cứ chút tình cảm nào với Lã Thượng Khôn sao?”

“Cảm ơn sự tiếp đãi của cô, tôi còn có việc, xin đi trước.”

Không chờ Viên Ly Ly mở miệng dây dưa, Chu Hải Mạn đã cầm túi xách ra khỏi quán cà phê, hít thở bầu không khí mát mẻ bên ngoài, đột nhiên cô ngẩng đầu lên trời cười chua xót, đến bây giờ cô lại còn cùng Viên Ly Ly nói chuyện về Lã Thượng Khôn, lý trí của một luật sư đã đi nơi nào rồi? Là vì bản thân cô cố chấp hay vì thực sự thích anh? Đăng bởi: admin

32. Chương 27

Đã nằm trên giường thế nhưng không sao ngủ được, anh không làm cách nào gạt hình ảnh Chu Hải Mạn và người đàn ông kia ôm hôn ra khỏi đầu được, Tiết Thiệu Luân đi đến đại sảnh rót cho mình một ly rượu, bên ngoài rèm cửa đóng chặt là một màn đêm đen, anh đứng lặng im trước cửa sổ sẫm tối, dùng rượu gây tê chính mình.

Thế nào mà anh lại quên mất? Lã Thượng Khôn là người trong lòng của Chu Hải Mạn. Nếu không phải tận mắt chứng kiến dáng vẻ thân mật của bọn họ, có lẽ anh đã không khổng chế được bản thân cho Lã Thượng Khôn một đấm, sau đó đứng cạnh Chu Hải Mạn, chất vấn anh ta đã làm gì có lỗi với cô. Thế nhưng làm thế nào anh lại quên? Cô thích anh ta, có lẽ, cho dù anh ta lừa gạt cô cái gì, anh ta có làm sai điều gì, cô cũng sẽ tha thứ cho anh ta, luôn đứng ở bên cạnh anh ta.

Anh làm gì có lập trường trong mối quan hệ của bọn họ chứ? Tiết Thiệu Luân uống một hơi cạn sạch chất lỏng màu vàng trong ly, nó cay xè qua cổ họng, thiêu đốt lồng ngực nóng rất.

Phụ nữ, quả nhiên không thể để ở trong lòng, tình yêu, quả thực không nên tùy tiện chơi đùa.

Trong công việc, Chu Hải Mạn luôn quyết đoán, thể hiện lý lẽ của một luật sư, nhưng trong chuyện tình cảm, đụng tới vấn đề có liên quan đến Lã Thượng Khôn, cô lại lúng ta lúng túng, không biết xử lý thế nào. Cô viết được một tin nhắn khá tốt lại xóa đi nhập lại lần nữa, trong tiềm thức, cô cảm thấy Lã Thượng Khôn sẽ không lừa gạt mình, nhưng lời nói của Tiết Thiệu Luân khiến cô rất khó hiểu. Anh ấy thật sự sẽ không lừa dối cô sao? Chu Hải Mạn nhớ đến câu nói của Lâm Hiểu Lê, cô hiểu anh được bao nhiêu chứ?

Đến khi Viên Ly Ly xuất hiện trước mặt cô, Chu Hải Mạn mới thực sự ý thức được, cô không đủ hiểu anh, thậm chí cô nghĩ anh vẫn là cậu thanh niên năm ấy, thuần khiết không nhiễm bụi trần.

Sau khi tan làm, Lã Thượng Khôn đón cô đi ăn cơm, ngồi cạnh anh, vài lần Chu Hải Mạn muốn mở miệng nhưng từ đầu đến cuối đều không nói ra được những suy nghĩ trong lòng, dọc đường đi đều là lời anh nói. Đến khi xe dừng lại, Chu Hải Mạn đang chuẩn bị xuống xe, dường như Lã Thượng Khôn phát hiện ra sự khác thường của cô, vươn ra giữ cánh tay cô lại, “Hải Mạn, làm sao vậy?”

Ánh mắt anh nhìn cô rõ ràng thể hiện sự quan tâm, đột nhiên cô phát hiện khi nhìn sâu vào mắt anh, cô hoàn toàn không thể đoán ra suy nghĩ của anh. Rõ ràng anh đang ở gần trong gang tấc, nhưng cô cảm thấy thật xa cách, cảm giác này cũng không phải mới có trong chốc lát. Dường như, từ lúc anh bắt đầu tới gần cô, cảm giác này cũng xuất hiện.

“Không có gì đâu.” Chu Hải Mạn cười lắc đầu, trong tiềm thức, cô không muốn nghĩ tới những lời Tiết Thiệu Luân đã nói với cô, dường như cô sợ có cái gì đó sẽ bị phá hủy vậy.

Nhà hàng Chu Hải Mạn thích nhất là Tứ Xuyên. Lã Thượng Khôn lấy thịt cuộn với rau dưa cho cô, Chu Hải Mạn nuốt một ngụm nước bọt, nhưng vẫn giữ cái miệng nhỏ y như lúc ăn bít tết, mỗi lần ở trước mặt Lã Thượng Khôn, cô luôn lo lắng ăn ngấu nghiến sẽ bị mất hình tượng, vì thế ăn cực kì bất tiện.

“Lã Thượng Khôn...”

Chu Hải Mạn đang ăn ngon, bỗng nhiên nghe được có người gọi tên Lã Thượng Khôn, giọng nói lạnh lạnh có chút ẻo lả, cô không nhận được ngẩng đầu lên liếc Lã Thượng Khôn một cái, anh vẫn giữ vẻ mặt lạnh nhạt. Hướng theo tầm mắt của anh, từ sau lưng Chu Hải Mạn, một người phụ nữ xinh đẹp, ăn mặc hợp thời trang đang chậm rãi đi tới, tóc uốn xoắn gọn sóng thả phía sau đầu càng tôn lên nét thanh tú của khuôn mặt nhỏ nhắn, nhưng khuôn mặt vốn xinh đẹp ấy lại bị một lớp trang điểm dày thay thế, từ lông mày, ánh mắt đến miệng đều hiện ra vẻ quyến rũ thuần thực, nhất là dáng người duyên dáng bên trong bộ trang phục bó sát không chút dư thừa, lung linh tinh tế, người phụ nữ như vậy, người phụ nữ mà mỗi bước đi đều uốn éo mong hai lần, đang từ từ đi tới chỗ bọn họ, khi cô ấy đến nơi thì không khí xung quanh nồng nặc mùi nước hoa, Chu Hải Mạn vô thức nuốt thức ăn trong miệng xuống bụng, đây chính là mùi vị phụ nữ như lời Chu Vũ Khiết nói sao?

“Sao cô lại ở đây?” Khi người phụ nữ kia đi đến trước mặt bọn họ, cuối cùng Lã Thượng Khôn cũng mở miệng nhưng vẫn là thái độ lạnh như băng, Chu Hải Mạn chưa từng thấy qua vẻ mặt này của anh, trong ấn tượng của cô, anh luôn có dáng vẻ nho nhã lịch thiệp, đây là lần đầu tiên cô thấy anh thể hiện sự chán ghét thẳng thừng đối với người khác như vậy.

“Sao vậy? Không chào đón em sao?” Cô gái kia cười cười, tầm mắt đột nhiên dừng trên khuôn mặt Chu Hải Mạn, sau khi nhìn cô, nụ cười trên môi có một giây ngưng lại nhưng rất nhanh lại khôi phục như cũ, “Em không nghĩ tới, chúng ta xa nhau có vài ngày, nhanh như vậy đã được gặp lại? Có nhớ em không?”

Cô đi vòng qua Chu Hải Mạn, trực tiếp đi đến bên người Lã Thượng Khôn, “Em rất nhớ anh đó.”

Lã Thượng Khôn hất cái tay đặt trên bả vai anh ra, vẫn lạnh lùng tiếp tục nói: “Cô nên biết, nơi này không chào đón cô.”

Cô cười to hai tiếng, lộ ra chiếc răng nanh xinh xắn, “Ai? Ai không hoan nghênh em vậy? Anh sao?” Đầu ngón tay cô nhẹ nhàng lướt qua gò má Lã Thượng Khôn, anh lại đột nhiên nghiêng đầu sang bên kia, cuối cùng tay cô bị hất, nhưng mà cô cũng không tức giận, ngẩng đầu lên híp mắt nhìn Chu Hải Mạn ở phía đối diện, giọng nói lạnh lạnh rõ ràng có ý khiêu khích, “Vì ở trước mặt cô gái này nên anh mới không chào đón em sao?”

Tuy rằng nhất thời Chu Hải Mạn không biết giữa Lã Thượng Khôn và người phụ nữ xa lạ này có mối quan hệ gì, nhưng cô không phải đồ ngốc, lời nói và động tác mờ ám như vậy, cô có thể khẳng định họ không phải bạn bè bình thường. Một lần nữa, cô tập trung ánh mắt đến chỗ Lã Thượng Khôn, cách một tầng hơi nóng bốc hơi, cô vẫn tinh tường nhìn thấy Lã Thượng Khôn nghiêng đầu tránh được ánh mắt của cô.

Thời khắc ấy, trong lòng cô như có cái gì đó trở nên khác thường, cảm giác có chút mất mát.

“Cô không nên đến đây, để tôi đưa cô về.” Đột nhiên, Lã Thượng Khôn đứng lên kéo cổ tay người phụ nữ kia, “Đi!”

“Đừng như vậy mà.” Cô chẳng những không nghe lời Lã Thượng Khôn mà ngược lại, ngồi xuống bên cạnh anh, “Em vừa mới tới, ít nhất cũng phải cho em nghỉ chân một chút, mời em ăn gì đó, em nghĩ cô ấy cũng không để ý đến việc có thêm một người. Đúng không, cô Chu Hải Mạn?”

Người phụ nữ xa lạ này sao lại biết tên mình? Chu Hải Mạn cảm thấy thật kì lạ, lại liếc mắt nhìn Lã Thượng Khôn một cái, vẻ mặt của anh cũng bị kìm hãm, dễ thấy được anh cũng kinh ngạc khi cô ấy kêu tên Chu Hải Mạn.

Chu Hải Mạn cười cười, tầm mắt hướng đến bàn tay Lã Thượng Khôn luôn nắm cổ tay cô gái kia không rời, “Đương nhiên, tôi không ngại.”

“Thế nào? Em đã nói cô Chu sẽ không để ý mà.” Cô đắc ý cười, “Bây giờ, anh có thể buông tay rồi chứ? Hay là..., anh vẫn muốn nắm tay em?”

Cô là dạng phụ nữ gì, sống cùng cô hai năm, Lã Thượng Khôn hiểu rõ nhất, nếu cô đã muốn đến đây, còn cố ý xuất hiện trước mặt Chu Hải Mạn, anh không thể che giấu được nữa, nếu anh tiếp tục nói dối càng không thể qua được con mắt tinh tường của đại luật sư Chu. Vì thế, Lã Thượng Khôn hung hăng bỏ tay Viên Lỵ Lỵ ra, sáng giọng, thậm chí trong mắt anh còn biểu lộ chút tuyệt vọng.

“Ôi, thật không ngờ được.” Cô gái nhìn vào nồi nước thịt và rau đang sôi sùng sục, cau mày, “Lã Thượng Khôn, không phải anh không thể ăn cay sao? Sao vậy? Sở thích chọn phụ nữ đã thay đổi, ngay cả vị giác cũng thay đổi theo sao?”

Anh không thể ăn cay? Chu Hải Mạn kinh ngạc nhìn Lã Thượng Khôn, rồi lại cười chua xót, hóa ra mỗi lần đưa cô đi ăn món cay Tứ Xuyên, ăn lẩu cay, chỉ là chiều theo ý cô, rốt cuộc cô hiểu anh được bao nhiêu?

“Cô muốn ăn thì đừng nói nhảm nhiều như vậy, nếu không muốn thì lười ra ở đằng kia.” Lã Thượng Khôn chỉ tay ra phía cửa nhà hàng, có vẻ rất thiếu kiên nhẫn.

“Ồ...” Cô mỉm cười nhìn Lã Thượng Khôn, sau đó tầm mắt dừng trên gương mặt Chu Hải Mạn, “Anh không muốn nghe em nói chuyện nhưng người khác muốn nghe.”

“Viên Lỵ Lỵ, cô nên biết chừng mực!” Viên Lỵ Lỵ còn chưa nói xong đã bị Lã Thượng Khôn tức giận cắt ngang, “Ăn đồ ăn của cô đi, ăn xong thì mau rời khỏi đây, tôi đã nói rồi ở đây không ai hoan nghênh cô.”

Viên Lỵ Lỵ cau mày, tỏ ra ngạc nhiên, “Thế nào?” nhưng rõ ràng là cô có ý giễu cợt, “Anh không nói cho cô Chu biết anh đã từng kết hôn sao?”

Cô vừa nói xong, thân thể Chu Hải Mạn giống như bị cố định, không thể nhúc nhích, rõ ràng cô không ăn qua nhiều ớt mà đầu lưỡi tê cứng, không nói được câu nào.

“Cô Chu, bây giờ, chắc hẳn cô cũng đoán được, tôi chính là vợ cũ của Lã Thượng Khôn. Tôi đặc biệt đến thăm anh ấy, vậy mà anh ấy còn không cảm kích, thực sự làm tôi rất buồn đó.”

“Ôi, cô Chu, cô sao vậy? Có phải tôi đã làm cô sợ rồi không?” Viên Lỵ Lỵ cố tình giả bộ quan tâm đến cô, “Tôi làm cô kích động sao, ôi, xin lỗi cô nha, nhưng tôi nghĩ chuyện này cần nói rõ với cô thì hơn.”

“Viên Lỵ Lỵ, đủ rồi!” Lã Thượng Khôn đứng phắt dậy, hiện tại anh đã hoàn toàn tức giận, gân xanh nổi đầy trên trán, nhìn dáng vẻ của anh, Viên Lỵ Lỵ chỉ cảm thấy cực kỳ vui sướng. Cô còn muốn nói thêm mấy câu để kích thích Chu Hải Mạn, như vậy cho dù anh có tài cao đến mấy cũng không thể giữ cô lại được. Cô còn chưa kịp nói đã bị Lã Thượng Khôn giữ cổ tay lần nữa. Lần này, anh dùng rất nhiều sức lực giống như kìm sắt chắc chắn, Viên Lỵ Lỵ kêu đau, nhưng anh lại như không thấy, “Thôi đủ rồi, để tôi đưa cô về.”

Anh nói xong thì kéo Viên Lỵ Lỵ đứng dậy, Viên Lỵ Lỵ đau đớn hít một hơi khí lạnh, cái miệng nhỏ nhắn lại không chịu yên “Thế nào? Tôi đã nói sai gì sao? Chúng ta ly hôn chưa đến một năm, từ trước đến nay anh chưa từng đối xử cộc cằn với tôi như vậy, Lã Thượng Khôn, một ngày vợ chồng trăm năm tình nghĩa, sao anh có thể coi tôi như kẻ thù vậy hả?”

Một ngày vợ chồng trăm năm tình nghĩa, xem một vở kịch dài như vậy, Chu Hải Mạn đứng dậy, còn nghĩ không biết có nên cho cặp vợ chồng này một tràng vỗ tay hay không, “Tôi xin đi trước, hai người cứ từ từ ăn.” Nói xong, cô cầm chiếc túi ở phía sau, không quay đầu lại, tiến thẳng về phía cửa.

“Hải Mạn...” Lã Thượng Khôn vừa nhìn thấy Chu Hải Mạn rời khỏi, lập tức buông tay Viên Lỵ Lỵ ra, đuổi theo Chu Hải Mạn, “Em hãy nghe anh giải thích, mọi chuyện không như em nghĩ, anh không phải cố ý lừa gạt em.”

“Lã Thượng Khôn, nếu hôm nay anh dám bước ra khỏi đây nửa bước, tôi nhất định sẽ khiến anh hối hận.” Ở phía sau Lã Thượng Khôn, Viên Lỵ Lỵ lớn tiếng uy hiếp, nhưng dường như Lã Thượng Khôn không nghe thấy gì, chân bước không ngừng. Nhìn anh biến mất sau cánh cửa, Viên Lỵ Lỵ hung hăng dậm chân, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Lã Thượng Khôn, xem như anh lợi hại.”

Đã đến lúc phản công... ~ rống rống ~ cách mạng vẫn chưa thành công, anh Tiết, cố lên!

33. Chương 29

Editor: Cookie Oh

“Mạn Mạn, cuối cùng em cũng nhận điện thoại của anh.” Giọng nói nghe qua có vẻ mệt mỏi nhưng lại trở nên vui vẻ khi Chu Hải Mạn không từ chối nhận điện thoại của anh.

Chu Hải Mạn đón điện thoại của mình từ tay Chu Vũ Khiết, vì cô vừa đi tắm, di động để trên bàn phòng khách, Lã Thượng Khôn gọi điện thì Chu Vũ Khiết nhắc máy, không muốn để cô vì mình mà lo lắng, Chu Hải Mạn bất đắc dĩ mới phải nghe điện thoại, một mặt dùng khăn tắm lau tóc ướt, mặt khác đi về phía phòng ngủ.

“Anh muốn nói gì? Bây giờ nói đi.” Thực ra, khi nhận điện thoại từ tay Chu Vũ Khiết cô đã thông suốt rồi, cô không phải là người luôn rụt rè, sợ hãi, trong việc này, cô trở nên khác thường, cứ như vậy cô không biết đến khi nào mới có thể làm rõ nội tâm của chính mình, khiến cho sự việc xuất hiện một dấu chấm hỏi.

Chu Hải Mạn dùng sức xoa tóc, không biết vì sao, có chỗ nào đó truyền đến âm thanh khiến cô có chút khó chịu, rõ ràng chính cô muốn nghe nhưng nghe những lời do anh nói ra cô thậm chí muốn vứt điện thoại đi.

“Cuộc hôn nhân của bọn anh hoàn toàn không do tình cảm tạo thành, mà cũng không có động chạm thân mật, anh thừa nhận lúc đó anh chỉ nghĩ đến cái lợi trước mắt, nhưng Mạn Mạn, anh ôm ấp hoài bão đầy nhiệt huyết đến Thâm Quyển, nếu không làm nên sự nghiệp thì anh không còn mặt mũi nào mà trở về nữa.”

“Để sự nghiệp thành công, anh mới kết hôn với cô ấy, nhưng...” Lã Thượng Khôn dừng một chút, hình như cười nhẹ một cái, “Khi sự nghiệp đạt đến đỉnh cao, cuối cùng anh cũng có thời gian quan tâm đến cuộc sống và tình cảm thì anh mới phát hiện trừ sự nghiệp ra anh chẳng có gì cả, Viên Lỵ Lỵ luôn gây sự khiến anh

không chịu nổi, lúc ấy anh mới nghĩ đến mục đích anh nhất quyết muốn đến Thâm Quyển, muốn xây dựng sự nghiệp là vì cái gì.”

“Mạn Mạn, em biết không? Năm đó, em rất xuất sắc, cũng rất rực rỡ, những người vây quanh em đều rất lớn mạnh, anh chỉ làm mình lớn mạnh hơn mới có thể xứng với em, mới có thể ở bên cạnh em. Anh thích em là thật, trong lòng anh chỉ có em cũng là thật, chính vì đã tâm huyết tranh giành đại vị tiền tài khiến anh suýt chút nữa quên mất mình muốn cái gì.”

“Mạn Mạn, cho anh thêm một cơ hội nữa được không? Đừng rời xa anh, anh bảo đảm với em, từ nay về sau anh tuyệt đối không bao giờ lừa gạt em, anh thực sự rất thích em, anh không thể mất em được.”

“Anh chưa bao giờ tỉnh táo như lúc này, anh biết mình muốn cái gì, biết rằng có em bên cạnh thì chắc chắn anh rất hạnh phúc, khoảng thời gian ba năm kia giống như cơn ác mộng, anh đã có mọi thứ nhưng cũng mất đi tất cả, nhưng anh lại được ở bên cạnh em, có dũng khí thổ lộ với em. Mạn Mạn, cho anh thêm một cơ hội.”

“Anh cam đoan sẽ không có quan hệ gì với Viên Ly Ly nữa, thực tế, từ sau khi ly hôn bọn anh đã không có bất cứ quan hệ gì, anh sớm đã vạch rõ giới hạn với cô ấy, bọn anh cũng không hề can thiệp vào cuộc sống của nhau.”

Làm luật sư, điều mà Chu Hải Mạn sợ nhất là giọng điệu thỉnh cầu mềm mỏng của người khác, lý trí nói cho cô biết tất cả đều phải tuân theo trình tự xử lý công bằng của pháp luật, nhưng suy nghĩ cảm tính lại khiến cô trở nên mềm yếu, hận không thể thay người khác chịu khổ.

Nghe lời nói của Lã Thượng Khôn, Chu Hải Mạn tưởng tượng đến hình ảnh nam sinh từng kiêu ngạo, thuần khiết mà bây giờ lại chật vật như vậy thì không chịu nổi, cảm thấy đau lòng, cô thấy hơi buồn cho Chu Hải Mạn năm đó, lại cảm thấy rất rối loạn, không biết đi theo con đường nào mới đúng.

“Anh muốn nói những lời đó sao?”

“Mạn Mạn...” Nghe giọng nói thản nhiên của cô, Lã Thượng Khôn căng thẳng.

“Lã Thượng Khôn, nói thật, anh khiến em rất thất vọng, cho tới bây giờ em cũng không nghĩ anh sẽ lừa gạt em, hơn nữa,... còn trong chuyện này, cho dù là một cô gái chưa từng gặp mặt thì việc lừa gạt như vậy cũng không thể được, huống hồ chúng ta đã quen biết bao năm nay, anh luôn miệt mài nói anh thích em, em thật sự rất khó chấp nhận, ít nhất là trong một khoảng thời gian ngắn.”

“Mạn Mạn, anh...” Lã Thượng Khôn muốn giải thích, nhưng đến cuối cùng anh phát hiện ngoài tên của cô anh cũng không nói được câu nào.

“Vì vậy, chúng ta đều cần bình tĩnh lại, dù sao chúng ta cũng ở bên cạnh nhau một thời gian dài như vậy, em sẽ không đưa ra bất cứ quyết định gì chỉ vì mình nhất thời xúc động hay suy nghĩ chưa rõ ràng.”

“Lã Thượng Khôn, anh cho em ít thời gian được không?”

Cô không trực tiếp cự tuyệt để anh phản chấn, đương nhiên anh sẽ đồng ý cho cô thời gian, Lã Thượng Khôn đã muốn dùng thời gian cả đời để ở bên cạnh cô cho nên nói rất nhẹ nhàng: “Mạn Mạn, cảm ơn em.”

Nhưng cảm giác trong lòng cô phức tạp hơn cô nghĩ, khá bất lực và có xu hướng hỗn loạn, cô không ngừng mâu thuẫn, tự mình phủ nhận lại tự mình lừa gạt mình, cảm giác này so với nhận được vụ kiện án tử khó giải quyết còn khiến người ta khổ sở hơn.

Nhưng may mắn thay, người mà cô bỏ quên mấy ngày nay đột nhiên gọi điện mời cô uống rượu, anh có thói quen trêu chọc cô khiến cô dần dần được nhẹ nhõm, việc không vui lúc tối nhanh chóng trôi đi, cô và Tiết Thiệu Luân đã rất lâu không liên lạc rồi.

“Tâm trạng không tốt sao?” Tiết Thiệu Luân lắc ly rượu trên tay, nhướn mày hỏi.

“Ừ.” Chu Hải Mạn gật đầu, muốn mỉm cười nhưng lại thất bại, “Làm sao anh biết?”

Động tác trên tay Tiết Thiệu Luân ngừng lại, chậm rãi đáp: “Cô của cô.”

“À.” Thì ra là vậy.

“Cô ấy nói mấy ngày nay thấy cô không vui nên rất lo lắng cho cô.”

“Ừ.” Chu Hải Mạn uống một ly rượu, nhớ tới Chu Vũ Khiết đã mấy lần nhìn cô với ánh mắt như vậy, cô thấy rất áy náy, dù thế nào, cô cũng không muốn người khác lo lắng vì mình.

Tiết Thiệu Luân nhìn dáng vẻ này của cô, trong lòng có chút buồn bực, vì thế cũng uống cạn ly rượu, qua một lát mới cau mày hỏi: “Cô cũng biết sao?”

Chu Hải Mạn gật đầu, sắc mặt còn khó coi hơn.

Quả nhiên là vì tình mà khổ sở, Tiết Thiệu Luân có chút miễn cưỡng kéo khóe miệng lên, đưa một ly rượu đến trước mặt Chu Hải Mạn, “Uống đi, hôm nay không say không về. Nếu cô muốn nói gì tôi đều nghe, không muốn thì tôi uống rượu với cô.”

Lời của anh làm cho cơn sóng nhỏ trong lòng cô lắng xuống, cô cảm thấy rất ấm áp, trước kia khi Chu Vũ Khiết khen anh trước mặt cô thì cô chẳng thấy anh có điểm gì đáng khen, nhưng cũng chính lời nói của anh khiến cô rất an tâm.

“Được, không say không về.” Chu Hải Mạn cười, nhận ly rượu từ tay anh rồi uống một hơi cạn sạch, đặt ly không đến quầy bar, cất cao giọng, “Tiếp!”

Rượu quả nhiên là thứ tốt, nó giúp các dây thần kinh căng thẳng của con người được thư giãn, nó cũng có thể khiến con người ta không hề đề phòng mà nói ra hết chuyện buồn phiền trong lòng, Chu Hải Mạn uống một ly rượu, nói một cách đứt quãng chuyện tình của Lã Thượng Khôn và Viên Lỵ Lỵ ra hết, và cả những lần vật cô chịu đựng suốt mấy ngày qua.

Tiết Thiệu Luân nhìn gương mặt u sầu, cau có của cô, lồng ngực có chút nặng trĩu, cô giống như đang vùng vẫy giữa mạng nhện, anh muốn giúp cô nhưng lại bất lực.

“Sau khi biết anh ta lừa cô, cô có cảm giác gì?”

“Rất thất vọng...” Chu Hải Mạn gật gật đầu, nhấn mạnh, “Vô cùng thất vọng.”

“Không tức giận sao? Tức giận đến mức muốn túm cổ anh ta và hỏi anh ta tại sao lại lừa gạt cô?”

“Tức giận?” Chu Hải Mạn thì thầm, ban đầu cô cũng tự hỏi, “Hình như có một chút...” nhưng cô lại lắc đầu ngay “Không, tôi không tức giận.”

“Nhưng tôi rất thất vọng, tôi đã từng thích anh ấy, trong lòng tôi anh ấy vô cùng hoàn mỹ, sẽ không gạt người, lại càng không gạt tôi nhưng sự thật ở trước mắt, tôi không thể lừa dối bản thân.” Chu Hải Mạn uống hết một ly rượu, thì thào nói như tự nói với chính mình.

Nghe cô nói xong, ánh mắt Tiết Thiệu Luân đột nhiên lóe lên một tia sáng, “Vậy cô sẽ tha thứ cho anh ta sao?”

“Tôi không biết.” Chu Hải Mạn lắc đầu, “Tôi cảm thấy chỗ này ...” cô chỉ vào đầu mình, “Úc (nức cục), rồi tỉnh rồi ngủ, tôi không hiểu, tôi không biết tôi và anh ấy làm sao, rõ ràng anh ấy muốn giải thích với tôi nhưng tôi cảm thấy tất cả đều không giống trước kia, trong lúc đó anh ấy giống như cách tôi rất xa rất xa.”

“Là như vậy.” Tiết Thiệu Luân gật đầu, sau đó vươn tay vuốt mái tóc ngắn của cô, chạm vào mềm mại giống như anh tưởng tượng vậy, “Là chỗ này nghĩ mãi không hiểu sao.”

“Ừ...” Chu Hải Mạn đã uống rất say, ngoan ngoãn gật đầu, tay vỗ lên trên bàn tay to lớn của anh “Chính là ở đây.”

Cô ngoan ngoãn như vậy khiến Tiết Thiệu Luân sửng sốt nhưng biết cô uống rượu say, khóe miệng Tiết Thiệu Luân hiện lên một nụ cười không dễ nhận thấy, cô gái này có nhiều vẻ mặt như vậy, có nhiều dáng vẻ như vậy, đáng vẻ bấy giờ của cô là đáng yêu nhất, anh cũng đã thấy được.

Sau đó, cô uống thêm bao nhiêu rượu cô cũng không nhớ rõ, cô chỉ nhớ cô nói không ngừng, có người hỏi cô, cô trả lời, cảm thấy rất khó chịu, không chấp nhận được nên muốn nhìn thấy người đó, hình như nhìn thấy một bác sĩ. Ngày hôm sau tỉnh dậy, cô nhức đầu khủng khiếp.

“Tối hôm qua, Tiết Thiệu Luân đã đưa cháu về.” Chu Vũ Khiết đẩy cửa đi vào phòng cô, ngửi được mùi rượu nồng nặc thì nhú mày.

“Vâng.” Chu Hải Mạn trải đầu, nhìn qua đồng hồ báo thức trên bàn, vừa định đi ra ngoài thì nghe thấy Chu Vũ Khiết tiếp tục nói.

“Nhưng mà gặp phải Lã Thượng Khôn đến tìm cháu, sau đó bọn họ đánh nhau một trận.” Chu Vũ Khiết cố ý nói băng quơ, đi đến phía cửa.

“Cô ơi, chờ một chút.” Chu Hải Mạn xỏ dép, đứng trước mặt Chu Vũ Khiết, hít sâu một hơi nói: “Cô vừa nói Tiết Thiệu Luân và Lã Thượng Khôn đánh nhau sao?”

“Đúng vậy.” Chu Vũ Khiết cười gật đầu, “Cảnh đầm máu kia, may mà lúc đó cháu uống say, không thấy được.”

= = Cô à, cô lại vui vẻ khi thấy người ta gặp họa như vậy sao? Chu Hải Mạn miễn cưỡng nhướn mắt lên hỏi: “Như vậy, bọn họ không sao chứ?”

“Không sao, chỉ là hai khuôn mặt đẹp trai đều bị thương mà thôi, ôi, bị thương cũng không đúng chỗ, cháu xem rất ảnh hưởng đến bộ mặt thành phố đó.”

Không làm sao là tốt rồi, cuối cùng, Chu Hải Mạn cũng yên tâm, vội vàng chạy vào phòng vệ sinh bắt đầu đánh răng rửa mặt, sau đó lại chạy ào vào phòng ngủ thay quần áo và giày, đến khi ăn mặc chỉnh tề cầm túi nhỏ chuẩn bị ra ngoài thì lời Chu Vũ Khiết vang lên từ phía sau khiến cô đột nhiên muốn tìm một miếng đậu phụ đập chết chính mình, “Hôm nay là thứ bảy, cháu tiện thể đến bệnh viện thăm Lã Thượng Khôn một chút đi, nghe Tiết Thiệu Luân nói nó bị thương không nhẹ.”

= =, Chu Vũ Khiết thực sự là cô ruột của cô sao? Đăng bởi: admin

34. Chương 28

Editor: Cookie Oh

“Mạn Mạn, nghe anh giải thích...” Cuối cùng Lã Thượng Khôn cũng đuổi kịp Chu Hải Mạn, nhưng khi Chu Hải Mạn xoay người lại, nhìn anh bằng ánh mắt ấy anh lại không nói được câu nào.

Chu Hải Mạn cười lạnh, nhướn mày nói: “Không phải anh muốn giải thích sao?” Thực ra cô cũng muốn biết anh sẽ giải thích thế nào về người vợ cũ đột nhiên xuất hiện kia, không phải anh thích cô sao? Không phải anh luôn nói anh rất yêu cô sao? Vì sao anh lại lừa gạt cô, đùa giỡn cô như con khỉ vui lắm sao?

“Em...” Lã Thượng Khôn nhắm mắt, muốn nói ra lời tận đáy lòng mà tuyệt vọng, lại mở to mắt, như vừa quyết tâm đưa ra quyết định quan trọng nào đó, mở miệng nói một lần nữa, “Cô ấy đúng là vợ cũ của anh, nhưng anh không phải cố ý lừa gạt em, anh luôn tìm một cơ hội thích hợp, anh sợ em không chấp nhận, cho nên...”

“Cơ hội thích hợp? Bây giờ, anh vẫn chờ cơ hội thích hợp sao? Đột nhiên có một người phụ nữ nhảy ra nói cô ấy là vợ trước của anh, anh nói xem, em sẽ chấp nhận được như vậy sao?” Chu Hải Mạn hít sâu một hơi, cố gắng giữ bình tĩnh, may mắn vì công việc luật sư nhiều năm đã giúp cô trấn tĩnh bản thân rất nhanh, “Em không muốn nghe anh giải thích gì nữa, em chỉ muốn biết sự thật, nhưng không phải hôm nay, chúng ta đều cần bình tĩnh lại một chút, xin anh buông tay ra.”

“Mạn Mạn, anh thực sự không phải cố ý lừa gạt em.” Gương mặt Lã Thượng Khôn hiện ra biểu hiện cực kỳ đau khổ, anh sợ nếu buông tay sẽ không giữ được cô, “Vừa này, anh và cô ấy không như em nghĩ, anh không có chút tình cảm nào với cô ấy, hơn nữa, từ sau khi ly hôn, bọn anh cũng không giữ liên lạc, Mạn Mạn, em hãy nghe anh nói, tình cảm của anh vẫn...”

“Xin anh buông tay ra!” Chu Hải Mạn lạnh lùng cắt ngang, cô chưa từng nghĩ, cô và Lã Thượng Khôn sẽ có ngày lâm vào cục diện như thế này, khi anh nói ra những lời này thì lòng của cô càng thêm lạnh lẽo, anh từng là người đàn ông mà cô thích nhất, cô từng coi anh là người hoàn mỹ nhất trên thế giới này, nhưng anh vì che giấu cho bản thân mà lừa gạt cô, cứ vậy mà muốn giải thích việc anh không có tình cảm gì mà kết

hôn cùng người phụ nữ khác, chẳng lẽ anh cho rằng anh không có chút tình cảm nào, kết hôn với người phụ nữ kia rồi ly hôn, chỉ dành tình cảm cho một mình cô, cô sẽ cảm động sao? “Buông ra, em không có tâm trạng nghe chuyện yêu đương trước kia của anh.”

“Mạn Mạn...” Lã Thượng Khôn vẫn muốn nói gì nữa, Chu Hải Mạn dùng sức giãy giụa thoát khỏi bàn tay của anh, “Mạn Mạn, em hãy nghe anh giải thích.”

Chu Hải Mạn vẫy taxi, cho dù cô có bề ngoài kiên cường, nội tâm điềm tĩnh, nhưng vào lúc này, đối mặt với Lã Thượng Khôn cô cũng không có cách nào giữ được bình tĩnh nghe anh giải thích toàn bộ, bởi vì việc anh lừa gạt cô là sự thật, có tiếp tục giải thích cũng chỉ là lấy cớ mà thôi.

Lã Thượng Khôn suy sụp nhìn chiếc xe taxi càng lúc càng đi xa, hai tay buông thõng xuống, cái gì nên đến rồi cũng sẽ đến, kết hôn với Viên Ly Ly là quyết định sai lầm nhất của anh, bây giờ sự tình thành thế này là muốn trừng phạt anh sao?

Chu Hải Mạn nhất quyết không nhận cuộc điện thoại nào của Lã Thượng Khôn, tin nhắn cũng không trả lời, mấy ngày qua, Chu Vũ Khiết luôn thấy cô hồn bay phách lạc, nói bóng gió muốn hỏi cô đã xảy ra chuyện gì nhưng con bé chết tiệt này luôn đùa giỡn, không chịu nói một câu, Chu Vũ Khiết hoàn toàn không có cách nào đối phó được với tính cách bướng bỉnh này của cô.

Thực ra, Chu Hải Mạn cũng không biết tại sao cô lại cảm thấy đau lòng như vậy? Vì sao lại khó chịu? Bởi vì bị Lã Thượng Khôn lừa gạt cô hay vì anh làm cô thất vọng?

Cậu nam sinh thuần khiết, không nhuộm bụi trần năm đó ở trong lòng cô tới cuối cùng lại lừa gạt cô, cô nhất thời nhớ lại dáng vẻ năm đó của anh.

Viên Ly Ly gọi điện thoại đến hẹn gặp cô, cô nhìn chằm chằm cây xương rồng trên ban công đến gần người, câu nói ngày đó của Lâm Hiểu Lê luôn quanh quẩn bên tai, Lâm Hiểu Lê chưa bao giờ thực sự vượt qua sự thâm hận, mà cô còn có cơ hội nắm tay anh, thậm chí trở thành người yêu, nhưng bởi vậy mà cô thấy được con người thật của anh, rốt cuộc giữa cô và Lâm Hiểu Lê, ai may mắn hơn đây?

“Tôi không nghĩ cô sẽ dễ dàng đồng ý gặp tôi như vậy.” Viên Ly Ly mỉm cười, khẽ gạt đầu với cô: “Mời ngồi.”

Quán cà phê rất yên tĩnh, khách khá thưa thớt, buổi chiều, ánh mặt trời xuyên qua kính chiếu vào, Chu Hải Mạn vuốt lại mấy sợi tóc rối trên trán, ngồi xuống đối diện Viên Ly Ly, “Đặc tính của luật sư chính là thích nghe đương sự tự mình thẳng thắn nói ra sự thật.”

“Phải vậy không?” Viên Ly Ly vẫn mỉm cười, cố ý nhú mày, “Nhưng vì sao cô Chu lại không cho đương sự là Lã Thượng Khôn cơ hội thẳng thắn vậy?”

“Sao vậy? Lần này cô Viên tới tìm tôi là để nói giúp cho Lã Thượng Khôn sao?” Chu Hải Mạn gọi một ly cà phê cappuccino không đường, thản nhiên trả lời.

Luật sư quả nhiên là người biết ăn nói, có tài hùng biện, Viên Ly Ly bị phản kích không nói được câu nào, cuối cùng đổi thành giọng bình thường, nhấn mạnh hỏi: “Cô Chu, cô hiểu Lã Thượng Khôn bao nhiêu?”

Câu hỏi này bản thân Chu Hải Mạn cũng tự hỏi mình rất nhiều lần, cô hiểu được Lã Thượng Khôn bao nhiêu, bỏ qua ấn tượng mờ hồ thời học sinh, Lã Thượng Khôn ở trước mặt cô giống như người xa lạ vậy, cô biết anh thích gì, biết những thói quen, cử chỉ nhỏ nhặt của anh, nhưng cô lại không biết trong cuộc sống anh là người như thế nào, chuyện gì đã xảy ra trong ba năm anh bỏ đi.

“Tôi cũng không được hiểu anh ấy.”

Chu Hải Mạn bình tĩnh như vậy lại khiến cho Viên Ly Ly có chút lúng túng, cô nghĩ Chu Hải Mạn sẽ giống như những cô gái khác, khi ở trước tình địch của mình thì phô trương hết mức tình cảm và sự hiểu rõ đối phương, cho dù không như vậy cũng sẽ phản bác một câu, “Mặc dù tôi không hiểu anh ấy bằng cô nhưng tôi biết rõ người hiện tại ở trong lòng anh ấy là tôi chứ không phải cô.”

Viên Ly Ly uống một ngụm cà phê, ngẩng đầu lên tiếp tục nói: “Như vậy cô có hứng thú nghe một chút chuyện cũ của chúng tôi không?”

“Đã đến đây rồi đương nhiên phải nghe thử.”

Sau khi tốt nghiệp đại học, là một con người tràn đầy nhiệt huyết nhưng lại chỉ có hai bàn tay trắng, Lã Thượng Khôn cùng một số bạn học xuôi về nam đi Thâm Quyển phát triển, nhưng vào lúc đó anh vừa mới tốt nghiệp, không có kinh nghiệm làm việc, cũng không có gia cảnh xuất thân, chỉ có bằng tốt nghiệp của một khoa chính quy bình thường, những người trẻ tuổi giống anh ở Thâm Quyển chỗ nào cũng có. Nhờ biện pháp của bạn bè, bọn họ lần lượt vào làm việc ở một công ty lớn, sự cạnh tranh khắc nghiệt và sự lạnh lùng của xã hội khiến cho vài người càng muốn thành công nhanh chóng, muốn tạo ra một thế giới và sự nghiệp của riêng họ.

Vì vậy, một số người tự thành lập một công ty nhỏ của riêng mình, cũng chính vào lúc đó, Viên Ly Ly bước vào cuộc sống của Lã Thượng Khôn, Viên Ly Ly, con gái của ông trùm kinh doanh, là họ hàng xa của một người bạn, một lần tình cờ quen biết Lã Thượng Khôn.

Lúc ấy, Lã Thượng Khôn dốc sức làm việc, lại đẹp trai, trưởng thành chừng chạc, có lòng cầu tiến, Viên Ly Ly rất nhanh bị anh thu hút, theo lời cô nói thì sự tập trung vào công việc là điểm hấp dẫn nhất của người đàn ông, cô bị sức hấp dẫn của anh thuyết phục, lén dùng quan hệ của bố mình nhiều lần giúp đỡ anh, cô hiểu rất rõ mọi chuyện liên quan đến anh.

Sau đó, đúng như những gì cô muốn, không biết do cảm kích hay thật sự thích cô mà Lã Thượng Khôn gặp cô thường xuyên hơn, quan hệ giữa hai người cũng ngày càng thân thiết, cha của Viên Ly Ly nhìn ra Lã Thượng Khôn là người có tài, muốn giúp cho con gái, cũng muốn giữ thể diện cho con gái mà nâng đỡ anh.

Lã Thượng Khôn không phải là người vụng về cổ hủ, anh cùng bạn bè lập công ty vào giữa thời kỳ khủng hoảng nhất, tập đoàn Viên thị giúp đỡ anh, bọn anh muốn phát triển tốt, tạo nên thành tựu cũng phải có một chỗ dựa vững chắc, anh kết hôn với Viên Ly Ly cũng do hoàn cảnh thúc đẩy.

Sau khi gả cho Lã Thượng Khôn, Viên Ly Ly tự nhiên dùng tất cả các mối quan hệ để giúp anh. Dưới sự giúp đỡ của cô, Lã Thượng Khôn nhanh chóng phát triển vượt trội, dốc sức làm việc ở Thâm Quyển, không đến một năm rưỡi anh đã giành được địa vị và tiền tài mà người khác phải dùng cả đời mới có thể đạt được.

Nhưng cũng chính vì nguyên nhân này, hôn nhân giữa Lã Thượng Khôn và Viên Ly Ly xuất hiện vấn đề. Từ nhỏ Viên Ly Ly đã được cha mẹ cưng chiều, kết hôn không được bao lâu thì tính khí đại tiểu thư phác tác, hơn nữa động một tí là lời việc bản thân từng giúp đỡ Lã Thượng Khôn ra, Lã Thượng Khôn dựa vào nhà họ Viên mới có thể thành công như vậy, vô cùng kiêu ngạo. Lã Thượng Khôn không thể chịu được cô nữa mới dẫn đến ly hôn.

“Mọi thứ của anh đều là tôi cho, nếu tôi muốn, bất cứ lúc nào tôi cũng có thể thu hồi toàn bộ những gì anh có, anh chính là tự chọn đường chết.” Nói xong câu cuối cùng, Viên Ly Ly cố chấp giữ thái độ kiêu ngạo nhưng cũng không thể che giấu được sự mất mát trong lòng, “Anh ta chính là loại người vong ân phụ nghĩa, cô Chu, cô nghĩ bộ mặt thật của anh ta là như vậy sao?”

Cô quả thực không ngờ được, anh tỏa ra khí chất đàn ông như vậy nhưng lại dùng hôn nhân để xây dựng sự nghiệp thành công, cảm giác mất mát dâng lên trong lòng cô ngày càng nhiều, khi càng gần anh, cô thấy Lã Thượng Khôn càng trở nên xa lạ. Rõ ràng anh không phải người như vậy, anh ưu tú, khiêm tốn, hiền lành, chính trực, Chu Hải Mạn tự nói với bản thân, nhưng sự thật vẫn là sự thật, bất luận như thế nào, cô cũng không thể gạt bỏ việc anh đã lợi dụng tình cảm của một cô gái, còn lừa gạt cô là sự thật.

“Cho nên?” Khóe miệng Chu Hải Mạn gợi lên chút chua xót, cười: “Cô nói với tôi những điều này rất cuộc vì mục đích gì? Cô đã ly hôn với anh ấy, cũng hận anh ấy đến tận xương tủy, như vậy anh ấy sẽ thế nào, về sau anh ấy có trải qua cuộc sống như thế nào, ở cùng ai cũng không liên quan gì đến cô nữa, vậy vì sao cô còn ngần ngại xa xôi chạy tới đây, ở trước mặt tôi vạch trần anh ấy?”

“Là vì...” Chu Hải Mạn thấy Viên Ly Ly tránh ánh nhìn của mình “Cô vẫn yêu anh ấy, không có cách nào quên được anh ấy, đúng không?”

“Loại đàn ông này...” Viên Ly Ly khinh thường hừ lạnh một tiếng, “Nếu thực sự tôi còn yêu anh ta thì tôi có hàng trăm nghìn cách để giữ anh ta lại, tôi chỉ có lòng tốt nhắc nhở cô để cô không bị bề ngoài giả nhân giả nghĩa của anh ta lừa gạt.”

“Phải vậy không?” Chu Hải Mạn hơi nhướn mày, “Cảm ơn lời nhắc nhở của cô.”

“Chỉ có điều, tôi vẫn muốn làm rõ sự tình, cô Viên, tôi sẽ không vì lí do cá nhân của cô mà đưa ra quyết định gì cho nên hôm nay cô sẽ không nhận được bất cứ cam đoan nào của tôi, cô và Lã Thượng Khôn có vấn đề, tôi cùng anh ấy có tình cảm, anh ấy là người như thế nào, tình cảm đối với tôi là thật hay giả, tôi nhất định sẽ hết sức nhận định.”

“Xem như có qua có lại, tôi cũng nhắc nhở cô Viên một câu, cô can dự vào cuộc sống của người ta, cô hãy hỏi rõ đáy lòng mình, cô thật sự không có bất cứ chút tình cảm nào với Lã Thượng Khôn sao?”

“Cảm ơn sự tiếp đãi của cô, tôi còn có việc, xin đi trước.”

Không chờ Viên Ly Ly mở miệng dây dưa, Chu Hải Mạn đã cầm túi xách ra khỏi quán cà phê, hít thở bầu không khí mát mẻ bên ngoài, đột nhiên cô ngẩng đầu lên trời cười chua xót, đến bây giờ cô lại còn cùng Viên Ly Ly nói chuyện về Lã Thượng Khôn, lý trí của một luật sư đã đi nơi nào rồi? Là vì bản thân cô cố chấp hay vì thực sự thích anh?

35. Chương 30

Editor: Cookie Oh

Nhưng Chu Hải Mạn còn chưa quyết định đi hay không thì việc đụng mặt Viên Ly Ly khiến cô thật đau đầu, đúng là âm hồn không tan, ngay cả nhà của cô cũng có thể tìm đến.

“Thật khéo, tôi đang muốn tìm cô.” Viên Ly Ly cười với cô rồi nói: “Cô muốn ra ngoài sao?”

“Cũng không có việc gì gấp.” Chu Hải Mạn lắc đầu nhẹ, “Cô tìm tôi có chuyện gì?”

“Chúng ta...” Viên Ly Ly nhìn xung quanh, “Tìm một chỗ ngồi rồi nói.”

Xem ra cô khó tránh được việc ôn lại chuyện tình của Viên Ly Ly và Lã Thượng Khôn rồi, nghĩ như vậy, Chu Hải Mạn quyết định không đến bệnh viện thăm Lã Thượng Khôn nữa, vì vậy, cô chỉ vào một quán cà phê bên kia đường, “Chỗ đó thế nào? Điều kiện không tệ.”

“Được.” Viên Ly Ly gật đầu cười, “Đến chỗ cô tất nhiên phải nghe theo cô rồi.”

Tuy nói mà nghe hay hơn cả hát, nhưng thực ra tất cả đều là giọng khách át giọng chủ, đầu tiên là dùng dáng vẻ đại tiểu thư gọi phục vụ một ly Lam Sơn, mỉm cười hỏi Chu Hải Mạn uống gì rồi nhanh chóng vào vấn đề chính, vẫn là vấn đề Lã Thượng Khôn thuộc về cô, Viên Ly Ly.

“Tôi hôm qua, anh ấy đánh nhau với người ta, bị gãy tay trái nhẹ.” Viên Ly Ly chú ý đến biểu cảm trên mặt Chu Hải Mạn, tiếp tục nói, “Tôi biết anh ấy đến tìm cô, nhưng vì sao anh ấy lại bị thương, không biết cô Chu có thể giải thích một chút không?”

Gãy xương nhẹ, thật may mắn, không có gì quá đáng lo, Chu Hải Mạn uống cà phê, thản nhiên đáp: “Tôi hôm qua tôi uống rượu, lí do vì sao anh ấy bị thương tôi cũng không biết rõ.”

“Cô Chu...” Giọng Viên Ly Ly thấp hơn một chút, thậm chí mang chút ngạo mạn, “Tôi đã từng nói với cô, tôi là vợ trước của Lã Thượng Khôn.”

“Đúng vậy.” Hơn nữa, không chỉ nói một lần, Chu Hải Mạn gật đầu, “Cô không cần nhấn mạnh với một luật sư về mối quan hệ của các cô, theo quy định của pháp luật, hai người đã không còn là vợ chồng hợp pháp, đôi bên là hai người độc lập, không còn liên quan gì về tình cảm và cuộc sống.”

Viên Ly Ly không chiếm được ưu thế nhưng cô từ nhỏ đã được cưng chiều nên kiêu căng, chưa chịu bất cứ thiệt thòi gì, sau khi bị Chu Hải Mạn mĩa mai, cô vẫn kìm nén cơn bức bối, vì thế hừ lạnh một tiếng, nói: “Tôi đã quên mất, ngồi trước mặt tôi là một luật sư, luật sư Chu, không phải cô xem việc này theo trình tự

pháp luật? Nhưng cô phải biết trên luật pháp không có quan hệ không có nghĩa trên phương diện tình cảm cũng vậy, cô nói pháp luật lạnh băng hay tình cảm ấm nóng, cái nào quan trọng hơn?”

“Bao gồm cả cô và Lã Thượng Khôn sao?” Chu Hải Mạn mỉm cười, nhìn cô một cái, tiếp tục nói: “Cô Viên, cô nói vòng vo nhiều như vậy, có phải muốn nói cho tôi biết rằng tuy cô và Lã Thượng Khôn đã ly hôn nhưng vẫn tồn tại tình cảm đúng không? Cô Viên, cô không thể nói cho tôi biết mục đích hôm nay cô tới đây tìm tôi sao? Ngoài việc hỏi chuyện Lã Thượng Khôn bị thương ra, cô tìm tôi, còn nguyên nhân gì khác?”

Sự bình tĩnh của cô khiến Viên Ly Ly không thể chấp nhận được, trong thế giới của Viên Ly Ly, mọi người đều phụ thuộc vào cô, nhưng bây giờ cô nói nhiều như vậy cũng không thể làm dao động tình cảm của Chu Hải Mạn và Lã Thượng Khôn, thái độ hờ hững của Chu Hải Mạn đối với Lã Thượng Khôn làm cô rất tức giận, “Cô rất thông minh, hôm nay tôi tìm cô quả thật là có nguyên nhân khác, Chu Hải Mạn, rời khỏi Lã Thượng Khôn đi, chia tay anh ấy, không dây dưa gì với anh ấy nữa.”

Nếu Viên Ly Ly thực sự quan tâm đến Lã Thượng Khôn, nếu cô thực sự vì muốn quay lại với Lã Thượng Khôn mà cố gắng, cô sẽ không nói chuyện với cô ấy với giọng điệu như vậy. Hầu như ai cũng biết, Chu Hải Mạn gặp mạnh thì càng mạnh, cô không phải chưa từng gặp qua những thiên kim tiểu thư tính tình ương ngạnh, bị gia đình dạy hư, nghĩ đến việc cả thế giới đều là họ, cô không chỉ một lần cảm khái. Nếu bố mẹ họ thực sự thương yêu họ thì nên dạy họ những quy tắc lễ phép cơ bản nhất, có như vậy mới không bị người ta chán ghét.

“Cô Viên, hình như tôi đã nói qua rồi, bây giờ tôi cũng không ngại lặp lại một lần nữa, vấn đề của cô và Lã Thượng Khôn là chuyện của các cô, chuyện giữa tôi và anh ấy cũng chỉ là vấn đề của hai chúng tôi, tôi sẽ không vì lời nói của một mình cô mà phủ nhận mọi thứ giữa tôi và anh ấy, tôi không có nghĩa vụ phải hứa hẹn với cô điều gì, mà cô cũng không có quyền lợi này.”

Cô nói vô cùng rõ ràng, mỗi câu đều có khí phách, Viên Ly Ly nghĩ đến việc Lã Thượng Khôn lạnh lùng với cô là vì cô gái này, nghĩ đến bản thân cô hạ thấp địa vị của mình cũng vì cô gái này mà cô ấy có thái độ vênh váo phong khinh gạt bỏ hoàn toàn cô và Lã Thượng Khôn, cô ấy dựa vào cái gì mà bình tĩnh được như vậy? Dựa vào cái gì mà chẳng thèm để ý đến cô chứ?

Viên Ly Ly oán hận nghiêng răng nghiêng lợi nhưng lại không nói được câu nào.

“Cô Viên, nếu cô không còn việc gì nữa thì tôi đi trước.” Chu Hải Mạn nhìn cô một cái, lấy từ túi ra tiền của hai ly cà phê đặt lên bàn, “Cà phê lần trước là cô mời, bây giờ đến lượt tôi mời cô, nhưng cô Viên, hy vọng về sau tôi và cô sẽ không phải vì vấn đề này mà hẹn nhau uống cà phê nữa, tôi cũng không nhàn rỗi như cô nghĩ.”

Viên Ly Ly bị cô chọc giận đến mức sắp bốc khói, tâm tình Chu Hải Mạn lại có vẻ rất tốt, người như vậy cần được dạy dỗ, cho dù cô và Lã Thượng Khôn có đưa ra quyết định gì cũng không thể ở trước mặt cô gái này thanh minh, khiêu khích đáng về kiêu ngạo của thiên kim tiểu thư này, tuyệt đối không phải chuyện cô thích.

“Khoan đã!” Đột nhiên Viên Ly Ly đứng dậy, gọi Chu Hải Mạn lại, Chu Hải Mạn quay người lại, chưa mở miệng đã thấy một bàn tay đưa lên.

Quả nhiên là đứa trẻ bị dạy hư, Chu Hải Mạn mỉm cười nơi khóe miệng, thân thủ nhanh chóng né được tay cô, sau đó cổ tay Viên Ly Ly bị Chu Hải Mạn bắt được, “Chắc chắc, tùy tiện ra lệnh cho người khác đã rất không thích hợp, tùy tiện đánh người thì càng không đúng đó.”

“Cô...” Viên Ly Ly then quá thành giận, mấy lần dùng sức muốn thoát khỏi tay Chu Hải Mạn, “Cô buông tôi ra!”

“Cô cho rằng Lã Thượng Khôn thích cô thì cô có thể kiêu ngạo như vậy sao? Tôi nói cho cô biết, Lã Thượng Khôn vẫn còn yêu tôi, anh ấy hoàn toàn lừa cô!”

Khi Viên Ly Ly giương tay muốn đánh Chu Hải Mạn, Tiết Thiệu Luân muốn tiến đến ngăn lại nhưng nghĩ đến Chu Hải Mạn biết Taekwondo, nhất định sẽ bảo vệ được bản thân thì đứng tại chỗ không hề động đậy, mà khi anh muốn bước về phía trước thì lại nghe thấy Viên Ly Ly nói ra một câu như vậy, anh rất muốn biết Lã Thượng Khôn lừa Chu Hải Mạn như thế nào.

Chu Hải Mạn cầm cổ tay mảnh khảnh của Viên Ly Ly quơ giữa không trung, sau đó nhẹ nhàng buông ra, híp mắt cười nói: “Tôi kiêu ngạo? Viên Ly Ly, chẳng lẽ không ai nói cho cô biết, trên thế giới này không ai kiêu ngạo bằng cô sao?”

“Hừ!” Viên Ly Ly bị cô nắm cổ tay, đáng vẻ kiêu căng tăng vọt, “Chu Hải Mạn, cô đừng đắc ý, tôi đã có lòng tốt nhắc nhở cô, nhưng cô đã một mực khẳng khẳng như vậy thì tôi cũng không có gì phải giấu diếm nữa.”

“Trước kia Lã Thượng Khôn lấy cớ đi công tác, cô có biết anh ấy đi đâu không? Không phải anh ấy bảo với cô anh ấy đi Tứ Xuyên chứ? Tôi nói cho cô biết, lúc đó anh ấy luôn ở Hải Nam cùng với tôi. Không tưởng tượng được, hahaha..., đại luật sư Chu kiêu ngạo như vậy cũng sẽ có hoàn cảnh đáng thương này.” Viên Ly Ly cười to vài tiếng, tiếp tục nói, “Chúng tôi ở Hải Nam cùng nhau trải qua quãng thời gian vui vẻ, luật sư Chu, cô không ngại dùng trí thông minh của cô mà suy nghĩ một chút, nếu anh ấy không có chút tình cảm nào với tôi thì sao có thể nhận lời mời của tôi, cùng tôi tới Hải Nam hưởng thụ thế giới chỉ có hai người.”

“Sao anh ấy có thể gặp cô khi đang ở trên giường triền miên thể hiện tình cảm với tôi? Chu Hải Mạn, vốn dĩ tôi không muốn nói cho cô biết, nếu cô thông minh, bằng lòng rời xa Lã Thượng Khôn là tốt nhất, nhưng cô vẫn u mê không tỉnh ngộ, cho rằng Lã Thượng Khôn thật sự thích cô sao? Anh ấy chẳng qua là...”

“Anh ấy chẳng qua là muốn giữ cô gái cứng cổ này mà thôi.” Viên Ly Ly còn chưa nói hết đã bị một người khác nói tiếp, đó là âm thanh rất quen thuộc đối với Chu Hải Mạn.

Quả nhiên, xoay người theo hướng âm thanh phát ra, người đàn ông khôi ngô tuấn tú với chiếc áo sơ mi trắng, quần đen bình thường không phải Tiết Thiệu Luân thì có thể là ai? Chẳng qua trên cổ anh ta có thêm một băng vải nâng một cánh tay lên... Là do tối hôm qua bị Lã Thượng Khôn đánh sao?

Tuy rằng khuôn mặt bị như vậy nhưng cũng không thể ảnh hưởng đến phong độ của đại thiếu gia Tiết, một người đàn ông cực phẩm như vậy khiến cho Viên Ly Ly rất hiếu kỳ, “Anh là ai?”

“Tôi là ai không quan trọng.” Tiết Thiệu Luân chậm rãi đi tới phía các cô, cuối cùng đứng lại bên cạnh Chu Hải Mạn, “Quan trọng là cô thực sự biết yêu một người đàn ông như thế nào sao?”

Viên Ly Ly nhìn anh, hừ lạnh nói: “Anh biết sao?”

“Tôi? Tôi tất nhiên...” nhìn qua đáng vẻ cố gắng nhịn cười của Chu Hải Mạn, Tiết Thiệu Luân biết cô chắc chắn lại bóp méo sự lí giải rồi, chỉ có điều cô còn biết cười đã nói lên toàn bộ tấm lòng trong sáng, “Tôi tất nhiên là biết, bởi vì tôi cũng là đàn ông thôi.”

Khóe miệng Viên Ly Ly co rúm, tiếp tục lặp lại vấn đề của cô: “Anh là ai?”

Tiết Thiệu Luân cười nhìn cô một cái, nhàn nhã ngồi vào chỗ Chu Hải Mạn vừa ngồi, “Tôi là ai? Vấn đề này để sau khi cô nghe tôi nói xong hỏi lại cũng không muộn. Tôi với cô gái đứng cạnh cô có chút giao tình cho nên không nhịn được thay cô ấy nói mấy câu.”

“Cô xem cô ấy chỉ có một đầu tóc ngắn, luật sư Chu thực sự không thích dây dưa không rõ nhưng cô ấy luôn nhẫn nại khi bị cô đánh, haiz.... Cô đừng nhìn tôi, tuy rằng tôi nói chuyện có chút khó nghe nhưng đều là lời nói thật.”

“Kỳ thật, tôi muốn nói, cô muốn cứu vãn lại, áp bức người phụ nữ bên cạnh anh ta rời đi, chẳng bằng tự kiểm điểm một chút, khi cô và Lã Thượng Khôn vẫn là vợ chồng hợp pháp sao không giữ chặt anh ta, cô phải biết rằng thời gian hai năm đủ để thay đổi rất nhiều chuyện, bao gồm tình cảm của một người.”

“Hơn nữa, nếu cô cứ tiếp tục làm theo ý mình như vậy, cho dù dựa vào một chút thủ đoạn cách ly Lã Thượng Khôn với người phụ nữ khác, thậm chí một lần nữa đưa anh ta trở về bên cạnh cô, cũng không có khả năng giữ được trái tim anh ta, đến lúc đó, Lã Thượng Khôn lại rời xa cô thì cô sẽ lại oán trách ai?”

“Anh câm miệng!” Viên Ly Ly hung hăng trừng mắt nhìn Tiết Thiệu Luân nhưng khí thế nói chuyện rõ ràng giảm bớt vì chột dạ không ít.

Tiết Thiệu Luân đối mặt với đáng vẻ không có văn hóa của cô, tính tình lại rất tốt, “Cô Viên, tôi hy vọng lời tôi nói ra hôm nay cô sẽ để ở trong lòng. Trên thế giới này không một người đàn ông nào vui vẻ khi lúc nào cũng bị nhắc nhở rằng anh ta thành công là nhờ một người phụ nữ, hơn nữa còn không ngừng đụng

chạm tới người phụ nữ quan trọng hay chính là vợ của anh ta, cô đã thích tính kiêu ngạo của anh ta thì chẳng lẽ ngay cả tự tôn cũng không cho anh ta!”

“Đây là nguyên tắc cơ bản, hướng chi...” Tiết Thiệu Luân nhìn cô, khẽ cười nói: “Cô chắc chắn hai người vẫn còn tình cảm chứ?”

Viên Ly Ly bị Tiết Thiệu Luân chặn họng không nói nên lời, lúc trước vì muốn anh chú ý đến cô, muốn anh ở bên cạnh cô mà cô không chỉ một lần cảnh cáo anh, tất cả những gì anh có được đều là cô cho, nếu rời xa cô anh chỉ còn hai bàn tay trắng. Nhưng cô cũng không biết, trên thế giới này, tôn nghiêm và kiêu ngạo còn quan trọng hơn sự thành công trong sự nghiệp nên cô càng cao ngạo, cố tình gây sự thì càng đưa anh rời xa cô hơn.

“Rốt cuộc anh là ai?”

Tiết Thiệu Luân đứng lên, cười với Viên Ly Ly một tiếng, trả lời: “Từng có người khen tôi là chuyên gia tư vấn tình cảm.”

36. Chương 29

Editor: Cookie Oh

“Mạn Mạn, cuối cùng em cũng nhận điện thoại của anh.” Giọng nói nghe qua có vẻ mệt mỏi nhưng lại trở nên vui vẻ khi Chu Hải Mạn không từ chối nhận điện thoại của anh.

Chu Hải Mạn đón điện thoại của mình từ tay Chu Vũ Khiết, vì cô vừa đi tắm, di động để trên bàn phòng khách, Lã Thượng Khôn gọi điện thì Chu Vũ Khiết nhắc máy, không muốn để cô vì mình mà lo lắng, Chu Hải Mạn bắt đầu dĩ mới phải nghe điện thoại, một mặt dùng khăn tắm lau tóc ướt, mặt khác đi về phía phòng ngủ.

“Anh muốn nói gì? Bây giờ nói đi.” Thực ra, khi nhận điện thoại từ tay Chu Vũ Khiết cô đã thông suốt rồi, cô không phải là người luôn rụt rè, sợ hãi, trong việc này, cô trở nên khác thường, cứ như vậy cô không biết đến khi nào mới có thể làm rõ nội tâm của chính mình, khiến cho sự việc xuất hiện một dấu chấm hỏi.

Chu Hải Mạn dùng sức xoa tóc, không biết vì sao, có chỗ nào đó truyền đến âm thanh khiến cô có chút khó chịu, rõ ràng chính cô muốn nghe nhưng nghe những lời do anh nói ra cô thậm chí muốn vứt điện thoại đi.

“Cuộc hôn nhân của bọn anh hoàn toàn không do tình cảm tạo thành, mà cũng không có động chạm thân mật, anh thừa nhận lúc đó anh chỉ nghĩ đến cái lợi trước mắt, nhưng Mạn Mạn, anh ôm ấp hoài bão đầy nhiệt huyết đến Thâm Quyển, nếu không làm nên sự nghiệp thì anh không còn mặt mũi nào mà trở về nữa.”

“Để sự nghiệp thành công, anh mới kết hôn với cô ấy, nhưng...” Lã Thượng Khôn dừng một chút, hình như cười nhẹ một cái, “Khi sự nghiệp đạt đến đỉnh cao, cuối cùng anh cũng có thời gian quan tâm đến cuộc sống và tình cảm thì anh mới phát hiện trừ sự nghiệp ra anh chẳng có gì cả, Viên Ly Ly luôn gây sự khiến anh không chịu nổi, lúc ấy anh mới nghĩ đến mục đích anh nhất quyết muốn đến Thâm Quyển, muốn xây dựng sự nghiệp là vì cái gì.”

“Mạn Mạn, em biết không? Năm đó, em rất xuất sắc, cũng rất rực rỡ, những người vây quanh em đều rất lớn mạnh, anh chỉ làm mình lớn mạnh hơn mới có thể xứng với em, mới có thể ở bên cạnh em. Anh thích em là thật, trong lòng anh chỉ có em cũng là thật, chính vì đã tâm huyết tranh giành đại vị tiền tài khiến anh suýt chút nữa quên mất mình muốn cái gì.”

“Mạn Mạn, cho anh thêm một cơ hội nữa được không? Đừng rời xa anh, anh bảo đảm với em, từ nay về sau anh tuyệt đối không bao giờ lừa gạt em, anh thực sự rất thích em, anh không thể mất em được.”

“Anh chưa bao giờ tỉnh táo như lúc này, anh biết mình muốn cái gì, biết rằng có em bên cạnh thì chắc chắn anh rất hạnh phúc, khoảng thời gian ba năm kia giống như cơn ác mộng, anh đã có mọi thứ nhưng cũng

mất đi tất cả, nhưng anh lại được ở bên cạnh em, có dũng khí thổ lộ với em. Mạn Mạn, cho anh thêm một cơ hội.”

“Anh cam đoan sẽ không có quan hệ gì với Viên Ly Ly nữa, thực tế, từ sau khi ly hôn bọn anh đã không có bất cứ quan hệ gì, anh sớm đã vạch rõ giới hạn với cô ấy, bọn anh cũng không hề can thiệp vào cuộc sống của nhau.”

Làm luật sư, điều mà Chu Hải Mạn sợ nhất là giọng điệu thỉnh cầu mềm mỏng của người khác, lý trí nói cho cô biết tất cả đều phải tuân theo trình tự xử lý công bằng của pháp luật, nhưng suy nghĩ cảm tính lại khiến cô trở nên mềm yếu, hận không thể thay người khác chịu khổ.

Nghe lời nói của Lã Thượng Khôn, Chu Hải Mạn tưởng tượng đến hình ảnh nam sinh từng kiêu ngạo, thuần khiết mà bây giờ lại chật vật như vậy thì không chịu nổi, cảm thấy đau lòng, cô thấy hơi buồn cho Chu Hải Mạn năm đó, lại cảm thấy rất rối loạn, không biết đi theo con đường nào mới đúng.

“Anh muốn nói những lời đó sao?”

“Mạn Mạn...” Nghe giọng nói thản nhiên của cô, Lã Thượng Khôn căng thẳng.

“Lã Thượng Khôn, nói thật, anh khiến em rất thất vọng, cho tới bây giờ em cũng không nghĩ anh sẽ lừa gạt em, hơn nữa,... còn trong chuyện này, cho dù là một cô gái chưa từng gặp mặt thì việc lừa gạt như vậy cũng không thể được, huống hồ chúng ta đã quen biết bao năm nay, anh luôn miệng nói anh thích em, em thật sự rất khó chấp nhận, ít nhất là trong một khoảng thời gian ngắn.”

“Mạn Mạn, anh...” Lã Thượng Khôn muốn giải thích, nhưng đến cuối cùng anh phát hiện ngoài tên của cô anh cũng không nói được câu nào.

“Vì vậy, chúng ta đều cần bình tĩnh lại, dù sao chúng ta cũng ở bên cạnh nhau một thời gian dài như vậy, em sẽ không đưa ra bất cứ quyết định gì chỉ vì mình nhất thời xúc động hay suy nghĩ chưa rõ ràng.”

“Lã Thượng Khôn, anh cho em ít thời gian được không?”

Cô không trực tiếp cự tuyệt để anh phần chấn, đương nhiên anh sẽ đồng ý cho cô thời gian, Lã Thượng Khôn đã muốn dùng thời gian cả đời để ở bên cạnh cô cho nên nói rất nhẹ nhàng: “Mạn Mạn, cảm ơn em.”

Nhưng cảm giác trong lòng cô phức tạp hơn cô nghĩ, khá bất lực và có xu hướng hỗn loạn, cô không ngừng mâu thuẫn, tự mình phủ nhận lại tự mình lừa gạt mình, cảm giác này so với nhận được vụ kiện án tử khó giải quyết còn khiến người ta khổ sở hơn.

Nhưng may mắn thay, người mà cô bỏ quên mấy ngày nay đột nhiên gọi điện mời cô uống rượu, anh có thói quen trêu chọc cô khiến cô dần dần được nhẹ nhõm, việc không vui lúc tối nhanh chóng trôi đi, cô và Tiết Thiệu Luân đã rất lâu không liên lạc rồi.

“Tâm trạng không tốt sao?” Tiết Thiệu Luân lắc ly rượu trên tay, nhướn mày hỏi.

“Ừ.” Chu Hải Mạn gật đầu, muốn mỉm cười nhưng lại thất bại, “Làm sao anh biết?”

Động tác trên tay Tiết Thiệu Luân ngừng lại, chậm rãi đáp: “Cô của cô.”

“À.” Thì ra là vậy.

“Cô ấy nói mấy ngày nay thấy cô không vui nên rất lo lắng cho cô.”

“Ừ.” Chu Hải Mạn uống một ly rượu, nhớ tới Chu Vũ Khiết đã mấy lần nhìn cô với ánh mắt như vậy, cô thấy rất áy náy, dù thế nào, cô cũng không muốn người khác lo lắng vì mình.

Tiết Thiệu Luân nhìn dáng vẻ này của cô, trong lòng có chút buồn bực, vì thế cũng uống cạn ly rượu, qua một lát mới cau mày hỏi: “Cô cũng biết sao?”

Chu Hải Mạn gật đầu, sắc mặt còn khó coi hơn.

Quả nhiên là vì tình mà khổ sở, Tiết Thiệu Luân có chút miễn cưỡng kéo khóe miệng lên, đưa một ly rượu đến trước mặt Chu Hải Mạn, “Uống đi, hôm nay không say không về. Nếu cô muốn nói gì tôi đều nghe, không muốn thì tôi uống rượu với cô.”

Lời của anh làm cho cơn sóng nhỏ trong lòng cô lắng xuống, cô cảm thấy rất ấm áp, trước kia khi Chu Vũ Khiết khen anh trước mặt cô thì cô chẳng thấy anh có điểm gì đáng khen, nhưng cũng chính lời nói của anh khiến cô rất an tâm.

“Được, không say không về.” Chu Hải Mạn cười, nhận ly rượu từ tay anh rồi uống một hơi cạn sạch, đặt ly không đến quầy bar, cất cao giọng, “Tiếp!”

Rượu quả nhiên là thứ tốt, nó giúp các dây thần kinh căng thẳng của con người được thư giãn, nó cũng có thể khiến con người ta không hề đề phòng mà nói ra hết chuyện buồn phiền trong lòng, Chu Hải Mạn uống một ly rượu, nói một cách đứt quãng chuyện tình của Lã Thượng Khôn và Viên Lỵ Lỵ ra hết, và cả những đằn vặt cô chịu đựng suốt mấy ngày qua.

Tiết Thiệu Luân nhìn gương mặt u sầu, cau có của cô, lồng ngực có chút nặng trĩu, cô giống như đang vùng vẫy giữa mạng nhện, anh muốn giúp cô nhưng lại bất lực.

“Sau khi biết anh ta lừa cô, cô có cảm giác gì?”

“Rất thất vọng...” Chu Hải Mạn gật gật đầu, nhấn mạnh, “Vô cùng thất vọng.”

“Không tức giận sao? Tức giận đến mức muốn túm cổ anh ta và hỏi anh ta tại sao lại lừa gạt cô?”

“Tức giận?” Chu Hải Mạn thì thầm, ban đầu cô cũng tự hỏi, “Hình như có một chút...” nhưng cô lại lắc đầu ngay “Không, tôi không tức giận.”

“Nhưng tôi rất thất vọng, tôi đã từng thích anh ấy, trong lòng tôi anh ấy vô cùng hoàn mỹ, sẽ không gạt người, lại càng không gạt tôi nhưng sự thật ở trước mắt, tôi không thể lừa dối bản thân.” Chu Hải Mạn uống hết một ly rượu, thì thào nói như tự nói với chính mình.

Nghe cô nói xong, ánh mắt Tiết Thiệu Luân đột nhiên lóe lên một tia sáng, “Vậy cô sẽ tha thứ cho anh ta sao?”

“Tôi không biết.” Chu Hải Mạn lắc đầu, “Tôi cảm thấy chỗ này ...” cô chỉ vào đầu mình, “Úc (nức cục), rồi tỉnh rồi mù, tôi không hiểu, tôi không biết tôi và anh ấy làm sao, rõ ràng anh ấy muốn giải thích với tôi nhưng tôi cảm thấy tất cả đều không giống trước kia, trong lúc đó anh ấy giống như cách tôi rất xa rất xa.”

“Là như vậy.” Tiết Thiệu Luân gật đầu, sau đó vươn tay vuốt mái tóc ngắn của cô, chạm vào mềm mại giống như anh tưởng tượng vậy, “Là chỗ này nghĩ mãi không hiểu sao.”

“Ừ...” Chu Hải Mạn đã uống rất say, ngoan ngoãn gật đầu, tay vỗ lên trên bàn tay to lớn của anh “Chính là ở đây.”

Cô ngoan ngoãn như vậy khiến Tiết Thiệu Luân sửng sốt nhưng biết cô uống rượu say, khóe miệng Tiết Thiệu Luân hiện lên một nụ cười không dễ nhận thấy, cô gái này có nhiều vẻ mặt như vậy, có nhiều dáng vẻ như vậy, dáng vẻ bây giờ của cô là đáng yêu nhất, anh cũng đã thấy được.

Sau đó, cô uống thêm bao nhiêu rượu cô cũng không nhớ rõ, cô chỉ nhớ cô nói không ngừng, có người hỏi cô, cô trả lời, cảm thấy rất khó chịu, không chấp nhận được nên muốn nhìn thấy người đó, hình như nhìn thấy một bác sĩ. Ngày hôm sau tỉnh dậy, cô nhức đầu khủng khiếp.

“Tối hôm qua, Tiết Thiệu Luân đã đưa cháu về.” Chu Vũ Khiết đẩy cửa đi vào phòng cô, ngửi được mùi rượu nồng nặc thì nhún mày.

“Vâng.” Chu Hải Mạn trả lời, nhìn qua đồng hồ báo thức trên bàn, vừa định đi ra ngoài thì nghe thấy Chu Vũ Khiết tiếp tục nói.

“Nhưng mà gặp phải Lã Thượng Khôn đến tìm cháu, sau đó bọn họ đánh nhau một trận.” Chu Vũ Khiết cố ý nói băng quơ, đi đến phía cửa.

“Cô ơi, chờ một chút.” Chu Hải Mạn xỏ dép, đứng trước mặt Chu Vũ Khiết, hít sâu một hơi nói: “Cô vừa nói Tiết Thiệu Luân và Lã Thượng Khôn đánh nhau sao?”

“Đúng vậy.” Chu Vũ Khiết cười gật đầu, “Cảnh đâm máu kia, may mà lúc đó cháu uống say, không thấy được.”

= = Cô à, cô lại vui vẻ khi thấy người ta gặp họa như vậy sao? Chu Hải Mạn miễn cưỡng nhướn mắt lên hỏi: “Như vậy, bọn họ không sao chứ?”

“Không sao, chỉ là hai khuôn mặt đẹp trai đều bị thương mà thôi, ôi, bị thương cũng không đúng chỗ, cháu xem rất ảnh hưởng đến bộ mặt thành phố đó.”

Không làm sao là tốt rồi, cuối cùng, Chu Hải Mạn cũng yên tâm, vội vàng chạy vào phòng vệ sinh bắt đầu đánh răng rửa mặt, sau đó lại chạy ào vào phòng ngủ thay quần áo và giày, đến khi ăn mặc chỉnh tề cầm túi nhỏ chuẩn bị ra ngoài thì lời Chu Vũ Khiết vang lên từ phía sau khiến cô đột nhiên muốn tìm một miếng đậu phụ đập chết chính mình, “Hôm nay là thứ bảy, cháu tiện thể đến bệnh viện thăm Lã Thượng Khôn một chút đi, nghe Tiết Thiệu Luân nói nó bị thương không nhẹ.”

= =, Chu Vũ Khiết thực sự là cô ruột của cô sao?

37. Chương 31

Editor: Cookie Oh

Nhìn bóng Viên Ly Ly xách túi đi xa dần, Chu Hải Mạn khẽ thở dài, “Hi vọng cô ấy có thể nghe lọt lời anh nói.”

Tiết Thiệu Luân nhìn cô, từ từ hỏi: “Cô nghĩ thông suốt như thế nào?”

Chu Hải Mạn nhìn về phía anh, chỉ thấy anh nhú mày, tiếp tục nói: “Chẳng lẽ tôi vẫn nghĩ chưa thông suốt sao? Đối diện với Viên Ly Ly mà tôi bình tĩnh như vậy, còn khiến cô ấy nói ra việc Lã Thượng Khôn lấy cớ đi công tác thực ra là cùng cô ấy tới Hải Nam, khoảng thời gian đó tôi cũng không gặp anh ấy, tôi không có phản ứng kịch liệt gì cả, không phải do trong lòng tôi đã có đáp án sao?”

“Tôi hôm qua...” Chu Hải Mạn khuấy ly cà phê trên tay, nhìn ra ngoài cửa sổ, “Tôi hôm qua khi tôi đi uống rượu, có người hỏi tôi có cảm thấy tức giận khi Lã Thượng Khôn làm ra chuyện như vậy không, còn nói cho tôi biết tôi không tức giận vì không dành cho anh ấy nhiều tình cảm, mà tôi lại thấy thất vọng vì đặt quá nhiều hi vọng vào anh ấy.”

“Hà?” Tiết Thiệu Luân hứng thú nhìn cô, “Xem ra tối hôm qua cô đã được cao nhân chỉ điểm, anh ta còn nói gì với cô nữa không?”

Chu Hải Mạn nhìn anh, ra vẻ trầm tư suy nghĩ, tiếp tục nói: “Anh ta còn cho tôi biết, thật ra tôi không thích Lã Thượng Khôn.”

“Khụ khụ...” Tiết Thiệu Luân suýt nữa bị sặc cà phê, vừa không ngừng ho khan, vừa ngẩng đầu lên hỏi cô: “Cái này... cô cũng nhớ?”

Chu Hải Mạn nhìn Tiết Thiệu Luân, bình tĩnh trả lời: “Nhớ rất rõ ràng.”

“A, ha ha.” Tiết Thiệu Luân cười gượng hai tiếng, d cúi đầu tiếp tục uống cà phê.

“Cảm ơn anh.” Đột nhiên Chu Hải Mạn mở miệng nói, “Tôi hôm qua đã uống rượu cùng tôi, còn... nói với tôi những lời đó, tôi suy nghĩ rất lâu, cuối cùng những gì khó hiểu đã suy nghĩ rõ ràng rồi.”

Tiết Thiệu Luân không ngờ cô ấy sẽ nói cảm ơn với mình, hơn nữa còn với vẻ mặt rất chân thành, ánh mắt không chuyển động nhìn mình chằm chằm, Tiết Thiệu Luân hơi giật mình, nhẹ giọng nói: “Không cần cảm ơn, thật ra tôi cũng có tâm cơ riêng.”

Chu Hải Mạn chưa từng thấy anh nói nhỏ nhẹ như vậy, mà còn nghe rất rõ ràng, bỗng dưng, cô nhớ tới buổi tối anh thổ lộ với cô, cô đã từng thấp thỏm lo âu vì thấy được sự chân thành trong mắt anh, cũng từng vì câu nói tôi thích cô của anh mà rối loạn không ngừng.

“Cô... tính khi nào thì nói chuyện thẳng thắn với Lã Thượng Khôn?”

Chu Hải Mạn cúi đầu nhìn chất lỏng màu nâu trong ly, hỏi: “Anh ấy thế nào rồi?”

“Anh ta?” Tiết Thiệu Luân nhú mày, cười nói: “Cô nhìn tôi chẳng phải sẽ biết sao, tôi bị thương thế nào thì anh ta cũng bị y như vậy, thế nào, cô còn lo anh ta sẽ chịu thiệt sao, tôi cho cô biết, anh ta rất biết đánh nhau, cô nhìn mặt tôi, còn cả cánh tay này sẽ biết.”

“A...” Chu Hải Mạn nhìn anh cười một cái, gương mặt vốn tuấn tú lại hiện lên một mảng tím đen, Lã Thượng Khôn cũng là làm chuyện tốt, ít nhất cái tên Tiết Thiệu Luân này cũng không thể đi gây họa cho những cô gái nhỏ, “Vậy anh bị thương có nặng lắm không?”

“Bản thân tôi thì không sao cả, chẳng qua tôi bị thương không thể chăm sóc cho con tôi được.” Tiết Thiệu Luân nói với vẻ mặt bị thương, giống như ngày mai Manhattan sẽ bị đói chết vậy.

“Vậy...” Chu Hải Mạn dò hỏi, “Để Manhattan ở chỗ tôi hai ngày đi?”

Tiết Thiệu Luân mỉm cười, “Được.”

Anh thích cảm giác này, khi anh không thể quan tâm tới Manhattan thì nó sẽ ở với cô, Manhattan giống như con của bọn họ.

“Con chia tay với Lã Thượng Khôn chưa?” Trên mặt Chu Vũ Khiết lộ ra biểu cảm rất khó miêu tả, vừa khó chịu giống như ăn phải ruồi bọ, vừa giống như uống thuốc kích thích vui vẻ vậy.

“Dạ, vẫn chưa chính thức chia tay, nhưng chúng cháu đã hẹn ngày mai gặp mặt, đến lúc đó cháu sẽ nói với anh ấy.” Chu Hải Mạn lấy ít thức ăn cho chó để vào khay của Manhattan, nhìn nó ăn ngon miệng, cô hài lòng mỉm cười.

“Như vậy à...” Chu Vũ Khiết nhìn chằm chằm cô hồi lâu mới nhớ tới giao hẹn ngày mai của bọn họ, “Như vậy, cháu sẽ không về nhà sao?”

“Vâng, cô cứ dẫn chú trở về trước, cháu chia tay với anh ấy rồi, về cũng không còn ý nghĩa gì nữa.” Cô trả lời bình tĩnh, chẳng giống người sắp phải chia tay người yêu chút nào.

Chu Vũ Khiết bĩu môi, “Thật không ngờ, tưởng rằng cô cháu ta sẽ cùng dắt người yêu về, cháu lại gặp vấn đề, cháu nói xem ngày mai cô đưa Thẩm Thành Lượng về gặp cha mẹ cháu mà cháu lại chia tay với Lã Thượng Khôn, cô làm như vậy có không tốt không?”

“Không đâu, tuyệt đối không.” Chu Hải Mạn rất vui vẻ vỗ vỗ vai Chu Vũ Khiết, “Ngày mai vẫn về nhà như cũ, cô đi về trước, cháu về muộn hơn một chút cũng chẳng sao cả.”

“Nếu ngày mai mẹ cháu hỏi, cô nên trả lời thế nào?”

“Cô cứ nói với bà ấy, cháu và Lã Thượng Khôn đi chơi, không thể về gặp người lớn ở Giang Đông được là được.”

“Ừ.” Chu Vũ Khiết gật gật đầu, một lát sau mới kịp phản ứng, hét lên: “Ý của cháu là cháu không nói cho mẹ cháu biết việc cháu đã chia tay sao?”

Chu Hải Mạn cười ngọt ngào với Chu Vũ Khiết, nói: “Cháu không phải nói cho cô biết trước tiên sao?”

Chết tiệt, nháy mắt Chu Vũ Khiết có cảm giác rất tồi tệ, “Khó trách cháu vẫn gạt cô, đến bây giờ mới nói cho cô biết, không phải cháu muốn cô về thay cháu nghe mắng, nghe mẹ cháu lải nhải, nhìn vẻ mặt lạnh băng của bố cháu sao? Chu Hải Mạn, thật tàn nhẫn, cháu!!!”

= =, Đâu có nghiêm trọng như vậy, Chu Hải Mạn đùa nghịch với Manhattan ở trong lòng, nói với Chu Vũ Khiết: “Không phải ngày mai còn có chú ở đó sao, bố mẹ cháu vui mừng còn không kịp, làm sao có thể cảm râm cô được chứ?”

Quả nhiên là đứng nói chuyện không đau thắt lưng, Chu Vũ Khiết giận tới mức dậm chân, trước mặt người ngoài, Thái Mỹ Đình sẽ không nổi giận, nhưng một khi bị bà ấy giữ chặt, tránh xa mọi người, lỗ tai của cô sẽ chịu tội, nhìn trời...

“Mạn Mạn...” Nhìn Chu Hải Mạn bước vào trong nhà hàng, chậm rãi đi đến trước mặt anh, Lã Thượng Khôn kích động đứng dậy, “Cuối cùng em cũng chịu gặp anh.”

Cách mấy ngày, vết thương trên mặt anh đã tan không ít, hơn nữa cánh tay bị gãy nhẹ cũng không phải treo băng vải, Chu Hải Mạn nhớ tới Tiết Thiệu Luân, anh ta còn ra vẻ cánh tay vẫn phải treo lên, = =, người đàn ông tâm địa gian xảo kia,...

“Mấy ngày nay anh có khỏe không?” Chu Hải Mạn muốn bỏ qua vẻ tiêu tụy trên gương mặt anh và cả râu ria trên cằm, ra vẻ cười thoải mái với anh.

Lã Thượng Khôn nhìn cô không chớp mắt, lắc đầu nói: “Không tốt.”

“Mấy ngày nay anh luôn tự trách mình, đến bây giờ vẫn không thể tha thứ cho bản thân, Mạn Mạn, anh biết mình sai rồi, em cho anh một cơ hội nữa được không?”

Nhìn dáng vẻ này của anh, Chu Hải Mạn cảm thấy rất đau lòng, nhưng cô vẫn phải nói một câu khó nghe với anh, “Lã Thượng Khôn, anh không cần phải như vậy, thật ra em đã tha thứ cho anh rồi, trên thực tế em hoàn toàn không trách anh.”

“Thật sao?” Nghe Chu Hải Mạn nói đã tha thứ cho anh, Lã Thượng Khôn giống như gặp được Lê Minh thứ nhất dưới ánh mặt trời, vẻ lo lắng tức khắc trở nên rạng rỡ.

“Em...” Chu Hải Mạn mím môi, luống cuống, không biết nên bắt đầu nói từ đâu, “Lã Thượng Khôn, đầu tiên cảm ơn anh, vì thời trung học em cũng rất thích anh, hơn nữa em cũng không nghĩ được rằng sẽ được ở cạnh anh như bây giờ, ở gần anh như vậy, anh chỉ nghe em nói chuyện. Thế mà những điều đó đều trở thành sự thật, từ ngày thân thiết, sau khi anh xuất hiện trước mặt em, em cảm thấy mình giống như đang nằm mơ vậy.”

“Có lẽ bởi vì cảm giác này rất không chân thật, em luôn thấy bất an, cũng thường xuyên hoài nghi tình cảm giữa hai chúng ta rốt cuộc là như thế nào, nhưng mỗi khi anh cười với em, em sẽ nhớ tới anh lúc nhỏ và Chu Hải Mạn lúc ấy vẫn luôn cẩn thận cất giấu bí mật nhỏ tận đáy lòng, trong lòng em lại tràn đầy hạnh phúc, cảm thấy bản thân hẳn là thích anh.”

“Nhưng trên thực tế, đồng nghiệp của em Lâm Hiểu Lê cũng từng nói, cảm giác thăm mền kia có một nửa là do cá nhân tưởng tượng ra, thật ra, em cũng không hiểu được anh, nói hiểu rõ cũng chỉ là bên ngoài, thậm chí bây giờ em cũng không biết ngoài sờ mũi ra thì anh có thói quen đặc biệt gì.”

“Mạn Mạn...” nghe những lời này của cô, Lã Thượng Khôn bắt đầu thấy bất an.

“Anh nghe em nói hết đã.” Chu Hải Mạn cười với anh, Diễn đàn tiếp tục nói: “Ấn tượng của anh đối với em vẫn dừng lại ở khoảng thời gian đó, hơn nữa tình cảm và cảm giác hiện tại đều đứng dưới góc độ của Chu Hải Mạn lúc đó mà cảm nhận, như vậy là không đúng, Lã Thượng Khôn bây giờ so với Lã Thượng Khôn trong lòng em hoàn toàn khác nhau, bởi vì thời gian trôi qua, anh sẽ thay đổi nhưng Lã Thượng Khôn trong lòng em mãi mãi không thay đổi.”

“Vì vậy, Lã Thượng Khôn, em muốn cảm ơn anh, cảm ơn anh hồi nhỏ đã khiến em vui vẻ, cảm động, tuy rằng lúc đó em chưa ở bên cạnh anh nhưng rất hạnh phúc.”

“Hiện tại, vợ trước của anh là Viên Ly Ly xuất hiện trước mặt em, nói ra mối quan hệ giữa các anh thì khiến em rất thất vọng, bởi vì em không tin anh luôn nói thích em lại là lừa gạt em, nhưng sau đó em cũng không có cảm giác đau lòng.”

“Thậm chí khi ép cô ấy nói ra việc thời gian anh đi công tác vẫn luôn ở cạnh cô ấy, em cũng không cảm thấy quá khó chịu.”

“Em... nói cho em biết, khoảng thời gian anh đi công tác...” Khi nói những lời này, Lã Thượng Khôn căn bản không dám ngẩng đầu nhìn Chu Hải Mạn, rõ ràng anh đã nói với cô, sau khi ly hôn, anh và Viên Ly Ly không còn qua lại nữa, vậy mà anh lại một lần nữa lừa gạt cô.

“Để em nói cho anh.” Chu Hải Mạn mỉm cười, bình tĩnh nói: “Mỗi người đều có cuộc sống riêng của mình, cũng có lúc mắc sai lầm, có lẽ em vừa mới biết người đó là anh nên có phần khó chấp nhận, nhưng sau đó em đã nghĩ kỹ rồi, em nói thích anh nhưng lại không hiểu gì về anh cả; em cần phải tức giận nhưng lại không có chút kích động nào muốn đánh anh; em rõ ràng muốn ở cùng một chỗ với anh nhưng lại phát hiện ra người em thích là Lã Thượng Khôn thời trung học.”

“Lã Thượng Khôn, đây chính là kết quả mà mấy ngày nay em nghĩ ra được, em cảm thấy là do em nhất thời hồ đồ mới tạo thành cục diện như ngày hôm nay, vì vậy anh không nên tự trách mình, giống như anh đã nói, anh không phải xuất phát từ ác ý mà giấu diếm em, mà em cũng sẽ không ở đây nói chuyện dây dưa.”

“Chúng ta chia tay đi.”

Những ngày tháng hạnh phúc

38. Chương 30

Editor: Cookie Oh

Nhưng Chu Hải Mạn còn chưa quyết định đi hay không thì việc đụng mặt Viên Ly Ly khiến cô thật đau đầu, đúng là âm hồn không tan, ngay cả nhà của cô cũng có thể tìm đến.

“Thật khéo, tôi đang muốn tìm cô.” Viên Ly Ly cười với cô rồi nói: “Cô muốn ra ngoài sao?”

“Cũng không có việc gì gấp.” Chu Hải Mạn lắc đầu nhẹ, “Cô tìm tôi có chuyện gì?”

“Chúng ta...” Viên Ly Ly nhìn xung quanh, “Tìm một chỗ ngồi rồi nói.”

Xem ra cô khó tránh được việc ôn lại chuyện tình của Viên Ly Ly và Lã Thượng Khôn rồi, nghĩ như vậy, Chu Hải Mạn quyết định không đến bệnh viện thăm Lã Thượng Khôn nữa, vì vậy, cô chỉ vào một quán cà phê bên kia đường, “Chỗ đó thế nào? Điều kiện không tệ.”

“Được.” Viên Ly Ly gật đầu cười, “Đến chỗ cô tất nhiên phải nghe theo cô rồi.”

Tuy nói mà nghe hay hơn cả hát, nhưng thực ra tất cả đều là giọng khách át giọng chủ, đầu tiên là dùng dáng vẻ đại tiểu thư gọi phục vụ một ly Lam Sơn, mỉm cười hỏi Chu Hải Mạn uống gì rồi nhanh chóng vào vấn đề chính, vẫn là vấn đề Lã Thượng Khôn thuộc về cô, Viên Ly Ly.

“Tôi hôm qua, anh ấy đánh nhau với người ta, bị gãy tay trái nhẹ.” Viên Ly Ly chú ý đến biểu cảm trên mặt Chu Hải Mạn, tiếp tục nói, “Tôi biết anh ấy đến tìm cô, nhưng vì sao anh ấy lại bị thương, không biết cô Chu có thể giải thích một chút không?”

Gãy xương nhẹ, thật may mắn, không có gì quá đáng lo, Chu Hải Mạn uống cà phê, thản nhiên đáp: “Tôi hôm qua tôi uống rượu, lí do vì sao anh ấy bị thương tôi cũng không biết rõ.”

“Cô Chu...” Giọng Viên Ly Ly thấp hơn một chút, thậm chí mang chút ngạo mạn, “Tôi đã từng nói với cô, tôi là vợ trước của Lã Thượng Khôn.”

“Đúng vậy.” Hơn nữa, không chỉ nói một lần, Chu Hải Mạn gật đầu, “Cô không cần nhấn mạnh với một luật sư về mối quan hệ của các cô, theo quy định của pháp luật, hai người đã không còn là vợ chồng hợp pháp, đôi bên là hai người độc lập, không còn liên quan gì về tình cảm và cuộc sống.”

Viên Ly Ly không chiếm được ưu thế nhưng cô từ nhỏ đã được cưng chiều nên kiêu căng, chưa chịu bất cứ thiệt thòi gì, sau khi bị Chu Hải Mạn mả mai, cô vẫn kìm nén cơn bức bối, vì thế hừ lạnh một tiếng, nói: “Tôi đã quên mất, ngồi trước mặt tôi là một luật sư, luật sư Chu, không phải cô xem việc này theo trình tự pháp luật? Nhưng cô phải biết trên luật pháp không có quan hệ không có nghĩa trên phương diện tình cảm cũng vậy, cô nói pháp luật lạnh băng hay tình cảm ấm nóng, cái nào quan trọng hơn?”

“Bao gồm cả cô và Lã Thượng Khôn sao?” Chu Hải Mạn mỉm cười, nhìn cô một cái, tiếp tục nói: “Cô Viên, cô nói vòng vo nhiều như vậy, có phải muốn nói cho tôi biết rằng tuy cô và Lã Thượng Khôn đã ly hôn nhưng vẫn tồn tại tình cảm đúng không? Cô Viên, cô không thể nói cho tôi biết mục đích hôm nay cô tới đây tìm tôi sao? Ngoài việc hỏi chuyện Lã Thượng Khôn bị thương ra, cô tìm tôi, còn nguyên nhân gì khác?”

Sự bình tĩnh của cô khiến Viên Ly Ly không thể chấp nhận được, trong thế giới của Viên Ly Ly, mọi người đều phụ thuộc vào cô, nhưng bây giờ cô nói nhiều như vậy cũng không thể làm dao động tình cảm của Chu Hải Mạn và Lã Thượng Khôn, thái độ hờ hững của Chu Hải Mạn đối với Lã Thượng Khôn làm cô rất tức giận, “Cô rất thông minh, hôm nay tôi tìm cô quả thật là có nguyên nhân khác, Chu Hải Mạn, rời khỏi Lã Thượng Khôn đi, chia tay anh ấy, không dây dưa gì với anh ấy nữa.”

Nếu Viên Ly Ly thực sự quan tâm đến Lã Thượng Khôn, nếu cô thực sự vì muốn quay lại với Lã Thượng Khôn mà cố gắng, cô sẽ không nói chuyện với cô ấy với giọng điệu như vậy. Hầu như ai cũng biết, Chu Hải Mạn gặp mạnh thì càng mạnh, cô không phải chưa từng gặp qua những thiên kim tiểu thư tính tình ương ngạnh, bị gia đình dạy hư, nghĩ đến việc cả thế giới đều là họ, cô không chỉ một lần cảm khái. Nếu bố mẹ họ thực sự thương yêu họ thì nên dạy họ những quy tắc lễ phép cơ bản nhất, có như vậy mới không bị người ta chán ghét.

“Cô Viên, hình như tôi đã nói qua rồi, bây giờ tôi cũng không ngại lặp lại một lần nữa, vấn đề của cô và Lã Thượng Khôn là chuyện của các cô, chuyện giữa tôi và anh ấy cũng chỉ là vấn đề của hai chúng tôi, tôi sẽ không vì lời nói của một mình cô mà phủ nhận mọi thứ giữa tôi và anh ấy, tôi không có nghĩa vụ phải hứa hẹn với cô điều gì, mà cô cũng không có quyền lợi này.”

Cô nói vô cùng rõ ràng, mỗi câu đều có khí phách, Viên Ly Ly nghĩ đến việc Lã Thượng Khôn lạnh lùng với cô là vì cô gái này, nghĩ đến bản thân cô hạ thấp địa vị của mình cũng vì cô gái này mà cô ấy có thái độ vênh váo phong khinh gạt bỏ hoàn toàn cô và Lã Thượng Khôn, cô ấy dựa vào cái gì mà bình tĩnh được như vậy? Dựa vào cái gì mà chẳng thèm để ý đến cô chứ?

Viên Ly Ly oán hận nghiêng răng nghiêng lợi nhưng lại không nói được câu nào.

“Cô Viên, nếu cô không còn việc gì nữa thì tôi đi trước.” Chu Hải Mạn nhìn cô một cái, lấy từ túi ra tiền của hai ly cà phê đặt lên bàn, “Cà phê lần trước là cô mời, bây giờ đến lượt tôi mời cô, nhưng cô Viên, hy vọng về sau tôi và cô sẽ không phải vì vấn đề này mà hẹn nhau uống cà phê nữa, tôi cũng không nhân rồi như cô nghĩ.”

Viên Ly Ly bị cô chọc giận đến mức sắp bốc khói, tâm tình Chu Hải Mạn lại có vẻ rất tốt, người như vậy cần được dạy dỗ, cho dù cô và Lã Thượng Khôn có đưa ra quyết định gì cũng không thể ở trước mặt cô gái này thanh minh, khiêu khích đáng về kiêu ngạo của thiên kim tiểu thư này, tuyệt đối không phải chuyện cô thích.

“Khoan đã!” Đột nhiên Viên Ly Ly đứng dậy, gọi Chu Hải Mạn lại, Chu Hải Mạn quay người lại, chưa mở miệng đã thấy một bàn tay đưa lên.

Quả nhiên là đứa trẻ bị dạy hư, Chu Hải Mạn mỉm cười nơi khóe miệng, thân thủ nhanh chóng né được tay cô, sau đó cổ tay Viên Ly Ly bị Chu Hải Mạn bắt được, “Chắc chắc, tùy tiện ra lệnh cho người khác đã rất không thích hợp, tùy tiện đánh người thì càng không đúng đó.”

“Cô...” Viên Ly Ly then quá thành giận, mấy lần dùng sức muốn thoát khỏi tay Chu Hải Mạn, “Cô buông tôi ra!”

“Cô cho rằng Lã Thượng Khôn thích cô thì cô có thể kiêu ngạo như vậy sao? Tôi nói cho cô biết, Lã Thượng Khôn vẫn còn yêu tôi, anh ấy hoàn toàn lừa cô!”

Khi Viên Ly Ly giương tay muốn đánh Chu Hải Mạn, Tiết Thiệu Luân muốn tiến đến ngăn lại nhưng nghĩ

đến Chu Hải Mạn biết Taekwondo, nhất định sẽ bảo vệ được bản thân thì đứng tại chỗ không hề động dẩy, mà khi anh muốn bước về phía trước thì lại nghe thấy Viên Ly Ly nói ra một câu như vậy, anh rất muốn biết Lã Thượng Khôn lừa Chu Hải Mạn như thế nào.

Chu Hải Mạn cầm cổ tay mảnh khảnh của Viên Ly Ly quơ giữa không trung, sau đó nhẹ nhàng buông ra, híp mắt cười nói: “Tôi kiêu ngạo? Viên Ly Ly, chẳng lẽ không ai nói cho cô biết, trên thế giới này không ai kiêu ngạo bằng cô sao?”

“Hừ!” Viên Ly Ly bị cô nắm cổ tay, dáng vẻ kiêu căng tăng vọt, “Chu Hải Mạn, cô đừng đắc ý, tôi đã có lòng tốt nhắc nhở cô, nhưng cô đã một mực khẳng định như vậy thì tôi cũng không có gì phải giấu diếm nữa.”

“Trước kia Lã Thượng Khôn lấy cớ đi công tác, cô có biết anh ấy đi đâu không? Không phải anh ấy bảo với cô anh ấy đi Tứ Xuyên chứ? Tôi nói cho cô biết, lúc đó anh ấy luôn ở Hải Nam cùng với tôi. Không tưởng tượng được, hahaha..., đại luật sư Chu kiêu ngạo như vậy cũng sẽ có hoàn cảnh đáng thương này.” Viên Ly Ly cười to vài tiếng, tiếp tục nói, “Chúng tôi ở Hải Nam cùng nhau trải qua quãng thời gian vui vẻ, luật sư Chu, cô không ngại dùng trí thông minh của cô mà suy nghĩ một chút, nếu anh ấy không có chút tình cảm nào với tôi thì sao có thể nhận lời mời của tôi, cùng tôi tới Hải Nam hưởng thụ thế giới chỉ có hai người.”

“Sao anh ấy có thể gặp cô khi đang ở trên giường triển miên thể hiện tình cảm với tôi? Chu Hải Mạn, vốn dĩ tôi không muốn nói cho cô biết, nếu cô thông minh, bằng lòng rời xa Lã Thượng Khôn là tốt nhất, nhưng cô vẫn u mê không tỉnh ngộ, cho rằng Lã Thượng Khôn thật sự thích cô sao? Anh ấy chẳng qua là...”

“Anh ấy chẳng qua là muốn giữ cô gái cứng cổ này mà thôi.” Viên Ly Ly còn chưa nói hết đã bị một người khác nói tiếp, đó là âm thanh rất quen thuộc đối với Chu Hải Mạn.

Quả nhiên, xoay người theo hướng âm thanh phát ra, người đàn ông khôi ngô tuấn tú với chiếc áo sơ mi trắng, quần đen bình thường không phải Tiết Thiệu Luân thì có thể là ai? Chẳng qua trên cổ anh ta có thêm một băng vải nâng một cánh tay lên... Là do tối hôm qua bị Lã Thượng Khôn đánh sao?

Tuy rằng khuôn mặt bị như vậy nhưng cũng không thể ảnh hưởng đến phong độ của đại thiếu gia Tiết, một người đàn ông cực phẩm như vậy khiến cho Viên Ly Ly rất hiếu kỳ, “Anh là ai?”

“Tôi là ai không quan trọng.” Tiết Thiệu Luân chậm rãi đi tới phía các cô, cuối cùng đứng lại bên cạnh Chu Hải Mạn, “Quan trọng là cô thực sự biết yêu một người đàn ông như thế nào sao?”

Viên Ly Ly nhìn anh, hừ lạnh nói: “Anh biết sao?”

“Tôi? Tôi tất nhiên...” nhìn qua dáng vẻ cố gắng nhịn cười của Chu Hải Mạn, Tiết Thiệu Luân biết cô chắc chắn lại bóp méo sự lý giải rồi, chỉ có điều cô còn biết cười đã nói lên toàn bộ tấm lòng trong sáng, “Tôi tất nhiên là biết, bởi vì tôi cũng là đàn ông thôi.”

Khóe miệng Viên Ly Ly co rúm, tiếp tục lặp lại vấn đề của cô: “Anh là ai?”

Tiết Thiệu Luân cười nhìn cô một cái, nhàn nhã ngồi vào chỗ Chu Hải Mạn vừa ngồi, “Tôi là ai? Vấn đề này để sau khi cô nghe tôi nói xong hỏi lại cũng không muộn. Tôi với cô gái đứng cạnh cô có chút giao tình cho nên không nhịn được thay cô ấy nói mấy câu.”

“Cô xem cô ấy chỉ có một đầu tóc ngắn, luật sư Chu thực sự không thích dây dưa không rõ nhưng cô ấy luôn nhẫn nại khi bị cô đánh, haiz.... Cô đừng nhìn tôi, tuy rằng tôi nói chuyện có chút khó nghe nhưng đều là lời nói thật.”

“Kỳ thật, tôi muốn nói, cô muốn cứu vãn lại, áp bức người phụ nữ bên cạnh anh ta rời đi, chẳng bằng tự kiểm điểm một chút, khi cô và Lã Thượng Khôn vẫn là vợ chồng hợp pháp sao không giữ chặt anh ta, cô phải biết rằng thời gian hai năm đủ để thay đổi rất nhiều chuyện, bao gồm tình cảm của một người.”

“Hơn nữa, nếu cô cứ tiếp tục làm theo ý mình như vậy, cho dù dựa vào một chút thủ đoạn cách ly Lã Thượng Khôn với người phụ nữ khác, thậm chí một lần nữa đưa anh ta trở về bên cạnh cô, cũng không có khả năng giữ được trái tim anh ta, đến lúc đó, Lã Thượng Khôn lại rời xa cô thì cô sẽ lại oán trách ai?”

“Anh câm miệng!” Viên Ly Ly hung hăng trừng mắt nhìn Tiết Thiệu Luân nhưng khí thế nói chuyện rõ ràng giảm bớt vì chột dạ không ít.

Tiết Thiệu Luân đối mặt với dáng vẻ không có văn hóa của cô, tính tình lại rất tốt, “Cô Viên, tôi hy vọng lời tôi nói ra hôm nay cô sẽ để ở trong lòng. Trên thế giới này không một người đàn ông nào vui vẻ khi lúc nào cũng bị nhắc nhở rằng anh ta thành công là nhờ một người phụ nữ, hơn nữa còn không ngừng đụng chạm tới người phụ nữ quan trọng hay chính là vợ của anh ta, cô đã thích tính kiêu ngạo của anh ta thì chẳng lẽ ngay cả tự tôn cũng không cho anh ta!”

“Đây là nguyên tắc cơ bản, hướng chi...” Tiết Thiệu Luân nhìn cô, khẽ cười nói: “Cô chắc chắn hai người vẫn còn tình cảm chứ?”

Viên Ly Ly bị Tiết Thiệu Luân chặn họng không nói nên lời, lúc trước vì muốn anh chú ý đến cô, muốn anh ở bên cạnh cô mà cô không chỉ một lần cảnh cáo anh, tất cả những gì anh có được đều là cô cho, nếu rời xa cô anh chỉ còn hai bàn tay trắng. Nhưng cô cũng không biết, trên thế giới này, tôn nghiêm và kiêu ngạo còn quan trọng hơn sự thành công trong sự nghiệp nên cô càng cao ngạo, cố tình gây sự thì càng đưa anh rời xa cô hơn.

“Rốt cuộc anh là ai?”

Tiết Thiệu Luân đứng lên, cười với Viên Ly Ly một tiếng, trả lời: “Từng có người khen tôi là chuyên gia tư vấn tình cảm.”

39. Chương 32

Editor: Cookie Oh

“Mạn Mạn...” Gương mặt Lã Thượng Khôn hiện lên vẻ thống khổ, cố gắng muốn giữ Chu Hải Mạn lại, “Mạn Mạn, anh biết anh sai rồi, anh thực sự biết mình sai rồi, cho anh thêm một cơ hội, anh cam đoan với em chuyện như vậy sẽ không bao giờ xảy ra lần thứ hai, tuyệt đối không!”

Đột nhiên, Chu Hải Mạn nở nụ cười, cô nhìn Lã Thượng Khôn cười rất thoải mái, “Lã Thượng Khôn, em nghĩ anh không hiểu được ý của em, em không có ý gì trách anh, cũng không phải vì sự xuất hiện của Viên Ly Ly mà muốn chia tay với anh, mà là... mà là cuối cùng em cũng hiểu được, em không hề thích anh.”

“Lã Thượng Khôn, em nói như vậy anh đã hiểu chưa?” Nhìn sắc mặt Lã Thượng Khôn dần dần tối lại, Chu Hải Mạn có chút không đành lòng, nhưng cô không muốn lừa anh, lại càng không muốn lừa gạt chính mình, cô bắt đầu hiểu được đáy lòng mình, cô thậm chí đã từng tự trách vì cách cư xử với tình cảm của chính mình, dù sao bị cuốn vào chuyện tình cảm này ngoài cô ra còn có Lã Thượng Khôn, nếu vì cô mà anh chịu chút tổn thương nào, cô sẽ không yên lòng.

“Thật xin lỗi, Lã Thượng Khôn, đến bây giờ em mới hiểu rõ tình cảm giữa hai chúng ta, em biết nói như vậy sẽ khiến anh thất vọng nhưng đó là những suy nghĩ thật lòng của em, em mong anh có thể hiểu được.”

“Mạn Mạn, anh không hiểu, em rõ ràng thích anh.” Lã Thượng Khôn như cố gắng chịu đựng gì đó, vẻ mặt có chút kích động, nhưng mà hết sức nhẫn nại, “Em không nhớ sao? Em nói em thích anh, thích anh từ rất lâu rồi, mà anh cũng thích em, thích em thật lòng.”

“Lã Thượng Khôn, anh đừng như vậy.” Chu Hải Mạn nhìn anh, không biết phải làm sao, “Em biết anh không phải hạng người như thế này.”

Nghe cô nói như vậy, dd.lqd Lã Thượng Khôn quả nhiên tỉnh táo lại, không kích động như vừa rồi nữa nhưng vẫn khó nén vẻ mặt mất mát, “Chúng ta thật sự không còn cơ hội sao? Chúng ta... cũng chỉ có thể đến đây thôi sao?”

“Thực xin lỗi.” Trước kia Chu Hải Mạn cảm thấy “thực xin lỗi” là ba chữ thể hiện sự bất lực yếu đuối nhất, nhưng bây giờ ngoài ba chữ đó cô không biết nên nói những lời nào khác.

“Ha ha...” Đột nhiên Lã Thượng Khôn nở nụ cười, một nụ cười mang theo sự sáng tỏ và chua xót, “Anh phải sớm nghĩ đến kết quả này, khi nhận lời mời của Viên Ly Ly, muốn tiếp cận cô ấy, anh nên nghĩ đến. Nhưng

mà...” anh ra vẻ không sao, nụ cười trên mặt vẻ cứng nhắc rất khó coi, “Anh không nghĩ sẽ đến nhanh như vậy, đánh thức anh khỏi giấc mộng nhanh như vậy. Mạn Mạn, không cần nói xin lỗi, em không có lỗi, ngược lại anh phải cảm ơn em, trong khoảng thời gian qua anh rất vui, anh chưa từng thấy vui vẻ như vậy. Ở cạnh người trong lòng, làm chuyện mình thích, anh có thể có được quãng thời gian đẹp như vậy đã rất thỏa mãn rồi.”

“Nhưng mà...” Tuy đang cười nhưng trong giọng nói của anh có chút nghẹn ngào, “Trong khoảng thời gian ngắn mà phải đối mặt với kết quả như vậy, anh có chút... có chút không chấp nhận được, bởi vì anh thích em, ngày từ đầu đã thích em, chưa bao giờ thay đổi, trong suy nghĩ của anh em luôn kiêu ngạo, tự tin, xinh đẹp, nỗ lực, thời gian ở cùng em anh rất hạnh phúc, cho nên anh không tưởng tượng được những ngày không có em anh sẽ... vượt qua như thế nào.”

“Em vẫn giống như trước kia, vẫn thẳng thắn chân thành như vậy, vì sao em lại cất giữ tình cảm năm đó trong lòng, vào lúc không thích hợp này nói ra quyết định của em nhanh như vậy?”

Cô không thể không chú ý đến vẻ mắt trên mặt Lã Thượng Khôn, nhưng cho dù tiếp tục dây dưa cũng sẽ có kết quả như vậy, “Tình cảm không thể miễn cưỡng.”

“Ha ha, đúng vậy, tình cảm không thể ép buộc.” Lã Thượng Khôn cầm một ly rượu trên bàn, uống một hơi cạn sạch, “Mạn Mạn, em nói rất đúng, tình cảm không thể miễn cưỡng.”

Dáng vẻ cô đơn của anh làm Chu Hải Mạn có phần khó tiếp nhận, nhất là thấy được khóe miệng anh hiện lên nụ cười khổ như vậy, cô bắt đầu hoài nghi cô làm vậy có quá tàn nhẫn không.

Nhưng cô còn chưa nghĩ ra thì đã nghe Lã Thượng Khôn tự giễu nói: “Là vì anh ta sao?”

Chu Hải Mạn không rõ, nhìn theo ánh mắt của anh, chỉ thấy ở ngoài cửa sổ một bóng dáng đứng lặng im, chính là Tiết Thiệu Luân, = =, anh ta quả nhiên là âm hồn bất tán.

Tiết Thiệu Luân đón nhận ánh mắt của hai người đó, nhất thời có chút xấu hổ, nhưng lại ra vẻ thoải mái như cũ, cách cửa sổ vẫy tay với hai người bên trong, giống như anh chỉ đi ngang qua mà thôi, Tiết Thiệu Luân vẫy tay xong thì đi về hướng cửa ra vào.

Lã Thượng Khôn thu hồi tầm mắt trên người anh, dường như đã biết rõ câu trả lời nhưng vẫn không cam lòng, muốn xác nhận, hỏi: “Mạn Mạn, anh thực sự không có chút cơ hội nào nữa sao?”

Chu Hải Mạn kinh ngạc nhìn anh một lúc, rồi chú ý đến Tiết Thiệu Luân phía sau anh cách bọn họ ngày càng gần, vì thế gật đầu nói: “Phải.”

“A... em thật là thẳng thắn.” Lã Thượng Khôn không khỏi cười khổ, đầu hơi nghiêng, chỉ về hướng của Tiết Thiệu Luân ở phía sau, nói lại vấn đề vừa rồi: “Là vì anh ta sao?”

Vì Tiết Thiệu Luân sao? Vì sự tồn tại của Tiết Thiệu Luân mới khiến cô quên Lã Thượng Khôn, mới không thích anh nữa sao? ~Ddlqd~ Chu Hải Mạn bị hỏi vấn đề này mà ngẩn người, nhưng lại tìm được đáp án rất nhanh, không phải như vậy, cho dù không có Tiết Thiệu Luân, đến một ngày cô hiểu rõ được bản thân cũng sẽ không ở bên cạnh Lã Thượng Khôn nữa, vì anh giúp cô làm theo tình cảm, làm cho cô ấy tìm được gì đó để nói, “Không phải, không phải vì anh ta, Lã Thượng Khôn, em có thể nói cho anh biết, tình cảm giữa chúng ta không liên quan đến bất kỳ ai cả.”

Lã Thượng Khôn nhìn dáng vẻ của cô, có chút thất thần, đây chính là điểm của Chu Hải Mạn mà anh vẫn bị cuốn hút, cuối cùng cô cũng biết được cô thích cái gì, không thích cái gì, bất cứ ai, bất luận cái gì cũng không thể chi phối tâm tư của cô, cô luôn thẳng thắn đối diện tất cả, bao gồm cả một người thật lòng như anh.

“Cảm ơn em, Mạn Mạn, câu trả lời này khiến anh có chút không cam lòng.” Lã Thượng Khôn cười cười, đứng dậy, “Anh ta đến rồi, anh nghĩ anh nên về trước.” Chu Hải Mạn cũng đứng lên, trong khoảng thời gian ngắn, bầu không khí hơi lúng túng, “Được, anh đi đường cẩn thận.”

Lã Thượng Khôn quay người, đúng lúc Tiết Thiệu Luân đi đến chỗ bọn họ, từ khi hai người đánh nhau một trận vì Chu Hải Mạn thì tháo luôn bộ mặt ngụy trang, cho dù gặp mặt cũng chỉ gật đầu chào hỏi, trao đổi ánh mắt trong im lặng như lúc này như có mùi vị đặc ý.

Chẳng qua là người kia chật vật rồi đi mà vẫn cố gắng giả bộ nhưng cũng không thể che dấu sự mất mát trong lòng, nhất là nụ cười miễn cưỡng trên môi, làm cho người luôn vô tâm như Tiết Thiệu Luân tim đập cũng có chút loạn nhịp.

“Tại sao khi tôi vừa đến anh ta lại bỏ đi?” Tiết Thiệu Luân không khách sáo, không chờ Chu Hải Mạn mời đã ngồi vào chỗ đối diện Chu Hải Mạn.

Trước kia Chu Hải Mạn đứng ở sau lưng Lã Thượng Khôn, cảm thấy anh như đứng giữa muôn vàn hào quang, xa cách không thể chạm tới mà bây giờ anh từng bước đi về phía cửa, dáng vẻ cô đơn khiến trái tim cô co rút đau đớn. Kỳ thật, anh vẫn có dáng dấp năm xưa mà cô thích, nhưng biết rõ không thể, đành phải lặng lẽ xoay người đi, bước từng bước một về phía trước, tự nhủ không thể quay đầu, anh vẫn còn sự kiêu ngạo, phong độ của mình.

Không giống ai đó, Chu Hải Mạn nhìn gương mặt rạng rỡ của Tiết Thiệu Luân, trong lòng xúc động muốn đánh người, “Biết rồi còn hỏi.”

Câu đầu tiên đã bị cô đả kích, nụ cười trên khóe môi Tiết Thiệu Luân ngưng lại, nhưng sau đó lại khôi phục như cũ, tiếp tục nói: “Cô đã cùng anh ta ngã bài rồi sao? Các cô...” Chia tay rồi? Anh không nói ra ba chữ cuối cùng vì anh lo lắng mình sẽ không chú ý tới không khí buồn thương này mà bật cười.

Chu Hải Mạn ngẩng đầu liếc anh một cái rồi cúi đầu ăn tiếp, “Biết rồi còn hỏi.”

Tiết Thiệu Luân đỡ trán, nhìn một bàn đầy món ngon chưa ăn, Tiết Thiệu Luân quyết định... nhẫn nại...

“Sao anh lại ở đây?” Chu Hải Mạn nhìn Tiết Thiệu Luân không khách khí ham ăn, nhú mày hỏi.

“Tôi nói tôi đi ngang qua, cô tin không?” Tiết Thiệu Luân cười lấy lòng.

Chu Hải Mạn nhú mắt lại, ánh mắt nghiêm nghị phóng tới, “Không tin.”

Đã biết cô sẽ không tin, Tiết Thiệu Luân cười gượng hai tiếng, đành phải thành thật trả lời: “Tôi lo cô sẽ gặp phiền toái, nếu anh ta quấy rầy cô không dứt thì phải làm sao?” Quan trọng là nếu anh ta làm phiền cô không ngừng, lại nhẹ lời mềm giọng làm cô dao động thì sao? Anh vất vả chịu đựng đến bây giờ mới thấy được chút hi vọng.

Chu Hải Mạn nghe anh nói xong, khóe miệng kéo lên, “Anh ấy không phải người như vậy.”

Tiết Thiệu Luân nắm chặt đôi đũa trong tay, hừ lạnh một tiếng rồi cười nói, “Cô hiểu anh ta thật.”

Tuy rằng bọn họ vừa xác định chia tay, tuy rằng sau này bọn họ sẽ không bao giờ ở gặp nhau nữa, nhưng Tiết Thiệu Luân phát hiện anh rất hẹp hòi, nghe cô bảo vệ người đàn ông khác trước mặt mình, trong lòng rất... khó chịu!

Chu Hải Mạn thấy được giọng điệu khác khác thường của anh, hai người bỗng lâm vào tình cảnh rất ngượng ngập. Diễn đàn LQĐ Thấy không khí có chút khác thường, Tiết Thiệu Luân định mở miệng thì một hồi chuông điện thoại vui vẻ phá vỡ sự trầm mặc ngán ngùi này.

Nhìn thông tin hiển thị trên điện thoại, Chu Hải Mạn trợn mắt, kinh hồn bạt vía bấm nút nghe, dưới ánh mắt nghi ngờ của Tiết Thiệu Luân, cô thong thả bước đến bên cửa sổ mới cẩn thận mở miệng nói: “Alo...”

“Mạn Mạn hả...” đúng là mẹ, nhìn số máy riêng của gia đình hiện trên điện thoại, Chu Hải Mạn đã có chút lo lắng, bây giờ nghe được giọng của Thái Mỹ Đình, cô như sắp khóc, đặc biệt âm thanh của mẹ lại dịu dàng như vậy.

“Mẹ

~~!”

“Mạn Mạn, xảy ra chuyện lớn như vậy sao con không nói với cả nhà? Tự mình chịu đựng làm cho mẹ rất đau lòng, con bé ngốc này, mẹ biết con hiếu thảo, không muốn bố mẹ lo lắng cho con, nhưng chuyện gì con cũng không nói với mẹ, mẹ biết trong lòng con rất khó chịu.”

Sao thế này? Đột nhiên Chu Hải Mạn dâng lên cảm giác không yên, giọng nói ôn hòa này đúng là của mẹ cô sao? Những câu nói quan tâm khiến người ta rơi lệ này đúng là của mẹ sao? Nhưng quan trọng là đã xảy

ra chuyện gì mà khiến một người luôn cường thế mạnh mẽ như mẹ lại nói ra những lời dịu dàng đó? Không phải sau khi biết chuyện cô chia tay, vì cô đánh mất nhân duyên mà mắng cô một trận sao?

Ba lần (canh ba)

40. Chương 31

Editor: Cookie Oh

Nhìn bóng Viên Ly Ly xách túi đi xa dần, Chu Hải Mạn khẽ thở dài, “Hi vọng cô ấy có thể nghe lọt lời anh nói.”

Tiết Thiệu Luân nhìn cô, từ từ hỏi: “Cô nghĩ thông suốt như thế nào?”

Chu Hải Mạn nhìn về phía anh, chỉ thấy anh nhú mày, tiếp tục nói: “Chẳng lẽ tôi vẫn nghĩ chưa thông suốt sao? Đối diện với Viên Ly Ly mà tôi bình tĩnh như vậy, còn khiến cô ấy nói ra việc Lã Thượng Khôn lấy cớ đi công tác thực ra là cùng cô ấy tới Hải Nam, khoảng thời gian đó tôi cũng không gặp anh ấy, tôi không có phản ứng kịch liệt gì cả, không phải do trong lòng tôi đã có đáp án sao?”

“Tối hôm qua...” Chu Hải Mạn khuấy ly cà phê trên tay, nhìn ra ngoài cửa sổ, “Tối hôm qua khi tôi đi uống rượu, có người hỏi tôi có cảm thấy tức giận khi Lã Thượng Khôn làm ra chuyện như vậy không, còn nói cho tôi biết tôi không tức giận vì không dành cho anh ấy nhiều tình cảm, mà tôi lại thấy thất vọng vì đặt quá nhiều hi vọng vào anh ấy.”

“Hả?” Tiết Thiệu Luân hứng thú nhìn cô, “Xem ra tối hôm qua cô đã được cao nhân chỉ điểm, anh ta còn nói gì với cô nữa không?”

Chu Hải Mạn nhìn anh, ra vẻ trầm tư suy nghĩ, tiếp tục nói: “Anh ta còn cho tôi biết, thật ra tôi không thích Lã Thượng Khôn.”

“Khụ khụ...” Tiết Thiệu Luân suýt nữa bị sặc cà phê, vừa không ngừng ho khan, vừa ngẩng đầu lên hỏi cô: “Cái này... cô cũng nhớ?”

Chu Hải Mạn nhìn Tiết Thiệu Luân, bình tĩnh trả lời: “Nhớ rất rõ ràng.”

“A, ha ha.” Tiết Thiệu Luân cười gượng hai tiếng, d cúi đầu tiếp tục uống cà phê.

“Cảm ơn anh.” Đột nhiên Chu Hải Mạn mở miệng nói, “Tối hôm qua đã uống rượu cùng tôi, còn... nói với tôi những lời đó, tôi suy nghĩ rất lâu, cuối cùng những gì khó hiểu đã suy nghĩ rõ ràng rồi.”

Tiết Thiệu Luân không ngờ cô ấy sẽ nói cảm ơn với mình, hơn nữa còn với vẻ mặt rất chân thành, ánh mắt không chuyển động nhìn mình chằm chằm, Tiết Thiệu Luân hơi giật mình, nhẹ giọng nói: “Không cần cảm ơn, thật ra tôi cũng có tâm cơ riêng.”

Chu Hải Mạn chưa từng thấy anh nói nhỏ nhẹ như vậy, mà còn nghe rất rõ ràng, bỗng dưng, cô nhớ tới buổi tối anh thổ lộ với cô, cô đã từng thấp thỏm lo âu vì thấy được sự chân thành trong mắt anh, cũng từng vì câu nói tôi thích cô của anh mà rối loạn không ngừng.

“Cô... tính khi nào thì nói chuyện thẳng thắn với Lã Thượng Khôn?”

Chu Hải Mạn cúi đầu nhìn chất lỏng màu nâu trong ly, hỏi: “Anh ấy thế nào rồi?”

“Anh ta?” Tiết Thiệu Luân nhú mày, cười nói: “Cô nhìn tôi chẳng phải sẽ biết sao, tôi bị thương thế nào thì anh ta cũng bị y như vậy, thế nào, cô còn lo anh ta sẽ chịu thiệt sao, tôi cho cô biết, anh ta rất biết đánh nhau, cô nhìn mặt tôi, còn cả cánh tay này sẽ biết.”

“A...” Chu Hải Mạn nhìn anh cười một cái, gương mặt vốn tuần tú lại hiện lên một mảng tím đen, Lã Thượng Khôn cũng là làm chuyện tốt, ít nhất cái tên Tiết Thiệu Luân này cũng không thể đi gây họa cho những cô gái nhỏ, “Vậy anh bị thương có nặng lắm không?”

“Bản thân tôi thì không sao cả, chẳng qua tôi bị thương không thể chăm sóc cho con tôi được.” Tiết Thiệu Luân nói với vẻ mặt bị thương, giống như ngày mai Manhattan sẽ bị đói chết vậy.

“VẬY...” Chu Hải Mạn dò hỏi, “ĐỂ Manhattan ở chỗ tôi hai ngày đi?”

Tiết Thiệu Luân mỉm cười, “ĐƯỢC.”

Anh thích cảm giác này, khi anh không thể quan tâm tới Manhattan thì nó sẽ ở với cô, Manhattan giống như con của bọn họ.

“Con chia tay với Lã Thượng Khôn chưa?” Trên mặt Chu Vũ Khiết lộ ra biểu cảm rất khó miêu tả, vừa khó chịu giống như ăn phải ruồi bọ, vừa giống như uống thuốc kích thích vui vẻ vậy.

“Dạ, vẫn chưa chính thức chia tay, nhưng chúng cháu đã hẹn ngày mai gặp mặt, đến lúc đó cháu sẽ nói với anh ấy.” Chu Hải Mạn lấy ít thức ăn cho chó để vào khay của Manhattan, nhìn nó ăn ngon miệng, cô hài lòng mỉm cười.

“Như vậy à...” Chu Vũ Khiết nhìn chằm chằm cô hồi lâu mới nhớ tới giao hẹn ngày mai của bọn họ, “Như vậy, cháu sẽ không về nhà sao?”

“Vâng, cô cứ dẫn chú trở về trước, cháu chia tay với anh ấy rồi, về cũng không còn ý nghĩa gì nữa.” Cô trả lời bình tĩnh, chẳng giống người sắp phải chia tay người yêu chút nào.

Chu Vũ Khiết bĩu môi, “Thật không ngờ, tưởng rằng cô cháu ta sẽ cùng dắt người yêu về, cháu lại gặp vấn đề, cháu nói xem ngày mai cô đưa Thẩm Thành Lượng về gặp cha mẹ cháu mà cháu lại chia tay với Lã Thượng Khôn, cô làm như vậy có không tốt không?”

“Không đâu, tuyệt đối không.” Chu Hải Mạn rất vui vẻ vỗ vỗ vai Chu Vũ Khiết, “Ngày mai vẫn về nhà như cũ, cô đi về trước, cháu về muộn hơn một chút cũng chẳng sao cả.”

“Nếu ngày mai mẹ cháu hỏi, cô nên trả lời thế nào?”

“Cô cứ nói với bà ấy, cháu và Lã Thượng Khôn đi chơi, không thể về gặp người lớn ở Giang Đông được là được.”

“Ừ.” Chu Vũ Khiết gật gật đầu, một lát sau mới kịp phản ứng, hét lên: “Ý của cháu là cháu không nói cho mẹ cháu biết việc cháu đã chia tay sao?”

Chu Hải Mạn cười ngọt ngào với Chu Vũ Khiết, nói: “Cháu không phải nói cho cô biết trước tiên sao?”

Chết tiệt, nháy mắt Chu Vũ Khiết có cảm giác rất tồi tệ, “Khó trách cháu vẫn gạt cô, đến bây giờ mới nói cho cô biết, không phải cháu muốn cô về thay cháu nghe mắng, nghe mẹ cháu lải nhải, nhìn vẻ mặt lạnh băng của bố cháu sao? Chu Hải Mạn, thật tàn nhẫn, cháu!!!”

= =, Đâu có nghiêm trọng như vậy, Chu Hải Mạn đùa nghịch với Manhattan ở trong lòng, nói với Chu Vũ Khiết: “Không phải ngày mai còn có chú ở đó sao, bố mẹ cháu vui mừng còn không kịp, làm sao có thể cảm râm cô được chứ?”

Quả nhiên là đứng nói chuyện không đau thắt lưng, Chu Vũ Khiết giận tới mức dậm chân, trước mặt người ngoài, Thái Mỹ Đình sẽ không nổi giận, nhưng một khi bị bà ấy giữ chặt, tránh xa mọi người, lỗ tai của cô sẽ chịu tội, nhìn trời...

“MẠN MẠN...” Nhìn Chu Hải Mạn bước vào trong nhà hàng, chậm rãi đi đến trước mặt anh, Lã Thượng Khôn kích động đứng dậy, “Cuối cùng em cũng chịu gặp anh.”

Cách mấy ngày, vết thương trên mặt anh đã tan không ít, hơn nữa cánh tay bị gãy nhẹ cũng không phải treo băng vải, Chu Hải Mạn nhớ tới Tiết Thiệu Luân, anh ta còn ra vẻ cánh tay vẫn phải treo lên, = =, người đàn ông tâm địa gian xảo kia,...

“Mấy ngày nay anh có khỏe không?” Chu Hải Mạn muốn bỏ qua vẻ tiêu tụy trên gương mặt anh và cả râu ria trên cằm, ra vẻ cười thoải mái với anh.

Lã Thượng Khôn nhìn cô không chớp mắt, lắc đầu nói: “Không tốt.”

“Mấy ngày nay anh luôn tự trách mình, đến bây giờ vẫn không thể tha thứ cho bản thân, Mạn Mạn, anh biết mình sai rồi, em cho anh một cơ hội nữa được không?”

Nhìn dáng vẻ này của anh, Chu Hải Mạn cảm thấy rất đau lòng, nhưng cô vẫn phải nói một câu khó nghe với anh, “Lã Thượng Khôn, anh không cần phải như vậy, thật ra em đã tha thứ cho anh rồi, trên thực tế em hoàn toàn không trách anh.”

“Thật sao?” Nghe Chu Hải Mạn nói đã tha thứ cho anh, Lã Thượng Khôn giống như gặp được Lê Minh thứ nhất dưới ánh mặt trời, vẻ lo lắng tức khắc trở nên rạng rỡ.

“Em...” Chu Hải Mạn mím môi, luống cuống, không biết nên bắt đầu nói từ đâu, “Lã Thượng Khôn, đầu tiên cảm ơn anh, vì thời trung học em cũng rất thích anh, hơn nữa em cũng không nghĩ được rằng sẽ được ở cạnh anh như bây giờ, ở gần anh như vậy, anh chỉ nghe em nói chuyện. Thế mà những điều đó đều trở thành sự thật, từ ngày thân thiết, sau khi anh xuất hiện trước mặt em, em cảm thấy mình giống như đang nằm mơ vậy.”

“Có lẽ bởi vì cảm giác này rất không chân thật, em luôn thấy bất an, cũng thường xuyên hoài nghi tình cảm giữa hai chúng ta rốt cuộc là như thế nào, nhưng mỗi khi anh cười với em, em sẽ nhớ tới anh lúc nhỏ và Chu Hải Mạn lúc ấy vẫn luôn cẩn thận cất giấu bí mật nhỏ tận đáy lòng, trong lòng em lại tràn đầy hạnh phúc, cảm thấy bản thân hẳn là thích anh.”

“Nhưng trên thực tế, đồng nghiệp của em Lâm Hiểu Lê cũng từng nói, cảm giác thăm mền kia có một nửa là do cá nhân tưởng tượng ra, thật ra, em cũng không hiểu được anh, nói hiểu rõ cũng chỉ là bên ngoài, thậm chí bây giờ em cũng không biết ngoài sở mũi ra thì anh có thói quen đặc biệt gì.”

“Mạn Mạn...” nghe những lời này của cô, Lã Thượng Khôn bắt đầu thấy bất an.

“Anh nghe em nói hết đã.” Chu Hải Mạn cười với anh, Diễn đàn tiếp tục nói: “Ấn tượng của anh đối với em vẫn dừng lại ở khoảng thời gian đó, hơn nữa tình cảm và cảm giác hiện tại đều đứng dưới góc độ của Chu Hải Mạn lúc đó mà cảm nhận, như vậy là không đúng, Lã Thượng Khôn bây giờ so với Lã Thượng Khôn trong lòng em hoàn toàn khác nhau, bởi vì thời gian trôi qua, anh sẽ thay đổi nhưng Lã Thượng Khôn trong lòng em mãi mãi không thay đổi.”

“Vì vậy, Lã Thượng Khôn, em muốn cảm ơn anh, cảm ơn anh hồi nhỏ đã khiến em vui vẻ, cảm động, tuy rằng lúc đó em chưa ở bên cạnh anh nhưng rất hạnh phúc.”

“Hiện tại, vợ trước của anh là Viên Ly Ly xuất hiện trước mặt em, nói ra mối quan hệ giữa các anh thì khiến em rất thất vọng, bởi vì em không tin anh luôn nói thích em lại là lừa gạt em, nhưng sau đó em cũng không có cảm giác đau lòng.”

“Thậm chí khi ép cô ấy nói ra việc thời gian anh đi công tác vẫn luôn ở cạnh cô ấy, em cũng không cảm thấy quá khó chịu.”

“Em... nói cho em biết, khoảng thời gian anh đi công tác...” Khi nói những lời này, Lã Thượng Khôn căn bản không dám ngẩng đầu nhìn Chu Hải Mạn, rõ ràng anh đã nói với cô, sau khi ly hôn, anh và Viên Ly Ly không còn qua lại nữa, vậy mà anh lại một lần nữa lừa gạt cô.

“Để em nói cho anh.” Chu Hải Mạn mỉm cười, bình tĩnh nói: “Mỗi người đều có cuộc sống riêng của mình, cũng có lúc mắc sai lầm, có lẽ em vừa mới biết người đó là anh nên có phần khó chấp nhận, nhưng sau đó em đã nghĩ kỹ rồi, em nói thích anh nhưng lại không hiểu gì về anh cả; em cần phải tức giận nhưng lại không có chút kích động nào muốn đánh anh; em rõ ràng muốn ở cùng một chỗ với anh nhưng lại phát hiện ra người em thích là Lã Thượng Khôn thời trung học.”

“Lã Thượng Khôn, đây chính là kết quả mà mấy ngày nay em nghĩ ra được, em cảm thấy là do em nhất thời hồ đồ mới tạo thành cục diện như ngày hôm nay, vì vậy anh không nên tự trách mình, giống như anh đã nói, anh không phải xuất phát từ ác ý mà giấu diếm em, mà em cũng sẽ không ở đây nói chuyện dây dưa.”

“Chúng ta chia tay đi.”

Những ngày tháng hạnh phúc

41. Chương 33

Editor: Cookie Oh

“Mẹ?” Chu Hải Mạn không chắc chắn, còn muốn xác nhận đối phương có thực sự là mẹ của cô Thái Mỹ Đình hay không.

“Mẹ đã nghe cô con nói rồi, haiz..., đều tại mẹ không tốt, quá vội vàng sắp xếp cho con đi xem mắt? Ngay từ đầu cô con cũng nói không muốn người nhà sắp đặt cho cô, bây giờ cô ấy đã dẫn một người bạn trai rất tốt về, còn con, mẹ bận bịu thời gian dài như vậy, con cũng rất nghe lời.”

Nói tới đây Thái Mỹ Đình thở dài một cái, Chu Hải Mạn mơ mơ màng màng gật đầu liên tục, quả nhiên trên đời này chỉ có mẹ là tốt nhất, mẹ Chu rốt cục cũng bắt đầu thông cảm cho cô dễ dàng như vậy sao?

“Nhưng mẹ cũng không ngờ được, anh bạn nhỏ anh tuần đó lại mắc loại bệnh này, nếu mẹ sớm biết cậu ta... Cậu ta có loại bệnh này, mẹ nhất định sẽ không cho con gặp mặt, nếu không thu xếp cho hai con gặp nhau, con cũng sẽ không phát sinh tình cảm với cậu ta, khiến bây giờ con đau khổ như vậy, còn vì muốn mẹ không lo lắng mà ngay cả nhà của mình cũng không dám về.”

Két? Két? Chu Hải Mạn càng nghe càng không hiểu, nhưng là một luật sư, không chỉ có đầu óc mà còn phải biết tư duy logic, vì thế cô nắm chặt điện thoại di động, dò hỏi một câu, “Mẹ, cô nói cho mẹ biết sao?”

Điện thoại truyền đến tiếng thở dài của Thái Mỹ Đình ở đầu dây bên kia, “Đúng vậy, ban đầu cô con không chịu nói gì cả, mẹ ép hỏi cô mới chịu cho mẹ biết, haiz, con gái ngốc, thực sự làm khó con rồi.”

Trong khoảng thời gian ngắn như vậy, Chu Hải Mạn bị người mẹ dịu dàng này làm cho cảm động rầm rầm, “Mẹ

~”

“Được rồi, mẹ cũng hiểu rõ rồi, con gái mẹ từ nhỏ đã xuất sắc như vậy còn sợ không lấy được chồng sao?! Mẹ đã nói với con, con gái à, con đừng đau lòng nữa, bỏ qua một cây cổ thụ phía sau chính là một rừng cây rộng lớn, mẹ tin tưởng con.”

Két? Két? Két? d/d/l/q/d Mẹ nói như vậy nghĩa là sẽ không ép cô kết hôn nữa sao? Đã bị mẹ ép lâu rồi, bây giờ như thế này, trong khoảng thời gian ngắn Chu Hải Mạn có chút khó tin, “Mẹ, ý của mẹ là?”

“Mẹ cảm thấy cô con nói rất đúng, sau này, mẹ sẽ không bắt con đi xem mắt nữa, nếu con thấy ai hợp rồi thì nói với mẹ, mẹ sẽ thay con nêu ý kiến, nếu không muốn nói với mẹ, mẹ cũng sẽ không ép con. Nhưng con phải tự mình giữ chắc, hoặc hỏi ý kiến cô của con, mẹ thấy tiểu Thẩm không tệ, con mắt nhìn người của cô con rất tốt!”

Ha... Nghe Thái Mỹ Đình nói xong, Chu Hải Mạn không có cách nào sắp xếp lại được những suy nghĩ và tâm trạng sớm đã rối loạn, tự mình giằng co lâu như vậy, cuối cùng cũng rút ra được kết luận: Chu Vũ Khiết và cả nhà sẽ giống như chong chóng quay theo chiều gió, chỉ cần cô tốt, cô có thể tận hưởng ánh sáng tự do rồi.

“Mẹ, con biết rồi.” Chu Hải Mạn cười trả lời, “Cảm ơn mẹ.” Cuối cùng cũng trả tự do cho cô...

Nhưng không vui mừng được bao lâu, mẹ đột ngột ra chiều cuối cùng làm cô không kịp đề phòng, lão đảo muốn ngã, “Nhưng trước ba mươi tuổi nhất định phải lấy được chồng!”

Chu Hải Mạn vẫn không hiểu, rốt cuộc Chu Vũ Khiết đã nói gì với mẹ cô mà người mẹ luôn chuyên quyền của cô đột nhiên thay đổi như vậy.

Sau khi Chu Vũ Khiết và Thẩm Thành Lượng quay trở về từ thế giới của riêng hai người, Chu Hải Mạn mới có cơ hội hỏi thắc mắc trong lòng mà Chu Vũ Khiết lại bình tĩnh trả lời: “Không có gì, con không cần cảm ơn, cô chỉ tùy tiện tìm ra một lời nói dối nho nhỏ.”

Quả nhiên vẫn là cô của cô, thời khắc cuối cùng vẫn đứng về phía cô, “Nhỏ thế nào?”

“Cô chỉ hơi ám chỉ cho bà ấy một chút.” Chu Vũ Khiết cười, nháy mắt với Chu Hải Mạn, “Lã Thượng Khôn bị HIV.”

“Sau đó thêm mắm thêm muối nói cho mẹ con biết trong lòng con đã bị tổn thương, tinh thần sa sút thế nào...”

HIV —— còn là nói dối??? = =, Chu Hải Mạn bóp trán, quả đúng là cô của cô, bình thường cô sẽ không làm ra chuyện hại người lợi ta đến vậy, “Cô à, cô thật không có lương tâm.”

“Hừ, con bé này, con mới không có lương tâm, vì con mà đây là lần đầu tiên cô nói dối đó! Tất cả danh dự cô đều không đếm xỉa!

Chu Hải Mạn liếc Chu Vũ Khiết một cái, bĩu môi nói: “Lần này đúng là lần đầu tiên cô nói dối vì con, nhưng không biết cô vì mình mà nói bao nhiêu lời nói dối rồi.”

“Hơn nữa, cô thật sự chỉ vì con?” Chu Hải Mạn nhướn lông mày lên, âm cuối cũng theo đó cao lên, thể hiện rõ ràng sự chất vấn và không tin tưởng.

Chu Vũ Khiết đành phải thẳng thắn, “Đương nhiên —— cũng là vì cô không muốn nghe mẹ con cãi nhãi, hì hì hì...”

Hô —— khó trách lúc đó mẹ lại đau lòng, còn nói chuyện nhẹ nhàng với cô như vậy, hóa ra, hóa ra là do Chu Vũ Khiết nói dối như cuội. Còn HIV... nói một người vẫn bình thường như vậy?

“Thế nào? Dù sao con cũng không tính quay lại ăn tiếp.” Chu Vũ Khiết gấp một cái, lê dép đi về phía phòng ngủ.

= =, Chu Hải Mạn bắt đắc dĩ, “Cho dù con muốn ăn cũng sẽ bị mẹ con hết sức ngăn cản.” Chi là thấy Lã Thượng Khôn thật đáng thương...

Sự đau thương của cô còn chưa chấm dứt, chợt nghe thấy tiếng đóng cửa thật lớn và lời trêu chọc của Chu Vũ Khiết ở phía sau, “Mạn Mạn, tuy rằng mẹ con tạm thời không quản con, nhưng ta là cô con cũng nhắc nhở con, mau tìm một người tốt đi, cô thấy, Tiết Thiệu Luân cũng không tệ!”

Ngay từ khi quen biết Tiết Thiệu Luân, hình như Chu Vũ Khiết vẫn luôn nói với cô, Tiết Thiệu Luân không tệ, Dđlqđ nhưng mà, Chu Hải Mạn nói thầm, “Anh ta ngoài gương mặt dễ nhìn thì còn cái gì tốt?” nhưng trong lòng cô giống như có một giọng nói nhỏ nhắc nhở cô, cô thường chế nhạo anh ta một câu đằng hoàng cũng không nói được; tuy miệng anh luôn nói lời nhảm nhí nhưng chưa từng làm chuyện gì khiến cô chán ghét; khi tâm tư cô rối loạn anh luôn ở cạnh cô, không say không vờ; còn có, anh đã từng rất nghiêm túc nói thích cô...

“Hình như Manhattan rất thích cô.” Tiết Thiệu Luân đón đưa con trai bảo bối từ tay Chu Hải Mạn, “Cảm ơn cô đã chăm sóc nó.”

“Không có gì, tôi cũng rất thích nó.” Chu Hải Mạn vuốt lông Manhattan, “Manhattan rất hiểu tính người.”

“Đó là...” Tiết Thiệu Luân nhướn mày kiêu ngạo, anh rất thích người khác khen con của anh, “Con của tôi, tất nhiên do người cha là tôi dạy dỗ tốt.”

= =, Chu Hải Mạn nhìn anh không nói gì, anh cũng không chớp mắt nhìn cô, nụ cười trên mặt rõ ràng thể hiện sự bất cần đời nhưng ánh mắt nhìn cô lại đầy chăm chú và chân thành, tim Chu Hải Mạn thoáng đập mạnh và loạn nhịp, hình như không chỉ một lần cô thấy được sự hấp dẫn toát ra trong mắt anh, đây là con người thật của anh, hay lại là một cái mặt nạ khác?

“Lần này anh đã hết hi vọng rồi chứ?” Viên Ly Ly thu hồi tầm mắt nhìn hai người ở đằng xa, nghiêng mặt nhìn Lã Thượng Khôn, vì nhần nhện, hai tay anh nắm chặt vô lăng, nghiêng răng thật chặt, Viên Ly Ly chưa từng thấy dáng vẻ này của anh, nếu như năm đó anh có một phần mười ý định muốn ở cạnh cô, cô cũng sẽ không chọn cách khiến anh ghét cô để thu hút sự chú ý của anh, nhưng cô càng có dáng vẻ ấy anh lại càng không thích cô, quan hệ giữa bọn họ giống như càng ngày càng xấu, không có điểm dừng, cuối cùng hôn

nhân tan vỡ, suy nghĩ một chút, thật sự rất đau lòng, nhưng cô lại thích sự đau buồn này như mật ngọt, anh lại trốn tránh, rốt cuộc là lỗi của ai?

“Nếu đau khổ như vậy, còn muốn nhìn cái gì?”

Một nam một nữ đang ở đường cái phía đối diện hoàn toàn không chú ý đến sự tồn tại của bọn họ, vẫn vừa nói cười vừa đi về phía trước. Đến khi bóng dáng hai người khuất khỏi tầm mắt của bọn họ, Lã Thượng Khôn mới nổ máy, đưa Viên Ly Ly đến sân bay, “Đây không phải là điều cô muốn sao? Không phải cô dẫn tôi đến đây sao?”

Viên Ly Ly nhìn anh, cảm thấy mình như thế này thật đáng thương, chẳng lẽ anh không phát hiện cô đã thay đổi vì anh sao? Quả thật, cô muốn anh hoàn toàn mất hết hi vọng mới cố ý để anh thấy Tiết Thiệu Luân và Chu Hải Mạn ở cùng nhau, nhưng mục đích cuối cùng của cô không phải muốn anh tuyệt vọng, cô chỉ không muốn xa anh, nếu ở đây anh đã không có bất cứ hy vọng nào, tại sao anh lại không muốn rời khỏi đây cùng cô chứ?

“Em có thai rồi.”

Xe phanh lại ngay lập tức...

Lã Thượng Khôn nghĩ mình nghe lầm, chậm rãi hỏi: “Cô nói gì?”

Đột nhiên Viên Ly Ly mỉm cười với anh, nói to hơn một chút, lặp lại: “Lã Thượng Khôn, em có thai, em đã mang thai với anh, anh đừng quên chúng ta vẫn luôn ở cùng nhau ở Hải Nam.”

“Em nói cho anh biết, Lã Thượng Khôn, dù anh không muốn nhưng cả đời này em sẽ luôn bám lấy anh.”

“Em biết rõ anh không thích em dù anh muốn gây sự với em cũng đừng hi vọng trốn tránh không chịu trách nhiệm, hai năm trước cũng vậy, bây giờ cũng thế. Khi đó em không biết trong lòng anh đã có đối tượng, chỉ cần em muốn là có thể khiến anh thích em, nhưng anh không có. Bây giờ rốt cuộc em cũng biết, qua nhiều năm như vậy mà trong lòng anh vẫn có hình bóng người phụ nữ khác, nhưng em không quan tâm, cô ấy không thích anh, bọn anh hoàn toàn không có hy vọng ở bên nhau, vì vậy cô ấy không có chút uy hiếp nào với em cả.”

“Nhưng mà, Lã Thượng Khôn, em phải nói cho anh biết, bắt đầu từ hôm nay, anh chỉ thuộc về em, Viên Ly Ly. Trước kia em yêu anh không đúng cách, về sau em sẽ cố gắng sửa, nhưng anh không được rời xa em.”

“Anh yêu cô ấy, em cũng yêu anh như thế, anh đã biết cảm giác yêu một người là như thế nào, vì vậy đừng cự tuyệt, cho em một cơ hội được không?”

Có thể thấy được, diễn đàn ~ Viên Ly Ly đang cực kỳ kiềm chế sự kiêu căng vốn có, giọng của cô càng ngày càng nhỏ, cuối cùng dường như không nghe được, vì thế Lã Thượng Khôn không dám tin những lời vừa rồi là của Viên Ly Ly. Từ nhỏ cô đã rất kiêu ngạo, quá tùy hứng, có lẽ đối với người đàn ông mà cô yêu thích, cô cũng kiêu căng và tùy hứng như vậy để cho bọn họ khuynh đảo mê muội, nhưng đối với Lã Thượng Khôn, cô như vậy anh càng khiến chán ghét. Mà bây giờ một Viên Ly Ly luôn cao cao tại thượng chỉ vì một câu thích anh mà sẵn lòng thay đổi. Anh đương nhiên hiểu cảm giác thích một người là như thế nào, đó là chỉ cần có thể có một tia hy vọng cũng sẽ bỏ ra toàn bộ tâm sức, mà với Chu Hải Mạn anh lại không có cơ hội đó.

“Viên Ly Ly, có phải cô đã sớm biết trước mọi việc? Cô và tôi nhất định phải dính líu, tôi và cô ấy không có khả năng.”

Trăm khoa đều nói, con gái tròn mười tám tuổi sẽ trưởng thành trở thành phụ nữ

~ mọi thứ đều rất thần kỳ...

42. Chương 32

Editor: Cookie Oh

“Mạn Mạn...” Gương mặt Lã Thượng Khôn hiện lên vẻ thống khổ, cố gắng muốn giữ Chu Hải Mạn lại, “Mạn Mạn, anh biết anh sai rồi, anh thực sự biết mình sai rồi, cho anh thêm một cơ hội, anh cam đoan với em chuyện như vậy sẽ không bao giờ xảy ra lần thứ hai, tuyệt đối không!”

Đột nhiên, Chu Hải Mạn nở nụ cười, cô nhìn Lã Thượng Khôn cười rất thoải mái, “Lã Thượng Khôn, em nghĩ anh không hiểu được ý của em, em không có ý gì trách anh, cũng không phải vì sự xuất hiện của Viên Ly Ly mà muốn chia tay với anh, mà là... mà là cuối cùng em cũng hiểu được, em không hề thích anh.”

“Lã Thượng Khôn, em nói như vậy anh đã hiểu chưa?” Nhìn sắc mặt Lã Thượng Khôn dần dần tối lại, Chu Hải Mạn có chút không đành lòng, nhưng cô không muốn lừa anh, lại càng không muốn lừa gạt chính mình, cô bắt đầu hiểu được đáy lòng mình, cô thậm chí đã từng tự trách vì cách cư xử với tình cảm của chính mình, dù sao bị cuốn vào chuyện tình cảm này ngoài cô ra còn có Lã Thượng Khôn, nếu vì cô mà anh chịu chút tổn thương nào, cô sẽ không yên lòng.

“Thật xin lỗi, Lã Thượng Khôn, đến bây giờ em mới hiểu rõ tình cảm giữa hai chúng ta, em biết nói như vậy sẽ khiến anh thất vọng nhưng đó là những suy nghĩ thật lòng của em, em mong anh có thể hiểu được.”

“Mạn Mạn, anh không hiểu, em rõ ràng thích anh.” Lã Thượng Khôn như cố gắng chịu đựng gì đó, vẻ mặt có chút kích động, nhưng mà hết sức nhẫn nại, “Em không nhớ sao? Em nói em thích anh, thích anh từ rất lâu rồi, mà anh cũng thích em, thích em thật lòng.”

“Lã Thượng Khôn, anh đừng như vậy.” Chu Hải Mạn nhìn anh, không biết phải làm sao, “Em biết anh không phải hạng người như thế này.”

Nghe cô nói như vậy, dd.lqd Lã Thượng Khôn quả nhiên tỉnh táo lại, không kích động như vừa rồi nữa nhưng vẫn khó nén vẻ mặt mất mát, “Chúng ta thật sự không còn cơ hội sao? Chúng ta... cũng chỉ có thể đến đây thôi sao?”

“Thực xin lỗi.” Trước kia Chu Hải Mạn cảm thấy “thực xin lỗi” là ba chữ thể hiện sự bất lực yếu đuối nhất, nhưng bây giờ ngoài ba chữ đó cô không biết nên nói những lời nào khác.

“Ha ha...” Đột nhiên Lã Thượng Khôn nở nụ cười, một nụ cười mang theo sự sáng tỏ và chua xót, “Anh phải sớm nghĩ đến kết quả này, khi nhận lời mời của Viên Ly Ly, muốn tiếp cận cô ấy, anh nên nghĩ đến. Nhưng mà...” anh ra vẻ không sao, nụ cười trên mặt vẻ cứng nhắc rất khó coi, “Anh không nghĩ sẽ đến nhanh như vậy, đánh thức anh khỏi giấc mộng nhanh như vậy. Mạn Mạn, không cần nói xin lỗi, em không có lỗi, ngược lại anh phải cảm ơn em, trong khoảng thời gian qua anh rất vui, anh chưa từng thấy vui vẻ như vậy. Ở cạnh người trong lòng, làm chuyện mình thích, anh có thể có được quãng thời gian đẹp như vậy đã rất thỏa mãn rồi.”

“Nhưng mà...” Tuy đang cười nhưng trong giọng nói của anh có chút ghen ngào, “Trong khoảng thời gian ngắn mà phải đối mặt với kết quả như vậy, anh có chút... có chút không chấp nhận được, bởi vì anh thích em, ngày từ đầu đã thích em, chưa bao giờ thay đổi, trong suy nghĩ của anh em luôn kiêu ngạo, tự tin, xinh đẹp, nỗ lực, thời gian ở cùng em anh rất hạnh phúc, cho nên anh không tưởng tượng được những ngày không có em anh sẽ... vượt qua như thế nào.”

“Em vẫn giống như trước kia, vẫn thẳng thắn chân thành như vậy, vì sao em lại cố giữ tình cảm năm đó trong lòng, vào lúc không thích hợp này nói ra quyết định của em nhanh như vậy?”

Cô không thể không chú ý đến vẻ mất mát trên mặt Lã Thượng Khôn, nhưng cho dù tiếp tục dây dưa cũng sẽ có kết quả như vậy, “Tình cảm không thể miễn cưỡng.”

“Ha ha, đúng vậy, tình cảm không thể ép buộc.” Lã Thượng Khôn cầm một ly rượu trên bàn, uống một hơi cạn sạch, “Mạn Mạn, em nói rất đúng, tình cảm không thể miễn cưỡng.”

Dáng vẻ cô đơn của anh làm Chu Hải Mạn có phần khó tiếp nhận, nhất là thấy được khóe miệng anh hiện lên nụ cười khổ như vậy, cô bắt đầu hoài nghi cô làm vậy có quá tàn nhẫn không.

Nhưng cô còn chưa nghĩ ra thì đã nghe Lã Thượng Khôn tự giễu nói: “Là vì anh ta sao?”

Chu Hải Mạn không rõ, nhìn theo ánh mắt của anh, chỉ thấy ở ngoài cửa sổ một bóng dáng đứng lặng im, chính là Tiết Thiệu Luân, = =, anh ta quả nhiên là âm hồn bất tán.

Tiết Thiệu Luân đón nhận ánh mắt của hai người đó, nhất thời có chút xấu hổ, nhưng lại ra vẻ thoải mái như cũ, cách cửa sổ vẫy tay với hai người bên trong, giống như anh chỉ đi ngang qua mà thôi, Tiết Thiệu Luân vẫy tay xong thì đi về hướng cửa ra vào.

Lã Thượng Khôn thu hồi tầm mắt trên người anh, dường như đã biết rõ câu trả lời nhưng vẫn không cam lòng, muốn xác nhận, hỏi: “Mạn Mạn, anh thực sự không có chút cơ hội nào nữa sao?”

Chu Hải Mạn kinh ngạc nhìn anh một lúc, rồi chú ý đến Tiết Thiệu Luân phía sau anh cách bọn họ ngày càng gần, vì thế gật đầu nói: “Phải.”

“A... em thật là thẳng thắn.” Lã Thượng Khôn không khỏi cười khổ, đầu hơi nghiêng, chỉ về hướng của Tiết Thiệu Luân ở phía sau, nói lại vấn đề vừa rồi: “Là vì anh ta sao?”

Vì Tiết Thiệu Luân sao? Vì sự tồn tại của Tiết Thiệu Luân mới khiến cô quên Lã Thượng Khôn, mới không thích anh nữa sao? ~Ddlqd~ Chu Hải Mạn bị hỏi vấn đề này mà ngẩn người, nhưng lại tìm được đáp án rất nhanh, không phải như vậy, cho dù không có Tiết Thiệu Luân, đến một ngày cô hiểu rõ được bản thân cũng sẽ không ở bên cạnh Lã Thượng Khôn nữa, vì anh giúp cô làm theo tình cảm, làm cho cô ấy tìm được gì đó để nói, “Không phải, không phải vì anh ta, Lã Thượng Khôn, em có thể nói cho anh biết, tình cảm giữa chúng ta không liên quan đến bất kỳ ai cả.”

Lã Thượng Khôn nhìn dáng vẻ của cô, có chút thất thần, đây chính là điểm của Chu Hải Mạn mà anh vẫn bị cuốn hút, cuối cùng cô cũng biết được cô thích cái gì, không thích cái gì, bất cứ ai, bất luận cái gì cũng không thể chi phối tâm tư của cô, cô luôn thẳng thắn đối diện tất cả, bao gồm cả một người thật lòng như anh.

“Cảm ơn em, Mạn Mạn, câu trả lời này khiến anh có chút không cam lòng.” Lã Thượng Khôn cười cười, đứng dậy, “Anh ta đến rồi, anh nghĩ anh nên về trước.”

Chu Hải Mạn cũng đứng lên, trong khoảng thời gian ngắn, bầu không khí hơi lúng túng, “Được, anh đi đường cẩn thận.”

Lã Thượng Khôn quay người, đúng lúc Tiết Thiệu Luân đi đến chỗ bọn họ, từ khi hai người đánh nhau một trận vì Chu Hải Mạn thì tháo luôn bộ mặt ngây trang, cho dù gặp mặt cũng chỉ gật đầu chào hỏi, trao đổi ánh mắt trong im lặng như lúc này như có mùi vị đặc ý.

Chẳng qua là người kia chật vật rồi đi mà vẫn cố gắng giả bộ nhưng cũng không thể che dấu sự mất mát trong lòng, nhất là nụ cười miễn cưỡng trên môi, làm cho người luôn vô tâm như Tiết Thiệu Luân tìm đập cũng có chút loạn nhịp.

“Tại sao khi tôi vừa đến anh ta lại bỏ đi?” Tiết Thiệu Luân không khách sáo, không chờ Chu Hải Mạn mời đã ngồi vào chỗ đối diện Chu Hải Mạn.

Trước kia Chu Hải Mạn đứng ở sau lưng Lã Thượng Khôn, cảm thấy anh như đứng giữa muôn vàn hào quang, xa cách không thể chạm tới mà bây giờ anh từng bước đi về phía cửa, dáng vẻ cô đơn khiến trái tim cô co rút đau đớn. Kỳ thật, anh vẫn có dáng dấp năm xưa mà cô thích, nhưng biết rõ không thể, đành phải lặng lẽ xoay người đi, bước từng bước một về phía trước, tự nhủ không thể quay đầu, anh vẫn còn sự kiêu ngạo, phong độ của mình.

Không giống ai đó, Chu Hải Mạn nhìn gương mặt rạng rỡ của Tiết Thiệu Luân, trong lòng xúc động muốn đánh người, “Biết rồi còn hỏi.”

Câu đầu tiên đã bị cô đả kích, nụ cười trên khóe môi Tiết Thiệu Luân ngưng lại, nhưng sau đó lại khôi phục như cũ, tiếp tục nói: “Cô đã cùng anh ta ngã bài rồi sao? Các cô...” Chia tay rồi? Anh không nói ra ba chữ cuối cùng vì anh lo lắng mình sẽ không chú ý tới không khí buồn thương này mà bật cười.

Chu Hải Mạn ngẩng đầu liếc anh một cái rồi cúi đầu ăn tiếp, “Biết rồi còn hỏi.”

Tiết Thiệu Luân đỡ trán, nhìn một bàn đầy món ngon chưa ăn, Tiết Thiệu Luân quyết định... nhẫn nại...

“Sao anh lại ở đây?” Chu Hải Mạn nhìn Tiết Thiệu Luân không khách khí ham ăn, nhú mày hỏi.

“Tôi nói tôi đi ngang qua, cô tin không?” Tiết Thiệu Luân cười lấy lòng.

Chu Hải Mạn nhú mắt lại, ánh mắt nghiêm nghị phóng tới, “Không tin.”

Đã biết cô sẽ không tin, Tiết Thiệu Luân cười gượng hai tiếng, đành phải thành thật trả lời: “Tôi lo cô sẽ gặp phiền toái, nếu anh ta quấy rầy cô không dứt thì phải làm sao?” Quan trọng là nếu anh ta làm phiền cô không ngừng, lại nhẹ lời mềm giọng làm cô dao động thì sao? Anh vất vả chịu đựng đến bây giờ mới thấy được chút hi vọng.

Chu Hải Mạn nghe anh nói xong, khoe miệng kéo lên, “Anh ấy không phải người như vậy.”

Tiết Thiệu Luân nắm chặt đôi đũa trong tay, hừ lạnh một tiếng rồi cười nói, “Cô hiểu anh ta thật.”

Tuy rằng bọn họ vừa xác định chia tay, tuy rằng sau này bọn họ sẽ không bao giờ ở gặp nhau nữa, nhưng Tiết Thiệu Luân phát hiện anh rất hẹp hòi, nghe cô bảo vệ người đàn ông khác trước mặt mình, trong lòng rất... khó chịu!

Chu Hải Mạn thấy được giọng điệu khác khác thường của anh, hai người bỗng lâm vào tình cảnh rất ngượng ngập. Diễn đàn LQĐ Thấy không khí có chút khác thường, Tiết Thiệu Luân định mở miệng thì một hồi chuông điện thoại vui vẻ phá vỡ sự trầm mặc ngán ngùi này.

Nhìn thông tin hiển thị trên điện thoại, Chu Hải Mạn trợn mắt, kinh hồn bạt vía bấm nút nghe, dưới ánh mắt nghi ngờ của Tiết Thiệu Luân, cô thong thả bước đến bên cửa sổ mới cẩn thận mở miệng nói: “Alo...”

“Mạn Mạn hả...” đúng là mẹ, nhìn số máy riêng của gia đình hiện trên điện thoại, Chu Hải Mạn đã có chút lo lắng, bây giờ nghe được giọng của Thái Mỹ Đình, cô như sắp khóc, đặc biệt âm thanh của mẹ lại dịu dàng như vậy.

“Mẹ

~~!”

“Mạn Mạn, xảy ra chuyện lớn như vậy sao con không nói với cả nhà? Tự mình chịu đựng làm cho mẹ rất đau lòng, con bé ngốc này, mẹ biết con hiếu thảo, không muốn bố mẹ lo lắng cho con, nhưng chuyện gì con cũng không nói với mẹ, mẹ biết trong lòng con rất khó chịu.”

Sao thế này? Đột nhiên Chu Hải Mạn dâng lên cảm giác không yên, giọng nói ôn hòa này đúng là của mẹ cô sao? Những câu nói quan tâm khiến người ta rơi lệ này đúng là của mẹ sao? Nhưng quan trọng là đã xảy ra chuyện gì mà khiến một người luôn cường thế mạnh mẽ như mẹ lại nói ra những lời dịu dàng đó? Không phải sau khi biết chuyện cô chia tay, vì cô đánh mất nhân duyên mà mắng cô một trận sao?

Ba lần (canh ba)

43. Chương 34

Editor: Cookie Oh

Lã Thượng Khôn đã đi rất lâu rồi, nhiều lần Chu Hải Mạn nghi ngờ anh thực sự sẽ không đến nữa, mỗi nụ cười lời nói của anh giống như đang ở ngay trước mắt nhưng thời gian họ ở bên nhau tựa như một giấc mộng vậy, rất không chân thực. Điều duy nhất mà cô chắc chắn tin chính là Tiết Thiệu Luân, từ khi anh bước vào thế giới của cô thì thường xuyên xuất hiện trong cuộc sống hằng ngày của cô, vì vậy Chu Vũ Khiết luôn dùng ánh mắt “đăm đăm” cười với cô.

“Nha đầu, hai bọn cháu cũng mập mờ đủ chứ, khi nào mới chấp nhận anh ấy, người ta là cực phẩm soái ca đó, lúc nên giữ thì cần phải giữ lại, nếu không đến lúc anh ấy bị người khác hấp dẫn thì cháu hối hận cũng muộn.”

Chu Hải Mạn nhìn cô cười thô bỉ, cô có dũng khí giống như nắm rõ mọi chuyện trong lòng bàn tay: “Nếu anh ta dễ dàng bị người ta hấp dẫn như vậy thì cháu cần giữ anh ta lại sao?”

“Cháu thật lợi hại.” Chu Vũ Khiết lắc lắc ly rượu trước mặt cô, “Vậy cô sẽ không tặng cháu quà sinh nhật nữa, cô phải tiết kiệm tiền để mua quà cưới!”

“Khụ khụ...” Chu Hải Mạn bị sặc ho khan dữ dội, nét mặt vô cùng khổ sở nhìn cô, “Cô à, cháu có một vấn đề muốn hỏi cô.”

“Nói!”

“Rốt cuộc cháu có phải cháu gái ruột của cô không vậy?”

Chu Vũ Khiết nhũu mày, giả bộ nghiêm túc suy nghĩ một lúc, rồi kiên quyết trả lời: “Không sai đâu! Cô tin tưởng bà nội cháu, càng tin tưởng mẹ của cháu.”

Chu Hải Mạn không nói gì lắc đầu một cái, rõ ràng là người sắp kết hôn rồi mà tính khí vẫn vậy, “Cô không chúc mừng sinh nhật cháu được rồi, anh Thẩm nhà chúng ta vẫn đang nhìn trộm cô đó.”

Không khác giới tính mà không có nhân tính, dù là cô ruột cũng không ngoại lệ, Chu Hải Mạn phát tay với cô, ra hiệu cô có thể đi.

Hôm nay là sinh nhật Chu Hải Mạn, đồng nghiệp ở văn phòng luật nhất quyết muốn chúc mừng cô, bọn họ mời Chu Vũ Khiết, còn có Tiết Thiệu Luân, nhưng nhóm các cô đã liên tục uống rượu, ca hát ở khắp các chiến trường mà Tiết Thiệu Luân vẫn chưa xuất hiện, bỗng dưng trong lòng cô có chút mất mát.

Cô đang ngồi ở một góc sofa, nhìn đám người Lâm Hiểu Lê chơi đùa còn vui vẻ hơn cả người có sinh nhật là cô. Đột nhiên, cửa phòng bị đẩy ra, một người đàn ông anh tuấn cầm một bó hoa hồng lớn xuất hiện, đang lúc mọi người vẫn còn kinh ngạc thì anh đảo mắt tìm kiếm khắp nơi, khi nhìn thấy người nào đó đang nhũu mày thì nhếch miệng lên cười, muốn bao nhiêu yêu nghiệt thì có bấy nhiêu.

Dưới hàng lông mày xinh xắn của cô gái phòng luật với tác dụng của rượu, đôi mắt không chút che dấu vô cùng đẹp đẽ, người phụ nữ háo sắc đã lập gia đình như Lâm Hiểu Lê hận không thể có lại dáng vẻ trước khi kết hôn, Chu Hải Mạn đột nhiên hiểu Tiết Thiệu Luân thêm một chút, hoocmon nam giới mạnh mẽ tỏa ra khắp người anh đều có vẻ lưu manh.

“Thật xin lỗi, tôi tới muộn, có một ca mổ khẩn cấp, cho nên tôi vừa mới từ phòng giải phẫu đến đây.” Tiết Thiệu Luân đến gần Chu Hải Mạn, đưa bó hoa hồng đỏ đang cầm trên tay đến trước mặt cô, “Sinh nhật vui vẻ!”

Ách, Chu Hải Mạn nhìn bó hoa đỏ rực trước mặt, suy nghĩ nên nhận hay không nhận, là hoa hồng đỏ nha, ở đây có rất nhiều đồng nghiệp, anh cũng quá trực tiếp rồi.

Giống như nhìn rõ tâm tư của cô, Tiết Thiệu Luân thấy ánh mắt cô chứa rất nhiều sự bức thiết và lo lắng, còn nhiệt tình hơn so với bó hoa hồng trên tay, hình như Lâm Hiểu Lê cười hì hì nói một câu, “Chị Mạn Mạn, mau nhận đi.”

“Nhận đi, nhận đi...” Có người ồn ào theo, nhất là Chu Vũ Khiết, hình như còn gấp gấp hơn cả Tiết Thiệu Luân, chỉ sợ đầu óc Chu Hải Mạn chập mạch, bỏ qua người đàn ông tốt.

= =, Tuy rằng nội tâm có hơi xao động, nhưng bị nhóm người này quấy nhiễu, nhận lấy bó hoa hồng đỏ kia có chút lúng túng, “Cám ơn anh.”

Quả nhiên, Tiết Thiệu Luân xuất hiện đã khiến người luôn lạnh nhạt trong buổi mừng sinh nhật của mình là cô bị vây lại, Lâm Hiểu Lê là người có phản ứng mãnh liệt nhất, “Chị Mạn Mạn, giả bộ tốt thật nha! Còn nói hai người không có gì, không có quan hệ gì thì có thể tặng bó hoa đỏ cho em được không???”

“Thật là, chị Mạn Mạn, có một soái ca ưu tú như vậy mà không cho mọi người biết sớm một chút, để các chị em được đã mắt, thật không phúc hậu đó.”

Chu Hải Mạn muốn phải sạch quan hệ với anh lại phát hiện không thể cãi lại được, nhất là khi anh nghiêm nhiên dùng thân phận bạn trai của Chu Hải Mạn để nói chuyện phiếm với đồng nghiệp của cô, nháy mắt Chu Hải Mạn cảm thấy hoa mắt choáng váng.

Người đàn ông này thật giao hoạt mà, đấu với anh lâu như vậy vẫn là Chu Hải Mạn cô thua.

Nhất là khi giai điệu quen thuộc vang lên, Chu Hải Mạn nhìn qua phía Tiết Thiệu Luân đang cầm micro chân thành nhìn cô, anh muốn hát sao? Nhớ tới giọng hát lần trước của anh, Chu Hải Mạn rất sợ những người khác bao gồm cả Chu Vũ Khiết đều rất hào hứng.

“Dựa lưng vào nhau ngồi trên tấm thảm, lắng nghe âm nhạc và trò chuyện về ước mơ, em muốn anh ngày càng dịu dàng hơn, còn anh muốn trong trái tim em luôn có anh. Em nói muốn tặng anh một giấc mơ thật lãng mạn để cảm ơn anh đã dẫn em tới thiên đường. Cho dù phải dùng cả đời mới có thể thực hiện được nhưng chỉ cần em nói, anh sẽ mãi không quên. Điều lãng mạn nhất mà anh nghĩ đến là được cùng em sống đến răng long đầu bạc. Cả cuộc đời sẽ cùng em góp nhặt những niềm vui nho nhỏ để sau này ngồi trên xích đu từ từ ôn lại. Điều lãng mạn nhất mà anh nghĩ đến là được cùng em tận hưởng hết cuộc đời này. Cho đến khi chúng ta già đến nỗi chẳng đi đâu được nữa, em vẫn là bảo bối trong lòng anh.”

“Điều lãng mạn nhất mà anh nghĩ đến là được cùng em tận hưởng hết cuộc đời này. Cho đến khi chúng ta già đến nỗi chẳng đi đâu được nữa, em vẫn là bảo bối trong lòng anh...”

Giai điệu cuối cùng đi vào lòng người vô cùng ngọt ngào, ấm áp, không biết anh đã tự mình luyện tập bao nhiêu lần, mặc dù có chỗ lẫn tiếng địa phương nhưng đối với một người không đủ ngũ âm* như anh thì đây đã là thành tích tốt nhất rồi.

* Âm nhạc Trung Hoa dựa trên hệ thống âm nhạc cổ truyền dân tộc bao gồm 5 loại âm điệu, 5 nốt nhạc chính gọi là ngũ âm. Năm âm thanh này được sắp xếp thành: Cung, Thương, Giốc, Chuỷ, và Vũ.

Hơn nữa, khi anh hát bài hát này, ánh mắt luôn nhìn về phía cô vô vùng thâm tình, thế nên mọi người nghe anh hát đều bị cảm động, bỏ qua hết những khuyết điểm nhỏ nhặt.

“Em cảm thấy thế nào?” Thẩm Thành Lượng uống một ly rượu, hỏi Chu Vũ Khiết ở bên cạnh vẫn còn ngây ngất.

Chu Vũ Khiết kiên định gật đầu, trả lời: “Em thấy rất có hy vọng!”

Có phải đùa giỡn hay không tất nhiên phải do người trong cuộc quyết định, nhưng khi Tiết Thiệu Luân nắm tay cô, Chu Hải Mạn lại không có gạt tay ra.

Cô dừng lại, mượn ánh đèn trên đường: “Thế nào?”

Tiết Thiệu Luân ranh mãnh cười nói: “Nhận hoa rồi, ở bên nhau thôi.”

Chu Hải Mạn hừ lạnh một tiếng, cố gắng đè nén ý cười trên khóe miệng: “Chỉ có một bó hoa mà muốn tôi chấp nhận, chẳng phải lời cho anh quá sao?”

“Còn có ca hát, bài hát đó anh phải luyện tập mất một tháng trời đấy.” Tiết Thiệu Luân nói một cách đáng thương, “Em biết đó, anh hát rất dở, âm nhạc đối với anh còn khó hơn cả việc chữa khỏi một căn bệnh phức tạp.”

Chu Hải Mạn không nói câu nào, Tiết Thiệu Luân như nhận được khích lệ rất lớn, nói tiếp: “Chu Hải Mạn, anh thích em... em biết rồi chứ? Từ lần đầu tiên anh gặp em đến lần đầu tiên lấy hết dũng khí thổ lộ với em, em cũng biết hết rồi?”

“Lần đầu tiên thổ lộ?” Chu Hải Mạn nhún mày, không hiểu nhìn anh, “Lúc ấy không phải anh đã uống say rồi sao? Chẳng lẽ những gì anh đã nói anh đều nhớ hết sao?”

Tiết Thiệu Luân không chớp mắt nhìn cô, người phụ nữ này rốt cuộc ngốc thật hay giả bộ ngốc đây, cô cho rằng anh mượn rượu chỉ để giả điên giả khùng thôi sao? Cô không biết anh vẫn luôn hết sức nghiêm túc với cô, “Em không biết câu tuy say mà lại không say sao?”

“Thật ra anh đã thích em từ lâu rồi, nhưng em luôn đối xử lạnh lùng với anh, dù sao anh cũng là một đại soái ca nha, làm sao chịu nổi sự lạnh nhạt như vậy, anh cũng có tự tôn của mình. Nhưng tình cảm chôn giấu trong lòng chất chứa ngày càng nhiều, anh vẫn luôn muốn nói cho em biết anh thích em.”

“Cho nên...” Chu Hải Mạn không chắc chắn hỏi, “Anh muốn mượn rượu để thử thái độ của tôi.”

“Ừ...” Nhắc đến chuyện đó, trên mặt Tiết Thiệu Luân lộ ra vẻ cười khổ, “Nhưng không ngờ được đúng lúc đó em lại muốn ở bên cạnh Lã Thượng Khôn, anh thực sự rất đau lòng, cuối cùng tự nghĩ mình cũng nên phóng khoáng một chút, không thể suốt ngày bám chặt lấy em để khiến em thích anh.”

“Vì vậy, khi đó anh nói tâm trạng không tốt là vì chuyện này?”

“Đúng vậy, tình yêu của anh còn chưa bắt đầu đã phải chấm dứt rồi, nhưng anh lại phát hiện duyên phận của chúng ta đúng là do trời định, ở Hải Nam, anh thấy Lã Thượng Khôn ở cùng người phụ nữ khác thì bay trở về ngay lập tức, chỉ cần còn một tia hy vọng anh sẽ không buông tay.”

“Vì vậy, Chu Hải Mạn, em xem anh thích em như vậy còn nhẫn tâm từ chối sao?”

= =, Trên đời này có lẽ không có người thứ hai lưu manh đến mức kinh thiên động địa, tự nhiên lưu loát như vậy, Chu Hải Mạn khẽ nhíu mày, đối với vẻ mặt mong đợi của Tiết Thiệu Luân thần nhiên nói: “Chuyện này cần phải được xem xét thêm, nếu anh có biểu hiện tốt, tôi có thể cân nhắc ở bên anh.” Nói xong thì rút bàn tay mà Tiết Thiệu Luân đang nắm trở lại.

“Còn phải kiểm tra?” Tiết Thiệu Luân tròn to mắt, vẻ mặt uất ức, nhưng lại rất nhanh bị nụ cười gian xảo thay thế, “Là kiểm tra kỹ thuật hôn, vẫn là tiến thêm một bước...”

Quả nhiên là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, cô vẫn kiên trì không nên trông đợi vào một kẻ lưu manh có thể cải tà quy chính, Chu Hải Mạn giờ nắm đầm tới trước mặt anh, “Qua được của ả này rồi nói.”

Tiết Thiệu Luân nhớ tới lịch sử đau buồn đắm nước mắt của mình, hai vai lập tức thông xuống, nhưng mà, như vậy ông trời đã tốt với anh lắm rồi, dù sao khi có Lã Thượng Khôn, anh nghĩ đã không còn cơ hội nào nữa, chỉ trải qua cảm giác con đường phía trước vô cùng tăm tối một lần đã khiến anh kinh hồn bạt vía rồi.

Anh nắm chặt lấy nắm đầm nhỏ của Chu Hải Mạn đặt ở trước ngực, trịnh trọng nói: “Anh nhất định trân trọng từng giây từng phút ở bên em, bởi vì anh biết, thật ra thì...”

“Em cũng rất thích anh.”

Bởi vì anh biết, thật ra em cũng thích anh, mấy câu nói này hành hạ cô suốt cả một buổi tối, sao anh thấy được? Thấy được từ chỗ nào...

Thật ra thì cô cũng thích anh?

Nhưng mà cảm giác này vô cùng vi diệu, trước kia khi nghĩ đến Tiết Thiệu Luân, cô luôn kích động muốn giờ nắm đầm lên đánh anh một trận bẹp dí, nhưng bây giờ lại có cảm giác dè dặt, quý trọng và ngọt ngào, chỉ là, kỳ lạ, tại sao cô lại phải ở bên anh?

Cuối cùng cũng viết đến giai đoạn tình cảm ngọt ngào của hai người đó rồi... A a a ngạt thở chết mất.

44. Chương 33

Editor: Cookie Oh

“Mẹ?” Chu Hải Mạn không chắc chắn, còn muốn xác nhận đối phương có thực sự là mẹ của cô Thái Mỹ Đình hay không.

“Mẹ đã nghe cô con nói rồi, haiz..., đều tại mẹ không tốt, quá vội vàng sắp xếp cho con đi xem mắt? Ngay từ đầu cô con cũng nói không muốn người nhà sắp đặt cho cô, bây giờ cô ấy đã dẫn một người bạn trai rất tốt về, còn con, mẹ bận bịu thời gian dài như vậy, con cũng rất nghe lời.”

Nói tới đây Thái Mỹ Đình thở dài một cái, Chu Hải Mạn mơ mơ màng màng gật đầu liên tục, quả nhiên trên đời này chỉ có mẹ là tốt nhất, mẹ Chu rốt cục cũng bắt đầu thông cảm cho cô dễ dàng như vậy sao?

“Nhưng mẹ cũng không ngờ được, anh bạn nhỏ anh tuần đó lại mắc loại bệnh này, nếu mẹ sớm biết cậu ta... Cậu ta có loại bệnh này, mẹ nhất định sẽ không cho con gặp mặt, nếu không thu xếp cho hai con gặp nhau, con cũng sẽ không phát sinh tình cảm với cậu ta, khiến bây giờ con đau khổ như vậy, còn vì muốn mẹ không lo lắng mà ngay cả nhà của mình cũng không dám về.”

Két? Két? Chu Hải Mạn càng nghe càng không hiểu, nhưng là một luật sư, không chỉ có đầu óc mà còn phải biết tư duy logic, vì thế cô nắm chặt điện thoại di động, dò hỏi một câu, “Mẹ, cô nói cho mẹ biết sao?”

Điện thoại truyền đến tiếng thở dài của Thái Mỹ Đình ở đầu dây bên kia, “Đúng vậy, ban đầu cô con không chịu nói gì cả, mẹ ép hỏi cô mới chịu cho mẹ biết, haiz, con gái ngốc, thực sự làm khó con rồi.”

Trong khoảng thời gian ngắn như vậy, Chu Hải Mạn bị người mẹ dịu dàng này làm cho cảm động rầm rầm, “Mẹ

~”

“Được rồi, mẹ cũng hiểu rõ rồi, con gái mẹ từ nhỏ đã xuất sắc như vậy còn sợ không lấy được chồng sao?! Mẹ đã nói với con, con gái à, con đừng đau lòng nữa, bỏ qua một cây cổ thụ phía sau chính là một rừng cây rộng lớn, mẹ tin tưởng con.”

Két? Két? Két? d/d/l/q/d Mẹ nói như vậy nghĩa là sẽ không ép cô kết hôn nữa sao? Đã bị mẹ ép lâu rồi, bây giờ như thế này, trong khoảng thời gian ngắn Chu Hải Mạn có chút khó tin, “Mẹ, ý của mẹ là?”

“Mẹ cảm thấy cô con nói rất đúng, sau này, mẹ sẽ không bắt con đi xem mắt nữa, nếu con thấy ai hợp rồi thì nói với mẹ, mẹ sẽ thay con nêu ý kiến, nếu không muốn nói với mẹ, mẹ cũng sẽ không ép con. Nhưng con phải tự mình giữ chắc, hoặc hỏi ý kiến cô của con, mẹ thấy tiểu Thẩm không tệ, con mắt nhìn người của cô con rất tốt!”

Ha... Nghe Thái Mỹ Đình nói xong, Chu Hải Mạn không có cách nào sắp xếp lại được những suy nghĩ và tâm trạng sớm đã rối loạn, tự mình giằng co lâu như vậy, cuối cùng cũng rút ra được kết luận: Chu Vũ Khiết và cả nhà sẽ giống như chong chóng quay theo chiều gió, chỉ cần cô tốt, cô có thể tận hưởng ánh sáng tự do rồi.

“Mẹ, con biết rồi.” Chu Hải Mạn cười trả lời, “Cám ơn mẹ.” Cuối cùng cũng trả tự do cho cô...

Nhưng không vui mừng được bao lâu, mẹ đột ngột ra chiều cuối cùng làm cô không kịp đề phòng, lão đảo muốn ngã, “Nhưng trước ba mươi tuổi nhất định phải lấy được chồng!”

Chu Hải Mạn vẫn không hiểu, rốt cuộc Chu Vũ Khiết đã nói gì với mẹ cô mà người mẹ luôn chuyên quyền của cô đột nhiên thay đổi như vậy.

Sau khi Chu Vũ Khiết và Thẩm Thành Lượng quay trở về từ thế giới của riêng hai người, Chu Hải Mạn mới có cơ hội hỏi thắc mắc trong lòng mà Chu Vũ Khiết lại bình tĩnh trả lời: “Không có gì, con không cần cảm ơn, cô chỉ tùy tiện tìm ra một lời nói dối nho nhỏ.”

Quả nhiên vẫn là cô của cô, thời khắc cuối cùng vẫn đứng về phía cô, “Nhỏ thế nào?”

“Cô chỉ hơi ám chỉ cho bà ấy một chút.” Chu Vũ Khiết cười, nháy mắt với Chu Hải Mạn, “Lã Thượng Khôn bị HIV.”

“Sau đó thêm mắm thêm muối nói cho mẹ con biết trong lòng con đã bị tổn thương, tinh thần sa sút thế nào...”

HIV —— còn là nói dối??? = =, Chu Hải Mạn bóp trán, quả đúng là cô của cô, bình thường cô sẽ không làm ra chuyện hại người lợi ta đến vậy, “Cô à, cô thật không có lương tâm.”

“Hừ, con bé này, con mới không có lương tâm, vì con mà đây là lần đầu tiên cô nói dối đó! Tất cả danh dự cô đều không đếm xỉa!

Chu Hải Mạn liếc Chu Vũ Khiết một cái, bĩu môi nói: “Lần này đúng là lần đầu tiên cô nói dối vì con, nhưng không biết cô vì mình mà nói bao nhiêu lời nói dối rồi.”

“Hơn nữa, cô thật sự chỉ vì con?” Chu Hải Mạn nhướn lông mày lên, âm cuối cũng theo đó cao lên, thể hiện rõ ràng sự chất vấn và không tin tưởng.

Chu Vũ Khiết đành phải thẳng thắn, “Đương nhiên —— cũng là vì cô không muốn nghe mẹ con cãi nhai, hì hì hì...”

Hô —— khó trách lúc đó mẹ lại đau lòng, còn nói chuyện nhẹ nhàng với cô như vậy, hóa ra, hóa ra là do Chu Vũ Khiết nói dối như cuội. Còn HIV... nói một người vẫn bình thường như vậy?

“Thế nào? Dù sao con cũng không tính quay lại ăn tiếp.” Chu Vũ Khiết ngáp một cái, lê dép đi về phía phòng ngủ.

= =, Chu Hải Mạn bất đắc dĩ, “Cho dù con muốn ăn cũng sẽ bị mẹ con hết sức ngăn cản.” Chi là thấy Lã Thượng Khôn thật đáng thương...

Sự đau thương của cô còn chưa chấm dứt, chợt nghe thấy tiếng đóng cửa thật lớn và lời trêu chọc của Chu Vũ Khiết ở phía sau, “Mạn Mạn, tuy rằng mẹ con tạm thời không quản con, nhưng ta là cô con cũng nhắc nhở con, mau tìm một người tốt đi, cô thấy, Tiết Thiệu Luân cũng không tệ!”

Ngay từ khi quen biết Tiết Thiệu Luân, hình như Chu Vũ Khiết vẫn luôn nói với cô, Tiết Thiệu Luân không tệ, Ddlqđ nhưng mà, Chu Hải Mạn nói thầm, “Anh ta ngoài gương mặt dễ nhìn thì còn cái gì tốt?” nhưng trong lòng cô giống như có một giọng nói nhỏ nhắc nhở cô, cô thường chế nhạo anh ta một câu đằng hoàng cũng không nói được; tuy miệng anh luôn nói lời nhảm nhí nhưng chưa từng làm chuyện gì khiến cô chán ghét; khi tâm tư cô rối loạn anh luôn ở cạnh cô, không say không vè; còn có, anh đã từng rất nghiêm túc nói thích cô...

“Hình như Manhattan rất thích cô.” Tiết Thiệu Luân đón đưa con trai bảo bối từ tay Chu Hải Mạn, “Cảm ơn cô đã chăm sóc nó.”

“Không có gì, tôi cũng rất thích nó.” Chu Hải Mạn vuốt lông Manhattan, “Manhattan rất hiểu tính người.”

“Đó là...” Tiết Thiệu Luân nhướn mày kiêu ngạo, anh rất thích người khác khen con của anh, “Con của tôi, tất nhiên do người cha là tôi dạy dỗ tốt.”

= =, Chu Hải Mạn nhìn anh không nói gì, anh cũng không chớp mắt nhìn cô, nụ cười trên mặt rõ ràng thể hiện sự bất cần đời nhưng ánh mắt nhìn cô lại đầy chăm chú và chân thành, tim Chu Hải Mạn thoáng đập mạnh và loạn nhịp, hình như không chỉ một lần cô thấy được sự hấp dẫn toát ra trong mắt anh, đây là con người thật của anh, hay lại là một cái mặt nạ khác?

“Lần này anh đã hết hi vọng rồi chứ?” Viên Ly Ly thu hồi tầm mắt nhìn hai người ở đằng xa, nghiêng mặt nhìn Lã Thượng Khôn, vì nhần nhện, hai tay anh nắm chặt vô lăng, nghiêng răng thật chặt, Viên Ly Ly chưa từng thấy dáng vẻ này của anh, nếu như năm đó anh có một phần mười ý định muốn ở cạnh cô, cô cũng sẽ không chọn cách khiến anh ghét cô để thu hút sự chú ý của anh, nhưng cô càng có dáng vẻ ấy anh lại càng không thích cô, quan hệ giữa bọn họ giống như càng ngày càng xấu, không có điểm dừng, cuối cùng hôn nhân tan vỡ, suy nghĩ một chút, thật sự rất đau lòng, nhưng cô lại thích sự đau buồn này như mật ngọt, anh lại trốn tránh, rốt cuộc là lỗi của ai?

“Nếu đau khổ như vậy, còn muốn nhìn cái gì?”

Một nam một nữ đang ở đường cái phía đối diện hoàn toàn không chú ý đến sự tồn tại của bọn họ, vẫn vừa nói cười vừa đi về phía trước. Đến khi bóng dáng hai người khuất khỏi tầm mắt của bọn họ, Lã Thượng Khôn mới nổ máy, đưa Viên Ly Ly đến sân bay, “Đây không phải là điều cô muốn sao? Không phải cô dẫn tôi đến đây sao?”

Viên Ly Ly nhìn anh, cảm thấy mình như thế này thật đáng thương, chẳng lẽ anh không phát hiện cô đã thay đổi vì anh sao? Quả thật, cô muốn anh hoàn toàn mất hết hi vọng mới có ý để anh thấy Tiết Thiệu Luân và Chu Hải Mạn ở cùng nhau, nhưng mục đích cuối cùng của cô không phải muốn anh tuyệt vọng, cô

chỉ không muốn xa anh, nếu ở đây anh đã không có bất cứ hy vọng nào, tại sao anh lại không muốn rời khỏi đây cùng cô chứ?

“Em có thai rồi.”

Xe phanh lại ngay lập tức...

Lã Thượng Khôn nghĩ mình nghe lầm, chậm rãi hỏi: “Cô nói gì?”

Đột nhiên Viên Ly Ly mỉm cười với anh, nói to hơn một chút, lặp lại: “Lã Thượng Khôn, em có thai, em đã mang thai với anh, anh đừng quên chúng ta vẫn luôn ở cùng nhau ở Hải Nam.”

“Em nói cho anh biết, Lã Thượng Khôn, dù anh không muốn nhưng cả đời này em sẽ luôn bám lấy anh.”

“Em biết rõ anh không thích em dù anh muốn gây sự với em cũng đừng hi vọng trốn tránh không chịu trách nhiệm, hai năm trước cũng vậy, bây giờ cũng thế. Khi đó em không biết trong lòng anh đã có đối tượng, chỉ cần em muốn là có thể khiến anh thích em, nhưng anh không có. Bây giờ rốt cuộc em cũng biết, qua nhiều năm như vậy mà trong lòng anh vẫn có hình bóng người phụ nữ khác, nhưng em không quan tâm, cô ấy không thích anh, bọn anh hoàn toàn không có hy vọng ở bên nhau, vì vậy cô ấy không có chút uy hiếp nào với em cả.”

“Nhưng mà, Lã Thượng Khôn, em phải nói cho anh biết, bắt đầu từ hôm nay, anh chỉ thuộc về em, Viên Ly Ly. Trước kia em yêu anh không đúng cách, về sau em sẽ cố gắng sửa, nhưng anh không được rời xa em.”

“Anh yêu cô ấy, em cũng yêu anh như thế, anh đã biết cảm giác yêu một người là như thế nào, vì vậy đừng cự tuyệt, cho em một cơ hội được không?”

Có thể thấy được, diễn đàn ~ Viên Ly Ly đang cực kỳ kiềm chế sự kiêu căng vốn có, giọng của cô càng ngày càng nhỏ, cuối cùng dường như không nghe được, vì thế Lã Thượng Khôn không dám tin những lời vừa rồi là của Viên Ly Ly. Từ nhỏ cô đã rất kiêu ngạo, quá tùy hứng, có lẽ đối với người đàn ông mà cô yêu thích, cô cũng kiêu căng và tùy hứng như vậy để cho bọn họ khuynh đảo mê muội, nhưng đối với Lã Thượng Khôn, cô như vậy anh càng khiến chán ghét. Mà bây giờ một Viên Ly Ly luôn cao cao tại thượng chỉ vì một câu thích anh mà sẵn lòng thay đổi. Anh đương nhiên hiểu cảm giác thích một người là như thế nào, đó là chỉ cần có thể có một tia hy vọng cũng sẽ bỏ ra toàn bộ tâm sức, mà với Chu Hải Mạn anh lại không có cơ hội đó.

“Viên Ly Ly, có phải cô đã sớm biết trước mọi việc? Cô và tôi nhất định phải dính líu, tôi và cô ấy không có khả năng.”

Trăm khoa đều nói, con gái tròn mười tám tuổi sẽ trưởng thành trở thành phụ nữ

~ mọi thứ đều rất thần kỳ...

45. Chương 35

Editor: Cookie Oh

“Có cái gì kỳ lạ đâu chứ?” Chu Vũ Khiết không nhìn được nhìn cô bằng ánh mắt xem thường, “Điều duy nhất khoa học trên thế giới không thể đo lường và giải thích được chính là tình yêu, duyên phận đến, nước chảy thành sông tự nhiên sẽ ở bên nhau chứ sao?”

Nước chảy thành sông... Trước kia Chu Vũ Khiết luôn thích dùng những từ này để miêu tả lý tưởng của cô ấy về tình yêu và hôn nhân, bây giờ cô ấy đã ở bên Thẩm Thành Lượng, tất cả đều thuận lợi phát triển theo hướng tốt nhất, mà cô và Tiết Thiệu Luân, cái tên lưu manh đó thỉnh thoảng cũng có lúc như vậy.

Có lẽ ý thức được mình giờ trở thành lưu manh đùa giỡn quá mức đã để lại bóng ma tâm lý trong lòng Chu Hải Mạn, anh đã không dưới một lần dùng hành động thực tế chứng minh anh thích cô và luôn chung tình với

cô, mỗi ngày đưa đón, còn có một bó hoa hồng đã khiến mấy cô nàng háo sắc trong phòng luật sư ganh tỵ chết rồi.

Trước kia, khi đi cùng Lã Thượng Khôn, cô cảm thấy hai người sống chung sẽ rất kỳ cục, tiến triển cũng rất chậm, nhưng khi Tiết Thiệu Luân đến đây, quả thực còn nhanh hơn cả tên lửa, muốn phát triển bao nhiêu thì phát triển bấy nhiêu, Diễn đàn LQĐ~ Chu Hải Mạn cũng không muốn giả bộ nên cô đã chính thức chấp nhận Tiết Thiệu Luân ngay sau khi nghe anh nói xong.

Hôm đó, anh đưa cô về nhà, khi cô định xuống xe thì bị anh kéo lại, lúc đó anh giống như một đứa trẻ vậy, lôi kéo tay cô, chỉ cười không nói gì, Chu Hải Mạn nhìn anh cười đến da đầu run lên, cuối cùng không nhịn được hỏi: “Anh đang cười gì vậy?”

Mà người kia lại cười ngu ngốc rực rỡ hơn, “Chu Hải Mạn, anh cảm thấy rất vui, giống như đang nằm mơ vậy.”

= =, Chu Hải Mạn đỡ trán, lúc ấy cô cảm động đến mức vươn tay nhẹ nhàng vỗ vào mặt Tiết Thiệu Luân, dỗ anh, “Em trai ngoan, chị mua kẹo cho em.”

Nhưng tên lưu manh đó càng nói chuyện lại càng kích động, đến cuối cùng Chu Hải Mạn quả thực cho anh một viên đường...

Anh nhìn cô, gương mặt ẩn dưới ánh đèn dịu dàng càng mê hoặc lòng người, ngón tay thon dài nắm nhẹ cổ tay của cô, chân thành thâm tình nói tiếp: “Mấy ngày vừa qua anh luôn muốn nói cho em biết, anh rất vui vẻ mà anh vui là vì em, Chu Hải Mạn, em có biết em quan trọng với anh nhường nào không? Mặc kệ em có biết hay không, anh cũng muốn nói cho em biết, vì em mà anh có được vui vẻ, hạnh phúc trước nay chưa từng có.”

Ách, nói thật, Chu Hải Mạn bị choáng rồi, đây là lần đầu tiên có người nắm tay cô nói cho cô biết, cô rất quan trọng với anh, cô lại có ảnh hưởng thần kỳ như vậy, chỉ cần ở bên cạnh anh là có thể khiến anh vui vẻ. Một dòng nước ấm áp chậm rãi chảy qua nội tâm của cô, người nắm tay cô chính là người cô thích, giờ phút này chính cô cũng cảm thấy rất hạnh phúc.

“Anh biết em vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng anh, anh cũng biết điều em mong muốn nhất là một cuộc sống bình thường, hạnh phúc, khi nghe em hát bài hát đó anh đã biết, em chỉ cần cuộc sống giản dị, anh hy vọng anh sẽ có được vinh hạnh mang lại những hạnh phúc giản dị đó cho em, Hải Mạn, mấy ngày qua anh đã suy nghĩ rất nhiều, cũng rất cảm kích, em biết không? Mỗi giây mỗi phút được ở bên cạnh em anh đều rất hạnh phúc, cho nên anh cảm kích ông trời đã cho anh gặp em, anh bảo đảm với em, anh nhất định sẽ quý trọng thật tốt hiện tại và tương lai của chúng ta, vì vậy, em an tâm giao chính mình cho anh được không?”

Anh không hề chớp mắt nhìn chăm chăm cô, ánh mắt giống như ngôi sao giữa màn đêm, sáng ngời mê người, Chu Hải Mạn kinh ngạc nhìn người đàn ông chân thành thích cô, bỗng nhiên cảm thấy xúc động muốn khóc nhưng vẫn mạnh miệng sẵn giọng: “Không phát hiện ra nha, anh lại có thể giả bộ được như vậy.”

Sau đó, người nào đó nắm tay cô thật chặt, trên mặt lộ ra nụ cười gian trá, “Vậy anh trực tiếp một chút...”

“Ừm...” Một giây kế tiếp, Chu Hải Mạn liền bị Tiết Thiệu Luân kéo vào trong lòng, hơn nữa đôi môi rất nhanh bị anh che phủ, đôi môi anh rất mềm mại, nhẹ nhàng chà xát môi cô, vươn đầu lưỡi liếm láp khoe môi cô, tê tê, tê tê, cô chưa bao giờ trải qua cảm giác này, giống như có dòng điện chạy qua tim, rồi lan ra khắp tứ chi, Chu Hải Mạn ngẩng đầu lên chớp mắt nhìn anh chỉ thấy Tiết Thiệu Luân nheo mắt lại cười gian trá.

“Ừm...” Đầu lưỡi anh mở miệng của cô, dò xét đi vào rồi không ngừng khuấy động ở trong miệng cô, hơn nữa khiến Chu Hải Mạn mê muội, đầu lưỡi anh quấn lấy lưỡi cô, không ngừng mút lấy khiến cô thiếu dưỡng khí nhưng dường như anh cảm thấy vẫn chưa đủ, bàn tay nóng bỏng ở bên eo cô nắm lại thật chặt, cái tay khác ở phía sau lưng của cô dùng sức chà xát, giống như muốn cùng cô hòa vào làm thể, đem cô ăn vào trong bụng.

Cuối cùng hôn đến mức Chu Hải Mạn hít thở không thông anh mới buông cô ra, đôi mắt to ngập nước của Chu Hải Mạn nhìn chăm chăm vào anh, diễn~đàn~LQĐ~ bụng dưới Tiết Thiệu Luân không khỏi căng

thăng, yết hầu chuyển động mấy lần, cúi xuống cắn vào vành tai nhỏ của cô, “Chu Hải Mạn, em quyến rũ anh...”

Mẹ nó, cô chưa từng gặp một tên lưu manh vô liêm sỉ như vậy, Chu Hải Mạn không muốn đối diện với đôi mắt trắng dã của anh.

“Hắc hắc hắc, như vậy còn là giả bộ nữa không?”

Chu Hải Mạn hất cái tay của Tiết Thiệu Luân đang làm loạn trên người cô ra, ghét nói: “Anh mà làm loạn gỡ trò lưu manh nữa tôi sẽ cắn lưỡi anh đó.”

Sau khi nói xong Chu Hải Mạn liền hối hận, cách trừng phạt này có phải nặng quá không? Vậy mà người bị đe dọa Tiết Thiệu Luân kia lại cười tít mắt tiến gần cô hơn, chạm nhẹ vào môi mình, “Cẩn đi cẩn đi...”

Chu Hải Mạn không đếm xỉa đến anh, quay đầu ngắm đèn đường ngoài cửa xe, người nào đó vẫn dính trên người cô, phun khí nóng ở bên tai cô nói: “Chu Hải Mạn, anh thích em, anh thích em, anh thích em.”

“Anh bị thần kinh à?”

“Anh không phải bệnh thần kinh.” Tiết Thiệu Luân đột nhiên dùng hai tay ôm lấy mặt của Chu Hải Mạn để cô quay sang nhìn anh, Chu Hải Mạn nhú mày, không biết anh lại gỡ trò gì, anh hôn một cái lên trán cô, nói từng chữ một, “Chu Hải Mạn, anh thích em cho nên anh nhất định phải nói cho em biết.”

Ách, nhớ tới người đàn ông này, khoe miệng Chu Hải Mạn hiện lên một nụ cười thỏa mãn, nhưng loại người lưu manh như anh luôn lợi dụng cơ hội chiếm tiện nghi của cô, đây chính là nước chảy thành sông sao? Rõ ràng nước còn chưa chảy mà.

Chu Vũ Khiết nhìn dáng vẻ mặt hồng của cô, đưa năm ngón tay quơ quơ trước mặt cô, “Này, hồng hồng đi..., không phải hôm nay cháu muốn ra ngoài sao? Tại sao còn chưa đi?”

= =, Chu Hải Mạn nhú mày, vô cùng bất mãn, “Cô à, cô đừng có dáng vẻ đó nữa, cháu không muốn tức giận đâu.”

“Mạn Mạn ngoan, anh Thẩm muốn qua đây, cháu nhẫn tâm phá hoại thế giới riêng của hai bọn cô sao? Hơn nữa, nếu có một số động tác không phù hợp sẽ ảnh hưởng lớn đến quá trình trưởng thành của cháu đó!” Chu Vũ Khiết híp mắt vuốt mái tóc ngắn của cô, “Cho nên, cháu mau đi đi, chắc Tiết Thiệu Luân cũng đang chờ rất sốt ruột.”

Chu Hải Mạn cố nén những lời kích động, cuối cùng chỉ có thể run run nói ra một câu, “Cô à, cô thật là già rồi mà không nên nét.”

“Còn vong ân bội nghĩa, trước kia có cháu và Tiết Thiệu Luân làm hai bóng đèn cô và Thẩm Thành Lượng mới tiến tới với nhau, bây giờ đã xong rồi thì vội vã đuổi kỳ đà cản mũi là cháu đây ra ngoài.”

Chu Vũ Khiết suy nghĩ một lát, cảm thấy cô nói cũng có lí, vì vậy thành tâm cảm ơn cô, “Thật sự cảm ơn cháu, Mạn Mạn, còn Tiết Thiệu Luân thì thôi đi, cô không cần phải cảm ơn anh ta, anh ta còn phải cảm ơn cô đấy.”

“Cô có ý gì?” Chu Hải Mạn nghe xong chẳng hiểu gì cả, “Các người còn làm chuyện gì lén lút sau lưng cháu?”

Chu Vũ Khiết lập tức lấy tay bịt miệng, cười tủm tỉm nói: “Không có gì, cô chỉ thuận miệng nói ra thôi.”

Nếu để luật sư Chu luôn cương trực công chính biết cô bị người cô ruột này bán đi, không phải sẽ náo loạn trên tòa án sao? Chu Vũ Khiết xoa ngực tự trấn an mình, nguy hiểm thật, nguy hiểm thật.

Khi Chu Hải Mạn đến cửa nhà Tiết Thiệu Luân, tay còn chưa chạm vào chuông cửa, chủ nhân căn nhà như có tâm linh tương thông với cô, cửa đã mở ra, Tiết Thiệu Luân mặc quần áo ở nhà, dựa vào cửa, cười tủm tỉm nói: “Anh chờ em đã lâu.”

Một khắc đó, Chu Hải Mạn cảm thấy như đã đi vào hang sói, cái gì gọi là anh chờ em đã lâu???

Không để ý vẻ mặt ý cười không rõ của anh, Chu Hải Mạn giẫm giày cao gót bước vào, “Manhattan đâu rồi?”

Sáng sớm anh đã gọi điện thoại cho cô nói Manhattan không chịu ăn uống gì khiến anh rất lo lắng, diendan Chu Hải Mạn nhất định phải đến xem, lúc đó Chu Hải Mạn rất sốt ruột, chưa kịp nhận ra lời anh nói là thật hay giả đã đồng ý đến.

Tiết Thiệu Luân ôm lấy cô từ phía sau, đặt cằm lên vai cô, “So với Manhattan, anh còn nhớ em hơn.” Miệng không đang hoàng hôn chiếc cổ trắng nõn của cô, hơi thở ấm nóng phả vào ngực cô, “Chu Hải Mạn, em thật không công bằng.”

= =, Ngay cả Manhattan cũng ganh tị, Chu Hải Mạn thực sự phục anh rồi, vuốt ve cánh tay của anh đang ôm eo cô, Chu Hải Mạn xoay người lại vỗ mặt của anh nói: “Anh Tiết, anh phải ngoan, Manhattan bị bệnh cho nên em mới quan tâm nó.”

Mắt Tiết Thiệu Luân sáng lên, hôn lên tay cô một cái, cười nói: “Em vừa mới gọi anh thế nào?”

Cô mới gọi anh thế nào? Chu Hải Mạn nhú mày, anh Tiết? Một người luôn giả vờ nghiêm chỉnh như Chu Hải Mạn lại bị người ta lột bỏ mặt nạ, hai má hơi nóng lên, “Thế nào? Không thích em gọi anh như vậy sao?” (Ở đây theo nguyên gốc thì thân mật hơn.)

Thích! Thích muốn chết! Cô gọi vậy trong lòng anh bỗng ngứa ngáy, Tiết Thiệu Luân cầm tay cô, cười cực kỳ thô tục, “Gọi một lần nữa cho anh nghe.”

Chu Hải Mạn hung hăng trừng mắt liếc anh một cái, bảo cô gọi thì cô sẽ gọi sao? Cũng quá coi thường Chu Hải Mạn cô rồi.

Nhưng bị Tiết Thiệu Luân chọc ghẹo lại nhìn dáng vẻ làm nũng của anh khiến trong lòng cô thật ngứa ngáy, không nhịn được, “Gọi một tiếng nữa hả?”

Vừa này là tự nhiên gọi ra, bây giờ làm sao cho anh hưởng lợi nữa, hơn nữa chuyện này cũng rất xấu hổ, vì vậy nét mặt cô không chút thay đổi nhìn Tiết Thiệu Luân, “Meo meo

”

Tiết Thiệu Luân dang hai tay ôm cô vào lòng một lần nữa, cười đến mức vùi đầu vào cổ cô, cả người run rẩy, phụ nữ xinh đẹp có rất nhiều nhưng rất khó gặp được người phụ nữ thú vị như cô, lúc này trong lòng Tiết Thiệu Luân dâng lên thứ cảm xúc vô cùng cảm kích, anh gặp được cô, còn bắt được nữa, anh có tài đức gì chứ, thật may mắn!

“Rốt cuộc Manhattan thế nào rồi? Hay anh thử gọi bác sĩ kiểm tra cho nó?”

“Nó vừa mới ăn nó, ngủ rồi.” Tiết Thiệu Luân hôn vùng da thịt trắng nõn phía sau tai cô, tay đang ở bên eo cô cũng chậm rãi tiến lên trên, “Anh nghĩ nó đã không sao rồi.”

“Tiết Thiệu Luân, tay anh đang để ở đâu vậy hả?” Chu Hải Mạn bị anh hôn nên hơi thở có chút hỗn loạn nhưng tia lý trí cuối cùng vẫn còn.

“Mạn Mạn...” Anh như không nghe thấy gì cả, nỉ non tên cô, dính vào cô càng ngày càng gần, “Anh rất nhớ em.”

Chu Hải Mạn giật mình một cái, vật cứng đang ở bên hông cô là cái gì vậy? Quả nhiên Manhattan chỉ là ngựa trang, mục đích chính anh hẹn cô đến nhà bây giờ đã lộ rõ bản tính lưu manh rồi!

Meo meo

~~

46. Chương 34

Editor: Cookie Oh

Lã Thượng Khôn đã đi rất lâu rồi, nhiều lần Chu Hải Mạn nghi ngờ anh thực sự sẽ không đến nữa, mỗi nụ cười lời nói của anh giống như đang ở ngay trước mắt nhưng thời gian họ ở bên nhau tựa như một giấc mộng vậy, rất không chân thực. Điều duy nhất mà cô chắc chắn tin chính là Tiết Thiệu Luân, từ khi anh bước vào thế giới của cô thì thường xuyên xuất hiện trong cuộc sống hằng ngày của cô, vì vậy Chu Vũ Khiết luôn dùng ánh mắt “đắm đuối” cười với cô.

“Nha đầu, hai bọn cháu cũng mập mờ đủ chứ, khi nào mới chấp nhận anh ấy, người ta là cực phẩm soái ca đó, lúc nên giữ thì cần phải giữ lại, nếu không đến lúc anh ấy bị người khác hấp dẫn thì cháu hối hận cũng muộn.”

Chu Hải Mạn nhìn cô cười thô bỉ, cô có dũng khí giống như nắm rõ mọi chuyện trong lòng bàn tay: “Nếu anh ta dễ dàng bị người ta hấp dẫn như vậy thì cháu cần giữ anh ta lại sao?”

“Cháu thật lợi hại.” Chu Vũ Khiết lắc lắc ly rượu trước mặt cô, “Vậy cô sẽ không tặng cháu quà sinh nhật nữa, cô phải tiết kiệm tiền để mua quà cưới!”

“Khụ khụ...” Chu Hải Mạn bị sặc ho khan dữ dội, nét mặt vô cùng khổ sở nhìn cô, “Cô à, cháu có một vấn đề muốn hỏi cô.”

“Nói!”

“Rốt cuộc cháu có phải cháu gái ruột của cô không vậy?”

Chu Vũ Khiết nhú mày, giả bộ nghiêm túc suy nghĩ một lúc, rồi kiên quyết trả lời: “Không sai đâu! Cô tin tưởng bà nội cháu, càng tin tưởng mẹ của cháu.”

Chu Hải Mạn không nói gì lắc đầu một cái, rõ ràng là người sắp kết hôn rồi mà tính khí vẫn vậy, “Cô không chúc mừng sinh nhật cháu được rồi, anh Thẩm nhà chúng ta vẫn đang nhìn trộm cô đó.”

Không khác giới tính mà không có nhân tính, dù là cô ruột cũng không ngoại lệ, Chu Hải Mạn phát tay với cô, ra hiệu cô có thể đi.

Hôm nay là sinh nhật Chu Hải Mạn, đồng nghiệp ở văn phòng luật nhất quyết muốn chúc mừng cô, bọn họ mời Chu Vũ Khiết, còn có Tiết Thiệu Luân, nhưng nhóm các cô đã liên tục uống rượu, ca hát ở khắp các chiến trường mà Tiết Thiệu Luân vẫn chưa xuất hiện, bỗng dưng trong lòng cô có chút mất mát.

Cô đang ngồi ở một góc sofa, nhìn đám người Lâm Hiểu Lê chơi đùa còn vui vẻ hơn cả người có sinh nhật là cô. Đột nhiên, cửa phòng bị đẩy ra, một người đàn ông anh tuấn cầm một bó hoa hồng lớn xuất hiện, đang lúc mọi người vẫn còn kinh ngạc thì anh đảo mắt tìm kiếm khắp nơi, khi nhìn thấy người nào đó đang nhú mày thì nhếch miệng lên cười, muốn bao nhiêu yêu nghiệt thì có bấy nhiêu.

Dưới hàng lông mày xinh xắn của cô gái phòng luật với tác dụng của rượu, đôi mắt không chút che dấu vô cùng đẹp đẽ, người phụ nữ háo sắc đã lập gia đình như Lâm Hiểu Lê hận không thể có lại dáng vẻ trước khi kết hôn, Chu Hải Mạn đột nhiên hiểu Tiết Thiệu Luân thêm một chút, hoocmon nam giới mạnh mẽ tỏa ra khắp người anh đều có vẻ lưu manh.

“Thật xin lỗi, tôi tới muộn, có một ca mổ khẩn cấp, cho nên tôi vừa mới từ phòng giải phẫu đến đây.” Tiết Thiệu Luân đến gần Chu Hải Mạn, đưa bó hoa hồng đỏ đang cầm trên tay đến trước mặt cô, “Sinh nhật vui vẻ!”

Ách, Chu Hải Mạn nhìn bó hoa đỏ rực trước mặt, suy nghĩ nên nhận hay không nhận, là hoa hồng đỏ nha, ở đây có rất nhiều đồng nghiệp, anh cũng quá trực tiếp rồi.

Giống như nhìn rõ tâm tư của cô, Tiết Thiệu Luân thấy ánh mắt cô chứa rất nhiều sự bức thiết và lo lắng, còn nhiệt tình hơn so với bó hoa hồng trên tay, hình như Lâm Hiểu Lê cười hì hì nói một câu, “Chị Mạn Mạn, mau nhận đi.”

“Nhận đi, nhận đi...” Có người ồn ào theo, nhất là Chu Vũ Khiết, hình như còn gấp gấp hơn cả Tiết Thiệu Luân, chỉ sợ đầu óc Chu Hải Mạn chập mạch, bỏ qua người đàn ông tốt.

= =, Tuy rằng nội tâm có hơi xao động, nhưng bị nhóm người này quấy nhiễu, nhận lấy bó hoa hồng đỏ kia có chút lúng túng, “Cám ơn anh.”

Quả nhiên, Tiết Thiệu Luân xuất hiện đã khiến người luôn lạnh nhạt trong buổi mừng sinh nhật của mình là cô bị vây lại, Lâm Hiểu Lê là người có phản ứng mãnh liệt nhất, “Chị Mạn Mạn, giả bộ tốt thật nha! Còn nói hai người không có gì, không có quan hệ gì thì có thể tặng bó hoa đỏ cho em được không???”

“Thật là, chị Mạn Mạn, có một soái ca ưu tú như vậy mà không cho mọi người biết sớm một chút, để các chị em được đã mắt, thật không phúc hậu đó.”

Chu Hải Mạn muốn phủ sạch quan hệ với anh lại phát hiện không thể cãi lại được, nhất là khi anh nghiêm nhiên dùng thân phận bạn trai của Chu Hải Mạn để nói chuyện phiếm với đồng nghiệp của cô, nháy mắt Chu Hải Mạn cảm thấy hoa mắt choáng váng.

Người đàn ông này thật giỏi hoạt mà, đấu với anh lâu như vậy vẫn là Chu Hải Mạn cô thua.

Nhất là khi giai điệu quen thuộc vang lên, Chu Hải Mạn nhìn qua phía Tiết Thiệu Luân đang cầm micro chân thành nhìn cô, anh muốn hát sao? Nhớ tới giọng hát lần trước của anh, Chu Hải Mạn rất sợ nhưng những người khác bao gồm cả Chu Vũ Khiết đều rất hào hứng.

“Dựa lưng vào nhau ngồi trên tấm thảm, lắng nghe âm nhạc và trò chuyện về ước mơ, em muốn anh ngày càng dịu dàng hơn, còn anh muốn trong trái tim em luôn có anh. Em nói muốn tặng anh một giấc mơ thật lãng mạn để cảm ơn anh đã dẫn em tới thiên đường. Cho dù phải dùng cả đời mới có thể thực hiện được nhưng chỉ cần em nói, anh sẽ mãi không quên. Điều lãng mạn nhất mà anh nghĩ đến là được cùng em sống đến răng long đầu bạc. Cả cuộc đời sẽ cùng em góp nhặt những niềm vui nho nhỏ để sau này ngồi trên xích đu từ từ ôn lại. Điều lãng mạn nhất mà anh nghĩ đến là được cùng em tận hưởng hết cuộc đời này. Cho đến khi chúng ta già đến nỗi chẳng đi đâu được nữa, em vẫn là bảo bối trong lòng anh.”

“Điều lãng mạn nhất mà anh nghĩ đến là được cùng em tận hưởng hết cuộc đời này. Cho đến khi chúng ta già đến nỗi chẳng đi đâu được nữa, em vẫn là bảo bối trong lòng anh...”

Giai điệu cuối cùng đi vào lòng người vô cùng ngọt ngào, ấm áp, không biết anh đã tự mình luyện tập bao nhiêu lần, mặc dù có chỗ lẫn tiếng địa phương nhưng đối với một người không đủ ngũ âm* như anh thì đây đã là thành tích tốt nhất rồi.

* Âm nhạc Trung Hoa dựa trên hệ thống âm nhạc cổ truyền dân tộc bao gồm 5 loại âm điệu, 5 nốt nhạc chính gọi là ngũ âm. Năm âm thanh này được sắp xếp thành: Cung, Thương, Giốc, Chuỷ, và Vũ.

Hơn nữa, khi anh hát bài hát này, ánh mắt luôn nhìn về phía cô vô vùng thâm tình, thế nên mọi người nghe anh hát đều bị cảm động, bỏ qua hết những khuyết điểm nhỏ nhặt.

“Em cảm thấy thế nào?” Thẩm Thành Lượng uống một ly rượu, hỏi Chu Vũ Khiết ở bên cạnh vẫn còn ngây ngất.

Chu Vũ Khiết kiên định gật đầu, trả lời: “Em thấy rất có hy vọng!”

Có phải đùa giỡn hay không tất nhiên phải do người trong cuộc quyết định, nhưng khi Tiết Thiệu Luân nắm tay cô, Chu Hải Mạn lại không có gạt tay ra.

Cô dừng lại, mượn ánh đèn trên đường: “Thế nào?”

Tiết Thiệu Luân ranh mãnh cười nói: “Nhận hoa rồi, ở bên nhau thôi.”

Chu Hải Mạn hừ lạnh một tiếng, cố gắng đè nén ý cười trên khóe miệng: “Chỉ có một bó hoa mà muốn tôi chấp nhận, chẳng phải lời cho anh quá sao.”

“Còn có ca hát, bài hát đó anh phải luyện tập mất một tháng trời đấy.” Tiết Thiệu Luân nói một cách đáng thương, “Em biết đó, anh hát rất dở, am nhạc đối với anh còn khó hơn cả việc chữa khỏi một căn bệnh phức tạp.”

Chu Hải Mạn không nói câu nào, Tiết Thiệu Luân như nhận được khích lệ rất lớn, nói tiếp: “Chu Hải Mạn, anh thích em... em biết rồi chứ? Từ lần đầu tiên anh gặp em đến lần đầu tiên lấy hết dũng khí thổ lộ với em, em cũng biết hết rồi?”

“Lần đầu tiên thổ lộ?” Chu Hải Mạn nhíu mày, không hiểu nhìn anh, “Lúc ấy không phải anh đã uống say rồi sao? Chẳng lẽ những gì anh đã nói anh đều nhớ hết sao?”

Tiết Thiệu Luân không chớp mắt nhìn cô, người phụ nữ này rốt cuộc ngốc thật hay giả bộ ngốc đây, cô cho rằng anh mượn rượu chỉ để giả điên giả khùng thôi sao? Cô không biết anh vẫn luôn hết sức nghiêm túc với cô, “Em không biết câu tuy say mà lại không say sao?”

“Thật ra anh đã thích em từ lâu rồi, nhưng em luôn đối xử lạnh lùng với anh, dù sao anh cũng là một đại soái ca nha, làm sao chịu nổi sự lạnh nhạt như vậy, anh cũng có tự tôn của mình. Nhưng tình cảm chôn giấu trong lòng chất chứa ngày càng nhiều, anh vẫn luôn muốn nói cho em biết anh thích em.”

“Cho nên...” Chu Hải Mạn không chắc chắn hỏi, “Anh muốn mượn rượu để thử thái độ của tôi.”

“Ừ...” Nhắc đến chuyện đó, trên mặt Tiết Thiệu Luân lộ ra vẻ cười khổ, “Nhưng không ngờ được đúng lúc đó em lại muốn ở bên cạnh Lã Thượng Khôn, anh thực sự rất đau lòng, cuối cùng tự nghĩ mình cũng nên phóng khoáng một chút, không thể suốt ngày bám chặt lấy em để khiến em thích anh.”

“Vì vậy, khi đó anh nói tâm trạng không tốt là vì chuyện này?”

“Đúng vậy, tình yêu của anh còn chưa bắt đầu đã phải chấm dứt rồi, nhưng anh lại phát hiện duyên phận của chúng ta đúng là do trời định, ở Hải Nam, anh thấy Lã Thượng Khôn ở cùng người phụ nữ khác thì bay trở về ngay lập tức, chỉ cần còn một tia hy vọng anh sẽ không buông tay.”

“Vì vậy, Chu Hải Mạn, em xem anh thích em như vậy còn nhẫn tâm từ chối sao?”

= =, Trên đời này có lẽ không có người thứ hai lưu manh đến mức kinh thiên động địa, tự nhiên lưu loát như vậy, Chu Hải Mạn khẽ nhíu mày, đối với vẻ mặt mong đợi của Tiết Thiệu Luân thần nhiên nói: “Chuyện này cần phải được xem xét thêm, nếu anh có biểu hiện tốt, tôi có thể cân nhắc ở bên anh.” Nói xong thì rút bàn tay mà Tiết Thiệu Luân đang nắm trở lại.

“Còn phải kiểm tra?” Tiết Thiệu Luân trợn to mắt, vẻ mặt uất ức, nhưng lại rất nhanh bị nụ cười gian xảo thay thế, “Là kiểm tra kỹ thuật hôn, vẫn là tiến thêm một bước...”

Quả nhiên là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, cô vẫn viễn không nên trông đợi vào một kẻ lưu manh có thể cải tà quy chính, Chu Hải Mạn giờ nắm đấm tới trước mặt anh, “Qua được của ả này rồi nói.”

Tiết Thiệu Luân nhớ tới lịch sử đau buồn đầm nước mắt của mình, hai vai lập tức thông xuống, nhưng mà, như vậy ông trời đã tốt với anh lắm rồi, dù sao khi có Lã Thượng Khôn, anh nghĩ đã không còn cơ hội nào nữa, chỉ trải qua cảm giác con đường phía trước vô cùng tăm tối một lần đã khiến anh kinh hồn bạt vía rồi.

Anh nắm chặt lấy nắm đấm nhỏ của Chu Hải Mạn đặt ở trước ngực, trịnh trọng nói: “Anh nhất định trân trọng từng giây từng phút ở bên em, bởi vì anh biết, thật ra thì...”

“Em cũng rất thích anh.”

Bởi vì anh biết, thật ra em cũng thích anh, mấy câu nói này hành hạ cô suốt cả một buổi tối, sao anh thấy được? Thấy được từ chỗ nào...

Thật ra thì cô cũng thích anh?

Nhưng mà cảm giác này vô cùng vi diệu, trước kia khi nghĩ đến Tiết Thiệu Luân, cô luôn kích động muốn giờ nắm đấm lên đánh anh một trận bẹp dí, nhưng bây giờ lại có cảm giác dè dặt, quý trọng và ngọt ngào, chỉ là, kỳ lạ, tại sao cô lại phải ở bên anh?

Cuối cùng cũng viết đến giai đoạn tình cảm ngọt ngào của hai người đó rồi... A a a ngạt thở chết mất.

47. Chương 36

Editor: Cookie Oh

Dáng người của cô rất đẹp, vòng eo thon thả nắm trong lòng bàn tay, mềm mại lại đàn hồi, Tiết Thiệu Luân ôm lấy cô, hôn gáy cô, hơi thở lạnh lạnh phả vào từng tắc da thịt trắng nõn của cô, giờ phút này, Tiết Thiệu Luân cảm thấy cô nâng tóc ngắn này vô cùng tốt.

Tay của anh không ngừng di chuyển lên phía trên, đi đến trước ngực cô, không tự chủ nhớ tới tình cảnh lần đầu tiên gặp nhau của hai người, khi đó anh uống say nết bết, lại nhớ đến cảm giác mềm mại mê người mơ hồ kia. Nghĩ đi nghĩ lại, anh vui đầu ở cổ cô bật cười.

Cảm giác mềm mại thật chân thực, thèm muốn mỹ nữ đã lâu, Tiết Thiệu Luân thấy mình đã không nhịn nổi nữa rồi, hô hấp ngày càng nặng nề, một tay ôm lấy eo cô, một tay phủ lên một bên ngực mềm mại của Chu Hải Mạn dùng sức xoa nắn, thân thể ngày càng dán chặt, nụ hôn của anh cũng ngày càng gấp gáp, vật cứng bên hông cô càng ngày càng kích động.

Tay của Tiết Thiệu Luân đang tích cực thăm dò trên thân thể cô, khi muốn tiến vào trong quần áo của cô thì Chu Hải Mạn chân vẫn đi giày cao gót hung hăng giẫm lên giữa bàn chân người nào đó!

“A...” Người nào đó hét lên một tiếng, Manhattan vui vẻ rời khỏi chỗ nằm nhảy đến trước mặt bọn họ.

Nhìn Manhattan lắc đầu vẫy đuôi, tinh thần tràn đầy sức sống, sự phẫn nộ tỏa ra xung quanh Chu Hải Mạn ngày càng mãnh liệt, Tiết Thiệu Luân nhẩn nại, cảm tức nhìn Manhattan, thực ra bây giờ vẫn chưa phải thời điểm thích hợp, nếu tiếp tục nhất định anh sẽ bị Chu Hải Mạn chinh đến chết.

Quả nhiên, Chu Hải Mạn quay lại mỉm cười với Tiết Thiệu Luân, vươn tay ra bóp mặt anh, cô chớp đôi mắt to phủ lớp sương mù mờ mờ lung, gắt giọng: “Chú à

thật nóng vội...”

Nói xong câu đó, Chu Hải Mạn hài lòng nhìn yết hầu Tiết Thiệu Luân chuyển động hai cái, cơ thể bị giữ thật chặt, không dám làm gì nữa.

Đây chính là mục đích của Chu Hải Mạn, d*d*l*q*d chỉ cho anh nhìn không thể ăn, nhưng càng không thể ăn càng hấp dẫn anh, sự trừng phạt này còn thú vị hơn nhiều so với việc cho anh hai quyền trên mặt.

Tiết Thiệu Luân nhìn cô, cảm thấy trong cơ thể có luồng khí nóng ran rất khó chịu, nhưng cô lại cố tình không thuận theo anh, hơn nữa còn cố ý dẫn dụ anh, cuối cùng anh đành phải nhắm mắt lại, cắn răng nghiêng lợi nói: “Chu Hải Mạn, em chính là một yêu tinh!”

“Hừ...” Chu Hải Mạn hừ lạnh một tiếng, bảo Manhattan mang dép ở nhà đến cho cô, từ từ nói: “Ồ trước mặt con trai mà anh giả trò lưu manh, không thấy ngượng sao?”

“Gâu gâu gâu...” Manhattan vẫy đuôi tỏ thái độ chào đón Chu Hải Mạn, khi Chu Hải Mạn ngồi xổm xuống đùa nghịch với nó, hai chân trước của nó liền đặt lên tay cô.

“Vẫn là Manhattan ngoan, không được bắt chước người kia, nếu không sẽ chẳng có cô nàng chó xinh đẹp nào thích mày đâu.”

Chu Hải Mạn cảm chân Manhattan nói đầu ra đấy, Tiết Thiệu Luân chỉ có thể kìm nén dục vọng, dở khóc dở cười, “Anh ôm bạn gái của mình, hôn bạn gái của mình, sao lại gọi là giả trò lưu manh chứ?”

= =, Chu Hải Mạn ôm Manhattan đi về phía ghế sofa ở phòng khách, bình bình đạm đạm trả lời: “Em có nói anh giả trò lưu manh ở đây sao?”

Ách, hình như không có, Tiết Thiệu Luân đỡ trán, đều do bóng ma tâm lý trong lòng quá nghiêm trọng, bây giờ đã trở thành phản xạ có điều kiện rồi.

“Hơn nữa, Tiết Thiệu Luân, lừa em đến nhà anh, thật sự chỉ ôm hôn đơn giản vậy thôi sao?”

Bị cô nói trúng tim đen, Tiết Thiệu Luân vừa gãi đầu, mở tủ lạnh tìm loại nước trái cây cô thích, vừa bào chữa cho mình, “Không phải bạn gái đều sẽ chủ động đến nhà bạn trai sao? Giúp thu dọn, sắp xếp lại nhà cửa, làm bữa cơm tình yêu, rồi uống cà phê nói chuyện phiếm, yêu cầu của anh cũng không quá đáng. Hơn nữa, nhà anh chỉ có mỗi Manhattan, con đường bình thường không mời được em, anh đành phải... đổi đường khác.”

“Dùng con trai mình ngụy trang, anh cũng hay thật đấy.”

Tiết Thiệu Luân bày ra khuôn mặt tươi cười, đưa hộp nước trái cây sau khi mở ra và cắm vào ống hút tới trước mặt Chu Hải Mạn, “Vậy anh phải làm sao đây? Hơn nữa, không phải Manhattan cũng nhớ em sao?”

Anh nói đáng thương, Chu Hải Mạn cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười, nhận lấy nước trái cây từ tay anh, sửa lại lông của Manhattan, nói: “Thôi đi, nể mặt Manhattan em tha cho anh lần này, chỉ là lần sau có mục đích gì thì nói thẳng, không cho phép anh dùng Manhattan làm ngụy trang nữa!”

Tiết Thiệu Luân đương nhiên là lập tức gật đầu, chỉ thiếu mỗi việc giơ tay lên thề, nhìn Manhattan ở trong lòng nàng cọt cọt lui, trong lòng anh ngứa ngáy một hồi.

“Anh chỉ lo lắng em có thành kiến với anh quá lớn, muốn cho em tiến thêm một bước để hiểu anh hơn, mới mời em đến nhà thôi.” Tiết Thiệu Luân vừa uống coca, vừa lại gần Chu Hải Mạn.

Ban đầu nuôi Manhattan quả là một quyết định chính xác, bây giờ nghĩ lại, trong phòng buồn tẻ bây giờ có Chu Hải Mạn và Manhattan, ba người cùng ngồi trên sofa, một nhà ba người thật hạnh phúc.

Nhìn anh lại gần mình, Chu Hải Mạn hơi nhếch khóe miệng lên, cười nói: “Anh không sợ càng hiểu rõ thêm một bước, thành kiến của em đối với anh càng lớn.”

“Khụ khụ ——” e rằng cái này là hậu quả mà anh không muốn nghĩ đến nhất, Tiết Thiệu Luân bị nghẹn đến ho khan, Manhattan giống như bị hoảng sợ, đột nhiên từ trong lòng Chu Hải Mạn nhào tới trước mặt Tiết Thiệu Luân lúc nghe thấy tiếng anh đánh rớt lon coca trên tay, chất lỏng màu nâu đỏ trong nháy mắt trào ra, đổ đầy vào chiếc áo mặc ở nhà anh mà đã đặc biệt chuẩn bị để lấy lòng Chu Hải Mạn.

“Ha ha ha ha ——” Tiết Thiệu Luân một thân nhếch nhác nhảy ra khỏi ghế sofa, Chu Hải Mạn lại ngồi trên đó cười một trận, “Tiết Thiệu Luân, cảm ơn anh đã có lòng tốt biểu diễn, hai cha con các anh cứ diễn tập vài lần đi, ha ha ha, thật buồn cười, vất vả cho anh rồi.”

Cô cười hả hê, đôi mắt to cong lên thành hình trăng lưỡi liềm, đến đâu cả bụng nằm co người trên sofa d_d_l_q_d, bộ dạng Tiết Thiệu Luân quả thật rất nhếch nhác, nhìn lại tình trạng bên ngoài “Gâu gâu gâu ——” trợn mắt nhìn lại Manhattan vẫn đang sửa, nghiêng rằng nghiêng lợi nói với Chu Hải Mạn: “Em thích xem bộ dạng xấu hổ này của anh lắm đúng không? Không sợ đau bụng thì cười thỏa thích đi.”

“Được rồi, được rồi, em không cười nữa, cây lau nhà ở chỗ nào? Em giúp anh dọn dẹp một chút, anh mau đi thay bộ quần áo sạch sẽ khác đi, ướt như vậy không khó chịu à?”

Cô nhắc Tiết Thiệu Luân, anh chỉ vào phòng vệ sinh bên cạnh nói: “Dụng cụ quét dọn đều ở đó.”

Chu Hải Mạn nhảy xuống từ trên ghế sofa, vừa mới đứng vững, bệnh thần kinh gián đoạn của người nào đó lại tái phát, miệng tiến lại gần, “Vắt vớ cho em rồi, bảo bối ——”

Chua chết được, Chu Hải Mạn không nói gì mắt trợn trắng, đưa hai cánh tay lên ngăn ở trước ngực của anh, “Người anh rất ướt, đừng tới gần em.”

Anh cười hắc hắc, xoay người đi vào phòng ngủ, trước khi đi vẫn không quên hung hăng trừng Manhattan đã phá hư chuyện tốt của anh một cái, Chu Hải Mạn nhìn chất lỏng màu nâu từ trên ghế sofa tràn lan xuống sàn nhà, không nói gì lắc đầu, đối với hai cha con dở hơi này, bình thường không phải cũng hỗn loạn như vậy chứ?

Lấy dụng cụ làm vệ sinh từ trong phòng nhỏ kể bên ra, vừa mới dọn dẹp sạch sẽ thì nghe được tiếng bước chân của người nào đó, Chu Hải Mạn vô ý thức ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn, không nhìn thì không sao, vừa nhìn —— ách, ánh mắt Chu Hải Mạn lại không dời đi được.

Bởi vì Tiết Thiệu Luân không mặc áo đã đi ra khỏi phòng ngủ, thân thể cường tráng, làn da màu đồng nhàn nhạt, cơ ngực phát triển, chiếc quần thường lỏng lẻo ở hông, Chu Hải Mạn vừa rửa thầm mình nhìn nữa sẽ bị đau mắt, vừa cố gắng dời ánh mắt trên người hắn đi.

Nhưng cố gắng hồi lâu, Chu Hải Mạn phát hiện cặp mắt không có tiền đồ kia vẫn chăm chú vào trên người của anh, trước kia đã cảm thấy dáng người của anh rất đẹp, không ngờ đúng là cực phẩm, đường cong có, cơ bắp có, cảm giác rắn chắc có, hấp dẫn mê người cũng có, nàng sờ mũi theo bản năng, thật may mắn, không chảy máu mũi, “Sao anh không mặc quần áo?”

Tiết Thiệu Luân khẽ mỉm cười với cô, trực tiếp đem nửa người trên sáng ngời đến trước mặt nàng, “Không sao, xem đi, không lấy tiền.”

Anh đã sớm quyết định hy sinh nhan sắc để thu phục cô, đừng nói là nửa người trên, kể cả toàn thân – lộ ra anh cũng bằng lòng.

Chu Hải Mạn trừng mắt liếc hắn một cái, cúi người xuống tiếp tục dọn dẹp coca bẩn trên đất, “Ai muốn nhìn, thân thể không mặc gì có cái gì tốt, có gì đẹp mắt chứ?” Chu Hải Mạn thầm nuốt nước miếng một cái, không khỏi xem thường chính mình, thật không có tiền đồ.

Vòng qua anh, đem đồ bỏ đi xử lý, sau đó cất dụng cụ làm vệ sinh về căn phòng nhỏ, quay đầu lại, người nào đó đang nghiêng người dựa trên ghế sofa vuốt cằm, bộ dáng cười mỉa mí, “Anh phát hiện, em làm việc nhà rất có dáng vẻ phụ nữ.”

Những lời này nên ghi lại cho Chu Vũ Khiết nghe, để cô (CVK) luôn nhàn rỗi không chuyện gì đả kích cô (CHM), nói cô không nữ tính.

“Rốt cuộc anh muốn như thế nào? Lại có tâm tư gì không đứng đắn, quyến rũ? Sắc dụ?” Chu Hải Mạn định vòng qua anh lần nữa cuộn mình trên ghế sofa, cô cũng là phụ nữ, đã từng nhiều lần nuốt nước bọt khi thấy mỹ nam, với cơ thể trần trụi hấp dẫn này của Tiết Thiệu Luân thì phải cần có nội tâm vô cùng mạnh mẽ mới có thể chống lại! Diễn đàn

~Tiết Thiệu Luân nhíu mày, một tay ôm lấy cô kéo vào trong ngực của mình, thế là Manhattan tò mò lại thấy hình ảnh không thuần khiết chính là người đàn ông trần trụi nửa người trên ôm chặt người phụ nữ không ngừng vụn vỡ giấy dựa trong ngực, “Đừng động đây, anh chỉ muốn ôm em như thế này thôi... em thấy anh đã hy sinh nhan sắc, một yêu cầu nhỏ nhỏ như vậy chẳng lẽ em cũng không chịu thỏa mãn?”

Ách, giọng nói của anh có sức hấp dẫn cực lớn, tên lưu manh này rốt cuộc có giới hạn hay không? Chu Hải Mạn không thể không ngẩng đầu lên nhìn anh, “Bệnh thần kinh cũng phải có mức độ, nếu không quả đấm này đánh trên mặt của anh thì chó kêu đau.”

Nụ cười Tiết Thiệu Luân trên mặt hơi ngưng lại, sau đó dùng tay ép hai cánh tay của cô xuống, dùng sức giam cô ở trong ngực của mình, “Anh cũng chỉ muốn nghe chính miệng em nói với anh một câu, anh cúi xuống, trán áp vào trán cô, Chu Hải Mạn, em cũng biết, anh thích em, những lời này anh đã nói vô số lần rồi, cũng sẵn lòng ôm em nói chuyện không ngừng như vậy, nhưng mà, em thì sao? Em chưa từng có nói với anh một câu.”

Gò má Chu Hải Mạn bắt đầu hơi nóng lên, trước kia khi đi chung với Lã Thượng Khôn, cô chưa từng có loại cảm giác này, cảm giác được anh ôm vào trong lòng, nghe anh nói lời yêu thương rất chân thực, nhưng cũng cảm thấy người đàn ông này thật sự khác người.

“Chính anh cũng biết rồi.”

“Anh không biết, anh muốn nghe chính miệng em nói ra.” Anh như đứa bé đòi ăn kẹo, dính lấy Chu Hải Mạn không chịu buông tay, “Em cũng không chịu nói một câu thích anh, khiến anh có cảm giác không an toàn.”

Ách, người đàn ông này, thật sự là Tiết Thiệu luân sao? Chu Hải Mạn tròn to hai mắt nhìn anh, “Tiết Thiệu Luân, anh không có phát sốt chứ?”

Tiết Thiệu Luân thất bại ngẩng đầu lên, thở dài nói: “Không có, không có, không có, anh rất bình thường, Chu Hải Mạn, muốn em nói một câu cam kết sao lại khó khăn như vậy?”

Khóe miệng Chu Hải Mạn co rút, quả nhiên nói chuyện yêu đương với người đàn ông này cũng sẽ biến thành nói với một đứa bé thôi, đột nhiên ép cô như vậy thật khiến cho người ta rất nhức đầu.

“Em có nói hay không? Không nói anh cần em ——” anh hung hung dữ dữ mà nhìn cô, cúi người ngậm vành tai xinh xắn của cô.

Lời như vậy, ách, thật rất khó nói ra, hơn nữa người đàn ông này muốn nhất định phải chính miệng cô nói ra, thế này không phải anh là cao thủ tình trường sao? Không phải anh đã sớm biết cô thích anh sao? Hơn nữa, nếu như cô không thích anh, làm sao nắm tay anh, làm sao cho phép anh hôn cô, làm sao biết rõ anh lừa cô nhưng vẫn tới nhà anh, làm sao giữ vững cự ly thân mật như vậy với anh?

“Tiết Thiệu Luân, đừng quên bây giờ anh vẫn đang trong thời gian xét duyệt, không được phạm sai lầm nha.”

Quả nhiên đàn ông đều phóng đảng giống nhau

Tiết ca ca háo sắc, háo sắc

48. Chương 35

Editor: Cookie Oh

“Có cái gì kỳ lạ đâu chứ?” Chu Vũ Khiết không nhìn được nhìn cô bằng ánh mắt xem thường, “Điều duy nhất khoa học trên thế giới không thể đo lường và giải thích được chính là tình yêu, duyên phận đến, nước chảy thành sông tự nhiên sẽ ở bên nhau chứ sao.”

Nước chảy thành sông... Trước kia Chu Vũ Khiết luôn thích dùng những từ này để miêu tả lý tưởng của cô ấy về tình yêu và hôn nhân, bây giờ cô ấy đã ở bên Thẩm Thành Lượng, tất cả đều thuận lợi phát triển theo hướng tốt nhất, mà cô và Tiết Thiệu Luân, cái tên lưu manh đó thỉnh thoảng cũng có lúc như vậy.

Có lẽ ý thức được mình giờ trở lưu manh đùa giỡn quá mức đã để lại bóng ma tâm lý trong lòng Chu Hải Mạn, anh đã không dưới một lần dùng hành động thực tế chứng minh anh thích cô và luôn chung tình với cô, mỗi ngày đưa đón, còn có một bó hoa hồng đã khiến mấy cô nàng háo sắc trong phòng luật sư ganh tỵ chết rồi.

Trước kia, khi đi cùng Lã Thượng Khôn, cô cảm thấy hai người sống chung sẽ rất kỳ cục, tiến triển cũng rất chậm, nhưng khi Tiết Thiệu Luân đến đây, quả thực còn nhanh hơn cả tên lửa, muốn phát triển bao nhiêu thì phát triển bấy nhiêu, Diễn đàn LQĐ~ Chu Hải Mạn cũng không muốn giả bộ nên cô đã chính thức chấp nhận Tiết Thiệu Luân ngay sau khi nghe anh nói xong.

Hôm đó, anh đưa cô về nhà, khi cô định xuống xe thì bị anh kéo lại, lúc đó anh giống như một đứa trẻ vậy, lôi kéo tay cô, chỉ cười không nói gì, Chu Hải Mạn nhìn anh cười đến da đầu run lên, cuối cùng không nhịn được hỏi: “Anh đang cười gì vậy?”

Mà người kia lại cười ngu ngốc rực rỡ hơn, “Chu Hải Mạn, anh cảm thấy rất vui, giống như đang nằm mơ vậy.”

= =, Chu Hải Mạn đỡ trán, lúc ấy cô cảm động đến mức vươn tay nhẹ nhàng vỗ vào mặt Tiết Thiệu Luân, dỗ anh, “Em trai ngoan, chị mua kẹo cho em.”

Nhưng tên lưu manh đó càng nói chuyện lại càng kích động, đến cuối cùng Chu Hải Mạn quả thực cho anh một viên đường...

Anh nhìn cô, gương mặt ẩn dưới ánh đèn dịu dàng càng mê hoặc lòng người, ngón tay thon dài nắm nhẹ cổ tay của cô, chân thành thâm tình nói tiếp: “Mấy ngày vừa qua anh luôn muốn nói cho em biết, anh rất vui về mà anh vui là vì em, Chu Hải Mạn, em có biết em quan trọng với anh nhường nào không? Mặc kệ em có biết hay không, anh cũng muốn nói cho em biết, vì em mà anh có được vui vẻ, hạnh phúc trước nay chưa từng có.”

Ách, nói thật, Chu Hải Mạn bị choáng rồi, đây là lần đầu tiên có người nắm tay cô nói cho cô biết, cô rất quan trọng với anh, cô lại có ảnh hưởng thần kỳ như vậy, chỉ cần ở bên cạnh anh là có thể khiến anh vui

về. Một dòng nước ấm áp chậm rãi chảy qua nội tâm của cô, người nắm tay cô chính là người cô thích, giờ phút này chính cô cũng cảm thấy rất hạnh phúc.

“Anh biết em vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng anh, anh cũng biết điều em mong muốn nhất là một cuộc sống bình thường, hạnh phúc, khi nghe em hát bài hát đó anh đã biết, em chỉ cần cuộc sống giản dị, anh hy vọng anh sẽ có được vinh hạnh mang lại những hạnh phúc giản dị đó cho em, Hải Mạn, mấy ngày qua anh đã suy nghĩ rất nhiều, cũng rất cảm kích, em biết không? Mỗi giây mỗi phút được ở bên cạnh em anh đều rất hạnh phúc, cho nên anh cảm kích ông trời đã cho anh gặp em, anh bảo đảm với em, anh nhất định sẽ quý trọng thật tốt hiện tại và tương lai của chúng ta, vì vậy, em an tâm giao chính mình cho anh được không?”

Anh không hề chớp mắt nhìn chăm chăm cô, ánh mắt giống như ngôi sao giữa màn đêm, sáng ngời mê người, Chu Hải Mạn kinh ngạc nhìn người đàn ông chân thành thích cô, bỗng nhiên cảm thấy xúc động muốn khóc nhưng vẫn mạnh miệng sáng giọng: “Không phát hiện ra nha, anh lại có thể giả bộ được như vậy.”

Sau đó, người nào đó nắm tay cô thật chặt, trên mặt lộ ra nụ cười gian trá, “Vậy anh trực tiếp một chút...”

“Ừm...” Một giây kế tiếp, Chu Hải Mạn liền bị Tiết Thiệu Luân kéo vào trong lòng, hơn nữa đôi môi rất nhanh bị anh che phủ, đôi môi anh rất mềm mại, nhẹ nhàng chà xát môi cô, vươn đầu lưỡi liếm láp khoe môi cô, tê tê, tê tê, cô chưa bao giờ trải qua cảm giác này, giống như có dòng điện chạy qua tim, rồi lan ra khắp tứ chi, Chu Hải Mạn ngẩng đầu lên chớp mắt nhìn anh chỉ thấy Tiết Thiệu Luân nheo mắt lại cười gian trá.

“Ừm...” Đầu lưỡi anh mở miệng của cô, dò xét đi vào rồi không ngừng khuấy động ở trong miệng cô, hơn nữa khiến Chu Hải Mạn mê muội, đầu lưỡi anh quấn lấy lưỡi cô, không ngừng mút lấy khiến cô thiếu đường khí nhưng dường như anh cảm thấy vẫn chưa đủ, bàn tay nóng bỏng ở bên eo cô nắm lại thật chặt, cái tay khác ở phía sau lưng của cô dùng sức chà xát, giống như muốn cùng cô hòa vào làm thể, đem cô ăn vào trong bụng.

Cuối cùng hôn đến mức Chu Hải Mạn hít thở không thông anh mới buông cô ra, đôi mắt to ngập nước của Chu Hải Mạn nhìn chăm chăm vào anh, diễn~đàn~LQĐ~ bụng dưới Tiết Thiệu Luân không khỏi căng thẳng, yết hầu chuyển động mấy lần, cúi xuống cắn vào vành tai nhỏ của cô, “Chu Hải Mạn, em quyến rũ anh...”

Mẹ nó, cô chưa từng gặp một tên lưu manh vô liêm sỉ như vậy, Chu Hải Mạn không muốn đối diện với đôi mắt trắng dã của anh.

“Hắc hắc hắc, như vậy còn là giả bộ nữa không?”

Chu Hải Mạn hất cái tay của Tiết Thiệu Luân đang làm loạn trên người cô ra, ghét nói: “Anh mà làm loạn giờ trò lưu manh nữa tôi sẽ cắn lưỡi anh đó.”

Sau khi nói xong Chu Hải Mạn liền hối hận, cách trừng phạt này có phải nặng quá không? Vậy mà người bị đe dọa Tiết Thiệu Luân kia lại cười tít mắt tiến gần cô hơn, chạm nhẹ vào môi mình, “Cẩn đi cẩn đi...”

Chu Hải Mạn không đếm xỉa đến anh, quay đầu ngấm đèn đường ngoài cửa xe, người nào đó vẫn dính trên người cô, phun khí nóng ở bên tai cô nói: “Chu Hải Mạn, anh thích em, anh thích em, anh thích em.”

“Anh bị thần kinh à?”

“Anh không phải bệnh thần kinh.” Tiết Thiệu Luân đột nhiên dùng hai tay ôm lấy mặt của Chu Hải Mạn để cô quay sang nhìn anh, Chu Hải Mạn nhú mày, không biết anh lại giờ trò gì, anh hôn một cái lên trán cô, nói từng chữ một, “Chu Hải Mạn, anh thích em cho nên anh nhất định phải nói cho em biết.”

Ách, nhớ tới người đàn ông này, khoe miệng Chu Hải Mạn hiện lên một nụ cười thỏa mãn, nhưng loại người lưu manh như anh luôn lợi dụng cơ hội chiếm tiện nghi của cô, đây chính là nước chảy thành sông sao? Rõ ràng nước còn chưa chảy mà.

Chu Vũ Khiết nhìn dáng vẻ mặt hờn của cô, đưa năm ngón tay quơ quơ trước mặt cô, “Này, hời hời đi..., không phải hôm nay cháu muốn ra ngoài sao? Tại sao còn chưa đi?”

= =, Chu Hải Mạn nhú mày, vô cùng bất mãn, “Cô à, cô đừng có dáng vẻ đó nữa, cháu không muốn tức giận đâu.”

“Mạn Mạn ngoan, anh Thẩm muốn qua đây, cháu nhẩn tâm phá hoại thế giới riêng của hai bọn cô sao? Hơn nữa, nếu có một số động tác không phù hợp sẽ ảnh hưởng lớn đến quá trình trưởng thành của cháu đó!” Chu Vũ Khiết hí mắt vuốt mái tóc ngắn của cô, “Cho nên, cháu mau đi đi, chắc Tiết Thiệu Luân cũng đang chờ rất sốt ruột.”

Chu Hải Mạn cố nén những lời kích động, cuối cùng chỉ có thể run run nói ra một câu, “Cô à, cô thật là già rồi mà không nên nết.”

“Còn vong ân bội nghĩa, trước kia có cháu và Tiết Thiệu Luân làm hai bóng đèn cô và Thẩm Thành Lượng mới tiến tới với nhau, bây giờ đã xong rồi thì vội vã đuổi kỳ đà cản mũi là cháu đây ra ngoài.”

Chu Vũ Khiết suy nghĩ một lát, cảm thấy cô nói cũng có lí, vì vậy thành tâm cảm ơn cô, “Thật sự cảm ơn cháu, Mạn Mạn, còn Tiết Thiệu Luân thì thôi đi, cô không cần phải cảm ơn anh ta, anh ta còn phải cảm ơn cô đấy.”

“Cô có ý gì?” Chu Hải Mạn nghe xong chẳng hiểu gì cả, “Các người còn làm chuyện gì lén lút sau lưng cháu?”

Chu Vũ Khiết lập tức lấy tay bịt miệng, cười tủm tỉm nói: “Không có gì, cô chỉ thuận miệng nói ra thôi.”

Nếu để luật sư Chu luôn cương trực công chính biết cô bị người cô ruột này bán đi, không phải sẽ náo loạn trên tòa án sao? Chu Vũ Khiết xoa ngực tự trấn an mình, nguy hiểm thật, nguy hiểm thật.

Khi Chu Hải Mạn đến cửa nhà Tiết Thiệu Luân, tay còn chưa chạm vào chuông cửa, chủ nhân căn nhà như có tâm linh tương thông với cô, cửa đã mở ra, Tiết Thiệu Luân mặc quần áo ở nhà, dựa vào cửa, cười tủm tỉm nói: “Anh chờ em đã lâu.”

Một khắc đó, Chu Hải Mạn cảm thấy như đã đi vào hang sói, cái gì gọi là anh chờ em đã lâu???

Không để ý vẻ mặt ý cười không rõ của anh, Chu Hải Mạn giẫm giày cao gót bước vào, “Manhattan đâu rồi?”

Sáng sớm anh đã gọi điện thoại cho cô nói Manhattan không chịu ăn uống gì khiến anh rất lo lắng, diendan Chu Hải Mạn nhất định phải đến xem, lúc đó Chu Hải Mạn rất sốt ruột, chưa kịp nhận ra lời anh nói là thật hay giả đã đồng ý đến.

Tiết Thiệu Luân ôm lấy cô từ phía sau, đặt cằm lên vai cô, “So với Manhattan, anh còn nhớ em hơn.” Miệng không đành lòng hôn chiếc cổ trắng nõn của cô, hơi thở ấm nóng phả vào ngực cô, “Chu Hải Mạn, em thật không công bằng.”

= =, Ngay cả Manhattan cũng ganh tị, Chu Hải Mạn thực sự phục anh rồi, vuốt ve cánh tay của anh đang ôm eo cô, Chu Hải Mạn xoay người lại vỗ mặt của anh nói: “Anh Tiết, anh phải ngoan, Manhattan bị bệnh cho nên em mới quan tâm nó.”

Mắt Tiết Thiệu Luân sáng lên, hôn lên tay cô một cái, cười nói: “Em vừa mới gọi anh thế nào?”

Cô mới gọi anh thế nào? Chu Hải Mạn nhú mày, anh Tiết? Một người luôn giả vờ nghiêm chỉnh như Chu Hải Mạn lại bị người ta lột bỏ mặt nạ, hai má hơi nóng lên, “Thế nào? Không thích em gọi anh như vậy sao?” (Ồ đây theo nguyên gốc thì thân mật hơn.)

Thích! Thích muốn chết! Cô gọi vậy trong lòng anh bỗng ngứa ngáy, Tiết Thiệu Luân cầm tay cô, cười cực kỳ thô tục, “Gọi một lần nữa cho anh nghe.”

Chu Hải Mạn hung hăng trừng mắt liếc anh một cái, bảo cô gọi thì cô sẽ gọi sao? Cũng quá coi thường Chu Hải Mạn cô rồi.

Nhưng bị Tiết Thiệu Luân chọc ghẹo lại nhìn dáng vẻ làm nũng của anh khiến trong lòng cô thật ngứa ngáy, không nhịn được, “Gọi một tiếng nữa hử?”

Vừa này là tự nhiên gọi ra, bây giờ làm sao cho anh hưởng lợi nữa, hơn nữa chuyện này cũng rất xấu hổ, vì vậy nét mặt cô không chút thay đổi nhìn Tiết Thiệu Luân, “Meo meo

”

Tiết Thiệu Luân đang hai tay ôm cô vào lòng một lần nữa, cười đến mức vùi đầu vào cổ cô, cả người run rẩy, phụ nữ xinh đẹp có rất nhiều nhưng rất khó gặp được người phụ nữ thú vị như cô, lúc này trong lòng Tiết Thiệu Luân dâng lên thứ cảm xúc vô cùng cảm kích, anh gặp được cô, còn bắt được nữa, anh có tài đức gì chứ, thật may mắn!

“Rốt cuộc Manhattan thế nào rồi? Hay anh thử gọi bác sĩ kiểm tra cho nó?”

“Nó vừa mới ăn nó, ngủ rồi.” Tiết Thiệu Luân hôn vùng da thịt trắng nõn phía sau tai cô, tay đang ở bên eo cô cũng chậm rãi tiến lên trên, “Anh nghĩ nó đã không sao rồi.”

“Tiết Thiệu Luân, tay anh đang để ở đâu vậy hả?” Chu Hải Mạn bị anh hôn nên hơi thở có chút hỗn loạn nhưng tia lý trí cuối cùng vẫn còn.

“Mạn Mạn...” Anh như không nghe thấy gì cả, nỉ non tên cô, dính vào cô càng ngày càng gần, “Anh rất nhớ em.”

Chu Hải Mạn giật mình một cái, vật cứng đang ở bên hông cô là cái gì vậy? Quả nhiên Manhattan chỉ là ngụy trang, mục đích chính anh hẹn cô đến nhà bây giờ đã lộ rõ bản tính lưu manh rồi!

Meo meo

~~

49. Chương 37

Editor: Cookie Oh

Tiết Thiệu Luân không thực hiện được tâm nguyện nhỏ, nhưng lại được trải qua khoảng thời gian đơn giản ngọt ngào cùng với Chu Hải Mạn. Trước kia, khi anh không biết trên thế giới này sẽ có một người khiến cho tim anh đập thành thịch, cũng không biết anh chỉ có một nguyện vọng với người đó trong cuộc đời, chỉ đơn giản ở chung một chỗ với cô là có thể thỏa mãn.

Xem ti vi ở cùng một chỗ, cho dù là bắt chọt xem chút phim truyền hình nhảm chán, một chút đó hai người có thể nói chuyện về thời thơ ấu của mình. Mặc dù có hơi kiêu dè, lúng túng nhưng vẫn cảm thấy rất ấm áp, nhất là khi Chu Hải Mạn đeo tạp dề bận bận bịu bịu ở trong phòng bếp, khoảnh khắc đó, trong thế giới của Tiết Thiệu Luân chỉ có cô. Trên cái thế giới này sẽ luôn có một cô gái làm một người đàn ông hiểu rằng năm chữ “không phải cô không cưới” rất chân lý, đối với Tiết Thiệu Luân mà nói, Chu Hải Mạn chính là người đó.

Eo nhỏ thon gọn, vừa một vòng tay; tức giận hờn dỗi, tâm hồn mê người, gặp được người phụ nữ như vậy chính là cả đời hạnh phúc, cả đời may mắn.

Khi Chu Hải Mạn bung lên bàn đĩa cà tím xào với tôm vàng rộm cuối cùng thì phát hiện Tiết Thiệu Luân vẫn có vẻ mặt mê mẩn, không khỏi hơi nhú mào, = =, nói: “Tiết Thiệu Luân, anh có biết anh cười như vậy rất dọa người không?”

Tiết Thiệu Luân nghe lời của cô xong còn cười rục rờ hơn, “Anh chỉ biết khi anh cười rất mê người.”

= =, Thật hết thuốc chữa, ngày hôm nay coi như Chu Hải Mạn đã lãnh giáo được cái gì gọi là bản tính sắc lang, “Anh không ăn cơm đi nhìn em làm gì?”

Tiết Thiệu Luân sờ cằm, nghiêm túc trả lời: “Anh đang nghĩ, em so với chúng nó, ăn ai sẽ ngon hơn?”

Lưu manh —— Chu Hải Mạn hận không dám được một đám lên luôn mặt hời hợt kia, “Ăn cơm! Suốt ngày chỉ nghĩ đến chuyện không đàn ông, cẩn thận trưởng thành không tốt đó.”

“Khụ khụ ——” Tiết Thiệu Luân ghen cơm ở cổ họng, ngoắc tay nói, “Nước ——”

Chu Hải Mạn mỉm cười, múc một chén canh nắm nhỏ đưa tới tay anh, “Đây, canh ——”

“Phù phù phù——” uống một ngụm, Tiết Thiệu Luân liền thè lưỡi ra, “Nóng quá!”

Chu Hải Mạn tiện tay vớt một khúc xương cho Manhattan đang lượn quanh dưới chân cô, trừng hai mắt vô tội, “Em nói cho anh biết, nóng đấy ——”

Tiết Thiệu Luân cho đầu lưỡi hứng gió mát, tay cứng đờ, lập tức lệ rơi đầy mặt, T_T, cô rõ ràng mới vừa nói là canh ——

Khi Chu Hải Mạn tạm biệt Manhattan, miễn cưỡng hôn xuống môi người mặt dày nào đó một cái nhưng cô lại không biết ngày hôm nay kết thúc chính là cuộc sống mới bắt đầu.

Nhìn chằm chằm vào hai lớp cửa chống trộm chắc chắn, Chu Hải Mạn lật tung chiếc túi cầm tay mình mang theo vẫn không dieexnndanfleequysddooon tìm được chuỗi chìa khóa lúc ra ngoài không biết có cầm đi không. Không thể làm gì khác hơn là gọi điện thoại cho Chu Vũ Khiết nhưng không ngờ Chu Vũ Khiết nói ra một câu tiếng Nhật ân cần thăm hỏi.

“Moses Moses?”

May mà Chu Hải Mạn đã sớm luyện được nội tâm cường đại, nói về phía điện thoại bày tỏ vẻ hơi bất mãn, “Cô, cầu xin cô, đừng bắt chước Conan, thật sự làm hỏng hình tượng của người ta!” Cô biết rõ Conan nhưng năm đó thứ cô mê luyện tràn đầy nhiệt huyết nhất là nhân vật Anime.

“Hừ ——” Chu Vũ Khiết bất mãn càng thêm mãnh liệt, cất cao giọng nói, “Cô đây gọi là nhập gia tùy tục.”

Chu Hải Mạn trong nháy mắt giống như là rơi vào thâm cốc, cau mày nói: “Cô có ý gì?”

“Hắc hắc hắc, Chu đại luật sư thông minh như vậy chẳng lẽ không hiểu cô đang nói gì?” Chu Vũ Khiết cười cực kỳ thoải mái, “Bây giờ cô đang ở Nhật Bản, cùng với anh Thẩm, thay cháu thăm nhà cũ của Kudo đấy.”

“Éc ——” Chu Hải Mạn liếc mắt nhìn khóa cửa chắn chắn, cẩn thận từng li từng tí hỏi, “Cô, cô đang nói gì, đúng không?”

“Mẹ nó, sao cô lại muốn nói gì hử? Cháu cũng không phải không biết, cô đã sớm muốn đi du lịch Nhật Bản, hiện tại chính là thời điểm hoa anh đào nở đẹp nhất, lại có người đi cùng, nhất thời vui mừng liền bay tới, ha ha ha ha ——”

= =, Những lời từ miệng Chu Vũ Khiết nói ra cô tuyệt đối tin. Từ nhỏ Chu Vũ Khiết đã được anh cả Chu Viễn Sơn nuông chiều, không biết khi nhất thời vui mừng đã làm ra bao nhiêu chuyện khiến người khác rớt mắt kính để cho cô phát điên, nhất thời vui mừng cầm túi sách nhỏ của cô, dieendaanleequydoon nhất thời vui mừng lôi kéo cô bấm lỗ tai uốn tóc quăn, nhất thời vui mừng mặc váy đồng phục học sinh của cô..... Chu Hải Mạn buồn bực không chỉ một lần, Chu Vũ Khiết quả thật là lớn hơn cô mấy tuổi?

“Nhưng cô à, cháu bị khóa ở bên ngoài, hình như cháu quên mang chìa khóa.” —— đều do buổi sáng thức giục cô gấp như vậy, hại cô thậm chí ngay cả chìa khóa cũng quên không cầm theo.

“Hả...?” Chu Vũ Khiết cất lên giọng điệu khiến cô buồn nôn lần nữa, “Vậy phải làm sao bây giờ? Cô xin nghỉ phép nửa tháng rồi, nói không chừng cô cũng có thể về trước một hai ngày.”

“Có!!!”

“Ha ha ha ——” Chu Vũ Khiết vừa cười vừa trấn an cô, “Không sao, nếu không cháu đến nhà Tiết Thiệu Luân ở một thời gian ngắn? Nhà anh ấy cách phòng luật của cháu gần hơn nhiều so với nhà chúng ta, hơn nữa đến lúc đó còn có thể đưa đón cháu đi làm.”

“Cô, không cần cố gắng nói sang chuyện khác.”

“Cô đây không phải vì cháu nghĩ biện pháp chứ sao.”

“Tại sao cô bay đến Nhật Bản không gọi điện thoại nói cho cháu biết trước một tiếng? Lần nào cũng vậy, vừa nghĩ ra là làm, nhưng là tối thiểu cũng phải báo cho cháu chứ, cháu lo lắng cho cô.” Chu Vũ Khiết nhỏ

giọng vì mình giải vây, “Cháu nói cô lần nào cũng như vậy..... Hơn nữa lần này cô có gọi điện thoại cho cháu nhưng Tiết Thiệu Luân nhận, cháu tự mình kiểm tra lịch sử trò chuyện thử xem.”

Tiết Thiệu Luân nhận điện thoại của Chu Vũ Khiết gọi cho cô? Chuyện khi nào? Quả nhiên là sai lầm, nên mang di động theo bên người. Chu Hải Mạn vừa ngẫm lại, vừa nghiêng răng nghiêng lợi, Tiết Thiệu Luân, anh nhất định phải chết!

“Bảo bối, cháu tạm thời ở tại nhà Tiết Thiệu Luân mấy ngày đi, cô muốn cúp điện thoại, gọi điện quốc tế rất đắt, cứ vậy đi, bai bai ——”

Chu Hải Mạn còn muốn nói tiếp nhưng trong ống nghe rất nhanh truyền đến tiếng “Tút tut tut ——”, cô nhìn bốn chữ lớn hiện trên màn hình “Trò chuyện kết thúc”, có loại kích động muốn bóp chết Tiết Thiệu Luân.

“Em làm gì thế, sao lại nói cho cô ấy biết Thiệu Luân nhận điện thoại của em?” Thẩm Thành Lượng nhìn Chu Vũ Khiết cắt điện thoại hừ một cái, “Cái này không phải là kiên quyết đẩy em họ anh vào trong hố lửa sao?”

Chu Vũ Khiết an nhàn thảnh thơi đi tới bên cạnh anh, vươn ngón tay thon dài ra bầm bầm mặt của anh, nói: “Anh ấy là em họ của anh đương nhiên là anh lo lắng cho anh ấy rồi, Chu Hải Mạn vẫn là cháu gái ruột của em đấy! Anh cho rằng em dễ dàng đem bán cháu gái em, chấp tay đưa đến trước mặt anh ấy như vậy à?”

“Nha đầu kia nhà chúng ta bị tình cảm làm tổn thương, có bóng ma tâm lý trong lòng, em lại có thể dễ dàng với nhà họ Tiết như vậy sao?”

Nhìn Thẩm Thành Lượng thờ người ra, Chu Vũ Khiết cười hai tay chấp lại, “Ai nha, lần này có thể có kịch hay xem rồi.”

Thẩm Thành Lượng hoảng sợ, quả nhiên độc ác nhất là lòng dạ phụ nữ, “Em lại vui sướng khi người khác gặp họa đi, nhìn bọn họ giày vò tới giày vò lui em thật vui vẻ.”

Đúng là khi Chu Hải Mạn đi vào phòng bếp rửa chén thì Tiết Thiệu Luân nhận điện thoại của Chu Vũ Khiết thay cô, lúc ấy Chu Vũ Khiết phải suy nghĩ rất lâu mới quyết định gọi cho số điện thoại này, hơn nữa cũng chuẩn bị tâm lý rất kỹ càng, nếu là Chu Hải Mạn nhận thì để chìa khóa lại; nếu là Tiết Thiệu Luân nhận thì là kết quả ngược lại.

Cho nên, khi giọng nói trầm thấp của Tiết Thiệu Luân vang lên thì trong lòng Chu Vũ Khiết trở nên kích động, lải nhải không ngừng, đây là ông trời an bài, Mạn Mạn, xin lỗi.

Vì vậy, xuất hiện bi kịch Chu Hải Mạn không có nhà để về.

”Tôi muốn đi Nhật Bản với anh họ của anh, lúc ra ngoài thấy Mạn Mạn để chìa khóa trên bàn, chắc là nó quên mang theo rồi, thế nào, Tiết Thiệu Luân, anh có ý kiến gì hay không?”

Phản ứng đầu tiên của Tiết Thiệu Luân lúc ấy chính là cầm điện thoại trốn vào phòng ngủ, nơi cách phòng bếp xa nhất, tươi cười ngó xuôi ngó ngược nói: “Cho nên, ý của cô là.....”

“Khụ khụ —— chính là ý đó, không phải anh vẫn muốn tìm cơ hội bồi dưỡng tình cảm với nha đầu nhà chúng tôi sao, ừ, đây là một cơ hội tốt, nó không về nhà được, đương nhiên chỉ có thể đến chỗ anh.”

“Ha ha —— chị dâu thật đúng là.....” Tiết Thiệu Luân mừng rỡ chỉ lo nhếch miệng cười ngây ngô.

“Được rồi, tôi có thể tưởng tượng ra dáng vẻ ngốc nghếch của anh, nhưng tôi nói cho anh biết, không được khi dễ Mạn Mạn nhà chúng tôi, đừng thấy bề ngoài nó không tim không phổi, thật ra thì trong lòng rất yếu ớt đấy. Chuyện của Lã Thượng Khôn, nó ngoài mặt thì coi đó là quá khứ rồi nhưng trong lòng vẫn không thực sự buông bỏ được. Nếu anh hi vọng nó toàn tâm toàn ý thích anh thì hãy nhân cơ hội này khiến cho nó hoàn toàn quên Lữ Thượng Khôn, anh phải nhớ kỹ đấy. Nhưng mà, tôi cảnh cáo trước, không được khi dễ Mạn Mạn, nếu không, anh hiểu được ——”

Câu nói cuối cùng của Chu Vũ Khiết rất là tàn nhẫn, trong đầu Tiết Thiệu Luân hiện lên cảnh tượng anh họ Thẩm Thành Lương bị cô xách lỗ tai chính đến thảm thiết, khoe miệng không khỏi rụt rụt, “Từ trước tới nay, chỉ có tôi bị Chu Hải Mạn khi dễ.”

“Cái này cũng đúng ——” Chu Vũ Khiết yên tâm, xem ra năm đó Chu Hải Mạn chọn tập Taekwondo không phải là không có ích lợi, có lẽ ngay tại thời điểm đó, cô đã định trước cùng một tên lưu manh dây dưa không ngớt rồi.

Chỉ là Tiết Thiệu Luân không ngờ Chu Vũ Khiết lại bán đứng anh, cho nên khi Chu Hải Mạn đi ra khỏi khu nhà trọ với gương mặt lạnh lùng thì Tiết Thiệu Luân lập tức diễn theo kịch bản của mình. Trước hết dùng khuôn mặt tươi cười nghênh đón, “Sao em lại xuống? Anh đang định lên nhà em lấy hộp đựng thức ăn của Manhattan mà anh quên mang đi, nó có thói quen dùng cái đó.”

Chu Hải Mạn không nhận được liếc anh, lạnh lùng nói: “Đừng diễn kịch nữa.”

“Hả?” Tiết Thiệu Luân thăm dò, lại hiểu được sự việc hơi mơ hồ nên tiếp tục giả vờ hồ đồ, bởi vì anh hoàn toàn không ngờ được Chu Vũ Khiết sẽ bán đứng anh.

“Trước khi cô em đi Nhật Bản không phải có gọi một cuộc điện thoại cho em sao? Không phải anh nhận sao? Làm việc rất triệt để đó, toàn bộ lịch sử trò chuyện đều xóa đi.” Chu Hải Mạn lấy điện thoại di động ra quơ quơ trước mặt anh, “Tiết Thiệu Luân, thật không ngờ, anh cũng thật nhiều tâm tư đó.”

Trời đất chứng giám, anh bị Chu Vũ Khiết giựt giây mới dám làm như vậy, Tiết Thiệu Luân điều chỉnh vẻ mặt lại một chút, lấy lòng nói: “Anh chỉ là muốn tạo ra nhiều thời gian hơn cho chúng ta ở cùng nhau thôi, anh tuyệt đối không có tâm tư không đứng đắn, anh bảo đảm!”

= =, Không có tâm tư không đứng đắn? Có quỷ mới tin, Chu Hải Mạn liếc nhìn anh một cái, “Đưa em đến khách sạn ở gần văn phòng luật nhất.”

“Hả?” Tiết Thiệu Luân kinh ngạc nhìn cô, sau khi phản ứng kịp thì thật muốn khóc, “Tại sao phải ở khách sạn? Ở nhà anh không được sao? Nhà anh cách phòng luật của em không phải rất gần sao? Về sau anh cũng có thể ngày ngày đưa đón em đi làm.”

Lời này sao lại nghe quen tai thế nhỉ? Chu Hải Mạn chợt dừng bước, hung hăng trừng mắt nhìn đến sát đầu mẻ chán người kia một cái, “Ở nhà anh, em không quen!”

Tiết Thiệu Luân muốn nói từ từ sẽ quen, đây là cả một quá trình, nhưng ngẫm lại thế nào cũng bị đánh nên thôi. Vì vậy, chỉ có thể tiếp tục dùng khuôn mặt tươi cười lấy lòng cô, “Phòng của em có bố trí thế nào, em thói quen thế nào mà tốt hay không tốt? Để một cô gái ở một mình trong khách sạn anh không yên tâm, hơn nữa, cô của em cũng không yên tâm đâu, nếu cô ấy biết anh để em ở khách sạn, sau khi trở về, nhất định sẽ lộ ra anh.”

Chu Hải Mạn hơi mềm lòng, nhưng gương mặt vẫn lạnh lùng như cũ, không chịu dễ dàng thay đổi chủ ý, “Tự em sẽ giải thích với cô, không cần anh bận tâm, anh chỉ cần lái xe, nếu không, em tự mình lái?”

Tiết Thiệu Luân nghe cô nói như thế, đột nhiên gương mặt cũng lạnh xuống, một phát bất được cô như muốn khóa chặt cổ tay cô, không cho phản bác nói: “Đi về nhà anh!”

50. Chương 36

Editor: Cookie Oh

Dáng người của cô rất đẹp, vòng eo thon thả nắm trong lòng bàn tay, mềm mại lại đàn hồi, Tiết Thiệu Luân ôm lấy cô, hôn gáy cô, hơi thở lạnh lạnh phả vào từng tắc da thịt trắng nõn của cô, giờ phút này, Tiết Thiệu Luân cảm thấy cô nàng tóc ngắn này vô cùng tốt.

Tay của anh không ngừng di chuyển lên phía trên, đi đến trước ngực cô, không tự chủ nhớ tới tình cảnh lần đầu tiên gặp nhau của hai người, khi đó anh uống say nết nết, lại nhớ đến cảm giác mềm mại mê người mơ hồ kia. Nghĩ đi nghĩ lại, anh vui cười ở cổ cô bật cười.

Cảm giác mềm mại thật chân thực, thêm muốn mỹ nữ đã lâu, Tiết Thiệu Luân thấy mình đã không nhịn nổi nữa rồi, hô hấp ngày càng nặng nề, một tay ôm lấy eo cô, một tay phủ lên một bên ngực mềm mại của Chu Hải Mạn dùng sức xoa nắn, thân thể ngày càng dán chặt, nụ hôn của anh cũng ngày càng gấp gáp, vật cứng bên hông cô càng ngày càng kích động.

Tay của Tiết Thiệu Luân đang tích cực thăm dò trên thân thể cô, khi muốn tiến vào trong quần áo của cô thì Chu Hải Mạn chân vẫn đi giày cao gót hung hăng giẫm lên giữa bàn chân người nào đó!

“A...” Người nào đó hét lên một tiếng, Manhattan vui vẻ rời khỏi chỗ nằm nhảy đến trước mặt bọn họ.

Nhìn Manhattan lắc đầu vẫy đuôi, tinh thần tràn đầy sức sống, sự phẫn nộ tỏa ra xung quanh Chu Hải Mạn ngày càng mãnh liệt, Tiết Thiệu Luân nhẫn nại, cảm giác nhìn Manhattan, thực ra bây giờ vẫn chưa phải thời điểm thích hợp, nếu tiếp tục nhất định anh sẽ bị Chu Hải Mạn chinh đến chết.

Quả nhiên, Chu Hải Mạn quay lại mỉm cười với Tiết Thiệu Luân, vươn tay ra bóp mặt anh, cô chớp đôi mắt to phủ lớp sương mù mờ mờ, gắt giọng: “Chú à

thật nóng vội...”

Nói xong câu đó, Chu Hải Mạn hài lòng nhìn yết hầu Tiết Thiệu Luân chuyển động hai cái, cơ thể bị giữ thật chặt, không dám làm gì nữa.

Đây chính là mục đích của Chu Hải Mạn, d*d*!q*d chỉ cho anh nhìn không thể ăn, nhưng càng không thể ăn càng hấp dẫn anh, sự trừng phạt này còn thú vị hơn nhiều so với việc cho anh hai quyền trên mặt.

Tiết Thiệu Luân nhìn cô, cảm thấy trong cơ thể có luồng khí nóng ran rất khó chịu, nhưng cô lại cố tình không thuận theo anh, hơn nữa còn cố ý dẫn dụ anh, cuối cùng anh đành phải nhắm mắt lại, cắn răng nghiêng lợi nói: “Chu Hải Mạn, em chính là một yêu tinh!”

“Hừ...” Chu Hải Mạn hừ lạnh một tiếng, bảo Manhattan mang dép ở nhà đến cho cô, từ từ nói: “Ồ trước mặt con trai mà anh giả trò lưu manh, không thấy ngượng sao?”

“Gâu gâu gâu...” Manhattan vẫy đuôi tỏ thái độ chào đón Chu Hải Mạn, khi Chu Hải Mạn ngồi xổm xuống đùa nghịch với nó, hai chân trước của nó liền đặt lên tay cô.

“Vẫn là Manhattan ngoan, không được bắt chước người kia, nếu không sẽ chẳng có cô nàng chó xinh đẹp nào thích mày đâu.”

Chu Hải Mạn cầm chân Manhattan nói đâu ra đấy, Tiết Thiệu Luân chỉ có thể kìm nén dục vọng, dở khóc dở cười, “Anh ôm bạn gái của mình, hôn bạn gái của mình, sao lại gọi là giả trò lưu manh chứ?”

= =, Chu Hải Mạn ôm Manhattan đi về phía ghế sofa ở phòng khách, bình bình đạm đạm trả lời: “Em có nói anh giả trò lưu manh ở đây sao?”

Ách, hình như không có, Tiết Thiệu Luân đỡ trán, đều do bóng ma tâm lý trong lòng quá nghiêm trọng, bây giờ đã trở thành phản xạ có điều kiện rồi.

“Hơn nữa, Tiết Thiệu Luân, lừa em đến nhà anh, thật sự chỉ ôm hôn đơn giản vậy thôi sao?”

Bị cô nói trúng tim đen, Tiết Thiệu Luân vừa gãi đầu, mở tủ lạnh tìm loại nước trái cây cô thích, vừa bào chữa cho mình, “Không phải bạn gái đều sẽ chủ động đến nhà bạn trai sao? Giúp thu dọn, sắp xếp lại nhà cửa, làm bữa cơm tình yêu, rồi uống cà phê nói chuyện phiếm, yêu cầu của anh cũng không quá đáng. Hơn nữa, nhà anh chỉ có mỗi Manhattan, con đường bình thường không mời được em, anh đành phải... đổi đường khác.”

“Dùng con trai mình ngủ trưa, anh cũng hay thật đấy.”

Tiết Thiệu Luân bày ra khuôn mặt tươi cười, đưa hộp nước trái cây sau khi mở ra và cắm vào ống hút tới trước mặt Chu Hải Mạn, “Vậy anh phải làm sao đây? Hơn nữa, không phải Manhattan cũng nhớ em sao?”

Anh nói đáng thương, Chu Hải Mạn cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười, nhận lấy nước trái cây từ tay anh, sửa lại lông của Manhattan, nói: “Thôi đi, nể mặt Manhattan em tha cho anh lần này, chỉ là lần sau có mục đích gì thì nói thẳng, không cho phép anh dùng Manhattan làm ngụy trang nữa!”

Tiết Thiệu luân đương nhiên là lập tức gạt đầu, chỉ thiếu mỗi việc giơ tay lên thề, nhìn Manhattan ở trong lòng nàng cọt cọt lui, trong lòng anh ngứa ngáy một hồi.

“Anh chỉ lo lắng em có thành kiến với anh quá lớn, muốn cho em tiến thêm một bước để hiểu anh hơn, mới mời em đến nhà thôi.” Tiết Thiệu Luân vừa uống coca, vừa lại gần Chu Hải Mạn.

Ban đầu nuôi Manhattan quả là một quyết định chính xác, bây giờ nghĩ lại, trong phòng buồn tẻ bây giờ có Chu Hải Mạn và Manhattan, ba người cùng ngồi trên sofa, một nhà ba người thật hạnh phúc.

Nhìn anh lại gần mình, Chu Hải Mạn hơi nhếch khóe miệng lên, cười nói: “Anh không sợ càng hiểu rõ thêm một bước, thành kiến của em đối với anh càng lớn.”

“Khụ khụ ——” e rằng cái này là hậu quả mà anh không muốn nghĩ đến nhất, Tiết Thiệu Luân bị ghen đến ho khan, Manhattan giống như bị hoảng sợ, đột nhiên từ trong lòng Chu Hải Mạn nhào tới trước mặt Tiết Thiệu Luân lúc nghe thấy tiếng anh đánh rớt lon coca trên tay, chất lỏng màu nâu đỏ trong nháy mắt trào ra, đổ đầy vào chiếc áo mặc ở nhà anh mà đã đặc biệt chuẩn bị để lấy lòng Chu Hải Mạn.

“Ha ha ha ha ——” Tiết Thiệu Luân một thân nhếch nhác nhảy ra khỏi ghế sofa, Chu Hải Mạn lại ngồi trên đó cười một trận, “Tiết Thiệu Luân, cảm ơn anh đã có lòng tốt biểu diễn, hai cha con các anh cứ diễn tập vài lần đi, ha ha ha, thật buồn cười, vất vả cho anh rồi.”

Cô cười hả hê, đôi mắt to cong lên thành hình trăng lưỡi liềm, đến đâu cả bụng nằm co người trên sofa d_d_l_q_d, bộ dạng Tiết Thiệu Luân quả thật rất nhếch nhác, nhìn lại tình trạng bên ngoài “Gâu gâu gâu ——” trợn mắt nhìn lại Manhattan vẫn đang sửa, nghiêng rằng nghiêng lợi nói với Chu Hải Mạn: “Em thích xem bộ dạng xấu hổ này của anh lắm đúng không? Không sợ đau bụng thì cười thỏa thích đi.”

“Được rồi, được rồi, em không cười nữa, cây lau nhà ở chỗ nào? Em giúp anh dọn dẹp một chút, anh mau đi thay bộ quần áo sạch sẽ khác đi, ướt như vậy không khó chịu à?”

Cô nhắc Tiết Thiệu Luân, anh chỉ vào phòng vệ sinh bên cạnh nói: “Dụng cụ quét dọn đều ở đó.”

Chu Hải Mạn nhảy xuống từ trên ghế sofa, vừa mới đứng vững, bệnh thần kinh gián đoạn của người nào đó lại tái phát, miệng tiến lại gần, “Vất vả cho em rồi, bảo bối ——”

Chưa chết được, Chu Hải Mạn không nói gì mắt trợn trắng, đưa hai cánh tay lên ngăn ở trước ngực của anh, “Người anh rất ướt, đừng tới gần em.”

Anh cười hắc hắc, xoay người đi vào phòng ngủ, trước khi đi vẫn không quên hung hăng trừng Manhattan đã phá hư chuyện tốt của anh một cái, Chu Hải Mạn nhìn chất lỏng màu nâu từ trên ghế sofa tràn lan xuống sàn nhà, không nói gì lắc đầu, đối với hai cha con dở hơi này, bình thường không phải cũng hỗn loạn như vậy chứ?

Lấy dụng cụ làm vệ sinh từ trong phòng nhỏ kể bên ra, vừa mới dọn dẹp sạch sẽ thì nghe được tiếng bước chân của người nào đó, Chu Hải Mạn vô ý thức ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn, không nhìn thì không sao, vừa nhìn —— ách, ánh mắt Chu Hải Mạn lại không dời đi được.

Bởi vì Tiết Thiệu Luân không mặc áo đã đi ra khỏi phòng ngủ, thân thể cường tráng, làn da màu đồng nhàn nhạt, cơ ngực phát triển, chiếc quần thường lỏng lẻo ở hông, Chu Hải Mạn vừa rửa thân mình nhìn nữa sẽ bị đau mắt, vừa cố gắng dời ánh mắt trên người hắn đi.

Nhưng cố gắng hồi lâu, Chu Hải Mạn phát hiện cặp mắt không có tiền đồ kia vẫn chăm chú vào trên người của anh, trước kia đã cảm thấy đáng người của anh rất đẹp, không ngờ đúng là cực phẩm, đường cong có, cơ bắp có, cảm giác rắn chắc có, hấp dẫn mê người cũng có, nàng sờ mũi theo bản năng, thật may mắn, không chảy máu mũi, “Sao anh không mặc quần áo?”

Tiết Thiệu Luân khẽ mỉm cười với cô, trực tiếp đem nửa người trên sáng ngời đến trước mặt nàng, “Không sao, xem đi, không lấy tiền.”

Anh đã sớm quyết định hy sinh nhan sắc để thu phục cô, đừng nói là nửa người trên, kể cả toàn thân – lộ ra anh cũng bằng lòng.

Chu Hải Mạn trờng mắt liếc hần một cái, cúi người xuống tiếp tục dọn dẹp coca bần trên đất, “Ai muốn nhìn, thân thể không mặc gì có cái gì tốt, có gì đẹp mắt chứ?” Chu Hải Mạn thẳm nuốt nước miếng một cái, không khỏi xem thường chính mình, thật không có tiền đồ.

Vòng qua anh, đem đồ bỏ đi xử lý, sau đó cất dụng cụ làm vệ sinh về căn phòng nhỏ, quay đầu lại, người nào đó đang nghiêng người dựa trên ghế sofa vuốt cằm, bộ dáng cười mỉ mỉ, “Anh phát hiện, em làm việc nhà rất có dáng vẻ phụ nữ.”

Những lời này nên ghi lại cho Chu Vũ Khiết nghe, để cô (CVK) luôn nhàn rỗi không chuyện gì đả kích cô (CHM), nói cô không nữ tính.

“Rốt cuộc anh muốn như thế nào? Lại có tâm tư gì không đứng đắn, quyến rũ? Sắc dụ?” Chu Hải Mạn định vòng qua anh lần nữa cuộn mình trên ghế sofa, cô cũng là phụ nữ, đã từng nhiều lần nuốt nước bọt khi thấy mỹ nam, với cơ thể trần trụi hấp dẫn này của Tiết Thiệu Luân thì phải cần có nội tâm vô cùng mạnh mẽ mới có thể chống lại! Diễn đàn

~Tiết Thiệu Luân nhíu mày, một tay ôm lấy cô kéo vào trong ngực của mình, thế là Manhattan tò mò lại thấy hình ảnh không thuần khiết chính là người đàn ông trần trụi nửa người trên ôm chặt người phụ nữ không ngừng vắn vẹo giấy dựa trong ngực, “Đừng động đây, anh chỉ muốn ôm em như thế này thôi... em thấy anh đã hy sinh nhan sắc, một yêu cầu nhỏ nhỏ như vậy chẳng lẽ em cũng không chịu thỏa mãn?”

Ách, giọng nói của anh có sức hấp dẫn cực lớn, tên lưu manh này rốt cuộc có giới hạn hay không? Chu Hải Mạn không thể không ngẩng đầu lên nhìn anh, “Bệnh thần kinh cũng phải có mức độ, nếu không quả đấm này đánh trên mặt của anh thì chó kêu đau.”

Nụ cười Tiết Thiệu Luân trên mặt hơi ngưng lại, sau đó dùng tay ép hai cánh tay của cô xuống, dùng sức giam cô ở trong ngực của mình, “Anh cũng chỉ muốn nghe chính miệng em nói với anh một câu, anh cúi xuống, trán áp vào trán cô, Chu Hải Mạn, em cũng biết, anh thích em, những lời này anh đã nói vô số lần rồi, cũng sẵn lòng ôm em nói chuyện không ngừng như vậy, nhưng mà, em thì sao? Em chưa từng có nói với anh một câu.”

Gò má Chu Hải Mạn bắt đầu hơi nóng lên, trước kia khi đi chung với Lã Thượng Khôn, cô chưa từng có loại cảm giác này, cảm giác được anh ôm vào trong lòng, nghe anh nói lời yêu thương rất chân thực, nhưng cũng cảm thấy người đàn ông này thật sự khác người.

“Chính anh cũng biết rồi.”

“Anh không biết, anh muốn nghe chính miệng em nói ra.” Anh như đứa bé đòi ăn kẹo, dính lấy Chu Hải Mạn không chịu buông tay, “Em cũng không chịu nói một câu thích anh, khiến anh có cảm giác không an toàn.”

Ách, người đàn ông này, thật sự là Tiết Thiệu luân sao? Chu Hải Mạn trợn to hai mắt nhìn anh, “Tiết Thiệu Luân, anh không có phát sốt chứ?”

Tiết Thiệu Luân thất bại ngẩng đầu lên, thở dài nói: “Không có, không có, không có, anh rất bình thường, Chu Hải Mạn, muốn em nói một câu cam kết sao lại khó khăn như vậy?”

Khóe miệng Chu Hải Mạn co rút, quả nhiên nói chuyện yêu đương với người đàn ông này cũng sẽ biến thành nói với một đứa bé thôi, đột nhiên ép cô như vậy thật khiến cho người ta rất nhức đầu.

“Em có nói hay không? Không nói anh cần em ——” anh hung hung dữ dữ mà nhìn cô, cúi người ngậm vành tai xinh xắn của cô.

Lời như vậy, ách, thật rất khó nói ra, hơn nữa người đàn ông này muốn nhất định phải chính miệng cô nói ra, thế này không phải anh là cao thủ tình trường sao? Không phải anh đã sớm biết cô thích anh sao? Hơn nữa, nếu như cô không thích anh, làm sao nắm tay anh, làm sao cho phép anh hôn cô, làm sao biết rõ anh lừa cô nhưng vẫn tới nhà anh, làm sao giữ vững cự ly thân mật như vậy với anh?

“Tiết Thiệu Luân, đừng quên bây giờ anh vẫn đang trong thời gian xét duyệt, không được phạm sai lầm nha.”

Quả nhiên đàn ông đều phóng đảng giống nhau

Tiết ca ca háo sắc, háo sắc

51. Chương 38

Editor: Cookie Oh

Trước khi bị lừa đến nhà anh thì đến siêu thị, Chu Hải Mạn bắt đầu đi bị anh nắm cổ tay suốt dọc đường, ngay cả hơi sức trốn mất với tên vô lại này cũng không có, bàn chải đánh răng màu hồng, khăn mặt màu hồng..... Quơ quơ cái gương nhỏ màu hồng ở trước mặt Chu Hải Mạn, “Đừng có làm mặt lạnh như vậy, mấy đồ dùng hằng ngày này em hài lòng chứ?”

Chu Hải Mạn nhìn sang những thứ đã mua ở trong xe chở hàng, một đồng đồ đều màu hồng, khoe miệng co rúm nói: “Chỉ cần không phải màu hồng đều hài lòng.”

Tiết Thiệu Luân đang định bỏ một bọc khăn tắm màu hồng vào xe, vừa nghe Chu Hải Mạn nói như thế, tay cứng đờ, rất bất mãn nhủ mày, “Chu Hải Mạn, em có cảm giác tình yêu cuồng nhiệt của phụ nữ không vậy, không cảm thấy màu hồng rất lãng mạn sao?”

Ách, Chu Hải Mạn nhìn dáng vẻ nghiêm trang của anh, bỗng nhiên nhớ tới thời điểm khi cô vẫn ở cùng Lã Thượng Khôn đã từng nói cô giống như thiếu nữ mười sáu, bây giờ cô có một cảm giác thật mệt mỏi, đó chính là nói chuyện yêu đương với Tiết Thiệu Luân như nói với thiếu nam mười sáu.

“Vậy sao anh còn hỏi ý kiến của em?” Chu Hải Mạn bĩu môi, “Anh cảm thấy ok là được rồi.”

Tiết Thiệu Luân nhìn cô, đột nhiên nheo lại mắt, Chu Hải Mạn nhìn khoe miệng anh nâng lên đường cong đó, trong lòng lạnh đến mức ói, khẳng định tên lưu manh này lại đang có tâm tư không đứng đắn.

“Như vậy thì khi lên lầu hai chọn mua áo lót cũng toàn bộ nghe theo anh?”

b Gương mặt Chu Hải Mạn thể hiện vẻ xấu hổ, “Tiết Thiệu Luân, trong đầu anh có chút nghiêm chỉnh sẽ chết à?”

“Chẳng lẽ anh còn chưa đủ nghiêm chỉnh sao?” Tiết Thiệu Luân vẫn cười như cũ, còn cố ý giả bộ dáng vẻ vô tội, “Hay là—— em không mặc nội y?”

--# Chu Hải Mạn bị anh chọc tức đến mức giậm chân, hơn nữa hể là phái nữ đi ngang qua bọn họ, nhỏ thì có mặc đồng phục học sinh trung học, lớn thì là các bác gái trung niên dắt con cái đều bị hấp dẫn bởi vẻ ngoài của Tiết Thiệu Luân, liền tiếp quay đầu lại, chặc chặc khen ngợi, rất đẹp trai ——

“Tiết Thiệu Luân, không muốn em đánh anh trước mặt mọi người thì hãy khép cái miệng kia của anh lại!”

Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói, trợn mắt trừng trừng, bị quần đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, nếu không phải cô đang xù lông, Tiết Thiệu Luân thật muốn hôn một cái vào vành tai nhỏ lộ dưới bộ tóc ngắn sạch sẽ, gọn gàng của cô.

“Được, được, được, anh không nói nữa.” Tiết Thiệu Luân biết tiếp tục giỡn thì mình sẽ không có kết quả tốt, vì vậy ra dấu tay ngậm miệng lại, tiếp tục đẩy xe chở hàng đi về phía trước.

Nhưng không đi được mấy bước, phát hiện Chu Hải Mạn không theo kịp, anh nghi ngờ quay đầu lại, cô vẫn đứng tại chỗ, nhỏ giọng nói: “Anh cứ ở chỗ này mua đồ, em lên lầu ba chọn vài bộ quần áo tắm rửa.”

Lầu ba là khu quần áo, Tiết Thiệu Luân đương nhiên hiểu ý của cô, nếu bây giờ cô vẫn chưa thích ứng được việc khi mua áo lót sẽ có anh ở bên cạnh, vậy anh không thể làm gì khác hơn là nhẫn nại chờ đợi rồi, “Được.”

Chu Hải Mạn xoay người đi đến cầu thang, mới vừa đi được hai, ba bước, đột nhiên xoay người lại lần nữa, nói: “Em muốn sửa tắm.....”

Cô còn chưa nói hết câu, phần sau đã bị Tiết Thiệu Luân nói ra, “Vị chanh.”

Chu Hải Mạn kinh ngạc, vừa định hỏi anh làm sao biết? Nhưng lại nghĩ đến lưu manh này đã từng ôm cô, vùi ở trong cổ cô hôn cuồng loạn, trong lòng lại dâng lên ngọn lửa không tên, hừ lạnh một tiếng, giẫm giày cao gót, xoay người rời đi.

Tiết Thiệu Luân nhìn bóng lưng cô lắc lắc eo nhỏ nhắn, cũng không quay đầu lại, khóe miệng nâng lên đường cong càng lúc càng lớn.

Buổi chiều đầu tiên vào ở nhà Tiết Thiệu Luân, Chu Hải Mạn khá mất tự nhiên, dù sao nhiều năm như vậy, cô luôn ở cạnh chu Vũ Khiết. Hiện tại, đột nhiên ở dưới cùng một mái nhà với một người đàn ông, chỉ vừa nghĩ như vậy thôi đã cảm thấy không dễ chịu. Chớ nói chi là khi Tiết Thiệu Luân mặc áo choàng tắm rộng thùng thình, xoa tóc ướt từ trong phòng tắm đi ra, trong lòng cô đã quặn lại thành cái bánh quai chèo rồi.

*Bánh quai chèo có hình xoắn, vặn lại như dây thừng

Vậy mà sự tồn tại của cô đối với Tiết Thiệu Luân giống như đã sớm thành thói quen, bỏ khăn mặt lau tóc xuống, cười nói với cô: “Anh tắm xong rồi, em vào tắm đi.”

Anh buộc áo choàng tắm rất lỏng, rộng thùng thình, có thể thấy được rõ ràng cơ ngực đã từng xuất hiện trước mặt cô, tóc ẩm ướt nhũn như con chi chi vương trên trán, có giọt nước nhỏ lướt qua vành tai của anh, rồi chảy xuống vòm ngực màu lúa mạch.

= =, Chu Hải Mạn muốn lựa chọn không nhìn, nhưng mà cảnh sắc trước mắt rất hiếm thấy, cho nên con người của cô không động đậy, nhìn chằm chằm lên dáng vẻ mỹ nam mặc đồ tắm, vừa thưởng thức vừa hung hăng thâm mắng Tiết Thiệu Luân, thật thích!

Nhận được hiệu quả như mong muốn, Tiết Thiệu Luân khẽ nhếch môi, khi đi tới trước mặt cô còn cố ý làm một động tác đủ để cho người khác chảy máu mũi. Anh nhẹ nhàng nhếch miệng một cái, cúi thấp người, mùi đặc trưng của người đàn ông hòa lẫn hương thơm sau khi tắm rửa lập tức vây quanh cô, nhất là khi anh chậm rãi mở miệng, toàn bộ hơi thở ẩm thấp phả lên mặt Chu Hải Mạn, có cảm giác như lông vũ mềm mại nhẹ nhàng phát qua, “Sao vậy, muốn anh giúp em hả?”

Ách, choáng —— một khắc kia, Chu Hải Mạn cảm thấy đại não của mình gần như trống rỗng, hô hấp đều là hơi thở của anh, thấy lồng ngực hấp dẫn mê người của anh, trong đầu lóe lên cảnh tượng anh ôm cô hôn sâu..... Xong rồi, xong rồi, muốn chảy máu mũi —— Chu Hải Mạn vừa nhắc nhở mình phải có tiền đồ, vừa nhẹ nhàng vòng qua anh đi tới cửa phòng tắm, “Không cần, tự em sẽ tắm.”

Tiết Thiệu Luân sờ cằm hả hê nghĩ, cái này có tính là chạy trốn chết không? Trước kia luôn là anh thích cô đến thần hồn điên đảo, hiện tại cuối cùng cũng hòa nhau rồi.

Cũng may sau khi tắm rửa, Tiết Thiệu Luân không tiếp tục dở bản tính lưu manh nữa, lúc thân thể nhỏ nhắn của cô khoác áo choàng tắm đi ra, Tiết Thiệu Luân chỉ nhẹ nhàng liếc cô một cái rồi xoay người sang chỗ khác, “Nghỉ ngơi sớm một chút đi, ngủ ngon.”

Bởi vì là ngày thứ nhất vào ở, cần thu dọn và chuẩn bị, hơn nữa sợ Tiết Thiệu Luân biến thái muốn “ăn khuya” cho nên vẫn kéo dài tới bây giờ mới tắm xong, Chu Hải Mạn quay về phía lưng Tiết Thiệu Luân ngáp một cái, thần kinh vẫn còn căng thẳng, “Ừ, ngủ ngon.”

Quay lưng lại với cô, Tiết Thiệu Luân cười khẽ một tiếng, ngủ ngon..... Đứa ngốc, em không biết ngủ ngon có ý nghĩa là anh yêu em sao?

Buổi tối ngày thứ nhất, trần trọc trở mình, không phải vì sợ sắc lang nào đó sẽ phá cửa xông vào, cửa phòng đã được cô gia cố thêm vững chắc, cho dù anh có thần lực trời cho cũng không xông vào được. diễndàn lê quý đôn Mà là trong đại não Chu Hải Mạn bỗng hiện ra vóc người khiêu gợi cùng khuôn mặt tươi cười yêu nghiệt của người nào đó, “Thình thịch, thình thịch ——” tim đập càng lúc càng nhanh, cô sợ nếu tiếp tục như vậy nữa, cô sẽ không có tiền đồ mà phụt ra hai dòng máu mũi mất.

Mà Tiết Thiệu Luân ở gian phòng đối diện cũng giống Chu Hải Mạn, trần trọc không ngủ được, nhưng thật ra là một người rất có định lực, tuy có rất nhiều bạn bè không tốt, xung quanh đều là các cô gái đẹp. Anh

đứng tại chỗ bất động cũng sẽ có người đẹp tuyệt sắc tiến đến gần, nhưng xưa nay anh luôn là “Vạn hoa từng trung quá - Phiến diệp bất triêm thâm” (Dạo chơi khắp chốn sắc hương, một nhành lá cũng chẳng vương đến lòng), không phải không chơi nổi, mà là không có hứng thú chơi. Trong bệnh viện, y tá xinh đẹp, thuần khiết có nhiều không kể xiết, dù đáng yêu hay yếu điệu cũng không thể khiến anh có ý muốn bảo vệ, cho nên anh nói, họ chỉ là đồng nghiệp ở bệnh viện mà thôi.

Cho đến khi gặp Chu Hải Mạn, cho đến khi anh phát hiện anh thích Chu Hải Mạn, Tiết Thiệu Luân không chỉ một lần cảm thán. “Có lẽ nhiều năm qua anh” thủ thân như ngọc”, chỉ vì để gặp được cô, cô làm cho anh mê muội rồi, hình như đã đoạt đi mọi ánh mắt và nhịp tim của anh, không có dấu hiệu cũng không có lý do, chỉ vì một người như vậy, khiến cho anh cảm thấy vui vẻ, hạnh phúc.

Chỉ có điều, dẫn một người phụ nữ như yêu tinh như vậy tới nhà, thật ra thì chính là hành hạ chính anh, chỉ có thể nhìn mà không thể ăn. Anh cũng là đàn ông, đối mặt với người phụ nữ mình thích tự nhiên cũng có dục vọng, nhất là khi cô mặc áo choàng tắm đi ra từ trong phòng tắm thì anh chỉ dám nhìn cô một cái bởi vì nếu nhìn nữa, anh sợ mình sẽ không chế được bản thân mất.....

Tiết Thiệu Luân buồn bực lật người, nhớ tới lúc cô đối mặt với vẻ hấp dẫn của anh mà còn có thể duy trì vẻ ngoài trấn định, mà anh chỉ là liếc mắt một cái thấy đôi chân nhỏ ẩn dưới áo choàng tắm trong lòng cũng đã sôi sục không kiềm chế được, quả nhiên là anh tu luyện vẫn chưa đến nơi đến chốn sao?

Ha ha, người phụ nữ kia, Tiết Thiệu Luân nhìn về phía màn đêm hư không mỉm cười hạnh phúc, ít nhất bây giờ cô cũng ở cùng một chỗ với anh, một ngày nào đó, khi anh làm cho cô không nhận được nữa, cô sẽ là của anh.

Cả đêm yên tĩnh, Chu Hải Mạn vuốt tóc, liếc mắt nhìn cánh cửa vẫn không nhúc nhích, trái tim như trùng xuống, cười than thở một hơi dài, nhưng khi cô xỏ dép đẩy cửa phòng vệ sinh ra thì đôi mắt mông lung buồn ngủ lập tức trở lại, một chút buồn ngủ cuối cùng cũng bị lý trí tỉnh lại.

Ôi mẹ ơi, bây giờ cô đang ở tại chung một mái nhà cùng một người đàn ông, nói cách khác, bọn họ dùng chung một phong khách, một phòng bếp, dĩ nhiên cũng bao gồm cả phòng vệ sinh.....

Người nào đó đang rửa mặt nhìn Chu Hải Mạn một cái, cười híp mắt cầm khăn mặt lau hết bọt màu trắng trên miệng, “Em dậy rồi... cùng nhau đánh răng đi!”

@_@ Mấu chốt là bây giờ cô không muốn đánh răng, cô muốn đi vệ sinh. Chu Hải Mạn lại có bệnh công chúa nghiêm trọng trong vấn đề vệ sinh cá nhân, cho dù người đang đứng trong phòng vệ sinh là Chu Vũ Khiết, dđần.lê.quý.đôn cô cũng không chịu nổi, huống chi còn là một người đàn ông to lớn như vậy!

Tiết Thiệu Luân nhìn vẻ mặt ngấm ngấm chịu đựng của Chu Hải Mạn, trong nháy mắt hiểu rõ con người có ba gấp, bây giờ Chu Hải Mạn chắc là có một vấn đề gấp, “Muốn đi vệ sinh hả? Bồn cầu ở ngay phía sau, anh bảo đảm sẽ không nhìn.”

= =, Không nhìn, chỉ cần nghe âm thanh các cô gái đi tiểu cũng đã thấy rất ghê tởm rồi, Chu Hải Mạn hung hăng trừng mắt liếc anh một cái, nói: “Anh đi ra ngoài!”

“Anh đã xong đâu mà đi ra ngoài? Anh còn chưa đánh răng đấy.” Nói xong, giơ bàn chải đánh răng màu xanh dương trên tay về phía Chu Hải Mạn, “Nếu không —— em nhịn một lúc?”

“Có hai lựa chọn, anh tự chọn một cái đi.”

Chu Hải Mạn nhìn đáng vẻ muốn dây dưa không ngớt kia thì muốn giơ nắm đấm lên, nhưng bây giờ vấn đề cá nhân quan trọng hơn, nhịn một lúc nữa chắc cô cũng bị nhiễm trùng đường tiểu rồi.

Khi Tiết Thiệu Luân đang khê ngâm lên một điệu hát dân gian đặc chí tiếp tục đối thoại xoạt xoạt xoạt trước gương, Chu Hải Mạn kéo Tiết Thiệu Luân một cái, đẩy anh ra ngoài cửa, sau đó chỉ nghe “bịch” một tiếng, truyền đến tiếng gào thét của Chu Hải Mạn, “Đi ra ngoài!”

Đã sớm nghĩ tới cô sẽ có phản ứng như thế, Tiết Thiệu Luân trái lại rất vui mừng, vẫn cầm bàn chải đánh răng xoạt xoạt xoạt ở chỗ cũ trong miệng, nói lảm bảm: “Em nhanh lên một chút nha ——”

>_< thật=" buồn=" nôn,=" chu=" hải=" mạn=" nghĩ=" đến=" việc=" giữa=" bọn=" họ=" chỉ=" có=" một=" cánh=" cửa=" ngăn=" cách,=" rõ=" ràng=" rất=" gấp=" nhưng=" làm=" thể=" nào=" cũng=" không=" ra=" được,=" vì=" vậy=" hết=" lớn=" về=" phía=" tiết=" thiếu=" luân=" ở=" ngoài=" cửa:=" "cách=" cửa=" xa=" một=" ">

Thật hù dọa người ta mà, sư tử Hà Đông rống, Manhattan đang trong mộng xuân cũng bị cô làm cho chấn động chui ra, “Gâu—— gâu —— gâu ——”

52. Chương 37

Editor: Cookie Oh

Tiết Thiệu Luân không thực hiện được tâm nguyện nhỏ, nhưng lại được trải qua khoảng thời gian đơn giản ngọt ngào cùng với Chu Hải Mạn. Trước kia, khi anh không biết trên thế giới này sẽ có một người khiến cho tim anh đập thành thạch, cũng không biết anh chỉ có một nguyện vọng với người đó trong cuộc đời, chỉ đơn giản ở chung một chỗ với cô là có thể thỏa mãn.

Xem ti vi ở cùng một chỗ, cho dù là bắt chẹt xem chút phim truyền hình nhàm chán, một chút đó hai người có thể nói chuyện về thời thơ ấu của mình. Mặc dù có hơi kiêng dè, lúng túng nhưng vẫn cảm thấy rất ấm áp, nhất là khi Chu Hải Mạn đeo tạp dề bận bận bịu bịu ở trong phòng bếp, khoảnh khắc đó, trong thế giới của Tiết Thiệu Luân chỉ có cô. Trên cái thế giới này sẽ luôn có một cô gái làm một người đàn ông hiểu rằng năm chữ “không phải cô không cười” rất chân lý, đối với Tiết Thiệu Luân mà nói, Chu Hải Mạn chính là người đó.

Eo nhỏ thon gọn, vừa một vòng tay; tức giận hờn dỗi, tâm hồn mê người, gặp được người phụ nữ như vậy chính là cả đời hạnh phúc, cả đời may mắn.

Khi Chu Hải Mạn bùng lên bàn đĩa cà tím xào với tôm vàng rộn cuối cùng thì phát hiện Tiết Thiệu Luân vẫn có vẻ mặt mê mẩn, không khỏi hơi nhú mày, = =, nói: “Tiết Thiệu Luân, anh có biết anh cười như vậy rất dọa người không?”

Tiết Thiệu Luân nghe lời của cô xong còn cười rục rờ hơn, “Anh chỉ biết khi anh cười rất mê người.”

= =, Thật hết thuốc chữa, ngày hôm nay coi như Chu Hải Mạn đã lãnh giáo được cái gì gọi là bản tính sắc lang, “Anh không ăn cơm đi nhìn em làm gì?”

Tiết Thiệu Luân sờ cằm, nghiêm túc trả lời: “Anh đang nghĩ, em so với chúng nó, ăn ai sẽ ngon hơn?”

Lưu manh —— Chu Hải Mạn hận không đâm được một đấm lên luôn mặt hời hợt kia, “Ăn cơm! Suốt ngày chỉ nghĩ đến chuyện không đàn ông, cẩn thận trưởng thành không tốt đó.”

“Khụ khụ ——” Tiết Thiệu Luân nghẹn cơm ở cổ họng, ngoắc tay nói, “Nước ——”

Chu Hải Mạn mỉm cười, múc một chén canh nắm nhỏ đưa tới tay anh, “Đây, canh ——”

“Phù phù phù——” uống một ngụm, Tiết Thiệu Luân liền thè lưỡi ra, “Nóng quá!”

Chu Hải Mạn tiện tay vớt một khúc xương cho Manhattan đang lượn quanh dưới chân cô, tròng hai mắt vô tội, “Em nói cho anh biết, nóng đấy ——”

Tiết Thiệu Luân cho đầu lưỡi hứng gió mát, tay cứng đờ, lập tức lệ rơi đầy mặt, T_T, cô rõ ràng mới vừa nói là canh ——

Khi Chu Hải Mạn tạm biệt Manhattan, miễn cưỡng hôn xuống môi người mặt dày nào đó một cái nhưng cô lại không biết ngày hôm nay kết thúc chính là cuộc sống mới bắt đầu.

Nhìn chăm chăm vào hai lớp cửa chống trộm chắc chắn, Chu Hải Mạn lật tung chiếc túi cầm tay mình mang theo vẫn không dieexnndanfleequysddooon tìm được chuỗi chìa khóa lúc ra ngoài không biết có cầm đi không. Không thể làm gì khác hơn là gọi điện thoại cho Chu Vũ Khiết nhưng không ngờ Chu Vũ Khiết nói ra một câu tiếng Nhật ân cần thăm hỏi.

“Moses Moses?”

May mà Chu Hải Mạn đã sớm luyện được nội tâm cường đại, nói về phía điện thoại bày tỏ vẻ hơi bất mãn, “Cô, cầu xin cô, đừng bắt chước Conan, thật sự làm hỏng hình tượng của người ta!” Cô biết rõ Conan nhưng năm đó thứ cô mê luyện tràn đầy nhiệt huyết nhất là nhân vật Anime.

“Hừ ——” Chu Vũ Khiết bất mãn càng thêm mãnh liệt, cất cao giọng nói, “Cô đây gọi là nhập gia tùy tục.”

Chu Hải Mạn trong nháy mắt giống như là rơi vào thâm cốc, cau mày nói: “Cô có ý gì?”

“Hắc hắc hắc, Chu đại luật sư thông minh như vậy chẳng lẽ không hiểu cô đang nói gì?” Chu Vũ Khiết cười cực kỳ thoải mái, “Bây giờ cô đang ở Nhật Bản, cùng với anh Thẩm, thay cháu thăm nhà cũ của Kudo đấy.”

“Ếc ——” Chu Hải Mạn liếc mắt nhìn khóa cửa chắn chắn, cẩn thận từng li từng tí hỏi, “Cô, cô đang nói gì, đúng không?”

“Mẹ nó, sao cô lại muốn nói gì hử? Cháu cũng không phải không biết, cô đã sớm muốn đi du lịch Nhật Bản, hiện tại chính là thời điểm hoa anh đào nở đẹp nhất, lại có người đi cùng, nhất thời vui mừng liền bay tới, ha ha ha ha ——”

= =, Những lời từ miệng Chu Vũ Khiết nói ra cô tuyệt đối tin. Từ nhỏ Chu Vũ Khiết đã được anh cả Chu Viễn Sơn nuông chiều, không biết khi nhất thời vui mừng đã làm ra bao nhiêu chuyện khiến người khác rớt mắt kính để cho cô phát điên, nhất thời vui mừng cầm túi sách nhỏ của cô, dieendaanleequuydoon nhất thời vui mừng lôi kéo cô bấm lỗ tai uốn tóc quăn, nhất thời vui mừng mặc váy đồng phục học sinh của cô..... Chu Hải Mạn buồn bực không chỉ một lần, Chu Vũ Khiết quả thật là lớn hơn cô mấy tuổi?

“Nhưng cô à, cháu bị khóa ở bên ngoài, hình như cháu quên mang chìa khóa.” —— đều do buổi sáng thức giục cô gấp như vậy, hại cô thậm chí ngay cả chìa khóa cũng quên không cầm theo.

“Hả...?” Chu Vũ Khiết cất lên giọng điệu khiến cô buồn nôn lần nữa, “Vậy phải làm sao bây giờ? Cô xin nghỉ phép nửa tháng rồi, nói không chừng cô cũng có thể về trước một hai ngày.”

“Có!!!”

“Ha ha ha ——” Chu Vũ Khiết vừa cười vừa trấn an cô, “Không sao, nếu không cháu đến nhà Tiết Thiệu Luân ở một thời gian ngắn? Nhà anh ấy cách phòng luật của cháu gần hơn nhiều so với nhà chúng ta, hơn nữa đến lúc đó còn có thể đưa đón cháu đi làm.”

“Cô, không cần cố gắng nói sang chuyện khác.”

“Cô đây không phải vì cháu nghĩ biện pháp chứ sao.”

“Tại sao cô bay đến Nhật Bản không gọi điện thoại nói cho cháu biết trước một tiếng? Lần nào cũng vậy, vừa nghĩ ra là làm, nhưng là tối thiểu cũng phải báo cho cháu chứ, cháu lo lắng cho cô.”

Chu Vũ Khiết nhỏ giọng vì mình giải vây, “Cháu nói cô lần nào cũng như vậy..... Hơn nữa lần này cô có gọi điện thoại cho cháu nhưng Tiết Thiệu Luân nhận, cháu tự mình kiểm tra lịch sử trò chuyện thử xem.”

Tiết Thiệu Luân nhận điện thoại của Chu Vũ Khiết gọi cho cô? Chuyện khi nào? Quả nhiên là sai lầm, nên mang đi động theo bên người. Chu Hải Mạn vừa ngấm lại, vừa nghiêng răng nghiêng lợi, Tiết Thiệu Luân, anh nhất định phải chết!

“Bảo bối, cháu tạm thời ở tại nhà Tiết Thiệu Luân mấy ngày đi, cô muốn cúp điện thoại, gọi điện quốc tế rất đắt, cứ vậy đi, bai bai ——”

Chu Hải Mạn còn muốn nói tiếp nhưng trong ống nghe rất nhanh truyền đến tiếng “Tút TUT TUT ——”, cô nhìn bốn chữ lớn hiện trên màn hình “Trò chuyện kết thúc”, có loại kích động muốn bóp chết Tiết Thiệu Luân.

“Em làm gì thế, sao lại nói cho cô ấy biết Tiết Thiệu Luân nhận điện thoại của em?” Thẩm Thành Lượng nhìn Chu Vũ Khiết cất điện thoại hừ một cái, “Cái này không phải là kiên quyết đẩy em họ anh vào trong hố lửa sao?”

Chu Vũ Khiết an nhàn thảnh thơi đi tới bên cạnh anh, vươn ngón tay thon dài ra bấm bấm mặt của anh, nói: “Anh ấy là em họ của anh đương nhiên là anh lo lắng cho anh ấy rồi, Chu Hải Mạn vẫn là cháu gái ruột của em đấy! Anh cho rằng em dễ dàng đem bán cháu gái em, chấp tay đưa đến trước mặt anh ấy như vậy à?”

“Nha đầu kia nhà chúng ta bị tình cảm làm tổn thương, có bóng ma tâm lý trong lòng, em lại có thể dễ dàng với nhà họ Tiết như vậy sao?”

Nhìn Thẩm Thành Lượng thờ người ra, Chu Vũ Khiết cười hai tay chấp lại, “Ai nha, lần này có thể có kịch hay xem rồi.”

Thẩm Thành Lượng hoảng sợ, quả nhiên độc ác nhất là lòng dạ phụ nữ, “Em lại vui sướng khi người khác gặp họa đi, nhìn bọn họ giày vò tới giày vò lui em thật vui vẻ.”

Đúng là khi Chu Hải Mạn đi vào phòng bếp rửa chén thì Tiết Thiệu Luân nhận điện thoại của Chu Vũ Khiết thay cô, lúc ấy Chu Vũ Khiết phải suy nghĩ rất lâu mới quyết định gọi cho số điện thoại này, hơn nữa cũng chuẩn bị tâm lý rất kỹ càng, nếu là Chu Hải Mạn nhận thì để chìa khóa lại; nếu là Tiết Thiệu Luân nhận thì là kết quả ngược lại.

Cho nên, khi giọng nói trầm thấp của Tiết Thiệu Luân vang lên thì trong lòng Chu Vũ Khiết trở nên kích động, lải nhải không ngừng, đây là ông trời an bài, Mạn Mạn, xin lỗi.

Vì vậy, xuất hiện bi kịch Chu Hải Mạn không có nhà để về.

”Tôi muốn đi Nhật Bản với anh họ của anh, lúc ra ngoài thấy Mạn Mạn để chìa khóa trên bàn, chắc là nó quên mang theo rồi, thế nào, Tiết Thiệu Luân, anh có ý kiến gì hay không?”

Phản ứng đầu tiên của Tiết Thiệu Luân lúc ấy chính là cầm điện thoại trốn vào phòng ngủ, nơi cách phòng bếp xa nhất, tươi cười ngó xuôi ngó ngược nói: “Cho nên, ý của cô là.....”

“Khụ khụ —— chính là ý đó, không phải anh vẫn muốn tìm cơ hội bồi dưỡng tình cảm với nha đầu nhà chúng tôi sao, ừ, đây là một cơ hội tốt, nó không về nhà được, đương nhiên chỉ có thể đến chỗ anh.”

“Ha ha —— chị dâu thật đúng là.....” Tiết Thiệu Luân mừng rỡ chỉ lo nhếch miệng cười ngây ngô.

“Được rồi, tôi có thể tưởng tượng ra dáng vẻ ngốc nghếch của anh, nhưng tôi nói cho anh biết, không được khi dễ Mạn Mạn nhà chúng tôi, đừng thấy bề ngoài nó không tim không phổi, thật ra thì trong lòng rất yếu ớt đấy. Chuyện của Lã Thượng Khôn, nó ngoài mặt thì coi đó là quá khứ rồi nhưng trong lòng vẫn không thực sự buông bỏ được. Nếu anh hi vọng nó toàn tâm toàn ý thích anh thì hãy nhân cơ hội này khiến cho nó hoàn toàn quên Lữ Thượng Khôn, anh phải nhớ kỹ đấy. Nhưng mà, tôi cảnh cáo trước, không được khi dễ Mạn Mạn, nếu không, anh hiểu được ——”

Câu nói cuối cùng của Chu Vũ Khiết rất là tàn nhẫn, trong đầu Tiết Thiệu Luân hiện lên cảnh tượng anh họ Thẩm Thành Lượng bị cô xách lỗ tai chính đến thảm thiết, khóe miệng không khỏi rụt rụt, “Từ trước tới nay, chỉ có tôi bị Chu Hải Mạn khi dễ.”

“Cái này cũng đúng ——” Chu Vũ Khiết yên tâm, xem ra năm đó Chu Hải Mạn chọn tập Taekwondo không phải là không có ích lợi, có lẽ ngay tại thời điểm đó, cô đã định trước cùng một tên lưu manh dây dưa không ngớt rồi.

Chỉ là Tiết Thiệu Luân không ngờ Chu Vũ Khiết lại bán đứng anh, cho nên khi Chu Hải Mạn đi ra khỏi khu nhà trọ với gương mặt lạnh lùng thì Tiết Thiệu Luân lập tức diễn theo kịch bản của mình. Trước hết dùng khuôn mặt tươi cười ngênh đón, “Sao em lại xuống? Anh đang định lên nhà em lấy hộp đựng thức ăn của Manhattan mà anh quên mang đi, nó có thói quen dùng cái đó.”

Chu Hải Mạn không nhận được liếc anh, lạnh lùng nói: “Đừng diễn kịch nữa.”

“Hả?” Tiết Thiệu Luân thăm dò, lại hiểu được sự việc hơi mơ hồ nên tiếp tục giả vờ hồ đồ, bởi vì anh hoàn toàn không ngờ được Chu Vũ Khiết sẽ bán đứng anh.

“Trước khi cô em đi Nhật Bản không phải có gọi một cuộc điện thoại cho em sao? Không phải anh nhận sao? Làm việc rất triệt để đó, toàn bộ lịch sử trò chuyện đều xóa đi.” Chu Hải Mạn lấy điện thoại di động ra quơ quơ trước mặt anh, “Tiết Thiệu Luân, thật không ngờ, anh cũng thật nhiều tâm tư đó.”

Trời đất chứng giám, anh bị Chu Vũ Khiết giựt giây mới dám làm như vậy, Tiết Thiệu Luân điều chỉnh vẻ mặt lại một chút, lấy lòng nói: “Anh chỉ là muốn tạo ra nhiều thời gian hơn cho chúng ta ở cùng nhau thôi, anh tuyệt đối không có tâm tư không đứng đắn, anh bảo đảm!”

= =, Không có tâm tư không đứng đắn? Có quỷ mới tin, Chu Hải Mạn liếc nhìn anh một cái, “Đưa em đến khách sạn ở gần văn phòng luật nhất.”

“Hả?” Tiết Thiệu Luân kinh ngạc nhìn cô, sau khi phản ứng kịp thì thật muốn khóc, “Tại sao phải ở khách sạn? Ở nhà anh không được sao? Nhà anh cách phòng luật của em không phải rất gần sao? Về sau anh cũng có thể ngày ngày đưa đón em đi làm.”

Lời này sao lại nghe quen tai thế nhỉ? Chu Hải Mạn chợt dừng bước, hung hăng trợn mắt nhìn đến sứt đầu mẻ chán người kia một cái, “Ở nhà anh, em không quen!”

Tiết Thiệu Luân muốn nói từ từ sẽ quen, đây là cả một quá trình, nhưng ngẫm lại thế nào cũng bị đánh nên thôi. Vì vậy, chỉ có thể tiếp tục dùng khuôn mặt tươi cười lấy lòng cô, “Phòng của em có bố trí thế nào, em thói quen thế nào mà tốt hay không tốt? Để một cô gái ở một mình trong khách sạn anh không yên tâm, hơn nữa, cô của em cũng không yên tâm đâu, nếu cô ấy biết anh để em ở khách sạn, sau khi trở về, nhất định sẽ lộ da anh.”

Chu Hải Mạn hơi mềm lòng, nhưng gương mặt vẫn lạnh lùng như cũ, không chịu dễ dàng thay đổi chủ ý, “Tự em sẽ giải thích với cô, không cần anh bận tâm, anh chỉ cần lái xe, nếu không, em tự mình lái?”

Tiết Thiệu Luân nghe cô nói như thế, đột nhiên gương mặt cũng lạnh xuống, một phát bắt được cô như muốn khóa chặt cổ tay cô, không cho phản bác nói: “Đi về nhà anh!”

53. Chương 39

Editor: Cookie Oh

“Hắc hắc hắc ——” khi mở cửa ra ngoài thì Tiết Thiệu Luân đang đứng cách cửa mười bước, cười thô tục với cô, “Chậm thôi...”

= =, Chu Hải Mạn liếc mắt nhìn Manhattan đang chạy quanh anh, trợn tròn mắt, “Đi chết đi!”

“Anh chết rồi, không phải Manhattan sẽ không có cha sao?” Tiết Thiệu Luân cầm bàn chải đánh răng đi tới phòng vệ sinh lần nữa, “Em đi thay quần áo trước đi, hôm nay không phải đi làm sao?”

Ách, Chu Hải Mạn đến bây giờ mới ý thức được, mình vẫn mặc đồ ngủ, bởi vì phải ở chung nhà với Tiết Thiệu Luân, Chu Hải Mạn chọn một bộ kiểu dáng bảo thủ thích hợp với một người phụ nữ trung niên, hoa văn đều đặc biệt lộ vẻ cũ xưa.

“Chẳng trách ngày hôm qua, khi đi mua quần áo thần bí như vậy, thì ra là không muốn cho người ta thưởng thức.” Khi hai người đi qua nhau, giọng nói Tiết Thiệu Luân truyền đến từ phía sau lưng.

-_-# Chu Hải Mạn dừng lại, nể mặt mũi của Manhattan—— nhin!!!

Sau khi đi ra từ phòng thay quần áo, Tiết Thiệu Luân đã rửa mặt xong, liếc mắt nhìn vào phòng vệ sinh không thấy anh, Chu Hải Mạn mới yên tâm đi vào. Đầu tiên là soi gương chỉnh lại mấy sợi tóc rối trên trán, lúc cúi đầu lấy bàn chải đánh răng thì thấy hai cái một hồng, một lam để cùng trong chiếc cốc nhựa có hình hoạt hình, một đôi bàn chải đánh răng có màu sắc không đồng nhất vẫn duy trì thế đứng ở trong cốc. Chu

Hải Mạn dừng tay giữa không trung, một khắc đó, nơi nào đó ở tận đáy lòng mềm yếu nhất bị một luồng cảm xúc không tên làm cho xúc động, an tâm đến mức muốn rơi lệ rung động.

“Mạn Mạn, bữa sáng, em muốn ăn gì?” Tiết Thiệu Luân đột nhiên thò nửa người ra, “Trứng chiên hay sandwich?”

“Ách, tùy tiện cái gì cũng được.” Chu Hải Mạn nặn kem đánh răng lên chiếc bàn chải đánh răng mới tinh, trả lời nhẹ nhàng.

“Hả?” Tiết Thiệu Luân nhìn cô cười, “Tùy tiện cái gì cũng được?”

“Đối với ——” Chu Hải Mạn trấn định tự nhiên, tiếp tục bóp kem đánh răng, “Em không kén ăn.”

“Tốt.” Xác định câu trả lời của cô, Tiết Thiệu Luân giống như là nhận được thánh chỉ hoàng ân, búng tay một cái rồi xoay người nhanh chóng đi tới nhà bếp.

Trước kia, khi ở chung với Chu Vũ Khiết, hai người đều rất lười, chẳng ai muốn rời giường làm bữa sáng, đừng nói là trứng chiên, ngay cả miếng bánh mì sốt cà chua cũng không có. Chu Vũ Khiết thì đặc ý, vừa đúng lúc giảm cân, còn cô được vài ngày cũng không chịu nổi nữa, đành phải xuống lầu dưới mua bánh bao và cháo. Chu Vũ Khiết kén chọn, không những không cảm kích cô, ngược lại cảm bánh bao còn bĩu môi, nói sau khi ăn cái này thì sẽ mập mập giống như bánh bao.

Cho nên, khi cô rửa mặt xong, đi ra khỏi phòng vệ sinh, thấy trên bàn ăn để hai phần bữa ăn sáng vàng óng, chỉ nhìn miếng trứng chiên đó thôi cũng khiến người ta chảy nước miếng rồi. Còn có thoảng thoảng mùi thơm của sữa tươi, loại rung động đó lại một lần nữa đẩy lên.

Tiết Thiệu Luân mặc tạp dề bưng lên đĩa trứng chiên cuối cùng, cười nói: “Có thể ăn sáng rồi.”

Sự chuyên tâm đó, cảm giác hạnh phúc đó hình như chưa từng có, giống như một người đi rất nhiều đường, trèo đèo lội suối vất vả, cuối cùng gặp được một người, người đó khẽ mỉm cười cũng làm người ta an tâm.

Chu Hải Mạn nhìn anh cởi tạp dề xuống, ngồi vào chỗ đối diện với anh. Cô vốn cho là anh chỉ lên phòng khách, không ngờ đeo tạp dề lên lại có một mùi vị khác. Thử một miếng nhỏ, ngoài giòn trong mềm, có dầu mà không ngấy, quả nhiên vào phòng bếp cũng là một cao thủ.

“Thế nào?” Người nào đó đã sớm không kềm chế được, muốn tranh thủ từng chút thời gian rồi.

Chu Hải Mạn rất hào phóng thừa nhận, “Ừ, làm không tệ, đáng khích lệ.”

“Hắc hắc hắc ——” Tiết Thiệu Luân hài lòng, “Bây giờ em đã biết anh trừ vẻ ngoài đẹp trai, dịu dàng chăm sóc bạn gái, còn có những khả năng khác chưa?”

= =, Anh dịu dàng chăm sóc cô khi nào hả? Anh rõ ràng là có cơ hội thì ngay lập tức gỡ trò lưu manh với cô, lúc không có cơ hội thì cũng phải tạo cơ hội đùa giỡn.

“Anh dịu dàng chăm sóc với bạn gái nào rồi hả?” Cô cười cực kỳ dịu dàng nhưng giọng điệu lại rất miễn cưỡng.

“Khụ khụ ——” Tiết Thiệu Luân bị cô chế nhạo muốn khóc, “Nói cái gì đó? Anh chỉ có duy nhất một người bạn gái này mà thôi! Anh cam đoan!”

“Em không tin?” Cô chỉ nhàn nhạt liếc anh một cái, anh liền lo lắng, cẩn thận hỏi từng li từng tí.

“Ừm, em tin.” Chu Hải Mạn cười thật tươi với anh, “Phần trứng chiên kia.”

-_-||| Không ngờ, địa vị của anh Tiết Thiệu Luân trong lòng cô lại giảm đi một cấp, trước kia là không bằng Manhattan, bây giờ đến trứng chiên cũng không bằng!

Ăn bữa sáng xong, Chu Hải Mạn vốn định ngồi xe buýt đi đến phòng luật, nhưng Tiết Thiệu Luân lại cố ý, cho dù đi đường vòng cũng muốn tự mình đưa cô đi. Trên phương diện vô lại này, Chu Hải Mạn vẫn kém xa người nào đó, vì vậy không thể làm gì khác hơn là lên xe của anh.

Vốn cho rằng, tinh thần khản trương cao độ từ hôm qua rốt cuộc cũng có thể tỉnh táo lại, lại không nghĩ người nào đó sống chết không để cho cô xuống xe, còn nháy mắt tiếp tục sắc dụ, “Có phải em đã quên gì rồi hay không?”

Quên cái gì? Quên cái gì? Chu Hải Mạn nghĩ nát óc, cuối cùng đành phải học Tiết Thiệu Luân nháy mắt với anh, trong ánh mắt thực sự không biết.

Tiết Thiệu Luân nhìn dáng vẻ này của cô, hai bả vai trong nháy mắt sụp xuống, “Thôi đi, hay là để anh nhắc nhở em một chút vậy.”

Nói xong, cúi người, ấn xuống gò má Chu Hải Mạn một cái hôn, nhưng vẫn chưa thỏa mãn nói: “Em có thể tự giác làm bạn gái một chút được hay không?”

Ếc, Chu Hải Mạn thừa nhận cô ở phương diện lãng mạn này quả thật có chút chậm chạp, còn có chút bị động, ai bảo cô từ nhỏ chưa tiếp xúc với con trai bao giờ. Thời trung học thì chuẩn khoa học tự nhiên nữ, học đại học lại chọn ngành luật pháp chuyên nghiệp, vì khuôn lãng mạn chưa bao giờ bị kích hoạt trên con đường đời của cô. Diển.Đàn.Lê.Quý. Đôn Mà chuyện lãng mạn nhất mà cô từng làm qua chỉ sợ là thăm mền Lã Thượng Khôn thôi, chỉ có điều phần lãng mạn đó kéo dài đến mấy tháng trước cũng đã tan thành mây khói rồi. Nhớ tới người đàn ông trước mắt này, anh đã vì cô làm rất nhiều việc, nghĩ đến anh ân cần lấy lòng mình, nghĩ đến ánh mắt nghiêm túc của anh khi nói thích cô, Chu Hải Mạn không phải là không cảm động, huống chi tính lưu manh không lúc nào không có của anh đã sớm tiến vào trái tim cô rồi.

Chu Hải Mạn kinh ngạc nhìn anh nháy mắt thì nhẹ nhàng ấn môi lên khoe môi anh, lướt nhẹ qua một cái, thấy người trước mắt được hôn giống như bị dọa thân thể cứng đờ, bỗng nhiên có một loại cảm giác thỏa mãn ập vào lòng.

“Tiết Thiệu Luân, thật ra thì em cũng thích anh, rất thích, rất thích anh.”

Nghe cô thổ lộ, người nào đó luôn mong đợi giờ khắc này lại chưa phản ứng kịp, Chu Hải Mạn hạnh phúc mở cửa xe đi về phía phòng luật, vừa đi vừa cảm thấy dáng vẻ người nào đó ngây ngốc cũng rất đáng yêu.

Vừa đi qua khúc quanh, khi đến gần phòng làm việc, chuông điện thoại di động rỗng rã vang lên, cái tên trên màn ảnh hiện lên từng phát từng phát nhảy trong tim của cô, Chu Hải Mạn do dự một lúc mới nhấn nút trả lời, “Alo, còn chuyện gì nữa?”

“Mạn Mạn, em vừa mới nói gì với anh?”

= =, Nói vô ích rồi, Chu Hải Mạn nhú nhú mày, trả lời: “Không nghe rõ thì thôi.”

Đối phương vẫn kích động như cũ, giữ cô không tha, nói: “Có phải em nói cũng thích anh, rất thích, rất thích anh.”

--# Rõ ràng một chữ cũng không nghe lầm!!! Chu Hải Mạn hoàn toàn bị đánh bại, người đàn ông này rốt cuộc trẻ con tới khi nào, vẫn muốn gọi điện thoại chứng nhận.

“Không phải, em không nói!!!” Chu Hải Mạn kiên quyết phủ định.

“Ha ha ha —— Mạn Mạn, anh rất vui.” Người nào đó không ý thức được Chu Hải Mạn đang ở giáp danh của sự tức giận, tiếp tục hưng phấn nói, “Anh thật sự vô cùng vui vẻ, có thể nghe chính miệng em thừa nhận thích anh, có thể nghe được ba cái chữ kia từ trong miệng em, anh cảm thấy rất hạnh phúc. Mạn Mạn, cảm ơn em, anh cảm thấy được hạnh phúc, cho nên anh muốn nói. Em biết, anh yêu em, anh vẫn luôn yêu em.”

Thật buồn nôn, nhưng trong lòng lại như uống được mật ngọt, rõ ràng mới vừa còn bị anh chọc giận giậm chân, nhưng chỉ dăm ba câu của anh lại khiến cô cảm thấy trái tim ấm áp, hạnh phúc. Sức mạnh của tình yêu thật sự vô cùng kỳ diệu, mà sức mạnh của những người đang yêu còn thần kỳ đến mức không thể tưởng tượng nổi.

“Ừ, em biết rồi.”

“Không có việc gì thì cúp máy đi, em muốn đi làm, anh cũng đến bệnh viện sớm một chút đi.”

“Được.” Người nào đó lần này đặc biệt nghe lời, nói với Chu Hải Mạn phía điện thoại bên kia nhẹ nhàng, “Vậy tối chúng ta gặp lại.”

Yêu cô phải dừng cảm nói ra, yêu cô phải để cho cô biết, yêu cô phải để cho cô hạnh phúc và vui vẻ, Tiết Thiệu Luân nhẹ nhàng vuốt màn hình điện thoại di động, hai phút hai giây. Trước kia tưởng rằng mình không có cơ hội, cho nên thiếu chút nữa chỉ gặp thoáng qua cô. Hiện tại, anh rất cuộc cũng có cơ hội, từng trải qua việc không có được, bàng hoàng và mất mát, cho nên càng thêm quý trọng nắm giữ.

“Ai nha, người gặp chuyện tốt tinh thần thật thoải mái nha, Tiểu Mạn, có chuyện vui gì vậy, mau thành thật khai báo.” Chu Hải Mạn vừa đi vào phòng làm việc, liền chạm mặt Lâm Hiểu Lê đang cầm một ly cà phê nóng.

Chu Hải Mạn bắt giác nhíu mày, cô biểu hiện rõ ràng vậy sao?

“Làm gì?” Chu Hải Mạn làm bộ nghe không hiểu lời của cô, tiếp tục đi về phía trước, “Tôi thì gặp được chuyện gì tốt chứ? Không xui xẻo là cảm ơn lắm rồi.”

“Cắt ——” Lâm Hiểu Lê bĩu môi, “Ở trước mặt tôi nói láo, nha đầu cô cũng phải tu luyện thêm mấy năm nữa hẵng nói, cô xem gương mặt này, giống y như cây xương rồng ngoài ban công, mùa xuân đến thật rồi.”

Ếc, Chu Hải Mạn vô thức liếc mắt một cái tới ban công, lại nói cây xương rồng này một năm bốn mùa đều xanh tốt, dieexnddafnleequsyddoon nhưng mùa xuân lại có sự khác biệt, sinh khí bừng bừng, tràn đầy sức sống.

Chẳng lẽ? Cô đưa tay sờ sờ mặt của mình, cô cũng bắt đầu thay đổi biểu lộ sự vui mừng ra mặt rồi hả?

Lâm Hiểu Lê nhìn phản ứng của cô biết đã có triển vọng, vì vậy lòng bát quái hiểu kỳ nổi lên, một mạch đi theo Chu Hải Mạn thẳng đến trước bàn làm việc của cô, “Có phải là..... À?”

Khóe miệng cô cong lên, lông mày hơi dựng ngược lên, vẻ mặt bĩ ỉ khiến Chu Hải Mạn khóe mắt không tự chủ kéo lên, gương mặt cảnh giác nhìn cô nói: “Cái gì hả?”

“Được rồi, đừng giả bộ nữa.” Lâm Hiểu Lê trừng cô, “Chuyện giữa cô và bác sĩ đẹp trai đó đã truyền khắp mọi xó xỉnh của phòng luật chúng ta rồi, bây giờ cô còn giả vờ với tôi?”

“Vậy nếu các người đều biết rồi, sao còn tới hỏi tôi?” Chu Hải Mạn xỏ xiên cô, bắt đầu vùi đầu vào mấy vụ án nhận gần đây.

“Thật sao??? Là được rồi???” Lâm Hiểu Lê đột nhiên hô to gọi nhỏ, “Tiểu Mạn, thật tinh mắt! Chúng tôi thảo luận là một chuyện, chính cô thừa nhận, xác định quan hệ lại là một chuyện khác. Giống như soái sa lần trước ngày ngày tới đón cô tan làm, các chị em còn tưởng rằng hai người cuối cùng có thể thành đôi rồi, nhưng ai ngờ còn chưa nghe được chút phong thanh nào, anh ta lại đột nhiên biến mất.”

“Ai nha, Tiểu Mạn, nói thật tôi rất mừng cho cô, cô tiếp tục như vậy nữa, tôi còn hoài nghi thiên hướng của cô có vấn đề.”

= =, Nghiêm trọng vậy sao? Chu Hải Mạn hoảng sợ, nhưng mà cô thật may mắn lúc ấy không nói mối quan hệ của mình với Lã Thượng Khôn ra, nếu không bây giờ, tên tuổi của Lã Thượng Khôn chắc sẽ không biến mất triệt để cuộc sống của cô thế này.

Năm đó thậm chí cô không kích động nói ra tình cảm với Lã Thượng Khôn, mà bây giờ đối với Tiết Thiệu Luân, mỗi một phút mỗi một giây đi cùng với anh cũng an tâm tự nhiên.

Cô quả thật yêu rồi, cũng vui lòng để cho các chị em chia sẻ sự ngọt ngào và vui vẻ này.

Mùa xuân đến rồi

mọi người đều biết nên làm gì đi...

54. Chương 38

Editor: Cookie Oh

Trước khi bị lừa đến nhà anh thì đến siêu thị, Chu Hải Mạn bắt đầu đi bị anh nắm cổ tay suốt dọc đường, ngay cả hơi sức trốn mắt với tên vô lại này cũng không có, bàn chải đánh răng màu hồng, khăn mặt màu hồng..... Quơ quơ cái gương nhỏ màu hồng ở trước mặt Chu Hải Mạn, “Đừng có làm mặt lạnh như vậy, mấy đồ dùng hằng ngày này em hài lòng chứ?”

Chu Hải Mạn nhìn sang những thứ đã mua ở trong xe chở hàng, một đồng đồ đều màu hồng, khoe miệng co rúm nói: “Chỉ cần không phải màu hồng đều hài lòng.”

Tiết Thiệu Luân đang định bỏ một bọc khăn tắm màu hồng vào xe, vừa nghe Chu Hải Mạn nói như thế, tay cứng đờ, rất bất mãn nhũn mày, “Chu Hải Mạn, em có cảm giác tình yêu cuồng nhiệt của phụ nữ không vậy, không cảm thấy màu hồng rất lãng mạn sao?”

Ách, Chu Hải Mạn nhìn dáng vẻ nghiêm trang của anh, bỗng nhiên nhớ tới thời điểm khi cô vẫn ở cùng Lã Thượng Khôn đã từng nói cô giống như thiếu nữ mười sáu, bây giờ cô có một cảm giác thật mệt mỏi, đó chính là nói chuyện yêu đương với Tiết Thiệu Luân như nói với thiếu nam mười sáu.

“Vậy sao anh còn hỏi ý kiến của em?” Chu Hải Mạn bĩu môi, “Anh cảm thấy ok là được rồi.”

Tiết Thiệu Luân nhìn cô, đột nhiên nheo lại mắt, Chu Hải Mạn nhìn khoe miệng anh nâng lên đường cong đó, trong lòng lạnh đến mức ói, khẳng định tên lưu manh này lại đang có tâm tư không đứng đắn.

“Như vậy thì khi lên lầu hai chọn mua áo lót cũng toàn bộ nghe theo anh?”

b Gương mặt Chu Hải Mạn thể hiện vẻ xấu hổ, “Tiết Thiệu Luân, trong đầu anh có chút nghiêm chỉnh sẽ chết à?”

“Chẳng lẽ anh còn chưa đủ nghiêm chỉnh sao?” Tiết Thiệu Luân vẫn cười như cũ, còn cố ý giả bộ dáng vẻ vô tội, “Hay là—— em không mặc nội y?”

--# Chu Hải Mạn bị anh chọc tức đến mức giậm chân, hơn nữa hể là phái nữ đi ngang qua bọn họ, nhỏ thì có mặc đồng phục học sinh trung học, lớn thì là các bác gái trung niên dắt con cái đều bị hấp dẫn bởi vẻ ngoài của Tiết Thiệu Luân, liên tiếp quay đầu lại, chắc chắn khen ngợi, rất đẹp trai ——

“Tiết Thiệu Luân, không muốn em đánh anh trước mặt mọi người thì hãy khép cái miệng kia của anh lại!”

Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói, trợn mắt trừng trừng, bị quần đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, nếu không phải cô đang xù lông, Tiết Thiệu Luân thật muốn hôn một cái vào vành tai nhỏ lộ dưới bộ tóc ngắn sạch sẽ, gọn gàng của cô.

“Được, được, được, anh không nói nữa.” Tiết Thiệu Luân biết tiếp tục giỡn thì mình sẽ không có kết quả tốt, vì vậy ra dấu tay ngậm miệng lại, tiếp tục đẩy xe chở hàng đi về phía trước.

Nhưng không đi được mấy bước, phát hiện Chu Hải Mạn không theo kịp, anh nghi ngờ quay đầu lại, cô vẫn đứng tại chỗ, nhỏ giọng nói: “Anh cứ ở chỗ này mua đồ, em lên lầu ba chọn vài bộ quần áo tắm rửa.”

Lầu ba là khu quần áo, Tiết Thiệu Luân đương nhiên hiểu ý của cô, nếu bây giờ cô vẫn chưa thích ứng được việc khi mua áo lót sẽ có anh ở bên cạnh, vậy anh không thể làm gì khác hơn là nhẫn nại chờ đợi rồi, “Được.”

Chu Hải Mạn xoay người đi đến cầu thang, mới vừa đi được hai, ba bước, đột nhiên xoay người lại lần nữa, nói: “Em muốn sửa tắm.....”

Cô còn chưa nói hết câu, phần sau đã bị Tiết Thiệu Luân nói ra, “Vị chanh.”

Chu Hải Mạn kinh ngạc, vừa định hỏi anh làm sao biết? Nhưng lại nghĩ đến lưu manh này đã từng ôm cô, vui ở trong cổ cô hôn cuồng loạn, trong lòng lại dâng lên ngọn lửa không tên, hừ lạnh một tiếng, giẫm giày cao gót, xoay người rời đi.

Tiết Thiệu Luân nhìn bóng lưng cô lắc lắc eo nhỏ nhắn, cũng không quay đầu lại, khóe miệng nâng lên đường cong càng lúc càng lớn.

Buổi chiều đầu tiên vào ở nhà Tiết Thiệu Luân, Chu Hải Mạn khá mất tự nhiên, dù sao nhiều năm như vậy, cô luôn ở cạnh chu Vũ Khiết. Hiện tại, đột nhiên ở dưới cùng một mái nhà với một người đàn ông, chỉ vừa nghĩ như vậy thôi đã cảm thấy không dễ chịu. Chớ nói chi là khi Tiết Thiệu Luân mặc áo choàng tắm rộng thùng thình, xoa tóc ướt từ trong phòng tắm đi ra, trong lòng cô đã quặn lại thành cái bánh quai chèo rồi.

*Bánh quai chèo có hình xoắn, vặn lại như dây thừng

Vậy mà sự tồn tại của cô đối với Tiết Thiệu Luân giống như đã sớm thành thói quen, bỏ khăn mặt lau tóc xuống, cười nói với cô: “Anh tắm xong rồi, em vào tắm đi.”

Anh buộc áo choàng tắm rất lỏng, rộng thùng thình, có thể thấy được rõ ràng cơ ngực đã từng xuất hiện trước mặt cô, tóc ẩm ướt nhũn như con chi chi vương trên trán, có giọt nước nhỏ lướt qua vành tai của anh, rồi chảy xuống vòm ngực màu lúa mạch.

= =, Chu Hải Mạn muốn lựa chọn không nhìn, nhưng mà cảnh sắc trước mắt rất hiếm thấy, cho nên con người của cô không động đậy, nhìn chăm chăm lên dáng vẻ mỹ nam mặc đồ tắm, vừa thưởng thức vừa hung hăng thăm mắng Tiết Thiệu Luân, thật thích!

Nhận được hiệu quả như mong muốn, Tiết Thiệu Luân khẽ nhếch môi, khi đi tới trước mặt cô còn cố ý làm một động tác đủ để cho người khác chảy máu mũi. Anh nhẹ nhàng nhếch miệng một cái, cúi thấp người, mùi đặc trưng của người đàn ông hòa lẫn hương thơm sau khi tắm rửa lập tức vây quanh cô, nhất là khi anh chậm rãi mở miệng, toàn bộ hơi thở ẩm thấp phả lên mặt Chu Hải Mạn, có cảm giác như lông vũ mềm mại nhẹ nhàng phát qua, “Sao vậy, muốn anh giúp em hả?”

Ách, choáng —— một khắc kia, Chu Hải Mạn cảm thấy đại não của mình gần như trống rỗng, hô hấp đều là hơi thở của anh, thấy lồng ngực hấp dẫn mê người của anh, trong đầu lóe lên cảnh tượng anh ôm cô hôn sâu..... Xong rồi, xong rồi, muốn chảy máu mũi —— Chu Hải Mạn vừa nhắc nhở mình phải có tiền đồ, vừa nhẹ nhàng vòng qua anh đi tới cửa phòng tắm, “Không cần, tự em sẽ tắm.”

Tiết Thiệu Luân sờ cằm hả hê nghĩ, cái này có tính là chạy trốn chết không? Trước kia luôn là anh thích cô đến thần hồn điên đảo, hiện tại cuối cùng cũng hòa nhau rồi.

Cũng may sau khi tắm rửa, Tiết Thiệu Luân không tiếp tục dở bản tính lưu manh nữa, lúc thân thể nhỏ nhắn của cô khoác áo choàng tắm đi ra, Tiết Thiệu Luân chỉ nhẹ nhàng liếc cô một cái rồi xoay người sang chỗ khác, “Nghỉ ngơi sớm một chút đi, ngủ ngon.”

Bởi vì là ngày thứ nhất vào ở, cần thu dọn và chuẩn bị, hơn nữa sợ Tiết Thiệu Luân biến thái muốn “ăn khuya” cho nên vẫn kéo dài tới bây giờ mới tắm xong, Chu Hải Mạn quay về phía lưng Tiết Thiệu Luân ngáp một cái, thần kinh vẫn còn căng thẳng, “Ủ, ngủ ngon.”

Quay lưng lại với cô, Tiết Thiệu Luân cười khẽ một tiếng, ngủ ngon..... Đứa ngốc, em không biết ngủ ngon có ý nghĩa là anh yêu em sao?

Buổi tối ngày thứ nhất, trần trọc trở mình, không phải vì sợ sắc lang nào đó sẽ phá cửa xông vào, cửa phòng đã được cô gia cố thêm vững chắc, cho dù anh có thần lực trời cho cũng không xông vào được. diễndàn lê quý đôn Mà là trong đại não Chu Hải Mạn bỗng hiện ra vóc người khiêu gợi cùng khuôn mặt tươi cười yêu nghiệt của người nào đó, “Thình thịch, thình thịch ——” tim đập càng lúc càng nhanh, cô sợ nếu tiếp tục như vậy nữa, cô sẽ không có tiền đồ mà phụt ra hai dòng máu mũi mất.

Mà Tiết Thiệu Luân ở gian phòng đối diện cũng giống Chu Hải Mạn, trần trọc không ngủ được, nhưng thật ra là một người rất có định lực, tuy có rất nhiều bạn bè không tốt, xung quanh đều là các cô gái đẹp. Anh đứng tại chỗ bất động cũng sẽ có người đẹp tuyệt sắc tiến đến gần, nhưng xưa nay anh luôn là “Vạn hoa tùng trung quá - Phiến diệp bất triêm thâm” (Dạo chơi khắp chốn sắc hương, một nhành lá cũng chẳng vương đến lòng), không phải không chơi nổi, mà là không có hứng thú chơi. Trong bệnh viện, y tá xinh đẹp, thuần khiết có nhiều không kể xiết, dù đáng yêu hay yếu điệu cũng không thể khiến anh có ý muốn bảo vệ, cho nên anh nói, họ chỉ là đồng nghiệp ở bệnh viện mà thôi.

Cho đến khi gặp Chu Hải Mạn, cho đến khi anh phát hiện anh thích Chu Hải Mạn, Tiết Thiệu Luân không chỉ một lần cảm thán. Có lẽ nhiều năm qua anh” thủ thân như ngọc”, chỉ vì để gặp được cô, cô làm cho anh mê muội rồi, hình như đã đoạt đi mọi ánh mắt và nhịp tim của anh, không có dấu hiệu cũng không có lý do, chỉ vì một người như vậy, khiến cho anh cảm thấy vui vẻ, hạnh phúc.

Chỉ có điều, dẫn một người phụ nữ như yêu tinh như vậy tới nhà, thật ra thì chính là hành hạ chính anh, chỉ có thể nhìn mà không thể ăn. Anh cũng là đàn ông, đối mặt với người phụ nữ mình thích tự nhiên cũng có dục vọng, nhất là khi cô mặc áo choàng tắm đi ra từ trong phòng tắm thì anh chỉ dám nhìn cô một cái bởi vì nếu nhìn nữa, anh sợ mình sẽ không chế được bản thân mất.....

Tiết Thiệu Luân buồn bực lật người, nhớ tới lúc cô đối mặt với vẻ hấp dẫn của anh mà còn có thể duy trì vẻ ngoài trấn định, mà anh chỉ là liếc mắt một cái thấy đôi chân nhỏ ẩn dưới áo choàng tắm trong lòng cũng đã sôi sục không kiềm chế được, quả nhiên là anh tu luyện vẫn chưa đến nơi đến chốn sao?

Ha ha, người phụ nữ kia, Tiết Thiệu Luân nhìn về phía màn đêm hư không mỉm cười hạnh phúc, ít nhất bây giờ cô cũng ở cùng một chỗ với anh, một ngày nào đó, khi anh làm cho cô không nhịn được nữa, cô sẽ là của anh.

Cả đêm yên tĩnh, Chu Hải Mạn vuốt tóc, liếc mắt nhìn cánh cửa vẫn không nhúc nhích, trái tim như trùng xuống, cười than thở một hơi dài, nhưng khi cô xỏ dép đẩy cửa phòng vệ sinh ra thì đôi mắt mông lung buồn ngủ lập tức trở lại, một chút buồn ngủ cuối cùng cũng bị lý trí tỉnh lại.

Ôi mẹ ơi, bây giờ cô đang ở tại chung một mái nhà cùng một người đàn ông, nói cách khác, bọn họ dùng chung một phong khách, một phòng bếp, dĩ nhiên cũng bao gồm cả phòng vệ sinh.....

Người nào đó đang rửa mặt nhìn Chu Hải Mạn một cái, cười híp mắt cầm khăn mặt lau hết bọt màu trắng trên miệng, “Em dậy rồi... cùng nhau đánh răng đi!”

@_@ Mấu chốt là bây giờ cô không muốn đánh răng, cô muốn đi vệ sinh. Chu Hải Mạn lại có bệnh công chúa nghiêm trọng trong vấn đề vệ sinh cá nhân, cho dù người đang đứng trong phòng vệ sinh là Chu Vũ Khiết, dđần.lê.quý.đôn cô cũng không chịu nổi, huống chi còn là một người đàn ông to lớn như vậy!

Tiết Thiệu Luân nhìn vẻ mặt ngấm ngấm chịu đựng của Chu Hải Mạn, trong nháy mắt hiểu rõ con người có ba gấp, bây giờ Chu Hải Mạn chắc là có một vấn đề gấp, “Muốn đi vệ sinh hả? Bồn cầu ở ngay phía sau, anh bảo đảm sẽ không nhìn.”

= =, Không nhìn, chỉ cần nghe âm thanh các cô gái đi tiểu cũng đã thấy rất ghê tởm rồi, Chu Hải Mạn hung hăng trừng mắt liếc anh một cái, nói: “Anh đi ra ngoài!”

“Anh đã xong đâu mà đi ra ngoài? Anh còn chưa đánh răng đấy.” Nói xong, gơ bàn chải đánh răng màu xanh dương trên tay về phía Chu Hải Mạn, “Nếu không —— em nhịn một lúc?”

“Có hai lựa chọn, anh tự chọn một cái đi.”

Chu Hải Mạn nhìn đáng vẻ muốn dây dưa không ngớt kia thì muốn gờ nắm đấm lên, nhưng bây giờ vấn đề cá nhân quan trọng hơn, nhịn một lúc nữa chắc cô cũng bị nhiễm trùng đường tiểu rồi.

Khi Tiết Thiệu Luân đang khẽ ngâm lên một điệu hát dân gian đặc chí tiếp tục đối xoạt xoạt xoạt trước gương, Chu Hải Mạn kéo Tiết Thiệu Luân một cái, đẩy anh ra ngoài cửa, sau đó chỉ nghe “bịch” một tiếng, truyền đến tiếng gào thét của Chu Hải Mạn, “Đi ra ngoài!”

Đã sớm nghĩ tới cô sẽ có phản ứng như thế, Tiết Thiệu Luân trái lại rất vui mừng, vẫn cầm bàn chải đánh răng xoạt xoạt xoạt ở chỗ cũ trong miệng, nói lầm bầm: “Em nhanh lên một chút nha ——”

>_< thật=“” buồn=“” nôn=“” chu=“” hải=“” mạn=“” nghĩ=“” đến=“” việc=“” giữa=“” bọn=“” họ=“” chỉ=“” có=“” một=“” cánh=“” cửa=“” ngăn=“” cách=“” rõ=“” ràng=“” rất=“” gấp=“” nhưng=“” làm=“” thế=“” nào=“” cũng=“” không=“” ra=“” được=“” vì=“” vậy=“” hét=“” lớn=“” về=“” phía=“” tiết=“” thiệu=“” luân=“” ở=“” ngoài=“” cửa:=“” “cách=“” cửa=“” xa=“” một=“”>

Thật hù dọa người ta mà, sư tử Hà Đông rống, Manhattan đang trong mộng xuân cũng bị cô làm cho chấn động chui ra, “Gâu—— gâu —— gâu ——”

55. Chương 40

Cảm giác đó giống như ngày xuân đón ánh mặt trời, cả người cùng tinh thần đều sáng khoái, nhìn luật sư Chu từ trước đến giờ luôn có mặt than cũng bị tình yêu làm cho nhu hòa, tình cảm của các cô gái còn độc thân trong phòng luật càng thêm nảy nở, sức mạnh của tình yêu!

Nảy nở mãnh liệt nhất chắc là Tiết Thiệu Luân, cả ngày anh đều ngâm nga ca khúc thiếu nhi ra ra vào vào các phòng bệnh. Anh vốn có vẻ ngoài tốt, chỉ cần đứng yên bất động cũng có thể khiến người ta đầu óc choáng váng, tâm trạng rạng rỡ hôm nay lại càng làm cho cô y tá nhỏ đi theo anh mấy lần không nhin được bịt mũi, chỉ sợ máu mũi chảy ra.

Buổi chiều, lúc nghỉ ngơi, nhận được tin nhắn của người nào đó, nụ cười ngay tức khắc nở trên môi Chu Hải Mạn, mở ra xem, trên đó chỉ có mấy chữ ngắn ngủn, nhưng vẫn làm cho người ta nhộn nhạo, “Tối về nhà ăn cơm, được không?”

“Được.”

“Ăn cái gì?”

Chu Hải Mạn do dự một lát, trả lời: “Anh muốn ăn gì?”

“Hắc hắc he he, có thể ăn em không?”

— #, Quả nhiên là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, Chu Hải Mạn hơi nheo mắt, ngón tay ở trên bàn phím gõ thật nhanh, “Muốn ăn quả đấm của em rồi hả? Muốn bên trái hay bên phải?”

“..... Anh sai rồi —— muốn ăn thịt.”

“Ừ, trở về làm thịt kho tàu cho anh ăn.”

“Được, anh yêu em, bảo bồi Mạn Mạn của anh.”

Chu Hải Mạn khẽ xoa cánh tay nổi da gà, người này nói năng thật là càng ngày càng không có giới hạn rồi.

Vì vậy, bữa tối đáp ứng yêu cầu mãnh liệt của ai đó, Chu Hải Mạn làm một bàn món ăn, thật ra thì chính cô cũng cực kỳ Diên Đản Lê Quý Đôn vui mừng. Dù sao, kể từ khi Chu Vũ Khiết mập lên thì đòi giảm cân, cô theo cô ấy nhiều năm ăn rau xanh, mỗi lần về nhà đều quán lấy Thái Mỹ Đình cố ăn nhiều thịt hơn một chút.

Người ta thường nói, cơm no suy nghĩ —— ếc, khi Chu Hải Mạn rửa chén xong, đi ra khỏi phòng bếp thì nhìn thấy Tiết Thiệu Luân vùi trên sofa nhìn chăm chăm cô, = =, Chu Hải Mạn quét mắt một vòng xung quanh, hỏi “Manhattan đâu rồi?”

“Xuống lầu tìm Nha Nha rồi.”

“Nha Nha?” Chu Hải Mạn cau mày, cái tên này giống như tên của một con chó nhỏ.

“Ừ, lầu dưới có một nhà mới chuyển đến, bà chủ nhà bọn họ cũng nuôi một con cún ngộ gọi là Nha Nha, cái.” Nói đến giới tính của con chó nhỏ kia, Tiết Thiệu Luân như có ý gì sâu xa, cười một tiếng.

= =, Cho nên, anh Tiết, anh nói ra một đồng này, cuối cùng vấn đề chính là hai chữ đó, dung túng con trai của mình đêm khuya ra ngoài cùng chó nhỏ xinh đẹp, anh có ý gì đây?

“Hôm nay, anh tìm được mấy đĩa phim rất hay, đều là đồng nghiệp giới thiệu, cùng nhau xem đi.” Tiết Thiệu Luân kéo Chu Hải Mạn vẫn còn đang sưng sờ qua, “Nhất định em sẽ thích.”

+__+ Anh không nói câu cuối cùng còn tốt, Chu Hải Mạn ngồi sát anh, cuộn mình trên ghế sofa. Trong lòng đặc biệt âm u nghĩ, anh không phải là muốn mời cô cùng nhau xem AV chứ, ý nghĩ này mới vừa xuất hiện trong đầu, Chu Hải Mạn liền hung hăng tự tát mình một cái, tại sao cô có thể không thuần khiết như vậy?

Nhưng mà nhìn dáng vẻ người nào đó cười đến hai mắt híp lại, quả thật rất khó làm cho người ta nghĩ mấy cái đĩa kia thuần khiết, “Ừ, nói trước thì hay lắm, xem phim thì xem phim, đừng có tâm tư gì không đứng đắn, đến lúc em đánh cho anh rằng rơi đầy đất chớ oán trách em không nhắc nhở anh trước.”

Nụ cười Tiết Thiệu Luân trên mặt cứng lại, người phụ nữ này có biết cô làm mặt lạnh càng khiêu khích anh ngứa ngáy hay không hả? Chỉ có điều, phụ nữ có Taekwondo cấp ba quả thật không thể đắc tội, vì vậy Tiết Thiệu Luân lấy lòng cười nói: “Anh có thể có ý đồ gì không đứng đắn chứ? Em không cần từ sáng đến tối đều đề phòng anh như đề phòng trộm cướp vậy chứ?”

Chu Hải Mạn nghẹn họng không nói gì, thật ra thì còn mệt mỏi hơn đề phòng cướp, bởi vì vừa phải đề phòng anh hạ gục cô, còn phải đề phòng mình sẽ không phản công, nếu không sẽ rất mất mặt!

Chỉ là, Tiết Thiệu Luân quả thật không gian ác như cô nghĩ, mở bộ phim thứ nhất lên chính là phim cô vẫn luôn muốn xem mà không có thời gian, Chu Vũ Khiết cũng không đồng ý xem với cô, phim kinh dị. Thật ra thì xem phim kinh dị cũng có thú vui riêng, đó là đêm khuya yên tĩnh, càng xem càng sợ, càng sợ càng kích thích, kích thích càng mãnh liệt lại càng muốn xem.

Nhưng mà chỉ có mỗi Chu Hải Mạn có hứng thú, Tiết Thiệu Luân vốn cho rằng cô sẽ bị dọa phải dựa vào anh, hoặc là trực tiếp nhảy lên ôm anh, chưa từng nghĩ, hai con mắt cô chăm chú nhìn màn ảnh, hoàn toàn không quan tâm tới sự tồn tại của anh. Là ai nói, bảo đảm một bộ phim có thể giải quyết?

Đã qua nửa giờ, trên người cô có hương chanh nhàn nhạt, anh cố gắng đuổi sự kích động rục rịch trong lòng đi, muốn dán mắt lên cặp răng nanh trong phim, nhưng ở dưới ánh huỳnh quang cô lộ ra vẻ đẹp nhu hòa, đôi chân nhỏ trần trụi ngồi xếp bằng ở trên ghế sofa, phần thân thể lả lướt trong chiếc áo T-shirt rộng, anh thêm thường đã lâu.

“Hay là chúng ta đổi một bộ phim khác đi?”

Chu Hải Mạn trông rất hứng thú, mắt nhìn chằm chằm màn ảnh không nhúc nhích, trả lời: “Anh sợ sao?”

“Tất nhiên là không——” chẳng qua là không đạt được mục đích, muốn tạo không khí lãng mạn mà chẳng được chút nào cả, “Anh chỉ sợ em không thích.”

Cô không thích? Cô không thích thì sao có thể nhìn chằm chằm màn ảnh không nhúc nhích, tròn tròn mắt thích thú, = =, Chu Hải Mạn không hề đếm xỉa đến anh nữa, tiếp tục chăm chú nhìn người sói hung tàn cắn đứt cổ kẻ xâm lăng.

Tiết Thiệu Luân liếc nhìn màn ảnh một cái, cảm thấy mình còn đói khát hơn so với người sói hút máu, “Cho em, bồng ngô ——”

“Cảm ơn ——” vẫn không thèm liếc anh một cái, chỉ là, Tiết Thiệu Luân âm thầm vui mừng, rốt cuộc lại được gần cô hơn một centimet.

Chu Hải Mạn vừa ăn bồng ngô, vừa chìm đắm trong không khí phim khấn trương, tính mạng ngàn cân treo sợi tóc, hoàn toàn không ý thức được, trong đôi mắt người nào đó đang biểu lộ ánh sáng xanh thăm thẳm.

Người nào đó lén lút vươn tay đặt ở hông của cô, không có phản ứng, chính là ngầm cho phép, Tiết Thiệu Luân vui vẻ hơn một chút, chỉ là ôm một đại mỹ nhân như vậy, sự kích động trong lòng anh càng ngày càng mãnh liệt rồi. Mùi hương của cô quanh quẩn ở chóp mũi, làm da như tuyết của cô đang gần ngay trước mắt, Tiết Thiệu Luân thử thăm dò ở sau tai cô, ấn xuống một cái hôn, giọng nói vào ban đêm cực kỳ mỉa mai, “Chu Hải Mạn, anh có thể hạ gục em sao?”

Giống như người sói kia vừa mới hạ gục con mồi, anh có thể hạ gục cô sao? Chu Hải Mạn nghe vậy thân thể cứng đờ, rất nhanh rút một tay ra, gõ lên đầu anh một cái, “Không thể!”

“Chu Hải Mạn, em thật không có nhân tính!” Người nào đó uất ức cọ tới cọ lui ở trên người cô.

Phim đã tiến triển đến giai đoạn cuối cùng, người cùng động vật ở trong phim người chết kẻ bị thương, một mảng máu tanh, Chu Hải Mạn mắt cũng không chớp một cái, “Tiết Thiệu Luân, phạm quy là thất bại đó.”

Tiết Thiệu Luân bị giầy vò nghiêng răng nghiêng lợi, “Chu Hải Mạn, xem như em lợi hại!”

Vì vậy, rõ ràng là người nào đó hào hứng bùng bùng tìm phim mà trừ tên phim, Tiết Thiệu Luân hoàn toàn không nhớ trong phim có những tình tiết gì, Diễn đàn Lê Quý Đôn nói là một bộ phim cũ, ấn tượng duy nhất chính là người sói bên trong cũng đói như anh.

Sau khi phim kết thúc, Chu Hải Mạn vuốt vuốt bả vai ê ẩm, nhân tiện nhìn sang gương mặt ai oán của Tiết Thiệu Luân, = =, vẻ mặt của anh có thể dùng từ vụn vụn để hình dung, trán nhăn lên nhăn xuống, giống như là cố gắng hết sức chịu đựng cái gì đó.

“Tiết Thiệu Luân?” Cô nhú mày, dò xét chọc chọc vai của anh.

“Làm —— sao ——?” Âm thanh thô ráp, mang theo hơi thở nồng đậm.

Chu Hải Mạn bắt giác căng thẳng theo anh, nhìn xuống dưới, ách, khó trách chịu đựng khổ cực như vậy, bản tính lưu manh lại phát tác một lần nữa, xem phim kinh dị cũng có thể nổi phản ứng, Chu Hải Mạn thật sự hết chỗ nói rồi.

Tiết Thiệu Luân nhìn gò má của cô khẽ ửng hồng, càng khó nhìn, hướng chỉ ánh mắt của cô rơi vào nơi nào đó đã nổi phản ứng của anh, vẽ kích động lẫn lộn trong lồng ngực như muốn phát ra, “Sao vậy?”

= =, Chu Hải Mạn lườm nguýt về phía anh, lạnh lùng nói: “Có cái gì tốt mà đòi khoe khoang? Đàn ông bẩm sinh hung bạo, luôn muốn chiếm hữu người phụ nữ mình thích, thương hại lòng thù hận của phụ nữ, từ xưa đến nay, chưa bao giờ chấm dứt. Cách giết người hợp pháp chính là kết hôn, nhưng mà điều này cũng chỉ là động cơ hợp pháp hóa của đàn ông mà thôi, bản chất vẫn giống nhau.”

Tiết Thiệu Luân mệt mỏi hoàn toàn rồi, người phụ nữ này tại sao cô có thể miêu tả hoan ái nguyên thủy nhất giữa nam nữ một cách lạnh nhạt như vậy, hung khí cái gì, còn có giết người? Nơi nào đó vừa mới còn cứng như sắt, không biết bởi vì xấu hổ hay bị hù dọa mà mềm nhũn xuống, anh hậm hực liếc mắt nhìn Chu Hải Mạn, mặt Chu Hải Mạn cũng đang ửng đỏ nhìn anh.

”Em đã chinh phục được trái tim anh, bây giờ ngay cả thân thể cũng bị em quản chế rồi, em phải chịu trách nhiệm với anh, bảo bối Mạn Mạn, chúng ta làm một

” bị hai ba câu nói của một người phụ nữ dọa cho gục xuống, vô cùng mất mặt, vì vậy, Tiết Thiệu Luân cố gắng dùng lời nói áp đảo Chu Hải Mạn.

“Ừm ——” khi anh nhào về phía cô, phản ứng đầu tiên của cô chính là muốn chạy trốn, nhưng cuối cùng lại không thoát khỏi ma trảo của tên sắc lang này. Thân thể bị anh giữ thật chặt, môi của anh chính xác che phủ trên đôi môi mềm mại của cô, cọ sát, mút vào, liếm láp, nghịch ngợm y như Manhattan, hết lần này đến lần khác xoay tới xoay lui ở trên môi cô. Cuối cùng, anh Tiết không thỏa mãn với nụ hôn đơn giản này, đưa đầu lưỡi ra nhẹ nhàng mở cánh môi của cô. Cô cho rằng anh sẽ dịu dàng như thế mà xong xuôi, nhưng khi lưỡi của anh thăm dò vào trong miệng của cô, bản tính lưu manh bắt đầu bại lộ, anh chiếm đoạt, lấy hết hương thơm trong miệng cô, hút hơi thở của cô. Cô bị anh hôn, hơi thở rối loạn, đôi tay vốn chống đỡ trên ngực anh dần dần vô lực trượt xuống, anh có thể dán vào cô càng gần hơn.

Mỗi một nơi trên thân thể đều dán sát vào nhau không có khe hở, nụ hôn của anh mang theo bá đạo cùng tình cảm chân thành, quần lấy lưỡi của cô, quét sạch mỗi một tấc mềm mại trong miệng cô, xua đuổi chút lý trí cuối cùng của cô. Chu Hải Mạn dần dần không chống đỡ được sự tấn công mãnh liệt của anh, thậm chí khi tay anh chạy dọc theo thân thể của cô thì cô cũng quên giãy giụa.

“Mạn Mạn, em là của anh.” Anh nỉ non bên tai của cô, nhẹ nhàng liếm vành tai xinh xắn của cô, anh nói giống như ma chú, cả người Chu Hải Mạn vô lực, hình như không thể động đậy, “Bảo bối, em thật biết nghe lời ——”

Anh một đường hôn xuống phía dưới, bờ môi mềm mại lướt qua chiếc cổ mảnh khảnh của cô, cuối cùng rơi vào xương quai xanh gọi cảm mê người của cô. Như đưa trẻ thêm ăn, anh vui đầu ở cổ của cô, đầu lưỡi giống như một đốm lửa nhỏ, trong tiềm thức Chu Hải Mạn như mở mịm kháng cự gì đó.

Tiết Thiệu Luân vừa hôn cổ cô, vừa dùng một tay xoa nắn hai phần mềm mại cách áo T-shirt và áo lót trước ngực, nhìn dáng vẻ say mê của cô, Tiết Thiệu Luân hài lòng nhếch miệng cười cười, “Mạn Mạn, em cũng muốn anh, đúng không?”

Không gặp phải cự tuyệt nào, Tiết Thiệu Luân tiếp tục hướng về phía cô hết gặm lại liếm, bàn tay vốn dùng bên eo cô càng không ngừng trượt xuống, nhấc vạt áo T-shirt lên chui vào.....

Khụ khụ —— ở chung quả nhiên là phương thức hỏa tốc nhanh nhất

~~ Chu Hải Mạn rốt cuộc bị hạ gục chưa?

56. Chương 39

Editor: Cookie Oh

“Hắc hắc hắc ——” khi mở cửa ra ngoài thì Tiết Thiệu Luân đang đứng cách cửa mười bước, cười thô tục với cô, “Chậm thôi...”

= =, Chu Hải Mạn liếc mắt nhìn Manhattan đang chạy quanh anh, tròn tròn mắt, “Đi chết đi!”

“Anh chết rồi, không phải Manhattan sẽ không có cha sao?” Tiết Thiệu Luân cầm bàn chải đánh răng đi tới phòng vệ sinh lần nữa, “Em đi thay quần áo trước đi, hôm nay không phải đi làm sao?”

Ách, Chu Hải Mạn đến bây giờ mới ý thức được, mình vẫn mặc đồ ngủ, bởi vì phải ở chung nhà với Tiết Thiệu Luân, Chu Hải Mạn chọn một bộ kiểu dáng bảo thủ thích hợp với một người phụ nữ trung niên, hoa văn đều đặc biệt lộ vẻ cũ xưa.

“Chẳng trách ngày hôm qua, khi đi mua quần áo thần bí như vậy, thì ra là không muốn cho người ta thưởng thức.” Khi hai người đi qua nhau, giọng nói Tiết Thiệu Luân truyền đến từ phía sau lưng.

-_-# Chu Hải Mạn dừng lại, nể mặt mũi của Manhattan—— nhin!!!

Sau khi đi ra từ phòng thay quần áo, Tiết Thiệu Luân đã rửa mặt xong, liếc mắt nhìn vào phòng vệ sinh không thấy anh, Chu Hải Mạn mới yên tâm đi vào. Đầu tiên là soi gương chỉnh lại mấy sợi tóc rối trên trán, lúc cúi đầu lấy bàn chải đánh răng thì thấy hai cái một hồng, một lam để cùng trong chiếc cốc nhựa có hình hoạt hình, một đôi bàn chải đánh răng có màu sắc không đồng nhất vẫn duy trì thể đứng ở trong cốc. Chu Hải Mạn dừng tay giữa không trung, một khắc đó, nơi nào đó ở tận đáy lòng mềm yếu nhất bị một luồng cảm xúc không tên làm cho xúc động, an tâm đến mức muốn rơi lệ rung động.

“Mạn Mạn, bữa sáng, em muốn ăn gì?” Tiết Thiệu Luân đột nhiên thò nửa người ra, “Trứng chiên hay sandwich?”

“Ách, tùy tiện cái gì cũng được.” Chu Hải Mạn nặn kem đánh răng lên chiếc bàn chải đánh răng mới tinh, trả lời nhẹ nhàng.

“Hà?” Tiết Thiệu Luân nhìn cô cười, “Tùy tiện cái gì cũng được?”

“Đối với ——” Chu Hải Mạn trấn định tự nhiên, tiếp tục bóp kem đánh răng, “Em không kén ăn.”

“Tốt.” Xác định câu trả lời của cô, Tiết Thiệu Luân giống như là nhận được thánh chỉ hoàng ân, búng tay một cái rồi xoay người nhanh chóng đi tới nhà bếp.

Trước kia, khi ở chung với Chu Vũ Khiết, hai người đều rất lười, chẳng ai muốn rời giường làm bữa sáng, đừng nói là trứng chiên, ngay cả miếng bánh mì sốt cà chua cũng không có. Chu Vũ Khiết thì đặc ý, vừa đúng lúc giảm cân, còn cô được vài ngày cũng không chịu nổi nữa, đành phải xuống lầu dưới mua bánh bao và cháo. Chu Vũ Khiết kén chọn, không những không cảm kích cô, ngược lại cảm bánh bao còn bừa bộn, nói sau khi ăn cái này thì sẽ mập mạp giống như bánh bao.

Cho nên, khi cô rửa mặt xong, đi ra khỏi phòng vệ sinh, thấy trên bàn ăn để hai phần bữa ăn sáng vàng óng, chỉ nhìn miếng trứng chiên đó thôi cũng khiến người ta chảy nước miếng rồi. Còn có thoảng thoảng mùi thơm của sữa tươi, loại rung động đó lại một lần nữa dấy lên.

Tiết Thiệu Luân mặc tạp dề bưng lên đĩa trứng chiên cuối cùng, cười nói: “Có thể ăn sáng rồi.”

Sự chuyên tâm đó, cảm giác hạnh phúc đó hình như chưa từng có, giống như một người đi rất nhiều đường, trèo đèo lội suối vất vả, cuối cùng gặp được một người, người đó khẽ mỉm cười cũng làm người ta an tâm.

Chu Hải Mạn nhìn anh cởi tạp dề xuống, ngồi vào chỗ đối diện với anh. Cô vốn cho là anh chỉ lên phòng khách, không ngờ đeo tạp dề lên lại có một mùi vị khác. Thử một miếng nhỏ, ngoài giòn trong mềm, có dầu mà không ngấy, quả nhiên vào phòng bếp cũng là một cao thủ.

“Thế nào?” Người nào đó đã sớm không kềm chế được, muốn tranh thủ từng chút thời gian rồi.

Chu Hải Mạn rất hào phóng thừa nhận, “Ừ, làm không tệ, đáng khích lệ.”

“Hắc hắc hắc——” Tiết Thiệu Luân hài lòng, “Bây giờ em đã biết anh trừ vẻ ngoài đẹp trai, dịu dàng chăm sóc bạn gái, còn có những khả năng khác chưa?”

= =, Anh dịu dàng chăm sóc cô khi nào hả? Anh rõ ràng là có cơ hội thì ngay lập tức giở trò lưu manh với cô, lúc không có cơ hội thì cũng phải tạo cơ hội đùa giỡn.

“Anh dịu dàng chăm sóc với bạn gái nào rồi hả?” Cô cười cực kỳ dịu dàng nhưng giọng điệu lại rất miễn cưỡng.

“Khụ khụ ——” Tiết Thiệu Luân bị cô chế nhạo muốn khóc, “Nói cái gì đó? Anh chỉ có duy nhất một người bạn gái này mà thôi! Anh cam đoan!”

“Em không tin?” Cô chỉ nhàn nhạt liếc anh một cái, anh liền lo lắng, cẩn thận hỏi từng li từng tí.

“Ừm, em tin.” Chu Hải Mạn cười thật tươi với anh, “Phần trứng chiên kia.”

-_-||| Không ngờ, địa vị của anh Tiết Thiệu Luân trong lòng cô lại giảm đi một cấp, trước kia là không bằng Manhattan, bây giờ đến trứng chiên cũng không bằng!

Ăn bữa sáng xong, Chu Hải Mạn vốn định ngồi xe buýt đi đến phòng luật, nhưng Tiết Thiệu Luân lại cố ý, cho dù đi đường vòng cũng muốn tự mình đưa cô đi. Trên phương diện vô lại này, Chu Hải Mạn vẫn kém xa người nào đó, vì vậy không thể làm gì khác hơn là lên xe của anh.

Vốn cho rằng, tinh thần khẩn trương cao độ từ hôm qua rốt cuộc cũng có thể tỉnh táo lại, lại không nghĩ người nào đó sống chết không để cho cô xuống xe, còn nháy mắt tiếp tục sắc dụ, “Có phải em đã quên gì rồi hay không?”

Quên cái gì? Quên cái gì? Chu Hải Mạn nghĩ nát óc, cuối cùng đành phải học Tiết Thiệu Luân nháy mắt với anh, trong ánh mắt thực sự không biết.

Tiết Thiệu Luân nhìn dáng vẻ này của cô, hai bả vai trong nháy mắt sụp xuống, “Thôi đi, hay là để anh nhắc nhở em một chút vậy.”

Nói xong, cúi người, ấn xuống gò má Chu Hải Mạn một cái hôn, nhưng vẫn chưa thỏa mãn nói: “Em có thể tự giác làm bạn gái một chút được hay không?”

Ếc, Chu Hải Mạn thừa nhận cô ở phương diện lãng mạn này quả thật có chút chậm chạp, còn có chút bị động, ai bảo cô từ nhỏ chưa tiếp xúc với con trai bao giờ. Thời trung học thì chuẩn khoa học tự nhiên nữ, học đại học lại chọn ngành luật pháp chuyên nghiệp, vì khuôn lãng mạn chưa bao giờ bị kích hoạt trên con đường đời của cô. Diên.Đàn.Lê.Quý. Đôn Mà chuyện lãng mạn nhất mà cô từng làm qua chỉ sợ là thăm mền Lã Thượng Khôn thôi, chỉ có điều phần lãng mạn đó kéo dài đến mấy tháng trước cũng đã tan thành mây khói rồi.

Nhớ tới người đàn ông trước mắt này, anh đã vì cô làm rất nhiều việc, nghĩ đến anh ân cần lấy lòng mình, nghĩ đến ánh mắt nghiêm túc của anh khi nói thích cô, Chu Hải Mạn không phải là không cảm động, huống chi tính lưu manh không lúc nào không có của anh đã sớm tiến vào trái tim cô rồi.

Chu Hải Mạn kinh ngạc nhìn anh nháy mắt thì nhẹ nhàng ấn môi lên khóe môi anh, lướt nhẹ qua một cái, thấy người trước mắt được hôn giống như bị dọa thân thể cứng đờ, bỗng nhiên có một loại cảm giác thỏa mãn ập vào lòng.

“Tiết Thiệu Luân, thật ra thì em cũng thích anh, rất thích, rất thích anh.”

Nghe cô thổ lộ, người nào đó luôn mong đợi giờ khắc này lại chưa phản ứng kịp, Chu Hải Mạn hạnh phúc mở cửa xe đi về phía phòng luật, vừa đi vừa cảm thấy đáng về người nào đó ngây ngốc cũng rất đáng yêu.

Vừa đi qua khúc quanh, khi đến gần phòng làm việc, chuông điện thoại di động rộn rã vang lên, cái tên trên màn ảnh hiện lên từng phát từng phát nhảy trong tim của cô, Chu Hải Mạn do dự một lúc mới nhấn nút trả lời, “Alo, còn chuyện gì nữa?”

“Mạn Mạn, em vừa mới nói gì với anh?”

= =, Nói vô ích rồi, Chu Hải Mạn nhú nhú mày, trả lời: “Không nghe rõ thì thôi.”

Đối phương vẫn kích động như cũ, giữ cô không tha, nói: “Có phải em nói cũng thích anh, rất thích, rất thích anh.”

--# Rõ ràng một chữ cũng không nghe lầm!!! Chu Hải Mạn hoàn toàn bị đánh bại, người đàn ông này rốt cuộc trẻ con tới khi nào, vẫn muốn gọi điện thoại chứng nhận.

“Không phải, em không nói!!!” Chu Hải Mạn kiên quyết phủ định.

“Ha ha ha —— Mạn Mạn, anh rất vui.” Người nào đó không ý thức được Chu Hải Mạn đang ở giáp danh của sự tức giận, tiếp tục hưng phấn nói, “Anh thật sự vô cùng vui vẻ, có thể nghe chính miệng em thừa nhận thích anh, có thể nghe được ba cái chữ kia từ trong miệng em, anh cảm thấy rất hạnh phúc. Mạn Mạn, cảm ơn em, anh cảm thấy được hạnh phúc, cho nên anh muốn nói. Em biết, anh yêu em, anh vẫn luôn yêu em.”

Thật buồn nôn, nhưng trong lòng lại như uống được mật ngọt, rõ ràng mới vừa còn bị anh chọc giận giậm chân, nhưng chỉ dăm ba câu của anh lại khiến cô cảm thấy trái tim ấm áp, hạnh phúc. Sức mạnh của tình yêu thật sự vô cùng kỳ diệu, mà sức mạnh của những người đang yêu còn thần kỳ đến mức không thể tưởng tượng nổi.

“Ừ, em biết rồi.”

“Không có việc gì thì cúp máy đi, em muốn đi làm, anh cũng đến bệnh viện sớm một chút đi.”

“Được.” Người nào đó lần này đặc biệt nghe lời, nói với Chu Hải Mạn phía điện thoại bên kia nhẹ nhàng, “Vây tối chúng ta gặp lại.”

Yêu cô phải dũng cảm nói ra, yêu cô phải để cho cô biết, yêu cô phải để cho cô hạnh phúc và vui vẻ, Tiết Thiệu Luân nhẹ nhàng vuốt màn hình điện thoại di động, hai phút hai giây. Trước kia tưởng rằng mình không có cơ hội, cho nên thiếu chút nữa chỉ gặp thoáng qua cô. Hiện tại, anh rốt cuộc cũng có cơ hội, từng trải qua việc không có được, bàng hoàng và mất mát, cho nên càng thêm quý trọng nắm giữ.

“Ai nha, người gặp chuyện tốt tinh thần thật thoải mái nha, Tiểu Mạn, có chuyện vui gì vậy, mau thành thật khai báo.” Chu Hải Mạn vừa đi vào phòng làm việc, liền chạm mặt Lâm Hiểu Lê đang cầm một ly cà phê nóng.

Chu Hải Mạn bắt giác nhú mày, cô biểu hiện rõ ràng vậy sao?

“Làm gì?” Chu Hải Mạn làm bộ nghe không hiểu lời của cô, tiếp tục đi về phía trước, “Tôi thì gặp được chuyện gì tốt chứ? Không xui xẻo là cảm ơn lắm rồi.”

“Cát ——” Lâm Hiểu Lê bĩu môi, “Ở trước mặt tôi nói láo, nha đầu cô cũng phải tu luyện thêm mấy năm nữa hẵng nói, cô xem gương mặt này, giống y như cây xương rồng ngoài ban công, mùa xuân đến thật rồi.”

Ếc, Chu Hải Mạn vô thức liếc mắt một cái tới ban công, lại nói cây xương rồng này một năm bốn mùa đều xanh tốt, dieexnddafnleeqsyddoon nhưng mùa xuân lại có sự khác biệt, sinh khí bừng bừng, tràn đầy sức sống.

Chẳng lẽ? Cô đưa tay sờ sờ mặt của mình, cô cũng bắt đầu thay đổi biểu lộ sự vui mừng ra mặt rồi hả?

Lâm Hiểu Lê nhìn phản ứng của cô biết đã có triển vọng, vì vậy lòng bát quái hiểu kỳ nổi lên, một mạch đi theo Chu Hải Mạn thẳng đến trước bàn làm việc của cô, “Có phải là..... À?”

Khóe miệng cô cong lên, lông mày hơi dựng ngược lên, vẻ mặt bỉ ổi khiến Chu Hải Mạn khóe mắt không tự chủ kéo lên, gương mặt cảnh giác nhìn cô nói: “Cái gì hả?”

“Được rồi, đừng giả bộ nữa.” Lâm Hiểu Lê trừng cô, “Chuyện giữa cô và bác sĩ đẹp trai đó đã truyền khắp mọi xó xỉnh của phòng luật chúng ta rồi, bây giờ cô còn giả vờ với tôi?”

“Vậy nếu các người đều biết rồi, sao còn tới hỏi tôi?” Chu Hải Mạn xỏ xiên cô, bắt đầu vùi đầu vào mấy vụ án nhận gần đây.

“Thật sao??? Là được rồi???” Lâm Hiểu Lê đột nhiên hô to gọi nhỏ, “Tiểu Mạn, thật tinh mắt! Chúng tôi thảo luận là một chuyện, chính cô thừa nhận, xác định quan hệ lại là một chuyện khác. Giống như soái sa lần trước ngày ngày tới đón cô tan làm, các chị em còn tưởng rằng hai người cuối cùng có thể thành đôi rồi, nhưng ai ngờ còn chưa nghe được chút phong thanh nào, anh ta lại đột nhiên biến mất.”

“Ai nha, Tiểu Mạn, nói thật tôi rất mừng cho cô, cô tiếp tục như vậy nữa, tôi còn hoài nghi thiên hướng của cô có vấn đề.”

= =, Nghiêm trọng vậy sao? Chu Hải Mạn hoảng sợ, nhưng mà cô thật may mắn lúc ấy không nói mối quan hệ của mình với Lã Thượng Khôn ra, nếu không bây giờ, tên tuổi của Lã Thượng Khôn chắc sẽ không biến mất triệt để cuộc sống của cô thế này.

Năm đó thậm chí cô không kích động nói ra tình cảm với Lã Thượng Khôn, mà bây giờ đối với Tiết Thiệu Luân, mỗi một phút mỗi một giây đi cùng với anh cũng an tâm tự nhiên.

Cô quả thật yêu rồi, cũng vui lòng để cho các chị em chia sẻ sự ngọt ngào và vui vẻ này.

Mùa xuân đến rồi

mọi người đều biết nên làm gì đi...

57. Chương 41

“Tiết Thiệu Luân, dừng lại —— xuống ——” bị anh hôn gần như sắp không thể hô hấp được, lời nói ra cũng mềm mại vô lực, cô không biết âm thanh kháng cự mềm mại hiếm có này lại càng kích thích người nào đó.

Cái tay kia của Tiết Thiệu Luân dò vào trong quần áo cô hừng hực mạnh mẽ, sau khi chạm được vào da thịt mịn màng của cô thì dường như trở nên điên cuồng, không kiềm chế được. Một đường hướng lên, tìm tới trước ngực cô, tại nơi mềm mại cách áo lót tiếp tục xoa nắn. Thân thể của anh càng ngày càng nóng, không khí xung quanh cũng sôi sục theo, hôn một đường xuống phía dưới, cách chiếc áo T-shirt mỏng manh, môi của anh rơi vào một cái tay không rãnh rỗi đang ở trên nơi mềm mại kia.

Chu Hải Mạn cảm giác được rõ ràng, nơi nào đó của tên lưu manh lại nổi phản ứng, cứng cứng chống giữa hai bắp đùi cô, còn tiếp tục như vậy nữa thì không thể dập tắt đám lửa kia được, “Tiết Thiệu Luân, dừng lại, dừng —— ách —— dừng lại ——” cô giãy dụa thân thể, nghiêng rằng nghiêng lợi lạnh lùng cảnh cáo anh, “Nếu không —— tự gánh lấy hậu quả!”

Vùi ở trước ngực cô điên cuồng gặm rồi hôn, người nào đó nghe vậy ngẩng đầu lên, trong mắt mang theo sự điên cuồng vẫn chưa thỏa mãn, nhếch miệng lên cười quỷ quái, mỗi lần hít một thở đều phả ra hơi thở nóng trên người, có thể có hậu quả gì? Cùng lắm là anh ăn cô rồi bị cô hành hung một trận, bây giờ muốn anh dừng lại, tuyệt đối không thể nào, anh vẫn là đàn ông! Truyện chỉ được đăng tại Diễn đàn.

“Mạn Mạn, em có biết đáng về em làm mặt lạnh càng làm cho trong lòng anh ngứa ngáy hay không? Đây là em đang cố ý khiêu khích biết không hả?” Nói xong thì cúi xuống hung hăng cắn một cái lên gò má cô, “Nếu em khiêu khích anh, thì không thể trách anh không khống chế được mình.”

Tên cầm thú này, móng vuốt của anh đang dần di chuyển xuống dọc theo bên eo cô, hể nơi anh chạm qua đều hơi ngứa ngáy, Chu Hải Mạn cắn chặt môi dưới, cô cũng rất khó chịu, nhưng thật sự không thể ——

Ngón tay của anh nhẹ nhàng vuốt ve dọc theo lưng quần cô, có khuynh hướng tiếp tục đi xuống, vòng đi vòng lại, thân thể Chu Hải Mạn co rút bị cảm giác tê liệt hành hạ, muốn gạt bỏ nhưng gặp trở ngại, “Tiết Thiệu Luân, anh đừng hối hận!” Còn đùa giỡn tiếp như vậy, anh còn có thể dừng được sao?

“Hối hận? Tại sao anh phải hối hận?” Bàn tay của anh đặt trên xương hông của cô, dáng người của cô rất đẹp, đường cong lả lướt, chỉ nhìn xa xa cũng đủ để khiến đàn ông chảy nước miếng, huống chi anh còn có được cơ hội đây ngã cô, “Mạn Mạn, anh rất thích em.”

Không có tiền đồ, Chu Hải Mạn liếc mắt một cách vô lực về phía trần nhà, bàn tay di động trên người cô cuối cùng càng chạy xuống phía dưới, lướt qua xương hông cô, hình như còn muốn tiếp tục mò xuống nữa, “Đây là cái gì?”

Đối mặt với ánh mắt u mê mịt mù của ai đó, Chu Hải Mạn đồng tình vươn tay ra vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ của anh, “Anh Tiết, ngoan —— dì cả của em tới thăm rồi, cho nên ——” cô khẽ cắn răng, như hung hăng thở ra một hơi, “Mấy ngày nay thật sự không được!”

“Ầm ——” Tiết Thiệu Luân vô lực nuốt nước miếng một cái, ma quỷ luồn vào trong quần áo của cô, hình như còn phải xác định lại một phen, nhích tới nhích lui vô cùng không chân thật. Chu Hải Mạn dùng sức đẩy người nào đó đè ở trên người cô chưa thỏa mãn dục vọng một cái, mạnh mẽ lôi móng vuốt của anh từ trong áo cô ra ngoài, “Buổi chiều hôm nay đã tới, em không lừa anh, anh quên tối hôm nay chỉ có một mình anh ăn kem thôi sao?”

Vì vậy, cô không đụng một chút đồ lạnh nào, lúc ăn cơm tối anh cố ý mua cho cô đồ cay cũng không dùng, là bởi vì —— dì cả cô tới ——

Khi Tiết Thiệu Luân phản ứng lại, vẻ mặt còn khó coi hơn cả khi khóc, khó trách hôm nay cô không sử dụng vũ lực, khó trách hết lần này đến lần khác cảnh cáo mình, là bởi vì anh tha thiết muốn tiếp tục cũng không thể được.

T_T Làn phản công này quả thật còn làm cho người ta khó chịu hơn việc cho anh hai quyền, Tiết Thiệu Luân kèm chế sự khô nóng trong lồng ngực, bởi vì động tình, gương mặt sung huyết đỏ bừng, hung hăng nói: “Em không nói sớm!”

Chu Hải Mạn cau mày về vô tội, “Em sớm đã cảnh cáo anh, là do chính anh không nghe lời.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Thân thể anh cương cứng, khó chịu, không dám cử động chút nào.

“Có thể làm sao?” Chu Hải Mạn liếc nơi nào đó đang hưng phấn của anh một cái, lạnh nhạt nói, “Chính anh giải quyết thôi, đi vào trong phòng tắm, tắm nước lạnh.”

Tiết Thiệu Luân tức giận tới mức chỉ muốn hạ gục người phụ nữ trước mắt này, triệt phá, ăn cô vào trong bụng, nhưng bây giờ người ta có dì cả hộ thân, anh cũng không thể cầm thú chiến đấu tiếp như vậy được.

“Chu Hải Mạn, xem như em lợi hại!” Anh tức giận đứng dậy, rõ ràng hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng không thể phát tiết, bị cô hành hạ chỉ thiên, chửi má nó ở trong lòng.

Chu Hải Mạn hả hê cười, tiện tay chỉnh lại quần áo bị anh vò rối một chút, ở sau lưng anh từ từ nói: “Giải quyết nhanh một chút, em cũng muốn tắm để đi ngủ đây.”

--#, Tiết Thiệu Luân thân thể vẫn còn cứng, vừa mới đi không được mấy bước, nghe được cô nói như vậy, tức giận tới mức nghiêng răng, “Nếu không, em giúp anh giải quyết?”

“Em mới không cần!” Chu Hải Mạn bĩu môi, nhìn đáng về mắt anh đỏ ngầu có cảm giác mình khi dễ người ta quá rồi, giọng nói không tự chủ dịu đi, “Trên người em không thoải mái, anh còn muốn khi dễ em ——”

Ai khi dễ ai vậy? Tiết Thiệu Luân oan ức sắp khóc, nhìn lại bộ dạng thuận theo gãi đầu của cô, dáng vẻ hờn dỗi làm nũng mê người, Tiết Thiệu Luân có cảm giác thân thể như muốn nổ tung, yêu tinh này, nhất định là trời cao phải tới hành hạ anh, thật sự quá mệt nhọc rồi!

“Anh cố gắng nhanh lên một chút ——” yết hầu lặn xuống hai cái, anh vội vàng xoay người sang chỗ khác, cố tự trấn định nói, “Em đi xuống lầu tìm Manhattan về trước đi.”

“Được.” Chu Hải Mạn cố nén mới không bật cười, thật ra thì Tiết lưu manh cũng không coi là quá cầm thú, tối thiểu định lực vẫn có.

Buổi tối, Chu Hải Mạn bị đau bụng tỉnh dậy, từ trước đến giờ thể chất cô rất tốt, số lần đau rất có hạn, nhưng đau thế này quả thật khó nhịn. Khoác cái áo khoác, mở cửa phòng cẩn thận từng li từng tí, bên trong phòng rất yên tĩnh. Diễn « đàn «Lê«Quý«Đôn Chu Hải Mạn xỏ dép đi vào nhà bếp, nhưng mới vừa đi được nửa đường thì nghe được bên căn phòng cách vách truyền đến hàng loạt tiếng rên rỉ, giống như âm thanh đứa bé gặp cơn ác mộng bị hù dọa, thân thể Chu Hải Mạn cứng đờ, căn phòng cách vách không phải là phòng Tiết Thiệu Luân hay sao?

“Cha —— cha ——” bước chân không khỏi chuyển hướng, tiếng anh rên rỉ thống khổ trong mơ không rõ, hình như là gọi cha, Chu Hải Mạn nhẹ nhàng gõ cửa, không có phản ứng.

“Tiết Thiệu Luân, Tiết Thiệu Luân ——” cô đứng ở ngoài cửa gọi tên anh nhưng vẫn không được đáp lại.

Trong mơ, anh giống như phải nhẫn nhịn mỗi thống khổ nào đó, tiếng rên rỉ đứt quãng không có ngừng, Chu Hải Mạn đứng lặng ở trước cửa ngẫm nghĩ mấy giây, dùng sức xoay nắm cửa một cái, cửa phòng bị mở ra.

Dò tìm mở đèn trong phòng, thời khắc ánh đèn sáng lên kia, Chu Hải Mạn thấy được cảnh tượng Tiết Thiệu Luân nhú chặt mày, hình như còn thống khổ hơn so với cô bị đau bụng kinh, thân thể còn không ngừng ở trên giường vằn qua vằn lại.

“Tiết Thiệu Luân ——” cô tới gần gọi tên anh, vươn tay vỗ vỗ mặt của anh, “Tiết Thiệu Luân, tỉnh dậy, tỉnh dậy đi.”

“Cha ——” đến gần, Chu Hải Mạn rốt cuộc cũng nghe rõ anh gọi cái gì, bất giác nhú mày lại, bọn họ quen nhau lâu như vậy, đều không nhắc tới người nhà của mình. Anh gặp ác mộng thể nào, mới khổ sở như vậy.

Pia~pia—— Chu Hải Mạn dùng vừa sức một chút, trước kia cô đã sớm muốn đánh lên gương mặt trắng nhỏ này, “Tiết Thiệu Luân, tỉnh lại, Tiết Thiệu Luân ——”

Có thể là đau đớn do bị cô đánh, cũng có thể do nghe được giọng của cô, thân thể vằn vẹo của Tiết Thiệu Luân cuối cùng cũng an phận nằm im. Đột nhiên mắt mở ra, sau khi thấy Chu Hải Mạn trước mắt, hơi kinh ngạc, ngồi dậy nói: “Sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”

Chu Hải Mạn thầm thở phào nhẹ nhõm, xoa bụng vẫn còn đau nói: “Mới vừa rồi anh gặp ác mộng, một mực nói mơ đấy.”

Tiết Thiệu Luân cau mày gãi gãi tóc sau ót, “Anh gặp ác mộng? Anh đã nói cái gì rồi?”

“Cũng không có gì, chính là không ngừng kêu cha, cha ——” chú ý vẻ mặt anh trong nháy mắt trở nên âm u, Chu Hải Mạn cẩn thận từng li từng tí hỏi, “Tiết Thiệu Luân, anh không sao chứ?”

Tiết Thiệu Luân hơi ngẩn ra, dùng nụ cười che giấu quá khứ, “Không có việc gì, anh làm phiền đến em phải không?”

Chu Hải Mạn cười, lắc lắc đầu, “Không có ——” nếu không phải cô đau đến không ngủ được, căn bản sẽ không nghe được âm thanh rên rỉ của anh.

“Em làm sao vậy? Sắc mặt khó coi như vậy ——” Tiết Thiệu Luân nhìn Chu Hải Mạn, đột nhiên phản ứng kịp, “Đau?”

Biết anh là bác sĩ, mặc dù chỉ là bác sĩ ngoại khoa, không thể gạt được anh, Chu Hải Mạn không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn gặt đầu một cái, “Rất ít khi thấy đau, lần này cũng không ăn chút đồ lạnh nào, lại cảm thấy rất đau.”

Tiết Thiệu Luân lập tức nhảy xuống từ trên giường, đỡ cô ngồi lên trên giường của mình, “Em ở đây nằm một lát, trong nhà có đường đỏ và gừng, anh sẽ nấu chén nước gừng đường đỏ cho em.”

“Không cần phiền phức như vậy ——” Chu Hải Mạn nín thở tay Tiết Thiệu Luân lại, “Rót cho em ly nước lọc là được.”

Tiết Thiệu Luân cúi xuống vuốt vuốt tóc của cô, “Nói cái gì đó? Ngoan ngoãn nằm xuống, anh đã nói với em rồi, không có chút phiền toái nào cả, có bạn trai để làm gì? Anh còn mong chờ ngày ngày được em sai khiến đây.”

Chu Hải Mạn cười khê, đây là người vừa mới ở trong cơn ác mộng còn cau mày rên rỉ sao? Nhưng mà cơn ác mộng thế nào mới có thể khiến một người đàn ông khổ sở thành cái dạng đó như vậy? Hơn nữa, nhìn ánh mắt vừa mới tránh né của anh, hình như cất giấu tâm sự gì đó.

“Ngồi ngắn người cái gì hả? Nằm nghỉ một lát đi.” Qua mười lăm phút, Tiết Thiệu Luân cầm một chén nước đường đỏ nóng hổi đi vào phòng ngủ.

Nằm ở trên giường của anh? Chu Hải Mạn cau mày, đây không phải là đưa sói vào miệng cọp sao?

“Uống cạn đi, bổ sung khí huyết, uống vào sẽ không đau như vậy nữa.” Nói xong thì ngồi ở mép giường, múc một muỗng đưa lên miệng Chu Hải Mạn, “Cẩn thận nóng ——”

Chu Hải Mạn hết nhìn anh, lại nhìn chén nước đường đỏ, trong nháy mắt tim đập mạnh và loạn nhịp, người đàn ông này vì cô làm bất cứ chuyện gì hình như cũng tự nhiên như vậy, rõ ràng mấy giờ trước còn bị cô chọc tức phải nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng chăm sóc dịu dàng khiến lòng người thật ấm áp.

“Nghĩ gì thế, đồ ngốc?” Anh cúi lại gần cô, “Lời nói của bác sĩ em còn không tin sao? Hay là —— em lo lắng anh sẽ cho thuốc gì vào canh này? Em luôn như vậy, có Kim Giáp hộ thân, trong lòng em, anh không đến nỗi cầm thú như vậy chứ?”

Mang theo một luồng oán khí chưa thỏa mãn dục vọng, thật là mới vừa rồi rõ ràng rất cảm động, không khí tốt như vậy lại bị anh làm hỏng rồi, Chu Hải Mạn không khỏi cau mày suy nghĩ sâu xa, đàn ông đều như vậy, nhưng cô vẫn là gặp được lưu manh trong cực phẩm?

“Mùi vị rất lạ ——” cô nhíu mày uống một ngụm nhỏ, chép miệng một cái, bĩu môi nói.

“Ngoan ——” Tiết Thiệu Luân nhếch miệng cười dụ dỗ cô, “Chỉ có một chén nhỏ, đáng uống hết đi.”

Quả thật đáng một chút, không biết anh đã dành bao nhiêu lần một chén nước gừng đường đỏ mới uống hết vào, “Nằm xuống ngủ đi ——” anh cầm chén để lên trên tủ đầu giường, xoay người vuốt bộ tóc ngắn mềm mượt của cô.

Chu Hải Mạn cảnh giác trốn to hai mắt, “Em trở về phòng của mình ngủ thì hơn.”

“Còn đề phòng anh, còn đề phòng anh ——” Tiết Thiệu Luân bắt đắc dĩ nâng trán, “Em nói xem em luôn như vậy, anh làm sao dám làm chuyện xấu?”

“Anh học y, phương diện này cũng tự mình nghiên cứu một chút, em ngoan ngoãn nằm xuống, anh sẽ xoa cho em, sẽ rất thoải mái, nha?”

Vừa nghe anh nói như vậy, lòng cô trong nháy mắt tan chảy, có lẽ chén nước đường đỏ kia bắt đầu phát huy công hiệu, cả người cảm thấy ấm áp, “Không cần, hiện tại em không đau.” Bởi vì cơn ác mộng nên anh ngủ không được ngon giấc, cả hai đều cần nghỉ ngơi thật tốt, dĩ nhiên flequyển cô cũng mới vừa uống nước đường đỏ xong, nhìn một chút cũng không đau đớn lắm.

“Nói càn ——” Tiết Thiệu Luân kéo chăn qua đắp lên người cô, “Em cho rằng đó là tiên đan diệu dược hả, lập tức thấy hiệu quả, ngoan ngoãn nằm xuống, anh xoa cho em.”

Trước kia, cảm thấy Tiết Thiệu Luân rất lưu manh, thỉnh thoảng suy nghĩ một chút ưu điểm của anh cũng chỉ là sống chung tương đối thoải mái tự nhiên, nhưng kể từ khi chung đụng phát hiện ưu điểm của anh càng ngày càng nhiều, Chu Hải Mạn bị anh dụ được ngoan ngoãn nằm trên giường, giọng của anh quá ấm áp, làm cho người ta không nỡ rời đi.

Bàn tay anh luồn vào trong chăn, lướt qua cái eo thon nhỏ của cô, từ từ tiến vào trong áo ngủ của cô, anh mới vừa đụng vào bụng cô, cô cũng bất giác co rụt lại, khắp phần bụng xẹp xuống, Tiết Thiệu Luân mỉm cười, “Tay của anh lạnh quá sao?”

“Không phải ——” Chu Hải Mạn bĩu môi, là thân thể của cô phản ứng quá nhạy cảm với anh.

Tay của anh bắt đầu nhẹ nhàng xoa bụng của cô, vừa bắt đầu rất nhẹ, sau đó lại tăng thêm sức lực, bàn tay rộng mở ấm áp có lực, giống như là một túi nước ấm nhiệt độ ổn định xoa bóp, rất thoải mái.

“Làm gì mà nhìn anh dữ vậy? Không ngủ được hả?” Anh ngẩng đầu lên vừa đúng đụng phải ánh mắt không hề chớp của cô, không chớp mắt lấy một cái, khóa chặt anh lại.

“Không ngủ được ——” anh nhìn cô cười, đèn chiếu sáng lên trên gương mặt của anh, càng ngày càng nhu hòa, “Nếu không trước khi ngủ chúng ta kể chuyện xưa cho bảo bối Mạn Mạn? Ừ, anh nghĩ, em muốn nghe chuyện công chúa Bạch Tuyết hay là cô bé quàng khăn đỏ?”

“Phốc ——” Chu Hải Mạn rốt cuộc không nhịn được bị anh chọc cười, “Sao giống như dỗ trẻ con vậy? Hơn nữa trông rất có kinh nghiệm.”

“Không phải là ——” anh vẫn giữ động tác êm ái có lực, cười híp mắt trả lời, “Công việc trong bệnh viện đều phải tiếp xúc với mọi độ tuổi khác nhau, trẻ con té bị thương, bị gãy xương đến bệnh viện chữa trị cũng rất nhiều. Tuổi bọn trẻ vốn nhỏ, hơn nữa đều sợ bác sĩ, anh đành phải dùng tính khí hòa dịu, dụ dỗ chúng nó, đợi chúng nó loại bỏ hết cảm giác sợ hãi đối với anh, đến khi cảm thấy anh bác sĩ này thật đáng yêu mới chịu phối hợp điều trị. Nay, em còn khó dụ dỗ hơn những đứa bé kia?”

“Ha —— khó trách, vậy anh có đụng phải người bạn nhỏ dễ đặc biệt khó khăn hay không?” Chu Hải Mạn cười hỏi.

“Có chứ, có một lần có một cô bé chân bị trật khớp, tương đối nghiêm trọng, anh là bác sĩ điều trị chính của cô bé, mỗi khi tới gần bé, bé đều khóc, đừng nói chi là đụng được chân của bé. Cha mẹ của bé ở bên cạnh vừa dụ dỗ, vừa hù dọa đều không có tác dụng, cuối cùng anh đành phải ra trận, tặng cô bé một hộp chocolate thật lớn, bé mới đồng ý nói chuyện với anh, yên tâm mà đưa chân cho anh.”

“Còn có một bé trai, rất nghịch ngợm phá phách, chính là sợ bác sĩ, vừa bước vào bệnh viện thì bắt đầu ầm ĩ, trên đùi chảy máu kêu khóc đòi về nhà, lần đó thật là giầy vò anh không ít, bé trai không dễ dàng dùng kẹo chocolate dẹp yên, anh liền..... Mạn Mạn —— ngủ rồi sao?”

Giọng của anh giống như có tác dụng an thần, bụng được anh xoa bóp đã không cảm thấy đau nữa, trên chăn bông có mùi vị của anh, mùi của ánh nắng sạch sẽ, người rất thoải mái, Chu Hải Mạn cứ như vậy khẽ nhếch miệng ngủ thiếp đi.

Tiết Thiệu Luân nhỏ giọng kêu cô mấy tiếng, xác định cô đúng đã ngủ thiếp đi, thì nhẹ nhàng thu hồi bàn tay dính trên bụng cô, cẩn thận từng li từng tí giúp cô đắp kín chăn mền.

Dáng vẻ cô yên tĩnh lại cực kỳ động lòng người, thời điểm nhất là ngủ say, hàng lông mi dày rũ xuống giống như cây quạt, trong phòng rất yên tĩnh, đến mức có thể nghe được tiếng hô hấp đều đều cô. Ngón tay Tiết Thiệu Luân nhẹ nhàng lướt qua gương mặt của cô, cúi xuống hôn lên trên trán cô một cái, khẽ miêng nâng lên đường cong đẹp mắt, hình như chỉ cần nhìn cô thế này đã cảm thấy rất thỏa mãn.

“Mạn Mạn, ngủ ngon, có giấc mộng đẹp.”

Em yêu, có mơ thấy anh không?

58. Chương 40

Editor: Cookie Oh

Cảm giác đó giống như ngày xuân đón ánh mặt trời, cả người cùng tinh thần đều sáng khoái, nhìn luật sư Chu từ trước đến giờ luôn có mặt than cũng bị tình yêu làm cho nhu hòa, tình cảm của các cô gái còn độc thân trong phòng luật càng thêm nảy nở, sức mạnh của tình yêu!

Nảy nở mãnh liệt nhất chắc là Tiết Thiệu Luân, cả ngày anh đều ngâm nga ca khúc thiếu nhi ra ra vào vào các phòng bệnh. Anh vốn có vẻ ngoài tốt, chỉ cần đứng yên bất động cũng có thể khiến người ta đầu óc choáng váng, tâm trạng rạng rỡ hôm nay lại càng làm cho cô y tá nhỏ đi theo anh mấy lần không nhìn được bịt mũi, chỉ sợ máu mũi chảy ra.

Buổi chiều, lúc nghỉ ngơi, nhận được tin nhắn của người nào đó, nụ cười ngay tức khắc nở trên môi Chu Hải Mạn, mở ra xem, trên đó chỉ có mấy chữ ngắn ngủn, nhưng vẫn làm cho người ta nhận ra, “Tối về nhà ăn cơm, được không?”

“Được.”

“Ăn cái gì?”

Chu Hải Mạn do dự một lát, trả lời: “Anh muốn ăn gì?”

“Hắc hắc he he, có thể ăn em không?”

--#, Quả nhiên là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, Chu Hải Mạn hơi nheo mắt, ngón tay ở trên bàn phím gõ thật nhanh, “Muốn ăn quả đấm của em rồi hả? Muốn bên trái hay bên phải?”

“..... Anh sai rồi —— muốn ăn thịt.”

“Ừ, trở về làm thịt kho tàu cho anh ăn.”

“Được, anh yêu em, bảo bối Mạn Mạn của anh.”

Chu Hải Mạn khẽ xoa cánh tay nổi da gà, người này nói năng thật là càng ngày càng không có giới hạn rồi.

Vì vậy, bữa tối đáp ứng yêu cầu mãnh liệt của ai đó, Chu Hải Mạn làm một bàn món ăn, thật ra thì chính cô cũng cực kỳ Diễn Đan Lê Quý Đôn vui mừng. Dù sao, kể từ khi Chu Vũ Khiết mập lên thì đòi giảm cân, cô theo cô ấy nhiều năm ăn rau xanh, mỗi lần về nhà đều quán lấy Thái Mỹ Đình cố ăn nhiều thịt hơn một chút.

Người ta thường nói, cơm no suy nghĩ —— éc, khi Chu Hải Mạn rửa chén xong, đi ra khỏi phòng bếp thì nhìn thấy Tiết Thiệu Luân vùi trên sofa nhìn chăm chăm cô, = =, Chu Hải Mạn quét mắt một vòng xung quanh, hỏi “Manhattan đâu rồi?”

“Xuống lầu tìm Nha Nha rồi.”

“Nha Nha?” Chu Hải Mạn cau mày, cái tên này giống như tên của một con chó nhỏ.

“Ừ, lầu dưới có một nhà mới chuyển đến, bà chủ nhà bọn họ cũng nuôi một con cún ngộ gọi là Nha Nha, cái.” Nói đến giới tính của con chó nhỏ kia, Tiết Thiệu Luân như có ý gì sâu xa, cười một tiếng.

= =, Cho nên, anh Tiết, anh nói ra một đồng này, cuối cùng vấn đề chính là hai chữ đó, dung túng con trai của mình đêm khuya ra ngoài cùng chó nhỏ xinh đẹp, anh có ý gì đây?

“Hôm nay, anh tìm được mấy đĩa phim rất hay, đều là đồng nghiệp giới thiệu, cùng nhau xem đi.” Tiết Thiệu Luân kéo Chu Hải Mạn vẫn còn đang sưng sờ qua, “Nhất định em sẽ thích.”

+ + Anh không nói câu cuối cùng còn tốt, Chu Hải Mạn ngồi sát anh, cuộn mình trên ghế sofa. Trong lòng đặc biệt âm u nghĩ, anh không phải là muốn mời cô cùng nhau xem AV chứ, ý nghĩ này mới vừa xuất hiện trong đầu, Chu Hải Mạn liền hung hăng tự tát mình một cái, tại sao cô có thể không thuần khiết như vậy?

Nhưng mà nhìn dáng vẻ người nào đó cười đến hai mắt híp lại, quả thật rất khó làm cho người ta nghĩ mấy cái đĩa kia thuần khiết, “Ừ, nói trước thì hay lắm, xem phim thì xem phim, đừng có tâm tư gì không đứng đắn, đến lúc em đánh cho anh răng rơi đầy đất chớ oán trách em không nhắc nhở anh trước.”

Nụ cười Tiết Thiệu Luân trên mặt cứng lại, người phụ nữ này có biết cô làm mặt lạnh càng khiêu khích anh ngứa ngáy hay không hả? Chỉ có điều, phụ nữ có Taekwondo cấp ba quả thật không thể dắc tội, vì vậy Tiết Thiệu Luân lấy lòng cười nói: “Anh có thể có ý đồ gì không đứng đắn chứ? Em không cần từ sáng đến tối đều đề phòng anh như đề phòng trộm cướp vậy chứ?”

Chu Hải Mạn ghen hòng không nói gì, thật ra thì còn mệt mỏi hơn đề phòng cướp, bởi vì vừa phải đề phòng anh hạ gục cô, còn phải đề phòng mình sẽ không phản công, nếu không sẽ rất mất mặt!

Chỉ là, Tiết Thiệu Luân quả thật không gian ác như cô nghĩ, mở bộ phim thứ nhất lên chính là phim cô vẫn luôn muốn xem mà không có thời gian, Chu Vũ Khiết cũng không đồng ý xem với cô, phim kinh dị. Thật ra thì xem phim kinh dị cũng có thú vui riêng, đó là đêm khuya yên tĩnh, càng xem càng sợ, càng sợ càng kích thích, kích thích càng mãnh liệt lại càng muốn xem.

Nhưng mà chỉ có mỗi Chu Hải Mạn có hứng thú, Tiết Thiệu Luân vốn cho rằng cô sẽ bị dọa phải dựa vào anh, hoặc là trực tiếp nhảy lên ôm anh, chưa từng nghĩ, hai con mắt cô chăm chú nhìn màn ảnh, hoàn toàn không quan tâm tới sự tồn tại của anh. Là ai nói, bảo đảm một bộ phim có thể giải quyết?

Đã qua nửa giờ, trên người cô có hương chanh nhàn nhạt, anh cố gắng đuổi sự kích động rục rịch trong lòng đi, muốn dán mắt lên cặp răng nanh trong phim, nhưng ở dưới ánh huỳnh quang cô lộ ra vẻ đẹp nhu hòa, đôi chân nhỏ trần trụi ngồi xếp bằng ở trên ghế sofa, phần thân thể lả lướt trong chiếc áo T-shirt rộng, anh thêm thường đã lâu.

“Hay là chúng ta đổi một bộ phim khác đi?”

Chu Hải Mạn trông rất hứng thú, mắt nhìn chăm chăm màn ảnh không nhúc nhích, trả lời: “Anh sợ sao?”

“Tất nhiên là không——” chẳng qua là không đạt được mục đích, muốn tạo không khí lãng mạn mà chẳng được chút nào cả, “Anh chỉ sợ em không thích.”

Cô không thích? Cô không thích thì sao có thể nhìn chăm chăm màn ảnh không nhúc nhích, tròn mắt thích thú, = =, Chu Hải Mạn không hề đếm xỉa đến anh nữa, tiếp tục chăm chú nhìn người sói hung tàn cắn đứt cổ kẻ xâm lăng.

Tiết Thiệu Luân liếc nhìn màn ảnh một cái, cảm thấy mình còn đói khát hơn so với người sói hút máu, “Cho em, bỏng ngô ——”

“Cảm ơn ——” vẫn không thèm liếc anh một cái, chỉ là, Tiết Thiệu Luân âm thầm vui mừng, rốt cuộc lại được gần cô hơn một centimet.

Chu Hải Mạn vừa ăn bỏng ngô, vừa chìm đắm trong không khí phim khấn trương, tính mạng ngàn cân treo sợi tóc, hoàn toàn không ý thức được, trong đôi mắt người nào đó đang biểu lộ ánh sáng xanh thăm thẳm.

Người nào đó lén lút vươn tay đặt ở hông của cô, không có phản ứng, chính là ngầm cho phép, Tiết Thiệu Luân vui vẻ hơn một chút, chỉ là ôm một đại mỹ nhân như vậy, sự kích động trong lòng anh càng ngày càng mãnh liệt rồi. Mùi hương của cô quanh quẩn ở chóp mũi, làn da như tuyết của cô đang gần ngay trước mắt, Tiết Thiệu Luân thử thăm dò ở sau tai cô, ấn xuống một cái hôn, giọng nói vào ban đêm cực kỳ mỉa mai, “Chu Hải Mạn, anh có thể hạ gục em sao?”

Giống như người sói kia vừa mới hạ gục con mồi, anh có thể hạ gục cô sao? Chu Hải Mạn nghe vậy thân thể cứng đờ, rất nhanh rút một tay ra, gõ lên đầu anh một cái, “Không thể!”

“Chu Hải Mạn, em thật không có nhân tính!” Người nào đó uất ức cọ tới cọ lui ở trên người cô.

Phim đã tiến triển đến giai đoạn cuối cùng, người cùng động vật ở trong phim người chết kẻ bị thương, một mảng máu tanh, Chu Hải Mạn mắt cũng không chớp một cái, “Tiết Thiệu Luân, phạm quy là thất bại đó.”

Tiết Thiệu Luân bị giày vò nghiêng răng nghiêng lợi, “Chu Hải Mạn, xem như em lợi hại!”

Vì vậy, rõ ràng là người nào đó hào hứng bừng bừng tìm phim mà trừ tên phim, Tiết Thiệu Luân hoàn toàn không nhớ trong phim có những tình tiết gì, Diễn đàn Lê Quý Đôn nói là một bộ phim cũ, ấn tượng duy nhất chính là người sói bên trong cũng đói như anh.

Sau khi phim kết thúc, Chu Hải Mạn vuốt vuốt bả vai ê ẩm, nhân tiện nhìn sang gương mặt ai oán của Tiết Thiệu Luân, = =, vẻ mặt của anh có thể dùng từ vụn vẹo để hình dung, trán nhăn lên nhăn xuống, giống như là cố gắng hết sức chịu đựng cái gì đó.

“Tiết Thiệu Luân?” Cô nhú mày, dò xét chọc chọc vai của anh.

“Làm —— sao ——?” Âm thanh thô dát, mang theo hơi thở nồng đậm.

Chu Hải Mạn bắt giác căng thẳng theo anh, nhìn xuống dưới, ách, khó trách chịu đựng khổ cực như vậy, bản tính lưu manh lại phát tác một lần nữa, xem phim kinh dị cũng có thể nổi phản ứng, Chu Hải Mạn thật sự hết chỗ nói rồi.

Tiết Thiệu Luân nhìn gò má của cô khẽ ửng hồng, càng khó nhìn, hướng chỉ ánh mắt của cô rơi vào nơi nào đó đã nổi phản ứng của anh, vẽ kích động lẫn lộn trong lồng ngực như muốn phát ra, “Sao vậy?”

= =, Chu Hải Mạn lườm nguýt về phía anh, lạnh lùng nói: “Có cái gì tốt mà đòi khoe khoang? Đàn ông bẩm sinh hung bạo, luôn muốn chiếm hữu người phụ nữ mình thích, thương hại lòng thù hận của phụ nữ, từ xưa đến nay, chưa bao giờ chấm dứt. Cách giết người hợp pháp chính là kết hôn, nhưng mà điều này cũng chỉ là động cơ hợp pháp hóa của đàn ông mà thôi, bản chất vẫn giống nhau.”

Tiết Thiệu Luân mệt mỏi hoàn toàn rồi, người phụ nữ này tại sao cô có thể miêu tả hoan ái nguyên thủy nhất giữa nam nữ một cách lạnh nhạt như vậy, hung khí cái gì, còn có giết người? Nơi nào đó vừa mới còn cứng như sắt, không biết bởi vì xấu hổ hay bị hù dọa mà mềm nhũn xuống, anh hậm hực liếc mắt nhìn Chu Hải Mạn, mặt Chu Hải Mạn cũng đang ửng đỏ nhìn anh.

”Em đã chinh phục được trái tim anh, bây giờ ngay cả thân thể cũng bị em quản chế rồi, em phải chịu trách nhiệm với anh, bảo bối Mạn Mạn, chúng ta làm một

” bị hai ba câu nói của một người phụ nữ dọa cho gục xuống, vô cùng mất mặt, vì vậy, Tiết Thiệu Luân cố gắng dùng lời nói áp đảo Chu Hải Mạn.

“Ừm ——” khi anh nhào về phía cô, phản ứng đầu tiên của cô chính là muốn chạy trốn, nhưng cuối cùng lại không thoát khỏi ma trảo của tên sắc lang này. Thân thể bị anh giữ thật chặt, môi của anh chính xác che phủ trên đôi môi mềm mại của cô, cọ sát, mút vào, liếm láp, nghịch ngợm y như Manhattan, hết lần này đến lần khác xoay tới xoay lui ở trên môi cô. Cuối cùng, anh Tiết không thỏa mãn với nụ hôn đơn giản này, đưa đầu lưỡi ra nhẹ nhàng mở cánh môi của cô. Cô cho rằng anh sẽ dịu dàng như thế mà xong xuôi, nhưng khi lưỡi của anh thăm dò vào trong miệng của cô, bản tính lưu manh bắt đầu bại lộ, anh chiếm đoạt, lấy hết hương thơm trong miệng cô, hút hơi thở của cô. Cô bị anh hôn, hơi thở rối loạn, đôi tay vốn chống đỡ trên ngực anh dần dần vô lực trượt xuống, anh có thể dán vào cô càng gần hơn.

Mỗi một nơi trên thân thể đều dán sát vào nhau không có khe hở, nụ hôn của anh mang theo bá đạo cùng tình cảm chân thành, quần lấy lưỡi của cô, quét sạch mỗi một tấc mềm mại trong miệng cô, xua đuổi chút lý trí cuối cùng của cô. Chu Hải Mạn dần dần không chống đỡ được sự tấn công mãnh liệt của anh, thậm chí khi tay anh chạy dọc theo thân thể của cô thì cô cũng quên giãy giụa.

“Mạn Mạn, em là của anh.” Anh nỉ non bên tai của cô, nhẹ nhàng liếm vành tai xinh xắn của cô, anh nói giống như ma chú, cả người Chu Hải Mạn vô lực, hình như không thể động đậy, “Bảo bối, em thật biết nghe lời ——”

Anh một đường hôn xuống phía dưới, bờ môi mềm mại lướt qua chiếc cổ mảnh khảnh của cô, cuối cùng rơi vào xương quai xanh gợi cảm mê người của cô. Như đưa trẻ thèm ăn, anh vùi đầu ở cổ của cô, đầu lưỡi giống như một đốm lửa nhỏ, trong tiềm thức Chu Hải Mạn như mớ mịm kháng cự gì đó.

Tiết Thiệu Luân vừa hôn cổ cô, vừa dùng một tay xoa nắn hai phần mềm mại cách áo T-shirt và áo lót trước ngực, nhìn dáng vẻ say mê của cô, Tiết Thiệu Luân hài lòng nhếch miệng cười cười, “Mạn Mạn, em cũng muốn anh, đúng không?”

Không gặp phải cự tuyệt nào, Tiết Thiệu Luân tiếp tục hướng về phía cô hết gặm lại liếm, bàn tay vốn dùng bên eo cô càng không ngừng trượt xuống, nhấc vạt áo T-shirt lên chui vào.....

Khụ khụ —— ở chung quả nhiên là phương thức hỏa tốc nhanh nhất

~~ Chu Hải Mạn rốt cuộc bị hạ gục chưa?

Ừ.... Muốn biết tiếp theo như thế nào, chương sau sẽ rõ.

59. Chương 42

Cả đêm không mơ thấy gì cả, khi tỉnh lại, Chu Hải Mạn cảm thấy cả người mềm nhũn vô lực, dường như cái giường này còn có ma lực hơn so với chiếc giường của cô. Nhưng dưới áp lực khổng lồ của công việc, Chu Hải Mạn cố gắng mở đôi mắt buồn ngủ mờ mịt ra. Trời đất, cô tỉnh táo lại đồng thời cảm nhận được hơi thở của ai đó, còn có —— Chu Hải Mạn xê dịch thân thể tới bên giường, né tránh hành vi lưu manh vô ý thức của người nào đó, cô hung ác trợn mắt như nhìn một tên trộm đang cười gian xảo với cô, “Lưu manh ——”

Tiết Thiệu Luân vẫn cười híp mắt nhìn cô, còn vui vẻ giải thích với cô: “Em lại không hiểu, cái này gọi là phản ứng sinh lý bình thường, về y học gọi là ——”

Còn chưa nói hết câu thì bị cô trừng mắt, ánh mắt kia thật là —— chắc chắn, Tiết Thiệu Luân ngậm miệng, chạy một phát tránh xa cô. Tối hôm qua, anh cứ như vậy ôm lấy cô chìm vào giấc ngủ, vòng eo thon nhỏ như rần nước, hương thơm cơ thể thấm vào ruột gan, hô hấp giống như con mèo nhỏ. Anh ôm cô cũng hành hạ chính mình, yêu tinh nhỏ này nhất định không biết, tối hôm qua anh phải mất bao nhiêu định lực mới miễn cưỡng khắc chế được tâm tình này xuống đáy lòng, tự đánh mình bao nhiêu lần mới giữ vững tỉnh táo, không làm ra chuyện xấu.

“Anh làm gì thế?” Chu Hải Mạn dùng đôi tay chống đỡ trước ngực anh, nhúu mày trừng anh, “Phải rời giường rồi.”

“Cho anh ôm thêm một lát nữa ——” anh vùi ở cổ của cô trong oán giận, “Em không biết tối hôm qua anh bị em hành hạ đến sắp điên rồi, nhìn mà không thể ăn. Nếu tiếp tục như vậy nữa anh sẽ lòi hết tật xấu ra đấy. Anh đã nói với em, y học nói, chuyện như vậy không thể nhẫn nhịn quá lâu, nhẫn quá lâu thì tổn thương tới cơ thể không thua gì phụ nữ các em kinh nguyệt không đều.”

Chu Hải Mạn dùng sức giãy giụa, nghe lời của anh không khỏi mất trợn trắng, không ngờ người học y giả trò lưu manh cũng có thể có lý do quang minh lỗi lạc như vậy? “Đáng đời anh, rõ ràng anh có thể không cần ngủ cùng em.”

Đúng vậy, rõ ràng có thể, nhưng anh muốn ôm cô, muốn cảm nhận được hơi thở của cô, nghe mỗi lần cô hít thở. Mặc dù bị hành hạ, nhưng tràn đầy hạnh phúc. Anh giống như một giáo đồ thành kính, bởi vì quá yêu cô, ngược lại hành động như trẻ con, yêu đến mức không biết nên dùng hành động, ngôn ngữ nào bày tỏ.

“Đừng vịn vẹo nữa——” anh rên lên một tiếng, vỗ nhẹ lên cái mông của cô một cái, “Người châm lửa là em, nhưng người chịu hành hạ lại là anh đấy.”

“Này ——” Chu Hải Mạn yên tĩnh lại, chớp chớp mắt nhìn anh, “Chúng ta rời giường nha, đi làm sẽ bị trễ đó.”

“Ừ ——” Tiết Thiệu Luân hình như rất nghiêm túc suy xét lời của cô..., nhìn đáng vẻ cô không dám làm một cử động nhỏ nào, anh đột nhiên lật người, đè cô xuống dưới thân thể, cười gian nói: “Cho anh hôn một cái thì rời giường ——”

“Ừm ——” Cả sức nặng của anh đều đặt trên người của cô, cô hoàn toàn không thể động đậy, chỉ có thể mặc cho người ta ức hiếp, “Tiết Thiệu Luân —— ừm —— anh còn chưa đánh răng —— đấy.”

Còn luôn đầu lưỡi vào, quét sạch khắp miệng cô, đầu lưỡi cô cũng không thể may mắn thoát khỏi, bị anh bắt được thì mút lấy mãnh liệt, “Yêu tinh nhỏ này còn ghét bỏ anh, hừ, giày vò khiến anh mệt nhọc lâu như vậy, hôn một cái cũng không cho hả?”

Đâu chỉ có một cái hôn, rõ ràng là rất nhiều cái mà, Chu Hải Mạn im lặng kháng nghị, luôn tay vào trong tóc anh, lại bị anh mút càng thêm say đắm.....

Cuối cùng người nào đó rốt cuộc cũng thỏa mãn, sau khi hôn một cái thật vang dội lên mặt cô mới thả cô xuống giường, “Chúng ta cùng ra nhà vệ sinh ——”

Thật ghê tởm, cô trừng anh, “Không được!”

Anh vừa mặc quần áo vừa cười hắc hắc, nhìn cô lắc cái eo nhỏ đi về phía phòng của mình.

“Chúng ta cùng nhau đánh răng ——” anh xả bồn cầu, kéo cửa phòng vệ sinh ra nói với gương mặt lạnh lùng của Chu Hải Mạn.

Chu Hải Mạn bĩu môi, “Không được!”

“Đến đây đi ——” cuối cùng vẫn là bị anh mạnh mẽ kéo vào, người này nói không có chủ định nặn kem đánh răng không biết trời đất ở đâu, nặn xong cho cô rồi nặn của mình.

Chu Hải Mạn mím môi nhận lấy chiếc bàn chải đánh răng màu hồng trong tay anh, quay về gương nhú nhú mày nhìn người nào đó đang cười ngây ngô, bắt đầu đánh răng.

Chải rất đồng đều, cô sang trái, anh cũng sang trái, cô sang phải anh cũng sang phải theo, “Soạt soạt soạt ——” Chu Hải Mạn bất mãn trừng anh, anh cũng dương lông mày lên dừng lại theo. Diễn đàn làm bạn đời Trong lòng cô bốc lửa, sức lực đánh răng càng lúc càng lớn, Tiết Thiệu Luân kéo tay cô, đánh răng nên mơ hồ nói không rõ, “Chậm một chút, hàm răng cũng cần phải chăm sóc thật tốt, hãy nghe lời bác sĩ.”

“Hô ——” Chu Hải Mạn giận nghiêng răng nghiêng lợi, “Soạt soạt soạt ——” âm thanh tiếp tục tạo một bản giao hưởng.

“Chúng ta cùng nhau làm bữa sáng ——” Tiết Thiệu Luân giống như là thần kinh chấp mạch dính lấy cô, từ lúc thức giấc thì luôn dùng khuôn mặt tươi cười đi theo cô.

“Không muốn ——” bởi vì không có thói quen ăn sáng, cho nên cô không có sở trường nhất chính là làm bữa sáng, mà Tiết Thiệu Luân điểm này hình như lại bổ sung cho cô.

“Này, bảo bố em muốn ăn gì? Anh làm cho em ——”

Buồn nôn —— Chu Hải Mạn kèm chế kích động muốn ói, trợn mắt với anh, “Tùy ý ——”

“Cháo thể nào? Thời gian vẫn còn sớm, anh chuẩn bị cho em hai quả trứng chiên, bồi bổ thân thể ——” anh sát lại gần cô, nhiệt độ thấp của hơi thở khi đang nói chuyện phả vào sau tai cô, hơi ngứa, ấm nóng.

= =, Mặc dù rất cảm động nhưng Chu Hải Mạn vẫn còn tâm trạng kích động muốn đánh như tử gương mặt trắng nhỏ trước mắt này, “Được.”

Bởi vì Chu Hải Mạn có Kim Giáp hộ thân, Tiết Thiệu Luân mấy ngày nay hóa thân bạn trai chu đáo, đi theo làm tùy tùng hầu hạ, không để Chu Hải Mạn rửa chén, không cần Chu Hải Mạn nấu ăn, phàm là đồ lạnh gì cũng không để cho cô đụng vào. Mà Chu Hải Mạn ở thời kỳ đặc biệt, Tiết Thiệu Luân cũng không dám có ý nghĩ đẩy ngã cô, bởi vì khi bốc hỏa, thống khổ nhất vẫn là chính anh.

Có lúc, Chu Hải Mạn vui ở trên sofa nhìn Tiết Thiệu Luân mặc tạp dề ra ra vào vào luôn có cảm giác rất an lòng. Nhất là khi Manhattan nhào vào trong ngực của cô lăn qua lăn lại, thì cứ như vậy ôm Manhattan, vừa trêu chọc Manhattan, vừa câu được câu không đáp lời Tiết Thiệu Luân, dường như đây chính là niềm hạnh phúc của cô.

“Này, bạn đồng nghiệp Chu Hải Mạn, cảm thấy cuộc sống ăn nhờ ở đậu trôi qua quen chứ?”

Khi Chu Vũ Khiết gọi điện thoại tới, Chu Hải Mạn đang trong siêu thị mua đồ. Hôm nay, Tiết Thiệu Luân phải nhận một ca cấp cứu cho nên không đến phòng luật đón cô được. Một mình cô đẩy xe chở hàng đi dạo một vòng quanh khu thức ăn đã nấu chín rồi đi tới khu rau củ.

“Cũng được, cũng được ——” Chu Hải Mạn từ từ đáp, dù sao không phải ở dưới rào Chu Vũ Khiết, thì cũng là ở dưới rào Tiết Thiệu Luân, số phận của cô thật là bi thương mà.

“A, được đấy?” Chu Vũ Khiết giống như phát hiện vùng đất mới, hưng phấn la lên, “Ồ chung không tệ nha, thế nào? Chuẩn bị lúc nào thì kết hôn? Nếu không chúng ta cùng nhau làm, đến lúc đó làm một lễ cưới thật long trọng.....”

=, Đâu có nhanh như vậy? Chu Hải Mạn im lặng nhìn trời, “Cô, cảm ơn cô đã hao tổn tâm trí, nhưng mà cháu cháu còn trẻ, không vội.”

“Năm ——” Chu Vũ Khiết bị cô chặn ngang, hừ lạnh một tiếng nói, “Không phải cháu đã sớm bị mẹ cháu xếp vào hàng ngũ gái ế sao, còn trẻ? Thôi đi ——”

“Hắc hắc he he hắc ——” Chu Hải Mạn cười lấy lòng, tuổi tác luôn là vấn đề tối kỵ với Chu Vũ Khiết nhưng thỉnh thoảng cô lại luôn lôi ra kích thích cô, “Lại nói cô, cô chừng nào thì trở lại? Cũng chơi một tuần lễ rồi, không trở lại công việc thì làm sao tích góp đồ cưới?”

“Không phải còn cháu đó sao, cháu cố gắng làm việc kiếm nhiều tiền hơn một chút cho cô không phải được rồi sao.”

-_-#, Cô cho cháu gái này đồ cưới của cô sao? Chu Hải Mạn hung hăng nghĩ, cái này của Chu Vũ Khiết cô chỉ sợ thành cực phẩm rồi.

“Bây giờ, cô còn chưa chơi đủ đâu, ngày hôm qua, cô cùng anh Thẩm ngâm suối nước nóng, ai da, phải gọi là thoải mái!”

=, Chu Hải Mạn giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hung hăng nắm củ cải trắng trong tay, cô ấy ở bên ngoài chơi thì vui rồi, nhưng còn cô thì không có nhà để về đó!

“Chờ thêm hai ngày nữa đi, dù sao cô dự định nghỉ lâu rồi, hơn nữa gần đây tâm tình cô không tốt, không muốn trở về.”

Tâm tình không tốt? “Làm sao vậy?”

“Có thể thế nào? Còn không phải bởi vì con heo Thẩm Thành Lượng kia, mấy ngày rồi, nghe điện thoại gọi điện thoại đều ở sau lưng cô, cháu nói xem nếu anh gọi điện thoại cho đàn ông thì phải nói ở sau lưng cô sao? Nhất định là cùng phụ nữ, cô vừa hỏi anh ấy, anh ấy lại cười ha hả với cô, nói đó là bạn bè, người bạn kia, sao cô không biết anh có nhiều bạn như vậy chứ?”

Ách, Chu Hải Mạn không nói gì, khóe miệng giật giật, “Cô à, mỗi người đều có của quyền riêng tư của mình, cháu cảm thấy cô cũng nên tôn trọng một chút....”

“Cháu nằm mơ đi, đừng có dùng những điều luật này, quyền ngu xuẩn kia ra giảng với cô, cô đã nói với cháu không thể được!”

Chu Hải Mạn: “.....”

“Thôi đi, không thèm nghe cháu nói nữa, càng nói càng phiền lòng, đàn ông đều đạo đức giả như thế, ở trước mặt cháu là một bộ, sau lưng cháu lại là một bộ khác, cô thật sự chịu đủ rồi. Nha đâu, nhớ kỹ lời cô từng nói, trên đời này không có một người đàn ông nào tốt! Cô cúp máy đây, lát nữa cô còn muốn đi miếu chơi, bái bai ——”

Trên đời này không có một người đàn ông nào tốt. Đàn ông dựa vào được, heo cũng có thể leo cây. Thà tin trên thế giới có ma quỷ, cũng quyết không thể tin tưởng cái miệng của đàn ông..... Đàn ông, đàn ông, đàn ông, Chu Vũ Khiết đã từng bị đàn ông hành hạ nổi điên, ngày ngày nói nhắc tới những lời này. Sau đó, cô cùng Thẩm Thành Lượng tiến tới với nhau, Chu Hải Mạn cho rằng cô sẽ thay đổi cách nhìn đối với đàn ông, không ngờ năm đó đi xem mắt, gặp phải những người đàn ông cực phẩm kia vẫn để lại trong lòng cô một bóng ma.

Chu Hải Mạn nhẹ nhàng thở dài một hơi, đẩy xe chở hàng tiếp tục đi về phía trước, mấy hôm trước, Tiết Thiệu Luân nói muốn ăn cái gì nhỉ?

Ách, hình như là cua đồng ——

Xách theo hai túi đồ thật lớn, lâu rồi không lao động, Chu Hải Mạn như trở thành người phụ nữ đại lực sĩ, lúc này họ Tiết còn chưa trở về, sdfjh cô phân loại đồ mua được rồi để vào tủ lạnh, đứng dậy hài lòng cười nhìn chiếc tủ lạnh đã để đầy tràn, cô chỉ thích hình ảnh này, lương thực tích trữ dư thừa, khiến lòng người an tâm.

Chu Hải Mạn liếc mắt nhìn đồng hồ, đầu tiên cho Manhattan một phần lớn thức ăn cho chó mới mua, rồi mang nguyên liệu nấu ăn đi vào phòng bếp, anh không ở nhà, cảm giác vắng lạnh hơn rất nhiều. Nhưng trong nhà vẫn còn mùi anh, nghĩ đến việc lát nữa anh về có thể được ăn thức ăn cô tự mình làm, Chu Hải Mạn lại cảm thấy vui vẻ.

Hạnh phúc chẳng qua cũng chỉ như thế, có thể bình bình đạm đạm, an an lạc lạc, cho dù là một thân một mình, nhưng nghĩ đến người yêu đang trên đường về nhà, sẽ cảm thấy ngọt ngào và an lòng. Đến bây giờ, cô vẫn luôn muốn trở thành một đôi vợ chồng bình thường như cha mẹ, bởi vì có cha mẹ như vậy nên cô hiểu rõ chân lý của cuộc sống.

Cô cũng không bài xích tình yêu và hôn nhân, cho nên cũng tràn đầy mong đợi Mr Right xuất hiện, cô đã từng tưởng rằng sẽ là Lữ Thượng khôn, lại không ngờ rằng sẽ là người không đánh nhau thì không quen biết, họ Tiết.

Duyên phận, quả nhiên là một thứ rất kỳ diệu.

60. Chương 41

Editor: Cookie Oh

“Tiết Thiệu Luân, dừng lại —— xuống ——” bị anh hôn gần như sắp không thể hô hấp được, lời nói ra cũng mềm mại vô lực, cô không biết âm thanh kháng cự mềm mại hiếm có này lại càng kích thích người nào đó.

Cái tay kia của Tiết Thiệu Luân dò vào trong quần áo cô hừng hực mạnh mẽ, sau khi chạm được vào da thịt mịn màng của cô thì dường như trở nên điên cuồng, không kiềm chế được. Một đường hướng lên, tìm tới trước ngực cô, tại nơi mềm mại cách áo lót tiếp tục xoa nắn. Thân thể của anh càng ngày càng nóng, không khí xung quanh cũng sôi sục theo, hôn một đường xuống phía dưới, cách chiếc áo T-shirt mỏng manh, môi của anh rơi vào một cái tay không rãnh rỗi đang ở trên nơi mềm mại kia.

Chu Hải Mạn cảm giác được rõ ràng, nơi nào đó của tên lưu manh lại nổi phản ứng, cứng cứng chống giữa hai bắp đùi cô, còn tiếp tục như vậy nữa thì không thể dập tắt đám lửa kia được, “Tiết Thiệu Luân, dừng lại, dừng —— ách —— dừng lại ——” cô giãy dụa thân thể, nghiêng rằng nghiêng lợi lạnh lùng cảnh cáo anh, “Nếu không —— tự gánh lấy hậu quả!”

Vùi ở trước ngực cô điên cuồng gặm rồi hôn, người nào đó nghe vậy ngẩng đầu lên, trong mắt mang theo sự điên cuồng vẫn chưa thỏa mãn, nhếch miệng lên cười quỷ quái, mỗi lần hít một thở đều phả ra hơi thở nóng trên người, có thể có hậu quả gì? Cùng lắm là anh ăn cô rồi bị cô hành hung một trận, bây giờ muốn anh dừng lại, tuyệt đối không thể nào, anh vẫn là đàn ông! Truyện chỉ được đăng tại Diễn đàn.

“Mạn Mạn, em có biết đáng về em làm mặt lạnh càng làm cho trong lòng anh ngứa ngáy hay không? Đây là em đang cố ý khiêu khích biết không hả?” Nói xong thì cúi xuống hung hăng cắn cắn một cái lên gò má cô, “Nếu em khiêu khích anh, thì không thể trách anh không khống chế được mình.”

Tên cầm thú này, móng vuốt của anh đang dần di chuyển xuống dọc theo bên eo cô, hể nơi anh chạm qua đều hơi ngứa ngáy, Chu Hải Mạn cắn chặt môi dưới, cô cũng rất khó chịu, nhưng thật sự không thể ——

Ngón tay của anh nhẹ nhàng vuốt ve dọc theo lưng quần cô, có khuynh hướng tiếp tục đi xuống, vòng đi vòng lại, thân thể Chu Hải Mạn co rút bị cảm giác tê liệt hành hạ, muốn gạt bỏ nhưng gặp trở ngại, “Tiết Thiệu Luân, anh đừng hối hận!” Còn đùa giỡn tiếp như vậy, anh còn có thể dừng được sao?

“Hối hận? Tại sao anh phải hối hận?” Bàn tay của anh đặt trên xương hông của cô, dáng người của cô rất đẹp, đường cong lả lướt, chỉ nhìn xa xa cũng đủ để khiến đàn ông chảy nước miếng, huống chi anh còn có được cơ hội đẩy ngã cô, “Mạn Mạn, anh rất thích em.”

Không có tiền đồ, Chu Hải Mạn liếc mắt một cách vô lực về phía trần nhà, bàn tay di động trên người cô cuối cùng càng chạy xuống phía dưới, lướt qua xương hông cô, hình như còn muốn tiếp tục mò xuống nữa, “Đây là cái gì?”

Đối mặt với ánh mắt u mê mịt mù của ai đó, Chu Hải Mạn đồng tình vươn tay ra vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ của anh, “Anh Tiết, ngoan —— dì cả của em tới thăm rồi, cho nên ——” cô khẽ cắn răng, như hung hăng thở ra một hơi, “Mấy ngày nay thật sự không được!”

“Àm ——” Tiết Thiệu Luân vô lực nuốt nước miếng một cái, ma trảo luồn vào trong quần áo của cô, hình như còn phải xác định lại một phen, nhích tới nhích lui vô cùng không chân thật. Chu Hải Mạn dùng sức đẩy người nào đó đè ở trên người cô chưa thỏa mãn dục vọng một cái, mạnh mẽ lôi móng vuốt của anh từ trong áo cô ra ngoài, “Buổi chiều hôm nay đã tới, em không lừa anh, anh quên tối hôm nay chỉ có một mình anh ăn kem thôi sao?”

Vì vậy, cô không đụng một chút đồ lạnh nào, lúc ăn cơm tối anh cố ý mua cho cô đồ cay cũng không dùng, là bởi vì —— dì cả cô tới ——

Khi Tiết Thiệu Luân phản ứng lại, vẻ mặt còn khó coi hơn cả khi khóc, khó trách hôm nay cô không sử dụng vũ lực, khó trách hết lần này đến lần khác cảnh cáo mình, là bởi vì anh tha thiết muốn tiếp tục cũng không thể được.

T_T Lần phản công này quả thật còn làm cho người ta khó chịu hơn việc cho anh hai quyền, Tiết Thiệu Luân kèm chế sự khô nóng trong lồng ngực, bởi vì động tình, gương mặt sung huyết đỏ bừng, hung hăng nói: “Em không nói sớm!”

Chu Hải Mạn cau mày về vô tội, “Em sớm đã cảnh cáo anh, là do chính anh không nghe lời.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Thân thể anh cương cứng, khó chịu, không dám cử động chút nào.

“Có thể làm sao?” Chu Hải Mạn liếc nơi nào đó đang hưng phấn của anh một cái, lạnh nhạt nói, “Chính anh giải quyết thôi, đi vào trong phòng tắm, tắm nước lạnh.”

Tiết Thiệu Luân tức giận tới mức chỉ muốn hạ gục người phụ nữ trước mắt này, triệt phá, ăn cô vào trong bụng, nhưng bây giờ người ta có dì cả hộ thân, anh cũng không thể cầm thú chiến đấu tiếp như vậy được.

“Chu Hải Mạn, xem như em lợi hại!” Anh tức giận đứng dậy, rõ ràng hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng không thể phát tiết, bị cô hành hạ chỉ thiên, chửi má nó ở trong lòng.

Chu Hải Mạn hả hê cười, tiện tay chỉnh lại quần áo bị anh vò rối một chút, ở sau lưng anh từ từ nói: “Giải quyết nhanh một chút, em cũng muốn tắm để đi ngủ đây.”

-_-#, Tiết Thiệu Luân thân thể vẫn còn cứng, vừa mới đi không được mấy bước, nghe được cô nói như vậy, tức giận tới mức nghiêng răng, “Nếu không, em giúp anh giải quyết?”

“Em mới không cần!” Chu Hải Mạn bĩu môi, nhìn dáng vẻ mất anh đồ ngẫu có cảm giác mình khi dễ người ta quá rồi, giọng nói không tự chủ dịu đi, “Trên người em không thoải mái, anh còn muốn khi dễ em ——”

Ai khi dễ ai vậy? Tiết Thiệu Luân oan ức sắp khóc, nhìn lại bộ dạng thuận theo gãi đầu của cô, dáng vẻ hờn dỗi làm nũng mê người, Tiết Thiệu Luân có cảm giác thân thể như muốn nổ tung, yêu tinh này, nhất định là trời cao phải tới hành hạ anh, thật sự quá mệt nhọc rồi!

“Anh cố gắng nhanh lên một chút ——” yết hầu lặn xuống hai cái, anh vội vàng xoay người sang chỗ khác, cố tự trấn định nói, “Em đi xuống lầu tìm Manhattan về trước đi.”

“Được.” Chu Hải Mạn cố nén mới không bật cười, thật ra thì Tiết lưu manh cũng không coi là quá cảm thú, tối thiểu định lực vẫn có.

Buổi tối, Chu Hải Mạn bị đau bụng tỉnh dậy, từ trước đến giờ thể chất cô rất tốt, số lần đau rất có hạn, nhưng đau thế này quả thật khó nhin. Khoác cái áo khoác, mở cửa phòng cẩn thận từng li từng tí, bên trong phòng rất yên tĩnh. Diễn « đàn «Lê«Quý«Đôn Chu Hải Mạn xỏ dép đi vào nhà bếp, nhưng mới vừa đi được nửa đường thì nghe được bên căn phòng cách vách truyền đến hàng loạt tiếng rên rỉ, giống như âm thanh đứa bé gặp cơn ác mộng bị hù dọa, thân thể Chu Hải Mạn cứng đờ, căn phòng cách vách không phải là phòng Tiết Thiệu Luân hay sao?

“Cha —— cha ——” bước chân không khỏi chuyển hướng, tiếng anh rên rỉ thống khổ trong mơ không rõ, hình như là gọi cha, Chu Hải Mạn nhẹ nhàng gõ cửa, không có phản ứng.

“Tiết Thiệu Luân, Tiết Thiệu Luân ——” cô đứng ở ngoài cửa gọi tên anh nhưng vẫn không được đáp lại.

Trong mơ, anh giống như phải nhẫn nhịn mỗi thống khổ nào đó, tiếng rên rỉ đứt quãng không có ngừng, Chu Hải Mạn đứng lặng ở trước cửa ngẫm nghĩ mấy giây, dùng sức xoay nắm cửa một cái, cửa phòng bị mở ra.

Dò tìm mở đèn trong phòng, thời khắc ánh đèn sáng lên kia, Chu Hải Mạn thấy được cảnh tượng Tiết Thiệu Luân nhú chặt mày, hình như còn thống khổ hơn so với cô bị đau bụng kinh, thân thể còn không ngừng ở trên giường vằn qua vằn lại.

“Tiết Thiệu Luân ——” cô tới gần gọi tên anh, vươn tay vỗ vỗ mặt của anh, “Tiết Thiệu Luân, tỉnh dậy, tỉnh dậy đi.”

“Cha ——” đến gần, Chu Hải Mạn rốt cuộc cũng nghe rõ anh gọi cái gì, bất giác nhú mày lại, bọn họ quen nhau lâu như vậy, đều không nhắc tới người nhà của mình. Anh gặp ác mộng thế nào, mới khổ sở như vậy.

Pia~pia—— Chu Hải Mạn dùng vừa sức một chút, trước kia cô đã sớm muốn đánh lên gương mặt trắng nhò này, “Tiết Thiệu Luân, tỉnh lại, Tiết Thiệu Luân ——”

Có thể là đau đớn do bị cô đánh, cũng có thể do nghe được giọng của cô, thân thể vằn vẹo của Tiết Thiệu Luân cuối cùng cũng an phận nằm im. Đột nhiên mắt mở ra, sau khi thấy Chu Hải Mạn trước mắt, hơi kinh ngạc, ngồi dậy nói: “Sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”

Chu Hải Mạn thầm thở phào nhẹ nhõm, xoa bụng vẫn còn đau nói: “Mới vừa rồi anh gặp ác mộng, một mực nói mơ đấy.”

Tiết Thiệu Luân cau mày gỡ gỡ tóc sau ót, “Anh gặp ác mộng? Anh đã nói cái gì rồi?”

“Cũng không có gì, chính là không ngừng kêu cha, cha ——” chú ý vẻ mặt anh trong nháy mắt trở nên âm u, Chu Hải Mạn cẩn thận từng li từng tí hỏi, “Tiết Thiệu Luân, anh không sao chứ?”

Tiết Thiệu Luân hơi ngẩn ra, dùng nụ cười che giấu quá khứ, “Không có việc gì, anh làm phiền đến em phải không?”

Chu Hải Mạn cười, lắc lắc đầu, “Không có ——” nếu không phải cô đau đến không ngủ được, căn bản sẽ không nghe được âm thanh rên rỉ của anh.

“Em làm sao vậy? Sắc mặt khó coi như vậy ——” Tiết Thiệu Luân nhìn Chu Hải Mạn, đột nhiên phản ứng kịp, “Đau?”

Biết anh là bác sĩ, mặc dù chỉ là bác sĩ ngoại khoa, không thể gạt được anh, Chu Hải Mạn không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn gật đầu một cái, “Rất ít khi thấy đau, lần này cũng không ăn chút đồ lạnh nào, lại cảm thấy rất đau.”

Tiết Thiệu Luân lập tức nhảy xuống từ trên giường, đỡ cô ngồi lên trên giường của mình, “Em ở đây nằm một lát, trong nhà có đường đỏ và gừng, anh sẽ nấu chén nước gừng đường đỏ cho em.”

“Không cần phiền phức như vậy ——” Chu Hải Mạn nín thở tay Tiết Thiệu Luân lại, “Rót cho em ly nước lọc là được.”

Tiết Thiệu Luân cúi xuống vuốt vuốt tóc của cô, “Nói cái gì đó? Ngoan ngoan nằm xuống, anh đã nói với em rồi, không có chút phiền toái nào cả, có bạn trai để làm gì? Anh còn mong chờ ngày ngày được em sai khiến đây.”

Chu Hải Mạn cười khê, đây là người vừa mới ở trong cơn ác mộng còn cau mày rên rỉ sao? Nhưng mà cơn ác mộng thế nào mới có thể khiến một người đàn ông khổ sở thành cái dạng đó như vậy? Hơn nữa, nhìn ánh mắt vừa mới tránh né của anh, hình như cất giấu tâm sự gì đó.

“Ngồi gần người cái gì hả? Nằm nghỉ một lát đi.” Qua mười lăm phút, Tiết Thiệu Luân cầm một chén nước đường đỏ nóng hổi đi vào phòng ngủ.

Nằm ở trên giường của anh? Chu Hải Mạn cau mày, đây không phải là đưa sói vào miệng cọp sao?

“Uống cạn đi, bổ sung khí huyết, uống vào sẽ không đau như vậy nữa.” Nói xong thì ngồi ở mép giường, múc một muỗng đưa lên miệng Chu Hải Mạn, “Cẩn thận nóng ——”

Chu Hải Mạn hết nhìn anh, lại nhìn chén nước đường đỏ, trong nháy mắt tim đập mạnh và loạn nhịp, người đàn ông này vì cô làm bất cứ chuyện gì hình như cũng tự nhiên như vậy, rõ ràng mấy giờ trước còn bị cô chọc tức phải nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng chăm sóc dịu dàng khiến lòng người thật ấm áp.

“Nghĩ gì thế, đồ ngốc?” Anh cúi lại gần cô, “Lời nói của bác sĩ em còn không tin sao? Hay là —— em lo lắng anh sẽ cho thuốc gì vào canh này? Em luôn như vậy, có Kim Giáp hộ thân, trong lòng em, anh không đến nỗi cầm thú như vậy chứ?”

Mang theo một luồng oán khí chưa thỏa mãn dục vọng, thật là mới vừa rồi rõ ràng rất cảm động, không khí tốt như vậy lại bị anh làm hỏng rồi, Chu Hải Mạn không khỏi cau mày suy nghĩ sâu xa, đàn ông đều như vậy, nhưng cô vẫn là gặp được lưu manh trong cực phẩm?

“Mùi vị rất lạ ——” cô nhíu mày uống một ngụm nhỏ, chép miệng một cái, bĩu môi nói.

“Ngoan ——” Tiết Thiệu Luân nhếch miệng cười dụ dỗ cô, “Chỉ có một chén nhỏ, đáng uống hết đi.”

Quả thật đáng một chút, không biết anh đã dành bao nhiêu lần một chén nước gừng đường đỏ mới uống hết vào, “Nằm xuống ngủ đi ——” anh cầm chén để lên trên tủ đầu giường, xoay người vuốt bộ tóc ngắn mềm mượt của cô.

Chu Hải Mạn cảnh giác trợn to hai mắt, “Em trở về phòng của mình ngủ thì hơn.”

“Còn đề phòng anh, còn đề phòng anh ——” Tiết Thiệu Luân bất đắc dĩ nâng trán, “Em nói xem em luôn như vậy, anh làm sao dám làm chuyện xấu?”

“Anh học y, phương diện này cũng tự mình nghiên cứu một chút, em ngoan ngoan nằm xuống, anh sẽ xoa cho em, sẽ rất thoải mái, nha?”

Vừa nghe anh nói như vậy, lòng cô trong nháy mắt tan chảy, có lẽ chén nước đường đỏ kia bắt đầu phát huy công hiệu, cả người cảm thấy ấm áp, “Không cần, hiện tại em không đau.” Bởi vì cơn ác mộng nên anh ngủ không được ngon giấc, cả hai đều cần nghỉ ngơi thật tốt, điendanfleequysđôn cô cũng mới vừa uống nước đường đỏ xong, nhìn một chút cũng không đau đớn lắm.

“Nói càn ——” Tiết Thiệu Luân kéo chăn qua đắp lên người cô, “Em cho rằng đó là tiên đan diệu dược hả, lập tức thấy hiệu quả, ngoan ngoan nằm xuống, anh xoa cho em.”

Trước kia, cảm thấy Tiết Thiệu Luân rất lưu manh, thỉnh thoảng suy nghĩ một chút ưu điểm của anh cũng chỉ là sống chung tương đối thoải mái tự nhiên, nhưng kể từ khi chung đụng phát hiện ưu điểm của anh càng ngày càng nhiều, Chu Hải Mạn bị anh dụ được ngoan ngoan nằm trên giường, giọng của anh quá ấm áp, làm cho người ta không nỡ rời đi.

Bàn tay anh luồn vào trong chăn, lướt qua cái eo thon nhỏ của cô, từ từ tiến vào trong áo ngủ của cô, anh mới vừa đụng vào bụng cô, cô cũng bất giác co rụt lại, khắp phần bụng xẹp xuống, Tiết Thiệu Luân mím môi cười cười, “Tay của anh lạnh quá sao?”

“Không phải ——” Chu Hải Mạn bĩu môi, là thân thể của cô phản ứng quá nhạy cảm với anh.

Tay của anh bắt đầu nhẹ nhàng xoa bụng của cô, vừa bắt đầu rất nhẹ, sau đó lại tăng thêm sức lực, bàn tay rộng mở ấm áp có lực, giống như là một túi nước ấm nhiệt độ ổn định xoa bóp, rất thoải mái.

“Làm gì mà nhìn anh dữ vậy? Không ngủ được hả?” Anh ngẩng đầu lên vừa đúng đụng phải ánh mắt không hề chớp của cô, không chớp mắt lấy một cái, khóa chặt anh lại.

“Không ngủ được——” anh nhìn cô cười, đèn chiếu sáng lên trên gương mặt của anh, càng ngày càng nhu hòa, “Nếu không trước khi ngủ chúng ta kể chuyện xưa cho bảo bối Mạn Mạn? Ừ, anh nghĩ, em muốn nghe chuyện công chúa Bạch Tuyết hay là cô bé quần khăn đỏ?”

“Phốc ——” Chu Hải Mạn rốt cuộc không nhịn được bị anh chọc cười, “Sao giống như dỗ trẻ con vậy? Hơn nữa trông rất có kinh nghiệm.”

“Không phải là ——” anh vẫn giữ động tác êm ái có lực, cười híp mắt trả lời, “Công việc trong bệnh viện đều phải tiếp xúc với mọi độ tuổi khác nhau, trẻ con té bị thương, bị gãy xương đến bệnh viện chữa trị cũng rất nhiều. Tuổi bọn trẻ vốn nhỏ, hơn nữa đều sợ bác sĩ, anh đành phải dùng tính khí hòa dịu, dụ dỗ chúng nó, đợi chúng nó loại bỏ hết cảm giác sợ hãi đối với anh, đến khi cảm thấy anh bác sĩ này thật đáng yêu mới chịu phối hợp điều trị. Nay, em còn khó dụ dỗ hơn những đứa bé kia?”

“Ha —— khó trách, vậy anh có đụng phải người bạn nhỏ dễ đặc biệt khó khăn hay không?” Chu Hải Mạn cười hỏi.

“Có chứ, có một lần có một cô bé chân bị trật khớp, tương đối nghiêm trọng, anh là bác sĩ điều trị chính của cô bé, mỗi khi tới gần bé, bé đều khóc, đừng nói chi là đụng được chân của bé. Cha mẹ của bé ở bên cạnh vừa dụ dỗ, vừa hù dọa đều không có tác dụng, cuối cùng anh đành phải ra trận, tặng cô bé một hộp chocolate thật lớn, bé mới đồng ý nói chuyện với anh, yên tâm mà đưa chân cho anh.”

“Còn có một bé trai, rất nghịch ngợm phá phách, chính là sợ bác sĩ, vừa bước vào bệnh viện thì bắt đầu ầm ĩ, trên đùi chảy máu kêu khóc đòi về nhà, lần đó thật là giày vò anh không ít, bé trai không dễ dàng dùng kẹo chocolate dẹp yên, anh liền..... Mạn Mạn —— ngủ rồi sao?”

Giọng của anh giống như có tác dụng an thần, bụng được anh xoa bóp đã không cảm thấy đau nữa, trên chân bông có mùi vị của anh, mùi của ánh nắng sạch sẽ, ngửi rất thoải mái, Chu Hải Mạn cứ như vậy khẽ nhếch miệng ngủ thiếp đi.

Tiết Thiệu Luân nhỏ giọng kêu cô mấy tiếng, xác định cô đã ngủ thiếp đi, thì nhẹ nhàng thu hồi bàn tay dính trên bụng cô, cẩn thận từng li từng tí giúp cô đắp kín chăn mền.

Dáng vẻ cô yên tĩnh lại cực kỳ động lòng người, thời điểm nhất là ngủ say, hàng lông mi dày rũ xuống giống như cây quạt, trong phòng rất yên tĩnh, đến mức có thể nghe được tiếng hô hấp đều đều cô. Ngón tay Tiết Thiệu Luân nhẹ nhàng lướt qua gương mặt của cô, cúi xuống hôn lên trên trán cô một cái, khóe miệng nâng lên đường cong đẹp mắt, hình như chỉ cần nhìn cô thế này đã cảm thấy rất thỏa mãn.

“Mạn Mạn, ngủ ngon, có giấc mộng đẹp.”

Em yêu, có mơ thấy anh không?

61. Chương 43

Làm một bàn ăn đều là món Tiết Thiệu Luân thích ăn. Lúc anh trở về, Chu Hải Mạn đang nhàm chán trên chóc Manhattan, nghe được tiếng nhả chuông cửa, cô hơi nhíu lông mày, ôm Manhattan đi tới cửa. Cửa mở ra, khóe môi Tiết Thiệu Luân khẽ nhếch lên, nhìn cô. Làm thêm giờ đến tận bây giờ, mệt mỏi nhất định là có, nhưng mỗi một hơn nữa cũng không thể che giấu sự vui vẻ, hưng phấn khi anh thấy Chu Hải Mạn, mắt sáng lóe lên giống như những vì sao lấp lánh, trước nay anh luôn là một người đẹp trai.

“Sao lại nhấn chuông cửa, anh không mang theo chìa khóa à?”

Tiết Thiệu Luân vỗ vỗ túi quần hai bên, nháy mắt trả lời: “Đúng là không mang ——”

= =, Chu Hải Mạn thật hết chỗ nói rồi, chìa khóa nhà mình cũng không mang, vậy nếu như không có cô, chẳng phải tối nay anh sẽ ở đầu đường xó chợ rồi sao?

“Đây không phải là bởi vì em có ở đây hay không? Anh thích em ra mở cửa cho anh.” Anh đứng đối diện ở cửa rồi đi tới gần, hai tay vòng qua ôm lấy Chu Hải Mạn, khiến cô bị vây ở giữa mình và vách tường, “Bởi vì anh biết em ở đây, cho nên anh còn lâu mới lo lắng có mang chìa khóa hay không, bởi vì anh biết em nhất định sẽ ở nhà chờ anh về.”

Chu Hải Mạn còn chưa có phát biểu ý kiến về lời dỗ ngon dỗ ngọt của anh, còn bị ôm vào trong ngực, Manhattan giãy dụa thân thể như muốn chạy trốn, “Gâu —— gâu —— gâu ——”

Chu Hải Mạn cúi đầu, lấy tay sờ sờ đầu của nó, “Ngoan ——”

Tiết Thiệu Luân giống như mới vừa chú ý tới sự tồn tại Manhattan, anh buông Chu Hải Mạn ra, đón lấy Manhattan từ trong tay cô, khom người đặt nó xuống đất, “Con trai ngoan, trước hết để cho cha với mẹ con thân thân mật mật——”

Chu Hải Mạn hung hăng, trợn mắt nhìn Tiết Thiệu Luân một cái, “Ai là mẹ của con trai anh?”

Tiết Thiệu Luân cười, lại gần cô lần nữa, hai cánh tay thon dài ôm lấy eo cô thật chặt, Chu Hải Mạn lùi về phía sau theo bản năng, mới ý thức được phía sau mình là tường, đã không còn đường lui, dĩendanznequydon
“Em, trừ em ra còn ai có thể làm mẹ con trai anh chứ.”

Cô bĩu môi, anh tiếp tục cười, áp sát gần cô, đôi môi nhẹ nhàng lướt qua gương mặt của cô, lưu luyến nơi môi cô, “Em đừng nghĩ tới việc không thừa nhận, kiểu tóc của con trai và em đều giống nhau.”

“Tiết Thiệu Luân!” Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục, Chu Hải Mạn cong chân lên muốn đá anh. Tiết Thiệu Luân hình như đã sớm đoán được cô sẽ làm động tác này nên tay ôm ở bên eo cô trượt xuống phía dưới ngăn động tác của cô lại. Bởi vì hai đùi trắng nõn của Chu Hải Mạn bị anh đỡ ở khuỷu tay. Vì trọng tâm không vững, Chu Hải Mạn không thể không đưa hai tay ra vịn ở hai vai anh để duy trì thăng bằng, “Anh ——” dùng sức giãy giụa nhưng hoàn toàn không có cách nào thoát khỏi sự kiềm chế của anh, chân cứ như vậy bị anh treo trên không, Chu Hải Mạn vừa vội vừa giận, hai má nhanh chóng đỏ ửng.

“Ai bảo em không thành thật chứ, vì không muốn mình bị thương, chỉ có thể như vậy.” Nhìn anh cô, bật cười giả trá, “Không được, như vậy cũng không an toàn.” Hình như anh đột nhiên nghĩ đến cái gì, một cái tay khác nhanh chóng trượt xuống, sau đó thân thể đồng thời nghiêng về phía trước, cái chân kia của Chu Hải Mạn cũng bị anh giữ ở khuỷu tay.

Chu Hải Mạn bởi vì kinh hoảng, cánh tay vòng lấy cổ anh, duy trì thân thể thăng bằng, trong nháy mắt gương mặt của anh phóng đại ở trước mặt cô, đôi môi gần như dán lên cô, hơi thở của đàn ông, ngọn lửa mập mờ.

Tư thế này ——

Thiên thời, địa lợi, còn thiếu..... Nhân hòa ——

Khi Chu Hải Mạn phản ứng kịp thì bắt đầu vặn ẹo thân thể, nhưng cô vẫn bị Tiết Thiệu Luân kiên cố giữ ở giữa bức tường và thân thể của anh, cho dù cô có pháp lực vô biên, không gian thu hẹp thế này cũng không cho cô cơ hội phát huy, “Anh —— lưu manh, thả em xuống.”

Đôi chân bị anh vòng qua hai bên eo, cô vừa cử động, hông của anh liền bị kẹp chặt, người phụ nữ này dĩendanznequydoon trời cho thân lực, bị cô quay qua quay lại càng ngày càng khó nhện, không thể làm gì khác hơn là cúi xuống cắn lấy môi của cô, “Ngoan ngoan, không nên cử động ——”

“Ừm —— Tiết Thiệu Luân —— anh —— anh khốn kiếp ——” cô nắm quyền lại giữa tường và anh, không có chút cơ hội phản kháng, chỉ có thể tùy theo dục vọng như nổi điên chưa thỏa mãn của anh đoạt lấy. Anh hôn như gió táp mưa sa, dày đặc lên trên trán của cô, trên chóp mũi, trên khuôn mặt, trên lỗ tai, cuối cùng

ở đôi môi nóng hừng hực, anh sốt ruột khó nén gặm cắn, cạy môi của cô ra dò xét đi vào, anh giống như một ngọn lửa bùng cháy, đốt hết tất cả nhiệt tình.

Đây không phải là lần đầu tiên bị anh hôn đến hoa mắt chóng mặt, đang trong quá trình thích ứng dần dần, Chu Hải Mạn cũng tìm học kỹ xảo hôn, hơn nữa sau khi học xong cũng biết đáp lại, anh cuốn lấy lưỡi của cô, sâu triển miên, cô nhẹ nhàng treu đùa đầu lưỡi, đáp lại anh. Cảm nhận được rõ ràng thân thể của anh cứng đờ, hình như là quá mức vui mừng, càng ngày càng nhiệt tình hôn đáp trả, giống như muốn hôn cô vào trong thân thể mình.

“Ừm ——” nụ hôn này đều lâu dài lửa nóng hơn so với bất kỳ lần nào, lúc kết thúc hai người đều hơi thở rối loạn, nhất là Chu Hải Mạn, hai má ửng hồng, đôi mắt to mờ mịt như có tầng sương mù, mà trong mắt Tiết Thiệu Luân cũng có thần sắc chưa thỏa mãn.

“Bảo bối ——” anh cười nhìn cô, ấn xuống trán cô một cái hôn, “Cảm ơn em.” Cảm ơn em cuối cùng cũng chịu mở cửa trái tim mình sau khi anh đốt nhiệt tình tràn ngập, “Dì cả hết rồi đúng không?”

Ách, Chu Hải Mạn cảnh giác nhìn anh, bởi vì mới vừa nhiệt tình, âm thanh mềm nhũn, Tiết Thiệu Luân nghe vào tai có hấp dẫn cực lớn, “Không phải anh vừa mới sử dụng kỹ thuật đó sao? Không mệt sao?”

“Không mệt ——” anh vui ở cổ của cô buồn buồn cười, “Vừa thấy em, chỉ càng thêm hưng phấn, chỗ nào có thể cảm thấy mệt mỗi đây?” Hơn nữa, cuộc phẫu thuật rất thuận lợi, trải qua ca cấp cứu, bệnh nhân kia đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm.

Vừa thấy cô thì thật hưng phấn? = =, quả nhiên là lưu manh, Chu Hải Mạn bất mãn đá đá chân, “Em làm món ăn anh thích ăn, nếu không ăn sẽ nguội đó.”

Đây chính là tâm ý của cô, mặc dù với anh, cô quan trọng hơn thức ăn, nhưng Chu Hải Mạn vẫn không muốn nhanh như vậy đã bị người nào đó ăn sạch sành sanh.

Tiết Thiệu Luân ngẩng đầu lên, theo ánh mắt của cô nhìn về phía bàn ăn, mỗi đĩa đều được bao bọc lại, có lẽ lo lắng sau anh khi trở về sẽ nguội, dụng tâm như vậy, anh không nhận được lại hôn trộm trên môi cô một cái, “Được, ăn cơm trước.”

Sau hai chân Chu Hải Mạn được an toàn hạ xuống mặt đất thì thở phào nhẹ nhõm, nếu không phải vì bây giờ đi đứng còn mệt mỏi, cô thật muốn cho anh một cú đá xoáy.

Khi Chu Hải Mạn thầm mừng tránh được một kiếp nạn, cảm giác hơi an tâm thì người nào đó lại cúi người xuống bên tai cô, phả ra hơi thở nhẹ nhàng: “Ăn no rồi, chúng ta có rất nhiều thời gian.”

Ách, Tiết lưu manh lại không có chút tính người, không nói câu nói sau cùng kia? Hơn nữa, ánh mắt kia là thể nào, cô cũng không phải là Mỹ Dương Dương, “Ề hèm ——” Chu Hải Mạn giữ sống lưng thẳng tắp hắng giọng, đè thấp âm thanh, nhìn đối phương đang nhìn cô chằm chằm như ngắm con mồi, nói, “Nhìn món ăn trên bàn!”

Tiết Thiệu Luân rất thích dáng vẻ này của cô, rõ ràng rất tức giận, lại cố giả bộ trấn định, vì vậy vẫn híp mắt cười nhìn cô, dùng đôi đũa dài gấp món ăn trên bàn, “Anh không cần nhìn cũng sẽ không gấp sai ——”

Anh cố ý không nhìn, chỉ nhìn chằm chằm Chu Hải Mạn, “Đây là sườn xào chua ngọt ——” nói xong thì đưa lên trước mắt nhìn một cái, hình như đang khoe khoang với Chu Hải Mạn phía đối diện, “Không sai chứ ——”

-_-# Chu Hải Mạn hung hăng cắn một con tôm hùm nhỏ kẹp trên tay, giống như đang nhai xương người họ Tiết, “Cạch —— cạch ——”

Mà Tiết Thiệu Luân lại được ăn rất thỏa thích, lặp lại động tác vừa rồi gấp lên một lá rau cải, “Trong đĩa này chắc là rau cải ——”

“Thế nào, cũng không sai chứ?”

Vô lại, du côn, lưu manh, tên côn đồ các kè..... Cứ như vậy ăn xong một bữa cơm, Chu Hải Mạn còn được ăn thêm một bụng tức, Tiết Thiệu Luân được ăn say sưa ngon lành, còn thỉnh thoảng khen cô điềnnlequýđôn

làm cái này ngon, cái đó cũng ngon, hai hàng lông mày khê nhếch như muốn nói, chờ một lúc nữa khẳng định ăn em cũng rất ngon.

“Manhattan ngủ rồi sao?” Chu Hải Mạn rửa chén đĩa xong, đi ra khỏi phòng bếp, vừa hay nhìn thấy Tiết Thiệu Luân đi từ chỗ Manhattan về phía phòng khách.

Tiết Thiệu Luân cười gật đầu một cái, “Ừ, ngủ rất ngon.”

= =, Cho nên, họ Tiết, anh cười âm hiểm thế này, nhất định là nghĩ thừa dịp con trai của anh đã ngủ an ổn để làm chuyện xấu sao?

Chu Hải Mạn liếc anh một cái, đột nhiên giống như sự nhớ ra gì đó, vội vàng chạy về phía phòng ngủ, Tiết Thiệu Luân phản ứng cũng khá nhạy bén, khi cô chạy vào phòng ngủ, xoay người đóng cửa thì trong nháy mắt chen vào, “Muốn chạy trốn?” Một tay anh chống tại khung cửa, một tay khác đẩy cánh cửa, còn có một con chân bước vào.

= =, “Em muốn nghỉ ngơi ——” Chu Hải Mạn muốn đưa ra sự phản kháng cuối cùng, nhưng Tiết Thiệu Luân hoàn toàn không cho cô cơ hội này. Trên tay vừa dùng lực, cả người anh liền bao phủ cô đi vào trong phòng của cô.

“Cùng nhau nghỉ ngơi đi.”

“Không muốn ——”

Anh nắm hai cổ tay cô, để tránh mặt của mình bị tấn công, anh ôm cô xoay 90°, lưng Chu Hải Mạn liền dính lên trên tường, “Mấy ngày trước, chúng ta không phải đã quyết định ngủ chung rồi hay sao? Cũng tốt, hôm nay, ngủ ở phòng của em.”

“Tiết Thiệu Luân, anh ——” Chu Hải Mạn kinh ngạc, nhìn anh, mang theo xấu hổ, trong ánh mắt hình như còn có sự mong đợi mơ hồ, “Cả ngày anh trừ nghĩ tới giờ trò lưu manh thì không cong nghĩ tới cái gì khác sao?”

“Oan uổng——” Tiết Thiệu Luân không nói gì mà nhìn trần nhà, “Anh chỉ muốn cùng bạn gái của anh thân thiết, sao lại thành giờ trò lưu manh rồi hả? À?” Anh cúi đầu, trừng phạt bằng cách khê cắn trên môi của cô, “Anh giờ trò lưu manh chỗ nào rồi hả?”

Cái này cũng chưa tính? Cái tư thế này —— cũng chỉ có tên lưu manh này tự nhiên như vậy, cổ tay của cô bị anh chế ngự đặt lên hai bên đầu, thân thể anh dính sát cô, chân đè ép chân của cô, hình như là ở đề phòng cô sử dụng lực chân.

“Anh ——” cô còn muốn tố cáo anh nữa, nhưng lời còn chưa nói ra khỏi miệng đã bị anh áp đôi môi xuống tới chặn trở về. Hình như anh đặc biệt thích hôn cô, mỗi một lần hôn đều giống như một thiếu niên thành kính, quý trọng mỗi một tấc da thịt của cô, càng hôn càng tập trung, cuối cùng trút xuống tất cả nhiệt tình, giống như đoạt lấy hơi thở của cô, lấy hô hấp của cô, bọn họ như hòa làm một thể. Môi của anh ở trên môi của cô nhẹ nhàng cắn, từ từ cọ sát, liếm láp mút lấy, tiến vào tìm kiếm hương vị cô, cuối cùng Chu Hải Mạn rốt cuộc do bị động chịu đựng, bắt đầu chủ động đáp lại.

Cô đáp lại kích lệ Tiết Thiệu Luân rất lớn, gần như anh dồn trăm phần trăm nhiệt tình vào đó, vẫn cảm thấy chưa đủ, buông cổ tay bị anh kiềm chế ra, một bàn tay anh trượt theo đường cong thân thể của cô, đỡ ở bên eo của cô. Hai cánh tay Chu Hải Mạn nhẹ nhàng quàng lên cổ của anh, hình như cũng đã dùng hết tất cả nhiệt tình đáp lại.

Không khí xung quanh nhanh chóng nóng lên, không khí nóng hừng hực đang dần dần thiêu đốt, lan tràn.

62. Chương 42

Editor: Cookie Oh

Cả đêm không mơ thấy gì cả, khi tỉnh lại, Chu Hải Mạn cảm thấy cả người mềm nhũn vô lực, dường như cái giường này còn có ma lực hơn so với chiếc giường của cô. Nhưng dưới áp lực khổng lồ của công việc, Chu Hải Mạn cố gắng mở đôi mắt buồn ngủ mờ mịt ra. Trời đất, cô tỉnh táo lại đồng thời cảm nhận được hơi thở của ai đó, còn có —— Chu Hải Mạn xê dịch thân thể tới bên giường, né tránh hành vi lưu manh vô ý thức của người nào đó, cô hung ác trợn mắt như nhìn một tên trộm đang cười gian xảo với cô, “Lưu manh ——”

Tiết Thiệu Luân vẫn cười híp mắt nhìn cô, còn vui vẻ giải thích với cô: “Em lại không hiểu, cái này gọi là phản ứng sinh lý bình thường, về y học gọi là ——”

Còn chưa nói hết câu thì bị cô trừng mắt, ánh mắt kia thật là —— chắc chắn, Tiết Thiệu Luân ngậm miệng, chạy một phát tránh xa cô. Tối hôm qua, anh cứ như vậy ôm lấy cô chìm vào giấc ngủ, vòng eo thon nhỏ như rắn nước, hương thơm cơ thể thấm vào ruột gan, hô hấp giống như con mèo nhỏ. Anh ôm cô cũng hành hạ chính mình, yêu tinh nhỏ này nhất định không biết, tối hôm qua anh phải mất bao nhiêu định lực mới miễn cưỡng khắc chế được tâm tình này xuống đáy lòng, tự đánh mình bao nhiêu lần mới giữ vững tỉnh táo, không làm ra chuyện xấu.

“Anh làm gì thế?” Chu Hải Mạn dùng đôi tay chống đỡ trước ngực anh, nhúu mày trừng anh, “Phải rời giường rồi.”

“Cho anh ôm thêm một lát nữa ——” anh vùi ở cổ của cô trong oán giận, “Em không biết tối hôm qua anh bị em hành hạ đến sắp điên rồi, nhìn mà không thể ăn. Nếu tiếp tục như vậy nữa anh sẽ lòi hết tật xấu ra đấy. Anh đã nói với em, y học nói, chuyện như vậy không thể nhẫn nhịn quá lâu, nhẫn quá lâu thì tổn thương tới cơ thể không thua gì phụ nữ các em kinh nguyệt không đều.”

Chu Hải Mạn dùng sức giãy giụa, nghe lời của anh không khỏi mất trợn trắng, không ngờ người học y giỏi trò lưu manh cũng có thể có lý do quang minh lỗi lạc như vậy? “Đáng đời anh, rõ ràng anh có thể không cần ngủ cùng em.”

Đúng vậy, rõ ràng có thể, nhưng anh muốn ôm cô, muốn cảm nhận được hơi thở của cô, nghe mỗi lần cô hít thở. Mặc dù bị hành hạ, nhưng tràn đầy hạnh phúc. Anh giống như một giáo đồ thành kính, bởi vì quá yêu cô, ngược lại hành động như trẻ con, yêu đến mức không biết nên dùng hành động, ngôn ngữ nào bày tỏ.

“Đừng vặn vẹo nữa ——” anh rên lên một tiếng, vỗ nhẹ lên cái mông của cô một cái, “Người châm lửa là em, nhưng người chịu hành hạ lại là anh đấy.”

“Này ——” Chu Hải Mạn yên tĩnh lại, chớp chớp mắt nhìn anh, “Chúng ta rời giường nha, đi làm sẽ bị trễ đó.”

“Ừ ——” Tiết Thiệu Luân hình như rất nghiêm túc suy xét lời của cô..., nhìn đáng vẻ cô không dám làm một cử động nhỏ nào, anh đột nhiên lật người, đè cô xuống dưới thân thể, cười gian nói: “Cho anh hôn một cái thì rời giường ——”

“Ừm ——” Cả sức nặng của anh đều đặt trên người của cô, cô hoàn toàn không thể động đậy, chỉ có thể mặc cho người ta ức hiếp, “Tiết Thiệu Luân —— ừm —— anh còn chưa đánh răng —— đấy.”

Còn luôn đầu lưỡi vào, quét sạch khắp miệng cô, đầu lưỡi cô cũng không thể may mắn thoát khỏi, bị anh bắt được thì mút lấy mãnh liệt, “Yêu tinh nhỏ này còn ghét bỏ anh, hừ, giày vò khiến anh mệt nhọc lâu như vậy, hôn một cái cũng không cho hả?”

Đâu chỉ có một cái hôn, rõ ràng là rất nhiều cái mà, Chu Hải Mạn im lặng kháng nghị, luồn tay vào trong tóc anh, lại bị anh mút càng thêm say đắm.....

Cuối cùng người nào đó rốt cuộc cũng thỏa mãn, sau khi hôn một cái thật vang dội lên mặt cô mới thả cô xuống giường, “Chúng ta cùng ra nhà vệ sinh ——”

Thật ghê tởm, cô trừng anh, “Không được!”

Anh vừa mặc quần áo vừa cười hắc hắc, nhìn cô lắc cái eo nhỏ đi về phía phòng của mình.

“Chúng ta cùng nhau đánh răng ——” anh xả bồn cầu, kéo cửa phòng vệ sinh ra nói với gương mặt lạnh lùng của Chu Hải Mạn.

“Đền đây di ——” cuối cùng vẫn là bị anh mạnh mẽ kéo vào, người này nói không có chủ định nặn kem đánh răng không biết trời đất ở đâu, nặn xong cho cô rồi nặn của mình.

Chải rất đồng đều, cô sang trái, anh cũng sang trái, cô sang phải anh cũng sang phải theo, “Soạt soạt soạt ——” Chu Hải Mạn bắt mẫn trườn anh, anh cũng dương lông mày lên dừng lại theo. Diệ̃n đậ̀n lêng̣ quậ̉ đôṇ Trong lòng cô bốc lửa, sức lực đánh răng càng lúc càng lớn, Tiết Thiệu Luân kéo tay cô, đánh răng nên mơ hồ nói không rõ, “Châm một chút, hàm răng cũng cần phải chăm sóc thật tốt, hãy nghe lời bác sĩ.”

“Chúng ta cùng nhau làm bữa sáng ——” Tiết Thiệu Luân giống như là thần kinh chập mạch đánh lấy cô, từ lúc thức giấc thì luôn dùng khuôn mặt tươi cười đi theo cô.

“Này, bảo bối em muốn ăn gì? Anh làm cho em ——”

“Cháo thế nào? Thời gian vẫn còn sớm, anh chuẩn bị cho em hai quả trứng chiên, bồi bổ thân thể ——” anh sát lại gần cô, nhiệt độ thấp của hơi thở khi đang nói chuyện phả vào sau tai cô, hơi ngứa, ấm nóng.

Bởi vì Chu Hải Mạn có Kim Giáp hộ thân, Tiết Thiệu Luân mấy ngày nay hóa thân bạn trai chu đáo, đi theo làm tùy tùng hầu hạ, không để Chu Hải Mạn rửa chén, không cần Chu Hải Mạn nấu ăn, phàm là đồ lạnh gì cũng không để cho cô đụng vào. Mà Chu Hải Mạn ở thời kỳ đặc biệt, Tiết Thiệu Luân cũng không dám có ý nghĩ dấy ngã cô, bởi vì khi bốc hỏa, thống khổ nhất vẫn là chính anh.

Khi Chu Vũ Khiết gọi điện thoại tới, Chu Hải Mạn đang trong siêu thị mua đồ. Hôm nay, Tiết Thiệu Luân phải nhận một ca cấp cứu cho nên không đến phòng luật đón cô được. Một mình cô đẩy xe chở hàng đi dạo một vòng quanh khu thức ăn đã nấu chín rồi đi tới khu rau củ.

“À, được đấy?” Chu Vũ Khiết giống như phát hiện vùng đất mới, hưng phấn la lên, “Ồ chung không tệ nha, thế nào? Chuẩn bị lúc nào thì kết hôn? Nếu không chúng ta cùng nhau làm, đến lúc đó làm một lễ cưới thật long trọng.....”

“Năm ——” Chu Vũ Khiết bị cô chặn ngang, hừ lạnh một tiếng nói, “Không phải cháu đã sớm bị mẹ cháu xếp vào hàng ngũ gái ế sao, còn trẻ? Thôi đi ——”

“Hắc hắc he he hắc ——” Chu Hải Mạn cười lấy lòng, tuổi tác luôn là vấn đề tối kỵ với Chu Vũ Khiết nhưng thỉnh thoảng cô lại luôn lôi ra kích thích cô, “Lại nói cô, cô chừng nào thì trở lại? Cũng chơi một tuần lễ rồi, không trở lại công việc thì làm sao tích góp đồ cưới?”

“Không phải còn cháu đó sao, cháu cố gắng làm việc kiếm nhiều tiền hơn một chút cho cô không phải được rồi sao.”

—#—, Cô cho cháu gái này đồ cưới của cô sao? Chu Hải Mạn hung hăng nghĩ, cái này của Chu Vũ Khiết cô chỉ sợ thành cực phẩm rồi.

“Bây giờ, cô còn chưa chơi đủ đâu, ngày hôm qua, cô cùng anh Thẩm ngâm suối nước nóng, ai da, phải gọi là thoải mái!”

=, Chu Hải Mạn giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hung hăng nắm củ cải trắng trong tay, cô ấy ở bên ngoài chơi thì vui rồi, nhưng còn cô thì không có nhà để về đó!

“Chờ thêm hai ngày nữa đi, dù sao cô dự định nghỉ lâu rồi, hơn nữa gần đây tâm tình cô không tốt, không muốn trở về.”

Tâm tình không tốt? “Làm sao vậy?”

“Có thể thế nào? Còn không phải bởi vì con heo Thẩm Thành Lượng kia, mấy ngày rồi, nghe điện thoại gọi điện thoại đều ở sau lưng cô, cháu nói xem nếu anh gọi điện thoại cho đàn ông thì phải nói ở sau lưng cô sao? Nhất định là cùng phụ nữ, cô vừa hỏi anh ấy, anh ấy lại cười ha hả với cô, nói đó là bạn bè, người bạn kia, sao cô không biết anh có nhiều bạn như vậy chứ?”

Ách, Chu Hải Mạn không nói gì, khéo miệng giật giật, “Cô à, mỗi người đều có của riêng tư của mình, cháu cảm thấy cô cũng nên tôn trọng một chút...”

“Cháu nằm mơ đi, đừng có dùng những điều luật này, quyền ngu xuẩn kia ra giảng với cô, cô đã nói với cháu không thể được!”

Chu Hải Mạn: “.....”

“Thôi đi, không thèm nghe cháu nói nữa, càng nói càng phiền lòng, đàn ông đều đạo đức giả như thế, ở trước mặt cháu là một bộ, sau lưng cháu lại là một bộ khác, cô thật sự chịu đủ rồi. Nha đầu, nhớ kỹ lời cô từng nói, trên đời này không có một người đàn ông nào tốt! Cô cúp máy đây, lát nữa cô còn muốn đi miếu chơi, bái bái ——”

Trên đời này không có một người đàn ông nào tốt. Đàn ông dựa vào được, heo cũng có thể leo cây. Thà tin trên thế giới có ma quỷ, cũng quyết không thể tin tưởng cái miệng của đàn ông..... Đàn ông, đàn ông, đàn ông, Chu Vũ Khiết đã từng bị đàn ông hành hạ nổi điên, ngày ngày nói nhắc tới những lời này. Sau đó, cô cùng Thẩm Thành Lượng tiến tới với nhau, Chu Hải Mạn cho rằng cô sẽ thay đổi cách nhìn đối với đàn ông, không ngờ năm đó đi xem mắt, gặp phải những người đàn ông cực phẩm kia vẫn để lại trong lòng cô một bóng ma.

Chu Hải Mạn nhẹ nhàng thở dài một hơi, đẩy xe chở hàng tiếp tục đi về phía trước, mấy hôm trước, Tiết Thiệu Luân nói muốn ăn cái gì nhỉ?

Ách, hình như là cua đồng ——

Xách theo hai túi đồ thật lớn, lâu rồi không lao động, Chu Hải Mạn như trở thành người phụ nữ đại lực sĩ, lúc này họ Tiết còn chưa trở về, cô phân loại đồ mua được rồi để vào tủ lạnh, đứng đây hải lòng cười nhìn chiếc tủ lạnh đã để đầy tràn, cô chỉ thích hình ảnh này, lương thực tích trữ dư thừa, khiến lòng người an tâm.

Chu Hải Mạn liếc mắt nhìn đồng hồ, đầu tiên cho Manhattan một phần lớn thức ăn cho chó mới mua, rồi mang nguyên liệu nấu ăn đi vào phòng bếp, anh không ở nhà, cảm giác vắng lạnh hơn rất nhiều. Nhưng trong nhà vẫn còn mùi anh, nghĩ đến việc lát nữa anh về có thể được ăn thức ăn cô tự mình làm, Chu Hải Mạn lại cảm thấy vui vẻ.

Hạnh phúc chẳng qua cũng chỉ như thế, có thể bình bình đạm đạm, an an lạc lạc, cho dù là một thân một mình, nhưng nghĩ đến người yêu đang trên đường về nhà, sẽ cảm thấy ngọt ngào và an lòng. Đến bây giờ, cô vẫn luôn muốn trở thành một đôi vợ chồng bình thường như cha mẹ, bởi vì có cha mẹ như vậy nên cô hiểu rõ chân lý của cuộc sống.

Cô cũng không bài xích tình yêu và hôn nhân, cho nên cũng tràn đầy mong đợi Mr Right xuất hiện, cô đã từng tưởng rằng sẽ là Lữ Thượng khôn, lại không ngờ rằng sẽ là người không đánh nhau thì không quen biết, họ Tiết.

Duyên phận, quả nhiên là một thứ rất kỳ diệu.

63. Chương 44: Chương 44

Editor: Cookie Oh

“Ừm ——” bởi vì động tình, Chu Hải Mạn vô thức rên rỉ, Tiết Thiệu Luân đã sớm không nhịn nổi lại càng bị âm thanh này kích thích, cánh tay anh nhẹ nhàng đẩy một cái. Thân thể Chu Hải Mạn vốn dán sát vào tường chợt rời ra, cách xa bức tường kia. Bọn họ vẫn hôn nồng nhiệt nhưng bước chân không hề có chút rối loạn nào, cho đến khi tới bên giường, Tiết Thiệu Luân ngã về phía trước, đặt Chu Hải Mạn ở phía dưới thân.

“Mạn Mạn ——” anh nỉ non tên của cô, tiếng thở dốc càng ngày càng nặng nề, hơi thở nóng phả vào cổ của cô, “Mạn Mạn ——”

Một bàn tay to lớn của anh từ từ di chuyển lên trên rồi tới trước ngực của cô, cách lớp quần áo nhẹ nhàng vuốt ve, còn bàn tay kia dọc theo vòng eo thon gọn của cô xuống phía dưới, dừng ở mông đang ưỡn lên trên của cô.

“Ừm ——” thân thể của cô như bị mê hoặc, trở nên không phải của cô nữa. Bên trong thân thể như có một đốm lửa đang thiêu đốt, cô rất khó chịu cũng rất khát vọng, khó chịu ấy là loại lửa nóng cô không thể thừa nhận, khát vọng cái gì, dĩ nhiên chính cô cũng không biết.

Anh tham lam như đứa trẻ, hôn trán của cô, chóp mũi của cô, vành tai của cô, gương mặt của cô, đôi môi của cô. . . . Không buông tha bất kỳ một tấc da thịt nào, cái tay xoa ngực cô càng ngày càng dùng sức, rồi anh lại chuyển đôi môi qua ngực của cô, nhẹ nhàng trên chọc, gặm cắn. . . . Thân thể giống như chỉ một giây nữa sẽ nổ tung, Chu Hải Mạn luồn tay vào trong tóc anh, như muốn bắt lấy thứ gì đó.

“Mạn Mạn ——” anh vừa hôn cô, vừa vươn tay cởi nút áo ngực của cô.

Chu Hải Mạn hình như ý thức được chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, tay vô lực cản cánh tay anh, “Tiết Thiệu Luân —— ừm ——”

“Đừng sợ, bảo bối ——” anh khe khẽ hôn lên khóe mắt của cô một cái, dịu dàng an ủi cô, “Đừng sợ ——”

Nút áo bị cởi ra, Tiết Thiệu Luân dùng một tay phía sau lưng của cô, nâng cô lên, cởi áo cô ra, da của cô rất trắng, giống như tuyết vậy. Chu Hải Mạn rõ ràng cảm thấy hô hấp của anh càng thêm nặng nề, trong ánh mắt của anh nhìn cô như có hai ngọn lửa nhỏ đang bùng cháy, ngón tay của anh nhẹ nhàng lướt qua thân thể của cô, cô không khỏi run rẩy.

“Mạn Mạn, em thật đẹp ——” anh nhếch miệng nhìn cô, si mê nói.

“Tiết Thiệu Luân, anh đừng dùng ánh mắt ấy nhìn em, nhìn em sợ hãi.” Chu Hải Mạn muốn kéo chăn che ở trước ngực, nhưng lại bị anh ngăn lại.

Anh cười khanh khách, tiếp tục cúi xuống hôn cô, cổ của cô, vai, xương quai xanh, còn cả phần mềm mại trước ngực cô. Thân thể của cô cứ như vậy từng nơi từng nơi bị châm lửa, tay của anh từ từ dời xuống, lúc cô hoàn toàn say mê, rất nhanh cởi xuống hết quần của cô xuống.

Chân của cô thon dài trắng nõn, ở trong mắt Tiết Thiệu Luân, mỗi một nơi đều là cảm dỗ đối với anh, anh hôn cô thật sâu, hai bàn tay to lớn di chuyển ở trên người của cô, vuốt ve, thân thể quen thuộc của cô, người phụ nữ quen thuộc mà anh yêu này.

“Tiết Thiệu Luân ——” Chu Hải Mạn nhìn anh cởi hết quần áo mình ra, lộ ra bộ ngực cường tráng, mặc dù cô đã rút nước miếng trước vóc người của anh đã lâu rồi, nhưng nhìn thẳng diện và gần như vậy dù sao cũng là lần đầu tiên, lần đầu tiên khó tránh khỏi có chút thẹn thùng.

“Ngoan ——” anh cười, cúi xuống hôn nhẹ lên mặt của cô, “Lát nữa có thể sẽ đau một chút, nhưng mà anh sẽ cẩn thận.”

= =, Tên lưu manh này suy nghĩ luôn nhanh hơn cô, cô sợ đau đâu chứ, đây là cô xấu hổ.

Nhưng cô... có thẹn thùng nữa cũng không ngăn cản được người nào đó gỡ trò lưu manh, lúc anh nháy mắt đã lột sạch quần áo trên người mình, lại cúi người xuống một lần nữa dán chặt với cô thì cô cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng của anh.

“Tiết Thiệu Luân, đừng —— sống chung phi pháp là không đúng.”

b Tiết Thiệu Luân bị cô chọc tức đến dở khóc dở cười, thiếu chút nữa lại thua cô, “Bảo bối, cái này không gọi sống chung phi pháp, ngoan, thả lỏng ——”

“Mạn Mạn ——” bàn tay to của anh lướt nhẹ qua vai của cô, vuốt ve ở trước ngực của cô, thấy thân thể cô vì anh mà ửng hồng, vì anh nổi phản ứng, anh hài lòng khẽ liếm, tỉ mỉ hôn trước ngực cô.

“Ừ ——” cô trải qua tra tấn cùng mê hoặc như vậy, Chu Hải Mạn cảm thấy mình một giây kế tiếp sẽ chết, trong thân thể truyền tới cái loại cảm giác kỳ dị đó, chưa từng có, cô khó chịu uốn éo người, hình như muốn cùng anh gần nhau hơn một chút.

Tiết Thiệu Luân đã sớm không chịu nổi, tiếng rên rỉ cùng sự vận vẹo của Chu Hải Mạn càng thêm kích thích anh, anh luồn một cái tay ôm phía sau thắt lưng cô, nhẹ nhàng

Khi Chu Hải Mạn phản ứng kịp thì bắt đầu vận ạo thân thể, nhưng cô vẫn bị Tiết Thiệu Luân kiên cố giữ ở giữa bức tường và thân thể của anh, cho dù cô có pháp lực vô biên, không gian thu hẹp thể này cũng không cho cô cơ hội phát huy, “Anh —— lưu manh, thả em xuống.”

Đôi chân bị anh vòng qua hai bên eo, cô vừa cử động, hông của anh liền bị kẹp chặt, người phụ nữ này diễndanflêquysdoon trời cho thân lực, bị cô quay qua quay lại càng ngày càng khó nhin, không thể làm gì khác hơn là cúi xuống cắn lấy môi của cô, “Ngoan ngoan, không nên cử động ——”

“Ừm —— Tiết Thiệu Luân —— anh —— anh khốn kiếp ——” cô nắm quyền lại giữa tường và anh, không có chút cơ hội phản kháng, chỉ có thể tùy theo dực vọng như nổi điên chưa thỏa mãn của anh đoạt lấy. Anh hôn như gió táp mưa sa, dày đặc lên trên trán của cô, trên chóp mũi, trên khuôn mặt, trên lỗ tai, cuối cùng ở đôi môi nóng hừng hực, anh sốt ruột khó nén gặm cắn, cạy môi của cô ra dò xét đi vào, anh giống như một ngọn lửa bùng cháy, đốt hết tất cả nhiệt tình.

Đây không phải là lần đầu tiên bị anh hôn đến hoa mắt chóng mặt, đang trong quá trình thích ứng dần dần, Chu Hải Mạn cũng tìm học kỹ xảo hôn, hơn nữa sau khi học xong cũng biết đáp lại, anh cuốn lấy lưỡi của cô, sâu triền miên, cô nhẹ nhàng treu đùa đầu lưỡi, đáp lại anh. Cảm nhận được rõ ràng thân thể của anh cứng đờ, hình như là quá mức vui mừng, càng ngày càng nhiệt tình hôn đáp trả, giống như muốn hôn cô vào trong thân thể mình.

“Ừm ——” nụ hôn này đều lâu dài lửa nóng hơn so với bất kỳ lần nào, lúc kết thúc hai người đều hơi thở rối loạn, nhất là Chu Hải Mạn, hai má ửng hồng, đôi mắt to mờ mịt như có tầng sương mù, mà trong mắt Tiết Thiệu Luân cũng có thần sắc chưa thỏa mãn.

“Bảo bối ——” anh cười nhìn cô, ấn xuống trán cô một cái hôn, “Cảm ơn em.” Cảm ơn em cuối cùng cũng chịu mở cửa trái tim mình sau khi anh đốt nhiệt tình tràn ngập, “Dì cả hết rồi đúng không?”

Ách, Chu Hải Mạn cảnh giác nhìn anh, bởi vì mới vừa nhiệt tình, âm thanh mềm nhũn, Tiết Thiệu Luân nghe vào tai có hấp dẫn cực lớn, “Không phải anh vừa mới sử dụng kỹ thuật đó sao? Không mệt sao?”

“Không mệt ——” anh vui ở cổ của cô buồn buồn cười, “Vừa thấy em, chỉ càng thêm hưng phấn, chỗ nào có thể cảm thấy mệt mỗi đây?” Hơn nữa, cuộc phẫu thuật rất thuận lợi, trải qua ca cấp cứu, bệnh nhân kia đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm.

Vừa thấy cô thì thật hưng phấn? = =, quả nhiên là lưu manh, Chu Hải Mạn bắt măn đá đá chân, “Em làm món ăn anh thích ăn, nếu không ăn sẽ nguội đó.”

Đây chính là tâm ý của cô, mặc dù với anh, cô quan trọng hơn thức ăn, nhưng Chu Hải Mạn vẫn không muốn nhanh như vậy đã bị người nào đó ăn sạch sành sanh.

Tiết Thiệu Luân ngẩng đầu lên, theo ánh mắt của cô nhìn về phía bàn ăn, mỗi đĩa đều được bao bọc lại, có lẽ lo lắng sau anh khi trở về sẽ nguội, dụng tâm như vậy, anh không nhin được lại hôn trộm trên môi cô một cái, “Được, ăn cơm trước.”

Sau hai chân Chu Hải Mạn được an toàn hạ xuống mặt đất thì thở phào nhẹ nhõm, nếu không phải vì bây giờ đi đứng còn mệt mỏi, cô thật muốn cho anh một cú đá xoáy.

Khi Chu Hải Mạn thầm mừng tránh được một kiếp nạn, cảm giác hơi an tâm thì người nào đó lại cúi người xuống bên tai cô, phả ra hơi thởnhẹ nhàng: “Ăn no rồi, chúng ta có rất nhiều thời gian.”

Ách, Tiết lưu manh lại không có chút tính người, không nói câu nói sau cùng kia? Hơn nữa, ánh mắt kia là thể nào, cô cũng không phải là Mỹ Dương Dương, “Ề hèm ——” Chu Hải Mạn giữ sống lưng thẳng tắp hắng giọng, đè thấp âm thanh, nhìn đối phương đang nhìn cô chăm chăm như ngắm con mồi, nói, “Nhìn món ăn trên bàn!”

Tiết Thiệu Luân rất thích dáng vẻ này của cô, rõ ràng rất tức giận, lại cố giả bộ trấn định, vì vậy vẫn híp mắt cười nhìn cô, dùng đôi đũa dài gấp món ăn trên bàn, “Anh không cần nhìn cũng sẽ không gấp sai ——”

Anh cố ý không nhìn, chỉ nhìn chăm chăm Chu Hải Mạn, “Đây là sườn xào chua ngọt ——” nói xong thì đưa lên trước mắt nhìn một cái, hình như đang khoe khoang với Chu Hải Mạn phía đối diện, “Không sai chứ ——”

-_-# Chu Hải Mạn hung hăng cắn một con tôm hùm nhỏ kẹp trên tay, giống như đang nhai xương người họ Tiết, “Cạch —— cạch ——”

Mà Tiết Thiệu Luân lại được ăn rất thỏa thích, lặp lại động tác vừa rồi gấp lên một lá rau cải, “Trong đĩa này chắc là rau cải——”

“Thế nào, cũng không sai chứ?”

Vô lại, du côn, lưu manh, tên côn đồ cắc kè..... Cứ như vậy ăn xong một bữa cơm, Chu Hải Mạn còn được ăn thêm một bụng tức, Tiết Thiệu Luân được ăn say sưa ngon lành, còn thỉnh thoảng khen cô điềnnlequýđôn làm cái này ngon, cái đó cũng ngon, hai hàng lông mày khê nhếch như muốn nói, chờ một lúc nữa khẳng định ăn em cũng rất ngon.

“Manhattan ngủ rồi sao?” Chu Hải Mạn rửa chén đĩa xong, đi ra khỏi phòng bếp, vừa hay nhìn thấy Tiết Thiệu Luân đi từ chỗ Manhattan về phía phòng khách.

Tiết Thiệu Luân cười gật đầu một cái, “Ừ, ngủ rất ngon.”

= =, Cho nên, họ Tiết, anh cười âm hiểm thế này, nhất định là nghĩ thừa dịp con trai của anh đã ngủ an ổn để làm chuyện xấu sao?

Chu Hải Mạn liếc anh một cái, đột nhiên giống như sự nhớ ra gì đó, vội vàng chạy về phía phòng ngủ, Tiết Thiệu Luân phản ứng cũng khá nhạy bén, khi cô chạy vào phòng ngủ, xoay người đóng cửa thì trong nháy mắt chen vào, “Muốn chạy trốn?” Một tay anh chống tại khung cửa, một tay khác đẩy cánh cửa, còn có một con chân bước vào.

= =, “Em muốn nghỉ ngơi ——” Chu Hải Mạn muốn đưa ra sự phản kháng cuối cùng, nhưng Tiết Thiệu Luân hoàn toàn không cho cô cơ hội này. Trên tay vừa dùng lực, cả người anh liền bao phủ cô đi vào trong phòng của cô.

“Cùng nhau nghỉ ngơi đi.”

“Không muốn ——”

Anh nắm hai cổ tay cô, để tránh mặt của mình bị tấn công, anh ôm cô xoay 90°, lưng Chu Hải Mạn liền dính lên trên tường, “Mấy ngày trước, chúng ta không phải đã quyết định ngủ chung rồi hay sao? Cũng tốt, hôm nay, ngủ ở phòng của em.”

“Tiết Thiệu Luân, anh ——” Chu Hải Mạn kinh ngạc, nhìn anh, mang theo xấu hổ, trong ánh mắt hình như còn có sự mong đợi mơ hồ, “Cả ngày anh trừ nghĩ tới giờ trò lưu manh thì không cong nghĩ tới cái gì khác sao?”

“Oan uổng——” Tiết Thiệu Luân không nói gì mà nhìn trần nhà, “Anh chỉ muốn cùng bạn gái của anh thân thiết, sao lại thành giờ trò lưu manh rồi hả? À?” Anh cúi đầu, trừng phạt bằng cách khê cắn trên môi của cô, “Anh giờ trò lưu manh chỗ nào rồi hả?”

Cái này cũng chưa tính? Cái tư thế này —— cũng chỉ có tên lưu manh này tự nhiên như vậy, cổ tay của cô bị anh chế ngự đặt lên hai bên đầu, thân thể anh dính sát cô, chân đè ép chân của cô, hình như là ở đề phòng cô sử dụng lực chân.

“Anh ——” cô còn muốn tố cáo anh nữa, nhưng lời còn chưa nói ra khỏi miệng đã bị anh áp đôi môi xuống tới chặn trở về. Hình như anh đặc biệt thích hôn cô, mỗi một lần hôn đều giống như một thiếu niên thành kính, quý trọng mỗi một tác da thịt của cô, càng hôn càng tập trung, cuối cùng trút xuống tất cả nhiệt tình, giống như đoạt lấy hơi thở của cô, lấy hô hấp của cô, bọn họ như hòa làm một thể. Môi của anh ở trên môi của cô nhẹ nhàng cắn, từ từ cọ sát, liếm láp mút lấy, tiến vào tìm kiếm hương vị cô, cuối cùng Chu Hải Mạn rốt cuộc do bị động chịu đựng, bắt đầu chủ động đáp lại.

Cô đáp lại kích lệ Tiết Thiệu Luân rất lớn, gần như anh dồn trăm phần trăm nhiệt tình vào đó, vẫn cảm thấy chưa đủ, buông cổ tay bị anh kiềm chế ra, một bàn tay anh trượt theo đường cong thân thể của cô, đỡ ở bên eo của cô. Hai cánh tay Chu Hải Mạn nhẹ nhàng quàng lên cổ của anh, hình như cũng đã dùng hết tất cả nhiệt tình đáp lại.

Không khí xung quanh nhanh chóng nóng lên, không khí nóng hừng hực đang dần dần thiêu đốt, lan tràn.

65. Chương 45: Chương 45

Tuy bị một cô em gái không biết ở đâu ra đánh thức, tâm trạng cô hơi khó chịu, nhưng người đàn ông này ôm cô thật chặt, y như con bạch tuộc khiến cho Chu Hải Mạn cũng an lòng. Hơn nữa, tối hôm qua bị anh lần qua lần lại, thật sự thể lực đã tiêu hao, Chu Hải Mạn rất nhanh lại tiến vào mộng đẹp.

Khi tỉnh dậy lần nữa là do một hồi chuông cửa dồn dập đánh thức, Chu Hải Mạn dụi dụi đôi mắt vẫn lim dim buồn ngủ, vị trí bên cạnh đã trống không, Chu Hải Mạn ngáp một cái, tiếng chuông cửa vẫn vang bên tai không dứt.

Tóc ngắn, cô vươn tay lên gỡ đầu, nhanh chóng mặc chiếc áo T-shirt, quần cộc vào rồi xỏ dép đi ra ngoài, vừa mới đi tới cửa phòng ngủ đã nghe thấy tiếng cửa được mở ra. Ngay sau đó là một tiếng gọi ngọt ngào, yếu điệu “Anh Thiệu Luân”, Chu Hải Mạn mặt lạnh nhìn sang, Tiết Thiệu Luân đang đưa lưng về phía cô, không biết dùng vẻ mặt gì đối mặt cô bé kia.

“Anh Thiệu Luân, em gọi điện thoại cho anh, sao anh không nhận hả? Em vốn chờ anh đi tìm em, nhưng kể từ buổi sáng gọi điện thoại tới cho anh thì không liên lạc được nữa... em liền tự mình chạy tới thăm anh, nửa năm không gặp, anh không nhớ em sao? Mặc kệ đi, dù sao em nhớ anh muốn chết.”

Cô gái nhỏ liền thoáng không ngừng, ngược lại người luôn nói nhiều như Tiết Thiệu Luân lại không có bất cứ động tĩnh gì, dĩ nhiên đây là do Chu Hải Mạn không khỏi nhíu mày, quan hệ giữa bọn họ nhìn thế nào cũng không giống chỉ là bạn đơn thuần.

“Ai da, em định hẹn anh cùng ra ngoài ăn cơm trưa, sao anh lại mặc tạp dề? Xem ra là em có lộc ăn rồi, hì hì ——” cô gái kia dường như không phát hiện ra sự khác thường của Tiết Thiệu Luân, tự nhiên đi vào phòng khách.

“Vũ Đồng, em nghe anh ——”

Tiết Thiệu Luân giống như bị kim châm, đột nhiên phản ứng kịp, nhưng khi anh xoay người lại thì anh rõ ràng thấy bước chân của Triển Vũ Đồng dừng lại, sau đó thấy Chu Hải Mạn im lặng đang dựa trên khung cửa thì thân thể của anh cũng cứng đờ.

Triển Vũ Đồng tròn to hai mắt, chỉ vào gương mặt không cảm xúc của người đẹp lạnh lùng, quay đầu hỏi: “Anh Thiệu Luân, cô ấy là ai vậy? Trong nhà của anh tại sao lại có một người phụ nữ xa lạ?”

Phụ nữ xa lạ? Chân mày nhỏ của Chu Hải Mạn nhíu lại, em gái à, đừng dùng giọng điệu của nữ chủ nhân để gọi cô được hay không? Khiến người ta cực kỳ khó chịu.

Tiết Thiệu Luân buồn bực vò tóc, vốn là muốn trước khi Chu Hải Mạn tỉnh lại thì làm một bàn thức ăn ngon, hai người sẽ tiếp tục thân thiết hơn, bây giờ món ăn đã gần đầy đủ hết, giữa đường lại chui ra một Triển Vũ Đồng, những ngày tháng an nhàn của anh chắc cũng chấm dứt rồi.

Lúc này, ánh mắt Chu Hải Mạn cũng chuyển tới trên người của Tiết Thiệu Luân, anh đeo tạp dề lên giống như một người đàn ông nội trợ thật tốt. Nhưng Chu Vũ Khiết nói rất đúng, đàn ông trên thế giới này là loại động vật giỏi nguy trang nhất, thấy em gái điệu đà này tìm tới cửa, cô ngược lại muốn xem anh sẽ phản ứng như thế nào.

“Vũ Đồng, anh giới thiệu với em một chút.” Tiết Thiệu Luân bước mấy bước, đi tới bên cạnh Chu Hải Mạn, kéo bả vai của cô, gương mặt hạnh phúc cộng thêm say sưa ngơ ngẩn mà cười nói, “Đây là vợ của anh, chị dâu của em, Chu Hải Mạn.”

“Anh Thiệu Luân——” ánh mắt của Triển Vũ Đồng càng trừng lớn hơn, không dám tin, kinh hãi kêu lên, “Anh đã kết hôn? ? ?”

“A ——” chân của Tiết Thiệu Luân bị Kim Cương đại lực nữ hung hăng đạp một cước, anh hít khí lạnh vì đau.

Chu Hải Mạn nhú mày, bĩu môi, nhỏ giọng nói: “Ai là vợ anh?”

“Chị dâu tương lai của em, tương lai, bây giờ là bạn gái của anh.” Tiết Thiệu Luân không thể không khuất phục trước vũ lực của Chu Hải Mạn, nhưng bản tính lưu manh vẫn không đổi, kéo vành tai xinh xắn của cô, nói với Triển Vũ Đồng, “Thế nào? Một đại mỹ nhân đúng chứ?”

Triển Vũ Đồng sớm bị anh kích động đến đầu vàng mắt hoa, tan nát cõi lòng như nhân sỏi cảo, chỉ thiếu che miệng nước mắt rùng rùng thôi. Diee nx dd anf Leje Q@uys Dd™oon Tiết Thiệu Luân vẫn như thế, không chút kiêng kỵ ở trước mặt cô ân ái. Cô hít sâu một hơi, nhếch khóe miệng cười hết sức khó coi, “Quả thật rất xinh đẹp.”

Nói xong thì chủ động đi tới, đưa tay phải ra, “Em tên là Vũ Đồng, là thanh mai trúc mã của anh Thiệu Luân, chị Hải Mạn, rất hân hạnh được biết chị.”

Thanh mai trúc mã —— Chu Hải Mạn ý tứ nhìn Tiết Thiệu Luân một cái, Tiết Thiệu Luân híp mắt cười lấy lòng. Nhưng Chu Hải Mạn không phải là một nữ sinh bốc đồng, hơn nữa nhiều năm làm luật sư đã rèn luyện cho cô càng thêm bình tĩnh khi gặp bất cứ chuyện, vì vậy lịch sự đưa tay phải ra bắt tay cô, đáp lại nói: “Hân hạnh, hân hạnh ——”

Phụ nữ tranh đấu thường vô hình ngầm khai triển kinh thiên động địa, Triển Vũ Đồng nhẹ nhàng lướt nhìn gương mặt xinh đẹp không trang điểm của cô, rồi liếc đến vết đỏ mập mờ trên cổ cô thì nụ cười trên môi thiếu chút nữa không nhận được, lực đạo trên tay không tự chủ tăng thêm, giống như muốn bóp nát tay của đối phương vậy.

Tiết Thiệu Luân tự nhiên chú ý tới không khí giữa hai người, vì vậy ôm ôm Chu Hải Mạn, dè dặt âm thanh, ở bên tai cô nói: “Nghỉ ngơi cho tới giữa trưa rồi, cũng nên ăn một chút gì chứ? Đi rửa mặt đi, anh lập tức dọn cơm, nha?”

Phụ nữ... chịu không nổi nhất chính là giọng ôn tồn, mềm mỏng của đàn ông, huống chi Chu Hải Mạn còn là một người phụ nữ rất đúng mực. Vì vậy, cô nhẹ nhàng gạt đầu, quyết định dùng tấm lòng rộng lượng của nữ chủ nhân để khoản đãi Triển Vũ Đồng - vị khách không mời mà đến này.

Mà Triển Vũ Đồng đặc biệt chạy tới nhà anh thăm anh, Tiết Thiệu Luân thật sự không nghĩ

66. Chương 44

Editor: Cookie Oh

“Ừm ——” bởi vì động tình, Chu Hải Mạn vô thức rên rỉ, Tiết Thiệu Luân đã sớm không nhịn nổi lại càng bị âm thanh này kích thích, cánh tay anh nhẹ nhàng đẩy một cái. Thân thể Chu Hải Mạn vốn dán sát vào tường chợt rời ra, cách xa bức tường kia. Bọn họ vẫn hôn nồng nhiệt nhưng bước chân không hề có chút rối loạn nào, cho đến khi tới bên giường, Tiết Thiệu Luân ngã về phía trước, đặt Chu Hải Mạn ở phía dưới thân.

“Mạn Mạn ——” anh nỉ non tên của cô, tiếng thở dốc càng ngày càng nặng nề, hơi thở nóng phả vào cổ của cô, “Mạn Mạn ——”

Một bàn tay to lớn của anh từ từ di chuyển lên trên rồi tới trước ngực của cô, cách lớp quần áo nhẹ nhàng vuốt ve, còn bàn tay kia dọc theo vòng eo thon gọn của cô xuống phía dưới, dừng ở hông đang uốn lên trên của cô.

“Ừm ——” thân thể của cô như bị mê hoặc, trở nên không phải của cô nữa. Bên trong thân thể như có một đốm lửa đang thiêu đốt, cô rất khó chịu cũng rất khát vọng, khó chịu ấy là loại lửa nóng cô không thể thừa nhận, khát vọng cái gì, dĩ nhiên chính cô cũng không biết.

Anh tham lam như đứa trẻ, hôn trán của cô, chóp mũi của cô, vành tai của cô, gương mặt của cô, đôi môi của cô..... Không buông tha bất kỳ một tấc da thịt nào, cái tay xoa ngực cô càng ngày càng dùng sức, rồi anh lại chuyển đôi môi qua ngực của cô, nhẹ nhàng trêu chọc, gặm cắn..... Thân thể giống như chỉ một giây nữa sẽ nổ tung, Chu Hải Mạn luồn tay vào trong tóc anh, như muốn bắt lấy thứ gì đó.

“Mạn Mạn ——” anh vừa hôn cô, vừa vươn tay cởi nút áo ngực của cô.

Chu Hải Mạn hình như ý thức được chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, tay vô lực cản cánh tay anh, “Tiết Thiệu Luân —— ừm ——”

“Đừng sợ, bảo bối ——” anh khe khẽ hôn lên khóe mắt của cô một cái, dịu dàng an ủi cô, “Đừng sợ ——”

Nút áo bị cởi ra, Tiết Thiệu Luân dùng một tay phía sau lưng của cô, nâng cô lên, cởi áo cô ra, da của cô rất trắng, giống như tuyết vậy. Chu Hải Mạn rõ ràng cảm thấy hô hấp của anh càng thêm nặng nề, trong ánh mắt của anh nhìn cô như có hai ngọn lửa nhỏ đang bùng cháy, ngón tay của anh nhẹ nhàng lướt qua thân thể của cô, cô không khỏi run rẩy.

“Mạn Mạn, em thật đẹp ——” anh nhếch miệng nhìn cô, si mê nói.

“Tiết Thiệu Luân, anh đừng dùng ánh mắt ấy nhìn em, nhìn em sợ hãi.” Chu Hải Mạn muốn kéo chăn che ở trước ngực, nhưng lại bị anh ngăn lại.

Anh cười khanh khách, tiếp tục cúi xuống hôn cô, cổ của cô, vai, xương quai xanh, còn cả phần mềm mại trước ngực cô. Thân thể của cô cứ như vậy từng nơi từng nơi bị châm lửa, tay của anh từ từ dời xuống, lúc cô hoàn toàn say mê, rất nhanh cởi xuống hết quần của cô xuống.

Chân của cô thon dài trắng nõn, ở trong mắt Tiết Thiệu Luân, mỗi một nơi đều là cám dỗ đối với anh, anh hôn cô thật sâu, hai bàn tay to lớn di chuyển ở trên người của cô, vuốt ve, thân thể quen thuộc của cô, người phụ nữ quen thuộc mà anh yêu này.

“Tiết Thiệu Luân ——” Chu Hải Mạn nhìn anh cởi hết quần áo mình ra, lộ ra bộ ngực cường tráng, mặc dù cô đã rót nước miếng trước vóc người của anh đã lâu rồi, nhưng nhìn thẳng diện và gần như vậy dù sao cũng là lần đầu tiên, lần đầu tiên khó tránh khỏi có chút thẹn thùng.

“Ngoan ——” anh cười, cúi xuống hôn nhẹ lên mặt của cô, “Lát nữa có thể sẽ đau một chút, nhưng mà anh sẽ cẩn thận.”

= =, Tên lưu manh này suy nghĩ luôn nhanh hơn cô, cô sợ đau đâu chứ, đây là cô xấu hổ.

Nhưng cô... có thẹn thùng nữa cũng không ngăn cản được người nào đó gỡ trò lưu manh, lúc anh nháy mắt đã lột sạch quần áo trên người mình, lại cúi người xuống một lần nữa dán chặt với cô thì cô cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng của anh.

“Tiết Thiệu Luân, đừng —— sống chung phi pháp là không đúng.”

b Tiết Thiệu Luân bị cô chọc tức đến đỏ khóc đỏ cười, thiếu chút nữa lại thua cô, “Bảo bối, cái này không gọi sống chung phi pháp, ngoan, thả lỏng ——”

“Mạn Mạn ——” bàn tay to của anh lướt nhẹ qua vai của cô, vuốt ve ở trước ngực của cô, thấy thân thể cô vì anh mà ửng hồng, vì anh nổi phản ứng, anh hài lòng khẽ liếm, tỉ mỉ hôn trước ngực cô.

“Ừ ——” cô trải qua tra tấn cùng mê hoặc như vậy, Chu Hải Mạn cảm thấy mình một giây kế tiếp sẽ chết, trong thân thể truyền tới cái loại cảm giác kỳ dị đó, chưa từng có, cô khó chịu uốn éo người, hình như muốn cùng anh gần nhau hơn một chút.

Tiết Thiệu Luân đã sớm không chịu nổi, tiếng rên rỉ cùng sự vặn vẹo của Chu Hải Mạn càng thêm kích thích anh, anh luồn một cái tay ôm phía sau thắt lưng cô, nhẹ nhàng hơi dùng lực, d^đ&l*q#đ quần áo trên người cô lại bị lột sạch. Thân hình của cô rất đẹp, anh sợ làm cô sợ, cũng sợ làm cô đau, khi hai cái tay chậm rãi cởi vật cuối cùng trên người cô ra thì anh nhạy bén bắt được một tia hoang mang lóe lên trong mắt của người phụ nữ kiêu ngạo này.

“Mạn Mạn ngoan, anh sẽ cẩn thận, đừng sợ ——”

“Ừm ——” anh nói cẩn thận chính là như vậy? Chu Hải Mạn nhú chặt chân mày, cổ nén đau đớn từ nơi kia truyền tới khi anh vừa mới tiến vào, “Tiết Thiệu Luân, anh, tên khốn kiếp này!”

“Được, được, được, anh khốn kiếp ——” anh hít vào một ngụm khí lạnh, dịu dàng an ủi cô, thật ra thì cô đau, anh cũng đau. Đây là cái mà mỗi người phụ nữ đều phải trải qua, mặc dù anh là bác sĩ, mặc dù anh có nghiên cứu đối với thân thể người, cũng không thể tránh khỏi việc làm đau người phụ nữ mình thích.

“Ách —— không phải anh là bác sĩ sao? Nghĩ biện pháp gì đi ——” cứ tiếp tục như vậy đều không phải là biện pháp, cô thật sự rất đau, đau đến mức như muốn rơi nước mắt.

“Biện pháp duy nhất chính là ——” trên trán Tiết Thiệu Luân toát ra đầy mồ hôi, vẫn cắn răng kiên trì nói, “Em nhẫn nại chịu đựng qua lần này.”

“Tiết Thiệu Luân, anh chính là tên lưu manh.” Chỉ có lưu manh mới có thể nói ra lời nói khốn nạn này, “A ——”

Thân thể giống như có nơi nào đó bị mở ra, thân thể của mình giống như đón nhận cái gì đó, thật sâu sau đau nhói là hàng loạt nhức mỏi, nhìn nét mặt hưng phấn của người nào đó, Chu Hải Mạn cũng biết, anh đã thành công trong chuyện lưu manh rồi.

“Mạn Mạn ——” anh nhẹ nhàng hôn lên khóe mắt cô có nước mắt rơi, thân thể không nhanh không chậm rung động, “Anh bảo đảm chỉ đau lần này thôi, được không? Uất ức cho em ——”

Biết cô uất ức là tốt rồi, Chu Hải Mạn bĩu môi, rõ ràng vừa mới trải qua đau đớn tê liệt như vậy, nhưng được anh ôm thật chặt vào trong ngực như vậy, nghe anh nỉ non dịu dàng, vậy mà lại có loại hạnh phúc xúc động muốn khóc.

Sáng ngày hôm sau, bị một hồi chuông điện thoại di động kỳ quái đánh thức, chuông điện thoại rất quen thuộc nhưng lại cảm thấy có chỗ nào đó quái lạ. Cô nhẹ nhàng động dậy đã cảm thấy thân thể mềm nhũn, đau nhức khó nhin, vươn tay lấy chiếc điện thoại vẫn còn đang hát tình ca ở trên tủ đầu giường. Vừa mới ấn nút nghe, cô còn chưa kịp phản ứng thì nghe được giọng nói điệu đến mức không thể tưởng tượng nổi từ đầu bên kia truyền đến, dieenx#danf@lee%quys&doon “Anh Thiệu Luân, em đã trở về, con sâu lười này còn chưa rời giường rồi, sáng sớm hôm nay em đã xuống máy bay, còn mong anh tới đón em đây, cuối cùng không đợi được anh lại bị cha em xách về nhà ——”

(o)... Chu Hải Mạn sau hai giây phản ứng, rốt cuộc cũng biết lạ ở chỗ nào, bởi vì điện thoại di động này không phải của cô, mà là của Tiết Thiệu Luân, còn cô cảm thấy tiếng chuông quen thuộc bởi vì mấy ngày nay luôn ở cùng với anh, đã nghe nhiều lần rồi.

Nhưng cô bé điệu đà đầu dây bên kia là ai, -_-#, cô tức giận nghiêng đầu nhìn Tiết Thiệu Luân, lại thấy anh đang dùng một đôi mắt đào hoa, nháy mắt vô tội nhìn cô chăm chăm.

“Anh Thiệu Luân ——” em gái điệu kia quá lâu không thấy ai đáp lại, âm thanh càng thêm lạnh lạnh, gọi lại một tiếng nữa.

Tiết Thiệu Luân giật mình một cái, lập tức nhận lấy điện thoại di động Chu Hải Mạn trong tay, b anh còn tưởng rằng có người gọi cho Chu Hải Mạn, anh vừa mới bị đánh thức còn yên lặng làm bé ngoan đây này, không thể ngờ được là tìm anh, hơn nữa còn là một rắc rối phiền phức lớn.

“Vũ Đồng hử ——, trở về rồi sao? Trở về lúc nào? Mới vừa hử? Lúc nãy đã nói với anh rồi hử?” Trên trán ướt đầm mồ hôi, Tiết Thiệu Luân liếc mắt nhìn Chu Hải Mạn, lập tức bị ánh mắt sắc bén của cô giết trở lại, “Lúc nãy anh không nghe thấy, đúng, vừa mới dậy —— ha ha. Vậy trước tiên em nghỉ ngơi thật tốt đi, không mệt chứ? Anh còn có chuyện, ừ, được được được, có thời gian nhất định đi, ừ, anh cúp máy trước.”

“Đoàng ——” Tiết Thiệu Luân nhanh như chớp cúp điện thoại di động, anh thậm chí đã chuẩn bị xong tinh thần bị Chu Hải Mạn giải quyết.

“Ha ha, đánh thức em rồi ——” cười, lấy lòng cười, vẫn mặt lạnh, tiếp tục cười, “Em nghỉ thêm một lát nữa đi, hôm nay thứ bảy không phải đi làm, tối hôm qua khiến em mệt muốn chết rồi ——”

Anh không đề cập tới chuyện tối hôm qua còn tốt, nhắc tới tối hôm qua, Chu Hải Mạn càng tức giận, tên cầm thú này hoàn toàn không có chút y đức nào, muốn hết lần này đến lần khác, nếu không cô cũng sẽ không bị lấn qua lấn lại đến mềm nhũn thế này, “Đừng giả bộ, Tiết Thiệu Luân, trong người anh có con quỷ nào sao?”

“Làm sao có thể chứ?” Tiết Thiệu Luân co rúm khóe miệng, “Trong người anh có quỷ chỗ nào? Trong lòng anh chỉ có một đại mỹ nữ, chính là bảo bối Mạn Mạn em đó.”

= =, Chu Hải Mạn trợn mắt nhìn anh, vừa che che giấu giấu, vừa lời ngon tiếng ngọt, không có quỷ mới là lạ, “Không nói đúng không?”

“Ghen?” Tiết Thiệu Luân hình như còn rất hài lòng đối với phản ứng này của cô, chỉ là nếu là tiếp tục trêu chọc sẽ không vui nữa. d;đần';lê'Quydein Vì vậy, trước hết anh dùng khuôn mặt tươi cười lại gần cô, muốn ôm cô vào trong ngực, Chu Hải Mạn dùng sức đẩy, anh lại ngã trở về, nhưng mà anh cũng không tức giận, chẳng hề để ý mà giải thích, “Cô ấy là bạn thuở nhỏ của anh, con gái viện trưởng bọn anh, tên là Vũ Đồng. Mới đi du học Mỹ trở về, lúc đi cao một mét sáu mươi lăm, tóc dài, diện mạo coi như đáng yêu, vẫn đang trong thời thanh xuân, chưa kết hôn, em còn muốn biết gì nữa? Anh nhất định tri vô bất ngôn ngôn vô bất tẩn (Biết thì sẽ nói, nói thì sẽ nói hết).”

Bạn thuở nhỏ? Nói mập mờ như vậy không phải là thanh mai trúc mã sao? Chu Hải Mạn tức giận trừng mắt nhìn anh, “Anh đừng nhiều lời nữa, em không tin đáng về này của anh đâu.”

“Anh nhiều lời chỗ nào chứ?” Anh bày ra vẻ mặt vô tội, “Anh chỉ nói sự thật.”

“Được rồi, được rồi, mới sáng sớm đánh thức Mạn Mạn của chúng ta là cô ấy không đúng, cũng là anh không đúng, thời gian quan trọng như bây giờ nên tắt máy, nhưng không phải bởi vì tối hôm qua anh quá hưng phấn nên quên sao? Đừng tức giận, em không tin anh sao? Hơn nữa, anh vừa mới trở thành người của em rồi, sao có thể để ý người khác, tùy tiện đi trêu hoa ghẹo nguyệt cũng không phải tác phong của anh.”

“Khó nói lắm ——” Chu Hải Mạn bĩu môi, hơn nữa theo ý cô, cái này rất giống tác phong của anh.

“Này ——” Tiết Thiệu Luân bị cô chặn, khóe miệng co giật, khóe mắt cũng co quắp, “Thì ra trong lòng em, anh chính là hình tượng sao, xong rồi, hôm nay anh phải bày tỏ một chút, chấn chỉnh lại quyền của người chồng, nếu không em sẽ dùng hai chân đạp anh ra ngoài mất.”

Vừa nói xong, anh liền lật người, đè lên trên người Chu Hải Mạn, ngón tay thon dài lướt qua mặt của cô, hai người gần tới nỗi có thể nghe thấy hơi thở của nhau, anh chỉ ngửi thấy mùi thơm trên người cô, “Chúng

ta cùng ôn lại cảm xúc mãnh liệt tối hôm qua đi——”

“Ừm —— Tiết Thiệu Luân, cái tên khốn kiếp này —— em vẫn còn đau—— không cho phép anh đụng vào em ——”

“Vậy là em muốn nghỉ ngơi thật tốt sao?”

“Đúng.”

“Nhắm mắt lại —— ừ —— thật biết nghe lời ——”

67. Chương 46: Chương 46

Editor: Cookie Oh

“Ah? Sao chỉ có mình cô quay về vậy, anh họ tôi đâu rồi?” Tiết Thiệu Luân quay vòng quanh Chu Vũ Khiết một vòng, chắc chắn Thẩm Thành Lượng quả thật không trở về, cau mày nghi ngờ hỏi.

“Đừng nói tôi gần với anh ta, tôi phiền chết rồi!” Chu Vũ Khiết thở hổn hển giao hành lý cho Tiết Thiệu Luân, lời Chu Hải Mạn vẫn còn ở bên ngoài sải bước đi về phía trước, “Đi!”

“Cô à, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Cô nói cho cháu biết chính xác chú thế nào rồi?” Chu Hải Mạn càng muốn biết càng cảm thấy có gì đó không đúng, hỏi Chu Vũ Khiết, từ lúc ngồi vào trong xe vẫn không nói câu nào với cô.

“Hừ ——” Chu Vũ Khiết hừ lạnh một tiếng, hung hăng nói, “Anh ta chưa chắc chắn làm chú con đâu, đừng gấp gáp quan tâm anh ta quá như vậy.”

Xe phanh gấp ——

“Tại sao vậy?”

Nhắc tới chuyện này, Chu Vũ Khiết liền tức lên, vì vậy tức giận nói: “Anh ta sau lưng cô có qua lại với một cô gái tên Trình Phỉ gì đó, bị cô biết rồi còn sống chết không thừa nhận anh đối với cô ấy tình cũ chưa dứt, muốn dùng các loại lý do đố kỵ qua loa với cô, cô ngốc sao, còn lâu mới tin anh ta. Hừ, đàn ông, không có ai tốt cả.”

Xe phanh gấp ——

“Tiết Thiệu Luân, anh lo lái xe cho tốt đi, không thấy cô nãi nãi tâm tình không tốt hả?”

Tiết Thiệu Luân điên cuồng lau mồ hôi, vừa đánh tay lái vừa nhấn mạnh nói: “Thứ nhất, tôi cũng muốn lái xe thật tốt, là cô kích thích thần kinh của tôi; thứ hai, cô không phải là cô nãi nãi của tôi, hoặc là chị dâu tôi, hoặc là cô tôi; thứ ba, không phải tất cả đàn ông trên đời này đều xấu, ít nhất tôi không phải.”

Chu Vũ Khiết còn chưa có phản ứng gì với lời anh nói, Chu Hải Mạn đã không nhịn được mắt trợn trắng. diwndanl3quyd0n Nếu như tồn tại một bảng xếp hạng đàn ông xấu, Tiết Thiệu Luân anh khẳng định xếp thứ nhất, chưa nói bộ mặt đạo đức giả này của anh, tối ngày hôm qua khiến cô đau muốn chết, anh còn để cho cô nhịn một chút.

“Tiết Thiệu Luân, đừng ở chỗ này mà bẽ mặt, ở trước mặt Mạn Mạn nhà chúng tôi cũng nên khiêm tốn một chút, đến khi tôi nói ra nội tình, xem anh còn dám nói mình là tốt đàn ông hay không.”

Tiết Thiệu Luân dựng mày kiểng lên, tự mình khẳng định nói: “Dĩ nhiên!”

“Cô, giữa các cô có phải có hiểu lầm gì hay không? Anh ấy gặp Trình Phỉ cũng không thấy được giữa bọn họ có cái gì, cháu cảm thấy, cô vu oan cho người ta rồi, cô nhất định không nghe anh ấy giải thích, một mình trở về đúng không?”

Luật sư chính là mệnh mệnh, Chu Vũ Khiết bĩu môi, vẫn hơi tức giận, tức khó tiêu, “Căn bản là không phải giải thích, những thứ đó đều là mượn cớ. Cháu nói một người đàn ông cùng vợ trước của anh ta liên lạc là có ý gì? Nếu như trong lòng anh ta không có quỷ, sao lại không nói cho cô biết trước khi cô phát hiện?”

“Bởi vì anh quá hiểu rõ tính tình nóng nảy này của cô——” Tiết Thiệu Luân ung dung trả lời, “Việc một người đàn ông bí mật liên hệ với vợ trước của anh ta cũng có rất nhiều trường hợp, có thể là bởi vì nối lại tình xưa, có thể là vì mình gạt bỏ quá khứ, có thể là bởi vì đối phương gặp khó khăn tìm tới người đàn ông này, có thể là bởi vì cuối cùng cô ta nhận ra người đàn ông này là tốt nhất. Vãn vãn, làm sao cô biết anh họ tôi gặp Trình Phỉ thuộc loại trường hợp nào?”

Chu Vũ Khiết bị anh hỏi vậy có chút không phản bác được, nhưng vẫn mạnh miệng, đáp lại: “Coi như tôi không biết giữa bọn họ tại sao phải liên hệ lại, anh ta gạt tôi chính là không đúng!”

Chu Hải Mạn không làm người hoà giải nữa, mà kiên định theo phe Chu Vũ Khiết, “Đúng, cô nói rất có đạo lý, giống như giữa thanh mai trúc mã của anh và anh thấy thế nào cũng không giống quan hệ bạn nối khố đơn thuần.”

Không ngờ, Chu Hải Mạn ngẩng hòng súng ngay mình, vì vậy, Tiết Thiệu Luân không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn lái xe, rất hiểu cảm giác của người ngậm bồ hòn làm ngọt.

.

“Em không theo anh trở về sao?” Tiết Thiệu Luân liếc mắt oán giận nhìn Chu Vũ Khiết, lại gần Chu Hải Mạn nói.

Chu Hải Mạn vươn tay đẩy anh một cái, “Anh xem dáng vẻ này của cô em, tối nay em qua lấy đồ là được rồi, hơn nữa, nhà anh không phải còn có một cô em gái thanh thuần, xinh đẹp đang chờ anh sao? Mau trở về đi, người ta vẫn sốt ruột chờ anh đó.”

Tiết Thiệu Luân cười to lên, cười đến cực kỳ vui vẻ, “Ai da, thế nào mà anh lại nghĩ thấy một mùi nồng nặc dấm chua nha.” Nói xong còn càng đến gần cô, hít hít mũi giống y như con chó nhỏ.

“Ề hèm ——” Chu Vũ Khiết tìm chai nước vẫn chưa quá hạn ở trong tủ lạnh, chán ghét nhìn bọn họ một cái, “Có biết ở trước mặt người đang bị tổn thương mà liếc mắt đưa tình rất không có đạo đức hay không, ân ân ái ái, cô thấy vậy rất buồn đó.”

“Mạn Mạn, lúc nào thì mới dẫn chàng trai kia về nhà cho mẹ xem một chút?” Đang ăn từng thìa cháo nhỏ, bị Thái Mỹ Đình hỏi như vậy, Chu Hải Mạn suýt chút nữa bị nghẹn chết.

“Mẹ —— mẹ nghe được từ ai vậy, con không có.”

“Nha đầu, chớ không thừa nhận, con cho rằng xa nhà thì cha mẹ không biết được gì sao, mẹ đã nói với con rồi, mẹ biết rất rõ ràng đấy. Chàng trai kia rất đẹp trai đúng không? Là một bác sĩ đúng không? Các con qua lại đã lâu rồi đúng không?”

Chu Hải Mạn nhíu mày liếc mắt nhìn Chu Vũ Khiết đang ngồi ở đối diện bình thản ăn sáng, quả nhiên trên thế giới này... người không thể tin tưởng nhất không phải là đàn ông mà là cô của cô sao?

“Nhưng mẹ, bọn con còn chưa tới.”

“Phi phi phi, theo như lời con nói, các con bây giờ còn chưa đến mức bàn chuyện kết hôn, nhưng dẫn về nhà ăn một bữa cơm có cái gì không thể. Con đã biết mẹ mong đợi con dắt một bạn trai về nhà bao nhiêu năm rồi, từ khi con 22 tuổi tới 24 tuổi, bây giờ con đã bao nhiêu, 25 rồi!”

Hai mươi lăm —— Chu Hải Mạn nghẹn lại, cô đã già như vậy ——

“Tâm tình của mẹ con sẽ không hiểu đâu, hơn nữa, cô con cũng đã có người của mình rồi, con vẫn cô đơn một mình, mẹ đã nói không ép buộc con, nhưng có người mẹ nào không hy vọng con gái mình thật tốt? Mặc kệ con và cậu đó phát triển tới mức độ nào, mang về nhà cho mẹ xem một chút, ít nhất cũng khiến mẹ yên tâm.”

“Mẹ ——” thế nào mà trò chuyện một lát đã trở thành như vậy rồi, hơn nữa, cô có chỗ nào giống một người đơn, “Không phải con còn mẹ và cha đó sao, con hoàn toàn không cảm thấy cô đơn, con rất hạnh phúc.”

”Vẫn là tính khí của đứa trẻ con, cha mẹ có thể ở cùng con cả đời sao? Mẹ chỉ có một đứa con gái bảo bối này, hi vọng con sớm tìm được hạnh phúc. Đến lúc đó, mẹ và cha con cũng có thể moi tìm móc ruột, tuy

68. Chương 45

Tuy bị một cô em gái không biết ở đâu ra đánh thức, tâm trạng cô hơi khó chịu, nhưng người đàn ông này ôm cô thật chặt, y như con bạch tuộc khiến cho Chu Hải Mạn cũng an lòng. Hơn nữa, tối hôm qua bị anh lấn qua lấn lại, thật sự thể lực đã tiêu hao, Chu Hải Mạn rất nhanh lại tiến vào mộng đẹp.

Khi tỉnh dậy lần nữa là do một hồi chuông cửa dồn dập đánh thức, Chu Hải Mạn dụi dụi đôi mắt vẫn lim dim buồn ngủ, vị trí bên cạnh đã trống không, Chu Hải Mạn ngáp một cái, tiếng chuông cửa vẫn vang bên tai không dứt.

Tóc ngắn, cô vươn tay lên gỡ đầu, nhanh chóng mặc chiếc áo T-shirt, quần cộc vào rồi xỏ dép đi ra ngoài, vừa mới đi tới cửa phòng ngủ đã nghe thấy tiếng cửa được mở ra. Ngay sau đó là một tiếng gọi ngọt ngào, yếu điệu “Anh Thiệu Luân”, Chu Hải Mạn mặt lạnh nhìn sang, Tiết Thiệu Luân đang đưa lưng về phía cô, không biết dùng vẻ mặt gì đối mặt cô bé kia.

“Anh Thiệu Luân, em gọi điện thoại cho anh, sao anh không nhận hả? Em vốn chờ anh đi tìm em, nhưng kể từ buổi sáng gọi điện thoại tới cho anh thì không liên lạc được nữa... em liền tự mình chạy tới thăm anh, nửa năm không gặp, anh không nhớ em sao? Mặc kệ đi, dù sao em nhớ anh muốn chết.....”

Cô gái nhỏ liến thoắng không ngừng, ngược lại người luôn nói nhiều như Tiết Thiệu Luân lại không có bất cứ động tĩnh gì, dĩ nhiên điều quý giá đối với Chu Hải Mạn không khỏi nhủ rằng, quan hệ giữa bọn họ nhìn thế nào cũng không giống chỉ là bạn đơn thuần.

“Ai da, em định hẹn anh cùng ra ngoài ăn cơm trưa, sao anh lại mặc tạp dề? Xem ra là em có lộc ăn rồi, hì hì ——” cô gái kia dường như không phát hiện ra sự khác thường của Tiết Thiệu Luân, tự nhiên đi vào phòng khách.

“Vũ Đồng, em nghe anh ——”

Tiết Thiệu Luân giống như bị kim châm, đột nhiên phản ứng kịp, nhưng khi anh xoay người lại thì anh rõ ràng thấy bước chân của Triển Vũ Đồng dừng lại, sau đó thấy Chu Hải Mạn im lặng đang dựa trên khung cửa thì thân thể của anh cũng cứng đờ.

Triển Vũ Đồng tròn to hai mắt, chỉ vào gương mặt không cảm xúc của người đẹp lạnh lùng, quay đầu hỏi: “Anh Thiệu Luân, cô ấy là ai vậy? Trong nhà của anh tại sao lại có một người phụ nữ xa lạ?”

Phụ nữ xa lạ? Chân mày nhỏ của Chu Hải Mạn nhíu lại, em gái à, đừng dùng giọng điệu của nữ chủ nhân để gọi cô được hay không? Khiến người ta cực kỳ khó chịu.

Tiết Thiệu Luân buồn bực vò tóc, vốn là muốn trước khi Chu Hải Mạn tỉnh lại thì làm một bàn thức ăn ngon, hai người sẽ tiếp tục thân thiết hơn, bây giờ món ăn đã gần đầy đủ hết, giữa đường lại chui ra một Triển Vũ Đồng, những ngày tháng an nhàn của anh chắc cũng chấm dứt rồi.

Lúc này, ánh mắt Chu Hải Mạn cũng chuyển tới trên người của Tiết Thiệu Luân, anh đeo tạp dề lên giống như một người đàn ông nội trợ thật tốt. Nhưng Chu Vũ Khiết nói rất đúng, đàn ông trên thế giới này là loại động vật giỏi ngụy trang nhất, thấy em gái điệu đà này tìm tới cửa, cô ngược lại muốn xem anh sẽ phản ứng như thế nào.

“Vũ Đồng, anh giới thiệu với em một chút.” Tiết Thiệu Luân bước mấy bước, đi tới bên cạnh Chu Hải Mạn, kéo bả vai của cô, gương mặt hạnh phúc cộng thêm say sưa ngơ ngẩn mà cười nói, “Đây là vợ của anh, chị dâu của em, Chu Hải Mạn.”

“Anh Thiệu Luân——” ánh mắt của Triển Vũ Đồng càng trừng lớn hơn, không dám tin, kính hải kêu lên, “Anh đã kết hôn???”

“A ——” chân của Tiết Thiệu Luân bị Kim Cương đại lực nữ hung hăng đạp một cước, anh hít khí lạnh vì đau.

Chu Hải Mạn nhíu mày, bĩu môi, nhỏ giọng nói: “Ai là vợ anh?”

“Chị dâu tương lai của em, tương lai, bây giờ là bạn gái của anh.” Tiết Thiệu Luân không thể không khuất phục trước vũ lực của Chu Hải Mạn, nhưng bản tính lưu manh vẫn không đổi, kéo vành tai xinh xắn của cô, nói với Triển Vũ Đồng, “Thế nào? Một đại mỹ nhân đúng chứ?”

Triển Vũ Đồng sớm bị anh kích động đến đầu váng mắt hoa, tan nát cõi lòng như nhân sủi cảo, chỉ thiếu che miệng nước mắt rùng rùng thôi. Diee nx dd anf Leje Q@uys Dd™oon Tiết Thiệu Luân vẫn như thế, không chút kiêng kỵ ở trước mặt cô ân ái. Cô hít sâu một hơi, nhếch khóe miệng cười hết sức khó coi, “Quả thật rất xinh đẹp.”

Nói xong thì chủ động đi tới, đưa tay phải ra, “Em tên là Vũ Đồng, là thanh mai trúc mã của anh Thiệu Luân, chị Hải Mạn, rất hân hạnh được biết chị.”

Thanh mai trúc mã —— Chu Hải Mạn ý tứ nhìn Tiết Thiệu Luân một cái, Tiết Thiệu Luân híp mắt cười lấy lòng. Nhưng Chu Hải Mạn không phải là một nữ sinh bốc đồng, hơn nữa nhiều năm làm luật sư đã rèn luyện cho cô càng thêm bình tĩnh khi gặp bất cứ chuyện, vì vậy lịch sự đưa tay phải ra bắt tay cô, đáp lại nói: “Hân hạnh, hân hạnh ——”

Phụ nữ tranh đấu thường vô hình ngầm khai triển kinh thiên động địa, Triển Vũ Đồng nhẹ nhàng lướt nhìn gương mặt xinh đẹp không trang điểm của cô, rồi liếc đến vết đỏ mập mờ trên cổ cô thì nụ cười trên môi thiếu chút nữa không nhìn được, lực đạo trên tay không tự chủ tăng thêm, giống như muốn bóp nát tay của đối phương vậy.

Tiết Thiệu Luân tự nhiên chú ý tới không khí giữa hai người, vì vậy ôm ôm Chu Hải Mạn, dè dặt âm thanh, ở bên tai cô nói: “Nghỉ ngơi cho tới giữa trưa rồi, cũng nên ăn một chút gì chứ? Đi rửa mặt đi, anh lập tức dọn cơm, nha?”

Phụ nữ... chịu không nổi nhất chính là giọng ôn tồn, mềm mỏng của đàn ông, huống chi Chu Hải Mạn còn là một người phụ nữ rất đúng mực. Vì vậy, cô nhẹ nhàng gật đầu, quyết định dùng tấm lòng rộng lượng của nữ chủ nhân để khoản đãi Triển Vũ Đồng - vị khách không mời mà đến này.

Mà Triển Vũ Đồng đặc biệt chạy tới nhà anh thăm anh, Tiết Thiệu Luân thật sự không nghĩ ra một lý do thích hợp nào để đuổi khéo cô đi được, nhất là trong khoảng thời gian cơm trưa này. Huống chi, nếu như anh quả thật bắt cô đi, theo tư duy logic của Chu Hải Mạn thì thế nào cũng nói trong lòng anh có quỷ*, vì vậy Tiết Thiệu Luân lại đặt lên trên bàn cơm thêm một bộ bát đĩa.

*Có điều giấu giếm, lén lút

Nhưng mà Tiết Thiệu Luân không ngờ, người ta thường nói ba người phụ nữ sẽ tạo ra cả một vở kịch, Triển Vũ Đồng vừa xuất hiện đã diễn xuất sắc vai của mình.

“Anh Thiệu Luân, tài nấu nướng của anh vẫn giỏi như trước ——” Triển Vũ Đồng cười đến mặt mày cong cong, muốn bao nhiêu ngọt ngào thì có bấy nhiêu, hình như đang nhớ lại một đoạn hồi ức ngọt chết người, “Trước kia, em thích nhất là ăn cua rang ớt do anh làm, bây giờ mùi vị vẫn giống y như trước. Hơn nữa, khi đó bởi vì em không thích các món ăn phổ biến, cho nên anh chưa bao giờ để, không ngờ đến bây giờ vẫn còn thói quen này.”

“Ha ha ——” Tiết Thiệu Luân toét miệng cười gượng, anh thật sự không muốn đả kích Triển Vũ Đồng, vốn dĩ anh làm cua rang ớt là bởi vì Chu Hải Mạn thích ăn cay, hơn nữa chừng mấy ngày cô không ăn cay rồi, không có rau thơm là bởi vì trong nhà đã hết có rau thơm rồi.

Ánh mắt Tiết Thiệu Luân nhẹ nhàng lướt qua Chu Hải Mạn, cô đang gấp một miếng sườn vào trong chén mình, ăn nhiều đồ ngọt hơn.

“Anh Thiệu Luân, có thời gian cùng em đi thăm thăm cô Tiết nha, lâu rồi em không gặp cô, rất nhớ cô, trước khi trở về nước, em và cô có nói chuyện điện thoại, cô còn dặn em sau khi về nước nhất định phải đến nhà chơi đấy.”

“Ha ha ——” Tiết Thiệu Luân khóe miệng co rúm, gầy gầy cơm trong chén, “Khó thấy được em có tấm lòng này.”

“Em đương nhiên có tâm rồi, khi còn bé, cô thương em như vậy, luôn coi em như con gái ruột thịt, hơn nữa cô còn hay nói.....” Triển Vũ Đồng cố ý dừng lại một chút, nhìn sang Chu Hải Mạn phía đối diện vẫn vững như núi Thái Sơn một cái, “Cô hay nói hy vọng em có thể trở thành con dâu Tiết gia, chờ em gọi cô một tiếng mẹ đây.”

Vậy là khi còn bé hai nhà trêu đùa đã nói rồi, Tiết Thiệu Luân vô lực nâng trán, anh nhớ rõ ràng là kể từ khi cô qua mười tuổi, mẹ chưa nói qua lời như vậy, “Ha ha ha —— đây đều là mẹ anh nói đùa thôi, em còn nhớ rõ vậy hả?”

Bị ghen, Triển Vũ Đồng ăn cua dè ép chén cơm, nheo mắt lại cười nói: “Đúng vậy, chỉ là nói đùa, chị Hải Mạn, chị đừng tưởng thật nha. Em chỉ là rất lâu rồi không gặp anh Thiệu Luân, nhớ tới chuyện hồi bé thì cảm thấy thú vị.”

Chu Hải Mạn nhếch khóe miệng, liếc Tiết Thiệu Luân một cái, thân thiết, dịu dàng trả lời: “Chị không coi là thật ——”

“Khụ khụ ——” Triển Vũ Đồng bị ghen thiếu chút nữa thì nghệt thở, nhưng không muốn khí thế thua người khác, vì vậy vẫn cười tươi như hoa như cũ, “Chị Hải Mạn chắc không biết, anh Thiệu Luân khi còn bé có dáng vẻ thế nào chứ? Anh ấy nha, từ nhỏ đã nghịch ngợm, chuyên gây sự. Khi đó, chúng em ở cùng một chung cư, anh ấy mỗi lần chọc cô Tiết tức giận, bị đánh vào mông đều trốn sang nhà em. Chúng em chơi đùa từ nhỏ đến lớn, nhiều chuyện của anh ấy em đều biết. Chị Hải Mạn, nếu chị muốn nghe thì tới tìm em, em nhất định kể cho chị mọi chuyện tình quái của anh ấy thuở bé, để cho anh không dám bắt nạt em nữa.”

Quả nhiên, nhìn bề ngoài là phụ nữ đơn giản, trong bụng lại chứa toàn tâm địa xấu xa, Tiết Thiệu Luân hung hăng xới hai thìa cơm, cảm nhận được sâu sắc cái đạo lý này. Câu nói này của Triển Vũ Đồng còn có hàm ý khác, mập mờ mười phần giòng sớm muộn cũng sẽ hại anh chết.

“Ha ha ——” Chu Hải Mạn mặc dù không am hiểu chiến tranh giữa phụ nữ, nhưng mà ở trên tòa án, khi tranh luận với người khác cô chưa từng thua, vì vậy cô cười nhạt hai tiếng, thể hiện dáng vẻ của một người phụ nữ then thùng, ngọt ngào nói: “Vậy chị cảm ơn em trước, Vũ Đồng, có điều, anh Thiệu Luân của em cho tới bây giờ cũng không dám bắt nạt chị.”

Trên mặt Triển Vũ Đồng trong nháy mắt lộ ra vẻ mặt lúc ăn con ruồi chết, hơn nữa lần ăn này còn là ba con. Tiết Thiệu Luân cũng rất vui mừng, vẫn còn Mạn Mạn nhà anh có khí phách, dùng lời đánh người như vậy mà lại có tiến có lùi.

Chu Hải Mạn cho rằng, vị em gái trước mặt này ăn mấy lần là có thể học được đằng hoàng một chút, biết điều im lặng lại. Dù sao, cô cũng thích khung cảnh ăn cơm được yên tĩnh, nhưng người kia lại cố chấp đánh không chết, vẫn liên tục không ngừng, di enda nl±equ ydo n “Anh Thiệu Luân, bây giờ em đã tốt nghiệp, cha em khẳng khẳng muốn em ở lại đó tiếp tục học tập mấy năm nữa, nhưng em không thích, em muốn trực tiếp ở bệnh viện chúng ta thực tập, dù sao thực tế cũng là những hiểu biết chính xác, học thêm hai năm kiến thức lý thuyết cũng chưa chắc theo kịp so với học ở trong bệnh viện.....”

Không ngờ như thế mà không đi, Chu Hải Mạn bĩu môi, vừa định cầm khăn giấy lau miệng, muốn say good-bye với đôi thanh mai trúc mã rồi cuộc cũng vượt qua Thái Bình Dương mới gặp mặt thì tiếng chuông điện thoại di động reo. Vì vậy, Chu Hải Mạn rút tay trở về, nhìn cái tên trên màn hình điện thoại, không khỏi nhú mày.

Chu Vũ Khiết trở về rồi hay sao?

“Alo, cô ——”

“Nha đầu, cùng Tiết Thiệu Luân tới đón cô, bây giờ cô đang ở sân bay đây.”

= =, Không phải đã nói hai ngày nữa mới trở về sao? Chu Hải Mạn nhú mày một cái, ngẩng đầu nhìn Tiết Thiệu Luân, Tiết Thiệu Luân đang cầm một tờ khăn giấy rất tự nhiên vươn tay dài ra lau dầu mỡ dính trên khóe môi cô.

“A, được, vậy cô chờ một lát, chúng cháu lập tức đến liền.”

“Sao vậy?” Tiết Thiệu Luân nhìn đáng vẻ cô nhú chặt mày, lo lắng hỏi.

“Cô em về rồi, bảo chúng ta đến sân bay đón cô ——”

“Hả?” Biểu cảm của Tiết Thiệu Luân cực kỳ phong phú, có khiếp sợ, cũng có mấy phần bất đắc dĩ, dù sao Chu Vũ Khiết trở lại, Chu Hải Mạn không cần phải ở nhà anh nữa, “Sao sớm như vậy đã trở về rồi?”

“Em cũng không biết, có thể đã chơi rồi thì trở về, đến sân bay rồi hãy nói.”

“Được ——”

Hai người em một lời, anh một câu, trực tiếp biến Triển Vũ Đồng bên cạnh bàn ăn thành người tàng hình, “Anh Thiệu Luân, anh phải ra ngoài à?”

“Ừ —— đi đón người.” Tiết Thiệu Luân xoay người, cầm áo khoác và chìa khóa, “Thật là ngại quá, Vũ Đồng, em đến đây bằng cách nào? Tự lái xe hay là thuê xe tới đây? Nếu không anh đưa.....”

Lệnh đuổi khách của Tiết Thiệu Luân còn chưa nói xong, Triển Vũ Đồng đã dùng đáng vẻ mảnh mai khiến người ta thích, điệu đà nói: “Em ở đây chờ anh về cũng được.”

Chu Hải Mạn khóe miệng rụt rụt, xem ra thật không đơn giản, y như kẹo cao su.

“Anh Thiệu Luân, anh sẽ trở lại ngay, đúng không?”

Tiết Thiệu Luân nhìn cô, đột nhiên nhếch miệng cười khê một tiếng, nói ra lời còn lạnh hơn so với hàn băng ngàn năm, “Triển Vũ Đồng, em không cần quá ——”

“Được rồi, chúng ta đi thôi.” Chu Hải Mạn kéo Tiết Thiệu Luân, “Cô vẫn còn ở sân bay chờ chúng ta đấy.”

Tiết Thiệu Luân vốn là muốn khối kẹo cao su Triển Vũ Đồng này bột phóng túng một chút, mà Mạn Mạn nhà anh quá lương thiện, vì vậy không thể làm gì khác hơn là dặt tay Chu Hải Mạn, không để ý tới cô ta nữa.

69. Chương 47: Chương 47

Editor: Cookie Oh

“Mạn Mạn ——” chờ dưới phòng luật hai ngày, đuổi theo hai ngày, cuối cùng cũng có cơ hội nói chuyện với cô, lần này cô không quay đầu đã đi, khiến anh mất hết mặt mũi trước các nữ đồng nghiệp của cô ấy, Tiết Thiệu Luân thật sự cảm kích muốn thắp hương bái Phật rồi.

Mà Chu Hải Mạn không thành công bỏ rơi anh vì một nguyên nhân khác, chính là anh giống như kẹo cao su vô lại dính thật chặt cánh tay cô, “Tiết Thiệu Luân, đang giữa nơi công cộng, chú ý hình tượng một chút, buông tay!”

Anh tiếp tục chơi xấu, “Không thả!”

“Mạn Mạn, chúng ta tìm một chỗ đi ăn cơm tối, anh mời em ăn bữa tiệc lớn!”

Bữa tiệc lớn cũng không bằng Tiết Thiệu Luân tự mình xuống bếp làm thức ăn ngon, nhưng không phải Chu Hải Mạn nói những lời này, người nào đó đang tự nhớ lại, không thể dung túng để anh kiêu căng phách lối, “Ai muốn đi theo anh ăn cơm tối? Cô đang ở nhà chờ tôi đấy.”

“Yên tâm, cô của em hiện tại khẳng định đã sớm quên em đến chín tầng mây rồi.”

Chu Hải Mạn cau mày, anh nói câu nói này là có ý gì? Mặc dù nói Chu Vũ Khiết thường hay làm chuyện không có đạo đức như vậy.

“Anh họ anh đã tới chịu đòn nhận, đoán chừng lúc này đã phát triển đến cao trào rồi, cho nên chuyện vợ chồng chúng ta cũng đừng đi quấy nhiễu hai bên họ, được không?”

“Ai là hai vợ chồng với anh rồi hả ?” Chu Hải Mạn chán ghét, lườm anh, thế nhưng lại bước đi theo anh.

Một bàn món ăn, đều là món Chu Hải Mạn thích ăn, không chịu đựng được sự hấp dẫn của thức ăn ngon, trong lòng Chu Hải Mạn nháy mắt mềm nhũn một nửa.

“Hai ngày rồi, không trả lời tin nhắn, điện thoại cũng không nhận, em đấy, thật đúng là bướng bỉnh đó, có nhớ anh hay không?”

Nhân viên phục vụ vừa mới rời đi, Tiết Thiệu Luân liền lộ bản tính lưu manh, híp đôi mắt đào hoa, cười đến trong gió rêu rao.

“Không có ——” Chu Hải Mạn không cho anh chút thể diện nào, lạnh lùng trả lời, “Nhớ anh làm gì? Anh có cái gì tốt, nhớ tới anh liền tức giận, còn tâm trạng ăn cơm sao?”

b Tiết Thiệu Luân bị đả kích, “Nghiêm trọng thế sao? Cũng đã nghĩ đến cảnh mất ăn mất ngủ, đi nan leq ydon anh còn tưởng rằng một mình anh đơn phương tương tư đây, vừa nghe em nói như thế, trong lòng anh vui mừng gấp bội, chờ lát nữa anh thưởng cho em nha?”

Tiểu lưu manh, đồ lưu manh, đại sắc lang. Chu Hải Mạn hung hăng liếc anh một cái, “Anh còn xấu xa như vậy nữa, em đi ——” mặc dù rất không nỡ bỏ một bàn thức ăn ngon đang ngay trước mắt này.

“Được được được —— anh không phải nhớ em đến phát điên, trong lòng uất ức chứ sao?”

“Nhớ tới em làm gì? Bên cạnh anh không phải có một Vũ Đồng ——” cô nói chua chát, ngay cả mình cũng bị chua đến.

Tiết Thiệu Luân bắt đắc dĩ, nâng trán, “Còn suy đoán như vậy, không phải anh đã giải thích rồi, cô ấy chính là bạn thân của anh, hai nhà bọn anh quan hệ lâu đời, ban đầu ông nội cô ấy cũng chính là nguyên viện trưởng của bệnh viện bọn anh, là cha của thầy anh, anh vẫn luôn coi cô ấy như em gái.”

Coi người ta như em gái cũng có thể nói ra lời mập mờ như vậy, Chu Hải Mạn không khỏi ở trong lòng mắng con sắc heo Tiết Thiệu Luân này 1000 lần, cô từ trước tới bây giờ không có nhỏ nhen như vậy, cứ có cảm giác như oán phụ.

“Không phải chê em tùy hứng không hiểu chuyện sao? Vậy anh còn tới tìm em làm gì?”

“Anh ——” Tiết Thiệu Luân bị dáng vẻ này của cô quấy nhiễu gần như im lặng, “Không phải anh tới tìm em xin lỗi đây sao, cô nãi nãi của anh. Anh không nên nói em tùy hứng, không hiểu chuyện, cho dù phụ nữ trên toàn thế giới đều tùy hứng không hiểu chuyện, Mạn Mạn nhà chúng ta cũng là hiểu chuyện nhất.”

“Thôi đi ——” Chu Hải Mạn bĩu môi, lời ngon tiếng ngọt anh nói quá nhiều rồi, tới bây giờ cô cũng sinh ra miễn dịch.

“Anh biết rõ em kìm nén bức bối trong lòng lâu rồi, muốn đánh đánh mắng mắng thế nào tùy em, chỉ cần đừng không để ý tới em.” Tiết Thiệu Luân lấy lòng bóc một con tôm bỏ vào chén của cô, “Em hỏi anh tới tìm em làm gì? Em là bạn gái của anh, là người anh yêu cả đời, em nói anh tới tìm em làm gì?”

“Anh biết rõ tình hình lúc đó, để bất cứ người phụ nữ nào nhìn thấy cũng sẽ hiểu lầm, em không ở tại chỗ này đánh gãy một chân của anh đã rất khoan dung rồi. Nhưng Mạn Mạn, em còn nhớ lúc ấy em đã nói cái gì hay không, em nói những lời đó khiến anh thật sự tổn thương, em cũng không biết anh có rất nhiều chuyện đau lòng.”

“Nào có ai vì một chút hiểu lầm nhỏ liền giao đàn ông của mình cho người phụ nữ khác, không phải nên nắm chặt trong tay không để cho người khác cướp đi sao? Còn cái gì gọi là chỉ là một chuyện tình một đêm? Anh yêu em nhiều như vậy, chẳng lẽ em không cảm nhận được chút nào sao?”

Hình như quả thật nói có phần hơi quá rồi, cô chưa bao giờ hùng hổ dọa người như thế, đi nan leq ydon ngày hôm đó thật ra khi nói ra những lời ấy cô cũng có chút hối hận, vì vậy nhỏ giọng giải thích: “Lúc đó em tức đến hồ đồ rồi.”

“Bây giờ biết rồi chứ? Anh rất quan tâm em, anh rất thích em —— Mạn Mạn, đồng ý anh, bất luận xảy ra chuyện gì, cũng không cần nói những lời tổn người tổn hại mình kia, bất luận xảy ra chuyện gì, đều phải tin tưởng anh, không phải em đã nói hai người ở chung một chỗ quan trọng nhất chính là thẳng thắn sao?”

Từ trước tới nay, anh luôn thẳng thắn với em, Triển Vũ Đồng ở trong mắt anh thật sự chỉ là em gái, anh đối với cô ấy tuyệt đối không có chút tình cảm nam nữ nào, tin tưởng anh, khó như vậy sao?”

Chu Hải Mạn nghe anh nói như vậy cũng có chút cảm động, càng cảm thấy trước đó mình thật không có phong độ, vì vậy gật gật đầu, trả lời: “Có thể tin tưởng anh, nhưng anh phải đồng ý một điều kiện với em.”

Đừng nói một, dù là 100, Tiết Thiệu Luân cũng nguyện ý đáp ứng.

“Anh đồng ý.”

= =, Chu Hải Mạn chịu không nổi nhất chính là loại gấp gáp này của anh, bởi vì khi anh có dáng vẻ như vậy thường thường dùng để giở trò lưu manh.

“Anh còn chưa hỏi em là điều kiện gì đâu đã vội vã đồng ý. Em muốn anh phóng hỏa giết người anh cũng đồng ý sao?”

Tiết Thiệu Luân cười híp mắt nhìn cô, từ từ trả lời: “Em là luật sư, làm sao có thể biết pháp phạm pháp, bảo anh đi làm chuyện phạm pháp? Hơn nữa, Mạn Mạn nhà chúng ta lương thiện như vậy, sao có thể để anh làm ra chuyện vượt ngoài năng lực? Cho nên, mặc

70. Chương 46

Editor: Cookie Oh

“Ah? Sao chỉ có mình cô quay về vậy, anh họ tôi đâu rồi?” Tiết Thiệu Luân quay vòng quanh Chu Vũ Khiết một vòng, chắc chắn Thẩm Thành Lượng quả thật không trở về, cau mày nghi ngờ hỏi.

“Đừng nói tôi gần với anh ta, tôi phiền chết rồi!” Chu Vũ Khiết thở hổn hển giao hành lý cho Tiết Thiệu Luân, lôi Chu Hải Mạn vẫn còn ở bên ngoài sải bước đi về phía trước, “Đi!”

“Cô à, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Cô nói cho cháu biết chính xác chú thế nào rồi?” Chu Hải Mạn càng muốn biết càng cảm thấy có gì đó không đúng, hỏi Chu Vũ Khiết, từ lúc ngồi vào trong xe vẫn không nói câu nào với cô.

“Hừ ——” Chu Vũ Khiết hừ lạnh một tiếng, hung hăng nói, “Anh ta chưa chắc chắn làm chú con đâu, đừng gấp gáp quan tâm anh ta quá như vậy.”

Xe phanh gấp ——

“Tại sao vậy?”

Nhắc tới chuyện này, Chu Vũ Khiết liền tức lên, vì vậy tức giận nói: “Anh ta sau lưng cô có qua lại với một cô gái tên Trình Phỉ gì đó, bị cô biết rồi còn sống chết không thừa nhận anh đối với cô ấy tình cũ chưa dứt, muốn dùng các loại lý do đối phó qua loa với cô, cô ngốc sao, còn lâu mới tin anh ta. Hừ, đàn ông, không có ai tốt cả.”

Xe phanh gấp ——

“Tiết Thiệu Luân, anh lo lái xe cho tốt đi, không thấy cô nãi nãi tâm tình không tốt hả?”

Tiết Thiệu Luân điên cuồng lau mồ hôi, vừa đánh tay lái vừa nhấn mạnh nói: “Thứ nhất, tôi cũng muốn lái xe thật tốt, là cô kích thích thần kinh của tôi; thứ hai, cô không phải là cô nãi nãi của tôi, hoặc là chị dâu tôi, hoặc là cô tôi; thứ ba, không phải tất cả đàn ông trên đời này đều xấu, ít nhất tôi không phải.”

Chu Vũ Khiết còn chưa có phản ứng gì với lời anh nói, Chu Hải Mạn đã không nhịn được mắt trợn trắng. diwndanl3quyd0n Nếu như tồn tại một bảng xếp hạng đàn ông xấu, Tiết Thiệu Luân anh khẳng định xếp thứ nhất, chưa nói bộ mặt đạo đức giả này của anh, tối ngày hôm qua khiến cô đau muốn chết, anh còn để cho cô nhin một chút.

“Tiết Thiệu Luân, đừng ở chỗ này mà bẽ mặt, ở trước mặt Mạn Mạn nhà chúng tôi cũng nên khiêm tốn một chút, đến khi tôi nói ra nội tình, xem anh còn dám nói mình là tốt đàn ông hay không.”

Tiết Thiệu Luân dựng mày kiếm lên, tự mình khẳng định nói: “Dĩ nhiên!”

“Cô, giữa các cô có phải có hiểu lầm gì hay không? Anh ấy gặp Trình Phỉ cũng không thấy được giữa bọn họ có cái gì, cháu cảm thấy, cô vu oan cho người ta rồi, cô nhất định không nghe anh ấy giải thích, một mình trở về đúng không?”

Luật sư chính là mạnh miệng, Chu Vũ Khiết bĩu môi, vẫn hơi tức giận, tức khó tiêu, “Căn bản là không phải giải thích, những thứ đó đều là mượn cớ. Cháu nói một người đàn ông cùng vợ trước của anh ta liên lạc là có ý gì? Nếu như trong lòng anh ta không có quỷ, sao lại không nói cho cô biết trước khi cô phát hiện?”

“Bởi vì anh quá hiểu rõ tính tình nóng nảy này của cô——” Tiết Thiệu Luân ung dung trả lời, “Việc một người đàn ông bí mật liên hệ với vợ trước của anh ta cũng có rất nhiều trường hợp, có thể là bởi vì nối lại tình xưa, có thể là vì mình gạt bỏ quá khứ, có thể là bởi vì đối phương gặp khó khăn tìm tới người đàn ông này, có thể là bởi vì cuối cùng cô ta nhận ra người đàn ông này là tốt nhất..... Vân vân, làm sao cô biết anh họ tôi gặp Trình Phỉ thuộc loại trường hợp nào?”

Chu Vũ Khiết bị anh hỏi vậy có chút không phản bác được, nhưng vẫn mạnh miệng, đáp lại: “Coi như tôi không biết giữa bọn họ tại sao phải liên hệ lại, anh ta gạt tôi chính là không đúng!”

Chu Hải Mạn không làm người hoà giải nữa, mà kiên định theo phe Chu Vũ Khiết, “Đúng, cô nói rất có đạo lý, giống như giữa thanh mai trúc mã của anh và anh thấy thế nào cũng không giống quan hệ bạn nối khố đơn thuần.”

Không ngờ, Chu Hải Mạn ngấm hòng súng ngay mình, vì vậy, Tiết Thiệu Luân không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn lái xe, rất hiểu cảm giác của người ngấm bồ hòn làm ngọt.

.....

“Em không theo anh trở về sao?” Tiết Thiệu Luân liếc mắt oán giận nhìn Chu Vũ Khiết, lại gần Chu Hải Mạn nói.

Chu Hải Mạn vươn tay đẩy anh một cái, “Anh xem dáng vẻ này của cô em, tối nay em qua lấy đồ là được rồi, hơn nữa, nhà anh không phải còn có một cô em gái thanh thuần, xinh đẹp đang chờ anh sao? Mau trở về đi, người ta vẫn sốt ruột chờ anh đó.”

Tiết Thiệu Luân cười to lên, cười đến cực kỳ vui vẻ, “Ai da, thế nào mà anh lại nghĩ thấy một mùi nồng nặc dấm chua nha.” Nói xong còn càn đến gần cô, hít hít mũi giống y như con chó nhỏ.

“Ề hèm ——” Chu Vũ Khiết tìm chai nước vẫn chưa quá hạn ở trong tủ lạnh, chán ghét nhìn bọn họ một cái, “Có biết ở trước mặt người đang bị tổn thương mà liếc mắt đưa tình rất không có đạo đức hay không, ân ân ái ái, cô thấy vậy rất buồn đó.”

“Mạn Mạn, lúc nào thì mới dẫn chàng trai kia về nhà cho mẹ xem một chút?” Đang ăn từng thìa cháo nhỏ, bị Thái Mỹ Đình hỏi như vậy, Chu Hải Mạn suýt chút nữa bị nghẹn chết.

“Mẹ —— mẹ nghe được từ ai vậy, con không có.....”

“Nha đầu, chớ không thừa nhận, con cho rằng xa nhà thì cha mẹ không biết được gì sao, mẹ đã nói với con rồi, mẹ biết rất rõ ràng đấy. Chàng trai kia rất đẹp trai đúng không? Là một bác sĩ đúng không? Các con qua lại đã lâu rồi đúng không?”

Chu Hải Mạn nhú mày liếc mắt nhìn Chu Vũ Khiết đang ngồi ở đối diện bình thản ăn sáng, quả nhiên trên thế giới này... người không thể tin tưởng nhất không phải là đàn ông mà là cô của cô sao?

“Nhưng mẹ, bọn con còn chưa tới.....”

“Phi phi phi, theo như lời con nói, các con bây giờ còn chưa đến mức bàn chuyện kết hôn, nhưng dẫn về nhà ăn một bữa cơm có cái gì không thể. Con đã biết mẹ mong đợi con dắt một bạn trai về nhà bao nhiêu năm rồi, từ khi con 22 tuổi tới 24 tuổi, bây giờ con đã bao nhiêu, 25 rồi!”

Hai mươi lăm —— Chu Hải Mạn nghẹn lại, cô đã già như vậy ——

“Tâm tình của mẹ con sẽ không hiểu đâu, hơn nữa, cô con cũng đã có người của mình rồi, con vẫn cô đơn một mình, mẹ đã nói không ép buộc con, nhưng có người mẹ nào không hy vọng con gái mình thật tốt? Mặc kệ con và cậu đó phát triển tới mức độ nào, mang về nhà cho mẹ xem một chút, ít nhất cũng khiến mẹ yên tâm.”

“Mẹ ——” thế nào mà trò chuyện một lát đã trở thành như vậy rồi, hơn nữa, cô có chỗ nào giống một người đơn, “Không phải con còn mẹ và cha đó sao, con hoàn toàn không cảm thấy cô đơn, con rất hạnh phúc.”

“Vẫn là tính khí của đứa trẻ con, cha mẹ có thể ở cùng con cả đời sao? Mẹ chỉ có một đứa con gái bảo bối này, hi vọng con sớm tìm được hạnh phúc. Đến lúc đó, mẹ và cha con cũng có thể moi tìm móc ruột, Di3nd€anl3qu¥yd0n tuy mẹ chỉ có một trái tim thôi nhưng cái gì cũng có thể vì con, Mạn Mạn, nghe lời mẹ, tìm một người thật tốt, cũng nên tính đến tương lai đi.”

“Dạ ——” Chu Hải Mạn nghe lời gạt đầu, Thái Mỹ Đình lấy lý lẽ nói rõ như vậy, dùng tình cảm để gây cảm động, cô không khỏi bị lay động, ngập ngừng nói: “Có thời gian con —— con mời bạn con tới nhà mình ăn cơm là được rồi.”

“Thật?” Thái Mỹ Đình nghe được con gái nói như vậy, cười không khép được miệng, “Được được được, vậy thì được rồi, ăn một bữa cơm không có gì ghê gớm.”

“Cô——” cúp điện thoại, Chu Hải Mạn hí hóp mắt, bắt đầu thăm vấn Chu Vũ Khiết, “Tại sao cô nói chuyện của cháu và Tiết Thiệu cho người trong nhà biết?”

Chu Vũ Khiết tay đang cầm đũa thì dừng lại, ngay sau đó bình tĩnh trả lời: “Không phải bọn cháu rất thân thiết sao, cô không nói gì sai.”

“Hơn nữa, cô đây không phải dời sự chú ý đi sao? Tất cả mọi người đều dồn ánh mắt vào cô và tên khốn Thẩm Thành Lượng kia, bây giờ cô cùng tên khốn kia như vậy rồi, còn không để cho người ta sống sao?”

Chu Hải Mạn lại một lần nữa lệ rơi đầy mắt, “Anh Thẩm không phải tới tìm cô rất nhiều lần sao? Là cô không muốn gặp, cũng không nghe anh ấy giải thích, nếu anh ấy thật sự giống như cô nói thì sẽ không quan tâm cô như vậy, cô một mình về nước trước, không phải anh ấy liền trở lại theo cô ngay sao?”

“Anh ta về cùng cô? Là anh không thể chờ được nữa, muốn gặp người phụ nữ Trình Phỉ đó!”

Phụ nữ ngang ngạnh, không nói lý lẽ quả thật khiến người ta rất nhức đầu, Chu Hải Mạn không nói nữa, nhìn cô một cái, may nhờ cô theo học luật pháp, lý trí và sự bình tĩnh cao hơn người bình thường, thế nhưng lý trí cùng bình tĩnh như vậy lại bị tên khốn Tiết Thiệu Luân kia chọc tức, một chút tác dụng cũng không có?

Chu Vũ Khiết chỉ đắm chìm trong oán giận của mình đối với Thẩm Thành Lượng, không chú ý tới Chu Hải Mạn và Tiết Thiệu Luân cũng lâm vào chiến tranh lạnh, hơn nữa trận chiến này đã hai ngày, cho nên, lúc này bị Thái Mỹ Đình nhìn chăm chăm, áp lực của cô cũng rất lớn.

Chu Vũ Khiết trở về nước được một ngày, Chu Hải Mạn định trực tiếp chuyển về ở đây, mặc dù ở cùng Tiết Thiệu Luân cũng có rất nhiều chỗ tốt, dĩ nhiên là tốt nhưng mỗi ngày bị anh dùng đôi mắt nhỏ đắm đuối, nhìn chăm chăm khiến cô không thoải mái, hơn nữa, nếu anh đã ăn cô một lần rồi, nhất định sẽ có lần thứ hai, bị anh ăn khổ sở như vậy, tại sao cô phải ngây ngốc ở lại trong hang sói, giống như cừ non mặc người chém giết?

Ngày đó, cô nghe Chu Vũ Khiết cầu nhàu, oán trách xong, thừa dịp cô mệt mỏi lên giường nghỉ ngơi, lái xe trở lại nhà Tiết Thiệu Luân.

Chỉ là không ngờ đã trễ như vậy, Triển Vũ Đồng vẫn ở nhà anh.

“Anh Thiệu Luân, không phải anh đã nói trước khi em trở về nước sẽ không có bạn gái sao? Anh lừa em, tại sao anh muốn gạt em?”

Trong phòng khách không có một bóng người, giọng Triển Vũ Đồng từ một gian phòng khác truyền tới, Chu Hải Mạn bước tới, từ trước đến giờ cô không thích nghe lén người khác nói chuyện, thế nhưng không biết ma xui quỷ khiến thế nào lại bước về trước một bước.

“Anh đã nói, anh nói sẽ luôn chăm sóc em, thương em, bây giờ thế nào lại thay đổi?”

Rốt cuộc đợi đến khi giọng Tiết Thiệu Luân cất lên, Chu Hải Mạn cảm thấy tim mình giống như đang đập rất nhanh, “Vũ Đồng, em hãy nghe anh nói, bây giờ anh cũng có thể chăm sóc em, yêu thương em, hơn nữa Hải Mạn cũng sẽ thích em.”

“Em không muốn cô ấy thích, em chỉ cần anh Thiệu Luân thích, chúng ta lớn lên cùng nhau, anh chưa bao giờ lạnh nhạt với em như bây giờ... Em xuống máy bay anh cũng không đi đón em, buổi trưa hôm nay, lúc ăn cơm còn phối hợp với cô ấy ức hiếp em... Em không thích cô ấy, anh Thiệu Luân, anh đã đồng ý với em, sẽ làm bạn với em.” Triển Vũ Đồng càng nói càng uất ức, cuối cùng lại thút tha thút thít khóc lên.

“Được rồi, được rồi, Vũ Đồng ngoan —— đừng khóc, thật ra thì Hải Mạn rất tốt, ở cùng cô ấy một thời gian, em sẽ thích cô ấy, hơn nữa, làm sao anh lại bắt nạt em? Anh cam lòng bắt nạt em được sao?”

Nếu như nói đây là cuộc đối thoại giữa hai người cùng huyết thống, thậm chí có quan hệ anh em về mặt pháp lý, Chu Hải Mạn nhất định sẽ cảm thấy tình cảm của bọn họ rất sâu nặng, không phải chỉ là một đứa em gái làm nũng với anh, người anh cũng rất nuông chiều em gái, nghĩ ra hết tất cả lời hữu ích dỗ em gái

vui vẻ. Nhưng mà sự thật là, Triển Vũ Đồng và Tiết Thiệu Luân không hề có một chút quan hệ nào, hai người bọn họ từ nhỏ lớn lên cùng nhau, một người là em hàng xóm, một người là anh hàng xóm, một đôi như thế thật hài hòa, ấm áp, có vẻ cô dư thừa.

“Chính anh bắt nạt em.” Triển Vũ Đồng không thuận theo, không yên, “Anh Thiệu Luân, anh đã đồng ý với em rồi đấy, sẽ vĩnh viễn đối tốt với em, vĩnh viễn sẽ không phớt lờ em, anh sẽ không quên chứ?”

“Sẽ không, anh đồng ý với em, được chưa? Đừng khóc, anh đưa em về nhà.”

Khi hai người từ trong phòng đi ra, Chu Hải Mạn vẫn đứng ở bất động tại chỗ, sau cơn mưa trời lại sáng, Triển Vũ Đồng ôm Manhattan vào lòng, Tiết Thiệu Luân đi bên cạnh cô, dáng người cao lớn, anh tuần khiến cô càng xinh đẹp, động lòng người, một nhà ba người hòa hài cỡ nào, gia đình hạnh phúc sao?

Trong nháy mắt nhìn thấy Chu Hải Mạn, rõ ràng vẻ mặt Tiết Thiệu Luân hơi ngưng lại, Chu Hải Mạn lạnh lùng cười cười, xoay người đi về phòng cô đã từng ở, “Em tới lấy chút đồ, thật ngại quá, đã quấy rầy.”

Đồ của cô không nhiều lắm, chỉ là mấy bộ quần áo đơn giản, còn lại đều là Tiết Thiệu Luân thay cô mua thêm, Chu Hải Mạn cũng không muốn mang đi. Động tác nhanh nhẹn thu dọn đồ đạc của mình, Chu Hải Mạn nhìn không nhìn Tiết Thiệu Luân vẫn theo sau lưng cô, cũng không quay đầu lại, đi ra ngoài cửa.

“Mạn Mạn ——” anh cố gắng giải thích nhiều lần, cũng cố gắng giữ lại, nhưng cô không cho anh cơ hội nào, hơn nữa có Triển Vũ Đồng ở đây, việc anh có thể làm, có thể nói đều có chỗ kiêng dè.

Anh đuổi theo Chu Hải Mạn, vẻ mặt Triển Vũ Đồng vốn tươi cười lập tức u ám, “Anh Thiệu Luân ——” nhưng mặc dù cô tức giận đến dậm chân, Tiết Thiệu Luân cũng không quay đầu lại liếc cô một cái.

Đuổi theo cô một mạch tới bãi đậu xe, Chu Hải Mạn cũng không dừng lại, Tiết Thiệu Luân nóng nảy, kéo cô cánh tay lại, muốn cô đối mặt với anh, “Mạn Mạn, bắt luận em nghe thấy cái gì, đều không phải như em nghĩ.”

Chu Hải Mạn hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên nhìn anh, “Tiết Thiệu Luân, làm sao anh biết em nghĩ cái gì? Hơn nữa, đối với chuyện tình giữa các anh, em không có hứng thú cũng, anh buông tay ra, em muốn về nhà.”

“Còn nói không có hứng thú, em xem em tức giận khuôn mặt nhỏ cũng đỏ lên rồi.” Tiết Thiệu Luân mềm giọng, dỗ dành cô, “Đừng tức giận, hơn nữa, làm sao em có thể nói đi thì đi? Em đi rồi ta làm thế nào? Ở lại đi.”

Ở lại, ở lại làm gì, tiếp tục xem bọn họ “Anh em tình thâm” sao? Chu Hải Mạn tự biết năng lực chịu đựng của mình không cao như vậy, bây giờ đã thấy chán ghét không chịu nổi rồi, “Anh trở về, tiếp tục vuốt ve an ủi em gái nhỏ của anh đi, em không có thời gian, thứ cho không thể tiếp chuyện tiếp được!”

“Càng nói càng quá đáng ——” Tiết Thiệu Luân bắt đầu dĩ thử dài một cái, “Anh an ủi cô ấy chỗ nào? Hơn nữa, không phải anh vừa mới nói muốn đưa cô ấy trở về sao? Em nghĩ gì vậy?”

“Anh buông tay, ai biết giữa anh và cô ấy có bao nhiêu chuyện trước kia đây? Nói đến bây giờ vẫn chưa nói xong, sau khi đưa cô ấy về có thể tiếp tục bí mật! Tiết Thiệu Luân, em nên sớm biết anh có thói phong lưu, bây giờ buông tay, em muốn về nhà, em không muốn nhìn thấy anh!”

Xem ra tức giận thật rồi, Tiết Thiệu Luân kéo tay của cô càng không dám buông lỏng, “Bảo bối Mạn Mạn ngoan —— đừng vô cớ ăn loại dấm này, anh biết rõ em đang quan tâm anh, nhưng em càng nên tin tưởng anh, hơn nữa, tối hôm qua anh đã trở thành người của em rồi, em còn có cái gì không yên tâm?”

Tối hôm qua, không nhắc tới chuyện tối hôm qua Chu Hải Mạn còn có thể giữ lí trí một chút, nhắc tới tối hôm qua, cô liền giận ghê gớm. Tối hôm qua là lần đầu tiên của cô, sáng ngày hôm sau nhận được điện thoại của một người phụ nữ xa lạ, đến trưa vị khách này không mời mà tìm tới cửa, anh là của cô? Tại sao bây giờ cô cũng không cảm thấy an lòng chút nào?

“Tối hôm qua cùng lắm chỉ là một tình một đêm, em coi như bị rần rần, cũng không đau mấy ngày, đừng nói giống như là em chiếm tiện nghi của anh lớn lắm, ngủ một đêm thì là của em rồi sao? Trên pháp luật cũng không có quy định này.”

Nghe cô nói như thế, Tiết Thiệu Luân trong nháy mắt mặt lạnh xuống, “Mạn Mạn, càng nói càng quá đáng ha, anh luôn cảm thấy em là một người hiểu chuyện, có lý trí, sao bây giờ lại tùy hứng như vậy? Càng nói càng thái quá.”

Hiểu chuyện, lý trí? Chu Hải Mạn cũng tự cho mình là như vậy, nhưng bây giờ, cô tùy hứng sao? Cho dù tùy hứng thì thế nào đây? Người phụ nữ nào không tỉnh táo, hơn nữa ai nói, anh chỉ thích đáng về cô làm nũng, bướng bỉnh?

“Tiết Thiệu Luân, anh thật khốn nạn!”

Ngày hôm sau, Chu Hải Mạn liền hoàn toàn trốn Tiết Thiệu Luân, chính cô cũng cảm thấy kinh ngạc, thì ra cô cũng có thời điểm bốc đồng này sao, không trả lời tin nhắn của anh, điện thoại của anh trực tiếp tắt, thấy anh từ xa thì đi đường vòng, đi quay đầu lại.

Cô lý trí, tỉnh táo, chín chắn, thận trọng, sau khi bị một người đàn ông chọc tức lại bị đáng về một bộ người phụ nữ nhỏ nhen hoàn toàn thay thế.

71. Chương 48: Chương 48

“Hiểu lầm, giải thích rõ?” Từ khi về đến nhà, Chu Vũ Khiết luôn ngâm nga điệu hát dân gian này không ngừng, có lúc Chu Hải Mạn cảm thấy cô giống như một đứa bé, vui mừng hay đau khổ đều thể hiện trên mặt, hơn nữa, cảm xúc biến hóa cực kỳ phong phú, thất thường, tâm trạng xấu tới nhanh, đi cũng nhanh.

“Ừ ——” Chu Vũ Khiết gật đầu một cái, “Cô tạm thời tha thứ cho anh ấy.”

= =, Chu Hải Mạn không nói gì mà nhìn Chu Vũ Khiết, quả nhiên vô quyết dày có móng tay nhọn, tính khí của cô cũng chỉ có người đàn ông trung hậu, hiền lành như Thẩm Thành Lượng mới chịu được. Nghe Tiết Thiệu Luân nói, Thẩm Thành Lượng thật sự không chủ động liên lạc với Trình Phi, mà là Trình Phi đang gặp vấn đề với bạn trai hiện tại, Trình Phi tìm Thẩm Thành Lượng giúp một tay. Thẩm Thành Lượng lại vô cùng nhớ tình người xưa nên mới giúp cô, từ đầu đến cuối hai người đều không nhắc tới chuyện tình cảm trước. Thật sự là do Chu Vũ Khiết đa nghi.

“Cô à, cô cũng không thể như vậy, năm đó cô bắt nạt cháu là bởi vì cháu là cháu gái cô, dù thế nào đi nữa cháu cũng không thể đối xử tệ với cô ruột của mình, đúng không? Nhưng còn anh Thẩm anh ấy không phải cháu cô nha, cô cứ tùy hứng như vậy, một ngày nào đó anh ấy không cần cô nữa thì làm thế nào?”

Chu Vũ Khiết nghe xong, lập tức xù lông, “Anh ấy dám?!”

-_-||| Anh ấy quả nhiên không dám, Tiết Thiệu Luân nói rất đúng, hai người bọn họ như con châu chấu bị buộc trên một dây thừng, dù Chu Vũ Khiết giãy vò thế nào, chỉ cần sợi dây không đứt, Thẩm Thành Lượng sẽ vĩnh viễn đi cùng với cô, người khác không thể thấy được sự ôn nhu, săn sóc của cô không có nghĩa là cô không có, chỉ cần Thẩm Thành Lượng cảm nhận được là được rồi.

Nhưng rốt cuộc giữa cô và Tiết Thiệu Luân có sợi dây như vậy hay không, lúc mới đầu Chu Hải Mạn xác định trở nên không xác định, lại từ không xác định mà xác định, bây giờ hình như cô lại không xác định được gì.

“Không phải bảo là dẫn Tiết Thiệu Luân về nhà cho cha mẹ cháu xem sao, sao bây giờ vẫn không có động tĩnh gì? Cháu không đề cập với anh ấy chuyện này?” Chu Vũ Khiết ngáp một cái, tắt TV, “Sau khi quyết định ngày nào nhớ nói cho cô biết một tiếng, lúc nào cô cũng có thời gian.”

Chu Hải Mạn buồn phiền văng một tiếng. Không phải cô không đề cập với anh, mà là đã đề cập với anh không chỉ một lần, nhưng trừ lần đầu tiên anh trả lời sảng khoái, quả quyết ra, khi cô bàn bạc với anh, nhưng anh lại lấy cớ trong khoảng thời gian này vẫn rất bận, đi nànlêq ýdôn nói qua loa với cô, lần đầu tiên như thế, lần thứ hai cũng như thế. Đến lần thứ ba, cô rốt cuộc cũng cảm thấy không được đúng lắm,

mở miệng hỏi anh thì anh chỉ xoa xoa tóc cô, hôn lên trán cô, không để cô phải nghĩ nhiều, đợi khoảng thời gian bận bịu này trôi qua, nhất định sẽ theo cô về nhà.

Anh có biết hay không, cô thật sự rất thất vọng, thật vất vả mới quyết định tiến tới với anh, thật vất vả mới có thể có cơ hội để cho mẹ yên tâm, kể từ khi Triển Vũ Đồng trở về, sao anh lại cho cô cảm giác lo lắng, bất an thế này đây?

Ngồi trên giường suy nghĩ hồi lâu, Chu Hải Mạn quyết định gọi điện thoại thử một lần, dù sao đã đồng ý với mẹ, bây giờ cũng qua gần một tháng rồi, nhớ tới dáng vẻ Thái Mỹ Đình tha thiết chờ đợi, dằn dò cô, Chu Hải Mạn cảm thấy trong lòng thật chua xót.

Điện thoại rất nhanh được kết nối, nghe được giọng Tiết Thiệu Luân tuy mệt mỏi nhưng mang theo sự vui mừng, trong nháy mắt buồn bực trong lòng cô tan đi một nửa, ít nhất anh vẫn thích cô như trước đây, “Bảo bối, nhớ anh đúng không?”

“Chừng nào anh không dùng giọng điệu này nói chuyện với, em sẽ nhớ anh.”

“Ha ha —— tốt.” Hình như anh đang ôm Manhattan, bởi vì Chu Hải Mạn nghe được âm thanh nó đang nhảy nhót lung tung trên người anh, “Mai tới nhà anh được không? Manhattan nhớ em, anh cũng rất nhớ em đó.”

Tới nhà anh, không phải tự đi vào hang sói sao, Chu Hải Mạn bĩu môi, “Không muốn ——”

“Thật mà, Manhattan rất nhớ em ——” Tiết Thiệu Luân biết địa vị mình ở trong lòng của cô còn không bằng con trai anh, vì vậy đặt điện thoại trước mặt Manhattan, nói, “Con trai, nói cho mẹ con biết con nhớ mẹ.”

Chu Hải Mạn cố nén cười, cảm thấy người đàn ông này thật ấu trĩ mà, một chỗ khác Manhattan không biết cái vật lơ lửng trước mặt này có thể ăn được hay không, ngoắt ngoắt cái đuôi “Gâu gâu ừ ——” gầm gừ.

“Ngoan, con trai, nói cho mẹ con nghe, nói con nhớ cô rồi, chỉ cần con nói, ngày mai mẹ sẽ đến thăm con.” Thấy con trai không nghe lời như vậy, Tiết Thiệu Luân có chút sốt ruột.

“Manhattan, biết ta là ai không?”

Quả nhiên nghe được cái vật trước mặt này phát ra âm thanh quen thuộc, Manhattan không bình tĩnh, cái đuôi càng lắc càng nhanh, bốn cái chân ngắn nhảy trên ghế sofa, “Gâu —— Gâu —— Gâu ——”

“Em nghe đấy, Manhattan rất nhớ em.” Tiết Thiệu Luân một tay vuốt lông ngắn của Manhattan, một tay đưa điện thoại trở lại bên tai, “Ngày mai anh tới đón em.”

“Tiết Thiệu luân, em gọi điện cho anh là muốn hỏi anh một chút, ngày mai anh có thời gian hay không, về nhà với em cho cha mẹ em xem mặt, xem ra anh rất rảnh rỗi, vậy ngày mai thế nào?”

Nụ cười trên mặt Tiết Thiệu Luân hơi ngưng lại, thân thể cũng không khỏi cứng đờ, thoát khỏi vòng tay anh, Manhattan vui sướng chạy ra ngoài.

Thật lâu không đợi được câu trả lời, lòng Chu Hải Mạn càng ngày càng không xác định được

gi, còn lấy hình như anh giữa đêm mình chuyện gì.
Nhưng cô hỏi anh chính diện như vậy, lại vênh vênh không
có được đáp án.

"Told You So!"

"Max Max, tất cả mọi thứ tốt đẹp mọi thứ đều có một lúc nào đó, hãy có thời gian tốt hơn cho tất cả, hãy nhớ rằng mọi thứ đều có một lúc nào đó, hãy nhớ rằng mọi thứ đều có một lúc nào đó."

Rõ ràng đang nói đến, Thư Hải Mạn giật mình còn thấy có người rõ rệt, khi sẽ quay lại thì cũng cũng không có, "Chà, anh bên đó."

$$^{\infty}M_{\mathcal{H}^{\infty}} M_{\mathcal{H}^{\infty}} \longrightarrow$$
[illegible]

“Này, bất kỳ ai nghĩ rằng là, ‘Chúa Giê-su không chịu bị vung của anh, tôi với anh, anh Tê-lê-đôn-Lê-nô không chịu mang gánh nặng của anh’, thì anh sẽ nhận ra anh cơ. Vì vì ‘Chúa Giê-su’ không bao giờ đến, nhưng đi đến được như chúng, vì anh cứu được chúng của Tê-lê-đôn-Lê-nô. Chúa Giê-su Kitô bị gọi đi, có nhiều phước một mình chúng anh đến gần 26 năm trước, trước là tôi nhận ra anh thành tâm phước trước.”

Một trong lợi không nghĩ sẽ gặp được người quen cũ, một ngày trước, khi nhận được tin nhắn của anh cũ như thế này thì hình như, không nghĩ đến vậy lại không gặp được.

"Sao anh lại ở đây?" Cháu Hân nhìn anh hỏi không lý nước mắt chảy xuống như mưa, anh vẫn như cũ, trên áo lại đỏ, nhưng anh nói với cháu không cho người ta nhìn thấy vết máu.

LS Trương Xuân nghị đề đề "Chau Hân Mạn" gần
sát với lý, còn tôi đáp: "Anh tôi tìm một người bạn
lớn hơn, tức là anh họ cũng như tôi. Em thì sao? Sao lại

"À, me nhón rồi không có chuyện gì đâu, là đạo đức."

"Hôm nay, lúc rời đi bởi vì anh ta vẫn không kịp nói lời tạm biệt với em, thì ngày mai anh lại như thế?"

Trình bày, họ lấy chân ông để một nắm rơm, không người nào
giành Hết qua nhanh như vậy, chớp mắt một cái, họ đã lại
ngồi chung một chỗ ăn trên bàn này. “H. ăn nó cũng
‘Còn ăn’ —” “Còn Hết Mạn của bọn họ, “Cũng
‘Hết’ ‘Hết’ thì sao rồi?”

[illegible]

"En cũng hiểu được những nguyên nhân mà những ông đồ như anh, có lẽ là một tên nhát như anh vậy, nên những ông đồ hay là gì, tên này, biết cho anh biết để anh tránh nó nữa. Một lần đi học anh nên không cần làm, thường không cần làm chuyện gì, cũng nên tránh tránh để tránh hậu quả như vậy. Những người như thế này, anh cũng tránh tránh lại, anh đừng đi nó nó nó họ tên họ tên, anh biết những ông đồ có thể là tên họ chính mình anh có thể, giống như họ "Lý" Lý họ có thể anh anh, anh cũng có thể họ anh anh anh."

"Kính gửi các bạn trẻ, các không bị mất chất lượng nội
cốt, người bị tổn thương tâm lý, không mất lòng, cuộc
sống, hãy nói lên tiếng nói của người, và hãy luôn
không bỏ lỡ cơ hội và thời gian của chúng ta."

Khí Chu Hái Mạn ngữ "Vấn Lạ Lạ" mang theo công thức giải thích, nhưng theo anh thì, nó giải thích trên một cơ sở nào đó bị chệch đi. Là "Thượng Khố" có thể tìm được hạnh phúc của mình qua một thời gian dài mà không.

"Là tôi và nó đã đi với anh nhiều giờ một người, đến đây anh nó có công đi tới một giây bao nhiêu?"

"Ha ha — cũng có thể nói như vậy, có thể nói vậy.
 Hài Mạn, còn ra em, anh lại đi chấp nhận như vậy em vẫn
 đồng ý việc chúng ta chấp nhận trước với anh, anh anh với
 những lời nói, anh anh cũng nghĩ anh anh này."

Chau Hsi Môn cười, khinh tọng. "Đâu là chuyện quá khi
vớ, chúng ta cũng không cần nhắc lại. Bấy giờ, anh bực
phức là tôi vớ, phải hát quạ trung, có thể thấy. "Vườn Lạ
Lạ thật sự rất thích anh."

"Ừ ——" Lê Thuýng Khôn cười, gật đầu một cái, không khác bái, "Em với bác sĩ Tuấn thế nào rồi?"

"Em với anh họ?" Thư Hải mỉm cười nhẹ nhàng
như không thể thấy được. "Anh có thể cùng anh họ như thế
không?"

"Đừng giận họ họ đó, đây không phải tính cách của em."

“Cháu Hải Mạn không phải bất cẩn,” “Tỉnh cách em thế nào? Không như anh hiền nhè rồi.”

"Anh đang nhien kiêu rồi, năm đó anh thêu như em vẽ lên —" những lời này không đáng làm anh bất thỉt lần, anh có thể quơ nó khỏi thớng dãi, sau khi anh xong. Là Thuyết Khôn ngoan và nhất thiết thên.

"Há ha — **Thầy** **Đức** **Mạc** **chất** **khôn** **hai** **tiếng**, **cố** **gắng** **nói** **song** **phân** **khác**, **hàn** **giới** **không** **lỗi** **ngọt** **ngọt** **này**." **Anh** **phải** **ở** **lại** **đây** **hào** **lên?**"

³Chức hướng một hai người, chuyển công ty xử lý sang

song chuyên khác, nhưng *Chư Hải Ngạn* (sông biển) vẫn là

[illegible]

A: “Cháu Hết Mạn không muốn cưới anh, thì ra khi đó đã có người như cô tận tay đuổi anh của bạn cô, nhưng sau khi ra khỏi vũ cung họ gặp nhau, yêu say nhau, rồi sau đây giờ họ dường như lại bắt đầu một vũ cung khác rồi?”

"Còn với em đây, cũng rất tốt. Lê Thuý Khôi, còn có anh quen tên."

"Hỡi Mẹ, bất luận như thế nào, em luôn là người mẹ
hết lòng trong lòng anh, anh hy vọng em hạnh phúc."

Đời họ vọng cổ bèo phôi, những lời này thật làm cho người ta chán ghét —

Phải là hai người vào với nhau cùng đi ra ngoài như một cặp
đồng hành người một vào ở trong nhà theo gia lệ theo
Tết Tịch. Vợ của cô gái người họ cũng tay vào
với, với người, người mà anh luôn gọi là anh già. Trích
Vũ Đình.

“*Chị Tường Nhân nói rất đúng, cuộc sống không có gì là miễn phí cả, học sinh vẫn không được chuyển gì cả. Tôi thấy ss, ví dụ như, anh hy vọng có hạnh phúc, cả cô thôi có được hạnh phúc hóa ra lại không?*”

72. Chương 47

Editor: Cookie Oh

“Mạn Mạn ——” chờ dưới phòng luật hai ngày, đuổi theo hai ngày, cuối cùng cũng có cơ hội nói chuyện với cô, lần này cô không quay đầu đã đi, khiến anh mất hết mặt mũi trước các nữ đồng nghiệp của cô ấy, Tiết Thiệu Luân thật sự cảm kích muốn thấp hương bái Phật rồi.

Mà Chu Hải Mạn không thành công bỏ rơi anh vì một nguyên nhân khác, chính là anh giống như cao su vô lại dính thật chặt cánh tay cô, “Tiết Thiệu Luân, đang giữa nơi công cộng, chú ý hình tượng một chút, buông tay!”

Anh tiếp tục chơi xấu, “Không thả!”

“Mạn Mạn, chúng ta tìm một chỗ đi ăn cơm tối, anh mời em ăn bữa tiệc lớn!”

Bữa tiệc lớn cũng không bằng Tiết Thiệu Luân tự mình xuống bếp làm thức ăn ngon, nhưng không phải Chu Hải Mạn nói những lời này, người nào đó đang tự nhớ lại, không thể dung túng để anh kiêu căng phách lối, “Ai muốn đi theo anh ăn cơm tối? Cô đang ở nhà chờ tôi đấy.”

“Yên tâm, cô của em hiện tại khẳng định đã sớm quên em đến chín tầng mây rồi.”

Chu Hải Mạn cau mày, anh nói câu nói này là có ý gì? Mặc dù nói Chu Vũ Khiết thường hay làm chuyện không có đạo đức như vậy.

“Anh họ anh đã tới chịu đón nhận, đoán chừng lúc này đã phát triển đến cao trào rồi, cho nên chuyện vợ chồng chúng ta cũng đừng đi quấy nhiễu hai bên họ, được không?”

“Ai là hai vợ chồng với anh rồi hả?” Chu Hải Mạn chán ghét, lườm anh, thế nhưng lại bước đi theo anh.

Một bàn món ăn, đều là món Chu Hải Mạn thích ăn, không chịu đựng được sự hấp dẫn của thức ăn ngon, trong lòng Chu Hải Mạn nhảy mất mềm nhũn một nửa.

“Hai ngày rồi, không trả lời tin nhắn, điện thoại cũng không nhận, em đấy, thật đúng là bướng bỉnh đó, có nhớ anh hay không?”

Nhân viên phục vụ vừa mới rời đi, Tiết Thiệu Luân liền lộ bản tính lưu manh, híp đôi mắt đào hoa, cười đến trong gió rêu rao.

“Không có ——” Chu Hải Mạn không cho anh chút thể diện nào, lạnh lùng trả lời, “Nhớ anh làm gì? Anh có cái gì tốt, nhớ tới anh liền tức giận, còn tâm trạng ăn cơm sao?”

b Tiết Thiệu Luân bị đả kích, “Nghiêm trọng thế sao? Cũng đã nghĩ đến cảnh mất ăn mất ngủ, đi nan leq ydon anh còn tưởng rằng một mình anh đơn phương tương tư đây, vừa nghe em nói như thế, trong lòng anh vui mừng gấp bội, chờ lát nữa anh thưởng cho em nha?”

Tiểu lưu manh, đồ lưu manh, đại sắc lang..... Chu Hải Mạn hung hăng liếc anh một cái, “Anh còn xấu xa như vậy nữa, em đi ——” mặc dù rất không nỡ bỏ một bàn thức ăn ngon đang ngay trước mắt này.

“Được được được —— anh không phải nhớ em đến phát điên, trong lòng uất ức chứ sao.”

“Nhớ tới em làm gì? Bên cạnh anh không phải có một Vũ Đồng ——” cô nói chua chát, ngay cả mình cũng bị chua đến.

Tiết Thiệu Luân bắt đắc dĩ, nâng trán, “Còn suy đoán như vậy, không phải anh đã giải thích rồi, cô ấy chính là bạn thân của anh, hai nhà bọn anh quan hệ lâu đời, ban đầu ông nội cô ấy cũng chính là nguyên viện trưởng của bệnh viện bọn anh, là cha của thầy anh, anh vẫn luôn coi cô ấy như em gái.”

Coi người ta như em gái cũng có thể nói ra lời mập mờ như vậy, Chu Hải Mạn không khỏi ở trong lòng mắng con sắc heo Tiết Thiệu Luân này 1000 lần, cô từ trước tới bây giờ không có nhỏ nhen như vậy, cứ có cảm giác như oán phụ.

“Không phải chê em tùy hứng không hiểu chuyện sao? Vậy anh còn tới tìm em làm gì?”

“Anh ——” Tiết Thiệu Luân bị dáng vẻ này của cô quấy nhiễu gần như im lặng, “Không phải anh tới tìm em xin lỗi đây sao, cô nãi nãi của anh. Anh không nên nói em tùy hứng, không hiểu chuyện, cho dù phụ nữ trên toàn thế giới đều tùy hứng không hiểu chuyện, Mạn Mạn nhà chúng ta cũng là hiểu chuyện nhất.”

“Thôi đi ——” Chu Hải Mạn bĩu môi, lời ngon tiếng ngọt anh nói quá nhiều rồi, tới bây giờ cô cũng sinh ra miễn dịch.

“Anh biết rõ em kìm nén bức bối trong lòng lâu rồi, muốn đánh đánh mắng mắng thế nào tùy em, chỉ cần đừng không để ý tới em.” Tiết Thiệu Luân lấy lòng bóc một con tôm bỏ vào chén của cô, “Em hỏi anh tới tìm em làm gì? Em là bạn gái của anh, là người anh yêu cả đời, em nói anh tới tìm em làm gì?”

“Anh biết rõ tình hình lúc đó, để bất cứ người phụ nữ nào nhìn thấy cũng sẽ hiểu lầm, em không ở tại chỗ này đánh gãy một chân của anh đã rất khoan dung rồi. Nhưng Mạn Mạn, em còn nhớ lúc ấy em đã nói cái gì hay không, em nói những lời đó khiến anh thật sự tổn thương, em cũng không biết anh có rất nhiều chuyện đau lòng.”

“Nào có ai vì một chút hiểu lầm nhỏ liền giao đàn ông của mình cho người phụ nữ khác, không phải nên nắm chặt trong tay không để cho người khác cướp đi sao? Còn cái gì gọi là chỉ là một chuyện tình một đêm? Anh yêu em nhiều như vậy, chẳng lẽ em không cảm nhận được chút nào sao?”

Hình như quả thật nói có phần hơi quá rồi, cô chưa bao giờ hùng hổ dọa người như thế, die nản lệp uydon ngày hôm đó thật ra khi nói ra những lời ấy cô cũng có chút hối hận, vì vậy nhỏ giọng giải thích: “Lúc đó em tức đến hồ đồ rồi.”

“Bây giờ biết rồi chứ? Anh rất quan tâm em, anh rất thích em —— Mạn Mạn, đồng ý anh, bất luận xảy ra chuyện gì, cũng không cần nói những lời tổn người tổn hại mình kia, bất luận xảy ra chuyện gì, đều phải tin tưởng anh, không phải em đã nói hai người ở chung một chỗ quan trọng nhất chính là thẳng thắn sao? Từ trước tới nay, anh luôn thẳng thắn với em, Triển Vũ Đồng ở trong mắt anh thật sự chỉ là em gái, anh đối với cô ấy tuyệt đối không có chút tình cảm nam nữ nào, tin tưởng anh, khó như vậy sao?”

Chu Hải Mạn nghe anh nói như vậy cũng có chút cảm động, càng cảm thấy trước đó mình thật không có phong độ, vì vậy gật gật đầu, trả lời: “Có thể tin tưởng anh, nhưng anh phải đồng ý một điều kiện với em.”

Đừng nói một, dù là 100, Tiết Thiệu Luân cũng nguyện ý đáp ứng.

“Anh đồng ý.”

= =, Chu Hải Mạn chịu không nổi nhất chính là loại gấp gáp này của anh, bởi vì khi anh có dáng vẻ như vậy thường thường dùng để giở trò lưu manh.

“Anh còn chưa hỏi em là điều kiện gì đâu đã vội vã đồng ý. Em muốn anh phóng hỏa giết người anh cũng đồng ý sao?”

Tiết Thiệu Luân cười híp mắt nhìn cô, từ từ trả lời: “Em là luật sư, làm sao có thể biết pháp phạm pháp, bảo anh đi làm chuyện phạm pháp? Hơn nữa, Mạn Mạn nhà chúng ta lương thiện như vậy, sao có thể để anh làm ra chuyện vượt ngoài năng lực? Cho nên, mặc kệ nói thế nào, mặc kệ em nhắc tới điều kiện gì, anh đều đáp ứng.”

Ách, nói cô tốt như vậy, cô cũng có ý tốt không làm khó anh, Chu Hải Mạn bĩu môi, “Mẹ em biết chuyện giữa anh và em, lúc nào anh có thời gian, theo em về nhà ăn một bữa cơm, cha mẹ em cũng muốn gặp anh một chút, dĩ nhiên, nếu anh không muốn, cũng có thể từ chối.”

“Anh đương nhiên đồng ý!” Tiết Thiệu Luân sau khi nghe cô nói mở cờ trong bụng, “Trăm lần đều nguyện ý, yên tâm đi, đến lúc đó, cha mẹ vợ nhất định sẽ hài lòng với người con rể này.”

Quả nhiên vui mừng nhanh như vậy, Chu Hải Mạn mím môi liếc mắt với anh, “Đôi giọng cũng thật là nhanh, mẹ em có thể vừa ý với anh hay không cũng chưa chắc chắn đâu.”

“Nhất định có thể ——” Tiết Thiệu Luân tràn đầy tự tin nói, “Cha mẹ vợ thấy con rể thì càng xem càng thuận mắt.”

Chu Hải Mạn cười nhạo, cũng không chấp nhặt với anh, cầm lấy khăn giấy mím môi một cái nói: “Em ăn no rồi, chúng ta đi thôi.”

“Được ——” Tiết Thiệu Luân còn đắm chìm trong vui sướng muốn gặp cha mẹ vợ tương lai, một bên trả lời, một bên gọi nhân viên phục vụ tính tiền. Đối với anh mà nói, gặp người lớn thì đồng nghĩa với việc có được hai tầng bảo hiểm, đến lúc đó Chu Hải Mạn muốn chạy cũng không thoát khỏi lòng bàn tay anh.

Nhưng mà vừa mới đứng dậy đi cùng Chu Hải Mạn được mấy bước, Tiết Thiệu Luân phát hiện, thật ra thì anh cũng chạy không thoát khỏi lòng bàn tay người nào đó ——

“Anh Thiệu Luân?”

Vừa nghe thấy xưng hô này, nụ cười trên mặt Tiết Thiệu Luân lập tức cứng lại, trộm nghiêng mắt nhìn Chu Hải Mạn một cái, quả nhiên lạnh đến mức có thể khiến người ta chết cứng.

“Anh Thiệu Luân, anh cũng ở đây ăn cơm sao?” Triển Vũ Đồng hình như cũng không biết khí thế mình mạnh bao nhiêu, vui vẻ đứng lên, vui sướng chạy đến trước mặt hai người đang cứng đờ, “Em còn tưởng mình nhận lầm người chứ, chị Hải Mạn cũng ở đây à.”

“Ha ha ——”

Trong khoảng thời gian ngắn Tiết Thiệu Luân còn chưa nghĩ ra phương thức ứng đối thì nghe Triển Vũ Đồng quay qua phía sau anh cười duyên nói: “Cô, thật sự là Anh Thiệu Luân, cô xem cháu nói cháu không nhìn lầm mà?”

Cô? Chẳng lẽ nói —— Tiết Thiệu Luân nhanh chóng xoay người, người phụ nữ trung niên phong cách thanh lịch ngồi ở phía sau bọn họ hai tịch ngắn cách , không phải mẹ thì là ai?

Lúc này. Chu Hải Mạn cũng xoay người theo tầm mắt Tiết Thiệu Luân, vừa đúng lúc gặp ánh mắt của vị phu nhân đó, den€danl eeq yddn người đó chừng năm mươi tuổi, chắc xấp xỉ tuổi Thái Mỹ Đình, mặc dù lớn tuổi, nhưng rất có phong cách, phần trán giống y như người bên cạnh, chắc hẳn lúc còn trẻ cũng là một mỹ nhân.

“Mẹ ——” thời khắc nhìn thấy Tương Ngọc Phân, thần kinh Tiết Thiệu Luân đang căng thẳng thì được thả lỏng lại, chỉ cần không bị nha đầu Triển Vũ Đồng này cuốn lấy, bất kỳ tình huống bất ngờ nào anh đều có thể tiếp nhận, nắm tay Chu Hải Mạn đi tới trước mặt bà, “Sao mẹ lại ở đây?”

Tương Ngọc Phân liếc mắt nhìn con trai, tầm mắt từ chỗ anh nhìn qua mười ngón tay nắm chặt với Chu Hải Mạn, mỉm cười trả lời: “Vũ Đồng sau khi về nước đến thăm mẹ, mẹ theo nó cùng ra ngoài ăn một bữa cơm, nó nói thức ăn nơi này rất được, liền dẫn mẹ đi tới, thế nào, bạn của con sao?”

“A ——” Tiết Thiệu Luân vươn hai tay nắm lấy bả vai Chu Hải Mạn từ phía sau, đẩy cô đến trước mặt Tương Ngọc Phân, rất hả hê giới thiệu, “Mẹ, cô ấy chính là cô gái con thích mà con đã từng nhắc qua với mẹ, bây giờ đã là bạn gái của con.”

“Hả?” Tương Ngọc Phân nghe xong có chút kinh ngạc, nhưng vui mừng nhiều hơn, nếp nhăn trên trán thư giãn ra, “Thật sao?”

Lúc đầu là muốn dẫn Tiết Thiệu Luân tới gặp người lớn của Chu Hải Mạn, đột nhiên, dưới tình huống không hề chuẩn lại gặp mẹ Tiết Thiệu Luân trước, không tránh khỏi gấp gáp, có chút mất tự nhiên chào bà, “Cháu chào cô ——”

“Ừ, được ——” Tương Ngọc Phân thấy bên cạnh con trai rốt cuộc cũng có một cô gái, hình như thật vui mừng, hơn nữa còn là cô gái rất đẹp, tóc ngắn càng tỏ vẻ giỏi giang, “Ha ha, lần đầu tiên chúng ta gặp mặt lại dưới tình huống bất ngờ như vậy, cháu không cần quá hồi hộp, thật ra thì cô rất hòa đồng.”

“Đúng vậy, tính mẹ anh rất tốt.” Tiết Thiệu Luân cũng nói thêm, “Chờ sau này em về làm con dâu Tiết gia bọn anh sẽ biết, bà nhất định sẽ rất thương em.”

Vừa nhanh vỗ một cái, Chu Hải Mạn dơ tay lên đánh vào ngực anh, người đàn ông này không nhận được gọi cha mẹ cô là cha mẹ vợ, bây giờ lại tuyên bố cô vào làm con dâu Tiết gia, anh muốn ăn hết cô phải không?

Bị cô đánh đau, Tiết Thiệu Luân cũng không tức giận, khuôn mặt tươi cười vuốt vuốt lồng ngực bị cô đánh, quay đầu nói với Tương Ngọc Phân: “Hắc hắc, cô ấy xấu hổ, mẹ, con đây da mặt mỏng lắm.”

Tương Ngọc Phân hình như rất đau đầu với dáng vẻ này của con trai, lắc đầu bất đắc dĩ nói: “Da mặt con dày, da mặt của người nào không thể mỏng hơn con?”

Thật là một lời trúng tim, Chu Hải Mạn lập tức dùng ánh mắt ngưỡng mộ với Tương Ngọc Phân, quả nhiên là mẹ ruột, hiểu con trai mình như vậy. Hơn nữa, còn hoàn toàn cùng quan điểm với cô, xem ra nếu như có một ngày cô thật sự gả qua, quan hệ mẹ chồng nàng dâu không cần phải lo rồi.

Ở nơi này, một nhà ba người trò chuyện vui vẻ, hòa thuận, Triển Vũ Đồng đứng ở một bên không nén được tức giận, cô vốn tưởng rằng cô hết sức lấy lòng, Tương Ngọc Phân sẽ đứng phía cô. Nhưng từ đầu đến cuối, trên mặt cô cũng không có chút bất mãn nào đối với bạn gái của Tiết Thiệu Luân, chẳng lẽ cô xưa nay luôn thương cô cũng không cần cô nữa?

“Cô, đừng chỉ có nói chuyện thôi, thức ăn sẽ nguội mất, còn nóng ăn mới ngon.” Nói rồi ân cần gấp cho Tương Ngọc Phân một miếng thịt sườn mà cô thích ăn nhất, “Anh Thiệu Luân và chị Hải Mạn có muốn ngồi xuống ăn thêm với cô không, dù sao cũng gọi rất nhiều món.”

“Hải Mạn ——” Tương Ngọc Phân vẫn rất hào hứng với Chu Hải Mạn, làm như không thấy đối với việc Triển Vũ Đồng gấp thịt sườn cho cô.

Lúc này, Chu Hải Mạn mới nhớ tới còn chưa giới thiệu tên của mình, Tiết Thiệu Luân trực tiếp nói là bạn gái của anh, mà cô bởi vì quá khẩn trương nên quên mất, “Vâng, cô, tên của con là Hải Mạn, Chu Hải Mạn.”

“Chu Hải Mạn ——” Tương Ngọc Phân gọi lại tên của cô lần nữa, động tác trên tay hơi chậm lại, “Cháu họ Chu?”

Họ Chu rất kỳ quái sao? Bị hỏi như vậy, Chu Hải Mạn khó tránh khỏi có chút xấu hổ, vì vậy cười gật đầu, “Vâng ——”

“A ——” Tương Ngọc Phân cười cười, nói với Tiết Thiệu Luân và Chu Hải Mạn, “Hay các con cũng ngồi xuống ăn một chút?”

“Mẹ, chúng con ăn no rồi, mẹ cùng Vũ Đồng từ từ ăn, con cùng Mạn Mạn còn có chuyện, không quấy rầy hai người.”

Tương Ngọc Phân dĩ nhiên hiểu ý con trai, người ta đi hẹn hò đương nhiên không muốn có kỳ đà cản mũi, vì vậy cười, liếc anh một cái, “Cái đứa nhỏ này —— đi đi ——”

“Hẹn gặp lại cô ——” khi xoay người, Chu Hải Mạn cảm thấy giọng điệu kia rốt cuộc cũng hạ xuống được.

“Mẹ anh cũng không phải là con cọp, em sợ bà ấy làm gì?”

Chu Hải Mạn cau mày, cô nào có sợ cô, chỉ là hơi căng thẳng thôi, “Chúng ta đi đâu vậy?”

“Trước tiên hôn một cái, hôn một cái anh liền nói cho em biết.”

“Không cần, ưm —— Tiết Thiệu Luân, cái tên lưu manh này!”

73. Chương 49: Chương 49

Tiết Thiệu Luân nhìn thấy Lã Thượng Khôn và Chu Hải Mạn đi chung với nhau thì ngăn ra, Lã Thượng Khôn liếc mắt nhìn Triển Vũ Đồng đứng bên cạnh Tiết Thiệu Luân, nhìn lại Chu Hải Mạn thì chỉ thấy nụ cười trên mặt cô đã sớm cứng đờ, không khí như vậy, vẻ mặt anh có chút phức tạp khó đoán.

Triển Vũ Đồng dường như có chút đắc ý, kinh ngạc một chút rồi cười rục rịch, kéo cánh tay Tiết Thiệu Luân lại, nắm thật chặt, chỉ là một hành vi mờ ám này của cô, đã thu hút toàn bộ ánh mắt của mọi người lên trên người cô, ánh mắt Chu Hải Mạn nhàn nhạt rơi vào cánh tay nhỏ của cô đang kéo Tiết Thiệu Luân,

nhếch môi cười lạnh. Tiết Thiệu Luân giống như bị điện giật, lập tức gạt cái tay đang để trên khuỷu tay anh xuống.

“Bác sĩ Tiết, đã lâu không gặp.” Lã Thượng Khôn rõ ràng là một người ngoài cuộc, nên phá vỡ sự trầm mặc giữa mấy người.

Nhìn thái độ lạnh nhạt của Chu Hải Mạn, ánh mắt Tiết Thiệu Luân trong nháy mắt âm trầm, hơn nữa cô và Lã Thượng Khôn cùng nhau đi từ trong quán ăn ra, bị anh bắt gặp thật khiến cho người ta không thoải mái, vì vậy, anh tràn đầy cảnh giác cùng địch ý với Lã Thượng Khôn, “Anh Lã, đúng là đã lâu không gặp.”

Chào nhau mấy câu, Lã Thượng Khôn liền mượn cớ tạm biệt trước, Chu Hải Mạn cố ý nói muốn ngồi xe của anh về, nhưng bị Tiết Thiệu Luân cản lại.

Đuổi Triển Vũ Đồng muốn xem kịch hay đi, Tiết Thiệu Luân gần như là kéo Chu Hải Mạn thẳng một mạch nhét cô vào trong xe.

“Anh ta trở về lúc nào? Tại sao em lại ở cùng anh ta?”

Chu Hải Mạn cảm thấy anh dùng chiêu đánh đòn phủ đầu này thật sự rất được, anh có thể lấy công việc lừa cô, rồi sau đó đi cùng cô gái khác, mà cô chỉ là cùng một người bạn cũ tình cờ gặp nhau rồi ăn chung bữa cơm, anh cần gì để ý như vậy?

“Mạn Mạn ——” dáng vẻ cô trầm mặc khiến anh rất lo lắng, Tiết Thiệu Luân cứ như vậy giằng co với cô một lát, mở miệng hỏi, “Tại sao không nói gì?”

“Nói gì?” Chu Hải Mạn đột nhiên nhếch miệng, cười lạnh lùng, “Nói lý do vì sao em ở cùng với bạn trai cũ? Tiết Thiệu Luân, bây giờ em đi cùng người nào anh cũng để ý sao?”

Bạn trai cũ —— cô cố ý dùng cách xưng hô này kích động anh, Tiết Thiệu Luân cầm tay lái căng thẳng, “Anh đương nhiên để ý rồi, Mạn Mạn, sao em có thể hỏi như vậy? Em biết rõ anh rất quan tâm em.”

“Em không biết ——” Chu Hải Mạn nhẹ nhàng lắc đầu một cái, “Trước kia, có lẽ là em quá ngây thơ, nhưng bây giờ em thật sự không biết. Anh hỏi em tại sao ở cùng Lã Thượng Khôn, nhưng chính anh đây? Từ chối em để đi cùng Triển Vũ Đồng là có ý gì?”

“Anh ——” Tiết Thiệu Luân muốn giải thích, nhưng lời đến khóe miệng lại không biết nên nói ra như thế nào, chỉ có thể kinh ngạc mà nhìn cô, vẻ mặt lộ ra sự bất đắc dĩ cùng khổ sở.

“A ——” Chu Hải Mạn sáng tỏ gật đầu, “Không có lý do gì đúng không? Hay là anh phát hiện mình không tìm được lý do thích hợp nào để lừa gạt em? Tiết Thiệu Luân, anh như vậy là có ý gì? Lời ngon tiếng ngọt cũng dùng, thủ đoạn vô lại cũng dùng, bây giờ có được rồi, cho nên không muốn nữa, đúng không? Em nên sớm nghĩ đến, anh là hạng người gì, em còn ngây ngốc bị anh lừa gạt, tin tưởng từng câu từng chữ anh nói, em đáng đời, xui xẻo, vừa bắt đầu lại gặp phải một tên cao thủ lừa đảo như anh!”

Cô càng nói càng kích động, cuối cùng giọng nói cũng nghẹn ngào, không phải không đau lòng, cô có kiên cường thế nào, cũng chỉ là một người phụ nữ, đối mặt với người đàn ông lừa gạt mình, cô lý trí, bình tĩnh nữa cũng không thể ngăn cản trái tim lạnh băng rạn nứt.

“Mạn Mạn, không phải như em nghĩ!” Anh nhíu chặt mày, muốn giải thích, nhưng anh không biết phải nói ra thế nào, khi Tương Ngọc Phân thờ dãi nói cho anh biết chuyện bà đang lo lắng, khi anh gần như nổi điên xông về phòng hồ sơ, khi anh đối mặt với sự thật này, việc anh có thể làm chỉ là trốn tránh, trốn tránh, không ngừng trốn tránh, nhưng cuối cùng vẫn không chạy thoát khỏi sự đau lòng của cô.

“Không phải như em nghĩ? Vậy là thế nào?” Chu Hải Mạn rốt cuộc không khống chế được cảm xúc chất chứa ở đáy lòng mấy ngày qua, sự lo lắng, thất vọng cùng suy đoán không khống chế được giống như nước vỡ đê, sau khi phá những chướng ngại nặng nề, chỉ muốn tìm được một cánh cửa thoát ra, “Tiết Thiệu Luân, anh nói cho em biết, rốt cuộc là như thế nào?”

Anh trầm mặc hồi lâu, cuối cùng vẫn khiến cô tuyệt vọng, “Trả lời không được đúng không? Được, nếu như vậy, hôm nay chúng ta nói cho rõ ràng.”

“Tiết Thiệu Luân, em không biết rốt cuộc do em quá ngu ngốc, hay là anh diễn quá tốt, thời gian dài như vậy, em vẫn cảm thấy anh yêu em, em cho rằng trái tim sẽ không gạt người, nhưng bây giờ em mới biết, trái tim si mê mất phương hướng cũng sẽ gạt người.”

“Em với anh không giống nhau, em đối với chuyện tình cảm một chữ cũng không biết, cho nên em hi vọng người yêu của em có thể thẳng thắn gặp em, không lừa gạt em, bởi vì mùi vị bị lừa gạt thật sự rất khó chịu. Hơn nữa, em không muốn chơi loại trò chơi đoán tới đoán lui này, việc này khiến em cảm thấy đặc biệt mệt mỏi, nhưng Tiết Thiệu Luân, bây giờ anh xoay em một vòng như vậy, em đột nhiên cảm thấy anh cách em càng ngày càng xa, em cảm thấy rất lo lắng, anh có biết hay không, lòng của em rất đau?”

”Anh nói Triển Vũ Đồng chỉ là bạn thân của anh, anh chỉ coi cô

74. Chương 48

Editor: Cookie Oh

“Hiểu lắm, giải thích rõ?” Từ khi về đến nhà, Chu Vũ Khiết luôn ngâm nga điệu hát dân gian này không ngừng, có lúc Chu Hải Mạn cảm thấy cô giống như một đứa bé, vui mừng hay đau khổ đều thể hiện trên mặt, hơn nữa, cảm xúc biến hóa cực kỳ phong phú, thất thường, tâm trạng xấu tới nhanh, đi cũng nhanh.

“Ừ ——” Chu Vũ Khiết gật đầu một cái, “Cô tạm thời tha thứ cho anh ấy.”

= =, Chu Hải Mạn không nói gì mà nhìn Chu Vũ Khiết, quả nhiên vô quyết dày có móng tay nhọn, tính khí của cô cũng chỉ có người đàn ông trung hậu, hiền lành như Thẩm Thành Lượng mới chịu được. Nghe Tiết Thiệu Luân nói, Thẩm Thành Lượng thật sự không chủ động liên lạc với Trình Phỉ, mà là Trình Phỉ đang gặp vấn đề với bạn trai hiện tại, Trình Phỉ tìm Thẩm Thành Lượng giúp một tay. Thẩm Thành Lượng lại vô cùng nhớ tình người xưa nên mới giúp cô, từ đầu đến cuối hai người đều không nhắc tới chuyện tình cảm trước. Thật sự là do Chu Vũ Khiết đa nghi thôi.

“Cô à, cô cũng không thể như vậy, năm đó cô bắt nạt cháu là bởi vì cháu là cháu gái cô, dù thế nào đi nữa cháu cũng không thể đối xử tệ với cô ruột của mình, đúng không? Nhưng còn anh Thẩm anh ấy không phải cháu cô nha, cô cứ tùy hứng như vậy, một ngày nào đó anh ấy không cần cô nữa thì làm thế nào?”

Chu Vũ Khiết nghe xong, lập tức xù lông, “Anh ấy dám?!”

--||| Anh ấy quả nhiên không dám, Tiết Thiệu Luân nói rất đúng, hai người bọn họ như con châu chấu bị buộc trên cùng một sợi dây thừng, dù Chu Vũ Khiết giãy vò thế nào, chỉ cần sợi dây không đứt, Thẩm Thành Lượng sẽ vĩnh viễn đi cùng với cô, người khác không thấy được sự ôn nhu, săn sóc của cô không có nghĩa là cô không có, chỉ cần Thẩm Thành Lượng cảm nhận được là được rồi.

Nhưng rốt cuộc giữa cô và Tiết Thiệu Luân có sợi dây như vậy hay không, lúc mới đầu Chu Hải Mạn xác định trở nên không xác định, lại từ không xác định mà xác định, bây giờ hình như cô lại không xác định được gì.

“Không phải bảo là dẫn Tiết Thiệu Luân về nhà cho cha mẹ cháu xem sao, sao bây giờ vẫn không có động tĩnh gì? Cháu không đề cập với anh ấy chuyện này hả?” Chu Vũ Khiết ngáp một cái, tắt TV, “Sau khi quyết định ngày nào nhớ nói cho cô biết một tiếng, lúc nào cô cũng có thời gian.”

Chu Hải Mạn buồn phiền vâng một tiếng. Không phải cô không đề cập với anh, mà là đã đề cập với anh không chỉ một lần, nhưng trừ lần đầu tiên anh trả lời sáng khoái, quả quyết ra, khi cô bàn bạc với anh, nhưng anh lại lấy cớ trong khoảng thời gian này vẫn rất bận, đi nànlêq ýdôn nói qua loa với cô, lần đầu tiên như thế, lần thứ hai cũng như thế. Đến lần thứ ba, cô rốt cuộc cũng cảm thấy không được đúng lắm, mở miệng hỏi anh thì anh chỉ xoa xoa tóc cô, hôn lên trán cô, không để cô phải nghĩ nhiều, đợi khoảng thời gian bận bịu này trôi qua, nhất định sẽ theo cô về nhà.

Anh có biết hay không, cô thật sự rất thất vọng, thật vất vả mới quyết định tiến tới với anh, thật vất vả mới có thể có cơ hội để cho mẹ yên tâm, kể từ khi Triển Vũ Đồng trở về, sao anh lại cho cô cảm giác lo lắng, bất an thế này đây?

Ngồi trên giường suy nghĩ hồi lâu, Chu Hải Mạn quyết định gọi điện thoại thử một lần, dù sao đã đồng ý với mẹ, bây giờ cũng qua gần một tháng rồi, nhớ tới đáng về Thái Mỹ Đình tha thiết chờ đợi, dặn dò cô, Chu Hải Mạn cảm thấy trong lòng thật chua xót.

Điện thoại rất nhanh được kết nối, nghe được giọng Tiết Thiệu Luân tuy mệt mỏi nhưng mang theo sự vui mừng, trong nháy mắt buồn bực trong lòng cô tan đi một nửa, ít nhất anh vẫn thích cô như trước đây, “Bảo bối, nhớ anh đúng không?”

“Chừng nào anh không dùng giọng điệu này nói chuyện với, em sẽ nhớ anh.”

“Ha ha —— tốt.” Hình như anh đang ôm Manhattan, bởi vì Chu Hải Mạn nghe được âm thanh nó đang nhảy nhót lung tung trên người anh, “Mai tới nhà anh được không? Manhattan nhớ em, anh cũng rất nhớ em đó.”

Tới nhà anh, không phải tự đi vào hang sói sao, Chu Hải Mạn bĩu môi, “Không muốn ——”

“Thật mà, Manhattan rất nhớ em ——” Tiết Thiệu Luân biết địa vị mình ở trong lòng của cô còn không bằng con trai anh, vì vậy đặt điện thoại trước mặt Manhattan, nói, “Con trai, nói cho mẹ con biết con nhớ mẹ.”

Chu Hải Mạn cố nén cười, cảm thấy người đàn ông này thật ấu trĩ mà, ở một chỗ khác, Manhattan không biết cái vật lơ lửng trước mặt này có thể ăn được hay không, ngoắt ngoắt cái đuôi “Gâu gâu gừ ——” gầm gừ.

“Ngoan, con trai, nói cho mẹ con nghe, nói con nhớ cô rồi, chỉ cần con nói, ngày mai mẹ sẽ đến thăm con.” Thấy con trai không nghe lời như vậy, Tiết Thiệu Luân có chút sốt ruột.

“Manhattan, biết ta là ai không?”

Quả nhiên nghe được cái vật trước mặt này phát ra âm thanh quen thuộc, Manhattan không bình tĩnh, cái đuôi càng lắc càng nhanh, bốn cái chân ngắn nhảy trên ghế sofa, “Gâu —— Gâu —— Gâu ——”

“Em nghe đấy, Manhattan rất nhớ em.” Tiết Thiệu Luân một tay vuốt lông ngắn của Manhattan, một tay đưa điện thoại trở lại bên tai, “Ngày mai anh tới đón em.”

“Tiết Thiệu Luân, em gọi điện cho anh là muốn hỏi anh một chút, ngày mai anh có thời gian hay không, về nhà với em cho cha mẹ em xem mặt, xem ra anh rất rảnh rồi, vậy ngày mai thế nào?”

Nụ cười trên mặt Tiết Thiệu Luân hơi ngưng lại, thân thể cũng không khỏi cứng đờ, thoát khỏi vòng tay anh, Manhattan vui sướng chạy ra ngoài.

Thật lâu không đợi được câu trả lời, lòng Chu Hải Mạn càng ngày càng không xác định được gì, cảm thấy hình như anh giấu diếm mình chuyện gì đó, nhưng cứ hỏi anh chính diện như vậy, lại vĩnh viễn không có được đáp án.

“Tiết Thiệu Luân?”

“Mạn Mạn, đột nhiên anh nhớ tới ngày mai bệnh viện có một hội thảo, không có thời gian tốt qua thăm cô chú rồi, hôm khác được hay không? Hôm khác anh nhất định đi cùng em.”

Rõ ràng đang nói láo, Chu Hải Mạn đột nhiên cảm thấy cả người vô lực, hơi sức truy hỏi tới cùng cũng không có, “Thôi, anh bận việc của anh đi.”

“Mạn Mạn ——”

Cúp điện thoại, Chu Hải Mạn kinh ngạc xoay điện thoại trong tay, thật không hiểu nổi, cô cho rằng yêu là một chuyện rất đơn giản, đi na gkequýđo cô cho rằng Tiết Thiệu Luân sẽ hiểu cô chỉ muốn đơn giản, cũng có thể cho cô một phần đơn giản đó. Khi anh dùng phương thức của mình, hát bài “Chuyện lãng mạn nhất” thì cô cho là anh đã hiểu được lòng của cô. Nhưng tại sao, hiểu cô rõ ràng như vậy, anh còn tạo cho cô một tầng sương mù thế này, khiến cô nghi ngại, khiến cô phải khổ cực như vậy đây?

Vì vậy, thứ bảy một ngày kia, Chu Hải Mạn không như kỳ vọng của anh, tới nhà anh, mà Tiết Thiệu Luân cũng không như mong muốn của cô, theo cô về thăm cha mẹ cô. Cô bị Chu Vũ Khiết kéo đi dạo, nhưng đi dạo được nửa đường, vì một cuộc điện thoại của Thẩm Thành Lượng, Chu Vũ Khiết bị gọi đi, cô đành phải một mình xuyên qua khu phố xá náo nhiệt, muốn đi tới tiệm ăn nhỏ thanh tĩnh phía trước.

Nhưng lại không ngờ sẽ gặp được người quen cũ, mấy ngày trước, khi nhận được tin nhắn của anh cô cảm thấy rất kinh ngạc, không ngờ hôm nay lại khéo gặp được.

“Sao anh lại ở đây?” Chu Hải Mạn cầm ống hút khuấy ly nước trái cây, ngẩng đầu lên nhìn anh, anh vẫn như cũ, trầm ổn kín kẽ, giống như ánh mặt trời khiến cho người ta cảm thấy rất thoải mái.

Lã Thượng Khôn ngồi đối diện Chu Hải Mạn quan sát một lượt, cười trả đáp: “Anh tới tìm một người bạn lâu năm, tiếc là anh ấy vắng nhà rồi. Em thì sao? Sao lại một mình ——”

“A, em nhàn rồi không có chuyện gì làm, đi dạo chút.”

“Năm ngoái, lúc rời đi bởi vì quá vội nên không kịp nói lời tạm biệt với em, thế nào, em vẫn khỏe chứ?”

Đúng vậy, bọn họ chia tay đã một năm rồi, không ngờ thời gian trôi qua nhanh như vậy, chớp mắt một cái, bọn họ lại ngồi chung một chỗ ăn trưa lần nữa, “Ừ, tốt vô cùng. Còn anh ——” Chu Hải Mạn cẩn thận hỏi, “Cùng Viên Ly Ly thế nào rồi?”

“Ha ha ——” Lã Thượng Khôn nheo mắt lại, cười cười, “Quên không nói cho em biết, anh sắp làm cha, Ly Ly cũng sắp làm mẹ rồi. Bây giờ, cô ấy trưởng thành không ít so với trước kia, bất ngờ không? Ha ha, thật ra thì anh cũng không ngờ đi một vòng mình lại trở về điểm xuất phát. Anh cứ tưởng rằng đi cùng với cô ấy, cả đời anh sẽ rất khổ sở, thậm chí cũng chuẩn bị xong tâm lý vì gánh vác trách nhiệm mà buông tha tất cả. Diên»sdda¥nx l3qu\$ysdôn Nhưng mà, Ly Ly cô ấy thay đổi rất nhiều. Trước kia, anh cảm thấy cô hay gây sự, giống như ngọn núi lớn đè anh thở không nổi. Sau đó, bọn anh tiến tới với nhau lại lần nữa, cô không vì muốn gây sự chú ý của anh mà làm ra mấy chuyện khiến anh chán ghét như trước nữa, hơn nữa, cô làm việc cũng càng ngày càng chú ý tới cảm nhận của anh, giống như đứa trẻ trong một đêm đã trưởng thành vậy.”

“Em cũng biết, anh không ngu ngốc mà không thay đổi mình, cô ấy vì anh làm nhiều như vậy, nói không cảm động là giả, hơn nữa, kết cục như vậy đã định rõ rồi. Mặc dù lúc ấy anh vẫn không cam lòng, thường thường nhớ lại chuyện cũ, cũng oán trách mình đã từng hỗn độn như vậy. Nhưng qua một thời gian, anh cũng bình tĩnh lại, nhìn dáng vẻ cô ở nhà bận bịu qua lại, anh đột nhiên cảm thấy có lẽ nên cho chính mình một cơ hội, giống như Ly Ly học cách yêu anh, anh cũng có thể học cách yêu cô.”

“Kết quả rất vui mừng, anh không bị vùi chết trong ngõ cụt, ngược lại tìm được một con đường tươi sáng, cuộc sống, khắp nơi đều tràn đầy bước ngoặt, em hoàn toàn không biết tiếp theo có thể xảy ra chuyện gì.”

Khi Chu Hải Mạn nghe Viên Ly Ly mang thai cũng có chút giật mình, nhưng theo anh kể, vẻ giật mình trên mặt cô dần dần bị thay thế, Lã Thượng Khôn có thể tìm được hạnh phúc của mình quả thật đáng được ăn mừng, “Là bởi vì cô ấy chỉ anh cách yêu một người, dẫn dắt anh và cô cùng đi tới một quỹ đạo chứ?”

“Ha ha —— cũng có thể nói như vậy, có điều nói thật, Hải Mạn, cảm ơn em, anh làm ra chuyện như vậy em vẫn đồng ý ngồi chung một chỗ ăn trưa với anh, nghe anh nói những lời này, anh cảm thấy mình rất may mắn.”

Chu Hải Mạn cười, khoát tay, “Đều là chuyện quá khứ rồi, chúng ta cũng không cần nhắc lại. Bây giờ, anh hạnh phúc là tốt rồi, phải biết quý trọng, có thể thấy, Viên Ly Ly thật sự rất thích anh.”

“Ừ ——” Lã Thượng Khôn cười, gật đầu một cái, không khỏi hỏi, “Em với bác sĩ Tiết thế nào rồi?”

“Em với anh ấy?” Chu Hải Mạn nhún mày nhẹ dường như không thể thấy được, “Em có thể cùng anh ấy như thế nào?”

“Đừng giả bộ hồ đồ, đây không phải tính cách của em.”

Chu Hải Mạn không khỏi bật cười, “Tính cách em thế nào? Hình như anh hiểu rất rõ.”

“Anh đương nhiên hiểu rõ, năm đó anh thăm mền em rất lâu ——” những lời này không dùng đến não, bật thốt lên, như có thói quen rất khó thay đổi, sau khi nói xong, Lã Thượng Khôn cũng có chút thất thần.

“Ha ha ——” Chu Hải Mạn cười khan hai tiếng, cố gắng nói sang chuyện khác, hóa giải không khí ngột ngạt này, “Anh phải ở lại đây bao lâu?”

“Chắc khoảng một hai ngày, chuyện công ty xử lý xong rồi.” Lã Thượng Khôn dĩ nhiên hiểu mục đích cô nói sang chuyện khác, nhưng Chu Hải Mạn trước sau đã định rõ kết quả trong lòng anh, nếu trở lại, anh cũng không muốn mang một đáp án mơ hồ rời đi, “Thật ra thì năm đó anh đã thấy rất rõ tình cảm của bác sĩ Tiết đối với em rồi, trước khi Viên Ly Ly tới, anh ấy tìm anh, cảnh cáo anh không được lừa gạt em, nếu như mà anh khiến em đau lòng anh ấy nhất định sẽ không tha cho anh. Cuối cùng, anh vẫn khiến em tổn thương, cũng bị anh ấy cho mấy quyền. Anh ấy rất xem trọng tình cảm của anh với em, em đối với anh ấy thế nào, mặc dù anh không dám xác định, nhưng nghĩ lại lúc đó, hai người trong cuộc các em thì mơ hồ, nhưng người ngoài cuộc bọn anh lại thấy rất rõ ràng.”

A, Chu Hải Mạn nhếch miệng cười cười, thì ra khi đó đã có người nhìn rõ trận truy đuổi này của bọn cô, nhưng sau khi ra khỏi mê cung họ gặp nhau, nắm tay nhau, tại sao bây giờ họ dường như lại lọt vào một mê cung khác vậy?

“Em với anh ấy, cũng rất tốt, Lã Thượng Khôn, cảm ơn anh quan tâm.”

“Hải Mạn, bất luận như thế nào, em luôn là người đặc biệt nhất trong lòng anh, anh hy vọng em hạnh phúc.”

Anh hy vọng cô hạnh phúc, những lời này thật làm cho người ta cảm động ——

Chỉ là hai người vừa nói vừa cười, đi ra quán cơm nhỏ lại đụng phải người vốn nên ở bệnh viện tham gia hội thảo, Tiết Thiệu Luân, còn có một người kéo cánh tay của anh, cười rục rịch, người mà anh luôn gọi là em gái, Triển Vũ Đồng.

Lã Thượng Khôn nói rất đúng, cuộc sống không có gì định trước cả, bạn vĩnh viễn không đoán được chuyện gì có thể xảy ra, ví dụ như, anh hy vọng cô hạnh phúc, cô có thể có được phần hạnh phúc kia hay không?

75. Chương 50: Chương 50

Quả nhiên như Tiết Thiệu Luân đoán, cha mẹ vợ thấy con rể thì càng nhìn càng thuận mắt. Từ lúc Tiết Thiệu Luân vào nhà, miệng Thái Mỹ Đình cười không khép lại, Chu Viễn Sơn cũng rất vui mừng. Nhìn cha mẹ đã lâu không vui vẻ như vậy, Chu Hải Mạn rất biết ơn Tiết Thiệu Luân, mặc dù cả nhà bọn họ sống rất hạnh phúc, nhưng khi anh đến hình như khiến phần hạnh phúc này càng thêm mỹ mãn.

Chỉ có Chu Vũ Khiết không có bất kỳ biểu cảm gì, tìm được chỗ của mình thì ngồi xuống bắt đầu ăn, “Mau ngồi đi, cháu rể đúng tiêu chuẩn, nếm thử tay nghề của cha vợ tương lai đi, về sau có thể học hỏi.”

Tiết Thiệu Luân liên tục nói phải, Chu Viễn Sơn bắt mắt nhìn em gái một cái, “Khách còn chưa ngồi, em đã ăn rồi, lễ nghĩa dạy em chạy đâu mất rồi hả?”

Chu Vũ Khiết bĩu môi, buông đôi đũa trong tay xuống, “Cũng không phải là người ngoài, em với anh ấy rất thân, đúng không, Thiệu Luân?”

Tiết Thiệu Luân vờ mờ hồ, bọn họ có thể không quen biết sao? Nhưng đã là đồng minh, “Ha ha, không sao, tính tình cô chính trực, thoải mái.”

Thái Mỹ Đình vốn cảm thấy diện mạo Tiết Thiệu Luân rất xứng đôi với Mạn Mạn nhà bọn họ, bây giờ thấy anh nói như vậy, nhân phẩm không tồi, càng nhìn càng thích, lập tức bảo Chu Hải Mạn, “Mạn Mạn, mau mời Thiệu Luân ngồi đi, đừng khách khí, chỉ là mấy món gia đình.”

“Cảm ơn cô ——” Tiết Thiệu Luân ngồi xuống dưới sự nhiệt tình của Thái Mỹ Đình, động tác có chút lo lắng, thấp thỏm, đi ăn ànle ° qydo±nn Chu Hải Mạn nghĩ anh đang căng thẳng, nhỏ giọng an ủi anh không sao.

“Thiệu Luân à, cháu là họ Thiệu tên Luân sao? Hay đây không phải là tên đầy đủ của cháu?” Thái Mỹ Đình dùng đũa gấp một miếng sườn lớn cho Tiết Thiệu Luân, “Ăn nhiều một chút, đừng khách sáo ——”

“Chị dâu, người ta họ Tiết, tên là Tiết Thiệu Luân, vừa rồi chị không nghe thấy nha đầu ở bên cạnh Tiết Thiệu Luân gọi là Tiết Thiệu Luân sao?”

Lần này Thái Mỹ Đình lại không vội vã cãi nhau với Chu Vũ Khiết, tóm lại tất cả lấy con rể làm trung tâm, những thứ khác cô không thèm để ý.

“Nghe Mạn Mạn nói, cháu là bác sĩ?” Chu Viễn Sơn là chủ gia đình, trước khi Tiết Thiệu Luân đến đã bị Thái Mỹ Đình giao phó trách nhiệm nặng nề.

Tay Tiết Thiệu Luân cầm đũa dừng lại, cười có chút không tự nhiên, “Cái này ——”

“Tại bệnh viện nào?”

“Bệnh viện thành phố.”

Thấy Chu Viễn Sơn mặt lạnh xuống, Thái Mỹ Đình nhanh chóng giải vây, “Bệnh viện thành phố, được, có tiền đồ.”

“Cha cháu tên là gì?”

“Cha ——” Chu Hải Mạn đang bưng bát, không hiểu gì nhìn Chu Viễn Sơn.

Quả nhiên, muốn tránh cũng không tránh được, Tiết Thiệu Luân đột nhiên buông đôi đũa trong tay xuống, trả lời: “Tiết Minh Chính ——”

Lần này Thái Mỹ Đình cũng ngây người, nụ cười trên mặt cô trong nháy mắt cứng lại, muốn nói gì đó nhưng ngay cả hơi sức mở miệng cũng không có.

Phản ứng mãnh liệt nhất là Chu Viễn Sơn, ông trực tiếp đập đôi đũa đang cầm trên tay lên mặt bàn, lạnh lùng nói: “Nhà chúng tôi không hoan nghênh cháu... cháu có thể đi!”

Nói xong thì trực tiếp văng chiếc ghế ra, đứng lên, phẩy tay áo bỏ đi.

Chỉ có Chu Vũ Khiết và Chu Hải Mạn không hiểu gì cả, Tiết Thiệu Luân cũng đứng lên, cố gắng giữ Chu Viễn Sơn lại, nhưng Chu Viễn Sơn không quay đầu lại một cái, bỏ đi ngay lập tức.

“Cô ——” ánh mắt Tiết Thiệu Luân âm trầm, xoay người nhìn Thái Mỹ Đình.

Thái Mỹ Đình lại thay đổi nhiệt tình lúc trước, mặt cũng lạnh xuống, “Cháu đi đi ——”

“Mẹ ——” Chu Hải Mạn không biết vì sao cha mẹ đột nhiên lại có phản ứng như thế, “Cha và mẹ sao vậy?”

Tiết Thiệu Luân còn muốn nói thêm gì đó, nhưng Thái Mỹ Đình đi tới trước cửa, kéo cửa ra, nói với anh: “Nhìn dáng vẻ này của anh Tiết, chắc đã được nghe nói về ân oán giữa hai nhà chúng ta rồi, mời đi cho, ông nhà tôi cũng nói rồi, nhà chúng tôi không hoan nghênh anh.”

Nhìn thái độ cứng rắn thế này của Thái Mỹ Đình, Chu Vũ Khiết cũng không bình tĩnh được nữa, “Chị dâu, có gì thì nói cho rõ ràng, cứ đuổi khách đi như vậy cũng không phải đạo tiếp khách, nếu truyền đi sẽ gây ảnh hưởng không tốt cho nhà chúng ta.”

“Anh Tiết, còn không đi sao?” Thái Mỹ Đình không để ý tới Chu Vũ Khiết, lạnh lùng nói với Tiết Thiệu Luân, “Chẳng lẽ muốn tôi đuổi anh đi?”

Không khí vì mấy người giằng co mà trở nên khẩn trương và lúng túng, Tiết Thiệu Luân đứng tại chỗ, tràn ngập áy náy nhìn Chu Hải Mạn một cái, đi về phía cửa.

“Tiết Thiệu Luân ——” Chu Hải Mạn muốn gọi anh lại, nhưng anh chỉ hơi dừng lại một chút, không quay đầu mà đi thẳng ra ngoài.

“Mạn Mạn ——” Thái Mỹ Đình chạy ra trước mặt Chu Hải Mạn, ngăn cản cô, “Không muốn để cha con đau lòng, thì đừng qua lại với người này nữa, hai các con không thể.”

“Tại sao?” Cô không thể ngờ Thái Mỹ Đình sẽ nói với cô những lời thế này, gần đây phải không bà luôn hi vọng cô tìm bạn trai sao? Rõ ràng bà rất hài lòng với Tiết Thiệu Luân—— Chu Hải Mạn khiếp sợ nhìn Thái Mỹ Đình, “Mẹ, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

“Chị dâu ——” Chu Vũ Khiết cũng kinh sợ nhìn cô, “Có phải bởi vì.”

Thái Mỹ Đình đóng cửa lại, không nói chuyện, trở về bàn ăn, bưng bát đũa lên lần nữa, thở dài nói: “Ăn cơm ——”

Nhưng bưng bát lên rồi, nhìn các món mỹ vị đầy bàn, lại không muốn ăn chút nào, thật không dễ dàng tìm được người con rể như vậy, hơn nữa nhìn ra được, tình cảm của con gái và cậu ta rất sâu đậm.

”Mẹ, cuối cùng vì nguyên nhân gì mà khiến mẹ và cha đột nhiên đối xử với Tiết Thiệu Luân như vậy?
đ^ien-a=fl

76. Chương 49

Editor: Cookie Oh

Tiết Thiệu Luân nhìn thấy Lã Thượng Khôn và Chu Hải Mạn đi chung với nhau thì ngăn ra, Lã Thượng Khôn liếc mắt nhìn Triển Vũ Đồng đứng bên cạnh Tiết Thiệu Luân, nhìn lại Chu Hải Mạn thì chỉ thấy nụ cười trên mặt cô đã sớm cứng đờ, không khí như vậy, vẻ mặt anh có chút phức tạp khó đoán.

Triển Vũ Đồng dường như có chút đắc ý, kinh ngạc một chút rồi cười rục rờ, kéo cánh tay Tiết Thiệu Luân lại, nắm thật chặt, chỉ là một hành vi mờ ám này của cô, đã thu hút toàn bộ ánh mắt của mọi người lên trên người cô, ánh mắt Chu Hải Mạn nhàn nhạt rơi vào cánh tay nhỏ của cô đang kéo Tiết Thiệu Luân, nhếch môi cười lạnh. Tiết Thiệu Luân giống như bị điện giật, lập tức gạt cái tay đang để trên khuỷu tay anh xuống.

“Bác sĩ Tiết, đã lâu không gặp.” Lã Thượng Khôn rõ ràng là một người ngoài cuộc, nên phá vỡ sự trầm mặc giữa mấy người.

Nhìn thái độ lạnh nhạt của Chu Hải Mạn, ánh mắt Tiết Thiệu Luân trong nháy mắt âm trầm, hơn nữa cô và Lã Thượng Khôn cùng nhau đi từ trong quán ăn ra, bị anh bắt gặp thật khiến cho người ta không thoải mái, vì vậy, anh tràn đầy cảnh giác cùng địch ý với Lã Thượng Khôn, “Anh Lã, đúng là đã lâu không gặp.”

Chào nhau mấy câu, Lã Thượng Khôn liền mượn cớ tạm biệt trước, Chu Hải Mạn cố ý nói muốn ngồi xe của anh về, nhưng bị Tiết Thiệu Luân cản lại.

Đuổi Triển Vũ Đồng muốn xem kịch hay đi, Tiết Thiệu Luân gần như là kéo Chu Hải Mạn thẳng một mạch nhét cô vào trong xe.

“Anh ta trở về lúc nào? Tại sao em lại ở cùng anh ta?”

Chu Hải Mạn cảm thấy anh dùng chiêu đánh đòn phủ đầu này thật sự rất được, anh có thể lấy công việc lừa cô, rồi sau đó đi cùng cô gái khác, mà cô chỉ là cùng một người bạn cũ tình cờ gặp nhau rồi ăn chung bữa cơm, anh cần gì để ý như vậy?

“Mạn Mạn ——” dáng vẻ cô trầm mặc khiến anh rất lo lắng, Tiết Thiệu Luân cứ như vậy giằng co với cô một lát, mở miệng hỏi, “Tại sao không nói gì?”

“Nói gì?” Chu Hải Mạn đột nhiên nhếch miệng, cười lạnh lùng, “Nói lí do vì sao em ở cùng với bạn trai cũ? Tiết Thiệu Luân, bây giờ em đi cùng người nào anh cũng để ý sao?”

Bạn trai cũ —— cô cố ý dùng cách xưng hô này kích động anh, Tiết Thiệu Luân cầm tay lái căng thẳng, “Anh đương nhiên để ý rồi, Mạn Mạn, sao em có thể hỏi như vậy? Em biết rõ anh rất quan tâm em.”

“Em không biết ——” Chu Hải Mạn nhẹ nhàng lắc đầu một cái, “Trước kia, có lẽ là em quá ngây thơ, nhưng bây giờ em thật sự không biết. Anh hỏi em tại sao ở cùng Lã Thượng Khôn, nhưng chính anh đây? Từ chối em để đi cùng Triển Vũ Đồng là có ý gì?”

“Anh ——” Tiết Thiệu Luân muốn giải thích, nhưng lời đến khóe miệng lại không biết nên nói ra như thế nào, chỉ có thể kinh ngạc mà nhìn cô, vẻ mặt lộ ra sự bất đắc dĩ cùng khổ sở.

“A ——” Chu Hải Mạn sáng tỏ gật đầu, “Không có lý do gì đúng không? Hay là anh phát hiện mình không tìm được lý do thích hợp nào để lừa gạt em? Tiết Thiệu Luân, anh như vậy là có ý gì? Lời ngon tiếng ngọt cũng dùng, thủ đoạn vô lại cũng dùng, bây giờ có được rồi, cho nên không muốn nữa, đúng không? Em nên sớm nghĩ đến, anh là hạng người gì, em còn ngây ngốc bị anh lừa gạt, tin tưởng từng câu từng chữ anh nói, em đáng đời, xui xẻo, vừa bắt đầu lại gặp phải một tên cao thủ lừa đảo như anh!”

Cô càng nói càng kích động, cuối cùng giọng nói cũng nghẹn ngào, không phải không đau lòng, cô có kiên cường thế nào, cũng chỉ là một người phụ nữ, đối mặt với người đàn ông lừa gạt mình, cô lý trí, bình tĩnh nữa cũng không thể ngăn cản trái tim lạnh băng rạn nứt.

“Mạn Mạn, không phải như em nghĩ!” Anh nhíu chặt mày, muốn giải thích, nhưng anh không biết phải nói ra thế nào, khi Tương Ngọc Phân thờ dãi nói cho anh biết chuyện bà đang lo lắng, khi anh gần như nổi điên

xong về phòng hồ sơ, khi anh đối mặt với sự thật này, việc anh có thể làm chỉ là trốn tránh, trốn tránh, không ngừng trốn tránh, nhưng cuối cùng vẫn không chạy thoát khỏi sự đau lòng của cô.

“Không phải như em nghĩ? Vậy là thế nào?” Chu Hải Mạn rút cuộc không không chế được cảm xúc chất chứa ở đáy lòng mấy ngày qua, sự lo lắng, thất vọng cùng suy đoán không không chế được giống như nước vỡ đê, sau khi phá những chướng ngại nặng nề, chỉ muốn tìm được một cánh cửa thoát ra, “Tiết Thiệu Luân, anh nói cho em biết, rốt cuộc là như thế nào?”

Anh trầm mặc hồi lâu, cuối cùng vẫn khiến cô tuyệt vọng, “Trả lời không được đúng không? Được, nếu như vậy, hôm nay chúng ta nói cho rõ ràng.”

“Tiết Thiệu Luân, em không biết rốt cuộc do em quá ngu ngốc, hay là anh diễn quá tốt, thời gian dài như vậy, em vẫn cảm thấy anh yêu em, em cho rằng trái tim sẽ không gạt người, nhưng bây giờ em mới biết, trái tim si mê mất phương hướng cũng sẽ gạt người.”

“Em với anh không giống nhau, em đối với chuyện tình cảm một chữ cũng không biết, cho nên em hi vọng người yêu của em có thể thẳng thắn gặp em, không lừa gạt em, bởi vì mùi vị bị lừa gạt thật sự rất khó chịu. Hơn nữa, em không muốn chơi loại trò chơi đoán tới đoán lui này, việc này khiến em cảm thấy đặc biệt mệt mỏi, nhưng Tiết Thiệu Luân, bây giờ anh xoay em một vòng như vậy, em đột nhiên cảm thấy anh cách em càng ngày càng xa, em cảm thấy rất lo lắng, anh có biết hay không, lòng của em rất đau?”

“Anh nói Triển Vũ Đồng chỉ là bạn thân của anh, anh chỉ coi cô ấy là em gái i, được, em tin anh. Nhưng em ngu ngốc tin tưởng đối lại được cái gì? Là sự lừa gạt của anh!”

“Em muốn dẫn anh về nhà gặp cha mẹ em chẳng lẽ sai sao? Mẹ vẫn luôn hi vọng em có bạn trai, bà vì em lo nghĩ chuyện này bao nhiêu năm? Em chỉ muốn cho bà vui mừng, nhưng anh thì sao? Từ chối bao nhiêu lần? Em muốn bỏ qua, tiếp tục với anh, bây giờ anh đổi ý đúng không?”

“Anh đã đổi ý thì nói cho em biết! Xem em như kẻ ngu bị anh lừa gạt, anh rất vui sao?”

“Em rất mệt mỏi, Tiết Thiệu Luân, chỉ là lừa gạt đơn giản như vậy cũng đã khiến cho e bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, em không biết còn có thể tiếp tục bao lâu nữa, em còn muốn trải qua việc gì, đi và đến cùng mấy người phụ nữ lục đục đầu đầu, loại tình cảm như vậy không phải là điều em muốn, anh hiểu không?”

“Hải Mạn ——” Trong lòng Tiết Thiệu Luân còn thâm lặng khổ sở hơn Chu Hải Mạn, “Không phải như em nghĩ, thật sự không phải như em nghĩ, người anh yêu chỉ có một mình em, tin tưởng anh, được không?”

“Được, vậy anh nói cho em biết, rốt cuộc anh đang giấu em chuyện gì?” Chu Hải Mạn dùng thái độ quật cường nhìn anh, “Rốt cuộc anh và Triển Vũ Đồng có quan hệ gì?”

Lại là trầm mặc, một Tiết Thiệu Luân luôn nói nhiều đến mức khiến người ta giậm chân cũng sẽ có lúc cứng họng nói không ra lời?

Chu Hải Mạn chỉ cảm thấy một loại bi thương bao phủ toàn thân cô, tại sao rõ ràng chỉ đơn giản như vậy, quay đầu lại vẫn phải đối mặt với cục diện phức tạp thế này? Tại sao rõ ràng gần trong gang tấc, nhưng mà lại như cách cả chân trời góc biển xa xôi? Một người như vậy, dắt tay nhau đi một đoạn đường cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi, cô có lòng tin tiếp tục cả đời như vậy không?

“Lại là không có lời nào để nói?” Chu Hải Mạn cười nhìn anh, giọt nước mắt bi thương khiến Tiết Thiệu Luân đau nhói, “Em đã cố gắng, em rất mệt mỏi, cứ như vậy được rồi, Tiết Thiệu Luân, chúng ta chia tay thôi.”

Quả nhiên là chỉ có đại luật sư sấm rền gió cuốn như cô mới có thể trong khoảng thời gian ngắn ra quyết định này, Tiết Thiệu Luân kinh sợ nhìn cô, không dám tin lại cực kỳ rối rắm, “Em nói gì?”

“Chia tay, chúng ta chia tay ——” Chu Hải Mạn khẽ ngẩng đầu lên, muốn cho nước mắt chảy trở về, “Anh không phải là thích mập mờ sao? Không phải thích trò chơi đoán tới đoán lui như vậy sao? Em không muốn chơi, anh đi tìm người khác đi.”

Tiết Thiệu Luân cứ như vậy nhìn cặp mắt ửng đỏ của Chu Hải Mạn, rất lâu cũng không nói ra lời, sao anh lại quên mất, đằng sau tinh thần quật cường của cô là sự nhạy cảm vô cùng, anh đã từng thề, từng hứa với cô, hôm nay lại làm tổn thương cô như vậy.

Anh nhất thời hoảng sợ, không biết lựa lời nói: “Có phải vì Lã Thượng Khôn không? Lần này anh ta trở về là vì em sao? Anh ta đã nói gì với em?”

Chu Hải Mạn không khỏi cười khẽ một tiếng, “Tiết Thiệu Luân, anh cho rằng tất cả mọi người đều thích mập mờ không rõ như anh sao? Đừng nghĩ ai cũng muốn không chịu nổi như vậy, em và Lã Thượng Khôn chỉ là bạn bè bình thường, bây giờ là vậy, về sau cũng thế. Cho dù anh có tin hay không, em không thẹn với lương tâm, nhưng anh có thể sao? Kẹt ở giữa hai người phụ nữ, anh không mệt mỏi sao?”

“Cho dù anh không mệt mỏi, em cũng mệt, em đi đây, hẹn gặp lại.” Nói xong liền muốn đẩy cửa đi ra ngoài.

“Mạn Mạn ——” Tiết Thiệu Luân kéo cánh tay Chu Hải Mạn lại, sức lực rất lớn, giống như sợ mất đi cái gì, “Đừng đi ——”

“Anh còn lời gì để nói sao?” Gương mặt Chu Hải Mạn lạnh lùng, đáy lòng dâng lên nỗi bi ai như chôn vùi cô, cô cũng không biết sau khi rời đi sẽ đi đâu, thế nhưng thời khắc này ở cùng không gian với anh cô càng cảm thấy khó chịu.

“Mạn Mạn, em nói đúng, là anh suy tính không chu đáo.” Tiết Thiệu Luân đột nhiên cười với cô, thái độ dịu dàng như trước đây, Chu Hải Mạn trong nháy mắt hoảng hốt, cô thật sự rất sợ lại bị dáng vẻ dịu dàng này của anh lừa gạt, anh đã từng đối tốt với cô như vậy, tốt đến mức cô cho rằng toàn thế giới đều hạnh phúc cùng cô, nhưng anh lại khiến cô lo lắng, sợ sệt như đứa bé lạc đường bất lực, khủng hoảng.

“Anh đồng ý chuyện của em, nên lập tức thực hiện. Đồng ý cùng em về nhà thăm cô chú, nhưng lại trì hoãn nhiều lần, anh cho rằng chỉ cần hai chúng ta ở cùng nhau, khi nào đi thăm cô chú đều được. Nhưng anh quên mất, cô chú rất lo lắng cho hạnh phúc của em, em muốn cho họ yên tâm, đặt phần tin tưởng này lên tay của anh, anh lại phụ lòng em, thật xin lỗi, Mạn Mạn. Sao anh lại quên mất, Mạn Mạn nhà chúng ta là một người con gái rất hiếu thuận?”

“Về phần anh và Triển Vũ Đồng, tuyệt đối không giống như em nghĩ, ở trong mắt anh cô ấy chỉ là em gái. Anh không phủ nhận tình cảm cô ấy đối với anh không đơn thuần, anh cũng thừa nhận trước khi quen em đã cố ý tiếp cận cô ấy. Nhưng Mạn Mạn, em phải tin tưởng anh, đi\$wnda%nle@equy#sđô*n cũng muốn em tin tưởng chính mình, từ sau khi thích em, anh không có bất cứ ý nghĩ gì đối với bất cứ người phụ nữ nào khác. Hôm nay gạt em đi gặp Triển Vũ Đồng chính là sợ em sẽ hiểu lầm, sẽ suy nghĩ lung tung, cho nên anh đi cùng với cô ấy là có chút chuyện cần nói, tuyệt đối không phải như em nghĩ.”

“Tiết Thiệu Luân, anh không nên như vậy, nếu như mỗi lần chúng ta đều muốn dùng phương thức này nói chuyện, ở chung một chỗ cũng không có gì nghĩa gì, em……”

“Mạn Mạn, tin tưởng anh, tin tưởng anh lần này được không? Anh bảo đảm về sau bất luận gặp phải chuyện gì nhất định sẽ không để một mình em đoán mò, khiến em cảm thấy lo lắng.”

Chu Hải Mạn kinh ngạc nhìn anh, người đàn ông này luôn có thể dễ dàng chi phối tâm trạng của cô như vậy, Lã Thượng Khôn nói đây mới là tình yêu thật sự, năm đó khi bọn họ ở bên nhau, đối với Lã Thượng Khôn, cô như người đứng xem, không đau khổ không vui. Bởi vì sẽ vì anh bất an, vì anh hoảng hốt, vì anh lo lắng, cho nên mới là chân chính thích.

“Ngày mai, ngày mai anh với em về thăm cô chú được không?” Tiết Thiệu Luân vươn tay xoa mặt cô, đây là lần đầu tiên trên mặt người phụ nữ này chảy đầy nước mắt.

Khi anh nói câu này rõ ràng hạ quyết tâm rất lớn, giống như ra một quyết định rất quan trọng, Chu Hải Mạn bị dáng vẻ nghiêm túc của anh mê hoặc, cuối cùng dùng một tia lý trí còn sót lại ngập ngừng nói: “Tiết Thiệu Luân, bây giờ anh còn ý gì? Em đã không muốn nữa……”

“Ngày mai anh về nhà em với em.” Không để cô hoài nghi hay phản bác, Tiết Thiệu Luân nhìn cô, kiên định nói.

Chu Hải Mạn đột nhiên đau xót, “Oa ——” khóc lên một tiếng, mấy ngày này kiềm chế lo lắng với tình yêu mù mịt, với người yêu không để phòng hóa thành nước mắt như vỡ òa chảy xuống.

Cô khóc như đứa trẻ con, anh đã sớm biết cô thật ra thuần túy như đứa bé, dùng sức ôm cô vào trong lòng, Tiết Thiệu Luân mềm giọng an ủi: “Mạn Mạn ngoan, đừng khóc —— đều tại anh, về sau sẽ không bao giờ

chọc Mạn Mạn của chúng ta đau lòng nữa.” Nhưng đáy lòng không xác định giống như chất độc ăn mòn máu thịt của anh, anh càng ôm chặt cô, thì càng đau dữ dội.

77. Chương 51: Chương 51

“Mấy ngày nay cậu ấy đều trong trạng thái này, uống rượu, uống rượu, uống rượu, anh muốn khuyên cũng không biết khuyên thế nào, chính cậu ấy là bác sĩ cũng không biết yêu quý thân thể của mình. Anh thật sự không còn cách nào, nên mới nghĩ tới em, để em tới khuyên cậu ấy một chút.” Khi Chu Vũ Khiết và Chu Hải Mạn chạy tới quầy rượu, Tiết Thiệu Luân đang uống đến hồ đồ, trên quầy bar, vỏ chai rượu la liệt, Thẩm Thành Lượng nhìn anh một cái, bất đắc dĩ nói với Chu Hải Mạn.

“Còn uống như vậy nhất định sẽ xảy ra chuyện.” Chu Vũ Khiết cau mày, thở dài nói, “Sao anh không nói cho em biết sớm một chút.”

“Anh. . . .” Thẩm Thành Lượng vô tội xòa tay, “Anh cũng không biết nên nói thế nào mà.”

Chu Vũ Khiết bị anh chặn lời, nói không được gì. Đúng vậy, tình hình giữa hai người bọn họ như thế, cho dù là người ngoài cũng không biết nên xử lý như thế nào. Nghĩ như vậy, lại thương yêu Chu Hải Mạn thêm mấy phần. Không ai hiểu rõ cháu gái của cô hơn cô, cô không rơi lệ không có nghĩa là cô không đau lòng, đứa nhỏ này chỉ là không muốn khiến người trong nhà lo lắng, chỉ tự làm khổ chính bản thân mình.

Chu Hải Mạn nhìn Tiết Thiệu Luân uống say bí tỉ, miệng anh nỉ non lảm nhảm nói gì đó, giống như anh đã sớm rời xa thế giới bên ngoài này, trong thế giới của anh chỉ có rượu mà thôi, “Mạn Mạn, Mạn Mạn ——”

“Đưa anh ấy về nhà đi.” Chu Hải Mạn nhìn dáng vẻ này của anh, vành mắt đỏ lên, suýt chút nữa rơi lệ, tên lưu manh sống dưới ánh mặt trời đó, tên lưu manh cười đến mặt biến dạng đó, tên lưu manh luôn có thể khiến cô ấm áp và vui vẻ đó, sao lại trở thành dáng vẻ này? Anh chán chường, anh cô đơn, sự đau khổ của anh như một cái gai, đâm thật sâu vào đáy lòng cô.

Thẩm Thành Lượng bất đắc dĩ thở dài, “Nếu có thể kéo cậu ấy về nhà thì tốt rồi, trừ phi cậu ấy say đến mức ngủ thiếp đi, nếu không em đừng nghĩ tới việc kéo cậu ấy đi, suốt ngày thế này, thân thể sao có thể chịu được?” Anh cố ý nói đến thăm thương, quả nhiên Chu Hải Mạn rất đau lòng.

“Tiết Thiệu Luân, đừng uống nữa!” Chu Hải Mạn giật lấy chai rượu từ trong tay anh, Tiết Thiệu Luân ngẩng đầu lên nhìn thấy gương mặt đã xuất hiện vô số lần, cũng biến mất vô số lần trong giấc mơ, lảm bảm nói, “Mạn Mạn, Mạn Mạn, là em đúng không?”

Là em đúng không? Nhưng biết rõ là em, cũng không dám vui mừng, bởi vì chỉ cần tỉnh lại, em sẽ biến mất, cho nên anh muốn uống thật say, chỉ cần say, luôn say, như vậy có thể khiến cô vĩnh viễn ở lại trong giấc mộng của anh rồi.

“Tiết Thiệu Luân, đừng uống nữa, chúng ta về nhà được không?” Chu Hải Mạn nhìn anh, tay bị anh nắm, nhưng anh vẫn sợ chỉ là giấc mơ, nắm thật chặt.

Chu Hải Mạn đau xót, có chất lỏng nóng ướt chảy xuống má, Tiết Thiệu Luân đau lòng, lau nước mắt cho cô, lảm bảm nói: “Đồ ngốc, khóc cái gì?”

“Còn không phải đều vì anh sao?” Nước mắt càng chảy càng nhiều, giống như lau thế nào cũng không lau xong, “Dáng vẻ này khiến người ta rất lo lắng, anh có biết hay không?”

“Mạn Mạn ——” Tiết Thiệu Luân nghẹn ngào, “Tại sao chúng ta lại trở thành thế này?”

Tại sao chúng ta lại trở thành thế này? Rõ ràng chỉ là một đôi yêu nhau bình thường, nhưng trong nháy mắt, biết rõ cô ở nơi nào, biết rõ tim của anh ở trên người cô, biết rõ yêu thương nhau, nhưng không dám gửi tin nhắn, không dám gọi điện thoại, mỗi ngày đều nhớ, nhưng không thể gặp mặt.

Chu Hải Mạn phát hiện mình không trả lời được vấn đề này, cô cũng không biết rốt cuộc là sai ở đâu, nếu như đã định trước là vô duyên, tại sao còn gặp nhau? Đi en@an»lequđyd0m.com Nếu gặp nhau, tại sao không thể dắt tay nhau đến cuối đường? Tình yêu, tại sao không thể chỉ có ngọt ngào, còn phải có khổ đau?

Thẩm Thành Lượng nói rất đúng, chỉ cần Chu Hải Mạn xuất hiện, Tiết Thiệu Luân trở nên rất biết điều, rất nghe lời, anh lái xe đưa Chu Hải Mạn và Tiết Thiệu Luân về nhà, Tiết Thiệu Luân vẫn nắm tay Chu Hải Mạn, không để cho cô rời đi. Chu Hải Mạn không thể làm gì khác hơn là không ngừng ghé vào lỗ tai anh, an ủi anh, cuối cùng anh không chống cự nổi mỗi một, ngủ thật say.

“Bọn họ phải làm thế nào?” Xe đi giữa trời tối, Thẩm Thành Lượng nhìn Chu Vũ Khiết ở bên cạnh, không khỏi xúc động nói, “Thế nào cũng không ngờ được một đôi bọn họ đến cuối cùng lại thành như vậy.”

“Cái này cũng là chuyện không có biện pháp.” Chu Vũ Khiết nghiêng đầu nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, lý trí bình tĩnh hiếm thấy, “Duyên phận, ai nói chính xác được?”

Duyên phận, là ai đó đã nói, không nên đặt tất cả chia lìa và không chịu cố gắng lên duyên phận con người, nhưng mà nếu như trời cao đã sắp xếp kết cục xong xuôi, bọn họ muốn khuyên mình chấp nhận thực tế như thế nào, từ bỏ mối quan hệ vô vọng này?

“Đúng vậy, duyên phận ——” Thẩm Thành Lượng thở dài một hơi, đột nhiên đưa tay ra nắm lấy tay Chu Vũ Khiết, “So với bọn họ, chúng ta quả thực là quá may mắn, cho nên mới phải biết quý trọng thật tốt, bắt đầu từ hôm nay, ai cũng không thể buông tay trước.”

Chu Vũ Khiết ngẩn ra, bùi môi nói: “Thật quái đản ——”

Khi Tiết Thiệu Luân tỉnh lại, thấy Chu Hải Mạn tựa vào mép giường, vô cùng sững sờ, rất nhanh anh nhớ lại chút chuyện tối hôm qua, khẳng định đây không phải một giấc mơ, nhưng sai khi xác định đây không phải là một giấc mơ, anh càng cẩn thận kỹ càng, sợ đánh thức cô.

Nhưng mà động tác nhỏ của anh vẫn đánh thức cô dậy, Chu Hải Mạn ngẩng đầu lên, phát hiện mình đang gắt gao ôm lấy một cánh tay Tiết Thiệu Luân, bởi vì dùng sức quá mức, trên đó để lại dấu rõ ràng, “Anh tỉnh rồi ——” cô buông ra tay anh ra, không biết sao mà có chút lo lắng.

Bọn họ chưa từng lúng túng như vậy? Tiết Thiệu Luân lúc nào cũng có thể trêu chọc cô, ăn đậu hũ của cô, Chu Hải Mạn có thể tùy hứng biểu hiện vẻ mặt lạnh băng, tùy hứng bướng bỉnh, bọn họ đã từng ăn ý như người yêu, nhưng bây giờ, bọn họ lại nhìn thấy trong đôi mắt đối phương chỉ có lo lắng, chỉ sợ sợ ý một chút, đối phương sẽ biến mất không gặp được nữa.

“Anh tỉnh lại là tốt rồi.” Chu Hải Mạn đứng dậy, “Sau này không nên đi uống rượu nữa, em đi đây.”

“Mạn Mạn ——” Tiết Thiệu Luân kéo cổ tay cô lại, gương mặt đau khổ giữ lại, nói, “Ở lại với anh một lúc thôi, chỉ cần một lúc là được, có được không?”

“Tiết Thiệu Luân, anh đừng như vậy ——” biết rõ cô không chịu được anh mềm giọng nói nhỏ nhẹ, anh vẫn khiến cô đau nhói như vậy, nghĩ đến chuyện về sau hai người có thể sẽ vĩnh viễn cách xa, giọng Chu Hải Mạn xen chút nghẹn ngào, “Chúng ta cứ như vậy, có gặp lại được hay không?”

“Mạn Mạn ——” Tiết Thiệu Luân trong lòng đau xót, càng dùng sức nắm tay của cô, “Chúng ta chẳng lẽ cứ như vậy thật.” Cứ như vậy bị chia cắt, anh không bỏ được, cũng không cam tâm.

”Nếu không thì

78. Chương 50

Editor: Cookie Oh

Quả nhiên như Tiết Thiệu Luân đoán, cha mẹ vợ thấy con rể thì càng nhìn càng thuận mắt. Từ lúc Tiết Thiệu Luân vào nhà, miệng Thái Mỹ Đình cười không khép lại, Chu Viễn Sơn cũng rất vui mừng. Nhìn cha mẹ đã lâu không vui vẻ như vậy, Chu Hải Mạn rất biết ơn Tiết Thiệu Luân, mặc dù cả nhà bọn họ sống rất hạnh phúc, nhưng khi anh đến hình như khiến phần hạnh phúc này càng thêm mỹ mãn.

Chỉ có Chu Vũ Khiết không có bất kỳ biểu cảm gì, tìm được chỗ của mình thì ngồi xuống bắt đầu ăn, “Mau ngồi đi, cháu rể đúng tiêu chuẩn, ném thử tay nghề của cha vợ tương lai đi, về sau có thể học hỏi.”

Tiết Thiệu Luân liên tục nói phải, Chu Viễn Sơn bất mãn tròn mắt nhìn em gái một cái, “Khách còn chưa ngồi, em đã ăn rồi, lễ nghĩa dạy em chạy đâu mất rồi hả?”

Chu Vũ Khiết bĩu môi, buông đôi đũa trong tay xuống, “Cũng không phải là người ngoài, em với anh ấy rất thân, đúng không, Thiệu Luân?”

Tiết Thiệu Luân vờ mờ hồi, bọn họ có thể không quen biết sao? Nhưng đã là đồng minh, “Ha ha, không sao, tính tình cô chính trực, thoải mái.”

Thái Mỹ Đình vốn cảm thấy diện mạo Tiết Thiệu Luân rất xứng đôi với Mạn Mạn nhà bọn họ, bây giờ thấy anh nói như vậy, nhân phẩm không tồi, càng nhìn càng thích, lập tức bảo Chu Hải Mạn, “Mạn Mạn, mau mời Thiệu Luân ngồi đi, , đừng khách khí, chỉ là mấy món gia đình.”

“Cám ơn cô ——” Tiết Thiệu Luân ngồi xuống dưới sự nhiệt tình của Thái Mỹ Đình, động tác có chút lo lắng, thấp thỏm, đi ăn nhẹ ợ ợ Chu Hải Mạn nghĩ anh đang căng thẳng, nhỏ giọng an ủi anh không sao.

“Thiệu Luân à, cháu là họ Thiệu tên Luân sao? Hay đây không phải là tên đầy đủ của cháu?” Thái Mỹ Đình dùng đũa gấp một miếng sườn lớn cho Tiết Thiệu Luân, “Ăn nhiều một chút, đừng khách sáo ——”

“Chị dâu, người ta họ Tiết, tên là Tiết Thiệu Luân, vừa rồi chị không nghe thấy nha đầu ở bên cạnh Tiết Thiệu Luân gọi là Tiết Thiệu Luân sao?”

Lần này Thái Mỹ Đình lại không vội vã cãi nhau với Chu Vũ Khiết, tóm lại tất cả lấy con rể làm trung tâm, những thứ khác cô không thêm để ý.

“Nghe Mạn Mạn nói, cháu là bác sĩ?” Chu Viễn Sơn là chủ gia đình, trước khi Tiết Thiệu Luân đến đã bị Thái Mỹ Đình giao phó trách nhiệm nặng nề.

Tay Tiết Thiệu Luân cầm đũa dừng lại, cười có chút không tự nhiên, “Cái này ——”

“Tại bệnh viện nào?”

“Bệnh viện thành phố.”

Thấy Chu Viễn Sơn mặt lạnh xuống, Thái Mỹ Đình nhanh chóng giải vây, “Bệnh viện thành phố, được, có tiền đồ.”

“Cha cháu tên là gì?”

“Cha ——” Chu Hải Mạn đang bưng bát, không hiểu gì nhìn Chu Viễn Sơn.

Quả nhiên, muốn tránh cũng không tránh được, Tiết Thiệu Luân đột nhiên buông đôi đũa trong tay xuống, trả lời: “Tiết Minh Chính ——”

Lần này Thái Mỹ Đình cũng ngây người, nụ cười trên mặt cô trong nháy mắt cứng lại, muốn nói gì đó nhưng ngay cả hơi sức mở miệng cũng không có.

Phản ứng mãnh liệt nhất là Chu Viễn Sơn, ông trực tiếp đập đôi đũa đang cầm trên tay lên mặt bàn, lạnh lùng nói: “Nhà chúng tôi không hoan nghênh cháu... cháu có thể đi!”

Nói xong thì trực tiếp văng chiếc ghế ra, đứng lên, phẩy tay áo bỏ đi.

Chỉ có Chu Vũ Khiết và Chu Hải Mạn không hiểu gì cả, Tiết Thiệu Luân cũng đứng lên, cố gắng giữ Chu Viễn Sơn lại, nhưng Chu Viễn Sơn không quay đầu lại một cái, bỏ đi ngay lập tức.

“Cô ——” ánh mắt Tiết Thiệu Luân ảm đạm, xoay người nhìn Thái Mỹ Đình.

Thái Mỹ Đình lại thay đổi nhiệt tình lúc trước, mặt cũng lạnh xuống, “Cháu đi đi ——”

“Mẹ ——” Chu Hải Mạn không biết vì sao cha mẹ đột nhiên lại có phản ứng như thế, “Cha và mẹ sao vậy?”

Tiết Thiệu Luân còn muốn nói thêm gì đó, nhưng Thái Mỹ Đình đi tới trước cửa, kéo cửa ra, nói với anh: “Nhìn dáng vẻ này của anh Tiết, chắc đã được nghe nói về ân oán giữa hai nhà chúng ta rồi, mời đi cho, ông nhà tôi cũng nói rồi, nhà chúng tôi không hoan nghênh anh.”

Nhìn thái độ cứng rắn thế này của Thái Mỹ Đình, Chu Vũ Khiết cũng không bình tĩnh được nữa, “Chị dâu, có gì thì nói cho rõ ràng, cứ đuổi khách đi như vậy cũng không phải đạo tiếp khách, nếu truyền đi sẽ gây ảnh hưởng không tốt cho nhà chúng ta.”

“Anh Tiết, còn không đi sao?” Thái Mỹ Đình không để ý tới Chu Vũ Khiết, lạnh lùng nói với Tiết Thiệu Luân, “Chẳng lẽ muốn tôi đuổi anh đi?”

Không khí vì mấy người giằng co mà trở nên khẩn trương và lúng túng, Tiết Thiệu Luân đứng tại chỗ, tràn ngập áy náy nhìn Chu Hải Mạn một cái, đi về phía cửa.

“Tiết Thiệu Luân ——” Chu Hải Mạn muốn gọi anh lại, nhưng anh chỉ hơi dừng lại một chút, không quay đầu mà đi thẳng ra ngoài.

“Mạn Mạn ——” Thái Mỹ Đình chạy ra trước mặt Chu Hải Mạn, ngăn cản cô, “Không muốn để cha con đau lòng, thì đừng qua lại với người này nữa, hai các con không thể.”

“Tại sao?” Cô không thể ngờ Thái Mỹ Đình sẽ nói với cô những lời thế này, gần đây phải không bà luôn hi vọng cô tìm bạn trai sao? Rõ ràng bà rất hài lòng với Tiết Thiệu Luân—— Chu Hải Mạn khiếp sợ nhìn Thái Mỹ Đình, “Mẹ, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

“Chị dâu ——” Chu Vũ Khiết cũng kinh sợ nhìn cô, “Có phải bởi vì.....”

Thái Mỹ Đình đóng cửa lại, không nói chuyện, trở về bàn ăn, bưng bát dưa lên lần nữa, thở dài nói: “Ăn cơm ——”

Nhưng bưng bát lên rồi, nhìn các món mỹ vị đầy bàn, lại không muốn ăn chút nào, thật không dễ dàng tìm được người con rể như vậy, hơn nữa nhìn ra được, tình cảm của con gái và cậu ta rất sâu đậm.

”Mẹ, cuối cùng vì nguyên nhân gì mà khiến mẹ và cha đột nhiên đối xử với Tiết Thiệu Luân như vậy?”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hello-tieu-thu-mat-than>